

உ

ஓம் மகாகணபதியே நமஃ.

ஸ்ரீ கணேச கீதை

மூலமும் - உரையும்.

மங்களம்.

வேதநெறி பிறழாமல் விளங்குமடி யவருளத்தில்
விளங்கி மோன
நாதமடங் கிடுநிலையை நமக்கருள நல்வீர
நூதனான
போதவுருக் கணபதியே புகன்றருளுந் திருக்கைதப்
பொருளை போத
வேதவிநாயகவடிவா மவன்பதமே நினைந்துநிதம்
வியந்து வாழ்வாம்.

அவதாரிகை.

கரிமுகனா மிவ்வுலகங் கரிவறியும் மொருட்டாய்க்
கரிமுகனைத் தினம்பணியுங் கரிமுகனான் மகத்தாம்
கரிமுகனார் திருவிடிபைக் காதலிக்குஞ் சததங்
கரிமுகனின் றுள்தாய வதுவிவண்டா னென்னே.
கரிமுகனார் விசுதியென வஃமவு றுமோ கருதிற்
கரிமுகன்மாட் டத்திய்த்த கற்பனையே யாகுங்
கரிமுகனே யீண்டெழுதான் மெய்ம்மையதா மதனைக்
கருணையினு லருள் புரிதி வீரசே சரணே.

ஸ்ரீ கணேச கீதை

கணங்களின்பதி பதமரை கருத்தினி லிருத்திக் .
கணங்களின்பதி வதனநின்றரு டிருமொழிக்குக்
கணங்களின்பதி திருவருள் கடையனேன் பெற்றகே
கணங்களின்பதி தருமதி கழறுவ னுரையே .

கருமமூன்று ஞானமெனுங் காண்டமூன் றேத்திற்
காண்டலென வீண்டுமே காண்டலுஞ் சூத்திரமே
வரும்விருத்தி வார்த்திகமும் வேதாந்தங் களிற்போல்
வழங்குறுக விதிலாதி நான்கத்தி யாயங்
கருமமூரை காண்டமாம் பின்னான்கி லறிவாய்
கருத்துருகும் பத்திரெறி வித்தார மதனைத்
தருநவம முதன்மூன்று ஞானகாண் டார்த்தந்
தருமேக தசமூன்று காண்டமெனத் தருமே .

அத்தியாயத்தி னுதியிற் சூத்திர
மெத்துமீரோன்ப தாயிடுமேலுறு
மத்தியாயத்தி னந்தம்விருத்தியாம்
பத்துமத்திற்கு வார்த்திகம்பாடுமே

சூத்திரத்திற் சுலோகம்ரண்டது
யாத்துமாம் விடயம் பிரயோஜனம்
ஆத்தன்மூன்று வைராக்கிய மாறதாம்
தீத்தத்தத்துவ நான்குதிரியுமேல்.

சீவன் முத்தியைச் செப்புறுஞ்சூத்திரத்
தாவதிப்பொரு ளாகுந்தொகுப்பதாய்
மேவுமங்கங்கு யாவையுமேனுமேல்
ஒவலின்றி யுரைப்பனருளினால்.

கீதைவேறினிற் கீதியாதேததை
யீதினின்றுமெடுக்க மற்றீதினி
லோதலாகுமிகத் தென்குத்தோதற்
கீதின்மற்றினி லின்னுரையென்னலாம்.

எவணதோவிற வாக்கமுதின்கடல்
எவணதோவென வெஞ்சடவிம்மதி
அவனதாடரணி யடைந்தாயினும்
சிவணலாமென வேசிறியேனெனம்.

கருவம் வெற்றி சமர்சரங்காதுகொள்
ளருவபொய்யுத யஞ்சட ராக்குவர்
கரிவதனநின் னன்மொழி காற்கொனென்
பொருவிலானந்தம் புந்தியருந்துமே.

ஈண்டு நலமெலாநல்கும் பகவான் ஸ்ரீ பரீசரகாமரர்
எல்லா மந்தமத்திம மதிகட்குத் திருவருணையப்பார் சர்வ
வேதார்த்த சங்கிரகப் பொருட்டு இதிகாசங்களையும் புரா
ணங்களையும் புரிந்தனர். அவற்றின்மாதோ அறம்பொரு
ளின்பம்விடெனும் பொருள்களை வெளியாகப் பொழிந்தனர்
அவற்றுள்ளும் மகாபாரதத்தில் ஸ்ரீ பகவத்கீதைகளாம் உப
நிட்தங்களான் நன்குணர்த்தப் பெற்றபோதிலும் அருச்சு
னன் அவ்வியாவற்றையுமே மறந்தனன் அவன் மீண்டும்
ஸ்ரீபகவானைச் சரணடைந்து அசுவமேத சமயத்தில் மீண்டு
முத்தர கீதையால் ஸ்ரீ பகவானால் அனுக்கிரகிக்கப் பெற்
ருன், ஆகவின் பெரிது தடை யுடையதாம் இவ்வான்ம
வித்தை ஸ்ரீ விக்கினராஜர் திருமுகத்தினின்றும் திருவுருள்
செய்யப்பெறின் விக்கினம் யாதொன்று மின்றிக் கைவல்லிய
சித்தியின் பொருட்டாம் என்றெண்ணி ஸ்ரீ கஜானனரருள்
புரிவதும் வரேனயன் அருள்பெறுவதும் ஆமிக்கீதையை
ஸ்ரீ கணேச புராணமத்தியில் இனிதமைத்தனன். ஆண்டும்
ஆதியிற்சேகப்பவர் தம் முயல்னையின் பொருட்டுச் சூதர்
விவராயிலாக விடயப்பிரயோஜனங்களைக் காண்பிக்கின்றார்.
வருமிரு சுவேரிகங்களால்:

மூ ல ம்.

மு த லா வ து.

சாங்கிய சாரார்த்தயோக அத்தியாயம்.

ஸூத்ர உவாவ.

கஷ்டாஹ வாராணோக உஜாதம் ப்ராஸிதம் தும
ததொதிரஸவ தூதம் விஜாஜ்யத உததம் ||

1. ஆறுமூன்றரு தூலிலருளிநாற்

கூறுநல்லமு தந்தனைக் கொண்டனன்

ஏறுமின்சுவை பேயமுதீதிலும்

வேறுயர்ந்த விழைந்தனன் மாந்தலே.

(வி - ம்.) ஈண்டுச் சுகமாக அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஒருவர்கேட்பது போலும் மற்றவர் கூறுவதுபோலும் என ஆக்கியாயிகைவாயிலாக ஜநகயாஞ்ஞஸற்க்ய சம்வாதத்தை யொளிர்விக்கும் பிருகதாரண்யகாதி யுபநிடத்துக்களிலே போலும் பிரத்தியக் காதம் தத்துவம் பிரதிபர்த்திக்கப்படுகின்றது. அவ்வுணர்வும் கைவல்லியத்தை யுடைவிப்பதாய் மோகநீக்கவாயிலாக ஆமென்பது எல்லாவேதார்த்தங்களிலும் கண்டா கோஷமாம். ஆண்டிவ்வாதிய சலோகார்த்தம் பதினெண்புராணங்கூறிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அவை:—
“ மவ்விரண்டு பவ்விரண்டிரண்டிரண்டு வவ்வதுவா, மவ்வுறும்பிரத்திரயமாலிம்ப மக்கினியோ, டொவ்வுங்குஸ்கமுங், காரூடமாகியே யொளிரும், செவ்விய பதினெண்புராணங்களுஞ் செறியும்,” என்று சங்கிரகிக்கப்பட்டுள்ளன. மவ்விரண்டு - மார்க்கண்டேய புராணம் மத்திய புராணம், பவ்விரண்டு - பவிஷ்யபுராணம், பூரிந்த் பாகவதம். பிரத்திரயம் - பிரமாண்டபுராணம் பிரமபுராணம் பிரமவைவர்த்தம், இரண்டிரண்டு வவ்வது - விஷ்ணுபுராணம் வாயுபுராணம் வராகபுராணம் வாமனபுராணம், ஆ - ஆதித்தியபுராணம், இவ் -

இலிங்கபுராணம், ப - பதுமபுராணம், அக்கினி - அக்கினி
புராணம், கூ - கூர்மபுராணம், ஸ்க - ஸ்கந்தபுராணம்,
கர்ருட - கருடபுராணம், ஆகப்பதினெட்டாம், உக்தம் -
இவைகளிலியம்பிய, அமுதம் - அமுதம்போலும் பிரீதியை
யாக்குவதாகிய நான்கு புருடார்த்தமாம். பிராசிதம் - உட்,
பாவிக்கப்பட்ட ணிப்பொருளிது பிராஸநாதி திருத்தியைச்
செய்யும் பொதுமைபற்றிக் கேள்வியில் நிகழும் த்வபா -
தேவரீரற் கேட்பிக்கப்பட்டது அடியேனற் கேட்கப்பட்ட,
தென்பது திரண்ட பொருளாம். இவ்வாறு கேட்டபோதி
னும் அவற்றின் கேள்வியாற் கிருதார்த்தன் அல்லன்யான்
ததோடி - அந்தப் புராணங்களினும், அதி - அத்தியந்தம்,
ரசவத் - இரதமுடையது, “இரதமேயாமது” வென்னும்
மறையான், இரதம் பிரஹ்மானந்தமாம், அதுவே முக்கிய
மாகக் கூறுந்தன்மையைக் கொண்டு யாண்டு நிகழாநிற்குமோ
அந்நூல் அதிரசமுடையதாம். பாதம் - ஆதாரவோடுங்
கேட்பதற்கு, இச்சாமி - தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கின்றே
னென்பது பொருள். அல்லது, ததஃ - அந்தப்புராணங்களி
னின்றும், மிகச் சுவையதாக யாது மாந்தப்பெற்றதோ
அஃதநேகமுறை கேட்பினும் ஆதியான்மிக ஆதிபௌதிக
ஆதிதைவிக விக்கினங்களின் மிகுதிப்பாட்டான் மருட்டு
கின்றது. அவற்றுள் ஆதிவியாதிஜன்னிய விக்கினம் ஆதி
யதாம், இரண்டாவது சீதோஷ்ணதிஜன்னியமாம், கடை
யதோ “ஆதலினிவுக்கது பிரியமதன்றும், யாதிதை
மனுடருணார்த்திலன்றே” எனத் தேவதைகட்குப் பிர
ஹ்மவித்தையின்கண்ணே தடைசெய்யுந் தன்மையைக்
கூறும் மறையினாலேயே கருட்டப்பட்டுள்ளது. ஆகலின் அவ்
வமுதத்தை யயில்வான் மூவிதத்தடைகளினின்றும் காக்கக்
காதலிக்கின்றேன். ஸ்ரீவிக்கிரேசுவரர் திருமுகத்தினின்றும்
வெளிப்போர்ந்த வித்தை யமுதத்தை யுண்பிப்பையேல் அத்

தடைகளான் மருட்டுதற்கு முடியாதென அடைவற்றி
வித்தை நன்கு காக்கப்பட்டதாமென்பது கருத்து. அமிர்த
முத்தம் - “பாமரர் தமக்குப் பிரஜை பின் பிரஜையே, ஆம்
வர்க்கதுவே மர்த்யமமிர்தமாம்” என்னும் மந்திரவீரணத்தால்
தாழ்ந்தோர்க்குப் புத்திராதியேயமுதமாம், “பருகியே சோமம்
பவிப்பமேயமுதாய்” என்னுஞ்சுருதியான் மகத்தாலடையுந்
துறக்கவமிருதம் உயர்ந்த வர்க்காம்; - “மேலே வந்தமுதத்
தகைமேஷவன்” என்னுந் சுருதியினான் மூர்த்தன்னியு
நாடியான் முறைமுத்தித்தான வடைவமுதம் உயர்ந்த வரினு
முயர்ந்தவர்க்காம்” மர்த்தியனமுதமயமாமீண்டுச் சத்தியப்
பிரமஞ் சார்ந்திடலாகும்.” என்னும் மறையான் உயர்ந்த
வரினு முயர்ந்தவரினு முயர்ந்தவர்க்கமுதம் பிரஹ்மபாவமாம்
அஃதீண்டுத்தமமெனத் தமப்பு விசுதியானே யியம்பப்பெற்
றது. அவ்விதனால் அறிபவாஞ்சித்த விடயம் பரம்பிரஹ்ம
மெனக் காட்டப்பட்டது. (1)

(அ - கை.) விடயம் விளம்பிப் பயன்பார்க்கின்றார்;—
பெநாஜுகையொலுதுவாபா ஸ்ரஹாஜுகாயதீ |
பொமாஜுகம் ஸ்ரஹாம கருணாருணயாவடி. ||

2. அரும்பாக் வமுத மயமாகியே யானெதனால்,
விரும்பாத சிவ வமுதம் விரவிடுவேன் மிக்கவனாய்த்,
திரும்பாத திருயோகந் திகழ்முந் தெளிபதனைப்,
பெரும்பாக வடியேற்குக் கருணையினற் பேசுதியால்.

(வி - ம்.) யோகம் பிரஹ்மன்மைக்கியமாம் அதனை
யறையும் நூல் அமுதசாதனமுதலின் அமுதமாம், அது
யோக அமுதம் அந்தப்பிரஹ்ம வுபநிடதத்தை; மே - என்
பொருட்டு, கருணையால், திருவீரன் செய்தியெனச் சம்பந்தி
மாம் மிருதம் - அசேதனம் காரணசகிதம் தோசரீஞ்சு

1-வது. சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம்.

மாம், அதனினும் அயலாயது அமிருதஞ் சின்மாத்நிரமாம்
 அம்முக்கிய ஈசரர் அமிருதமயர். யேந - தேவரீராலுபதேசிக்
 கப்பிட்டபிரஹ்மாமிருதத்தால் அமிருதமய ஈசரனாக்காரியவு
 பாதியைக்கொண்டு காரணவு பாதித்தகைமையைக்கைப்பற்றிக்
 கடாகாசங்குப்பமடாகாசத்தன்மையை யனுபவித்து, அமி
 ருதம் - காரணோபாதியையுங் கைவிடுதலானே தூய சின்
 மாத்நிரப் பரபிரஹ்மத்தையடைவல், எல்லா வேதாந்தங்
 களிலும் சகுணப் பிரஹ்மபாவ அடைவின் வரையிலாகவே.
 நிர்க்குணப்பிரஹ்மபாவ அடைவு இத்தேகத்தினின்றும்
 கிளம்பிப் பரஞ் சோதியைப் பற்றித்தன்னுருவத்தானே தான்
 வீற்றிருக்கும்” என்னுஞ்சுருதியானே கேட்கப்படுகின்றது.
 “அவனிங்ஙனம் அறிஞன் இவ்வாகபேதத்தினின்று மேலே
 கிளம்பி இத்துறக்கவுலகத்தில் எல்லாக் காமங்களையுமேயடை
 ந்து அமிருதத்தையினிதடைவன்” எனவுங் கேட்கப்படுகின்
 றது. சொருபமாக நிலைபெறுதலும் சுவர்க்கலோகமடைதலும்
 சகுணபாவ அஸீடவாம், பரஞ்சோதியைப்பற்றுதலும் அமி
 ருத பாவமார்தலும் நிர்க்குணப்பிரஹ்ம பாவடைவாம்,
 பிரயோஜனம் வித்தைக்கு என விளம்பப்பட்டது. யத-
 எதனாற் பதினொரு பொறியையும் பந்தித்த முழுகூலி
 தொடக்கத்திலேயே வேதார்த்தத்தை அறிவுற்றவனாகப்
 பிரஹ்ம வித்தையின்கண்ணே யதிகாரியாவனே அதனானே
 என்பது பொருள். மகாபாகவெனத் தேசிகர் சிறப்பால்:
 “ஞானமிச்சையிலாமை நறுஞ்செல்வம், மானதன்மமனுஜர்
 கட்டீசுர, வானமான சிவவடிவானவர்க், கானநற்குண
 மென்று முமையுமே” என்னுந் தகூஸ்மிருதியினாலும்,
 “ஞானமிச்சையிலாமை நறுஞ்செல்வ, மானதன் மந்திருப்புக
 ழியாவையும், புனாமமிரு முன்றும்பகமென, மோனமுற்ற
 முனிவர் மொழிவரால்” என்பதனாலும், பிரஹ்மவித்தை
 யின் பொருளையாற் பெற்ற தடையற்ற ஞான ஐசுவரியாதி

குருவனுசரிக்கத் தக்கதாமெனக் காட்டப்பட்டது. பகல்களாகிய ஐசுவரியாதிகளின் கூட்டம் பாகம் ஆம், மகத்தான் பாகம் யாவனுக்கோ அவன் மகாபாகனவன். தீவிரசேவையினாலேனும், மிகுந்த சாதனங்களாலேனும், வேறு வித்தையினாலேனும், பிரஹ்மவித்தையின் மறுதானஞ் சம்பவியாதாம் என்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டுக் கருணையாலேனக் கழறப்பெற்றது. தீவிர சமுசாரதுக்க பிதையுற்றமூன்றுமீவர் அவசியம் சமுசாரத்தினின்றும் விடுபடுத்தக் கடவர் என்னும் எண்ணத்தா லென்பது பொருள். சுண்டுப் பிரஹ்மகீதைகட்குப் பிரதிபாத்தியப் பிரதியாதகபாவ சம்பந்தமாம். அதையவாவுவோன் அதிகாரியாவன் என அதுபந்தசதுஷ்டயம் அறைப்பெற்றது சூதரது வினவாயிலா யென்றுணர்க.

(2)

(அ-கை.) இவ்வண்ணம் சாஸ்திர ஆரம்ப அங்கமாய அனுபந்த சதுஷ்டயத்தைச் சூதரது வினவாயிலாக வினிது காண்பித்து ஸ்ரீ கஜானனவரேண்ய சம்வாத வாயிலாகச் சாஸ்திரத்தைத் தொடங்கும் ஸ்ரீ வியாசபகவான் கூறல்:—

சுயதீதாஹ்வக்ஷாஸி யொமஹாமஹ்வக்ஷாஸிஹே |

நியுக்தாஹ்வஹதஸௌ தாராஜே மஜஜுவேநயா.

3. இனியரிய கீதையினைபினிதாக வியம்பிடுவார் தனையறியும் யோகநெறி தனையொளிர வைப்பதிது மனனறியமாழுகனன் மணங்கமழ வழங்கியது உணையினய வெணையவரு முள்ளுணர வினவுவதே.

(வி-ம்.) சுண்டு ஏறுமின்சுவையிதை விழைந்தனன்மாந்தவே யென்று கூறும்சூதரால், அற்பிச்சுவையமைந்த அறம்பொருளின் பங்களென்னுந் துச்சமாக நிச்சயிக்கப்பட்ட பஸ்களி

1-வது. சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 9

னின்றுத் தமக்கு நித்தியா நித்தியவத்து விவேகமுடைமை யும் இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகமும் காட்டப் பேற்றன; மிக்கவஞ்சலின் எனச்சமாதி சம்பந்தத்தன்மை யும், சிவவமுதஞ் சிவனுவல் எனமுமுக்கூடதையும் காட்டப் பட்டன. இவற்றின் பின்னென்பது அதசப்தார்த்தமாம். ஹே சூத! இத்தகைய சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனை உனக்கு அக்கீதையையினிது கூறுவேன் எனக் கொண்டு கூட்டிக்கொள்க. அவ்வெக்கீதையை யெனின்? யாது வரேண்ய அரசன் பொருட்டு, ஸ்ரீ கஜமுகதேவனால் உண்ட் வறுத்தப் (பிரேரிக்கப்) பெற்றதாமோ. அவ்வாறே ஸ்ரீமத் பாகவதத்தும் “கவ்வுமுன்னயன்றன் மனந்தனிற் சருக்கங் கருதுறுமிருதியைக் கதிர்த்துத், தவ்வுறப் பணிப்பக்கல் மகளவன்றன் றனிமுகந் தனினின்றுத் தனித்தா, நிவ்வகை யினிய வுருஷந்” வொளிர்ந்த வெழின்மறையருடரும்பரம், செவ்வுணர்வுறுத்து முனிவரிற்சிறந்த செவ்வமே சிறியனெற் கருள்வாய்.”

என்று கூறப்பெற்றுளது. அதனுடும் ஈசனைப்பிர ளயகாலத்திற் பிரஜையாவும் அடைகின்றபடியானும், ஈசனி னின்றும் இருஷ்டிகாலத்தில் பிரஜையாவும் உண்டாகின்ற படியானும், பிரபஞ்சம்முழுவதன்காரணம் ஈசரன் கஜ வென்னுஞ் சப்தார்த்தமாம், அவ்விசனே, முகம் பிரதமம், காரியம் ஏதற்கோ அப்பரமாத்மாகஜமுகன், அக்கஜமுகனால் தன்னுற்சிருட்டிக்கப்பட்ட - வரேண்யனுக்கறிவுறுத்தற்பொ ருட்டுக் கீதையெனப்பெயரிய சரசவதி, நியுத்தமாம் - பிரே ரிக்கப்பெற்றதாம், அதனால் “அயன்றன முன்னரேயாக்கி னேனெவன்” மயல்து மறைகள வழங்கினே நெவன்

கய முகத் தேவனைக் கழன்மதியொளிர்ப்பனை, யுயுவ
தற்கெண்ணியே யுபயமோதுவேன்” என்னுமிச்சருதி
யின் பொருள் காட்டப்பெற்றதாம். ப்ருச்சதே - வினாப்புரி
வர் விளங்கும்வீட்கையர் என்பதுபொருளாம். “ஐதையின்
சிறப்பாம் யோகமார்க்கத்தைப் பிரகாசிப்பதென்பது:—
“உணர்வுறுபொறிகளைந்து முளமொடு மொடுங்கி மேனித்,
தணர்வுறுமதியும் போது தக்கமேற் கதியதென்பர், உணர்
வரிங்கதனை யோகமுரம்பொறிநிறுவலுற்ற, பணுமய்லறுகப்
போ தபாயம்யோ கீயுமன்றோ” என்னும்மறையினும், “பின்
டமாக்கு யொண்புலன்களின் குழுவினைப் பிணக்கில்புந்தி யிற்
கோட்டி, விண்டுதான் பொறியத னினைவெவற்றையும் வெறி
துறவறிவேயாய், பண்டை மாமறைமுடியெங்குஞ் சதுரிது
பவிக்குந் தத்துவமாக, வண்டுமாதிய தொடர்மொழிப்பொரு
ளறிவன்புகொண்டாமாறே” இருவகையிந்திரிய சமுதாயங்
களையும் விடயங்களினின்றும் விலகுமாசெய்து மதியனை
மடைந்து சஞ்சலமிலாமற் சாதித்து மிருதியர்தி மனோவியா
பார்த்தையு மிழந்து சின்மாத்திராகாரத்தைச் சிவணி அத
னனுசாரமாகவே எப்போதுமில்ங்குக, யோகநூலறிந்தாரும்
இதனை அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாமென்றுரையாவார், சகல
மறைச்சிரங்களுமிதிற் சம்மதித்தொனிருமென்பதாம்; என்
னும், வார்த்திகத்தும் யோதத்திற்கு முக்கியத்தன்மைகாணப்
பெறுகின்றது. அதனால்தின்றியாயினும் வித்தையழியும்
ஆகவுமாகாதாம் என்று கருதியே யோகமார்க்கப் பிரகாசஞ்
செய்வது எனப்பட்டது, ஞானமார்க்கப் பிரகாசஞ் செய்
வது ஏனப்படவில்லை. இதனானே பாதஞ்சலகுத்திர பாடி
யமாற்றிய ஸ்ரீ பகவான் வாதராபுணரால், நிருவிதற்கு சமாதி
யைப்பற்றி விவகரிக்கும்போது “இவ்வவத்தையின்மீட்
ட்சுனுக்காதல் அநீஈனுக்காதல் ஞானிக்காதல், கைவல்லியம்
சித்தமாம்” என வியம்பப்பெற்றதாம்.

1-வது. சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 11

(அ - ஐக.) இங்ஙனம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண அருச்சுனர்கட் கேபோலும் ஸ்ரீ கணேசவரேண்யர்கட்கும் நூலினிலே தத்துவம் நிர்ணயிக்கப்பட்டபோதினும் உலக திருஷ்டியை யனுசரித்து அவர் தஞ் சமீவாதம் அறைகின்றார்; ஆண்டு அறியும் வேட்கையுடைய - வரேண்பின் கூறல்:—

விவெஸா ஐஹாஸாஹொ ஸவ-விஷ்ணு விஸாராடி |
ஸவ-புராஸாடி-ததஜ் யொம-வெகூ-ஐஹ-வி. ||

4. தடையொடிக்குந் தடம்பெருந் தோளிளேப்
முடிபில் வித்தைகண் முற்றுணர்தாளின
படையநூற்பொரு ஞண்மையறிந்தநீ
புடையனுக் குரியாயுரையோகமே.

(வி - ம்.) ஈண்டு வியாதி - யாலசியம் சமுசயாதிகளும்; துக்க சிந்தாகுலாதிகளும் தன்னுற்றடைகளாம்; இயக்கர் அரக்கர் மிலேச்சர் சோமர் வேடர் முதலாயினர் பிறிதாற்றடைகளாம்; பாகண்டமார்க்கப் பற்றுமுதலாயவை நூலாற்றடைகளாம்; அந்த ஞானயோக எதிரிகளை முறையே நீக்க வேண்டிக்கொண்டு முற்பாதினால் விளிக்கின்றனன். அவ்வப்பாவபலன்களாய் விசேடமாகத் தடைபுரியும் ஆதிகட்கு நாசம் விக்கிநேசுர அதினமாம்; மத்தியமங்களின் சர்வஜன பாகுவாதிகளானே பாகுமதநாசம் மகாபாகுவின் அதினமாம்; அந்தியங்களின் சத்தசத்துநெறியுணர்ந்ததாய் தந்தை சத்தங்களினின்றும் ஆபத்ததமனுக்குக் கிருபையினுடைய நாசமாம் என்பதாக முறையாய் விளித்தவன் னன்கருந்தாம். அற்றேல்; எல்லா நூல்களிலும்; தாரணமுதல்யவற்றூற் சாதிப்பதேயோகமென்பதும் அதன் சித்திவாயிலாக ஆவது கைவல்லிய அடைவென்பதும் சமானமாம்; ஆகவே சாக்தாதி மாரக்கங்களினின்றும் நீக்கம் வேண்டுவது என்னைதொலோ

வென ஆசங்கித்துக் கூறுவார், சர்வசாஸ்திரார்த்த தத்வஞ்ஞ
என்றார். மேலாகவேனும் கீழாகவேனும் யாவன் அயன்
மார்த்தம் ஆகிரயிப்பனோ அவன் ஸீர்த்தியவாய தக்தன்
ஆவன், எங்குமே சித்தியையடையமாட்டான் என்பது அவ்
வச்சாத்திர இருதயமாம். இதுவிடயம் “கூறினனால்வழி
சேர்குறிபேனா, தேறினவாறு செய்வாரிகலோகம், வேறிய
லார்பரலோகம் விளைக்கும், பேறினவானவை பேறுபெறு
ரால்,” தமிழ்த்தொழில் செய்வதுதகாதது தனக்கே, யடுத்த
தொழில் செய்துகெடுமேனுமழகையா, விடுத்த கருமம்பெ
யிது செய்வதனின் மேலோர், தொடுத்தகருமஞ் சிறிது
செய்கைதொழிலென்றான். ஸ்ரீ பகவத் கீதையிலும், கூறப்
பெற்றுளதாம். எச்சாத்திரார்த்தம் எவற்கனுகூலம் எவற்
குப் பிரதிகூலம் என்னுந்தத்துவத்தை நன்குணர்ந்து பரம
காருணிகராகிய தேவரீர் அடியேனுக்குபாது இனிதாகத்தக்க
யோகமோ அதனையே, மெ - அடியேன் - பொருட்டு, வக்
தும் - அருளுவதற்கு, அர்ஹசி - ஆற்றலுடையவராக இருக்
கின்றீர்.

(4)

(அ - கை.) இங்ஙனம்வரேண்யராஜாவாற் பிராத்திக்
கப்பெற்றவராய ஸ்ரீகஜாநநர் அவனைப்புகழ்ந்துகூறுகின்றார்
ஸுஜிஹுவஸிதர்ராஜ நூதிஸுநுமுஹாநு |
ஸுணுமீதாஃ புவக்ஷாநீ பொமாஸுத ஸீமீநுப.

5. மன்னு மென்னருளான்மலர்நன்னது
நன்னர்மன்னநயமுணுநண்ணுமான்
மன்னயோகவழ்தமயமதா
மன்னகிதைசெவிகொள்ளருள்வனே.

(வி - ம்.) ஹேராஜந் ஹேவரேண்யரீ தெ - நினது
மதியோகக்கேள்விபாலன்புடையதாய்; சம்பக்ஷியவசிதர் அழ

கியதுணிபுடையதாய்து. ஆண்டேதுவையருளுவர் மம அனுக்கிரகாத் - எமதுதிருவருளால் என்றருளினர். “எவ ரையேவேண்டி எதைவிரும்பிடுவான், அவராலிவனதைய டைந்திடுவானே” “கரிமுகனருளினானே கரியகவொருமை காலந், திரமுறுநினைவின்றேற நிரியர்மற்றிருவரான; பரம, ருக்கினிதுமேவின் பகரிதுபவமாந்தன்னின் வருபெரும் பயத்தைநூறி வளமுடனளிக்குமன்றே” திருஷ்டஅதிரு ஷ்ட பிலத்தோடுகடிய அத்வைதபுத்தியானது அநேகந் தடைகளோடுகடியதாதலின் இவ்வத்வைதவாதனை யென் னும் சமஸ்காரம் உயர்ந்தோர்க்குண்டாமாயின் யானைமுகக் கடவுளதுதிருவருளானேயாம். வித்தைதயுற்பத்திமார்க்கத் துறும் விக்கினங்கெளல்லாம் விலகுவதற்கு விக்கிநேசரஆரா தனத்தால் முமுகக்ஷுக்கள் முயல்வுறவேண்டும் என்பதாம். பவமாந்தன்னின் வருபெரும்பயத்தை நூறி யென்பது அதன்கண்ணேதுவாம்; வைராக்கியாதிசாதனம் எளிதாக வெய்தாமைமொண்டு சிறப்பாயஅதிகாரி எளிதல்லவென்பார் இருவர் அல்லதுதிரியர் - மூவர்என்றார். இதுபரீபகவற் கிதையின்கண்ணும் “மாயுமானுடரநேகர்பாலொருவனென் னையாயுமனம்வைத்துளான், ஆயுமானுடரநேகர்பாலொரு வனையறிந்துமுடிவானையா” எனக்காணப்பெறலாம். என் னும்சுருதிமிருதிகளின் கூற்றானே யோகநிஷ்டத்தன்மை கரி முகன்றிருவருட் பயனெனக்காணலாம். கரிமுகன்அனுக் கிரகமுந்தான் எவ்வனுமெனச்சங்கித்து விளிப்பார் நிருப என்றார், விசுவத்தைக்காக்கும் நிற்பால் விசுவவுருவாகிய எனது அனுக்கிரகம் அமைவதேபா மென்பது சருத்தாம். இவ்வண்ணமாதலினானே தே - நிற்பொருட்டு, கிதையையினி தருள்வேன் நீயும் அதைபொருமையுடன்கேட்டி. எத்தகையது அதுஎனின், யோகாதிருதமயி - பிரஹ்மாத்மைக்கியத் தைப் பிரதிபாதிக்குஞ்சாஸ்திரம் அதையே முக்கியமாகச்

கொண்டது, சிருஷ்டியாதிகளோ அதனைபுணர்ந்துகேட்டு
முபாயமாக ஈண்டுரையிடப்பெறும், கருத்தானேயன்றி
• மென்பதுகருத்தாம். (5)

(அ - கை) இனிலைவராக்கியமானது முதற்சரிதனமாம்
அஃதுண்டாம்பொருட்டு அயலாரீ அங்குகிரித்த யோகங்
களைநிதேதித்தருளுகின்றார்:—

• நயொமம் பொமதித்யாஹம் யெ-ஹொபொமொ
• நவபிரயம் | நயொமொவிஷயெ யெ-ஹொ நவபி
• ஹொவிஷயா. ||

6. ஓதியோகமியோகமென்றோதிலார்
மாதனத்தினியோகமுமாறுமே
ஓதனத்தினி யோகமுமியோகமோ
மாதவாதியுமன்ன லுமன்றரோ.

(வி - ம்.) யோகம், அடையாததையடைவது பிரஹ்
மவித்துக்கள் யோகம் தன்னாலில் யோகசப்தார்த்தங்கூறில்;
மற்றோ, நித்தியம் அடையுற்றதேயாய ஆன்மாவைக் கண்டங்
கதுவிய மறந்தகண்டாபரணமேபோலும் அஞ்ஞானவழிவு
மாத்திரையானே யடையப்படுவதாமென்பர். ஆகலின்
லேரகசித்தயோகபதார்த்தம் அவர் ஆதரிப்பதில்லை யென்பது
பொருள். ஆண்டு, ஆகஆன்மவாதிகளாகிய சார்வாக்கர்கள்
சுவாதந்திரியம் முக்தி பரா தந்திரியம் பந்தம், அவையும்
பொருளிருப்பின்மைகளாலாவனவாம் எனத் தனயோகமே
யோகமென்பர். அதனை நிதேதித்தருளுகின்றார் யோகோயோ
கோநவபிரய என. யோகப்பொருட்டுப் பொருத்தமுற
தந்நம் புருடார்த்தமாகாதாம். ஆகலின் தனத்தினை சரிதி
கத்தக்க விடயங்களாகிய மாவீ சந்தனவனிகை முதலியவற்
ருணே யோகம் இன்பவேது அதுவேபுருடார்த்தமென

அபூர்வசர்வாக் இந்திரியான் மவாதியரறைவர், அவர் மதத்
தை நிதேதித்தருளுகின்றார்:—நயோகோ விஷயையோக
என். துயிலின்கண்ணே யுடம்பிற்கும் புலன்சட்கும் போக்
தாவாயிரமை வெளியாம், போகமும் பிரமாதா பிரமாணம்
பிரமேயங்களின் யோகமில்லாமற் சம்பவியாதாம் என மன
ஆத்மவாதியர் வேறு சாருவாகர் பிரமாதாவின் ஸ்ரீகள்
“யோகம் யோகபதார்த்தம் எண்ணுகிறார்கள் அம்மதத்தை
நிதேதித்தருளுகின்றார்:—நவமாத்ராதிபிஸ்ததா வென. பிர
மாத்திராதிகளானே எவ்விதயோகம் அதுவும் யோகம் ஆகா
தாம் என்பது பொருள். இதனானே அவர்கள் “வாழுகாறும்
வளமுடன் வாழுக, வாழுதேட்டயல் கொண்ட விமர்ந்துக,
காழுசாம்பன் மயமுறுகாமமு, மேழவந்தூற லெங்ஙனமீண்டு
மே.” இவ்வண்ண மியம்புவர். (6)

(அ - கை.) ஆருகதர்களோ சர்வஞ்ஞகுலத்திற்பிறப்
பதே எப்போதுமேலே செல்லும்படியான வடிவகைவல்
யத்திற்குச்சாத்கம், ககனத்திற்பறக்கும் பான்மைக்குப் பிற
வைப்பிறப்பேபோலும் எனக்கூறாநிற்பர் அதைக்கண்டித்
தருளுகின்றார்:—

யொமொய் விதூரோதூரெ ந-ஸ்யொமொ
நநாயிவ | யொமொயொஸ்யந-ஸ்யூரெ ய-ஸூ
ஷாஸூசிவி: ஸஹ. ||

3. அனை தாதைகண்முதலாரொடுமடைவாகியவதுதான்
கனயோகமதலவாங்கணபாலனவல்ல
வினமேமுதன்மகவாதியுவிவரோடுஎனிலகி
யுனூராலிருணயோகமுமொளியோகமதலவே.

(வி - ம்.) “தாய்வான் தீந்தைவான் ஆய்குருவானதை”
என்னும் மறைபிணை சிறந்ததாயாதியோகம் சிறந்த நர்திப

யோகம்போலும் இவனை யுற்பத்தினின்றும் விஷக்ருக கற்பதத் திற்சார்வதோசத்ததிருஷ்ட சாமக்கிரிபலமாம். ஆகலின் அஃ தில்லாமல் அவரோடு யோகம்நிட்பலமீரம் என்பதுபொருள். ஆதிபதார்தம் ஆசாரியராவர். அவர் தமக்கும் நிர்ஜரப்பெயரிய யோகாப்யாசத்தானே இஷ்டசித்தியாம் ரூலத்திற் பிறந்தனாத் திரத்தானே யின்றமுமென்பது பொருள். பயின்ற யோகமுடையவனும், உள்ளிருதயத்திற் சென்றவுறவினரையும் வரும் புத்திர பௌத்திராதியரையும் அலௌகிகக் காட்சியானே காண்பன்.

அணிமையும் மகிமாவெளிதாதலும், திணிமையுஞ் செறிவுஞ் செறிகாமமும், பணியுறீ சிதையும் வசிப்பான்மையுங், குணங்களுட்டெனக் கூறுவர் சித்தியே. எனப் பிரசித்தமானவற்றோடு சையோகமாதல்யாதோ அதுவும் யோகமாகதாம் என்றருளுவார் யோகமெனறருளுகின்றார். “உன்நிக்குழம் வேற்றுமையைப்பற்றி அஷ்ட நென்பதற்கு ஆத்தன்மையார் அஷ்டா ஸவாஸ்யஇஹாஹு என்பதாதி போலுமென்க. அணிமை நுண்குகளினும் அணுவீதல்; மகிமா - பொன்மலையாதியினு பெரிதாதல், எளிதாதல் - இலவினுமிலகுவாதல், திணிமை - கன்மலேதன்னினுங் கனமாதல், செறிவு - விதுமண்டல்த்தையும் விரல்கொண்டு திண்டப்பெரல், செறிகாமம் - உள்நுகை யன்னாதிமாத்திரங்கொண்டும் நுரூயிரம் பேர்ஜனம் நுகர்வித்தல், ஈகிதை - தண்ணில வீரவியாதி யரையுந்தன்வாய்ப் படுத்தல், வசிப்பான்மை - திவ்வியதாகிய ஸ்திரீமுதற்பொருளை, வவ்வினு முளர்தான் வழுவாதிருத்தல். சென்றது முதலியதெரிதலும், என்சித்தியும் என்னுமீவற்றோடு சேர்தலும் யோகமாகாதென்பது பொருள்.

1-வது சாங்கிய சாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 17

(அ - கை.) ஆருகதாதியர் கருதிய யோகங்களை ய்கற்றியருளிச் செய்தார் எண்ணியயோகத்தைச் சிறிதாயருளு கின்றார்:—

நஸயொம்ஃ லியாயொமொ ஜமஹூ தராவயா |
ரூஜ்யொமஸூநொயொமொ நயொமொ மஜவாஜிஹி.

8. உலகேபுகணலமேலுரு வுறுவாடனை யுறவு
மலயோகம துலகான்வரு மரசாயிட லதுவு
மலயோகயொண் ணயவாரண மணிதேர்ப்படை யுடைய
நலயோகமு மலயோகமெய் நனிதேர்வுறி னிறையே.

சித்தரோமண்ணீரனல்கால் விண்ணின்றெழுந்த ஐந்தன் வடிவமாய யோககுணமுயலுங்கால் “நோயுஞ்சரையுமாயுமி” யோகத், தீயின்மயமாங் காயமுற்றார்க்கிலை.” என்னும் மறை யால் ஐம்பூதங்களையும் வெற்றிகொண்ட யோகியினது ஐம் பூதவிகார ஆகம் ஜரையற்றதும் மரணமற்றதுமாம். அவ னும் அவ்வபுவுடன் எல்லாத் தேவவுலகங்களினும் உள்வி இரம்பை திலோத்தமை ஊர்வசியாதி யற்புதமாதரோடு மிவ் வண்ணம் எவ்வியோகமியையுமோ, எங்ஙனம்வாழ்வுற்றிருந்த ஜனகராஜனது தேகத்திற் சுலபையெனப்பெயரிய யோகினி புதுந்துவாழ்ந்தனளோ எங்ஙனந்தான், இறந்தநந்தஆரச னது தேகத்திலொருயோகிபுகுந்து யோகிநந்தனெனப்பெய ரிய மன்னவனாகியிருந்தனோ, எங்ஙனந்தான் ஸ்ரீவசிஷ்ட ரது தேனுவானது விசுவரீமத்திரஆரசருடைய அடக்கப் பொருட்டு அளவிறந்த கரிபரிகளோடுற்ற சேனையையோக வல்லமைமாற் சிருஷ்டித்ததோ, அத்தகையயோகமும் இம் மோகூசாஸ்திரத்தில் யோகபதப்பொருளாகாதாம் என்பது பொருள். மூன்றுலகங்களிலும் அற்புதவடிவம்வாய்ந்த முகிணமுலைக் கருங்கட்செவ்வாய்ப் பாவையாதம்மோடும்

சேர்ந்துவாழ்தல்யாதோ அதுவும்தோகமாகாதாம், எனயா தென்னஞ்சபத்தைக் கூட்டிக்கூட்டுக. இங்ஙனங்கரிப்பரிக ளோடு மெவ்வியோகம் அதுவும்தோகம் ஆகாதாம் என்க. மற்றனதெற்றெனப்பிலனும்.

(அ - ஐக.) அற்றேற் சார்வாகீமதத்தில் மரணமேமோகக் கென்ப அஃதெல்லாநாலோடும் முரண்படுதலின் எள்ளத் தக்கதேயாம். அயலாயமதமிரண்டும், “அவைசமாதியிலிடை யூறாகும், சிவவெழுச்சியிற் சித்திகளாமே” என்னும் ஸ்ரீபதஞ் சலிபகவானது சூத்திரத்தால், சித்தியைச்சேவிக்கும் யோகி னானையும் சித்திகளையும் சமாதியிடையூறதாகக் கைவல்யத் தடையென விலக்கவேண்டும், அவ்விருமதங்களுந் வேத சம்மதமாகாமையின், வேதத்தினுபதேசிக்கப்பட்ட யோ கத்தைவிலக்கமுடியாமை வலுக்கலாமே பெனக்கடாவிவிடை யிறுத்தருளுகின்றார்:— (8)

யொமொநெநுபடிஸ்யாவி யொமொயொமாயிந்நம்
வியுயம் | யொமொயம் ஸக்யொகஸ்ய நஸ்யொமொ
தொபி. ||

9. கண்ணியரன் பதமேயுறு கதியோகமு மியோக
மெண்ணாவுரு தவர்யோகம் தெண்ணாய னுயர்வா
னண்ணாவது நலயோகம் தலவாமிக நாடின
றண்ணாரளி யுருவாரிதை தடியேனுள மியோகம்.

ஜீவப்பிரஹ்மஐக்கியத்தை விரும்பியமுமுக்ஷாவிற்குப் பரிமேதசதம்புயப்பதாய இந்திரபுத்தின் ஆதிபத்திய அன்டவுஷ்டியோகமியாதோ அதுவும்திரியமின்றும். இட் டப்பட்டதொன்றன்றும். “பண்ணியதொழிறுபயன்களி யாவையு; மண்ணிடைதுகர்ந்நிடமாருமாஹுபாற், புண் ணியவினை தரும்போகமியாவையு; விண்ணிடையிருந்தனுபு

வித்துமீளுமால்” என்னுஞ்சுருதியினால், அதற்கழிவுபாடார் தன்மை யறையப்பட்டிருத்தலின். உபாசனையோடுகூடிய தொழிலான் அடையத்தக்கதாய சத்தியலோகத்தின் ஏவ வியோகமுளதோ அதுவே முக்கியயோகமாக இருக்குகவெ னின்? அறைவார். யோகோய என. சத்தியலோகம் - பிரஹ் மலோகமாம். “அயனுலகடைந்தோர்யாவருமயனார், வியன் வீடுறுங்கான் விழுமதியமுதாற், பயனுருவீட்டைப் பற்றிநிற் பாரே” “அயனிநேடுமவர்களனைவருங், கயமுறுங்கடைக் காலங்குறுகவே, பயன்முடிவிலறிவையடைந்துமெய், பியல் பரம்பதமெய்துவரென்பவே” என்னுஞ்சுருதியிருதிகளினனே சத்தியவுலகத்தின்யோகம் முறைமுத்தியின்பயன், அந் தத்திலறிவுபெறுதலாற்பெறலாம், என்றாலும், ஆண்டுப்பாவ னையின் ஏற்றத்தாழ்வா வியற்றப்பட்ட மேற்கீழ்த்தகைமைக ளாகிய மகிழ்ச்சிவாட்டவேதுக்களிருத்தலின், அயனார் வாழும்வரை அவ்னனுபவமகற்றமுடியாததேயாகும். ஆகலின் மம - உடனேகைவல்யத்தையடைவிக்கும் உணர்வையருளும் எமது, புந்திக்குச்சத்தியலோகயோகமும் முக்கியயோகமாக இயைந்திலையென்பதாம். (9)

(அ - கை.) கேவலங்கருமத்தினைதல்; உபாசனையோ டெற்றகருமத்தினைதல் அடையத்தக்கலோக்யோக முக்கிய யோகமாகாதொழிக, அறித்தியபலத்தோ டெற்றமையானும், அதிசயவாநந்தத்திற்கிடனாகலானும்; யாண்டுதான் யானே சர்வேசுரன் எனக்கே இந்நந்திகேசுராதியரும் ஜயவிஜயாதி யரும் எவலராவர், சனகாதியரும் என்னையேதுதித்தேத்து வர், எனதுமைந்தரேயாய இரணியகருப்பாதியர் எனதானே யினனே சுருஷ்டியைச்செய்கின்றனர் என்னுமபிமானம் கோமுதலியவற்றிற் கோத்தன்மைமுதலியவற்றைப்போலும், ஒவ்வொருபாசுகன்பொருட்டும் முடிவுபேறடைதல்கூண்ப்

படுகின்றது அவ்விவ்வெல்லாருமே துல்லியர் யாவருமேயுழி
வற்றவர், யாவருமேநாற்றோளர் ஆண்டென்னும் சுருதிபுரா
ணதிகளின் பிரமாணத்தினே அச்சைவ அல்லது வைஷ்
ணவலோகயோகம் முக்கியயோகமாகப்பவிக்குகவேயெனின் ?
கூறியருளுகின்றார்:—

பெசுவஸ்யு யொமொநொயொமொ வெவஸ்யு
வடிஸ்யு | நயொமொஹிவஸ்யுய-கூம் வநகூம்
தகூமெவர்தா. ||

10. பலமுறுந் தெய்வசைவப் பதத்தினிற் நிதித்தறனும்
வலிமிகு யோகேயன்றும் வைணவபதத்தில் வந்தல்
தலைமைசெய் புட்பவந்தத் தகைமைகள் யோகமாகா
மலிபொரு ளளகைமன்னு மன்னவ யோகமாகா.

(வி - ம்) சைவபதத்தின் எச்சேர்க்கையுளதே அது
வும்யோகமாகாததேயாம், இன்னணம், வைஷ்ணவபதத்தின்
எச்சேர்க்கையுளதோ அதுவும்யோகமாகாததேயாம், என
ஆவிருத்தியாற்றிப்பொருத்துக. நோ என்பது, ௩-உ என்னும்
நிபாதமிரண்டன்றொகை ஆகாததேயென்பதுபொருள். இவ்
விருபக்கங்கட்கும் அவைதிகத்தகைமையைக் குறிக்கும்
பொருட்டு உ-என்னுந் தேற்றப்பொருணிபாதமாம், வைதிக
மத்திலோ சத்தியலோகத்தினும் மேலாகஞானகருமபலமில
தாமென்பது துணிபாம், எங்ஙனம், பழுதைப்பாம்பு ஒவ்
வொருபுருடனுக்கும் முடிவுபேறடைகின்றதோ அங்ஙனம்
ஈசரத்தகைமையபிமானமும் அத்தகைத்தேயாம் அவித்தை
யாலர்வதாகலின் வேறுபடுவதிறுமென்பதுகருத்தாம், “தழு
தழுத்தோடுமிருவர்கடமக்குப்பழுதைப் பாம்பிருபங்கொளி
ராதாம்” எனவிராட்டுப் பாவனையைமுன்னிட்டு ஸ்ரீவார்த
திகத்தில் வழங்கப்பட்டுளதாம், அவ்வத்தேவதைகளின்பது,

அடைவுபேரகமாகாதொழிக, அவ்வத்தேவதைத்தன்மையடைவோ யோகமாகலாமேயெனின்? கூறியருளுகின்றார்:—
நயோகோபுபஞ்சாயத்வச்சந்தரத்வம் நஞுபேரதாவென. சந்தரத்வம் ந-என்னும்நகாரத்தைக்குபேரதா ந-எனமீண்டும்வருத்திக்கொள்க, நினது பூபீத்தன்மை கிரியையின்யயனாதலே போலச் சூரியத்தன்மைமுதலனவும் காரியத்தன்மையானே கிரியாபலமேயாம் இவ்வாறு சைவவைஷ்ணவத்தகைமையும் பாவணையின்காரியமாகலின் மானதவினையின்பயனும், அவ்விரண்டும் அநித்யாமென ஸ்ரீவார்த்திகஆகிரியர் கூறியுள்ளார். “எதுநீணினவால்வருமின்யயனென்னவேயும், எதுதான்வினையாலெழுமின்யயனென்னவேலும், அதுதானிலையன்றெனநீயகத்தார்ந்துவாழ்தி, பொதுமாதர்கள் காதலிற் போதலைப்போலுமன்றே”. யாவர்தாம் அஞ்ஞானத்தடைத்தகைமையை யவாவாதவராய் நேராகவேதியானிசாதத்தியமாயமோகஷமறைவரோ அவர்பொருட்டறைந்ததா மிதுவென்க. பாவணையதீனபலத்திற்கு நிலையிலாப்பன்மையிற்றிருட்டாந்தும் போதுமாதர்போதல். கற்பகோடிகாலத்தியதுக்கித்வபாவணையேஎடுபடும்போது அற்பப்பயிற்சியாலாகிய பாவணை அழியாதெவ்வனிற்கும். தத்தம்பக்கங்களைமேன்மையாகமிழற்றும் சைவவைஷ்ணவப் போலிகளின்நீக்கப்பொருட்டு இரண்டையுங்கவர்ந்துருளியதாம். (10)

(அ - கை.) பஞ்சமகாபூதங்களுள் ஒவ்வொருவிடயதாரணியான் அவ்வப்பூதத்தன்மையி னடைவுண்டாமெனப் பெளதிகர் எண்ணுகின்றனர் அவரைநீக்கியருளுகின்றார்:—

நாமிகூஃ நாமிகூஃ நாரீகூஃ நகால்து
நவாரூணுஃ நநெநஃ நதூஃ யொவொநஸூவ-
ஹதிதா, |

11. அலைவுறு மலிவத் தன்மை யழற்றிடு மநலத்தன்மை.

பொலிதரு மமரத் தன்மை பொன்றிடுங் காலத் தன்மை
 நிலவுறும் வருணத் தன்மை நிருதியார் தன்மை தானும்
 தலமிசூ சார்வ பெளமத் தன்மை யும்யோக மாகா.

அநிலத்வம் - காற்றுத் தகைமையினடைவு யோகமா
 காதாம், இன்னணம் அநலத்தன்மை - தீத்தன்மைச்சேர்க்
 கையோகமாகாதாம், ஈண்டு அநில அநலசத்தங்களான்
 அவற்றை யபிமானிக்குந்தேவதைகள் கவரத்தக்கனவாம்,
 அவரும் பிரளயகாலத்தில் தமதுஉபாதியின்லழிவான் அழி
 வர். ஆகாயமோ அவயவமற்றதாம் அழிவின்காரணமாய்
 அவயவப்பிரிவுபொருந்தாமையின் அமரமாம், அத்தன்மை
 யினடைவு அமரத்தன்மையாம் அதுவும்யோகமாகாதாம்.
 பிறப்பவெல்லாங் காலோபாதியென்பதாற், ககனமீரூயவு
 பாதியாவுமழியுங்காற் காலமுங்கழியுமாதலின் காலஅபி
 மானிதேவதைத்தன்மையடைவும் யோகமர்கூது என்றரு
 ளியதாம், நகாலதாஎன்பது. வருணன்ஜலஅபிமானிதே
 வதை, அத்தன்மையினடைவைவருணத்தன்மையென்றதாம்,
 அதுவும்யோகமாகாதாம். நிருதி - பிருதிவி; அதிதி, இலா
 நிருதிஎன்னும்வேதாங்கநிகண்டின்கண்ணே பிருதிவிப்பெயர்
 களில் நிருதிபத்தின்பாடமிருத்தலின், அதனபிமானிதேவ
 தைத்தன்மையினடைவு நிருதியார்தன்மையெனப்பட்டது,
 அதுவும்யோகமாகாதாம் என்பதுபொருள். பிரகிருதி
 மகத்து அகங்கார இந்திரியபூதபௌதிகப்பெயர்வாய்ந்த
 சித்தம்பற்றுமெல்லாப்பூமிகளிலும் பாவன்சஞ்சரிக்கின்றன
 னே அவ்வப்பூமிமேன்மைப்பட்டபோழ்து அவ்வப்பூமி
 தாதான்மியத்தையடைந்து அழிவதில்லையென்பதை யோக
 வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டபுகண்டரெனப்பெயரிய காகத்தி
 னிடத்திற்கண்டாம்; அப்புகண்டர் அநந்தபூதபௌதிகப்

1-வது. சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 123

பிரளயங்கள் சென்றொழிந்தபோதினும் இன்றும்வாழ்கின்ற
 னர் எனக்கேட்கப்படுகின்றனர், அவரும் சகுணவித்தையின்
 பலத்தாற் கட்டுற்றவராகி இப்போழ்தும் விதேககைவல்
 யத்தை ய்டையாமலிருக்கின்றனர், ஆகலின் அத்தகைய
 வன்யாவனோ அவன்சார்வுபெளமனெனப்படுகின்றனன், அத்
 தன்மையினடைவு சார்வபெளமத்தன்மையாம், அதுவும்
 யோகமாகாதாம்; யோகோநசார்வ பெளமதாளன்பதன்
 கண்ணே மூன்றாவது அக்ஷரத்திற்குக் குறுமையுண்மையின்
 கட்டுக்குலையுங்கசடு ஆர்ஷமாதலின் உபேக்ஷிக்கத்தக்கதாம்;
 இவ்வெல்லாயோகங்களின் யோகபலத்தின் அளவுண்மை
 வாயுவழங்கியபுராணத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது:—“பொறியி
 னைச்சுந்நைசெய்வோர் புகறசமனுவினெல்லை, நெறியுறவிருப்
 ப்பூர்தரிகழ்வினை நினைவராநோர், தரிசதரிமைந்ததான சுகத்
 திரமிருப்பர்புத்த, ரறிவினரஞரற்றாரவதாயிரந்தசமென்பா
 ரால் பூன்றதூராயிரந்தான் பொன்றுரார்புலப்படாத, வான்
 றருமாயைதன்னை வணங்கிமனத்தினர்கள், தோன்றிடுங்
 குணமதொன்றுந் தோன்றுருப்புருடன்நன்னை, வான்றவத்
 தடைந்துகால்வரையறைவழங்கலின்றே.” நிரக்குணமாய்த்
 தூய்தாய்த் துவம்பதார்த்தமாயுருடனையடைந்து காலஎண்
 ணிக்கையிலதாம்என்பதனாற் பிரகிருதியின்கண்ணே இலயப்
 படுமெனவியம்பப்பட்டதாம், அவனும் • அயற்கற்பத்தில்
 மீண்டுமுற்பவிப்பன். அவ்வாறே பரமஇருடியரின்கூத்திர
 மும் :— “பிரப்பின்பிரத்யயம் பிரியுடற்பகுதி, யிறப்புறு
 மனத்தரினெனவாமென்ப” • எனக்கூறுகின்றது. பிறப்பு -
 ஜன்மம், பிரத்யயம் - காரணம்; ஜன்மமேயவர்தஞ்சமாதி
 லாபத்திற்சாரணம், அவர்தஞ்சமாதி பிறப்பின்வேற்றுவாம்,
 அலதுகைவல்யகாரணமாகாதாம்; என்பதுசூத்திரபதத்தின்
 பொருளாம். இவ்வியோகபலன்களினின்றும் யாவன் விரக்
 தனோ அவன்எனதுகருத்திற்கிசைந்த ஜீவப்பிரஹ்மாத்மைக்

கிய சாக்ஷாத்காரயோகத்தில் அதிகாரியென ஆறுசுலோகங்களானே நிரூபிக்கப்பட்டன. (11)

(அ - கை.) திருவாய்மலர்ந்தருளிய பலவேறுவகையாய் எல்லாயோகங்களின்பயன்களும் நதிக்கடனியாயம்பற்றியாண்டுள்ளடங்காநிற்குமோ தமது திருக்கருத்திற் கிசைந்ததான அந்தஞானயோகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார்:—

பொமம்நாநாவியம் ஹ-ஓவயம்ஐதி ஜாமிநவூதம்
ஹதிவதிதூஷாஹொகெஜி தாஹாரா விபெதஸஃ. ||

12. அறிவினர் பயில்வர் நீதி யவனிகா வலனே கேண்
செறிபல வகையின் யோகஞ் செப்பினம் விரிவ தாக
பொறிபயி லுலகில் வேட்கை போக்கின ராவர் போக
நெறியிலர் வீரி யந்தா நெகிழ்த்திலர் நிமலர் தாமே.

இதனதுபொருள்:—ஈண்டு அறிவினர்-அவாவற்ற அதி
காரிகள், இனியாம்நிகழ்ச்சியைப்பற்றி அறிவினர்என ஆறையப்பெற்றனர். “அக்கினியவாவியது அன்னாதனமார்க்காவேன்” என்பதன்கண்ணே அக்கினித்தன்மைக் காமனாகியபூஜமானன் அக்கினியெனக்கூறப்படுவதேபோல அறிவினையுடையோர், யோகம் - ஞானோபாயத்தை, யுஞ்ஜந்தி - அனுட்டிப்பர், பஞ்சமலகாரகற்பனையாற்பயில்வரெனவிதித்ததாம்என்பதுபொருள். “இனியதைக்காணாமருமூபாயம்யோகம்” என யோகத்திற்கு ஞானவுபாயத்தன்மைஸ்ரீ இரணியகருப்பபகவாணற் சூத்தரிக்கப்பட்டது. “தனதா மனுபூதியிலுலதோர் தனியாமறிவாரறிவாரினிதே, கனிவாய்மடவார்சுகமாமிகநேர் கனியானவளோவறிவாள்விழிதூ, னனிமேவிலதாதியிலேகடினநிலமேவுறவோவறிவாரதுபோற், கனயோகில்காணுவரோ கரியைக் கரிமாழுகளுருருடிஸ்ரே. எனத்தக்கராற்றிரிபுவாயிலாகக்காட்டப்பட்டது. யோக்யோகாண்பென்பது

1-வது. சாங்கியுசாரார்த்தயோக அத்தியாயம்.

25

கடையடியின் கருத்தாம். பூபவென விளித்தருளியது பூமியைப் பொறுமையுடன் காப்பதே போலப் படியாக ஏறும் முறையானே வெற்றிகொண்ட அவ்வவ்வியோக பூமியையும் காப்பதற் கிற்றலுடையவனாவையேன அரசனாய் சாகப்படுத்தியருளியதாம். அவ்வியோகம் எத்தகைய தெனின் நாநாவிதமாம் - வெகு வகையினவாம், அங்ஙனம் நோ:—சவிகற்ப நிருவிகற்ப வேற்றுமையானே இருவகையாம் யோகம் சவிகற்பமும் விதர்க்கத்தோடு கூடியதும், விசாரத் தோடு கூடியதும், ஆந்தத்தோடு கூடியதும், ஆஸ்மிதை யோடு கூடியதும் என நால்வகையாம், அவற்றினுள்ளும் விதர்க்கமானது சவிதர்க்கம், நிர்விதர்க்கம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகையாம், இவ்வாறே விசாரமும் சவிசாரம் நிர்விசாரம்என்னும் வேறுபாட்டால் உணர்க. நிர்விதற்பமும் பவப்பிரத்யயம், உபாயப் பிரத்யயம் என இருவகையாம், பவப்பிரத்யயம் விதேகர்க்கத்யல் பிரகிருதி பெயர்க்கத்யல் என்பதாக இருவகையாம், உபாயப்பிரத்யய மும் தானே, கிளம்பல் பிறராக் கிளம்பல் இரண்டானங் கிளம்பாமையென மூவகையாம், ஆகவே நிருவிகற்பம் ஐவகைப் பேதத்ததாம். இவற்றின் இலக்கணங்கள் மேலே வெளிப்படுத்தப்படும். ததம் - விரிவாகவிளம்பினும், பிர மாண் சொருப சாதனபிரயோஜனங்களான் இனிதாக இயும் பினேம். அல்லது, அயல் யோகங்களின் பயன்களாகிய ஐச வரியங்கள் எதனது ஏகதேயத்தி லொடுக்குகின்றனவோ அதனால்து விரிவதாகச் செப்பினம், இவ்வாறாய் யோகத்தை யனுஷ்டிப்பவரின் பலத்தை யருள்புரிவார்:—பவந்தி வீத்ரு ஷாலோகே என்றருளிநாடி நோக்கப் படுதலின் லோகம் - விடயம், சுவர்க்கலோகம், மனத்தான் மிகவினிது விளங்கும் எனக் காண்டலின், யோகபூமியும் உலகமாம், இருவகை

யாய வுலகத்திலும் விடயத்திலும் வேட்கை யிலாமை - பற்றின்மை திருஷ்டிபாசை லிப்சை அஃதற்றவர் “அவ்வான் மாவை யாவனன்கறிவன், செவ்விய, வவனெலா லோக்முஞ் செறிவன், அவ்வியல் காமமனைத்தையு மடைனன்” எனஞா னபலத்திலெல்லாப் பலன்களும் அடங்கக்காண்டலின் இவ் வேட்கை யிலாமையையும் சித்தனுக்குத் தானாகச் சித்தமாம், சாதகினுக்கோ முயல்வாற் சாதிக்கத்தக்கதாம். “சிறப்பதாகிய தன்னறிவுருவினைத் தெரியின், வெறுப்பிலாமையே முதலன குணமெனாம் விரவும், மறப்புறவொரு முயல் விலாமல் லீவன்றனக்குப், பொறுப்பதே முதற்சாதனமாகவோ பொருந்தா,” எனவியம்பப் பெற்றுளது. எவை சித்தவிலக்க ணங்கள் எனப்படுவனவோ அவையே பயில்பவனுக்குப் பயில்வாலாக்கத் தக்கனவா மெனப் பகர்தலின், வருவனவற் றின் கண்ணும் இத்தகைய நியமத்தைக் கண்டுகொள்க. வேட்கையின்மை யாங்கனமா மாலோவெனின்? ஜிதாஹார ராதலின் போகேச்சை யற்றவராதலின், “துன்புறுத்தாமற் பிறரைப் போகவின்பந் துய்ப்பதிங்கிலையேயர்மால்” என்னும் நியாயத்தான் முற்றினும் ஹிம்சை செய்யாதவர் ஆவர் என் பதாம். விரேதசர் - வீரியத்தை நெகிழ்த்திலர்” - மேனோக் கிய வீரியத்தை யுடையவர் - பிரஹ்மசாரி விரதத்தில் நிலை பெற்றவரென்பது துணிபு. “பரம் பிரமச்சரி யத்தாற்பாரீக்ஷித், நிரமிவ்வான்மாத் தீர்வழிலாததே எனப் பிரஹ்ம சரி யம் கெடாத ஆன்மஞான வேனுவாமெனக் காணப் பெறு கின்றது. இயம நியமங்கட்கு மீண்டு பலக்கணமாம். அவை யும்:—கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, பெண்ணய வாமை, ஏராமை, இயமங்களாம். தூய்மை, மகிழ்ச்சி, தவம், தன்மறைபயிறல், கடவுளை வழிபடல், நியமங்களாம். என் னுஞ் சூத்திரங்களால் யோக சூத்திரத்திற் காண்பிக்கப் பட் டனவாம்.

(அ ௨ கை.) , வேட்கையின்மை முதலிய மூன்றும் அமரணித்தன்மை முதலிய வெல்லாச் சாதன உபலக்கணப் பொருட்டுத் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்டனவாம். அதன துள்ளடங்கிய பயனைப் பகர்ந்தருளுகின்றார்:—

“வாவயநுவிவாஹோகா நுஸீகூதஜமசூயாஃ ।

காரணாவாணஹுடிபா பொயயதிவகாஹந்.

13. புனிதம் பெற யாரையுமே செய்யும் புண்ணியர்காண்

டனிதந்திடு மும்மையுலகையுந் தம்வயத்தோர்

கனிதந்தையா னிறைமாமனக் காரரோரோர்

சனிதம்பெறுசாதனர்க் குண்மையைச் சாற்றுகிற்பார்.

அவர்களோ வேட்கையின்மை முதலியவற்றானே குறிப் பிக்கப்பட்ட இயமநியமாதிகளால் தாமே இராகத்துவேடாதி யின்மையிற் புனிதராகி யாவரையும் புனிதராக்குவர் - புனித மாகிய வேட்கையின்மை முதலிய குணங்களோடு கூடிய வராஃச் செய்வர். ஆகலின், யாவருக்கு முபகரிக்குந் தன் மையினானே, மும்மையுலகையுந் தம்வயஞ் செய்தவர், உல கத்திலுள்ள உத்தம மத்திம அதம மூன்று வகையுயிர்களே யும் தமது வயப்படுத்தியவர். அவ்வாதே:—அகிஞ்சை நிலைத் திடலதன் சந்நிதியில், மகிபுகழ் வைரத்தியாகம் வருமே” என் னுஞ் சூத்திரமுமாம், சாதகனது சார்வபௌம அஹிம்சாதி களானே அதமங்களாய்ப் பிறப்பிலே வைரமுடையபூனை பெலி முதலியவையும் அவனது சந்நிதியில் அஹிம்சாதி பரங்களாம் என்பது சூத்திரரீர்த்தமாம், கருணை - தீனர்களி டத்தில் அனுக்கிரகபுத்தி, அதனுணிறைந்த மனத்தினர். இதுவும் மைத்திரியாதிகட்கும் உபலக்ஷணமாம், இதனானே யிவருக்கும், ஸேயராகிய அவர் ஓரோரதிகாரிகளை ய டி ட

வுற்று அவர்கட்கு இதத்தையுணர்த்துகின்றனர், சாதனர்க்
கென்றமையானே அநதிகாரிகளை யுபேக்ஷிப்ப ரென்பதாம்.

(அ - கை.) இவ்வண்ணஞ் சந்தனங்களையும் அதன்
பலன்களைக் கூறியருளிக் கூறியருளிய யோகத்தினது நானாவ
கைமையை விடுத்தருளுகின்றார்:—

ஜீவநுதூஹுஷெஹிஹி வாஸோநநூவிணி ।

‘நிஜீஷ்யாக்ஷீணிவஸ்யுதஃ வாஸவ்ஹுஷுஷிஹிதம்.

14. பரமா சுக வருவாகிய பனிமா மடு தனிலே

திரமா முழுகினர் வாழ்தரு திகழ்விடுற பெரியோர்

உருமேய்விழி யிமைமூடியு ஞாயிர்வாகிய சிவமாம்

புரமேய்மன நிலையே யுறு பொருள்காணுவர் திறனே.

ஈண்டு யோக சூத்திரமிது:—“சிறப்புண்மை சிறப்பின்
மை குறிமாத்திரமே குறிப்பின்மை யென்பவை குணங்க்
ளின் படியே” அவற்றுட் சிறப்புண்மையன் - தூலபூதங்
களாம் சிறப்பின்மையன் - ஐந்து தன்மாத்திரைகளும் பதி
னொரு பொறிகளுமாம், குறிமாத்திரம் - மகத் தத்துவமாம்,
குறிப்பின்மை - பிரதானமாம், ஆண்டு இயமநியமங்களி
யைந்த யோகியாய்ச் சுவாசத்தை நிறுத்திப் பிராணனை
வெற்றி புரிந்தவனுய் மனத்தை வழிப்படுத்த வாஞ்சித்தவ
னுய்ச் சிறப்பினின்றும் சிறப்பின்றியதற்குச் செல்ல இச்சித்
தவனுய் முன்மொழிந்த ஊங்களானே சித்தத்தை யொரு
மைப் படுத்துபவனு யிருப்பவனுக்குத் தினந்தினலயப்பயிற்
சியார் சிறப்பின்றி யதன் அடைவின் முன் எச்சித்தலயமுள
தோ அது துயிலேயேயாம், சிறப்பின்றியதை யடைந்து
அதன்பின் குறிமாத்திரத்தை யடைய அனாவியவனுக்கு
அதனை யடைவதற்கு முன்பு சித்தலயமாம் அதேவிதே கா

தம், அசம்பிரஞ்ஞாதமாம். இவ்வண்ணம் குறிமாத்திரத்
 ஸ்த யடைந்து அதன்பின் புருடனையடைய அவாவியனை
 அவனை யடையாமல் இடையில் எச்சித்தலயமுளதோ அது
 பிரகிருதி பெயர்த்தம்¹ நிருவிகற்பமாம், அவற்றுள் ஆதியது
 தூலதே கத்தினின்றும் விடுபட்டிருத்தலின் விதேகமெனப்
 பெயரிய அஃதிங்கு ஜீவன் முக்தபதார்த்தமாம், இரண்டா
 வது பகுதியின்பால் லீனமாதலின் பகுதியயமெனப் பெயரிய
 அஃதிங்கு, ஹ்ருதே - காரணத்தில் மக்கினமென மலரப்
 பெறும், ஹ்ருதத்தைச் சிறப்பித்தருளு கின்றார் பரமானந்த
 ரூபியென. மேலாய ஆனந்தத்தின் ரூபம் இருமைகா
 ணைம அஃதுடைய தென்பதாம். இருமைகாணமையும்
 துயிலினும் நிருவிகற்பத்தினும் ஒப்புடையதாகவே கூறப்
 பெறுகின்றது “யாததுகண்டிலது கண்மெது காணத்தக்க
 தைக் கண்டிலது” என்பதாதியான் அவ்விலைகௌன அசம்
 பிரஞ்ஞாதங்களாம் பவப்பிரத்யயங்கள், சமாசத்தாற்றாழ்மை
 யான பரமானந்த பதத்தான் உபாயப் பிரத்யயம் முக்கிய
 அசம்பிரஞ்ஞாதமென அறையப் பெறும் உபாயமும் பவப்
 பிரத்யயம் விதேகப் பிரகிருதிபெயர்கட்கு என்பதியம்பப்பட்
 டது, “சிரத்தை வீரியமிருதி சமாதி பிரஞ்ஞாவாயிலாய
 லார்கட்கு” எனச் சிரத்தை முதலியவை, சூத்திரிக்கப்பட்
 டன. அதன் வாயிலாயாம் அசம்பிரஞ்ஞாதம் முக்கிய
 மாம். உபாயப் பிரத்யயம் என்ற சிரத்தை சித்தத்திற்குத்
 தெளிவைத்தரும், ஆதுவோதாய் போலக் கல்யாணியாய்
 யோகியரைக்காக்கும், சிரத்தை மிகுந்த விவேகம் விரும்பிய
 வனுக்கு வீரியம் விளையும், வீரியம் விளைந்தானுக்கு மிருதி
 பதியும், மிருதிபதிந்தவழி² சித்தம் ஆகுமற்றொழுங்கதாம்,
 ஒழுங்காய் மன்னுக்கு பிரஞ்ஞை விவேகம் பிறந்தொளிரும்
 அதனாண்மைப் பொருள நிறைவு, அதன் பயிற்சியான் விதே

கப்பிரகிருதிலயறினு மயலார்கட்டு அவ்வவ் விடயங்களினின்
றும் வைராக்யத்தானே அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாம். ஈஸ்ர
மும் . பரமசப்தத்தானே கடைவாசுமீக முதலிடைகள்
ஆக்ஷேபிக்கப் படுகின்றன, அதனற்றானே கிளம்பல் முதல
தாம், பிறராத் கிளம்பலிடையதாம், இருவிதத்தானுங் கிளங்
பாமை கடையதாம் பரமானந்த பதார்த்தமாம். இவ்வண்
ணம் ஐந்து விதமாய் அசம்பிரஞ்ஞாதமும் சலோக பூர்வார்த்
தாற் கூறப்பட்டது. நிமீல்யஎன்பது, அக்ஷணி - இந்திரி
யங்கள் மனத்துடன் கூட்டிப் பதினென்றும், நிமீல்ய - தடை
செய்து, புத்தி நிரோதத்தைச் செய்பாது இருக்கின்றேன்
என்னும் பிரத்யயமாத்திரத்தைப் பற்றிய விஸ்மிதர் சம்பிரஞ்
ஞாதர் எனப்படுவர். பாலனத்தானும் பூரணத்தானும் பரம்
பிரஹ்மம் சர்வேசரமும் சர்வான்கமும் ஆம், “எதனை
யுணர்ந்ததான் யாவுமுணர்ந்ததாம் எதனாகேட்டில வெவை
யுங்கேட்டதாம், எதனாலெண்ணில வெதுமெண்ணியதாம்,
எதனாலறிகிலாதேது மறிந்ததாம்,” எனக்கேட்கப் பெறுகின்
றது. அவ்வான்மாவை ஆனந்தத்தோடு கூடிய சவிகற்ப சமா
தியில், யோகியர் காண்கின்றனர், யாண்டு, இருதயத்தின் கண்
ணை யிருப்பதை பாவனையாற் கற்பிக்கப் பட்டதையன்றும்,
இங்ஙனம் உத்தரார்த்தத்தான் இருசம்பிரஞ்ஞாதங்கள்
இயம்பப் பெற்றன. இங்ஙனம் பூவிரை முனைமரக்கனிகளை
யொத்த ஐம்பிரமங்களுள், எப்பூஸ்தானத்தது நிரக்குணமோ
அது முக்கிய நிருவிகற்பத்தைப் பற்றியதாம், எவ்விரை
யொப்புதாபு கரீரணமோ, அதுகேளனை நிருவிகற்பத்தைப்
பற்றியதாம், எம்முளைக்கொப்பாபு, சூத்திரமெனப் பெரியு
சூக்கும்கரீரியமோ அது விஸ்மிதத்தோடு கூடிய சவிகற்பத்
தைப் புற்றியதாம், எம்மர வொப்பாய் தூலவிரீட்டெனப்
பெயரிய காரியமோ அது ஆனந்தத்தோடு கூடிய சவிகற்பக்

தைப்பற்றியதாம், எனது தான் ஐந்தாவது பலமொப்பதோ ஹ்ரிஹரகௌரி கணேசாதித்தியாதிகளுள் ஒன்றான விக்கிரக ரூபமாம், அலித்திருவிகையாம், மானதம் பாகியமும் பிரமாத் ரூபம், அவற்றுள்மானதம் விசாரத்தைப் பற்றியதாம், பாகியம் விதர்க்கத்தைப்பற்றியதாம். ஆண்டு எக்கால் மான, தீங்களாய சப்திர்த்த ஞானவிகற்பங்களானே கலப்புற்ற பிரஹ்மபாவனை பிரவிருத்திக்கின்றதோ அக்காலிது விசாரத் தோடு கூடியதென விளம்பப்படும். எக்காற்றான் சப்தாதிய னுசந்தான மில்லாமலே மிகப்பயிற்சியினால் தான்றானே பிரஹ்மபாவம் விளங்குமோ அக்கால் அது விசாரமற்ற சகி கற்பமெனச் சாற்றப்பெறும். “உரையிறந்துணர்விறந்திட முணர்ந்திடுவரே, யுணவுமங்கையில் வரும்பலி யுகந்திடுவரே திரையிறந்தள விறந்துளபரங்கடலுளே செறிதரும்படி வருந்திருவகம்படியரே” எனவுங் காண்க.

புறயநஃ வர்ஜெவ்ஹ்விதெ யொமவஸீக்யதஃ ।

ஹ்ருதாநிஷ்டா த்நா துய்யம் ஸவபூணிமனயதிதெஃ ॥

15. எண்ணுவர் பரமமான பிரமமாமெந்தாய் தன்னை

வண்ணநல்யோகந் தன்னால் வயஞ்செயுஞ் சித்தந்தன்னில்
உண்ணுமெவ் வுயிரையுந் தானொப்பென் வருகிக்காண்பர்
தண்ணளி யருண்மதத்த தாணுவைப் பேணுவோரே.

தியாயந்த - கற்பித மூர்த்திவிடயஞ் சித்தவிருத்திப் பிரவாஹம் செப்பவராய் அதேபரமம் பிரஹ்மமாய் பார்ப்பர் அதைப் பார்க்கும் பலம் ஸ்ரீ பகவான் பதஞ்சலிமுனிவ ரானே சூக்திரிக்கப்பட்டுளது. “விசாரம் விண்டவற்கரிய தாந்தெளியில் வினாந்திடுமத்தியாத்மம் பிரசாதம்” அசுத்தி யாவரண மலமற்ற வொளிவடிவமாய் சத்துவ புத்தியினது

இரஜதமங்களான் மறையாத சொச்ச திதிப்பிரலாகம் ஆரி
யதாம் தெளிவாம்; எக்கால் எண்ணமிழந்தவனுக்குச் சமாதி
யால் இவ்வருந் தெளிவான துண்டாடீமா அக்கால் யோகிக்
குண்டாம் அத்தியாத்மப் பிரசாதம் பூதார்த்த விடயம் முறை
பிறழ்ந்தொரே காலத்தில் விளக்கமாகப் பிரஞ்ஞாலோகமாம்.
“இருதம்பரையுணர்வாண் டெளிதினிலெழுமே” அவ்வொரு
மைபுற்றமனத்தினனுக் குண்டாம் பிரஞ்ஞைக்கு இருதம்
பரைபெனப் பெயராம், இருதம் - உண்மையே, பரை -
தரிக்கின்றது என இருதம்பரையாம். அதன்கட்டிரிபுணர்வு
“மணமும் இன்றுமென்றிக.” “மறை யனுமான வுணர்வு
கிடம்மினும், திறவயல் விடயஞ் சிறப்புறுதவினே” மறை
யால் வருமுணர்வுபொதுவிடயமதரம், மறையாற் சிறப்பாய
றைய பொணாதாம், என்னை, சத்தம் சிறப்பாய்க் குறிப்பிடா
தாம்; அன்னணம் அனுமானம் பொது விடயத்ததேயாம்,
யாண்டடைவாமாணிக் கதியாம், யாண்டடைவிலதாம் கதி
யாண்டின்றும், ஆகலினிண்டுச் சுருதலானே பொதுமையின்
முடிபாம், ஆகவே சுருதகருதல் விடயஞ் சிறப்பாகா
தாமொன்று மென்றறிக. சூக்கும தடையுற்ற தூரத்த வந்து
வை உலகக்காட்சியானே கவரான் யோகி, விசேட அப்பிர
மாணகத்தின் இன்மையவனுக்கின்றும் என்பதனைச் சமாதி
புணர்வு நன்கு கவர்வதேயாம் அச்சிறப்பாயது, பூதசூக்குமத்
திருந்தேனும் புருடன் பாலிருந்தேனு மென்க. ஆகலின்
சுருக்கருதலுணர்வுகளினும் ஆயல் விடயத்தேயாம் அவ்
வுணர்வு, சிறப்புப் பொருளுடையதாதலின், என அத்தி
யாத்மப் பிரசாதமாம் - இரஜதமங்களின் சூனியா சித்த
சத்துவஹ்மகர்ஷமாம். ஆண்டு சற்பூதார்த்தத்தை விடயப்
படுத்தும் சாசுத்தகார ரூப உணர்ச்சியுண்டாம்; அதனானே
யோகியர் சென்றனமுதலிய பொருள்களைக் கரதலாமலகம்

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 33

பேரலக்தாண்பர். ஆகலின் அதற்கு மானசமாயினும் விடயம் பிரஹ்ம சற்பூதமேயாம்; அதனாற்றான் மூர்த்திக்கும் நித்தியம் பக்தியை நிகழ்த்துவர். அஃதெண்ணியே யிஃதருளப் பெருகின்றது:—தியாயந்தஸூபரம் பிரஹ்மமென. விசாரப் பிரவிருத்தி விதர்க்கலாயிலாம் என்றருளுவார், சித்தேயோகவசிக்ருத மென்றருளிநார், யோகம் சித்தத்தினது தூலப்பற்றில் முன்போலச் சத்தாதியனு சந்தானவாயிலாகவும் அஃதின்றியதாகவும் பாவனை பிரவிருத்திக்கும், அக்கால் சவிதர்க்க நிர்விதர்க்க மென்னும் அவ்விரண்டு சவிகற்பங்களு முண்டாம்; அவற்றுள் நிர்விதர்க்க யோக வசிக்ருதமாகச் சித்தத்திற் புகுத்தப்பெற்ற சற்பூதார்த்த விடய வுணர்வைத் தருவதாக ஆமென்பது பொருள். இருதம்பரை யுணர்வைக் கொடுப்பதேயாய இவ்வுணர்வினால் என்னேயயன் எனக் கடாவ விடையருளுகின்றார்:—பூதாநி சவாத்மநாதுல்யம் சர்வாணி கணயந்திதே, என. எனது முற்றுருவார் தன்மை தானே னுணிவுற்றதேயாம் தேகமாத்திரமோ அவித்தையாலாயதாம், இங்ஙனம் எறும்பு முதலியவைகட்கும் அது ஒப்பேயாம் என்பதாக எப்பிராணியையுமே அவதிக்க மாட்டார் என்பது பொருள்.

(15)

(அ-கை.) இங்ஙன மறிபவராயுலகத்தில் எங்ஙனம் நிகழுகின்றனர எனின் அதை மூன்றலருளுகின்றார்:—

யெநகெநவிஜாஹிநா யெநகெநவிஜாஹுதாஃ |

யெநகெநவிஜாக்ருஷ்டா யெநகெநவிஜாஸ்திதாஃ |

16. எவ்ரொருவர் தமமானு மேதமிடப் படமாட்டார்
எவ்ரொருவர் தம்மீனாமிடர்பெரிது மெய்துகிலார்
எவ்ரொருவர் தம்பாஹுமெரிசினமற் றேவாதார்
எவ்ரொருவர் தம்பாஹுமியல்பானே பற்றாரே.

(வி - ம்.) எப்புருடர் எச்சோரரானும் தனதிகவுர்வதிலா ஸையின் ஆயுதாதியார் சேதிக் அகப்பெறார். இங்ஙனமே, எத்தா யாதாதியானேனும் மனைகாணியாதிகளையும் விட்டிருத்தலின் லத்தாதியால் (லத்தையோகவிசேடம்) இடர்ப்பட்டார். அஹிம் சையாகிய மேலாய ஒழுக்கமுடையவ ராதலின் எவரோமிமே கடின வார்த்தையாடிக்கலுழந்துழலார்; எவரானுந் தாழ்வும் கடுபாஷணத்தாழ்க்கண்கரையார். பரராலிடிபட்டும் பரரை யிடித்தும் வாழ்ந்துபரற் சேறப்பெற்றும் பரரைச் சேறியும், பண்படுத்தப் புண்படல் வெளியாம், எச் சீடராதியரானும் பற்றாரா; ஏகாக்ஷாகியே யிருத்தலின், அல்லது எவ்வுன் மத்தனலேனும் தடுத்தபத்திரவப்படுத்தின போதினும் இன் னணமே எப்பாவியாலேனும் இடர்ப்படுத்தப்பட்ட போதி னும், எப்பர அபவாதசிலை லேனும் கோபதாபாதிகள் ஏற் படினும், எவ்வரச சம்பந்திகளாலேனும் ஐடபாதரொப்பச் சிவிகை முதலியவை சுமக்கும் பொருட்டுக் கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டிக்கொண்டு போனபோதினும் பிறவரின்னும் வீகாரமடையார். “இந்த வுலகந்தரஞ்செய்தெழுக்கடலெண் டிசை கலங்கினின்றகுலமலை, வந்து விழுமன்று மொன்று மசைவிலர் வந்தபடி கண்டிருந்து மகிழ்வரே” சந்தன குங்கு மங்கள் புழுகுகில் தண்பளிதஞ் சொரிந்து மகிழ்விலர் நொந் தன் கொண்டரிந்து நுகவென் நொந்திலர் முந்தை யென்று நகுவரே” என்னும் பெரியாருறையுங்கண்டுகொள்க. (16)

(அ - ஐக்.) இதன்கண் ணேதுவைக் கூறியருளுகின் றார்:—

கர்ணாவணபுஷ்பாஜி யாணீதமே |
சுமபுஷ்பாஜிதாநாந்திகெயாஜிதெதியாஃ ||

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 36

17. கருணாலயமாகிக் கனிமனராய்த்

தெருணுகிசினம்பொறி செற்றவரா

யருணேடுமவர்க்கருளே யருள்வான்

நீரணீதலந்தன்னின் வலம்வருவார்.

“(வி - ம்.) சினைத்தைச் செயித்தவராதலின் அபகாரம் வந்தவிடத்தும் விகாரத்தை யடையார். கருணையானிறைந்த உளத்தவராதலின் துட்டப்பிராணிகட்கும் விராச முண்டாக வேண்டாம் என அவர்கட்கு ஞானப்பிரதானத்தால் திருவருள் புரியவேண்டி பூமண்டலத்தில் வலமாக சரித்துக்கொண்டிருப்பர். சஞ்சரித்த போதினும் பொறிவென்றமையின் உயிர்கட்கனுக்கிரகஞ் செய்வதொழிந்து ஒழிந்தவை யொன்றையுங் காதலியாதவர் என்பதாம். “செற்றவர்கள் தன்னுடனுஞ் செறுதற்கென்றுஞ் சிந்தைசெயுந் திறமறந்து சிறப்பே செய்யக் கற்றவர்” என்னும், “நொந்தனர் கன்றிவந்து நலிபவர் துந்தன்றென்ற மைந்தகடன்ற வந்தன வென்றிடும் யைவரமகிழ் வந்தனரங்கிரண்டு முடையரே” என்னும் அரிய திருமொழிக் ளிக்கெண்ணலாம்.

“அழுதன் மாறுதலிலா விழியர்பாலருள்வரே, யவர்களாகமுமெலாம் விழியதாய் மொழிவரே, பெழுதன் மாறுதலிலா விரவியா முருவரே, யிகலுமார் வழமிலா திலகுபரவர்களே” (17)

அவனிவா னடையவோ ரணுவதா நெடியரே.

யணுவுமே ருகிரியா யறவுநே ரியர்களே

புவினிவா னடையவோர் பவனிபோ துவர்களே

புதுலுகே, மளவியா மளைபுராதனர்களே.

என்பவற்றையு மெண்ணுக.

* ஷெஹிதா சூனியத்தொழுவ விரிஞ்சாஷ்டாஸ்கரண
நாம் ! வந்தாலுபராஜமோலாது நாம் ! ஸ்ரீகிருஷ்ணமோட்சு
நாம் உய்ய || •

18. உடன்மாத்திரம் பூபவொன்றே யுறுவார்
மடமோடுமணிச்சம் மானையர்காண்
டிடமாவிவர்பாக்கியர் தேவெனக்கும்
உடையார்விழிகாண வுலம்புடையோய்.

(வி-ம்.) உடன்மாத்திரத்தைத் தாங்கியவர் என்றருளிய
தானேகந்தை கமண்டலம் தண்டம் பரதுகை முதலியவற்றை
யும், தரிக்கமாட்டார் என்றருளியதா மென்க. பூப என்பது
பூ பாலகனாகிய உண்ணல் திகம்பரர் சர்வ உபாயங்களானும்
காக்கக்கடவர் என அறிவித்தருளியதாம். ஓடும் பொன்முதல,
எனவும் ஒப்பாம் எவர்க்கோ அவர் சமலோஷ்டாஸ்காஞ்சன
ராவர். லோஷ்டம் - மண்ணுங்கட்டி, அஸ்கங்கள் - ஆர
தனமணிகள். காஞ்சனம் - பொன். இத்தகைய தீவிசுவ
ராக்கியரூப பெரும்பாக்கிய ஐசவர்யம் எவர்க்கோ அவர்
ஏதாத்ருசாமகாபாக்கியராவர். வைராக்கியத்தினும் உயர்ந்த
பாக்கியமில்லாதா மென்பதானே வைராக்கியத்திற்குப் பெ
ரும்பாக்கியத் தன்மை கணிக்கப்பட்டது. இவர் எமது திரு
விழிகட்டுக் களிப்பருள்பவரா யிலகுவராக. இவ்வனம் யா
மும், அவர் தம் தரிசனத்தை யவாவுகின்றோம்; நீயும் எம்
மன்புனாதலின் அவர் தந் தரிசனத்தை யடைவாயாக வென்க
குறிப்பித்தருளுவார். உவப்புடையோய் - சீரிய என விரித்
டு னீனார்.

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 37

“ஆலைபொறும் லொருகா றலையொடாதமைவரே
யருள்பொறும்லொருகாவருவிபாய் நயனரே
கலைபொறும் லொருகோவணவ ராய்விடுவரே
கவலைதீர் பவிசொனீள் கரகபாலியர்களே”

இதனையுமுணர்க.

(அ - கை.) கூறியவாறாக ஆதி இரு சுலோகங்களால்
விடயப்பிரயோஜனங்களும், மூன்றால் நூலியையும், ஆறால்
வேறு மதவிலக்கமும், அயன் மூன்றால், அறிஞர்களின் நிலை
பேறும் காட்டப்பட்டன. எஞ்சிய நான்காலயோகம் நானா
வித மென்பதாதியால் பிரஹ்ம வித்தையென்பதாதி சூத்திரி
ரிக்கப்பட்டன, அங்ஙனஞ் சூத்திரிக்கப்பட்ட இவ்வியோகத்
தை எஞ்சிய அத்தியாயத்தால் அதன் விருத்தி ரூபத்தால்
விரிவாக வுரையருளற்பொருட்டுப் பதிஞ்சை செய்தருளு
கின்றார்:— (18)

ததிஃநீஹ்வெஹ் சூணுபொமநுதூம் |

ஸூக்யாயம்ஸூதெஹ்நுஃ பாவெஹ்வஹ்வா மராக ||

19- பவமாங்கடறன்னி னின்றும் பெரும்பாவநின்றஞ்

சிவமாமெதைக்கொண்டு செவிதனிற் சீவரேகும்

உவமானமில்லையோக மெய்யுத்தம் வுத்தமந்தா

னவமாமதைநாஞ்சொல வின்று நயந்துகேட்டி.

(வி - ம்) தம் - சூத்திரிக்கப்பட்ட யோகத்தை, இதா
னீம்-உனத்திகார அடைவின்பின்னர், அஹம் - வேதங்களின்
கர்த்தாவாகிய பரமேசுரமான்யாம், வகேஷ - விபக்யானப்பே
மாக நீயும் எம்மான் விரித்துரைக்கப்பட்ட அவ்வியோகத்
தைக் கேட்பாயாக; கேட்கும் பொருட்டு ஒருமையுடைய
‘ஐத்யென்பதாம்’ அதுத்தம் - இதனினும் உத்தமம் வேறு
இலாதததின் அதுத்தமமாம். “இதனினும் அயற்பொய்”

என் மறையிருத்தலின், எவ்வேதாந்தப் பிரதிபாத்திய யோகத்தைக் கேட்டு மத்தியம் ஜந்து பாவங்களி னின்றும் விடுபடுமோ அங்ஙனமே சுருதி வேதாந்தங்களா லுற்பன்னமாய் பரோகூட ஞானவான்கட்டு முறை முத்தித்தான். அடைவு “அந்த மாமுறையா னுடிய பொருளை யழகுறவறுதியிட்டல் லற், பந்தமாமயற் பற்றறுத்த மாதவரிப்பரம யோகத்திலே யெல்லாம், வந்து மாய்விட மாயனைத்தினும் பரமாய் மதிக்கொணு மாயையினுடைய, வந்த காலத்தே யந்தம்நிற்க்தவ, மீர்தினுலரிய வீட்டைவார்” என அறையப் பெற்றுளது. கீழ்வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாய பாவங்களினின்றும் விடுபடும் உத்தம ஜந்து, கருமங்களினுலே சோதிக்கப்பட்ட உபாசனை யால் ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட சித்தத்தில் எந்த யோகத்தைக் கேட்டு, பதின்ம னீயா யிருக்கின்ற யென்னும் வாக்கியத்தாற் பதின்மனைப்போல அது நீயாயிருக்கின்ற யென்னும் வாக்கியத்தாற் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியத்தைக் கேட்டு அபரோகம் புரியும், அதனாற் சமுசாரத்தினின்றே விடுபடும், “அறிவினை யறிந்த அந்தப் போதினில், அபயமே ஜனக அடைந்தவ னாதி” எனச் சிவவண மாத்திராதியினேயும் அபய அடைவும் ஞானோதயமுங் காணப்படுதலின். யாதொரு அதமஜந்து உளதோ அதுவும்தேசவிசேஷ விசிஷ்டகுருவனுக்கிரகத்தாள், இந்த யோகத்தைக் கேட்டுச் சமுசாரத்தினின்றும் விடுபடும், அவ்வாறே அவிமுகத்தத்தைத் தொடங்கி ஜாபாலங்கள் கூறு கின்றன:—“எண்டே யுயிருயி ருரமும்புங்காலையிற் றுண்டவன், ருரகப்பிரமந்தருவன், மாண்டவனெதனா னமிருதமயமாய்த் துண்டருமோகூடந் துண்ணிவாழ்ந்திடும்” இதுவும் தரும அனதிகாரியாய துச்சிப் பிராணிவாசகமாகியஜந்து உதம் பிரயோகித்தருளிய ஸ்ரீ பகவான் கஜானனராகுறிப்பித்தரு ளப்பட்டதாம்.

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 39

(அ - ஐ), அவ்வனுத்தம யோகத்தையே யருளிச் செய்கின்றார்.

ஸிவெவிஷ்ணு உபஸுக்ருள உபஸுயெ-ஃயி நாராயிவ |
யாவெஷிஷ்ணுயெ-ஃமஃ ஸஸ்யுமோமோதொஃ ||

20- மன்றா டிறைவீன் றமின்மாட்டு
மாலின்மாட்டு மாயையெனுங்
கன்றாக்குமரி தனின்மாட்டுங்
கத்ரோன் மாட்டு மெழின்மாட்டு
மின்றாநராதம் மிறையவனே
யேதபேத மதியோகம்
நன்றாமயோக மதுவெனவே
நமதுமதமென் றுணருதியால்.

(வி - ம்.) சுண்டுச் சிவாதிகளாகிய பஞ்சாயதன் தேவதை களிடத்தில் எவ்வபேத மதியுளதோ அது பரமயோகமெனப் பொருள் காணப்படுகின்றது; இதுவோ பொருந்தாதாம், ஒன்றற் கொன்று விலகுதலுற்ற வபாதிகள் வாய்ந்த நன வுறும் வைகளில் முக்கியமான அபேதபுத்தி சம்பவியாமை யினாலும், ஆகாரியமாயவதற்கோ முக்கிய யோகத்தன்மை கூடாமையாலும் என்க. விலக்கப்பட்ட முழு உபாதி யபேகையானே அபேத புத்தி பி ர ம ர மு த ற் ரு வ ர மீரூராக வுள்ளவைகளிற் சிறப்பின்று மென ஐந்து களையே கொண்டது அநர்த்தகமாம்; ஆகலின் இப் பொருள் துணியத்தக்க நல்லதொன்றல்லவாம், ஆயின் யாதுதான் ஓத விழை வெனின், துதலுதும்:—“சிவமத்தை தம் நான்காவ தா மதைநாடுவர்” என்னுஞ் சுருதியினானே, சிவே - விசுவதை ஜசபிராஞ்ஞ அபேகையானே நான்காவதாகிய நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணேயும், “பூதங்கள் விஷ்ணு புலனங்கள்

விஷ்ணு” வென்னும் வைஷ்ணவத்தானே, விஷ்ணுவு - உபா தீர்னமதாக வியாபகமாயா சபளத்தினிடத்தும், சக்தெஸ் - அதனினுந் தாழ்ந்த மாயையின் மாட்டும், சூர்யே - ஆதித் திய மண்டலத்திலிருக்கும் பொன்மயத்தின் மாட்டும், மயி - நமதிடத்தும், என்னுமிவைகளிடத்திற் றாயசின்மாத்திர ரூபங்களே இவைகள் என்பதாகவுண்டீர்ம் அபேதமதியரிது ளதோ அது, மம - முற்றறிவுடைய எமது, சம்பக்க்யோகம் - நல்ல யோகம், என, மதஃ - சம்மதமாம். அற்றேல் விலக்கப் பட்ட முழுஉபாதி அபேகையினானே ஈண்டபேதபுத்தியா னது வேறு லகையானே விளம்பப்பட்டது எனின்? உபாதி கட்டு மீண்டு சின்மாத்திரத் தன்மையே கூற விழைவருத் தலின்; அங்ஙனமன்றோ:—அத்தியாரோப அபவாதங்க ளானே நிப்பிரபஞ்சம் பிரபஞ்சிக்கப்படும் என்னும் வசனத் தான் அத்தியாரோப பசஷத்திற் பரிணாமவாத ஆசிரயத்தில் குடஞ்சால் பாணை குதிர் முதலியவுற்றிற்கு மண்ணி லும் அயலின்மை மன்னுமேனும் ஒன்றற் கொன்றுள்ள வேற்றுமை விலக்கொணாதாம், அங்ஙனமே சிவாதிகட்கும் சத்தினும் அயலின்மை யமைந்தபோதினும் பரஸ்பரம் வேறு வேறாய் அவற்றின் மாட்டபேத புத்தி சம்பவியாமை யின் அத்தியாரோபமாகாதாம் அபவாதத்திலோபரிணாமமற்ற விவர்த்தமற்ற விகற்பமற்ற சின்மாத்திர ரூபத்தன்மையானே யாவற்றிலும் அபேத புத்தி சம்பவித்தலின்; அக்கருத்தானே சிவாதிகளிடத்தேய பேதபுத்திவிதிக்கப்பெறும்; அதனற்றான் வேதார்தங்களில் அத்தியாரோபாதிகள் சுத்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் கூறப்படுகின்றது. அங்ஙனமன்றோ:—“அஃதவாஸ்யது வெகு பிரஜைக ளாவேமெ னவும், இவையாவற்றையுஞ் சீருட்டித்தது, அது சீருஷ்ட டித்து அதுவே புகுந்தது, அதுபுகுந்து தூல சூக்ஞமீபூதங்க

ளாகியது". எனவும் ஸீதத்திரீயத்தில் ஈசரசக்தி சபல ஆத்
மா . காமபூர்வகந்தன்னைச் சிருட்டிக்கின்றது எனவும்
வியாக்கியான மூண்டு கேட்கப் , பதேலின்
தன்னைத்தானே சர்வப்பிரபஞ்சாகாரமாகச் செய்தது அத்
னால் ஆந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிப் புகுந்து அவ்விம் மூர்த்
தா மூர்த்த ரூபமாயது என்பதாக அதற்கே சகசீவ ரூப
மாகப் பரிணாமம் பகரப்பெற்றது அவ்விது அத்தியா ரோப
மாம். அதன் பின்னர் "உண்மையுமின்மையும் சத்தியமா
யது எவ்வொரு சிறிதுளதோ அவ்வியாவுமே சத்திய
மெனச் சாற்றப் பெறும்" எனப்பரமாகிய சத்தியத்தின்
கண்ணே ஈசஜீவஜகமென்னும் மூன்றன் அத்தியாசமாம்
மூன்றிலும் சத்தியாத்தியாச மென அன்னியோன்னியாத்தி
யாச வாயிலாக மூன்றற்கும் சத்திய விவர்த்தத்தன்மை கூறப்
பட்டதாம், அதன் பின்னர் "இவ்வியாவற்றிற்கு முன் அவி
கிருதப்பிரஹ்மமே யிருந்தது, அதிநின்றந் தானே விகிருத
நாம ரூபவிசேஷ முண்டாயது, அது தன்னையே தானே
செய்தது, ஆகலினது சுகிருதமென அறையப் பெறும்
என விவர்த்தலேறுது வாய அஞ்ஞானத்தை சத்தியத்தினும்
அயலாகத்துணிந்து அன்னிய அபேகைபற்றதாய் அசத்
கூப்தத்தாற் கூறப்படுவதாய அதற்கே சர்வ கரணத்தன்மை
சாற்றப் பெற்றது. கனூப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியின் கண்ணே
அஞ்ஞானத்திற்கே சர்வத்தைபுஞ் செய்யுந் தகைமை காண
வும் படுகின்றது. அஞ்ஞானமும் துச்சமாதலின் அகத்துத்
தன்மையானே பரிணாம டியோக்கியம் அன்றாமென அதனை
மூலமாக வுண்டயது மூன்றும் லிகற்பமாத் திர மெனச் சித்த
மாம். யாதானதோ அது சுகிருதமாம் இரதமேயாமது
னெனச் சுகிருதவயற் பெயர்வாய்ந்தவதற்கே பாதவயற் பெய
ரிய இரசி அவசேஷ நர்சங் கூறப்பெற்றது அவ்விது அப

வாதமாம்; அதுவும் லோகத்தில் இருவகையாகக் கரணப் படுகின்றது:—வெந்த ஆடை வியகத்தியழிந்திடினும் ஆகிரு திவிளங்கு கின்றதே போலும், எரிந்த கற்பூரத்திற்கோ ஒன் றுமே காணப்படுவதின்றும், அவற்றுளாதிபுது எல்லா வடிவ விலங்கும் வடிவம் உபாதியோடு கூடிய பிரஹ்ம வித் தனுபவிக்கின்றான், அது காண்பிக்கப்பட்டுளது சரீமகா னத்தில் “யானன்னம் யானன்னம் யானன்னம், யான் அன்னா தன்யான் அன்னாதன் யான் அன்னாதன், யான் சுலோகஞ் செய்பவன் யான் சுலோகஞ் செய்பவன் யான் சுலோகஞ் செய்பவன், யானிருக்கின்றேன் முதலுண்டானவன், சத்தியத்தின்” பொருள், யான் - அசங்க உதாசீனனாகிய ஆனந்தாத்மா, அநாதி யநிர்வாச்சிய அவித்தையினாலே, அன்னம் - உண்ணத்தக்க உபயோக்கியமாம். அன்னாதன் - அன்னத்தை யுண்ணும் போக்தா, மும்முறை மொழிந்தது விஸ்மயவெளிப்பாட்டின் பொருட்டாம், பூலோக புவலோக சுவர்க்க லோகத்துள்ளார் பொருட்டெனினுமாம். சுலோக மென்பது அன்ன அன்னாதரின் சங்காதமாம், அதனது செய்பவன் கர்த்தாவாகிய சேதனவான். கர்த்தாயைக் செய் பவனெனினுமாம். ஆனந்தாத்மாவாகிய யானிருக்கின்றேன், முதலிலுண்டான இரணிய கருப்பன் சத்தியத்தின் - மூர்த்த அமூர்த்த வடிவமாயிராநின்ற பிரபஞ்சத்தின் (கருத்தாமுத லில்) என்பதாம். என்பதாக, இரண்டாவது இயம்பமுடி யாத உபாதியற்ற பிரஹ்மவித்து அனுபவிக்கின்றான். - அவ் னும் “எக்காரற்றான் இவன் திருசியமற்றுத் திகழ்வடிவற்று ஓர் சொலுமற்று ஓரிடமற்றுள் எரியயமிலது இனிது நினை பெறுமோ அக்கால் அபயத்தையடைந்தவனாவன்” “என் னுன் சுருதியினனே காண்பிக்கப்பட்டுளான், இவ்வண்ண மே “உற்றவ னுபாதியை யற்றவனுபாதியை, நற்றவரிருவ

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம்.

43

ரெனவே புளராம்; முற்றவன் சருவாத்மாவாய் முதிர்வன்
பிற்றவன் நிருபாக்கியனாகுவனே” எனவார்த்திகத்தே கூறப்
பெற்றுள்ளது. (20.)

(அ - கை) இங்ஙனம், நிட்களானந்த மாத்திர சொ
ருபத்தை யுடைய ஆத்மாவிற்கே, ஜகத்தின் ஜன்மஸ்திதி
லயகாரணத் தன்மையைக் கூறியருளுகின்றார்:—

சுஹரேவஜமஜ்யூஷாஹூஜரி வாயயாலிவ |
சுஹாநாநாவியம்பெஷம் ஸம்ஹாரிஷ்வீயபு.

21. யானே யுலகந்தனையாததனா
லானாவனவே நகங்காத்திடுவேன்
நானாவிதவேடந் தமைநணியே
நானே யழிப்பேன் னனிவீலையினால்.

(வி - ம்.) நூநாவித வேஷங் கிருத்வா - பிரஹ்ம
விஷ்ணு ருத்திரர்களின் ஆகிருதிகளைக் கொண்டு உலகத்தின்.
கிருஷ்டியாதிகளை விளையாட்டாக மற்றையரா லேவப்பெரு
மலே செய்வேன். அங்ஙனமே மறையும் “ஆநந்தந் தன்னி
னின்றே யாயின விவையெலாமும், ஆநந்தந் தன்னினானே
மாயின விவைகள் வாழும், ஆநந்தந்தன்னிற் சென்றே
யடங்கியே யிவைகள்யாவும், ஆநந்த மயமதாயே யடங்
கியே யமையுமன்றே” என மலர்கின்றது. இதனானே பூர்வ
சுலோகத்திற் புகன்ற விஷ்ணு மாயாவிசர்க்காதிகூர்த்தா
ஆனந்தைகர சமாய என்னினின்றும் பேதிப்பதின்று மென
வோதியருளப்பெற்றதாம்.

(அ - கை.) தேவதை முதலிய வேற்றுமையைக்காட்
டும் மாயையும் தன்னு காரிய சக்திமாக யானே பென்றரு
ளிச் செய்கின்றார்:—

சுஹரெவ ஶஹாவிஷ்ணு ருஹரெவ ஸஹாஸிவஃ |
சுஹரெவ ஶஹாஸக்தி ருஹரெவாயு ராவ்ரிய. ||

22. அகமேமகத் தாகிய நாரணனும்
அகமே யருளண்ணல் சதாசிவனும்
• அகமே மகத்தாகிய சீத்தியுந்தா
னகமே தினமாக்குவனும் பிரியோய்.

(வி - ம்) அகார உகார மகார அருத்தர்கர்பிரஹ்மா விஷ்ணுருத்திரர்கள் அன்னியர்கள் முழுப்பிரணவ அருத்தர்கள் சூரிய மூர்த்தியன்னியம்; அதனை வைணவர் மகா விஷ்ணுவென மலராநிற்பர், சைவர் சதாசிவனெனவும் செளரர் அரியமா எனவும், சாக்தர் சக்தியெனவும் சாற்றி நிற்பர். அவர் யாவருமே அகண்டானந்த ரூபயாமேயாம், எம்மினின்றும் உண்டாகியிருத்தலின் அவர்கள் “அக்கால் இலதாமிரஜம் இலதாம் வியோம அபரமியாது” எனச் சிருஷ்டியின் முன்பு இரஜ ஆதியையுடைய மாயைக்கும் அசத்துவங்கேட்கப் படுதலின் எம்மிடத்திலிருந்தே பரம வியோமமெனப் பெரிய சக்தி யுண்டாகின்றது அதினின்றும் முண்டாய் மகா விஷ்ணுவாதிகட்கு என்னே யுரைப்பது, ஆகலின் அவர்களும் விசத்தமாய் எம்மினின்றும் வேறுகமாட்டார். அல்லது யாவர் முற்சுலோகத்திற் சிவ விஷ்ணுசக்தி சூரிய சப்தங்களால் முறையேசுத்த சபல சாக்ஷியசாக்ஷிகளாகக் கூறப் பெற்றனர் அவர்க்குத் தனித்தனிமயி என்பதனோடு சாமானுதிகரணயப்படுத்தலான் அகமருத்த அபேதங் கூறப் பெற்றதாம். அதனால் அகமர்த்தத்திற்கே யானந்தத்தன்மையுண்மையின் அதனினின்றும் ஜகத்தின் ஜன்மாதி சாற்றப் பெற்றது இரண்டாவதில், மூன்றாவதில் உபக்ரம சுலோகங் குறிப்பித்த அவர் நாம் மகமர்த்த அபேதம் வெளி யாக்கப் பெற்றது; அங்ஙனமன்றோ சாமகாணத்தி லுதாகரித்

கப் பெற்றது:—அகமன்னமென சாக்ஷியத்தோடும், அகமன் னோதனெனச் சாக்ஷியோடும், அஹம் சுலோக கிருத்தெனச் சபலத்தோடும், யானிருக்கின்றேன் முதலிலுண்டானவன் என அஃவ தம்மதிஷ்டான சுத்தத்தோடும் அகம் பொரு ளின் அபேதங் கேட்கப் படுகின்றது. அவ்விம் மூன்று சுலோகங்களின் பொருட் டொருப் பிதுவாம்:—“சுத்தலவிட யந் சத்தியாந்திருசுசார சுரவிசுகமயமா, மத்தவை சிருட்டா விட் டிணுவாகுமதனதி கிருதிமெய்சிவமே, யெத்திரண்டிரண் டன் சங்கமீ தொளிநு மெதனதிங் கொருமையர் லினிதாய்த், தத்தகங் கிருதிதோதியே சோதிசயகன ராஜனென் றுணர்மோ”.

“அசத்தே இவற்றின் முன்னிருந்தது” என்னும்மறை யறைந்த அசுத்து பரமவியோம மெனப் பெயரிய மாயை பஞ்சாயதன தேவதைகளுள் சக்தி யெனச் சாற்றப்பெறும் அதுவே சருவதிருசிபம். “தாவரசங்கம சகலத்துக்கும் ஆவது ஆத்மா அருக்கன் சூரியன்” என்னும் மந்திரவருணத் தான், அதுவும் அசுசார் - உயிருற்றது அசு உபலக்ஷிதமாக ஐந்து கோசங்களையும் வடிவமாகத் தாங்குகின்ற தெனவுயி ருற்றதாம் உளமுற்றதுமாம், மனுடன் யானுண்கின்றேன் சோகிக்கின்றேன் செய்கின்றேன் துயில்கின்றேன் என அன்னமயாதி தருமங்கட்கு ஆன்மாவின் கண்ணே யாரோபங் காண்டலின். இங்ஙனமாயினும் திருசி - அறிவு அருக்கனை யன்ன ஒளி செய்வதாம். எனதுடம்பு, எனதுயிர், எனது மனது, எனதுமதி, எனதுணர்வு, என அழைக்காட்டும் அதுபவ முண்மையின். “மோகவிருளான் மூடிய கூடமாம், ஏக விரவியைத் துரியமாம் பிரம, மாகவடிவமா யநீந்தன னத்திரி” யென் அகிலலோக முடைமை நீக்கத்தாற் சூரியன் ஜீவிர்தமா, சுகமய - ஆநந்தமய ஈசர் ஜகஜீவர்களின் சிருட்

டாவாவர் “அளவறு பிரஜையாவோமென்வே, உளமதிலவா
வையுற்றது பின்னர், வளமுறு யாவையும் வருமாவனைந்து,
புளகிதமுறவதிற்புகுந்தது, புகுந்துதெளிவுறு மூர்த்தமமூர்த்
தமாயதுவே” எனவதற்கே அதனால் மத்தன்மைத் தரிசனத்
தான், அஃதீண்டு விட்டுஹுவென விளம்பப்பெறும். யாது
தான் அதனதிகிருதி அவை மூன்றன் அத்தியாசத்தின் அதி
கரணம் தன் சத்தையானே அவற்றைப் பிரதிபம்பிங்களைப்
பிம்பம்போலப் பூரிக்கச் செய்கின்றது. “அஃதுண்மையும்
இன்மையும் ஆம் சத்தியமாயது யாது ஒரு சிறிது தோற்று
கின்றது அது சத்தியமெனச் சாற்றப் பெறும்” எனச் சுரு
திப் பிரசித்தமா யசத்தியம் அஃதீண்டு சிவசப்தார்த்தமாம்.
இந் நான்கன்சங்கம் கணம் எதனபேதத்தான் “யான் அன்
னம் யான் அன்னாதன் யான் சுலோகஞ் செய்பவன் யான்
உன்னமுதலி லுண்டாயவன்” எனவாம். ஒன்றும் - விளங்
கும் அது அகங்கிருதி தோதிஜோதி. யான் என அபிமா
னஞ் செய்தலானே அகங்கிருதி, உணர்வு ஆண்டுப் பிரதி
பிம்பித் சைதன்யம், அது விளங்குகின்றது எதனால் அது
பிம்பவடிவம் நான்காவது சிவமெனப் பெயரிய அகங்கிரு
தித்தோதியாம், உபாதி யொழிந்தவழி பிரதிபிம்பம் போலப்
பிம்பத்தன்மையும் ஒழிய யாது எஞ்சும் விலக்கப்படாமற்
றொடர்பற்று நான்காவதேரடு ஒருமை யுறினும் துரியாதி
தமாமோ, ஜோதியதுவே நான் கன்கணம் இலங்குகின்றது
இதனால் என்னும் விற்பத்தியால் கணசாஜன் எனக்கழறப்
பெறுவது வெல்க. அங்ஙனமே மந்திரவரணமும் “சத்தி
யம் ஞானம் அநந்தம் பிரஹ்மம்” என மலர்கின்றது. சிவத்
திற்குச் சத்திய ஞானரூபத்தன்மை யிருப்பினும் நான் கன்
பூரணத்தன்மையானே இதரத்தினின்றும் விலகி யதற்கு
முக்கிய அநந்தியக் கூடாமையின்; ஆகலின் யாதுதான்

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம்.

47

துரியாதீதம் அதுவே கணராஜ சப்தார்த்த பூதமாய பிரஹ்
மம்மாம்.

(22)

(அ. - கை.) 'என்றிந்தப் பிரகாரம் ஆன்மாவின் ஐத்து
வம் அறைந்தருளி மந்தமதியுணர்ந்து கோடற்பொருட்டு
அதற்கே மாயாசபலம் ரூபமருள் கின்றார்:—

சஹஸ்கொநுணாநாயொஜாதஃ வசுவியஃ வஸுரா |

சஜ நூநூம் நஜாநுதி ஸவடகாரண காரணம். ||

23. ஒன்றாயாமே யெவர்தமக்கு

முரியகடவுளாகின்றேம்,

முன்றானிரண்டு மூன்றாவகை

முறையின் முளைத்து முதிர்ந்துள்ளோம்,

நன்றாயறியப் பெறுவதிலர்

நம்மை யறியாமையினனே,

பொன்றா தெவற்றின் காரணத்தின்

பூன்ற வேதுவது வாவேம்.

(வி - ம்.) ஒன்றாயாமே, ந்ருணம் - இயங்காவியங்
கும் உயிர்களின், நாதன் - ஈசுவரன் அந்தரியாமி, புரா -
சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில், பஞ்ச - விண்முதலிய விதம் -
ஐவகையாய், ஜாதஃ - காஞ்சனகட நியாயமாக யாமே விண்
முதல்வற்றின் வடிவத்தை அடைந்தேம். அற்றேல் அசங்
கராகிய தேவரீர் யாதிற்பொருட்டுத் தங்கட்கு மாயாசபலப்
பான்மையை யிலக்குகின்றீர் என்றசங்கிப்ப அருளுகின்
றார்:- அஞ்ஞானத்தான் என. காரணமாகிய மாயாவிதனக்
கும் காரணமான தூயலின்ப வடிவஎன்னை, அஞ்ஞானத்
தான் - மோகத்தான் அறிகற்றிலர். ஆகலின் அவர் தம்
அனுக்கிரகப் பொருட்டு மாயா சபலமேயாய் வடிவத்தை
முதலில் ஒளிர்விப்போம் என்பது பொருள்.

(அ - கை) யாம் ஐந்து வகையாக் ஆனேம் என்றந்
ளப் பெற்றது அவ் வைந்து வகையையே அருளிச்
செய்கின்றார்:—

தெதுமிராவொயரணீ ததுகூகாஸு தோர்தொள |
வஹாவிஷ்ணுஸுரபுஸு மொகவாமாஹிஸோடிஸு. ||

23. எமினின்றெரிநீ ரெழிவார் தரணீ
யெமினின் நெறிகால்வெளியென்று மெலாம்
எமினின்றயன்மா லுமையீசனுமே
மெமினின்றலகோம்பு வரெத்திசையே.

(வி - ம்.) மத்தவென்பதையும் ஜாதவென்பதையும்
யாண்டுங் கூட்டுக. மத்தவென்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமை
யால் ஜனிகர்த்தாவிற்குப் பகுதியென்னும் மிருதியினால் உண்
டாகிய அக்கினி முதலவற்றின் உபாதானத்தன்மை தமக்குக்
காட்டியருளப்பட்டது. இதுவும் ஆன்ம வொருமை யுணர்ச்
சியின் பொருட்டாம்; எல்லா விடங்களிலுமே மறைச்சுரங்
களிற் சிருஷ்டிமறைகள் ஆன்மவொருமை யுணர்த்தற் பொ
ருட்டே யாம் என்பது கண்டாமணியோசையாம். “எதனை
யந்தியமின்றியதென முதலியம்பி, யதுதுணிந்திட வளவை
யிற் பெரிய வாரணங்கள், விதவுலகளை யதனது காரியம்
விளம்பும், அது பிரம மென்றறுத்துச் செய்யானை மாமுகனாம்”
என்று பெரியோர் இயம்புவர். அக்கினி - தேயு - எரி, நீர்
முதலியவை தெரிந்தவையே. கேவலம் ஐம்பெரும் பூதங்
கண் டுத்திரம் எம்மிடத்திருந் துண்டாயின வென்பதாக
விலதாம் மற்றோ பிரஹ்மாதிஸ்தாஷாராதங்களாய் பொளதிக
சரீரங்களுக்கும் எம்மினும் அயலாக அவாந்தர காரணம்
இலதாம் என்றருளுவார், பிரஹ்மா என்றருளினார்.
பிரஹ்மா - நான்முகன், விஷ்ணு - திருமார்பன், ருத்ரன் -

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 49

பார்வதிபதி, ஸ்லோகபால்-இந்திராதியர், சூரியகதி நற்கற்பித
கிழக்கு முதலியவை புத்து திசைகளாம். (24)

(அ - கை.)

வஸவொ ஶ்ருவொ மாவொ ஶ்ருவொ வஸவொவிவ ।
ஸூரித் ஸாமராயக்ஷாவக்ஷாஃ பக்ஷிமணாசவி. || (25)

சுறெயெகவிஸாதிஃ ஸமாநாமாஃ ஸபவநாதிவ ।
ஶ்ருவொஃ பவந்தாஃ ஸாயுராஃ விஜ்ஜாநக்ஷாமணா
ஸாயா. ||

26. புகழுறு வசக்கண் மனுக்களே கோக்கள்

புண்ணிய முனிகளுற் காற்க

ணைகணதிகடல்க ளியக்கர்க டருக்க

ணைவினிசம் புறுப்பவைதாமும்

நிகழிரு பதினென் றுகிய சவர்க்கம்

நீளரவெழு வனங்களுமே

திகழுறுமனுடர் மலைகள் சாத்தியர்கள்

சித்தரு மரக்கருமாங்கே-

(வி - ம்.) வசக்கள் எண்மந்தராதியர், இதுவும் பதி
னெரு உருத்திரர், பன்னிரு ஆதித்தர், பதின் மூன்று விசுவ
தேவர், என்பவரே முதலான கணதேவர்கட்கும் உபலக்ஷண
மாம். மனுக்கள் பதினூற்திரை, கோக்கள் சுரபியாதிகள்,
முனிகள் வசிட்டாதிகள், நூற்றாக்களாகிய பசக்கள் ஆ
குதிரை முதலான, அபிசு என்னும் உம்மைகளிற் கூறுத கந்
தருவாதிகள், நதிகள் கங்கை முதலான, கடல்கள் பாற்கடல்
முதலான, இயக்கர் குபேராதியர், தருக்கள் ஆல் அரசு முத
லான, பக்ஷிணம் அன்னஞ் சராசமுதலான, உம்மையானே
வேறுபுள்ள, விண்ணிற் சரிப்பனவாய் பூத வேதாளாதிகளு

மாம். இருபத்தொரு சுவர்க்கங்கள் ஏழு தீவுகள், மேற்புப் பீருட்டமு மென வெட்டு சூலோகத்துள்ளடங்கினவாகிய யோக பூமிகளாம் புவாதிகள் ஆறு, ஏழு பாதாலங்களும் எனவாம். நாகங்கள் வாசுகிமுதலன, ஏழுவனங்கள் காமிய காதிகள், உம்மையானே நைமிஷாதி நவ ஆரணியங்கள், மனுடரும் மலைகளும் வெளியாம், சாத்தியர் தேவதைகட்குந் தேவதைகள், சித்தர் கபிலாதியர், அரக்கர்கணம் புலஸ்திய சம்பந்திகள், ஆங்கே - அவர்க் கொப்பான ஹிரணியா, க்ஷாதிய சரருமாவர்.

(26)

(அ - கை.) இன்னணம் சிவ பெருமானிடத்திலும் திருமாலிடத்திலும் என்பதாதி மூன்று சுலோகங்களானே மேன்மைப் படுத்தலின் துரியாதித கணேசரை விரித்துரைத் தருளி ஒன்றாகிய யாம் என்பதாதிநான்கு சுலோகங்களானே மூன்றாவது விட்டுணுவையும் வியாக்கியாணித் தருளி சாக்ஷி யத்தினின் றும் சாரமாகிய சாக்ஷியாகிய சூரியனை வியாக்கியா னித் தருளுகின்றார்:—

சுஹஸ்ராக்ஷிஜமலக்ஷுராவிஹ்: ஸவ-கூட-ஹி: |
சுவிகாரொபுரேயொஹுவுகோ விஹ்மொவ்யுய:.

27. சான்றயுளன்யான் சகச்சக்ஷுவுஞ் சாருகில்லேன்,
மூன்றாவினையா லனிகாரம் விடயமுளேன்
யான்றானவியத்த மெனப்படும் யாதினாடும்
சூன்றவெனப் பூரணனென்றகம் பொன்றிலேனே.

(வி. - ம்.) சகச்சக்ஷு - ஆசுத்தியன், அஃதுடைத் தாய் ப்பிரகாசியமாய சகத்தினும் அன்னியனாகிப் பிரதாச கனீவேன், இதனானே சாக்ஷாத் தந்திரியமன ஆலோக மறைப்பில்லாமலே நோக்கலின் சாக்ஷி, ஏல்லாக் கோசங்க ளின் காயவாக்கு மனங்களாற் செய்யப்பட்ட பாவங்களாற்

பற்றற்றவன். “எவ்வான்மா பாவமற்றது ஜரைபற்றது
மிருத்தியுவற்றது” சோகமற்றது பசியற்றது தாகமற்றது”
என்பதாக அதன் கண்ணுறுவனவாய கோசதன்மங்கட்கு
நிடேதங் காணப் படுதலின் அவிகாரம் விகாரத்தினும்
வேறும் விகாரம் விண்டதுமாம், அப்பிரமேயன், ரூபாதி
ஹீனத்தன்மை யுண்மையின், அவ்யக்தன், ரூபாதி ஹீனனா
யினும் ஆகாயம் போல வியக்தன் அல்லன், விசுவகன் என்
றது விசுவத்தினின்றும் விலகியதாந்தன்மையையும் விசுவத்
திருக்குந்தன்மையையும் இயம்பியதாம். அவ்யயன் - அப
கூத்யாதி தருமமற்றவன். (27).

(அ - கை.) அற்றேல் உபகிதமா யுபாதிதன்மங்களைத்
தன்பால் அபிமானித்துக்கொள்ளும் சான்றிற்குயாங்கனம்
அவிகாரத்தன்மைமுதலனவென ஆசங்கிப்ப உண்மையாக
அதற்குப்பரப்பரஹ் அனன்னியத்தன்மை யுண்மையின்
என்றருளுகின்றார்:—

கஹமெவவாஸ்ய ஹா ஸ்யாநஹா துக்நூவ
ஜோஹய துவிவாநாயா ஸ்ரௌநஜநாநஜேநீ. ||

28. அகமே யுயர்வாம் பரம்பிரம

மழியாதான பெருமையுடன்

அகமே யுருவாயிலகுவது

தொலையா மலையாக் கலையரையும்

இகமே பரமே யெவர்தமையு

மிடரேபடுத்தி யெடுத்தயிலும்

மகமா மாயை யெமதுசெயன்

மயலே யியலா மீனிமன்னு.

(வி - ம்) அகமென்பது யாமேதேகாதி யுபகிதமாயி
னும் உண்மையாக அவ்யயம் - அகண்டம், அஃதானந்தமாத

(28)

உறுமனைப் படலந்தாங்கி யுயிர்பல பிறையானே
சிறுகிற வளாகயில்விட்டுச் சீருறு பிரமந்தன்னை
பெறிவிடப் படம்மிலினிய போதத்தா லெய்தும்.

(லி - டி) சர்வதாஷ்டவிகாரேஷு - எப்போதும் ஆறு விகாரங்களில், ஹித்வாஜாபடலம் ஐந்து - தொடுத்தியிர் அறியாமைப்படலத்தே, விரஜயவிந்ததிபிரஹ்மவிஷயேஷு - ஸுபோத்தஇதி - வைராக்கியமுற்றுச் சர்வவிடயங்களையும் நன்கு விளக்கக்கொண்டிருக்கும் பிரஹ்மத்தை யடைவன் என்பதாம். தாந்ந்ராரியம் மாயாஷ்டவிகாரேஷு - அந்ந்ரார்த்தமை இம்மாயை அறுவகைவிகாரங்களிற்செலுத்தும். அறுவகைவிகாரங்கள் - பிறத்தல் பிறந்துளவாதல் வேறுபட வளர்தல் வளர்ந்தயலொன்றாய் விளைந்தமைதல் மாறுபடத் தேய்தல் அறமாய்தல்எனவருகின்றனவாம். பிறத்தல், இருத்தல், திரித்தல், பருத்தல், இரித்தல், இறத்தல் என்பனவாம் இவ்வாறுவிகாரங்களும் ஸூபாஸ்கராற் கூறப்பெற்றனவாம். எண்பத்துநான்கு என்னப்பட்ட லக்ஷயோனிர்ருபவுபாதிகளில், பிருசம் - அத்தியந்தம், அவ்வடிவப்பாவத்தான் எப்போதும் முதன்முடிபிலதாய் அநவாதம் புகுத்தும் புகுத்துதலாவது, ஒன்றற்கொன்று விலகியிருப்பனவாகிய பாஸியாதி ஜாககிரதாதியவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்திலங்காரின்ற வெரன்றாய் அகமர்த்தமாயுற்ற ஆன்மாவை மலர்ந்ந்ராரியாயம் பற்றிப் பின்னமெனவுணரின்னும் அதனபேத அத்தியாசத்தினால் அதன்றன்மத்தையனுபவிப்பதாயும்ஆம். எவ்வியான் பாஸியத்திற் றந்தையால் வளர்க்கப்பெற்றானே அவ்வியானே விருத்தாவஸ்தையில் பேரன் றன்பேரரையுமனுபவிக்கின்றேன். அவ்வாறே எவ்வியான்ஒன்றுந்தெரியானாய்ச் சுகியாய்ப்பெருந்துயிலிற்றேனே அவ்வியானே கனாக்கண்டேன் அவ்வியானே இஞ்ஞான்றுநனவுற்றுள்ளேன். இங்ஙனம், தேகாதிகளினின்றும் தனித்திராநின்ற ஆன்மாவையறிந்தும் யான்பாலகன், யான்யவ்வனன், யான்விருத்தன், யான் இளைத்தவன், யான்நொண்டியென்பதாகத் தேகதருமங்களைத் தன்பாற்றுகின்றான் குருடன்யான் செவிடன்யான் என்ப

தாக் இந்திரியதருமங்களையும், பசித்தவன்யான் தாகித்தவன் யான், சோகிப்பவன்யான், மோகிப்பவன்யான், சுகியான் துக்கியான், கருத்தாயான், போக்தாயான், அறிபவன்யான் அறியாமையன் யான் ஒன்றுமறிகிலேன் என்பதாக் முறையே பிராணமய மனோமய விஞ்ஞானமய ஆனந்தமய மெனப்பெய ரிய நான்குகோசதருமங்களை ஆன்மாவின் கண்ணே தூண்டி வன். இவ்வண்ணமாகவே சங்காதத்தினும் அயலாக இருந் தும். ஜீவன் சங்காதவடவமாகத் தன்னைத்தக்கவாரிமண்ணு சின்றனன், அதனானே வினைவழி எல்லாப்போக்ககூட்டங் களையும் உண்டாக்குவன் காக்குவன் ஒழிக்குவனுமாவன். இங்ஙனம் சிவன்மாயாப்பிரகாசகராயினும் மாயையைத் தஞ் சரீரமதாக நன்குகவர்ந்து அதன்றன்மங்களாகிய ஜகத்தின் ஜன்ம ஸ்திதி சங்கார கர்த்தருத்தன்மைமுதலவற்றை ஆன் மாவின் கண்ணே யெண்ணியவராயே ஜகச்சன்மாதி காரண ராகவெண்ணுவர், எம்மினின்றும் அக்கினி நீர் என்பதாதி யானே அதுகாட்டப்பட்டது. அற்றேல், மாயையினது மகிமையிங்ஙனமாகுமாயின் எம்மனோருக்கு மோகூசை யாங்ஙன முண்டாமெனின் அருளுகின்றார்:—ஹித்வாவெண். இதுததாதியின் ரூபமாம். அஜாபடலம் - மாயாபடலம், மாயாரூபம் ஆவரணம் பிராஹ்மணன் யான் இல்லறத்தான் யான் என்பதாகவருண, ஆசிரம அபிமானரூபத்தைத் தரித் தே ஆண்டு ஆண்டு விகிதமாகியிருக்குங்கருமங்களைச் செய்து ஜந்து பையப்பைய ஏறுமுறையாக அநேக ஜன்மங்களி னாலே வைராக்யத்தை யடையும், வைராக்யத்தினாலேயும் யமநிபையனுட்டித்துச் சற்குருவீரநிருவருளினாலேகிடைக் கப்பெற்ற யோகமார்க்க முண்டையவனாய், பிரஹ்மம்சத்திய ஞான அநந்த ஆனந்த சொரூபத்தை முழுமாயை யொழிந்த வழியடைவன். கருமங்கட்குச் சித்தசோதகத்தன்மை யுன் மையின் மோகூசாதனத்தன்மையாம், என்பது மேலருளட்

படும்; ஸ்ரீ பக்ஷவானுலும் உடன்பாடெதிர்மறைகளானே அரு
ளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது:—“காதலாலரசன் சனகனே முத
லோர் சுருமமோ டெர்முகியேயன்றோ; போதராயுலகம் புக்
கதே” “திதியலவாவரூன் சேயலை மாற்றுவான் மீதியல் வினை
யுரூன் வீடுமே விடான்” எனவாம். அற்றேற்சித்த சுத்தி
முதலியவை மாயையைப்பற்றியே யுண்டாக வேண்டியதாக
இருக்குமன்றோ பிரஹ்மபாவமோ மாயை மாயுமாத் திரத்
தானே அடையத்தக்கதாக முடியும், யாங்ஙனம் ஹித்வா,
வென்பதற்குத் தாங்கி யென்பதாக வியாக்கியானிப்பது
என்பதானே கூறப்படுகின்றது: விடயங்களில் என. விடயங்
களில் - திருசியங்களில், பிரமாதா பிரமாணம் பிரமேயம் என்
னும் இவைகள் உளவாயவழி அவற்றின் பிரகாசகமாயபிரஹ்
மம், திருக்குருவமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது, அன்றாயினே
அவை சுழுத்தியிற்போல அகம்பிரஹ்மாஸ்மியெனப் போத
சம்பாவலையின்றும். “வெளிப்பொருட் பிரமேயங்களாமத
னீறி, களிப்புறு வாக்கியத்தாந்தன்மையானே, உளச்சம்
மதமா வுணர்வதுதானே, தெளித்தமறை முடி செப்பளவை
யினால், விளைத்திடு மீண்டுமேயுமாம் பொருளே.” எனவுங்
கூறப்பெற்றுளதாம். அகம் பிரஹ்மாஸ்மி யென்னும் வாக்கி
ய ஜன்னியவிருத்தியும் மாயையே, ஆண்டு நீர் நிலாவாயிலா
லாகச் சீர் நிலாக்கவரப்படுவதேபோல வாக்கியத்தா லுள
வாய் விருத்தியின் கண்ணே பிரதிபிம்பித்த அறிவுவாயிலாக
முக்கியசித்துக் தவரப்பெறும், மாயையின் மாய்வு அதன்
அங்கமதாக அஷமயும், வரக்கியஜன்னிய விருத்தியில்லாமல்
ஆம்மாத்திரையானே பிரஹ்மலாபஞ் சம்பவியாமையின்

எனப் பொருத்தமாகவே விடயங்களிற் சுபோத்தர்தல் என்
பதாகப் புகன்றருளப் பெற்றதாம். (29)

(அ - கை) இவ்வகையாக விஷ்ணு சூரியசக்திப் பெ
யர் வாய்ந்தனவாய் பரஸ்பரம் விலகியுள்ள உபாதியோடு
கூடிய பிரஹ்மங்களில் யாதொரு நான்காவதாய் முத்தர்க்
குத் தெரிவுறுமாறுற்ற சிவமெனப் பெயரிய பிரஹ்மம்
தொடர்ந்திருக்குமோ ஆண்டுப் பிம்பிபூதப் பிரஹ்மத்தின்
கட்பிரதிபிம்பங்களிற்போல உபாதி தர்மங்களின் அடைவு
இல்லையாம் எனக் கூறுவதற்கு அடைவுற்ற பிரஹ்மத்தைச்
சிறப்பித்தருளுகின்றார்:-

கஞ்ஜெஷ்யம் ஸஸுஸுவாஸெ தாஷாஹுநெநவ

கஞ்ஜெஷ்யம் ஹெவஸுவஸெ நூஸெஸாஷ்யம் நாரூதெநவ
கவ்யுஸ்யுநெவிஸாஸீஸெவிநூராயிஷ். ||

31. காதிடா தொடாயுதங்கள் காதிசாதவேதன

லோதூதீது றுதுநீரி னுலுமோடிடாதுகாண்
வாதமேதினாலும் வாடிடாது வாதமோதின
மீதுதேகம் வாதையேது மில்லையிலை மன்னனே.

(வி - ம்) கட்டையை உபாதியாக வுடையதீ. கட்டை
யிரிந்திடினும் எரிந்திடினும் இரிவதுமில்லை எரிவது மில்லை
யென்பதுபோல, எதனால் உபகிதமாயினும் விஷ்ணுவை
உபாதிதருமங்கள் தீண்டாதனவேயாம், அக்கால் அநுபகி
தமான சிவத்தில் அதனைடைவு சேய்மையின் கண்ணாக்கப்
பெற்றதேயாம். அற்றேற் பொருத்தமுடையதேயாம் விஷ்ணு
• வின் ஐசவரியத்தால் உபாதிதருமர் தீண்டாமை, ஜீவன்
பாலோ நீரிவிரியாயத்தானே உபாதியினது தருமர் தீண்டல்
நீக்கத்தகாததாம் எனக்கடாவவிடையருளுவார், அக்லேத்ப்

மென்றார். அக்லேத்யம் பூபபுவணை ரசோஷ்யம்மாருதேநச என்பது:— நீரிர்வியினிடத்தில் நடுக்கம்போலத் தேகியின்மா ட்வித்துயரமுதலியவை தோன்றுகின்றன என்றாலும் அஃ துண்மையர்காதாம்; உபாதிபுகிதங்கட்கு வரிஸ்தவசங்கமின் மையின். “சங்கமங்கியவதற்குச் சசங்கமதோடுந், துங்ககூடத் தன் றனக்கு விகாரியதோடும், பொங்குதா னெனும் பொரு ளுக்குத் தானலாதோடும், இங்கு வாத்வயோகம தெய்துவ திலேயே.” எனவும் இயம்பப் பெற்றுளது. இதனானே சூரியப்பிரதிபிம்பம் நீரா லுட்புகுதலாயினும் அவயவங்கள் கெட்டு ஆடி வாடுறுவதில்லை, அங்ஙனம் ஜீவனும் உபாதி தருமங்களான் விகாரப்படுவதின்றும் என்பது பொருள். “துக்கியெனல் விக்கிரியை தொக்கிலது தொக்கா, சிக்குமது விக்கிரியை சிற் கரிமைசிக்கா, பக்குமதி விக்கிரியை பத்து பத்து பத்தே, யுக்கரிய விக்கிரியன் யான் மெய்யதனானே.” என பூரிசேசுவரவாக்கியமு முளதாம், யாவும்பிறழ்வதெனி னும் ஆன்மவஸ்துவே பிறழாதிருப்பதாம். துக்கிக்குச் சாசுதித்தன்மை யாங்ஙனம் அமையாது என அவாநிகழ் அதன்பொருட்டுக் கூறியருளியதாம். துக்கித்தன்மை யென்பது விகாரித்தன்மையாம், விகாரிக்குச்சாசுதித்தன்மை பொருந்தாதாம். ஆன்மாவோ ‘சருவ புத்திவிருத்திகளின் சாசுதியாம், அதனால் எல்லாப் பரிணாமங்களும் நீக்கப்பட்டே யிருக்கின்றனவாம். விக்கிரியத்தன்மை யின்றேலாயினும் யாங்ஙனம் துக்காதியுடைமையிலதாதல் எனின் ஆண்டருளு வர் துக்கியென. விக்கிரியை யுடைமையேற் றோடமருளு வார் சிற்சரிதை யென்றருளினார். சிற்சரிதை - சிற்சாசுதித் தன்மை. ‘சாசுதி சேதனன் என்பதாதி சுருதிகளைப் பின் பற்றி முடிந்த பயன் மொழிந்தருளுவார், மதிவிக்கிரியைக ளாயிரத்திற்குஞ் சான்றேவான் என்றருளினார். துக்கித்தன் மை சாசுதித்தன்மைகட்கு ஓரிடத்திற் கூடாமைக் கேதுவரு

ஸ்ரீவார் துக்கியென்றருளினார். பரிணமித்தன்மையிலாது துக்கித்தன்மையின்றும் என்பது பொருள். பரிணமித்தன்மையிருந்தபோதினும் சாக்ஷித்தன்மை யாசங்கித்தருளுகின்றார் சிற்றகரிமையென. அதனது ஜீரட்டியத்தன்மையானே அசாக்ஷித்தன்மையா மென்பதுபொருள். விகாரிக்கு அசாக்ஷித்தன்மை யமைவாகப் பயன்வந்ததென்னே யெனின்? மதிவிக்கிரியை யென்பதாம், பிரத்தியக்கார்த்மா நிர்விகார மாய்ப் புத்தியதன் விருத்திசாக்ஷியா யிலகு மென்றியம்பியதாம். “உருப்பான்மை மற்றதனுக்கொருநாளு மின்மையான், செருப்பால் வெம்படைக்கலங்கள் சேதிக்கமாட்டாவா, நெருப்பால் வெந்தழியாது நீரானெக் கொழுகாது, மருத்தா லுஞ் சலியாது மற்றதன்றன் வகைகளாய்” என்னும் ஸ்ரீ பகவத்வசனமும் ஈண்டுசிந்திக்கப்பாலதாம். இங்ஙனம் காற்றி னாலே நீர்வற்றப் பெறினும் நீரிர்விகாய்வதில்லைபாம் ஆங்கே, ஜீவனும் உபாதி மொழிவுறுங்காலையில், மார்த்தாண்டனை மானும் உபகிதமல்லாத வடிவத்தானே நிசீழாரிற்பன்” என்பது பொருள். அவ்வாறே சக்தியும் அவ்வியக்தருபமாயிருந்து வியக்தவதத்தானே வாதிக்கப்படுவதின்று மென்றரு ளுவார், அவத்யம் வத்யமானேபிசரீரேஸ் மிந்நராதிப் என்றரு ளினார். யாது வியக்தமாய் அழியத்தகுதியதாய்க் காரண மாமோ மண்பொன்னாதி அதுவும் கடகடகாதி நாசத்தானே நாசமாகாதாம் என்றால் அழியத்தகுதியதாகாததாய அவ்வி யக்தம் அழியாதென்பதைப் பற்றியாது ஓதவேண்டிய துளது.

(31)

(அ - கை.) இன்னணம், ஜீவன்முக்தாவ்ருதேமக்நா: பரமான்ந்தபேணீ என்பதன்கண்ணே குறிப்பிக்கப்பட்ட பரம ஆனந்தம், விஷ்ணு சூரியசுத்திகளாகிய பிரதிபிம்பங்க ளைக் குறித்துப் பிம்பபூதமாய் சிவத்தினின்றும் அன்னியம்.

(வி - ம்.) எவ்விவ் வத்தியமனஞ்செப்பவராற் பிர
சித்தமாய, வாசம் - வாணிநிய, சுருதிரிதாம் - தன்னுனே பிர
மாணபூதமாய வேகத்தானே புகலப் பெற்ற "நான்கு மாதம்

பந்தயாக வான்கள் அழிவிலாத சுகிருதத்தை யடைவார்குள்”
 “சோமத்தை மாந்தித்துன்னுவோ மமிருதமாய்” என்பன
 முதலிய கருபலத்தைக் கெடாததெனப் பிரதிபாதிக்கும்,
 புஷ்பிதாம் - மீலந்தகொடி மானத்தொடக்கத்தின் மாத்தி
 ரம் இரமணீயமா யிருப்பதாய், கருமபலத்திற்கு அழியா
 திருத்தல் அசம்பவமாதலின், விளம்ப விழையாத தற்பெரு
 ளதாய என்பதுபொருள். அவ்வாறே யாது செயற்கையது
 அடித்தித்தியம் என்னுந் தருக்கத்தானே யனுக்கிரகிக்கப்
 பெற்ற சுருதியுமுளது “பண்ணிய தொழிறுபயன்களியா
 வையு, மண்ணிடை துகர்ந்திட மாளுமாறு போற், புண்ணிய
 வினைதரும் போகமியாவையும், விண்ணிடை யிருந்தனுப
 வித்து மீருமால்.” இரிவன வாகியாதி னுலிவைகளிரு முரவற்
 றவாய் மகத்தின், உருவனவாகி யொன்பதொ டொன்பான்
 னுரையவர வரமாங்கருமம், கருமமிதுயர்வாய்க் கருதியெம்
 மூடர் களித்தொரு கரியினைக்கருதார், சரையொடு மரணந்
 தம்மையேயவர்கள் சாருவருவர் மறித்து மேமறித்தும்”
 எனக்கருமங்களினுலே சமுசார நிவிருத்திகாணப் பெருமை
 யான். இவ்வுலகத்தின் கண்ணே சுவாமி யானையை யனு
 சரித்துச் சரிக்கும் அப்பிரஜைகட்கே சேவாதிகளாற் சம்பா
 திக்கப்பட்ட பராதின உபயோகம் அந்தமுடையதாவதே,
 போல அவ்வுலகத்தும் அக்கினி கோத்திராதி புண்ணியத்
 தால் நண்ணிய பராதின உபயோகம் அந்தமுடையதேயாம்.
 ஞானமற்ற வினை மேலும் மேலும் வாசனையத்தாற் பிறப்
 பையே துயரையேதருதலின் அசாரமாம். கருமங்கள்
 அரித்தியங்கள் அஸ்திரங்கள் யாகவடிவங்கள், பதினாறு
 இருத்துவிக்குகள் பத்தினியஜா நனுடன் பதினெண்மர்
 ஆவர். இவர்தமைக்கொண்டாம் கருமம், சாத்திரத்தாற்
 சாற்றப்பெறும், அவர் - பதினெண்மரிடத்தே அவரம்-கேவ்
 லம் ஞானவர்ஜிதம் கருமம், அவரகருமத்தைப்பற்றிய அவர்,

கவிழ்வார், குண்டங்கவிழப் பாறயிர் கவிழுமாபோல, இதனை மேலாயதென எம்மூடர் மகிழ்வரோ அவர் மீண்டும் மீண்டும் ஜரைமரணமனுபவிப்பர் என்பதாம். த்ரயீ - மூன்று வேதங்கள், அவற்றின் மூட் டெவை கூறப்பட்டனவோ, வாதா - அக்ஷயபலப்பான்மை முதலிய அருத்தவாதங்கள், அம்மாத்திர நிஷ்டையுடையவர்கள் த்ரயீவாத ரதர்கள் ஆவார்கள்; இதனானே மூடர், மூடத்தன்மையினானே இது னினுமயலாகப் பேரானந்த சாதனமாய் உபாசனை வடிவமாதல் ஞானவடிவமாதல் பெரும்பயனிருப்பதாக, மந்வதே திருமனத்தினும்தான் எண்ணமாட்டார்கள் என்பது பொருள். 32.

இதனானே வெகுவாயிலாய தருமத்திற்கு விபலக்கிரியை யிண்டிலதாமெனும் பாரதத்தில் எல்லாத்தருமத்திற்கும் விபலத்தன்மை யில்லையாமென விளம்பப்பெறும். அங்ஙன மன்றோ.—“கதிர் கருகக் கதிர்முதிர் காமன் காரீரியால்வேட்டக” என்பதாதி சாஸ்திரம் விதித்த திருஷ்டபலகாரீ ரியாதி தருமம் திருஷ்டபலத்தை யுடைய பலபொருனட்ட கட்டத் தாற் சாதிக்கத்தக்க வினைகளில் விசுவாசம் உண்டாக்கற்குப் பொருந்தும். அவ்வாறே துறக்கத்தையே பலமாகவுடைய தருமமும் சிறந்த தேகத்தை யடைவிப்பதாதலின், சிறந்த தேகத்திற் கருவிற்கு சத்துவ மேம்பா டானித்தன்மையுண்மையின், சத்துவமேம்பாடும் வைராக்கியாதி யேதுவாம் பரம்பரையாக முக்தியேதுவாம். இதுவார்த்திகத்தின் கண்ணும் வழங்கப்பெற்றுளது:—காமியத்தினுந் தூய்மையதுள்ளதே கணிக்கிற், யோமப் போகத்தின் சித்தியின் பொருட்டேயதுவும், சீமலப் பன்னிபூதிய தேகத்தினுலே, ஏமவிந் திர்பதப் பலமயிலுவதிலேயே. நித்தியங்களிற் சத்தியின் முக்கிய நிகழ்வான், அத்தடையிலே யாதலிற் யோகமுமமையும், புத்தி சுத்தியின் பொலிதருமனுசரப் புரிவான், வைத்தயோ

கத்தைப் பங்குரமெனக் கண்டு வாடார்.” தூய்மை முக்கியத் தன்மையுண்மையின் எனக்கூறுபவராய்க் காமியத்தினும் தொடர்ந்துள்ளதாய அதை யங்கீகரித்தவரே யாவர், மரீற யினோ முக்கியதம் முரணுறுதலின், அனைக்கூறுகின்றார்: காமியமென, அதுவும் நித்தியாதி நிமித்த சுத்திபோல வித்தை யுபயோகியாமாங்கொல் லெனக் கடாவிவிடையிறுவார், யோகமென்றார். நேற்ற ஏகாரம் யோகத்துக்கு தடைவிலகி கற்பொருட்டாம், தூய்மைக்கு யோகப்பொருட்டார் தகை, மையை யனுபவத்தாற் சாதிப்பார், சீமலவென்றார். வரா • காதியபுவிற் மதிசுத்தியிலதாம் ஆகலின் அதனற் புருடன் • இர்திராதி யோகமனுபவியான். தெய்வசம்பந்தமாண் தேகத் தானோ மிகுந்த தூய்மைமேவலானே அதனுப போகவாக்கிய மாமென்க. நித்தியாதி கருமங்கட்கு பாவந் தீர்தலினும் வேறு பயனை யுடன்படில் அப்போகத்திற்குத் தூய்மைத் தடையுண்மையின் அது ஞானத்தை புண்டாக்கமாட்டா தாம் என வினவவிடைதருவார் நித்தியமென்றார். அவற்றிற் பிதுருலோகாதி யோகம் உண்டான போதிலும் தூய்மைக் குத் தடையிலதாம். அதற்காண்டு முக்கியத்தன்மை யுண் மையின், அது பிரதானமாக விருந்துகொண்டு யோகத்தை அணுகுணமாக்கும், அற்றேல் நித்தியாதிகளில் தூய்மை யோகங்கட்கு ஒப்பேயுளதாகுக, தூய்மையின் முக்கியத்திலீ ஏது காணப்பெறுமையின். ஆகலின் ஆண்டு தூய்மையோ கத்தையேனும், யோகந் தூய்மையையேனும் தடைப்படுத்த தாதாம் எனின்? கூறுவார், புத்தி யென்றார். தூய்மையா னது விவேகவாயிலாக போகவைவரீக வேதுவாம். என்க. (33)

அற்றேல்வைதிககருமங்கள் பரம்பரையாகமோகத்தோ டுக்களாதலின் பந்தத்தைக் கொடுப்பனவென்க் கூறுவது பொருத்தமற்றதே யாமெனின்? உண்மையே கருமாதிக்காரி

கன் மூவிதமாவார்; ஒருவர் இழந்த அறிவினர் முற்றினும் மூட்டர் தாமதர் பரலோக வார்த்தை யறியாதவர், பரலோக மேனும் பரலோக சர்துனமேனும் பாலனுக்கும் பிரமாதத் தோடு கூடியவனுக்கும் சித்தலோபத்தான் மூடனுக்கும் தோற்றுவதின்றும், இவ்வுலகமுமில்லை பென்றே யியம்ப லாம். அதனையே யருளுகின்றார், சூர்வந்தியென. மற்ற வர் இகலோகத்திய பரலோகத்திய இன்பமேங்கியர் அவர் யோகபுத்தியராய இராஜதர் சுவர்க்கை சுவரிய ரதர் எதனால், “மானி மீண்டும் மீண்டும் வசம் அடைவன் பாவன்” என் னுஞ் சுருதிப்பிரசித்தர். அவர் வைதிகங்களாய சேனதிக ளென்னும் சத்துருவதாதி பயனுற்ற யாகங்களில் எப்போழ் தும் முயல்பவராகிச் சனனமரண பரம்பரையையே யடை வர்; சேனதிகட்குப் பலவாயிலாய் அநர்த்தஹேதுத் தன்மை யுண்மையானே தருமத்தன்மை யின்மையாதலின். “கரும மென்றெது கால்பலனுலும், வருமமான வார்த்தத்தை வார்த்திடா, வருமையா மன்பினே துதையாதலிற், றருடி மென்றது சாற்றிடலாகுமால்” எனக் கூறவும் பட்டுளது. யயாதி நகுஷ்டமுதலாயினார் இராஜப்பரிணாமத்தினால் சர்வபூத அபிமானத்தாலும் பரதார ஆசையாலும் தம்மானையே தமக்கு பந்தனத்தையும் கீழ்விழ்தல் வடிவத்தையும் திரியக் குயோனியிற்புகுதலையும் சம்பாதித்தார் என்பது பாரதத் திற் பிரசித்தமாம். ஆக்லினித்தருளப் பெருகின்றது. சுவர்க் கைசுவரியாதியால் உபசங்கரித்தருளுகின்றார்: சமுசா ரமென், ஜடர் - மேற்கூறப் பெறும் எமது கருத்திற்கிசைந்த கரும யோகத்தை யறியாதவர், சமுசாரசக்கிரத்தை, புஞ் சந்தி - எப்போதுஞ் சுழற்றிச் சுழன்று கொண்டே யிருப் பர். வைதிக கருமபரர்களே யாயினும் முக்திவாயிலே அடை யார் என்பது பெர்ருள். வெக்குவாயில் என, யோகம்பங்கு ளும் என முதல்வாய பாரதவார்த்திக வசனமோ சாத்துவிக

தரும் அபிப்பிராய மென யாதொரு கோதுமிலதாம். “தெளி
பவருணர் வொன்றே தெளிவிலருணர் வோதிற்றளிர் நிகட்பல்
வாகுந் தருபயனது மேவு, மொளிமூன்ற நெறிமேலா முணர்
பொருளெனவோது, மனியவர் தெளியர்தா ரணையலதறியா
ரால். புண்ணிய வுலகத்தே பொருண்முடி வெனவைப்பார்
மண்ணியல் பிறவிக்கே வரும் வழி நெறிநிற்பார், பண்ணிய
வினைகட்கே பயனினைபவர்தம்பா, னுண்ணிய பொருள்செப்
பார் துணுகிய வறிவுற்றோர்.” என்னும் ஸ்ரீமத் பகவத் வசு
னத்தைப் பிண்டிதாசுரித்துக்கொள்க. (34)

(அ - கை.) இவ்வண்ணம் தாமதம் இராஜதமுமாய
கருமம் வேதத்தில் விளம்புற்றதாயினும் கட்டுப்படுத்துவ
தென வருளப்பெற்றது, இப்போது ஹித்வாஜ படலம் என
மாயையைப் பற்றியே வைரக்கியாதி யுற்பத்திவாயிலாகப்
பிரஹ்மம் அடையப் பெறும் என யாத்ருளப் பெற்றதோ
அதனை விரித்தருளுகின்றார் சாத்துவிக கருமயோகதரிசனத்
தால் யஸ்யயத்விகிதம் கருமமென்பதாதி ஐந்து சுலோகங்
களால்:--

யஸ்யயஜ்ஜிஹிதம் சுபிதகூதவ்யுஃ சிவபுணஃ தவொஸ்யு |
சுபிதவீஜாநாஸிஹிநாஃ ஸ்யுபிதஹாகுராஃ. || 35

எவ்வினையெவன்றனக்கிங் கியற்றாமாறேவியுள்ளேஞ்
செவ்விதினதனை யாற்றிச் செலுத்துக வெம்பானம்பி
யவ்வகையமைக்க வன்னுன்னருவினை விரைகள்காலு
மொவ்வரும் பெரியவாயமுனையெலா மொழிந்துபோமே

(வி - ம்.) உள் வெளிப் பொறிகளை யொடுக்கல் என்ப
தாதிபாக இந்நூன்முடிவிற்புகன்றருளப் போமுறையாய்,
யஸ்ய - பிரஹ்மணாதி வருணத்திற்கேனும் கிருகஸ்தாதி
யசுராமத்திற்கேனும், யத்விஹிதம் - சுருதிமருதியாசங்களு

(அ - கை.) அத்தனால் என்னேயெனின் அறைந்தருளு
கின்றார்.

சித்தத்தின் ஞாய்மை தானுஞ் செறிதரும் பெரிது
விஞ்ஞா, நத்துக்கு மேது வாகு நல்லுணர் வீதனை லன்றோ,
சித்தத்வ மேலா மெம்மைச் சிவணியே யறிந்து வாழ்வர்,
சித்தத்தின் சுற்றல் செற்ற சீர்முனிக் கணங்க டாமே.

9.

மாயசித்தத்தில் எமது விடயமாய அநியும் வேட்கையும். விஞ்ஞானமும் அக்கரும அர்ப்பண யோகத்தானே யுண்டாமெனத் துணிந்துகொள்க அங்ஙனமன்றோ: “எவனுக்கிந்நாற்பத் தெட்டுச் சமஸ்காரங்கள் உளவாமோ அந்தப் பிராஹ்மணன் சாயுஜ்யம் சாலோகத்தன்மை யடைவன்” என்னும் ஸ்மிருதியினானே கருமங்கட்குச் சித்தசுத்தியூழி சமஸ்காரமாதீதிர அருத்தத்தன்மை யறியப்பெறும். அதன்பொருட்டே யாவனவாயினும் அவை இயைபுபற்றிச் சுவர்க்கீரூப பலத்தையும் தருமெனத் தெரிகின்றது.

“இங்குமான் கனியை யேய்வா நெழில்விதை யிட்டா னுக்குத், தங்கிட நிழலு மன்றித் தனிமணந் தானுஞ் சாரும், செங்கன்றின் சேர்க்கையானே செப்பிலித் தரும மான்கே, துங்கமாய்ச் செய்வா னுக்குத் துகளறு பயன்கள் நல்கும்.”

என ஆபஸ்தம்பர் கூறிய மாத்திருட்டாந்தத்தானென்க.

“பூதபதிபூத பாலனுலகடு போகமுடியாத தானதோர், சேதுவெனுமீச னுனவனைமேவ தேடிவழிபாடு மேவியே, வேதமொழியாலும் வேள்விபலவாலு மேவுதவதான பூசையே, யாதிவழியாலு மாதாவினாலு மாயுமுனி ஞானி யாகுவான்.”

என்னுஞ் சுருதியானே வேதானுவசனாதியாய பிரஹ்ம சாரி தருமங்கட்கும், யாகதானாதியாய கிருகஸ்த தருமங்கட்கும், தவம் பூசை காமரீக்காதியாய வானப்பிரஸ்த தருமங்கட்கும், ஆன்மாவையறியும் அனாப்பொருட்டாந்தன்மை இவ்வாக்கியத்தினே யறியப்பெறலாம். வாசியாற்செல்லவன் வசியாற்செல்லவன் என்பதேபோலக் கரணத்திற்குப் பகுதிப் பொருளோடும் அன்வயமுதலின் கருமங்கட்கு வித்தையின் பொருட்டாந்தன்மையும் உணரப்பெறும் எனமுதல ஷோடசி மூன்றுபுக்கங்களாம், ஆண்டுக் கருமங்கட்குச் சமஸ்க

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக் அத்தியாயம். 67

காரகத்தன்மைப் பக்கத்தில் விவிதிஷாதிகம் சற்சங்காதி பீல
மாம், விவிதிஷார்த்தத்தன்மையேலோ (விவிதிஷை = அறியு
மவா) சிறந்த தேசிகராதிலாபம் தன்முயற்சிசாத்தியம், வித்
தைப்பொருட்டார் தன்மைப்பக்கத்திலோ த்தையொன்று
மொன்றது வித்தைலாபம்ஊரை கரும் அபூர்வமேவியாபாரிக்
குயி எனச்சிறப்பாம். இதேபகூழ் எமதபிமதம்எனக் கூறி
யருளப் பெறுகின்றது விஞ்ஞான சாதிகையென. விஞ்ஞா
நேந — வித்தையால், விஞ்ஞாதம் = சாக்ஷாத்கரிக்கப்படு
டது. இதனானே யுத்தரார்த்தத்தில் தம்பக்கத்திற்கே நன்
குரியதார் தகைமை காட்டியருளப்பெற்றதாம். (36)

(அ - கை.) அருளிய சொருபபலத்தோடுற்ற கரும்
யோகத்தை யுபசங்கரித்தருளுகின்றார்:—

தவூராகூடாணிகூவீதவூலியுகூநாராயிவ
நகூகூரூவூவெகூவிவூயூதூமவாஹூ

ஆதலிற் றெழிலையே யறிவுசார்ந்தவன், கோதறக்
குயிற்றுக குலந ராதிப, மேதினி வினையிலா நெவனு மேவி
லான், ஆதன தருமமே யகற்று வானரோ.

ஆ = அவ்வாறு வினைசெய்யாது வானாவாழ்வனேல்,

(வி - ம்.) எதனால் இங்ஙனம் அதனால் புத்தியுத்த:—
அதனையனுட்டித்து எமதர்ப்பணம் செய்யத்தக்கதாம், என
எம்மாலியம்பப்பெற்ற புத்தியோடுகூடியவன் விஞ்ஞானகா
மன்சாத்திகமான கருமங்களைச்செய்க. சொருபமாகக் கரும்த்
தியாகஞ்செய்யின் தோஷமருளல்: அகர்மா = கருமஞ்செய்
யாதவனாய், கோபி — எவனுடி, நபவேத் = இருக்கலாகாது.
விதித்தவினையை எல்லாவற்றானுமே விடுதல் கூடாதாம் என்
பது பொருள். மறுபக்கத்திற் றோடமருளல்: தபாஸதி=

கருமத்தியாகம் செய்வானாயின், தன் தருமத்தியாகம் வா
னுவன், விதித்ததைச் செய்யாதொழியின் வெகுவீத துன்பிற்
காளாவன் என்பதாம். அங்ஙனமே மிருதியும்:—காலையின்
முழுதல் கடக்குமேழுநாண், மூலையில் சந்தியை முடக்கு
மூன்றுநாள், ஆலுமநக்கினி யாது மாறுநாள், சீல மிறுவி
ஜன் சூத்திரத்வஞ்சேர்வனே. என்பதற்குக் கருமத்தியாகத்
திற்கு ஜாதிக் கேடு செய்யுந்தன்மையை யறையின்றது. நரா
திபு = சம்போதனம், நரர்செய்யும் நன்மைக்குநீயே காரண
மாதலின் நன்மையே எம்பொருட்டுச் செய்தியென்றதாம்.

(அ - கை.) இதனை யியம்பியருளல்.

ஜஹாதியலிகுஜாணி ததஃ வபிஜிந்ரவிந்ர
சூஷாஜாநெநாயிகாரஃ கஜிநெனுவலயபுஜிதெ.

வேதநல் வினைகளை விடுத்து வாழ்வன், போதருஞ்
சித்தியைப் பொருந்து றுனவன், ஆதியிலுணர்வினி லமைவ
தாருமோ, தீதறு வினைகளை செய்யவேண்டுமால்.

(வி - ம்.) இவன் பிரமாதத்தான் மனத்தாய்மை வராத
வனாயிருந்தும் கருமங்களை யதிஜஹாதி=விடுவனேல், ததஃ
அத்தகைய கருமத்தியாகத்தால்; சித்திம்=சந்த்யாசபலயோகத்
தை, நவிர்த்தி = அடையமாட்டான் ; மாறாகவோ, மெருந்
துயரையே பெறுவன். அற்றேல், பூரணவுணர்வைப் பொரு
ந்த விரும்பினேன் சமாதிவாயில்லாய். கேள்விமுதலிய ஞான
சாதனங்களையே அனுட்டிக்கவேண்டும், இவனுக்குக் கரும
அனுட்டானத்தானே ஆகவேண்டியதென்னே! “மனந்தனி
னன்பினை மருவி மாண்புற, அனுந்தனிக் குருபணி யுறுவ
தாயிய, தினந்தின மறைமுடிச் சிவணத் தூற்பய, நெனுந்
தனக் கருச்சிர மென்பதாகும்” என்னும் மிருதியினுடன்

சிரவண ஜன்னிய கருமத்தாற் சித்தசுத்தியும் சம்பவித்த
வான் எனின்? அருளுகின்றார்: ஆதியில் கருமம் ஆற்றாத
வனுக்குக் கருமபலபூதமான அறியும் வேட்கையான தின்மை
யின் வித்யாசாதனத்திற் பிரவிருத்தி யசம்பவமாதலின். உற்
சாகமாத் திரத்தானே சிவனுதையின்மாட்டு முயன்றனுக்கு
விதிசம்பந்தமாயினும் பலப்பொருட்டாகாதாம், மலடிமனாள்
னுக்கு இருதுவிலில்லாள்பா லெய்துகவென்னும் விதியாற்
கிடைத்த உபகமன பலம்போலு மெனவுணர்க. அங்ஙனமே
“கேள்வியினும் வெகுபேர்க்குக் கிடையாத வத்துவிது,
கேட்டபினு மளவிலர்க்குக் கிட்டாத வத்துவிது” கடசுருதி
யுங் கழறுகின்றது. பொருள்:—அநேக ஜன்மார்ஜித சுகிரு
தப் பிரசாதத்தாற் கிடைக்கப்பெற்ற சுத்தபுத்தி யாவன்
காமாதிவிமுகலும் நிரதிசய புருடார்த்தப் பிரஹ்மத்தைத்
தன்வடிவானே யறிவனோ, ஆயிரக்கணக்கருள் நசிகேத ச
திருசன் அவன் ஒருவனேயாவன். எவ்வேதுவினாலெனின்?
அநேகருக்குக் கேட்பதற்குங்கூடக் கிடைப்பதின்றும் ஆத்
மா: சிரவணத்திற்குத் திருஷ்டபலத்தன்மை யுண்மையின்
நிர்விடயத்திற்கும் சாக்ஷாத்கார அஜனகத்தன்மை யுண்மை
யின், ஜனிதத்திற்கும் பிரதிபைப் பிரத்யயம் போலும் பிராந்
தித்தன்மை யுண்மையின் ஆத்மா அவிடயமேயென அங்கி
கரிக்கத்தக்கதாம் என்பது கருத்து. சிலர்க்குக் கேட்பதற்
குந் தூர்லபம், சிலர்க்கோ கேட்டபோதிலும் அறிவதற்குத்
தூர்பலம் எனல்: கேட்டபோதிலும் வேறுபகுபேர் எவ்வான்
மாவை யறிந்துகொள்வதே யில்லையோ, காரணம் பாக்கிய
மின்மையின், பாக்கிய மிருந்தாலன்றோபழமறை மொழிந்
திட்ட வாக்கியங் கேட்குதல் கூடும்.

ஒருவனென்றுங் கண்டறியா ததுகண் டாற்போலுணர்ந்
திருக்கு, மொருவ் னென்று முரைத்தறியா ததனை யுரைத்

தாற்போலுரைக்கு, மொருவனென்றுங் கேட்டநியா தீத
 ணைக்கேட்டாற் போலுவக்கு, மொருவனென்றுங் கேட்டாலு
 மநியா னிந்த வுண்மையினை என ஸ்ரீ புகவானும் அருளியுள்
 ளாந். நித்திய நைமித்திகங்களானே சமீப்தரிக்கப்பட்டாத அந்
 தக்கரணத்தை யுடையவராதலின் அறிவற்கெங்ஙன் கூடும்?
 கூடாதாம். • எதனாற் கேட்பவரும் அறிபவரும் தூர்பரே
 அதனால் எவனோ ஒருவனே யதிகாரி யாவனென்றுணர்க.
 ஆகலின்; ஆதெள = கரும அனுட்டானத்தினும் மூன்கரு
 மத்தின்கண்ணே அதிகாரங்கூடும் ஞானத்திலில்லையாம். ஜட
 பரத விதூர தரும வியாதாதியர்க்கு அதிகாரமின்மையி
 ன்னோ கமருஞ்செய்தல் காணாமலே உணர்வினுதயங் காணப்
 படுதற்கு ஜன்மார்தரிய தரும அனுஷ்டானம் கற்றீக்கலா
 மெனத் தோடும் தொடராதாம். சாஸ்திர சமர்ப்பித சாத
 னத்தன்மைக்குப் பிறழ்ச்சியுறுதல் கூடாமையின். (38)

(அ - கை.) தாமருளிய புத்தியோகத்தைப் பலசுகித
 மாக உபசங்கரித்தருளல்:—

கசி-ண்ணாஸுஹுடிபொஹெஹுஹிபெவ்ஷுதி,
 ஸவபொம்ஸோஷுதொஹுதகூபயஹிகூபதெ. 39

தொழிலினு னறுந் தூயவிருதய நெழிலபேதமதியினை
 யெய்துவான், மொழியெமா வினி தாகுமல் யோகமு, மழி
 விலா வமு தப்பொருட் டாகுமல்..

(வி - ம்.) அபேதபுத்திம் அம்ருதத்வாயவெனப் பிரித்
 துக்கொள்த. “ஆன்மத்தாற் பாவத்தைத் தள்ளிவிடுகின்றான்”
 என்னுஞ் சுருதியினானே கர்மஸூ = தன்றரும அனுட்டா
 னத்தானே, சோதிக்கப்பெற்ற சுத்தஇருதயத்தை யுடைய
 வன், அபேதபுத்திம் = ஜீவப்ரஹ்ம ஒருமையுணர்ச்சியை,

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். ' :71

உபநிடதங்களினால், உபைஷ்யதி = அடைவன் = நீட்சி யின்றியே நேர்வன். ஆகலினானே எம்மால் முன்னர் எப்பூர மாநந்தத்தை யடைவிக்கும் யோகம் இனிதியம்பப்பெற்ற தோ, ஸ வ் = அதுவும், அபேத அறிவின் இலாபத்தின் முன் அனுட்டிக்கப்படுவதாயினும், ஆன்ம வொருமைஅறிவு உதயமாகிவழி, அமிருதத்வாய = கைவல்யத்தை யீயும் பொருட்டு, கல்பதே = சமர்த்தமுடையதாம். சிவவணத்தின் முன்னர்ச் சமாதி மத்தியில் யோகம் அனுட்டிக்கப்பட்டிரா தாயின் அக்கால், நிதித்தியாசன பரிபாகரூபமாய் அதுவே, அமிருதத்தன்மையின் பொருட்டுக் கற்பிக்கப்பெறும். இவ் விரண்டனுள் முதற்பக்கத்தில் ஆன்மா வுபநிடதமொன்ற னாலேயே யுணரப்பெறுவதென வுரைத்ததாம், “அவ்வுப நிடதமுரைக்கும் புருஷைப்பற்றி யுண்ண யசாவகின்றேன்”, எனவாம் ; இரண்டாவதுபக்கத்தில் மனோமாத் திரத் துணரப் பெறுவதாம், மனத்தினானே யிதுமருவுறத்தக்கதெனவாம்

“விடலரும் வகை யிற்றும் வினைப்பய நது விட்டே, கடவிய வினை முட்டா வகைசெய்து கழிவுற்றே, னுடலொ டிவ் வுல கத்தே யுளனென நிகழ் பெற்றே, யிடரினை யற விட்டா னெனையறி வகை பெற்றான்” என்பதாக ஸ்ரீ பகவா னும் இப்பொருளை யருளியுள்ளார். (39)

(அ - கை.) ஆகலின் இங்ஙனம் சங்கபலத்தியாக வாயி லாய்த் தன்றரும அனுட்டினம் புத்தியோகமாம், அதனது பயன் புத்திப்பிரசாதமாம், தெளிந்தமதியின் மாட்டுப் பாவ ன்யோகம் புரியுப்பெறுமென அதனையறைந்தருள் பதிந் தைஞ செய்தருள்கின்றார் யோகமந்ய மென்னும்ஆறால் :—

யொமநிந்யவக்ஷாஸிஸுணுஹிவதஸுதஸி
வஸௌவஸுதயாஸிஸுஸுஸுஸு வஸுஸுஸு
ஹுஜநெ. (40)

வினவுதிவேறுயோகம் விளம்புதும் விரித்துப்பூப, உணு
வெனைப்பசுவீன்பாலு முதிளையவர்தம்பாலும், நனிவரு நேயர்
பாலு நாடிவரவர்தம்பாலும், எனவுறவினர்களபாலு மினி
யனைசெய்வோர்பாலும்.

- .. (வி - ம்.) பசுபுத்திராதிகளில் எம்மைப் பார்க்கவேண்
மீம் என்று, சமோமாம்என்னும் நான்காவிதன்பா லுள்ளமாம்
என்பதனோடு அந்துவயமாம்; பார்ப்பதன் பயனோ இன்ப
முதலியவற்றே ஒப்புறுக வென்பதாம். ஹேபூப! இச்சம்
போதனம் நீபூமிபாலகதைலின் முன்கேயேபூமியைக்காத்து
இவ்வுத்தரபூமியைக் காப்பான் வருதல்எளிதென்பது தோன்
றவாம். கருமயோகத்தைக்குறித்து உத்தமம் = உத்தம
மான அன்னியம்யோகம் = சமமுடைமைப் பாவனாரூபம்,
ப்ரவக்ஷுமி — இனிதியம்புவேம், தம் = அதனை, நீ, ஸுணு
கேட்குதி. பசௌ = கோகுதிரைகளில், புத்ரே = ஆண்
குழந்தையினிடத்தும் பெண்குழந்தை யினிடத்தும்,
மித்ரே = உபகாரியினிடத்தும், சதௌ = அபகாரியி
னிடத்தும், பந்தௌ = வித்யாயோரி சம்பந்தவான்களாய
ஆசார்ய மருமகனாதிபர்மாட்டு, சுஹ்ருஜ்ஜநே = உபகாரத்
தைக் கருதாமல் எல்லா வ்யிரிதகாரிகளாகிய ஜாதுஜனங்க
ளிடத்திலென்பதாம். (40)

*(அ - கை.) இவைகளினிடத்தில் யாங்ஙனம் தேவாரைக்
காண்பதடியேன் என ஆசங்கிப்பர்அருளல்:—

73-

(41)

யென்னுமீவை யெழும் போது மிருந்திகெ வொப் பாடே.

திலும், பிதௌ = தன்னையழிக்குஞ் சங்கையிலும், உற்றவுற்ற

போது, சகிமா = நிருண்காரமாய், பவேத் = நிலையற்றிருக்க வேண்டும்.

(41)

ரொமாஷெளரெவவொமாஷெளஜெயவாஷிஜெய்ஷிவ
ஸ்ரீயொஷெயொமெவயொமெவரொஷெயொஷெயொதாஷி.

ஆமயமனுகும் போது ம்ருந்தன்முன் பொருந்தம்
போதும், நேமிய சயநேர்த்தாலு மபசப நிகழ்ந்திட டாலும்,
மாமன்னு மன்னப்போது மாழைபெற் றற்ற போதும்,
ஆயிரு தியதாம்போது மமைவுறச் சமம தாயே. (42)

(வி-ம்.) ரோக = குலாதி, போகோ = போகசாதனமான
திவ்ய வரிதைமுதலன, இவை யடைவுறும் போதும், ஜயே =
போர் முதலியவற்றில் மேம்பாடுற்றபோதும், அவிஜயே =
தோல்வியற்ற காலத்தும், அபி, வ, என்னும் பதங்களானே
தட்ப வெப்ப புகழ்ச்சி யிகழ்ச்சியாதிகளிலும், ஸ்ரீயோ =
இலக்குமி கைவிட்டபோதிலும், போஷே = உற்றபோதிலும்,
லாபே = வருத்தனத்திலும், அலாபே = முயன்றபோதிலும்
பலமிலாவழியும், ம்ருதௌ = இறப்பிலும், அபிசப்தத்தானே
ஜரையிலும், அதுதந்த குருட்டுத்தகைமை செவிட்டுத்தகை
மையாதியிலும், உற்றவுற்றபோது சமமேயுறக் வெனப்
பொறுத்துக. (42)

(அ - கை.) யாங்ணம் சமமுண்டாமெனச்சங்கிப்ப அரு
ளுகின்றார்:—

ஸரொரோவஸுஜாதெஷுபஸுநுநுஷுஷிஷ்விதழ்;
ஸூபெஷெவொஜெவஹ்ளஸிவெஸகூளதயாஷிவெ.
ஜிஜெஹ்ரெஷிஹாநஷிராசீஸிசெக்ஷெசுரவநாஸிபி,
• விஷெள வஸவஷெவெஷுதயாயகௌராமெஷு. 43

மநுஷீவ-ஷு-நு-ஷுஷு-தயா-திய-ஹுவேஷு-வ,
ஸ-த-த-ஹி-ய-வ-ஸு-ஷு-த-ய-ய-ம-வி-ஷு-வ-த-45

க. உள்ளாயும் வெளியாயு முண்டாகி யெப்பொருளி
னுள்ளுநிங் கலந்தவெடையுண்ணேக்கி யொப்புறலாம்
அள்ளுதை யருக்கண்மதி யம்புவன்னி யன்னையிதா
தெள்ளுறும் பெரியநதி தீர்த்தமடுத் திரிநாலோன்.

அகமகற்றுங் கேத்திரமா லனைத்தமர ரியக்கரராத்
திகைமதுடர் கந்தருவர் திரியக்குப் பிறப்பனவே
தொகுமவற்றி லெந்தமையே சந்ததமுந் தொழநேர்க்கு
மவன்போகமறிந்தவனென் றுகமங்க ளறைதருமே.

(வி - ம்.) அந்த: ஸ்திதம் = மனோமாத்திரையால் தன் தன்
மனோராத சுகதுக்கரூபத்தானும், பஹி:ஸ்திதம் = எல்லாபௌ
திகரூபத்தானும் இருப்பதாகி எல்லாவஸ்து சாமானியங்களி
லும் உண்மையுருவமாகத் தொடர்ந்திராநின்ற அதனைத் தரி
சித்துச் சமத்தை யடைந்திடுக. வஸ்துசமுதாயங்களுையே
தாமேயருளல் : சூரியன், சோமன், ஜலம், வன்னி = தீசிவன்,
சக்தி, காற்று, இருபிறப்பாளான், மடு, மகாநதி தீர்த்தம்,
பாவத்தைத்தீர்க்கும் கேதத்திரம், விஷ்ணு, சர்வதேவர், இயக்
கீர், நாகர், கந்தருவர், மதுடர், பசுபக்சியாதிகள். எங்ங
னம் பொன்மயமாய சர நர திரியக்குப் பிரதிமைகளில் காஞ்
சனத்தன்மை சமானமாமோ, அங்ஙனம் சூரிய சோம சத்
துரு மித்தரு பரி பன்றியாதிகளில் சர்வ உபாதானபூதமாய
பிரஹ்மம் சமானமாம் என்னும் வடிவ எவ்விடைவிடாத மதி
யுளதோ அதுவே பாவனாமோகமநம், அதனையுடையவன்,
புத்தியோக முணர்ந்தவனைப்பார்க்கினும் மேன்மையான
யோகமுணர்ந்தவ னென்பதாம்.

(அ-கை.) இவ்வண்ணம் யாவனுக்கெக்கருமம் விதிக்கப்பெற்றுளாதோ, என்பதாதி யான சுலோகபஞ்சகங்களானே புத்திவிசேடப் பிரதான சாக்தயோக மருளப்பெற்றது, அவ்வண்ணமே, வேறுயோகம் விளம்பியுள்ளவேம். என்பதாதி யானே சர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்தென்பதாக ஏகாத்மிய பாவனைவடிவ வைஷ்ணவ இரண்டாவது யோகம் அருள் செய்யப்பட்டது, இஞ்ஞான்று ஆத்மாநாதம் விவேகரூப கருமசமுச்சித மூன்றாவதாய செளரயோகத்தை இருசுலோகங்களானே அருளிச்செய்கின்றார்:—

ஸம்வாரீவபுதுஷ்டாயபெஹுஜநியாணிவிவெகதஃ,
ஸவ-புதுஸம்யதாஸ-ஹிஸ்யொமொஹுவபெஜைஃ (46)

க. வலியவலித்துப் பொறிகடமை வரவின்பொருட் டாப்பகுத் துணர்வின், ஒலியைமுதலாம் பொறிக்குரிய வுவுக்கும்விடயந் தமினிருந்தே, துலியவெவணு மடக்கம தூர் தூயமதிதான் யாதுளதோ, பொலியுமதுவே யோக மெனப் பூபவெமது சம்மதமே.

(வி-ம்.) இந்திரியாணி=செவிமுதலியவைஐந்து, ஸ்வாரீத் தேபய: = தனித்தனி அசாதாரணமாக அமையும் தன் தன் விடயங்களாய வெளிச்சத்தாதினினின்று, பரர்வருத்ய: = விபரீதமுயல்வானே பிரத்தியக்கான்மாவைப் பெரிதுநாடும் படிசெய்து, விவேகத: = விவேகப்பொருட்டு, எல்லாவிபக்தி யுடையது தசி: விசுதி. ஆத்மாநாதம் விவேகப்பொருட்டு, சர்வத்ர = எதாவதொரு விடயத்திற் சம்யதாபுத்தி = அடக்க முடையதாகப் புத்தியாம்; அபுபுத்தியே சம்யக்ரூப யோக மாம், ஹேபூபகைய வரோண்யனே! எமக்கு சிரேயசாதனைத் தன்மையானே சம்மதமாம்; சர்வகாமங்களால் தரிசபூர்ணமா

சங்குனில் என்பதன்கண் ஒருபிரயோகத்தில் ஒரேகாமமாமலது மற்றுயநவையும அல்லவாம் அநர்த்தம்வந் தடைவுறுதலின், என்பதுபோல ஓரடக்கத்திற்கு ஒரேவிடயமாம், ஒரேபோதில் யாவும் அல்லலாம், சூரியனிடத்திற் சம்யமத்தாற்புவனஞானம், சந்திரனிடத்திற் ரூராகிரகஞானம், பிரத்யயத்தின் பரசித்தஞானம் என விடயவேற்றுமையானே சம்யமநத்திற்கு நானாத்தன்மை ஸ்மரிக்கப்படுதலின்; அதாவது, சுழும்நாதிசகத்திர கிரணமாவேய்ந்து திவியில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் மார்த்தண்டமண்டலத்தில் மனத்தை யிடக்கலான் திருசியாபின்னஞ் சித்தம் சதுர்தசபுவனங்களைச் சாக்ஷாத்கரிக்கும்என்பது சூரியன்பாற் சம்யமத்தாற்புவனவுணர்வுஎன்பதின் பொருளாம். சகலபுவன சாக்ஷாத்காரமாகிய இதுவே யோகசாஸ்திரத்தில் மதுமதீயென்னுஞ் சித்தியென் றியம்பப்பெறும். சந்திரனிடத்திற் ரூராகிரக ஞானம்=நக்ஷத்தரபதியாகிய துஷாரகர பிம்பத்தில் சம்யமஞ்செய்தலாவ் நக்ஷத்தரங்களின் சந்நிவேச விசேஷம் சாக்ஷாத்கரிக்கப்பெறும். சூரியனுக்கு நக்ஷத்தரத்தை மறைக்குந்தன்மை யுண்மையின் அதன் சம்யமத்தானே அதன் சாக்ஷாத்காரம் ஆவதின்ஈடுமென்பது அபிப்பிராயம். பிரத்யயத்தின் பரசித்தஞானமாவது: அன்னிய சித்தமாகிய பிரத்யயத்தின் சம்யமத்தானே அதன் சாக்ஷாத்காரமாமென்பதாம். சம்யமமோ ஒருவிடயத்தில் தாரணையான சமாதிமூன்றுமாம்; அங்ஙனமே பரமஇருடியின் சூத்திரங்கள்:—தேசபந்தம் சித்தத்தின்ஈரணை. 1. ஆண்டுப் பிரத்யயவேகதானதை தியானம் 2. அதேயருத்தமாத்நிர நிர்ஹாசம்சொருப சூன்யம்போலும் சமாதி. 3: மூன்றுமோரிடத்தே சம்யமமாம். 4. பொருளிலாவாம்:—1 :-ஆதாராதீதேசநீகன் கீழிருந்து கிளத்தப் பெறுகின்றன (ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம் 11-வது அத்தியாயம்) ஆன்

டேனும் ஆத்மாவின் பாலேனும், சித்தத்தின், பந்தம்=ஸ்தாபனம் தாரணையெனச் சாற்றப்பெறும்; “இயம்மீதிஞ்ஞங்க ளியைந்திடும், அயமனத்தின்றி திதிதியாத்மனில், நயவியோ க நன்னூற்றெளி நாதர்தாம், பயிவூதாரணை யென்னப் பகர்வரால்” எனயோகயாஞ்ஞவற்குபத்தே கூறப்பெற்றுளது.

2:—அதனாற் சாதிக்கத்தக்க தியானங் குறிக்கப்பெறுகின் றது:—ஆண்டு=கூறியதேயத்தில், பிரத்யயத்தின்=விருத்தி, ஞானத்தின், ஏகதானதை=ஏகவிடயப் பிரவாகம்; அதுவும் நின்று நின்றுண்டாவது தியானமாம். “வந்தவகையி னெதிர் வகையின் வாங்கியோங்கன் முழுதினையும், சொந்தமாகிப்பரி சீட்டசொரூபமாகிச் சுகமாகி, யந்தமிலதாஞ்சன்மாத்ரவறிவு வடிவாயகத்தமரும், தந்திவதனன் றிருவுருவைச்சததம்நினைக நினைகுவே” என அதுகூறவும்பெற்றுளது.

3:—தியான முதிர்ச்சியானே சந்ததம் ஏகவிடயப்பிரவாகம் சமாதியாம் அதனையுணர்த்துகின்றார்:—அதே=தியானமே, அருத்தமாத் திரநிர்பாசம் = தியேயஏககோசரமநாக நன்கிலங்குவதீகி, சொரூபசூன்யம்போலும் சமாதி=தியானசொரூப சூனியம் போலும் இருப்பது சமாதியெனப்படும். “இகழகங் கிருதி யின்றி யிரும்பிரமாகாரத்தாய்ப், புகழ்மன விருத்திப்போக்கு புந்தியிற்றியானமிக் கே, திகழ்பயிற்சியினுண்டார் தேசிகன் கருணை யானே, நிகழிதை விகற்ப முற்ற நேர்சமாதியதா மென்பர்.” என வியம்பப்பெற்றுளது.

4:—அங்க அங்கிட்டு அத்தியந்தம் அபேதம் சங்கிக்கத் தக்கதன்றும், அற்பவேற்றுமைக் கிருப்புண்மையின். அங்கனமன்றோ:— கர்த்தா கரண அனுசந்தானவாயிலாக வுண்டாகும் உணர்வு தியானமாம், அதன் மிகுதியானே, சூக்குமத்தானே, கருத்தா தரண அனுசந்தான மில்லாமலே தியேயமாத் திர கோசரமாக் நிகழ்ந்திலங்குவது சமாதியாம். “அதுவே ப் பரவராக்கிய

வாயிலாக ஆதரவோடும் நிரந்தர நீள்போது சேவிக்கப்பெற்றதாகி, இரஜசுத் தமசுகண்டு லேசசுகப் பிரகாசமய சத்வக் கிளர்ச்சியினுற் குற்றமற்ற விசுத்த விளக்கவடிவமாய்ச் சிரதரம் அதுவர்த்தித்து நிற்பதாகிச் சம்பிரஞ்ஞாத சமாதியெனப்படும். பரவைராக்கியவாயிலாய் நிரோதமுயற்சியானே அதற்கும் நிரோதமுளதாகியவழி சுருவவிருத்தி நிரோதத்தான் நிர்ப்பீஜசமாதியாம், அசம்பிரஞ்ஞாதமென்னும் நிரிவிகற்புசமாதியாம். “விருத்தி சூனியமாகியே விளங்குந் தனதின், திருத்தியாகிய பிரமவா காரமெய்த் திதிதான், பெருத்ததா மசம் பிரஞ்ஞாத மெனப்பெயர் வாய்ந்த, விருத்த நீங்கு சமாதிய தென்னவே விளம்பும்.” என்றது கூறப்பெற்றுள்ளது; என்னும் இவ்விபாகம் காணத்தக்கதாம். 4. இவ்வண்ணம் முற்பாதத்தே மொழிந்த தாரணதிமூன்றையும், வியாக்கியானித்து அதனது விவகார லாகவப்பொருட்டுச் சம்யமப்பெயரைச் சாற்றல்: —ஓரிடத்தே = ஏகவிடயம் பற்றிய, மூன்றும், = தாரணதியமூன்றும், சம்யமமாம் = சம்யமப்பெயரை யடையும் என்பதாம். (46)

சூதுநாதுவிவெகெநயாவஹுபெஷுவயொமதஃ
ஸ்யபி-ஸகூலி-தஸு-கஜொமொயொமொஉவ்யுதெ.

க. தெய்வயோ கத்தா லாத்ம மதிகளின் நெரிவினானே
கைவந்த வுணர்வு யாதோ கருதத னடைவே யோகம்
மெய்வந்த தருமம் பற்றி மிளிர்மன முனிதனக்குச்
செய்வந்த வந்த யோகஞ் சிறப்பெனச் செப்ப லாமே.

(வி - ம்.) ஆத்மாஃபுருடன், அநாத்மாஃபுத்திசத்வம்,
இவற்றின் விவேகம் = தனித்தனிஞானம், அவ்வுருவமதாக
எப்புத்தி, சர்வதர்மஜன்னிய அதிருஷ்டயோகத்தானே பரிண
மித்ததோ அதன்போகம் = அதனது அடைவுயாதோ அது

னே யோகமாம், முன் யோகமிரண்டன் அபேகைகூயால் முக்
கியயோகமென மொழியப்பெறும், ஸ்வதாம் ஆசக்த சித்த
ஸ்ய என்பதனானே, அதிகாரிக்கு வருணசிரமதரும் சமூச்
சயம் விதிக்கப்பெறுகின்றது. பிற்றந்த ஒழுக்கமுடைய
வனுக்கு யோகானுட்டானம் உண்டாகமாட்டாதா மென்பது
பொருள். இதனதுபலம் யோகசாஸ்திரத்திற் சூத்திரிக்ஷப்
பெற்றுளதாம்:—“சத்வபுருஷ அந்யதாக்கியாதி மாத்திரத்
தானே சர்வஞாத்ருத்தன்மையும் சர்வபாவாதிஷ்டாத்ருத்
தன்மையும்” பொருள்: முன் அடக்கத்தானே சிரத்தைவாயி
லாக விவேகக்கியாதி யருத்தங்களாம் ஞானக் கிரியா சித்தி
களைக் கூறி இப்போது விவேகக்கியாதியின் அவாந்தரசித்தி
யைக் கூறத்தொடங்கல்:—முன்மொழியப்பெற்ற தற்பொ
ருட்சம்யமத்தானே இராஜதம மலங்கள் நீக்கப்பெற்ற சித்தத்
தினது வெற்றியுற்று வசீகரசம்னாவடிவ பாவைராக்கியத்
தில் நிலைபெற்றானுக்குச் சத்துவபுருடர்களின் விவேகக்கியாதி
இனிதாகவுளதாகும். (ஆத்மாநாத்மாக்களின் வேற்றுமை
யுணர்ச்சி) தான்மாத்திரமாய் அந்நிஷ்டையிலிருக்கும் யோகி
க்கு, சர்வபாவ அதிஷ்டாத்ருத்வம் = சர்வஜடப்பிரகாசரூப
வியவசாய வியவசேய வடிவகுண பரிணாமரூபங்களின் ஆக்
கிரமணமுண்டாம்; இதுகிரியை யைசுவரியமாம். சர்வஞா
துருத்தக்கைம் = சாந்தஷித அவ்யபதேசிய தருமித்தன்
மையானே இராதின்ற அவைகளினவே விவேகவுணர்வுமுண்
டாம். இதுஞான ஐசவர்யமாம், இதுவிசோகமென்னுஞ்
சித்தியாம்.

(47)

(அ - கை.) இங்ஙனம் ஷௌரமென்னும் முன்றாவது
விவேகயோகம் விளம்பியருளிச் சைவமென்னும் சதுர்த்த
மாம் அசம்பிரஞ்ஞாத யோகத்தை யருளிச்செய்கின்றார்:—

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். '81'

யஜி-யஜி-ஐஹா-ஐஹ-தயா-துகூ-உலாவவி,
கடெ-தொயொ-மாயய-ஐ-தயொ-மொ-வெ-வெஷ-கௌஸ
உகி.

க. அவ்வகை விடுத்தவ னறத்தொடு மறத்திடர்
இவ்விரண் டையுமிவ னெறிவ னாகலின்
பவ்விய யோசுறப் பயில்வதே முயல்
செவ்விதி தமிழிது சிறந்த தாகுமால்.

(வி-ம்.) தயா=சத்வபுருஷ அந்யதாக்க்யாதியென்னும்
விவேக புத்தியினாலே, த்யக்தம்=அற்றவன்தக்க சம்பிரஞ்ஞாத,
சமாதியைப்பெருக்கி யவன் அதன்பெருமையானே, பவபீஜ
பூதங்களாய தரும அதருமங்களை, ஜஹாதி = விடுவன்;
இஹ = இவ்வுலகிலேயே. உபாவபி இரண்டையும், என்
பது பாவம்போலும் புண்ணியமும் பந்தகமாகவிருத்தலின்
றள்ளத்தக்கதேயாம் என்பதையுணர்த்திநின்றது. எதனால்
யோகத்தினது பெருமை இத்தகையதாமோ, அதம் = அவ்
வேதுவினானே, யோகாய=நிர்ப்பீஜ=நிர்விகற்பயோக லாபப்
பொருட்டு, யுஞ்ஜீத = யோகத்தை யனுஷ்டிக்கவேண்டும்;
யோக=இவ்வசம்பிரஞ்ஞாதயோகம், வைதேஷு=புருடப்
பிரயத்ந சாத்தியமாகிய வேதம்விதித்தவற்றுள், கௌஸலம்=
பிரஞ்ஞைத்தியாகம்வரை புருடப்பிரயத்நசாத்தியம், பெருஞ்
சாதாரியமா மாதலின். “எதனால் விடுதியோ அதனையும்
விடுதி” எனவும் “நிஞ்சங்கன் பிரஞ்ஞையாற் பவிக்குக”
எனவும் கூறவும்பெற்றுளதாம். (48)

(அ-கை.) இதனது பயனை யியம்பியருளல்:—

யஜி-யஜி-ஐஹெ-துகூ-நீஷீவிஜி-தநியி
ஜநிஷ-நவிநிஷ-தூ-தூ-ஹா-ஹா-ஹா-தூ-நா-நா-யம். (49)

• க. மனமெனும் பகையை வென்னு மறுவுறு பொறி
மாய்த்தோன், பனுமற மறம தீயும் பயன்றமைப் பொறி
னாய்ச், செனிபந்த மதனைத் தீர்ந்து திரும்புவ தென்று மில்
வினியநா மயம் தான விடத்தினை யெய்து வானே.

(வி-ம்.) தர்மாதர்மபலே-மேற்கீழ்க்கதிகளை, த்யக்த்
விட்டு; மரீஷீ==மனத்தைப்பொடுக்கும் மாண்பினன், விஜி
திரிய=விடயங்களினின்றும் விடுவித்திழுத்த கரணாதலி
என்னும் விசேஷணங்களினுனே, அதுபரம் புருடக்கிய
யாற் குணவைராக்கியமாம்; கண்ட கேட்ட விடய விதிரு
ணனுக்கு வசிகாரசம்னை வைராக்கியம்; என்னும்
திரமிரண்டாற் கூறப்பெற்ற பர அபரவைராக்கியம் அ
வுற்றமை யருளப்பெற்றதாம். சூத்திரப்பொருள்:—நி
கற்பத்தின் அந்தரங்கமாய பரவைராக்கியம் பகரல்:
பிரஞ்ஞாத சமாதியப்பியாச சாமர்த்தியத்தானே முக்கு
வடிவமாய பிரதானத்தினின்றும் பிரிவுபட்ட புருட
னுடைய, கியாதி=சாசனாத்காரம், அதனால் அசேஷ குண
திரயவிவகாரத்தில் ஆசையின்மையாதோ அது பரவைர
கியம் என்பதாம். அபரவைராக்கியமும், யதமான விபதி
ஏகேந்திரிய வசிகாரபேதத்தானே நான்குவகையாம், அ
றுள் ஆதியமூன்றையும் பொருளாற்குறிப்பித்துச் சாசன
சதுர்த்தத்தைச் சாற்றுகின்றார்: மாலை சந்தனாதி விடயங்
கண்டவையாம், வேதம்விளம்பிய துறக்கமுதலியவை சே
டவையாம், அவ்விரண்டன்பாலும் ஆசையானதிருந்தபோ
னும் விவேகதாரதம்மியத்தானே யதமானதி வைராக்க
மூன்றுமுண்டாம். யதமானத்தன்மை யென்பது, இவ்வு
லெதுசாரம் எஃதசாரம் எனக்குருசாஸ்திரங்களானே ந
கறிவேன் என்னும் உத்யோகமாம். தன்சித்தத்தில் முன்
ருப்பனவாய தோஷங்களின்மத்தியில் பயிற்சிசெய்யும் விடு

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். ௧௪

கத்தினாலே இவ்வளவின பக்குவப்பட்டன, இவ்வளவின எஞ்சிநிற்கின்றன” என்னும் பகுத்துணர்வு வியதிரேகமாப் கண்டுக்கேட்ட விடயப்பிரவிருத்தியானது துயர்வடிவென்னும் உணர்ச்சியுர்தனே அந்தப்பிரவிருத்தியை விடுத்த மனத்தில் நசைமாத்திரத்தானே ஆசையுற்றிருத்தல் ஏகேந்திரியத்தன்மையாம், விதிருஷணத்தன்மை வசிகாரமாம், அவ்விவ்வபரவைராக்கியம் அஷ்டாங்கயோகப் பிரவர்த்தத்தன்மையானே சும்பிரஞ்ஞாதத்திற்கு அந்தரங்கமாம், அசம்ப்ரஞ்ஞாதத்திற்கோ பகிரங்கமாம். ஜநி = ஜநம்; அதுவேயந்தமாம், தன்னொன்றிர்முத்தன்; ஸ்தானம் = எதனினின்றும் மீண்டுந் திரும், புவதில்லையோ அவ்வுலகினை, இனிதெய்துவன். ஆமயம் = சம் சாரரோகம், அஃதில்லாதது அநாமயம். எத்தானத்தைக் குறித்தியம்பப்பெற்றது “மன்வந்தரங்கள் பத்தீண்டுமன்னுவா ரிந்தியசிந்தகர்” என்பதாதியாக, “நிர்க்குணபுருடனைத்தாயை நேர்ந்து நியமிதகாலம் நிற்பதில்லையே” என்பதந்தம். புருஷம் என்பதற்குக்காரியபிரஹ்மத்தோடு விடுபடுவன் என்பது பொருள். “அந்தகா லத்தே யந்தமற் றிந்த வமிர்தினு லரியவீ டடைவர்” என அதுவும் உதாசரிக்கப்பெற்றுள்ளது. இவ்விரு சலோகங்களின் நிருக்கருத்தை ஸ்ரீகீதாசிரியரும் திருவாய் மூலர்ந்தருளியுள்ளார்:—தருபய னது விட்டே தகும்வினை சேசம லுற்று, லருமய லறுமற்று லறிவுறு மறி வற்று, லிரு வினை விடும் விட்டா லிழவொடு பெறு தற்பா, லொருமனம் வ்ரு ம்த்தா லெனையுணர் வுணர் வப்பால். (49)

(அ-கை.) அற்றேல் பரம்வைராக்கியத்தையனுசரித்து யோகபாடியத்திற் கூறப்பெற்றது: இதற்கே யின்றியமையா துண்டாகத்தக்கபலம் கைவலியம் என. எங்ஙனம்:—நிரோத சமஸ்கார மிகுதிபூபட்டால் கிளம்பியசமஸ்காரங்கள் அத்தி யந்தம் பிரளயமாகியவழி அறியத்தக்கதொன்றின்மையின்

புத்தியும் அட்டவிறகின் அனலம்போலும் அழிந்துபோதல் திண்ணமேயாமென இடையூறற்றகைவல்யம் ஆன்மாவிற்கு நிரோதசமாதியினுனே எய்தலாம் என்பதாகப் பாதஞ்சல யோகியர் பகர்வர்; ஆகலின், அநாமீயமதான இடத்தினை யெய்துவான் என்றஇது நிர்விகற்ப சமாதியின் பிரயோஜனம் எனயாங்ஙன மிபம்பியருளல் ஏனும் என ஆசங்கிப்ப உத்தரம் அருளுகின்றார்:—

யஜ்ஹுஜாநகாலுஷ்யஃஜநூவஃஹிஃ சூரீஷ்யதித்
உராலஸயாதிவெராஸ்யவெஷ்வாக்யாஷிஷ்யகூரீஸி.

க. உயிர்மதி யறி யாமை யுறுகுறை முறை யானே
மயலறு மெது காலே மருவிது வது போதே
செயலறு வயிராகஞ் செறிதரு முர மாயே
சயமறை மொழி யாதி தமிழ்முறை முறையானே.

(வி-ம்) உளதேயாமன்றோ, சென்ற அநந்தகோடிசென் மங்களிற் றேடிவைத்த வாசனைச்சீகாமய அஞ்ஞானசமுத்திரம். அதனது ஒருதரங்கம்புத்தியாம் எப்போதும் எழும்பி யடங்குமியற்கையதாம் அது யாங்ஙனம் விசுவரூப அஞ்ஞானம் விலாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது முற்றினுமற்று விடுதலைப் பற்றுறும், அதுவும் முக்குணவடிவமான அஞ்ஞானத்தை யொளிர்விப்பதனுனே சாத்துவிக பரிணாமாம், இரஜதமோ மலங்களாற் களங்கமுற்றதாம், அதுவும் அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியந்தமான கருமயோகத்தாற் களங்கம்முழுமையும் கழன்றபின் கதகரேணுபோலும் முறையாக அஞ்ஞானத் தையகற்றித் தானும் விலயத்தைய்டையும். ஆகலின் இஃ தருளப்பெறுகின்றது: யதா = எப்போது, ஜந்தோபுத்தி = பிராணியின்மதி, அஞ்ஞானகாலுஷ்யம் = அறியாமைக்களங்கத்தை, க்ரமிஷ்யதி = முறையேகடக்குமோ, என்பது.

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம் '85'

ஹிசீப்தம், ஞானத்தந்நேயே கைவல்யம், ஆன்மாவையறிந்த வன் அருஞ்சோகிக்கடப்பன், என்னுஞ் சாந்தோக்கியங்கொண்டு ஞானத்தானே சாதிக்கத்தக்கதாய் கைவல்யத்தின் வெளிப்பாட்டை விளக்குவதின் பொருட்டாம். “இதுவே பரமமார் தரும மியாது; அதியோ கத்தா லாத்தும் தரிசனிம்” என யோகத்திற்கு ஆன்மதரிசன சாதனத்தன்மையுள தாமாயினும் யோகஜதரிசனம் தருமமேயாம்; அது, அகம் பிரஹ்மாஸ்மி அயமாத்மாபிரஹ்மம் தத்வமசி என்பதாதி வாக்கியத்தாலுண்டாய விருத்திரூபமோ ஆகாதாம்; அஃதில் லாமலோ கைவல்யம் அசம்பவமாதலின். பொருத்தமாகவே, யருளப்பெற்றது அவ்வாறுவிட்டவன் அடைகுவ னிடத்தை யென்பது; யோகத்தானே தியாகித்த மதியனுக்குக் கிரம முக்தியிடைத்தினடைவு என்பதாம். எக்கால் அநேககருமம் ஏகஜன்மத்திற்கொடங்கின் அக்கால், முன்னுண்டாவதாய வாசனைகளின் அபாவத்தால், கிடைத்தஜன்மத்திற்கினம்பிய வாசனைகட்கும் நிரோதப்பயில்வினாலே கெடுதல் வருதலின் கைவல்யம் அடைவுறலாம்; ஆனாலு பொருத்தமுடைய தகாதாம், ஒருகருமத்திற்குப் பலபிறப்பைத் தொடங்குந் தன்மை காணப்பெறுதலின். அவ்வாறன்றோ, ஏகமாதா ஜன்மம் கருமத்தைச்சம்பாதிக்கும் இடம், போகஇடங்களோ அளவற்றனவாகக் காணப்பெறுகின்றன; ஆகலின் இவ்வேக பவிக நியாயம் பொருத்தமற்றதேயாம். அற்றேல் எவ்வுபாயத்தானே புத்தி அஞ்ஞானத்தை முறையிற்றாண்டும் எனக் க்டர்வ விடையருளுகின்றார்: அக்கால் என்பது. வேதவாக்கி யங்கள் தத்துவம்பதார்த்த சோதகங்கள், “வாதுமுணர்ந் தெவை யும்முணர்வல்ல வியாரியாவன், போதமயந்தவமா வுடையன்னுள போலேயன், னாதிகளங்க ணிகழ்ந்ததடங்கீவிந் நானாவா, வாதிவரும்பிர மங்கனவொக்கும் தாயுங்கால்” யாது

முணர்ந் தெவையும் உணர்தலாவது, சரமானியமாய்ச்சருவமு
 மறிதலும் விசேடமாகச் சருவமும் அறிதலும் ஆமென்றனாக.
 “ஏவ்வீவ் விஞ்ஞானமயன்பிராணந்தளில், ஹிருதியந்தர்ச்
 சோதிபுருடன்.” என்பனவாதியாய அவார்தரவாக்கியங்கள்,
 தத்மசியாதி மகாவாக்கியங்கள், அவற்றின் சிரவணம் =
 உபக்கிரம உபசங்கார ஐக்கியரூப்பாதி அறுவகைலிங்கங்க
 ளானே தாற்பரியந்துணிதல்; அதனானே பிரமாணாகத அசம்
 பாவணியின் நீக்கமாம். ஆதிபதத்தான் மனன்ம் = சிரவ
 ணித்த பொருளின் ஊகங்களானேதொடர்ந்தசிந்தனம்; அத
 னைப் பிரமேயகத அசம்பாவணநீக்கமாம். நிதித்தியாசனம் =
 விஜாதீய எண்ணங்களின் திரஸ்கரவாயிலாக, சஜாதீயப்
 பிரஹ்மைவாக விருத்திப் பிரவாகவிருத்தியாக்கல்; அவற்
 றால் சமாதியோடு கூடியவனும், முறையாகப் படியேறும்
 நியாயம்போல மேன்மேற் பூமியையேறுபவனும், ஆன்மய
 தார்த்தத்தை நேரிகண்டவனும், ஆகிய, ஜந்தோ = அதி
 கரிப்புருடனுக்கு அக்கேள்வியாதிகளில் கரைகடந்தவனுக்கு
 ஓடத்திற்போலும் வைராக்கியம் உண்டாம்; வைராக்கியும்
 உண்டாகியபோதே மதியின் அறியாமைக்களங்கம் சென்ற
 தாமென்றே சிந்திக்கவேண்டும். ஈண்டுக், கிரமாத் = முறை
 யாக என்றதனானே, ஸுள தாநுஜாசுநுஜாசுவிஸ்
 டெஸ்டு என்கும் சருதியந்தரப் பிரசித்தமாய நான்கு
 திருஷ்டிகள் அருளப்பெற்றனவாம்; அவற்றின்றொகுப்பிது
 வாம்:—அத்தியா ரோபமதி லுலகறிவு கணக, வரியபரி ணதி
 சருவ மாத்மவெனு மொழியா; லொத்ததா மித்தறிவின் விவ
 ர்த்தமா வலங்க, லொப்பங்குஞ் சொப்பனமா யாவெனுரை
 யதனும்; நித்தமா மறையதன லித்தறிவின் விசுற்ப, நிறை
 ககன தலசமமா நேகநா நாவென்லாம்; சித்தமார் சித்விகந்

பஞ்சிதைந்து செயமுறுமார், தெளியுளத்திற் குரையுள்ங்
கள் க்டந்ததென லானே.

அற்றேல், இஷ்பாவும் எவ்வவ்வான்மா, இந்திரஜா
லம்போலுமீ மாயாமயம் கனக்கடுப்பப் பொய்யாயகாட்சி
ஈண்டிப்பலவிலையெதுவும், எதனினின்றும் வசனமுறும் நித
வுளத்தோடு திரும்புவதாமோ, என்பதாக ஒன்றற்கொன்று
முரண்பட்ட பொருள்களோடுற்ற சுருதிகட்குபாங்நனம் தத்
துவத்தையுணர்த்தும் வடிவப்பிரமாணத்தன்மையென ஆசங்
கித்து அநிருதமாயசத்திற்கே சீடமதியவதாரார்த்தத்திற் பரி
ஹுமாதிருஷ்டிகள் இனிதுகாட்டப் பெறுமென்றதும் கவி,
யானே தொகுத்திடினும் எதனை வாங்மனங்களின் பகர்லோ
காகார பரஞான அபிகற்பம் செய்யப்பெறும்.

தைத்திரீயத்தில், சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் பிரஹ்
மம்—இது பிரஹ்மத்தின் இலக்கணப் பொருட்டாம் சத்தி
யாதிரூபுன்றும் விசேஷணபதங்கள், பிரஹ்மம்விசேடியடி,
விசேஷண விசேடியத்தன்மையானே ஏகவேற்றுமை முடி
புடைய சுத்தியாதிபதங்கள் சமாநாதிகரணங்களாம். பிரகத்
தன்மையானே பிரஹ்மமென விற்பத்திபலத்தால் யாதேனும்
பெரியவஸ்துளதாம் ஒப்பாகஒளிரும், அதனால் இலக்கிய உத்
தேசங்கொண்டு இலக்கணவிதானமெனப் பிரசித்திகூடும்,
அவ்யாகிருதாதி பிரஹ்மசுப்த வாச்சியமாதலினுனே சஜாதீ
யம், குடமுதலியவைவிஜாதீயம், ஆகலின் சஜாதீய விஜாதீ
யங்களை விலக்குவதானே சுத்தியாதிலக்ஷணத்திற்கு இலக்க
ணத்தன்மைப் பிரசித்திகூடும். நீலம் மகத்சுகந்தி யுற்பலம்
என்பதாதிபீல் விசேஷணவிசேடிய பாவமிருந்தே சமாநாதிக
ரணத்தன்மையான் ஏகவிபக்தி யந்தங்கள் பிரசித்தங்களாம்
இவைகளும் அவ்வடிவின்வையாகி நானார்த்தகத விசேஷண

விசேடியபாவ ரிபந்தனங்களாம். சத்தியாதிசுக்கு அச்சத்தி யாதிதரும ரிவிருத்திபரத்தன்மையுண்மையின் விசேடியமாய பிரஹ்மத்திற்கு உற்பலாதிபோலும், அப்பிரசித்தத்தன்மை யுண்மையின்; வெந்த கானிலின் புன்லினில் வெருவதாய் மூழ்கிக், சூந்த விண்மல ரலாந்தசே கமனென மிளிர்ந்தே, தந் துறு முயற் கொம்புவிற் றரித்தபா ணியனும், யிந்த வந்தியை மைந்தனு மேகுகின் றனனே. என்பதுபோலச் சத்தியாதி வாக்கியத்திற்குச் சூன்யார்த்தத்தன்மையே யடைவுறும் எனின்? ஏலாதாம், இலக்கணர்த்தத்தன்மையுண்மையின், சத்தியாதிசுக்கு விசேஷணத்தன்மையேனும் இலக்ஷணர்த் தப்பிராதான்யமென்பேம், இலக்கியஞ்சூனியமாயினே இலக் கணவசனம் பயனுடையதாகாதாம், இலக்கணர்த்தத்தன்மை யுண்மையின் சூனியார்த்தத்தகைமை யிலதாமெனரினவேம், சத்தியாதிசுக்கு விசேஷண அர்த்தத்தன்மையுண்மையேனும் தற்பொருளின் விடுதலின்மையேயாம்; சத்தியாதிசுபதங்கட் குச் சூனியார்த்தத்தன்மையேலோ விசேடியரிபந்துருத்வம் பொருந்தாமையாம், சத்தியாதிசுருத்தங்களுல் அருத்த முடைமையேலோ அதன்விபரீததருமவான்களாய் விசேடங் களினின்றும் பிரஹ்மமாகிய விசேடியத்திற்கு ரியந்துருத் தகைமை பொருந்துறுநிற்கும், பிரஹ்மசப்தமும் தற்பொரு ளானே பயனுடையதேயாம், ஆண்டநந்தசப்தம் அந்த முடைமைரிடேதவாயிலாய் விசேஷணமாம், சத்தியஞான சப்தங்களோ தம்பொருட்சுமர்ப்பணர்த்தினனே விசேஷணங் களாம். சத்தியாதிசுபதங்கள் பரஸ்பரம்சம்பந்திப்பனவாகா வாய்பாரார்த்தத்தன்மையுண்மையின் அவை விசேடியார்த்தத் தனவேயாம், ஆகலின் ஓவ்வொருவிசேஷணசப்தமும் பரஸ் பரம்ரிபபேகையதாய்ப் பிரஹ்மசப்தத்தோடும், சம்பந்தித் தும்சத்தியம் பிரஹ்மம், ஞானம் பிரஹ்மம், அருந்தம்பிரஹ்மம்

என, “மதியிற் சிறந்தவவ் யாகிருத மதனில், திதிபெறு மான்
மனைத் தெரிபவ னெவனே” என்றிவ்வண்ணம் பிரஹ்மமும்
அத்நைமறைதற்செய்தலானே குகையெனப்பெயரிய பரீம்
ஆகாசமும் உபந்யசிக்குப்பெற்றன. ஆண்டுப்பிரஹ்மத்திற்
குச் சத்தியுஞானரூபத்தன்மை அநந்தத்தன்மைகளை யொ
ளர்விக்கும் மந்திரவாணத்தானே அதற்கயலாய வியோமத்திற்
குப் பொருளால் அசத்திய அஞ்ஞானரூபத்தன்மையும் சார்
தத்தன்மையும் காட்டப்பட்டது. அங்ஙனமே, அவ்வீவ்வான்
முனிவின்றும் ஆகாசமுண்டாயது. பிரஹ்மணபாகத்தா
னும் மந்திரபாகத்தானும் உரையாடப்பெற்றதையுணர்த்தும்
அவ்வீவ்வென்பது. இதன்கண்ணே ஆகாசாதிசுருஷ்டிக்கும்,
ஆன்மாவிற் கு பிரஹ்ம வியோமங்களைக் குறிப்பிக்கும் அது
இது என்னுஞ் சப்தங்களைவிட சாமானாதிகாண்ய முண்மை
யின், அதற்குச் சத்யஅசத்ய சாபல்யம் உணரப்பெறும்,
அதுவும் சத்தியுங்கிச முக்கியத்தகைமைபானே ஈசன்,
அசத்தியாங்கிச முக்கியத்தகைமையானே ஜீவன், உலகிலும்
அபுத்தியாவிலாகத் தாம்புபாம்பாதி சுருஷ்டியும், புத்தியூர்
வகமாகஉண்டாம் மனோராச்சியசுருஷ்டியும் பொய்யாகவே
காணப்பெறுகின்றது. அவ்விரண்டும் ஈண்டு முறையாகக்
காணப்பெறுகின்றன, ஆன்மாவின்னும் ஆகாசமுண்டாய
தெனவும், அஃதவாவியதநேகம் பிரஜைகளாவேமென்னு என்
ப்தாதியவும்ஆக. அவ்விது, பசுத்தபோலோகம் பசுபதிமனோ
ராஜ்யம் அசலம் என்பதாகக் கூறவும்பெற்றுளதாம். அச
லம்என்னுஞ் சிறப்பினுனே பசுபதிமனோராஜ்யத்திற்குக் கற்
பித்தத்தன்மையானே பொய்ம்மையிருந்தபோதினும் சொப்
பனராஜ்யம் போலும் பிரதிதிவிரிவுறல் அர்த்தக்கிரியா
காரித்தன்மை கூறப்பட்டதாம். தடையுற்ற ஐசவரியங்க
ளானே சொபரி பாத்வாஜ கும்ப உற்பவர் முதலியவரானே

கற்பிதமாய் அருத்தங்கட்கே புராண ஆகமாதிகளில் புஷ்கல அருத்தக்கிரியாகாரித்வம் காணப்பெறுகின்றது. என்றால் தடையின்றிய ஐசுவரியத்தானே பசுபதியினை கற்பிதமாய்தில், அத்தனைமையா யிருத்தலைப்புற்றி மற்றென்னே கூறக் கிடக்கின்றது. இதனானே கரும் உபாஸ்தி கண்டங்களிலும் சாதனபலாதிப் பிரதிபாதக ஞானகாண்டத்திலும் ஆன்மாவிற்கு முற்றறிவுண்மையையும், முழுதையுஞ் செய்கையையும், எல்லாமாதலையும், எவற்றையும் புசித்தலையும், இவை போன்றமற்றும் பிறவற்றையும் பிரதிபாதிக்கும் வேதமானது. அஞ்ஞானமிருக்கும்வரை தடையற்றபிரமானமாதலே யனுபவிக்கும் சககாரிவடிவம் விரும்பாததேயாய பொய்யேயான அஞ்ஞானத்திற்காதல், அதன்சிறப்புவாய்ந்த புருடனுக்காதல் சொப்பன மனோராஜ்ஜியங்களில் எல்லாம்வல்லதாம் பாண்மையைக்கண்டாமன்றோ, சத்தியவெதற்குமிலதாம். சத்தியமாய பீஜசக்தியானது பிரகிருதிவேரில்லாமலே ஆலாதற்கேலாதாம், சத்தியமாயகனகமும் நிமித்தாந்தரமில்லாமலே குண்டலமாதற் கொல்லாததேயாமன்றோ. சுருதியோ: அசத்வா இதமக்ரஆசீத்: அசத்தென வியாகிருத நாமரூப விசேட விபரீதரூபம் அவிசுருதம் பிஹ்நம் கூறப்பெறும்; அத்தியந்தமேயஃதசத்தெனலாகாதாம், அசத்தினின்றும் சந்தன்மம்உளதாகாதன்றோ; இதமென்பது, நாமரூபச்சிறப்புடைய வியாகிருத வுலகமாம்; அக்ரேபூர்வம் உண்டாவதற்குமுன் பிஹ்நமே அசத்சப்தவாச்சியமாக இருந்தது. என அஞ்ஞானமாத்நிரத்திற்கு; எதனினின்றும் ஆகாயமுண்டாயுதோ, அவ்வாத்மாஆசையுற்றது என்பதன்கண் அதன்விசிஷ்டமாய ஆநந்தமயத்திற்கும், தனியதற்கே யாவஞ்செய்யும்பான்மையைக் காட்டுகின்றது. அற்றேல் இங்ஙனம் பசு பசுபதிகட்கிண்டு அவைசிஷ்டியம் வாஸ்தவம் என ஆசங்கித்து, அவர்த்

குத்தாஞ்சிருஷ்டித்த உலகத்தோடு பரமாய சீத்தியத்தில் அத்தியரசம், அம்மூன்றன்கண்ணே அதிஷ்டானசத்வ அத்தியாசத்தையும் சுருதிகூறுகின்றது:— “மெய்யும் பொய்யும் மெய்யுண்டாயது எவ்விது சிறிது” என. அதனானே, சத்தியத்தில் அத்தியஸ்தத் தன்மை யுண்மையின் சத்தியத்தின் விவர்த்தமாம் மூன்றும் அஞ்ஞானத்தை மூலமாகவுடைமையின் நான்காவதாய் அஞ்ஞானசொருபமாகவே அசத்தின் விகற்பமாத்திரம் சப்தஜம் அது எனக்கூறப்பெறுகின்றது விவர்த்தம் சத்தியத்தின்மூன்றும் விகற்பம் அது அசத்தினது; மூன்றும் விவர்த்தம் மூன்றும்விகற்பம் எனவும் யோஜிக்கத்தக்கது. இதனானே திரிதயகாரணமாய்ச் சகிருதமென வேறுபெயர்பெற்ற அசத்தின் ரசாவசேஷபோதங் காணப்பெறுகின்றது “எவ்விது சகிருதம் உராய் ரசமது” அவ்விரசாவசேஷ போதமும், நிர்விகற்பத்தில் அதுபவிக்கப்பெறும். அதனற் கிளம்பியயோகி விசுவத்தைப் பிரத்தியக் கபின்னமாயும் இரச ஆகாரமாயும் காண்பன், அவ்விரண்டையும் எப்போது நீக்கும், யான் அன்னமெனவும் சுருதியாற் காட்டப்படும். அவ்விது கூறப்பெற்றதாம் அசத்தப் பரிசுத்தான் என்பதாதிபால். இதனானே விஷ்ணுபுராணத்தில் உலகம் ஞானசொருபமென ஸ்மரிக்கப்பெறுகின்றது:— “அறிவுறு பெரியோர்தாம் கிலமு மறி வாயே; மறையுறு நெறியானே மதியுறு வகை யேய்வர் பொறியுறு சிறி யோரோ பொருளினையெவை தாமும்; உறுநிறை மய லானே யுளவென மருள்வாரால்” சர்வம்பிரஹ்மமெனச் சாமானுதிகரண்யமும் தன்; மாத்திரப்பொருட்டுறுவதாய்ச் சற்சீட வேற்றுமையானாதல்; உணர்ச்சிமுறை வேற்றுமையானாதல் அபேதத்தில் வாதையில் ஆவ்விதிநேகத்திலாதல்; கூறப்பெறும். அங்ஙனம்மன்றோ:—தார்க்கிகர் காரியகாரணங்கட்

குக்கரிபரிபோலும் பேதமிச்சிப்பர் அதன்பாதப்பொருட்டு
ஆதியபக்கமாம், ஆரம்பவாதி நிராசமாம். காரணய ஐக்கிய
சித்தியுபயோகி ஆன்ம அனுன்மாக்கட்டு அன்னியோன்னிய
அத்தியாசத்தான் அநான்மாவைப்போலும் ஆன்மாவிற்கு
அத்தியஸ்தத்தகைமை யொப்பாதலின் 'பொய்யென்ன வுலக
மயலதிஷ்டானம் சூனியமே எஞ்சாநிற்குமென மாத்தியமிகர்
பக்க நீக்கப்பொருட்டு; இரண்டாவதுபக்கம் சூனியவாதநீக்க
மாம், காரணசத்தைச் சாதகமாம். அதிஷ்டானமில்லாத்
தாய் மயல் அசம்பவமாதலினாலும், அவதியில்லாதபாதம்.
கூடாமையாலும், உளதாஞ்சிறிது அவற்றின் பற்றுக்கோடா
'ப்ச் சத்தியமென, எதுவெள்ளி யதுஇப்பியே, யாதுபாம்பு
அதுதாம்பே யென்பதுபோல, யாதுலகம் அதுபிரஹ்மமே
யென வாதையில் சாமானாதிகரணயம். சாங்கியர் காரிய கார
ணங்களாகிய சமசத்தைப்பொருள்கட்கு அபேதத்தையவாவு
கின்றனர் அதை நீக்கும்பொருட் அவ்யதிரேகபக்கம் மூன்று
வதாம் பரிணாமவாத நீக்கப்பொருட்டாம், யாதுகாரணம்
அதுவேகாரியம் காரணத்தினும் வேறுகக் காரியம்இல்லை
விபோமத்திற்குவேறுகத் தனித்தலத்தன்மை. யிலாததே
போலும்; கீழ்முகவடிவ மகேந்திரமணிமயகடாக ஆகாரத்
தன்மை யென்பதுபொருள். அல்லது மந்தஅதிகாரிக்கு
ஆன்மஐக்கியத்தில் மதியுண்டாதற்பொருட்டுப் பரிணாமவா
தம்பற்றிச் சர்வம்பிரஹ்மமெனச் சாமானாதிகரணயம் அபே
தத்தில், அப்பக்குவனுக்கே பிரபஞ்ச மித்தியாதத்தன்மைப்
போதப்பொருட்டு விவர்த்தவாதம்பற்றி அதுவே வாதையி
லிஷ்டமாம், அப்பக்குவதரனுக்கே பிரபஞ்ச அத்தியந்த
அபர்வ போதப்பொருட்டு விகற்பவாதம்பற்றி அவ்வியதிரே
கத்தில் அலிஷ்டமாம், விகற்பத்திற்கும் எழுதலிலாமைபின்
அவிகற்பத்திற் பரம் பெருமையுற்றிலகும். பரிணாமாதிப்

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 93.

பிரதிபாதனவீற்றிற் சங்க்ஷேபசாரீரகத்தில் அது கூறப்பெற்ற
முனது:—அதவெனுஞ் சத்தத் தானே யறிவித்தமுழுக்கு
வானேன், இதுவுரன் நிருட்டி பேத மெழுகின்ற முறையி
னானே, துதைதரு மகில தீயும் தொலைந்திடெ காலந்தன்னில்,
வதிதருந் தனது தான் மகிமையி லதனால் வந்தே” பொருள்:
அற்றேல், முழுக்ஷுவாய சிரவணதிகாரிக்கு மோக்ஷசாதன
சாக்ஷாத்காரமே சாதிக்கத்தக்கதாம், பரிணாமத்திருஷ்டி
யாலாவதென்னே யெனின்? உண்மையே, அதுவேயவற்று
லன்றி யுண்டாகமாட்டாதென்னும் அபிப்பிராயத்தால் அஹ
யப்பெறுகின்றது, அதவென. சுயாதோ பிரஹ்மஜிஞ்ஞாசா
என்னும் சூத்திரத்திலிருக்கும் அய சப்தத்தானே சூசிதமாய்,
எவ்விடேக வைராக்கியாதி மாந்முழுக்ஷுவாய சிரவணதி
காரிஉரகை இத்திருஷ்டிபேதத்தை முறையே அடையாநிற்
பன் எக்கால் அதனால் அக்கால் எல்லா எண்ணங்களையும்
இழந்தவனாய், தன் மகிமையின்மாட்டே யிருப்பன் தன்வடி
வத்தில் நிலைபெற்றிருப்பன் என்பதாம். சூத்திரக்காரருக்கும்
இம்முறையாய் திருஷ்டிபேதஞ்சம்மதம் எனத்தெரிவிப்பார்
அதவெனுஞ்சத்தத்தானே யென்றார். இவ்வரும்பொருளை
பேதமையடை வற்றே பிறிவுறு மன மற்றே யேதமி நெளி
வுற்று னியாதொரு பொழு தப்போ, தோதலொ டில கத்தோ
ருரைகளி னுளம் விட்டா னாதலி னெனை மெய்ப்பா டடை
தரு நெறி யைக்கேள். என்பதாக ஸூதேவகீ பரமானந்தரும்
தெரிவித்தருளியுள்ளார்.

50

அ - கை. இவ்வண்ணம். கேள்விமுதலியவற்றானே அஞ்
ஞானமகன்றவனுக்கு அதுட்டிக்கத்தக்க மகாயோகமருளல்:-
சூய்விபு, திவநஸ்யஸூணுக்ஷ்யாஸுதெயடா,
வ்ராதுந்ய வ்ராஸுலிஸுடாஸஸ்யொமோவூயாஸு.

க. மூன்று நன்று முயன்று வோனுக்கெஞ்
 ஞான்று தானுதை நண்ணுத லாசுமஞ்
 ஞான்று புந்தி பரம்பொரு ளிற்சலங்
 கான்று யோகங் கதுவு மிவனரேர்.

(வி - ம்) ஸ்ரீஞானவாசிட்டத்தில் “ஞானபூமியைமுடி
 விற்பேதமாக நவிலுவர்வா தியரவற்றி னுமக்கு நல்ல, தான
 விவை யிவையறிதன் ஞான மாகு மறிந்தவிவற் றந்தமே யழி
 வில் வீடா, மானமுறு சுபம்விரும்பல் விசாரமெய்தன் மனஞ்
 சிறுக லுண்மையிலே மன்னி நிற்க, லீனமறு சங்கற்ப மறல்
 பதார்த்த வெண்ணமறுத் திடறுரிய மிவையே ழாகும்.
 “என்பதாக ஏழுஞானபூமிகள் ஸ்மரிக்கப்பெறுகின்றன,
 அவற்றுள் ஆதிபதாய சுபேச்சை சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தி
 யாம், சிரவணமனனமெனப் பெயரியவிசாரவடிவதாம் இரண்
 டாவது விசாரணையாம், நிதித்தியாசனம் மூன்றாவதாம்,
 கூறிய வண்ணமூன்றன் வடிவமாயதிரயத்தால் விதிக்கப்பெ
 றும் விடயந்திரயீ சப்தத்தானே கூறியிருள்பெற்றுளது.
 த்ரயீவிபரதிபந்நஸ்ய = அம்மூன்றையும் விசேடமாயடை
 ந்து அம்மூன்றுபூமிகளையும் வென்றவனுக்குச் சத்துவாபத்தி
 யெனப் பெயரிய நான்காவதுபூமி, நிரோதசமாதிக்குமூன்
 னரே உண்டாம். அதனதுள் ஐந்து சம்பிரஞ்ஞாத பலவடிவ
 மாய சித்திகளில் ஆசையற்றவனுக்கு வசிகாரசம்நையெனப்
 பெயரியவைராக்கியத்தோடுகூடிய அவனுக்கு, அசம்சுத்தி
 யெனப் பெயர்வாய்ந்த அசம்பிரஞ்ஞாத யோகரூப அபிமுகி
 பஞ்சமியோக பூமியுண்டாம். அவ்விப்புத்தியின் விஷயங்
 கொள்ளா வடிவஸ்தையியம் பரமாத்மாவின்மாட்டுத் தானுத்
 தன்மையெனச் சாற்றப்பெறும் யாவன் இப்பூமியை எக்
 காற்றானே விடானே, மற்றோ ப்ரமுயற்சியினானே கிளம்பி
 வருவானே, அக்கால் பதார்த்தபாவனையென்னும் ஆறும்பூமி

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 95.

யேநினனென : அவ்நையநிபலாம். எக்காற்றான் தானுதவே
னும் மற்றெவனாலேனும் கிளம்பானே விருத்தியருத்த நிட்ட
மாகாதோ அக்கால் ஏழாவது பூமியையடைந்தவனாவன், அவ்
வீடு தருளப்பெறுகின்றது பராத்மாவினிடத்தில் அசலாபுத்தி
யென்பதாக. யதா = எக்கால் இவ்வித அவஸ்தையை ஜந்து
ஆடையுமோ ததா = அக்கால் அசௌ = இது ஜீவப்பிரஹ்ம
அபேதயோகம் ஆப்தயாத் = அடையாநிற்கும்; மற்றோரார்
ற்றலின்றும். தலைநின்ற பொருளைய மின்றியே சலியாதே,
நிலைநின்றான் யாதொருபோ தப்போதே நெறிநின்றான், நிலை
நின்ற மெய்ஞ்ஞான யோகங்கண்ணுறுமென்னச் சிலைநின்ற
தோள்விசய நிவ்வண்ணஞ் செப்பினான். என்பதாக இத்
திருக்கருத்தை ஸ்ரீவசுதேவ சுதரும்வகுத்தருளியுள்ளார்.

பாநலாநவினாநாபாநுடாயீபாஹ்யஜெதிய,

வாதுதிவெநலுந்தவஹ்விநாஸுதொயுதெ.

க. மானச மானகாம மியாவையு மதிமா நெக்காற்
றானை யிலது விட்டான் நன்னுருத் தன்னிற் நன்னு
லானசந் தோஷ னாகி யமருவ னன்ப வக்காற்
றானை வற்ற புத்தி யென்றவற் சாற்று கிற்பார்.

(வி - ம்.) நானுவிதமான காமங்கன்யாவை தம்பிரதிதி
மாத்திர விடயங்களாமோ, இருதய ஆகாயத்திருப்பனவா
மோ, யாவைதாம் வியாவகாரிகங்களாமோ சௌபரியாதி
கட்கேபோலும் காயவியூகங்களாமோ, யாவைதிவ்வியமாய
இரழ்பைலாபாதிகளாமோ, ஸ்வாத்மநி = நிர்விகற்பமாயதம்
பால், ஸ்வேந = அகண்டாநந்த அநுபவத்தால். மற்றது
வெளிப்படை.

52

அ - கை. இப்போது எழுந்த திரபுத்தியினது இலக்
சண மருளப்பெறுகின்றது;—

க. 'கமட மெங்ஙனம் மங்ஙனம் வயவங் களைத்தா' நிமிடங் கொண்டுறு முற்றினு நிட்டையே முயல்வோன் சுமடு றும்விட யங்களிற் சுரோத்திராதிகளை நிமிடங் கொண்டிடிற் றிரப்பிரஞ் ஞையனென நிகழ்வான்.

(வி - ம்.) எந்த யோசுதற்பர = தியானமே செய்வதில் முயலும், யோசுயானவன், கமட = ஆமையடா = எங்ஙனம் அங்காநி = அங்கங்களைத் தன்னிச்சைப்படி சங்கோசயுதி = சுருக்கிக்கொள்ளுமோ, தடா = அங்ஙனம், விஷயேய்ய = சத்தாதிகளினின்றும், ஆயாசமில்லாமலே, காநி = புலன்களை, வயப்படுத்தப்பட்ட அவற்றை, சங்கர்ஷேத் = சுருக்கிக் கொள்ளுவானே, அவன் திடப்பிரஞ்ஞன் எனப்படுவன் என முன்னன்னுவயமாம். சர்வத = எல்லாவிடயங்களினின்றும். அயம் = இந்த, பிரசித்தமெனக் காட்டற்பொருட்டாம். ஸ்ரீபகவந்தீதையிலும்: ஆமைதன் னுறுப்போரைந்து மதனுளையடக்குமா போற், றீமைசெய் புலன்க னைந்துந் தன்னுளே செறியச் சேர்த்தி, வாய்மையு ணிகழு மின்னே வழுத்தவும் படுகின் றானை, றாய்மைசெய் தவையே நாளுஞ் சொல்லுவ தவன்றன் சொல்லால். இங்ஙனம் அருளப் பெற்றுளது.

(அ - கை.) இந்திரிய ஜய உபாயத்தையருளல்:—

வ்யவத-தெநுதஸுவிஷயாஸுக்ஷாஹாஸுவஸ்திபுணஃ,
விநாராமஃவராமொவிஜ்ஜாஸுஹவிநஸுதி.

க. ஓசையே முதலாய்வு வற்றுவறிவிழை வற்றி லான விசியே வெறுக்கு மாகத் ததமெனல் விடலின் றேனும் ஆசையார் வெறுப்பு முள்ளத் தமர்தரு மவையு மேகும் மாசிலாப் பிரம்ந் தன்னைக் கண்புறு மாண்பி னானே.

(வி - ம்.) வர்ஷமிண = தேசஅபிமான வானுயினும், அஸ்யத்யகத்தாஹாரஸ்ய = ஆஹரணம் விடயமடையும் போருட்டான முயற்சியாம், அதுயாவனல் விடப்பெற்றதோ அத்தகையத்யாகியை, தானேவந்தி கிடைத்ததில் மகிழ் பவனை, விடயநினைவற்றவனை, விஷயா = விடயங்களாகிய ஒலி யாதிகள் தாமாகவே, யாவர்த்தந்தே = விடுகின்றன. ஆனால், ராகஞ்ச = விருப்பமும் உம்மையால் வெறுப்பும், விநா = இன்பத் தைத்தரும் விடயத்திலிச்சையும், துன்பத்தைத்தரும் விட் யத்திற் றுவேடமும் ஆகிய இவை சூக்குமவடிவமாக உள்ளத் திருக்கும், நீங்கமாட்டா, ராகோபி = அவையும், பிரஹவ த்ருஷ்ட்வா = பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரஞ்செய்தவனை, விநாயதி = பிரஹ்மவித்தையினது பெருமையினாலே விட்டுநீங்கும். 55

விவஸிஷ்டு கடு தவூபவஸ்யு திராஸ்யாயயொயி நஃ,

உநயிக்ஷுதியாணஸ்ய ஹாதிவூபெ தாநீநஃ.

க. மன்னவுணர்ந் தவனெனினு மாசிறவர் நிலையெய்ந்தே யின்னமுயன் றிடல்வேண்டு மில்லாக்கா லிந்தியங்கள் ஞன்னுடைய மனந்தனையும் ஞாளியென வலையுரிந்து பன்னுகின்ற வல்லமையாற் படியிலிடர்ப் படுத்திடுமே.

(வி - ம்.) எதனாலிங்கனம் அதனால், பிரஹ்மதரிசனத் தானே இராகத்துவேஷமும் நிவர்த்திக்கும் எனினும், விபக் சித் = ஆன்மதரிசியான்வன், ஹேபூப! யோகநஸ்திதிம் = காலமெல்லாம் பெரியோராற்றும் சமாதியனுட்டானத்தை, ஆஸ்தாய = பின்பற்றி, யததே = முயன்றுசெய்வன், என்றரு ளாள், முயன்றுகொண்டே யிருக்கவேண்டும் என்பதாயிற்று. ஒப்பாதபகூத்திற் பாதகம் அருளுவார் மந்தயித்வா என்றரு ளினார். அஸ்ய = பிரஹ்மதரிசனஞ் செய்தவனாயினும் நிர்ஹை யில்லாதவன்றன் இந்திரியங்களாகிய கருத்தாக்கள், மனத்

தை" மந்தயித்வா = தம்வயப்படுத்தி யாகுலம்புரிவித்து, பலத = தம்மீற்றலினுனே, ஞானநிஷ்டையினின்றும் நழுவுப்படிசெய்வித்து, ஆஹரந்தி = விடயங்களில் உழலும்படி செய்விக்கும்; ஆகலிஷ் ஞானத்தை யினிதுகரீத்தற்பொருட்டுச் சமாதியப்பியாசத்தை விடவேகடாதென்பதாம். அருளிய இரண்டுசேலேக அரும்பொருளையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியும் ஸ்மரித்தருளியுள்ளார்: —குறைபுமாப் பிணிப்புறூலுங் கொண்டவிப்புலன்களெண்ணி, லறைகடலனைய நெஞ்சத் தவாவறா னறிவி னில்லான், மறைமொழிப லவுமோதியடக்குவான் மனத்தைவாங்கிப், பொறைகெடப் புலன்களைந்தும் பொறியிலே புகட்டுங் கண்டாய். 56.

(அ - கை) இதனையே யருளிச்செய்கின்றார்:—

யுக்தஸூரபிவஸௌக்யாவஸவ-ஃ ஷாதிஹரோஹவெசு,
ஸம்யதாநீநியாணீஹயஸூரவெளக்யதயீஷிஃ.

க. பொருந்தின னவைவயம் புரிந்தெப் போதுமே

பொருந்துக நம்பரம் புலன்க ளானவை

திருந்திவ ணடங்கிடல் செறிந்த மாதவன்

மருந்துருங் கிருததீ மகம தாகுமால்.

(வி - ம்.) மனத்தை யொருமைப்படுத்தி முடித்தவன், பெற்றியைவென்றவன், தியானபரன்பாவனோ அவனே கிருததீயெனப்படுவன், மற்றையன் அல்லன் என்றறி. யுக்த = பொருந்தியவன்; தாநீ = அவற்றை, விசேகிருத்வா = வயம் புரிந்து, சர்வதா = எஞ்ஞான்றும், மத்பரேபவேத் = எம் = நிஷ்டையிற்-றற்பரனா யினிதுகிற்க; இஹ = ஈண்டு, யஸ்ய = எவனுடைய; இந்திரியாணி = காதுமுதலியவை, சம்யதாநி = அடங்குகின்றனவோ, அசௌ = அவ்வித்தகையனே, கிருததீ = மதிமடக்கியவன் என்பதாக, மத: = சம்மதம். 57

• (அ - கை.) ஜிதேந்திரியனல்லாத வுணர்வுடையவன்து கெடுதலின் முறையை இருசலோகங்களா லுருளிச்செய்கின் றார்:—

விநயாநஸ்ய விஷயாநம் மஸௌஷ்டீவ்ஜாயதெ,
காசிஸௌஜாயதெ தஸ்யாதுக்டெக்ரொடொடவிவய-டெத,
கெராயாடிஜாநஸௌஹிதிவி-ஹிஸுதகஸுதெதீ,
மூஸாதுதெதெதய-ஹஸஸ்யஸௌதொடவி நஸ்ய
தி.

59.

க. வருபொரு ணினைவோர்க் கன்னவற்றிலே பற்று மத்தால், வருநசை யதனாற் கோபங் கோபத்தான் வீருமான் மோகம், மிருதியினிரிதலத்தான் மிளிர்மதித் தளர்வுதன்னாற், பொருவரு மவனும் யொன்றிப் போவனென் றுணர்தி பூவோய்.

(வி - ம்.) விஞ்ஞானவாயினும், இந்திரியத்தானேகண்ட, விஷயாந் = விடயங்களை, சிந்தயாநஸ்ய = தியாநஞ் செய்து கொண்டிருக்கப்பட்டவனுக்கு, தேஷு = அவற்றின்கண்ணே, இஃதெனதிட்டமென ஆண்டு, சங்க: = பற்றுதல், உபஜா யதே = உண்டாமைதத: = அதன்பின், காம: சஞ்ஜாதேன இஃதெனக்குண்டாகுகவென, அதன் விடயக ஆசையுண் டாம், தஸ்மாத் = அதனால், அதனைச் சம்பாதிக்க வேண்டு மென்று முயன்றபோது தடையுற்றவழி, குரோதோ அபிவர்த் ததே = சினமானது சிதையாமல் வளரும். குரோதாத் = சினத்தினானே, அஞ்ஞானசம்பூதி = பெருமோகமானதுண் டாம், மூடனுக்குச் செய்யத் தக்கதாய பொருளிலும் புத்தி விபரீதத்தையடையும், தத: = அதனானே, ஸ்ம்ருதேவிப்ரா மஸ்து = அவுச்சியம் அநுஷ்டிக்கத்தக்க விடயமும் மறந்து

போய்விடும், ஸ்ம்ருதேப்ரம்ஸாத் = ஸ்மிருதியின் பிறழ்ச்சி யினானே, முன்சம்பாதித்த, மதேர்த்வம்ச : = பிரஞ்ஞையும் போய்விடும், தத்த்வம்சாத் = அது அழிந்தேகவே, சோபி நஸ்யதி = அவ்வவனிகெட்டுச் சமுசாரமுற்றவன். இது விடயத்தை ஸ்ரீபார்த்ததேசிகனும் அருளியுள்ளார்:—ஆத லீற் புலன் களைந்தி மடக்கரி தடங்கா தாகாதலாற் புகைந்து வெய்ய காமமாய்க் கொளுந்திக் காம, மேதலா காமை தீய வெகுளியிர் யெரியு மன்றே. எரிநிகர் வெகுளி பொங்க மயக் கம்வந் தெய்து மெய்தத், தெரிபவை சிதையு முள்ளந் தெரிந்தவை சிதைந்த போதே, யுரியதன் னுணர் ஷுமாயு, முணர்ஷுமாய்ந் தொழிந்த வாறே, யரியவென் றறிஞர் பேசு மினத்துமாய்ந் தொழியு மன்றே. (58-59)

(அ - கை.) இங்ஙனம் புலனைவலியாத மனைமுனி யாத பூன்றவுணர்வினனது பொன்றுதல் புகன்றருளப்பெற் றது, யாவன் பொறியைநிறுவினான் உளத்தையழுத்தினான் அவன்வயமான இந்திரியங்களானே வரும்விடயத்தில் வழங் கியபோதினும் வசீகருதமனத்தனையிருத்தலின் எத்துணையும் விருப்பு வெறுப்பின்மையின், பற்றுமுதலியவற்றை யியற் றான்; மற்றே, அடைந்ததின்மகிழ்ந்து அலம்புந்தியையே ய்வன் அழகாயடைவன் என்றருளிச் செய்கின்றார்:—

விநாஜேஷ்வராமஹபொஹராத்யஸூஹொஹரோஃ,
ஸூரயீநஹுஜயொவஸ்யோஸந்தொஷஸஸஸ்யுஹி.

க. விருப்பொடு வெறுப்ப தின்றி விடபோ கக்க நிற்ப் பான், நிருப்பிடு புலன்க ளானே திருவுரு மறவா தேவன், இருப்புறுந் தனது தீன விருதய முடைய வன்னான், அருப் பெரு மகிழ்வி னோடுமலம்வந்தன் கமரு வானல்,

• (வி - ம்.) விராத்வேஷஞ்சிராகஞ்ச = வெறுப்புப்
விசுப்புமின்றி, கோசராத் = விடயங்களை, வஸ்யைகை =
வயமாய இந்திரியங்களானே, சரேத்யஸ்து - யாவன்றான்
அனுபவிப்பன், ஸ்வாதீன ஹ்ருதயேஸை = தன்வயம்புரிந்த
மனத்தினனான் அவன், சந்தோஷம் சம்ருச்சதி = மகிழ்ச்சி
யைமருவி வாழ்வான். 60

(அ - கை.) சந்தோஷம் சாதகனுக்கும் இஷ்டமென்
றருளிச்செய்கின்றார்:—

திவ்யவ்யாவிஷாஃவஸ்யஸந்தொஷெக்ஷவணஹவெ
சு, ப்ரஜ்யாவஸ்யஸ்துப்யாப்யஸ்துஷ்டயொஹவெசு.

க. மகிழ்வுறும் றுயர் மூன்று மடிந்திடும்
புகழ்வுறும் பரி பூரண ஞானமா
நிகழ்விடாத மெய்ச் சாதக னேர்மனந்,
திகழ்வுறந் தெளி வாகத் தெரியுமால்.

• (வி - ம்.) தூலதேகத்துற்றனவும் சூக்ருமதேகத்துற்
றனவும் ஆக வருவது அத்யாத்மிகதுக்கமாம்; சீதவாதாதி
ஜன்யம் ஆதிபௌதிகமாம்; பூதப்பிறேதாதிஜன்னியம் ஆதி
தைவிகமாம்; இத்தகைய திரிவிதஸ்யாபிதுச்சகஸ்ய = மூன்று
வகையாயதுயரமும், சந்தோஷே = சந்தோஷஞ் சார்ந்தபோது,
க்ஷேபணம்பவேத் = சாம்பிப்போம்; பிரஞ்ஞயாசம்ஸ்தி
தர்சஅயம் = பிரஞ்ஞையோடுகூடிய புத்தியோகத்தையுடைய
இந்தச்சாதகன், ப்ரசந்ஹ்ருதயோபவேத் = தெளிந்த வுளத்
தினனாகத்திகழ்வன். இம்மூவிததுக்கத்தைப் பெரியாரும்
கூறியுள்ளார்:—இருவகையா மான்மிகமிக் காயத்தி னெஞ்
சின், வருமவைதா னோதக்கேணீ மாணப் — பொருவறிய,
குணம் மதிசாரம் வெப்புக் கொடுஞ்ஞை, யன்னபிற வின்
னங்கே ளாய். மக்களொடுதூட்ட மிருகம்மேய்வன்பசுந்,

பக்கிபறிப் போரசுரர் பற்பலவுந், தொக்கிலுறல், சோகமரு
யையபிமான மநர்சரிய, மாகுபல வுள்ளுறு நோயாம். கீத
முடன் வெம்மை செறிந்து மிகச்சலிக்கும், வாதமழை தடி
த்து வாணிவிடி—தீதிந், கௌரியொரு பாகின் கருணையின
லாகும், பௌதிகம் தென்றே பகர். கருவா யுதரத்திற் கட்
டிண்டன் மண்ணி, லுருவாகி யுற்பவித்த லோங்க, னரை
திரைதான், மைவிரவரு ஞானமரண நரகஞ் சனனந், தெய்
விகம் தென்றே தெளி. 61

(அ - கை.) சந்தோஷத்தானே தெளிந்தஇருதயனும்
கூறியவகைக் கருமயோக நிலைநின்றவனும் ஆகியமுனிவனு
குப் புதன்றருளியபூமிலாபம் பொருந்தும் என்பதாக வெளி
ரேகமுகத்தான் மலர்ந்தருளல்.

விநாபுஸாஹிநிவிநாநித்யாநவாவநா,
விநாதாநஸமோஹிவவிநாதெநகூதஸுவதி.

க. அன்றிமெய் ரருண்மதி யமைவுறு மதி
யின்றியெம் பாவனை யியைபுறு தம்
தின்றியின் சமமுறு விறைவனை யம்
தின்றிநல் விற்புற லெங்கனே யுமே.

(வி - ம்.) விராப்ரசாதம்=பிரசாதமின்றி, நமதி = மதி
யில்லை, விராமத்யா = மதியாலன்றி, நபாவநா = பாவனை
யில்லையாம், விராதாம் = அஃதில்லாமல், நஸமோ = சாந்தி
யின்றும், பூப!=பூமிபால ! விராதேந = அஃதாலன்றி, குத :
சுகம் = யாங்கனமின்பம். திருநுருள் பெற்றவனுக்கு ஆன்மநவை
யறியவேண்டுமென்னும் அவ்வுவாகிய மதியாம், அதனானே அந்
வைதபாவனை, அதனானே சமமென்னும் அந்நிரந்திரிய க்கிர
கம், அதனால்சம்பிரஞ்ஞ யதன்சுகம், நவம், பக்குவம், பக்குவ

தரம், பக்குவதமம், என அச்சம்பிரஞ்ஞாத சுகம் நால்வகைத் தரம். அவற்றுள் ஆதிக்கிது சமீவித்வான், இரண்டிரவதி வித்வத் வரன், மூன்றாவது வித்வத்வரீயார், நான்காவது வித்வத்வரீஷ்டன்; என்பதாம். அருளிய மூன்றுசிலோகங்களி லருளிய பொருளை ஸ்ரீபகவானுமருளல்:— “வேண்டல்வேண்டாமை யின்றி மிக்கசெலாப் புலன்களாலே, மாண்டயோ கங்க ஸிப் ப்பான் மனங்கலக் குறான் மற்றத்தா; எண்டிய தெளிவுண்டாழாற் றெளியவே யெல்லையின்றிப், பூண்டநோய்நீங்கு நீங்கப் புலனிலை நிற்கு மன்றே. அடுத்தலைப் புலன் செயாதார்க் கறிவில்லை மறிவின் றாக, விடுத்தமெய் யுணர்வின் றுமான் மெய்யுணர் வில்லை யாகிற், றெடுத்தபின் சித்த சாந்தி தோன் றிடா ததுதோன் றுதா, லெடுத்தநல் லின்பந் தானு மில்லையே யிசைக்க வேண்டா.” 62

(அ - கை.) இந்திரியங்கட்கு மனோதூஷகத் தன்மையானே, ஞானநாசகத்தகைமை நாட்டியருளியதை முடித்தருளுகின்றார்:—

ஐஹியாஸாநிவரதௌ தாவிஷயா நந-வ-த-உ-தே,
யந-நஸ-நதி-ஹ-ந்யாஹ-நா-வ-ஸி-ஹ-யா.

க. பொருள்களை நுங்கும் பங்கப் புலன்களாம் பரிகளோடு, மருள்பெறத் தொடர்ந்து மேவு மனந்தனைப் புலன்கண் மாற்றி, யருள்வர வுடன்செல் காலே யுத்தியிற் பஃறியொத்தே, யருள்களைத் தறிவை மாங்கத்திற் கலைவுறச் செய்யுமன்றே.

(வி - ம்.) மந : = மனமானது, யத்விஷயாந் இந்திரிய அஸ்வாந்விசரதோ = எத்தத்தமது சப்தாதிக்களைக் கோசரிக்கும் இந்திரியங்களாகிய அசுவங்களை யநுசரித்து நடாத்திச் செல்லுமோ விஷயாந் அநுவர்த்ததே = எவ்விந்திரியங்கள்

வாயிலாக விடயங்களின் றொடர்ச்சியுறுமோ, தத் = அவ்வித்
திரியம், இச்சந்தகனது, மதிம் = உண்டாகியிருக்கும் உணர்
வையும், ஹர்யாத் = நசிப்பிக்கும், அப்சநாவம் மருத்யதா =
காற்றோடத்ஷதக்கடலிற் கவிழ்த்தல்போல். ஆகலின்யோகி
யினால் எப்போதுமே இந்திரிய ஜயம் செய்யத் தக்கதேயாம்.
ஸ்ரீமத்பகவற்கீதையிலும் இஃதருளப்பெற்றுள்ளது:— ஆறு
செல் பொருள்க டிக்கு மைம்புல னுக்கும் பின்னே, காரொ
டர் நெஞ்சு மந்தப் புலன்றனைக் கலக்கு மாங்கே, யூறிய
டைலு ளோடு கலத்தினை யுடன்செல் காற்றே, வேறுசெய்
தறைந்து மாய்த்து வீழ்த்துமா போலவே யாம்.

(அ - கை.) காக உலூகநிசா நிகர்ப்ப அறிஞ அறியா
ரது அதுபவவிடம் பாவத்தை யருளல்: —

யாராதிஸ்வவ-ஐஹிநா-தஸ்யா-நிஷாதிநெருவஸஃ
நவ்வநீஹதெயசுலாராதிஸுஸுஹிவிவ.

க. எவ்வுயிர் தீமக்கு மியாதிந் கிரவெனப் படுவ தொ
ன்றா, மவ்வயின் ஞானி யானே னயர்ந்துமே துயிலா னல்-
லார், எவ்வுழித் துயிலே யின்றி யேங்குவ ராங்கு மேலோன்,
செவ்விதிற் றுயில்வன் கண்டாய் செழுநில மளிக்கும் வே
லோய்.

3. (வி - ம்.) யாராத்ரிஸர் வஜந்தூநாம் = எல்லாப் பிராணி
கட்டும் யாதுஇரவாமோ, எதன்விடயத்தில் மூடர்துயில்
வரோ, தஸ்யாம்ஸ: நைவநித்ராத்ரி = அந்தப்பிரத்தியக்கு
வஸ்துவின்கண் அறிஞன் துயிலவேதுயிலான், மற்றோவிழித்
தேயிருப்பன். யத்ர = எவ்வேளாவத்க்களில், இஹ =
இங்கு, தே = அம்மூடர், விழித்திருப்பர், அல்லாமல், நஸ்
வவந்தி = தூங்கவேதூங்காரோ; ஸாராத்ரி = அஃதிரவாம்,
தஸ்ய = அவனுக்கு, ஆண்டறிஞன் தூங்கியே யிருப்பன்,

விழித்தேயிரான் என்பதுபொருள். சமுசாரத்தின் அத்தி யுந்த அபாவபரியந்தம் இந்திரியஜயம் அப்பயசிக்கத் தக்க தாம். ஸ்ரீகீதாஸ்மிருதியிலும்:—யாதொரு பொருளை யெல் லா வுயிர்களு மிருள்போற் காணு; ிரோதரு ஞானியத்தை யுளங்கையிற் கணிபோற் காணு; மியாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மென்றுங் காண்பார்; காதலின் ஞானி யத்தைக் கண்ணினுற் றெரியக் காணன். அருள்செய் பொ ருள் அருளப்பெற்றதாம். அஞ்ஞவதைப்பரணியிள்கண்ணும் “ஓழித்தேயுள்ள முணர் லடைய வொழியா வொருவன் வரும ன்வும், விழித்தே யுறங்கும் விளங் கிழையீர் மேவுங் கபாடந் திறமினே” எனஇது காணலாம். சூப! வினி. 64

(அ - கை.) இன்மையிற் றிருட்டாந்த மியம்பியரு ளல்:—

ஸாரிதாவகிரியாதிவநாநிலவ-6தாயயா.
சூயாநியந்தயாகாரிஸைநாஸாதிஃகவிலுலெக.

க. எங்கும் பொங்கும்பு னலிவை யாவையுந்
தங்கு மாற்றின்ப தியினிற் றன்மைபோ
லிங்கு மெய்யனைக் காமங்க ளேய்வுறும்
பங்கு சாந்தியைப் பற்றில னெங்குமே.

(வி - ம்.) பங்க்சாந்தி = அசாந்தி, பங்குஅசாந்தி = பரிச்சின்ன மதியாலுற்ற அசாந்தி. எங்குமே = எப்போ துமே. வநாநிலஸ்வதி = எப்பக்கங்களிற் றோற்றுகின்ற நீர். களும், யயாசரிதாம்பதிம் ஆயாந்தி = எங்கனம் நதிகளின் பதியாகிய சமுத்திரத்தைச் சூராரிற்ருமோ, தயா = அங் னினம், யம் = சத்தியகாமனாய் சத்தியசங்கற்பனையுள்ளவனை. காமர் = எல்லாக்காமங்களும், ஆயாந்தி = எய்துறிற்கும்,

சம்பிரஞ்ஞாதத்தில் நன்குசார்வுற்றே சமுத்திரத்திற்சலார்
தரங்கள்போலும் எவனது அசம்பிரஞ்ஞாதத்தில் லீனமர்
மோச = அவன், க்வசித் = எக்காலத்திலுமே, அசான் = திம
கிளர்ச்சியை, நலபேத் = அடையான். பரீமத்பகவற்கீதை
யிலும்: —ரீரீன னிறைநீது நின்ற கடலிலே நெறிமேற்
கொண்டு, ரீரீன னிறைநீத் வாறுவிழுந்தன நிறைவுறாது,
தேரீன மதுபோ லரிசை செறிந்தவர் திறமே நோக்கிச், சாரு
மாலகி லத்தை யவர்களுஞ் சலித்தல் செய்யார். இப்பெரும்
பொருள்காணலாம்.

(அ - கை.) சாதன சர்வைவரியத்தை யுடனங்கித்
தருளல்.

[illegible]

க. ஆகவிற தருத்தம் விடய மார்வுற,
வேகமுற் றிடும்புலன் வெறுத்து மானவன்
ஏகமுற் றினுமிய னெதிர்த்தபோதினின்
மோகமற் றிவன்மதி முதிர்ந்து தோன்றுமே.

(வி - ம்) அத = எக்காரணத்தானே இந்திரியஜபப்
பொருட்டு ஏககைவல்லம், அக்காரணத்தானே, கானி
தானி = அவ்விந்திரியங்களை, இக் = ஈண்டு, ஸ்வஸ்வஅர்த்
தேய்யம் = தத்தமதுவிடயங்களினின்றும், சர்வாஃ = முற்றி
னும், சம்ருத்ய = தடுத்துத்திருப்பி எக்கால், மாநவ = இவ்
வதிகாரியிருப்பன், ததாஅஸ்ய = அக்காலிவனது, புத்தி =
மதியானது, ஸ்திரா = திரமுறப்பெறும். அப்புலன்கள் எத்
தன்கையனவெனின், தம்சப்தாதிகளின் பொருட்டு, ப்ரதா
வந்தி = ட்ஷ்ட்டெழுப்பன ஷ்ஷன்பதாம்.

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 1109.

க. இப்பெரிய ஞானமதை யிறைவவெவ னெம்மருளார், றப்பிலது கடைகூலர் தழுவிடும் யறிந்திடுவன், செப்பரிய சீலமொடு முத்தியையுஞ் செறிந்திடுவ னப்பெரியன் றன்பே ருமை யளவிடுதற் காசூமதோ.

தன்னை மன்னவ னாதி தரணியோர், மன்னும் வண்ணம் மலர்ந்தருள் செய்வவே, அன்னையென்ன வகணையி னங்க மேன், மன்னு மாரியன் மாண்பதம்பூண்பமால்.

ஓம்தச்சத்திதி உபநிடதர்த்த கருப்பம் வாய்ந்த ஸ்ரீமத் கணேசகதையென்னும் யோகாமிருத அர்த்தசாஸ்திரத்தில் ஸ்ரீமதாதிகணேச புராணத்திலுள்ள ஸ்ரீகஜானனவரேண்ய சம்வாதத்தில் சாங்கியசாரார்த்த யோகமென்னும் முதலர் வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

(வி - ம்.) ஏதாம்=எம்மாலுபதேசிக்கப்பெற்ற, பிரஹ்மதியம்=பிரஹ்மவித்தையை, பூப!=நரேந்திர! யோவிஜாநாதிதைவத:=யதார்த்தமாக ஈசுவர அநுக்கிரகத்தால் யாவனறிவதோ, ஸ=அவன், தூர்யாவஸ்தாம்ப்ராப்யாபி=அந்தியவயதை யடைந்தும், ஆண்டு ஞானமுற்றவனாகி, ஞானத்தின் பீலமாகிய, யேநகேநசித் தென்பதாதியானே சூத்திரக்கிரந்தத்திற் கூறப்பெற்ற சீலம்=ஒழுக்கத்தையும், முக்திம்=கைவல்யத்தையும், ருச்சதி=அடைவன். இவ்வரிய அருத்தம் பரமார்த்ததரிசனத்தும்காணலாம். யானென தென்ப தின்றி யெவ்வகைப் பொருளும் விட்டான், றானெனச் சரிக்கின்றான் யாவனையே யடையுஞ் சாந்தி, யீனம தடையா ரித்தை யடைந்தவ ரிறக்கும் போது, ஞானமே யுடையா ரென்னை நண்ணுவர் பிறவி நண்ணார்.

ஈசன்றிருவருளானே கிடைக்குமென்பது மகான்களானும் மலரப்பெற்றுளது :—ஸ்ரீ கண்டனகண்டகாத்தியம், பர

சிவனுள்ளி னானே பரவத்து விதத்தை நாடுந், திரமுறுநினை
வின்செல்வந் திகழிரண் டிலது மூன்று, பரமருக் கினிதுண்
டாயின் பகரிது சமுசாரத்தில், வருமிரும் பயத்தை நீக்கி
வனமுடன் காக்கு மன்றே. மூலசூத்தி:—பொறிபுலன் தர
ணங் காணேன் புணர்தரு ஷ்டயங் காணேன், அறிவுடன யர்
வுங் காணேன் அந்வித மெவையுங் காணேன், மறவியு நினை
வுங் காணேன் வள்ளலார் பார்த்த போதே, யறிவரு மறிவே
யான வருள்விழி யாண்ட வாரே. அந்தியாவஸ்தை யடை
ந்தபோது மறிவுறலாமென்பது ஸ்ரீமத் பாகவதத்தும் பிர
சித்தமாம்:—கழிபுகழ் கட்டு வாங்கனென் றுரைப்போன்
கடவுளர் சொல்லினுள் ளாவி, யொழிவதற் கிரண்டு கன்ன
லுண் டினியென் றுணர்ந்தன னனைத்துமவிட் டொருவி, யமு
லவிர் மணிச்சூட் டரவினின் றுடு மமலனை நினைத்துவிட் டிற்று,
னெழுபகல் கிடந்த வுனக்குமற் றெண்ணிலெண்ணெகொல்
பெறுவதற் கரிதோ ஸ்ரீகணேசப்பெருமான் மூன்றாவதத்
தியாய ஆரம்பத்தில் தாம் சருக்காதியில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு
விற்கு இவ்வுத்தமயோகத்தைத் திருவருள்செய்ததாகத் திரு
வாய்மலர்தரப்போதலின் ஈண்டாங்காங்கு ஸ்ரீமத்பகவற்கீதை
யையும் சாமியப்படுத்தியுதாகரித்தாம், இனிவருமிடங்கீரி
லும் சிலபாற்காட்டுவாம். நிறப்பொடு மிறப்பை யகற்றுக்கம்
பிரப் பெருமருஞ் சற்பொருள் பெரிதூந், திறப்புறக் காட்டுங்
கணபதி கருத்தின் றீரிகை யெனுங்கணேச் சுரன்றன், சிறப்
புறு சாதூர் தானனி புரிந்த திவ்விய கீதையி னுரையின்,
மறப்பறு முதல தாமத்தியாயம் மாமுகன் றிருவடி மகிழ்வே.

ஸ்ரீமத் பதவாக்கியப்பிரமாண மர்யாதாதூரந்தர சாதூர்
தர வம்சாவதம்ச கோவிந்தசூரிசூனு ஸ்ரீநீலகண்டபண்டித
ரார்றிய ஸ்ரீகணேசகீதை பீகையில் இது முதலத்தியாயமாம்:

இரண்டாவதத்தியாயம்

—1000—

(அ - கை) ஸ்ரீகணபதிகேதத் திருக்கருத்தை ஸ்ரீகணேசப்பெருமூன்று மறீவார், அயலாரறியார், என்றாலும் அச்சூத்திரவிருத்திகள், அறையப்பெற்றன ஒருவாறாக, இனியதன் எஞ்சியவார்த்திகத்தை விரித்திடமுயல்வாம். அற்றேல் ஈண்டு விருத்தியில், சக்தி சூரிய விஷ்ணு சதாசிவ கணேச சப்தங்களான் முறையே அன்னப்பிராண மநவிஞ்ஞான ஆநந்தமெனப் பெயரிய பஞ்சப்பிரஹ்மங்களை யுபந்யசித்தருளி “அகமே மகத்தா கியநா ரணனும்; அகமே யருளண் ணல்சுடா சிவனும், அகமே மகத்தா கியசத் தியுந்தா, நகமே தினமாக் குவனும் பிரியோய். என ஐந்திலுக்கும் துரியா, தீத ஆனந்தமாத்திர சொரூபத்தன்மை தொகுத்தருளப்பெற்றது. அவ்வாறே சூத்திரத்திலோ: அயனுயர்வா. னண்ண வது நலயோகம் த்லவாமிக நாடின, நண்ணாரளி யுருவாரிறை தமியேனுள மிலையால். பலமுறுந் தெய்வ சைவப் பதத்தினிற் றிகித்த றுனும்; வலிமிகு யோகே யன்றும் வைணவ பீத்தித் தில் வாழ்தால், தலைமைசெய் புட்பவந்தத்தகைமைகள் யோக மாகா. என்பதாதிபவாய நான்கினுக்கும் மேன்மை நிஷித்தமாம்; ஒரே சத்தியலோகத்திற்கு அயற்பெயர் விராட்டுருவமென விலதாம், பலத்தின்றுச்சத்தன்மையும் ஆநந்தை கரசத்தன்மையானே பரமார்த்தசத்தியத்தன்மையும் பரஸ் பரம் விருத்தஞ் சம்பவியாதாம்; ஆகலின் முன்பின்முரண் பாடுண்மையின் இவ்வார்த்திகம் வியாக்கியானிக்கத் தக்கதன்றும் எனின்? இதுதோஷமாகாதாம். கனம்போலுமால்ங்கடீடிபோலும் இயற்கை”செயற்கையாய் கரைவுகளைபோலும் ஒன்றினுக்கே வித்தை யவித்தை அவத்தைப்பேதத்

தானே உபயோகத்தன்மை யொவ்வலின், அங்ஙனமன்றோ:--
 அண்ணாதிநான்கையும் தனித்தனியுபாசகர் அந்நகஜநியாயத்
 தானே ஒவ்வொன்றையும் பிரித்து, முழுதும் பிரஹ்மமெனத்
 தியானிப்பவராய் முழுப்புருடார்த்தத்தைப் பஜிப்பவராகநீர்
 என அவற்றின்மேன்மை, அயனுயர்வர் எண்ணுவது நல
 யோகம் தலவாம் என்பதாதிபானே நிஷித்தமாம். அங்ஙன
 மன்றோ சமுச்சயத்தில்: இரண்டாவது பாதவீற்றில் பிரா
 தேசமாத்திர வைசுவாநா பரமாத்மாவெனத் துணியப்பெறும்.
 ஆண்டு யாங்ஙனம் அதிமாத்திரமாய பரமான்மாவிற்குப் பிரா
 தேசமாத்திரத்தகைமை யென்னுஞ் சங்கையுளதாக, சம்
 பத்தேரிதிஜைமிரி = மூர்த்தமுதலாய் சுபுகமீறாயுற்ற பிரா
 தேசமாத்திரத்தில் வைசுவாநரரின் உபாசியத்தன்மைப் பிரதி
 பாதனத்தாற் பரமேச்சுரருக்குப் பிராதேசமாத்திரத்தன்மை
 சம்பந்நமாம். அந்தப்பிராதேச மாத்திரத்தன்மைச் சம்பத்தி
 யினால் பிராதேசமாத்திர சுருதி பொருந்தாநிற்கு மென்பதாக
 ஜைமிரியாசிரியர் எண்ணுகின்றனர். என்னுமிச் சூத்திரத்தினை
 லேமூர்த்தாதிபுகார்த்தப் பிரதேசபிராதேச மாத்திரத்தில்
 மூவுலகவடிவமாய வைசுவாநரருக்குச் சம்பாத்திய வுபாஸ்ய
 மானத்தன்மையுண்மையின் அவருக்கும் பிராதேசமாத்திரத்
 தன்மையாம், இவ்வுபாசனையினது கண்கண்டபலம் “பாவஞ்
 சைமிநிவிகற்ப மநந்தால்” சரீரஇந்திரியங்கட்கு மனத்திற்;
 கேபோலும் சத்துவம் ஐனமிநியாசிரியர் எண்ணுகின்றனர்
 “அவனொருவகையாவன்மூவகையாவன்” என்பதாதிபானே
 அறிஞனுக்கு அநேகவகைப் பாவனிகற்பா மனனத்தான்;
 சரீரபேதமில்லாமல், ஒருகாலொருவகைம் பாவம், ஒருகால்
 அநேகவகைப்பாவம் சம்பவிபாதன்றோ என்னுமிச் சூத்திரத்
 தானே காயவியூகாதி ஐசுவரியம் எனக்கூறப் பெற்றுள்ளது.
 தேகாந்தத்திலோ அர்ச்சிராதி மூர்க்கத்தானே மூர்த்தன்ய

நாடியால் காரியப்பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியாம். அதுவே நித்தியம்பரம் பிரஹ்மமென மோகத்தானே நினைகின்றனர் சிவர். “பரம்ஜைமிரி முக்கியத்தன்மையான்” நபும்சப்பிரஹ்மசப்தத்திற்குப் பரத்தின்கண்ணே முக்கியத்தன்மை யுண்மையின் பரமேயாய் பிரஹ்மம் அடைவிப்பன் அமானவன் என ஜைமிரியாசிரியர் நினைகின்றனர். என்றது சூத்திரிக் கப்பெற்றுள்ளது. அவ்வாறே பிராதேசமாத்திரமாய் இருதய தருப்பணத்தில் வைசுவாநராத்ம் முக்காலத்திய சகல வதது வாத்த்மத்தன்மை மிகவிளக்கமாகக் கவரப்பெறும்; இவ்வியா வும் எவ்வவ்வான்மா எனவும், எது விவனுளதாமெது வில தெவையும் அது விவணடைவுற்றறிதருமன்றே” என்னுஞ் சுருதியுண்மையின், “அபிவியக்தியாதலின் என்பர். ஆஸ் மரத்யர்” அவசச்சின்னமாய் பரமான்மாவிற்கும் பிராதேச மாத்திரத்தன்மை பொருந்தும், என்னை, அபிவியக்தியாத லின், உபாசகர்களின் அனுக்கிரகப்பொருட்டுப் பரமேச்சுரர் இருதயாதிஸ்தானங்களில் பிராதேசபரிமாணமாக இலங்கா நிற்பர், என்பதாக ஆஸ்மரத்யாசிரியர் துணிவர். என்னுஞ் சூத்திரத்தானே பரமேச்சுரருக்கும் உபாதியாலாய் பிராதேச மாத்திரத்தன்மை பகரப்பெற்றுள்ளது. இதற்கும் கண்கண்ட புலம் சர்வஞ்ஞத்தன்மையாம், அதிருஷ்டபுலமோ முன் போன்றே சத்தியலோக அடைவாம். அவ்வாறே, “அது ஸ்மிருதியினை பாதரி” பிராதேசமாத்திர இருதயபுண்டரீ கத் திருக்கும் மனத்தினுலே தியானிக்கப்பெறுதலால் பிரா தேசமாத்திரமென வுபசரிக்கப்பெறுகின்றது என்பதாக பாதரியாசிரியர் துணிவர். என்னுஞ் சூத்திரத்தானே பிரா தேசமாத்திர இருதயத்தை யீதிட்டித்துவின்ற மனத்தானே அனுஸ்மர்யமாணத்தன்மை யுண்மையின் பரமான்மாவிற்கும் பிராதேசமாத்திரத்தன்மை யுரைக்கப்பெற்றது. இதனது

கண் கண்டபயன் மாநகிதமேயாய ஐக்ஷ்வர்யமாம்; அதிர்ஷ்டமோ காரியப்பிராப்தியேயாம், “காரியம் பாதிரிபிதன்கதியுபபத்தியினுன்” காரியமேயாய பிரஹ்மம் அடையத்தக்கது எனப் பாதரியாசிரியர் துணிகின்றனர், என்னை, இக்காரிய பரிச்சின்னப்பிரஹ்ம அடைவு கூடலின் அதாவது அடையத்தக்கதார்த்தன்மை கூடலின் என்பதாம். என்று சூத்திரிக் கப்பட்டிருத்தலின், அவ்வாறே “இயம்புகின்றனனே யிவன் றன்னை யிதனில்” இந்தப் பிராதேச பரிமாணமூர்த்த சுபுத அந்தராளத்தில் இப்பரமேச்சுரன்றனை ஜாபாலங்கள்” எவ் விவ்வினந்த அவ்யக்த ஆத்மாவுளதோ அது அவிமுகத்தத்தில் பிரதிஷ்டிதமாம்” என்பதாதியாகப் பிரதிபாதிக்கின்றன; ஆகலின் பிராதேசமாத்நிர சுருதிபொருத்தமுடைத்தேயாம், ஆகலின் சர்வான்மகமாய பரமான்மாவே ஈண்டுபாதிக்கத்தக்க தாம் என அதிசோப்பனம் என்றிவ்வாறு, பிராதேசமாத்நிர மாகிய புருவக்கிராணசந்தியில் அநந்தமாம் அவ்யக்தமாயிலகும் ஆத்மாவின் உபாசனத்தை ஜாபாலங்கள் விதிக்கின்றன. அவ்விவ்வினந்தம் உபாதிக்கத்தக்கது என இதற்குத்தானமென் னென்னும் வினாவையிலாய்ப்புருவக்கிராணங்களினது எச்சந்தி யுளதோ அது என்பதாக ஆத்தியாத்மிக அவிமுக்த ஸ்தாநக் காட்டப்பட்டிருத்தலின், ஆகலின் பரமான்மாவிிற்கும் பிராதேசமாத்நிரத்தன்மை கூறப்பட்டது, ஈண்டு, “எழும் புவனுக்கிங்ஙன் பாவத்தாலென்பவ வுடுலோமி” சமுசாரத சையில் முற்றினும் பிரஹ்மத்தினின்றும் அயலாநாயப் பிரஹ்மாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தால், காரியவிரண சங்காதத்தினின்றும் கிளம்புவனுக்குப் பரமாத்மாவின் ஏகிபாவத்தான், வரும் அபேதங்கொண்டு ஜீவோபக்கிரமமென ஒளடுலோமி யூசிரி யர் துணிவர். ஆன்மாவேயடிகாணத்தக்கது என்னும் மந்திரத்தில் ஆன்மசுப்தம் பரமான்மாவென்பது சித்தார்த்தமாம்.

ஜீவஉபக்கிரமமிருத்தலின் ஜீவன்ஏனாகான் என்னும் வினாக்கண்ணுளதிது. இந்தனத்தினின்றுங் கிளம்பிய எரிக்கும் கொளுத்தலும் ஒளிர்ந்தலும் உண்மையாமாறு கிளம்பியவனுக்கு அபேதத்தன்மையும் உண்மையாம்; என்பதாகப் பேதாபேதவாதி யெண்ணுவன்? அவ்விந்நால்வரும், அந்தகஜம்பேரிலும், குறையானபிரஹ்மத்தைக் கொண்டவராதலின் காரியப்பிரஹ்மத்தையேயடைவர். அவ்வாறேயிண்டும் ஜைமிநிபாதரிகள் அத்தியந்தம் அறியார்கள் துவைதபாத அத்துவைத தரிசனங்களின்மையின் ஆகலின் அவர்தம்முன் முதலவன் கற்பாந்தரத்தில் வியட்டிதேவதைத் தகைமையையும், மற்றவன் சமட்டிதேவதைத் தகைமையையும் அடைவன். இதரர் பாதியறிந்தவர் சத்தியலோகத்தில் உற்பன்னமாய நற்றரிசனமுடையராய்க் காரியமுடிவிற்பிரமனோடும் பரப்பிரஹ்மபாவத்தைப்பற்றுவர். ஆகலின் இவர்கட்கு முக்கியகைவல்யம் கிடையாமையின் யோகமியாதது முக்கியபோகமன்றாகும் என்றுசூத்திரித்தருளப்பெற்றது. யாவர்தாம் துவைதபாதவாயிலாக அத்துவித ஆந்தமடைந்தனரோ அவர்க்கு முழுதும் ஏகரசமேயாம். “எங்ஙனமச்சைந்தவகனமந்தர, மிலவெளிமுழுதுமிரசகனமாம், அங்ஙனந்தானரேயான்மாவிதுவும் அந்தரம்பரகியம்அற்றதுமுழுதும், அகலறிவின்கனமாகுமன்றோ” வித்யாநிமித்த சர்வகாரியப்பிரளயத்தில் உப்பின்கனமொப்ப உள்வெளியின்றி முழுதும்பிரஞ்ஞானகனமாய ஏகஆன்மாவிலெற்றிருக்கும், என மறையோதலின், ஆகலின், அன்னப்பிராண மநவிஞ்ஞானமென்னும் நான்கினுக்கும் அவித்தையாலாய. சூவற்றுமையிருந்தபோதினும், பரமார்த்தத்திருஷ்டியால் ஏகரசனயிருத்தல் பொருத்தமுடையதாம் எனச்சூத்திரவிருத்திகட்கு முரணுறலிலதாம். ஆகையால் அதன்வார்த்திகளுப உத்தரக்கிரந்தம் அவசியம் வியாக்

ஜாநநிஷாஸ்தி நிஷாஸ்தயம்வெ, ராஜ்யதபாவமொ|
சுயயபயவெஷெகெஷெநிஷெ, யஸுகாரநாஸிதி|

- சு. யோகமேயுரைத்தவண்ணம்புத்தியிற் புரிதியாயின்
ஏகமேயடைதியின் னுமிருவகைகேட்டியென்றான்
மாகமேவ்வெனியிலான மலையுமமயமையும்விட்டு
மோகமேயொறுக்கவீரமுனிவரனாகிவந்தோன்.
- க. ஞானம்பயில்வினையேபயினலமேயிவையெனவே
தேனம்புயநிறநாயகதிருவாய்மலர்ந்தனையால்
யானும்பயிறரவேகமடீதுயாவ்வினுமேலாங்
கானம்புரிதருவாய்கணிகணியாவணிதுணியே.

(வி - ம்.) ஹேவியோ - ஹேவியாபக! வியாபகத்தன்
மைபானே எல்லாப்பிராணிகளின் உள்ளக்கிடக்கையையுணர்
வோய்! ஞானிஷ்டை கருமிஷ்டையென த்வம் - இரு
நிஷ்டைகள், த்வயா - தேவாரால், ப்ஸோத்தம் - அருளப்
பெற்றன, அவ்விரண்டுமே பேர்ற்றத்தக்கனவேயாம், எனி

னும், மே - அடியேனுடைய, அதிகாரத்தை, அவதார்ய-
துணிந்தருளி, யாதுமேன்மையினும் மேன்மையானதெனத்
தேவரீரால் துணிந்தருளப்பெற்றுள்ளதோ யாது அத்தியந்தம்
அடியேனுக்கு இதத்திலும் இதமாமோ அதனை யருளிச்
செய்வீராக. நிஃபூர்வசிரேயஃ சப்தம் அச்விசுதியந்தம்
நிபாதிக்கப்பெறும்; நிதராம்ஸூயஃ நிஃஸூயஸம் அதுதா
(5-4-77.) நிபாதிதமாம். மே = மம - அடியேனுக்கு, து -
நிச்சிதம், கிம்சப்தம் வினாப்பொருளது. யாது நிச்சயித்தரு
ளப்பெற்றது மேன்மையைச்செய்வதென அதனைத் துணிந்த
ருளித் திருவாய்மலர்ந்தருளுவீராக என்பது யோஜனை. (1)

(அ - கை.) இவ்வண்ணம் பிரார்த்திக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகஜா,
நந் திருவாய்மலர்ந்தருளல்:—

சுஷ்ணிஸூராவரோஷித்யுள வுரொகௌஷேயா
வ்யய, ஸாஹ்யூநாஹ்யூயொமெந்வெயயொமெந
கபிபுணாம்.

க. இங்குமுன்னரன்பனையெமாற்சராசரங்களாய்த்
தங்கிரண்டுநேர்மையாதல்சாற்றலாயவேதமேற்
பொங்குசாங்கியம்புணர்க்குப்புந்தியோகசந்தியான்
மங்குகன்மகாண்டிகட்குவைதயோகமாகவே.

(வி - ம்.) அஸ்மிந் = இவ்வுலகத்தின்கண், ஞானகரும
அதிகாரிகளாகிய இருவகையினரைக்குறித்து, த்வேஸ்தித்
யௌ = அதிகாரபேதத்தான் இருக்கின்றது இதன்கண்என்
னும் விற்பத்தியினானே ஸ்திதிசப்தித நிஷ்டாஸ்தானத்தில்,
ஞானபூமிகருமபூமிருபத்தில், மயா = வேதகருத்தாவாகியவேத
விநாயகரென்னும் எம்மால், புராணகற்பாதிதில், ஜனஹிதப்
பொருட்டு அத்திதிகள் அருளப்பெற்றனவாம். சராசரங்கள்,
தக்கவாறு கருமஸ்திதிசராஜன்னியத் கன்மையானே, கரும

பலம் அநித்தியமாதலின், “பண்ணியதொழிறருபயன்களியாவையு; மண்ணிடைதுகர்ந்திடமாளுமாறுபேர்த், புண்ணியவினைதரும்போகமியாவையும், விண்ணிடையிருந்தனுபவித்து மீளுமால்.” எனச்சாந்தோக்கிய சுருதியுமருளுகின்றது ஞானஸ்திதியோ அசராஜன்னியத்தன்மையான், அதன்பயரூபகைவல்யம் அஞ்ஞானமகற்றன்மாத் திரத்தானே சித்தமர்தலின், சராத்வங்கூடாமையின் ஸ்தித்யெளஎனப் பூர்வசவர்ணதீர்க்கமாகாதது ஆர்ஷமாதலின், பிரியஎனவிளித்தருளியதானே நீயோ ஞானஸ்திதியோக்கியகைவிருக்கின்றாய் எனக்குறிப்பித்தருளியதாம். “இன்னவர்தங்களிலென்னெடுமவேறு, யுன்னவிலாமையின் ஞானியுயர்ந்தோ, னன்கூவனல்லெனக் கவனுக்கே, நன்னலம்வைப்பதுநானுலத்தோய், என்பதாக ஸ்ரீபகவானாலும் அருளப்பெற்றுளதாம். பிற்பாதி யான் அவ்விரண்டுஸ்திதிகளும் பகுக்கப்படுகின்றன:—சாங்க்யானும் = எண்ணிக்கை யியற்றப்பெறுகின்றன விடயவிடயிவியாகத்தானே தத்துவங்கள் சிறப்பாய்ச்செய்யப்பெறுகின்றன” எவர்களானே அவர்கள் சாங்கியர்கள், பிரகிருதிபுருடவிபாகமறிந்தவர்கள்; அவர்கட்கு புத்தி = ஞானயோகேந் = ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதஞானத்தானே எவ்வியோகம் தாதாத்மியசம்பந்தம், அகம்பிரஹ்மாஸ்மி யென்பதாதிசாஸ்திரசித்தம், அதனானே நிஷ்டைநிகழ்த்தப்பெற்றது. ஞானமென்னும் பிரத்தியக்குச்சித்துருபத்தில் இருப்பாம் எப்போதும் யாதுளதாயவழி அது; ஞானமே கைவல்லியசாதனமென்பதுபொருள். அற்றேற்சாங்கியர், குணபுருடாந்தரஞானத்தானே கைவல்யம் எனத் தத்துவபுருட அயற்றுகையுணர்வே சைவல்யசாதனமெனவெண்ணிப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானத்தைத் தேடமுயலார், ஆகலின் யாங்ஙனம் ஞானயோகத்தானே சாங்கியர்க்கு ஞானநிஷ்டையெனக் கூறலாகும் எனின்? ஈண்

டியம்புதுங்கேட்டி! பிரபஞ்சத்தில் எத்துணைப்பிரமார்த்தத்
வபுத்தியும் புருடபேதபுத்தியும்உளதோ, அத்துணைப்பிரஹ்
மத்திற்கும் கைவல்யமில்லதாம். பிரபஞ்சத்தியத்வவாசனை
க்கு நாசமின்மையின்? இதனானே, எல்லாநூலாசிரியரும்
வாசனாசகிதமித்தியானானத்தையே சமுசாரமூலமென இச்
சிக்கின்றனர் ஆகலின் அவ்வைதநிஷ்டையே ஞானநிஷ்டை.
சாங்கியரோ, ஞானப்பிரதிபத்தியுபாயத்தன்மை பதார்த்த
சாக்ஷாத்கீர உபேயத்தன்மை உபசாரமாக வுரைப்பர்
அவ்விது அசராநிஷ்டை வைதயோகேந = விதி யினி
வைவைதங்கள். இதுஇஷ்டசாதனம் இதுஅநிஷ்டனம்
என்பதாக அறியப்பொருளை யறிவிக்கும் பரமாயு
சாஸ்திரம்விதி:; அதன்றூதர்வைதர். அரசன் ஆனையைத்
தாண்டுவதில் மகத்தானபயத்தைக்காண்பவராய் அரசதாசர்,
இருப்பர், அதுபோல், விதித்ததைச் செய்யாமையாலும்,
நிடேதித்ததைச் செய்வதாலும் தமக்கச்சங்காண்பவராய்
இருப்பர்வைதர்; அவரதுயோகம் என்பதனானே அதுவைத
யோகமாம் = கருமானுஷ்டானம். அதனானே கருமினும்
கருமாதிக்காரவான்கட்டு, “மைந்தனமைந்தோன் மயிர்கறுப்
புள்ளோன், செந்தழலாதானஞ்செய்திகெ” என்னுஞ்சாஸ்
திரஅதிகாரிகட்டு வைதயோகத்தானே கருமநிஷ்டை திரு
வாய்மலர்ந்தருளப்பெற்றது. சோதிக்கப்பெறாத துவம்ப
தார்த்தன் பஞ்சகோசங்களோடொருமித்துஆன்மவைப்பார்
த்தவன் கருமாதிகாரி. சோதிக்கப்பெற்ற துவம்பதார்த்தனோ
சம்ஸ்தபேதபாவனைகளும் நீக்கப்பெற்றவனுகிப் பிரஹ்மாத்
மைக்கியவிசாரமாகிய வேதாந்தஅருத்தசிரவணமனநிதித்
தியாசனத்தில் அதிகாரியராவன்என்பதாம். இச்சங்கையும்
சமாதானமும்: — ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையிலும்: நன்றேவினை
யின் ஞானமென வுரைத்தாழ்வுவினைநல்ல, தென்றேயுரையா

நின்றனைநானிவற்றிலெதுநன்றெனவறியேன், குன்றேயனையா யுனையடைந்தேற்குற்றதுயர்நீக்கிடுவதனை, யொன்றேயாகவு ரைத்தருளவேண்டுமென்றானவனுதைப்பான். ஆதியிலுலக் கையாக்கியன்றுநா, னோதியபொருளில்வயிரண்டுமுண்மையே. தீதியலவாவருன்செயலைமாற்றுவான், மீதியல்வினையுருன்விடு மேவிடான் என்றருளப்பெற்றது.

(2)

(அ - கை.) இங்ஙனமாயின் ஞானநிஷ்டையேசாதிக்க த்தக்கதாம், விதானகருமங்களானே யாகவேண்டியதென் னேவென்னும் வரோன்யனாசங்கையையனுசரித்தருளல்:—

சுநாராஹெணவெயாநாஹிவிப்யைவாஹொ
ஹெவசு. நவரி ல்யாஅலிஸந்தாஹாதெவவாஹுதேஹொ
தூவ.

க. விதியாயினவினையாயினவினையாமையினானே
மதியாயினன்வினையையிலமருவானிருவாணம்
மிதியேயிலைமதமாதொழின்மிகவிடலினானே
சுதியேயுறலிலையேநர்கவிகாவலபுவினே.

(வி - ம்.) வைதாநாம் = விதியினாலேயடைவுற்ற வினை
களின் “கறைசெயைம்புலன்களைக்கரணநான்குடன், றுறை
துறை யடைக்கலுந், தவமுந் தூய்மையும், பெர்றை
யொடுகல்வியும்பொருந்து ஞானமும், மறையவர்தொழி
லெனவகுக்கப்பட்டதே. என்பதாதிசாஸ்திரத்தானே, வரு
ணசிரமசம்பந்தி நியதங்களாயகருவாங்களின், அநாரம்
பேண=தொடங்காமையால், ஆரம்பமாற்றாத நிமித்தநிகழ்ந்த
வழி, புருஷ: = மனுடவுடல்படைத்தஜீவன், நிஷ்கரிய: = மூத்
தன் நபவேத் = ஆகான். பாதுசலரோ, காயவாஹ்மனங்
களின் சருவவிருத்திரோதத்தானே கைவல்லியங்காதலிக்

1-வது சுருங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 121

கின்றனர், இதனால் துரிதேதித்தருளப்பெற்றது, இதனை யேதிடப்படுத்தியருளல்: கேவலாத் = பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானமன்றி, கர்மணஃ = கருமத்தின், சந்தபாகாத் = துயலிற் போல எவ்வுணர்வும் இன்மையினானே, சித்திம் = முத்தியை, நயாதி = அடையான். "ஆகலின் சாஸ்திரஞ்சாற்றியதரும் அதுஷ்டான வாயிலாகவே ஞானசித்தியான துண்டாம் என்பதாம். இதுவும் "சித்தத்தின் நாய்மைதானுஞ்செறிதரும் பெரிது" என்பதான விருத்திக்கிரந்தத்தில் அருளப்பெற்றது அதனினின்று மேயனுசந்திக்கத்தக்கதாம். ந்ருப = நிருபன், விளி; நராத்மைப்பாலிப்பவன் நியாதலின், நீகருமஞ் செய்யாதொழியின் பின்பாவரே வைதிகராவர் என்பதாம். 3.

(அ - கை.) ஆசையற்றுத் தன்றருமம் அனுஷ்டிப்பதன் பலவடிவமாய மனத்தூய்மையிலதாகவே அகிலவாக்காயமநங் களின் விருத்திரோதமும் அமையாதாம், என்னுந்திருக் கருத்தால் அருளுகின்றார்:—

கஷாஸிஷி க்யுட்கொவிஷ்ணுஹெ நவாவதிஷ்டெ
சுவ தனூஃபு க்யுதிஹெம-ஹெணெஃகி-ஹகாய-ஹெ.

க. எப்போதினுமேவனுமேகணமும்
தப்பான்வினைசாருதல்சார்புளனாய்
மைப்பால்வரும்வான்குணமுன்றதனான்
முப்போதினுமேவினையேமுயல்வான்.

(வி - ம்.) சோதியாத், சித்தத்தையுடையபுருடன், கதா சிதபி = காலத்திரயத்திலும், க்ஷணம் = கணமாத்திரைப் போதேனும், அக்ரியஃ = சகலகாயவாந்மநோவியாபாரங்களி னின்றும் விடுபட்டவனாய், நைவாவதிஷ்டதே = ஆமர்ந் திருப்பதற்குத்தக்கவனாகான்; ஏனெனிற்கூறியருளுகின்றார்: சதந்திரமின்றியவன் என பிரகருதி: = முன்முடிந்த அறமற

வாசனை = வடிவசமஸ்காராசி, ஜ = அவற்றினின்றும்முண்டாய், இப்பிறப்பிலெழுந்துவந்த, குணா = மேற்கீழ்ப்பாவ விடயவிருப்புவெறுப்புமுதலன, தை = அவற்றினையவப் படுத்தப்பட்டிருத்தலின், அஸ்வதந்த்ரம் = பராதினனின், இப்புருடன், முற்படிக்கப்படியே கர்மகார்யதேவினையின் மூழுவன் உகரம் துணிவின்பொருட்டாம். வாசனையால் வந்த பிரவிருத்திவாங்கமுடியாததாம் என்பதுதிருக்கருத்து; எதனானே குணங்களால், கர்மகார்யதே ஏவ = கருமங்களைச் செய்தேதீர்வன் என்பது யோஜனையாம்.

(அ- கை.) அற்றேல், தன்னதினமேயாய்த்தன்காய வாக்குள்ளங்களின் வியாபாரவிலக்கம் யாவருக்கும் எளிதின்முடியும் என ஆசங்கைநிகழ அருளுகின்றார்:—

கடிகாரம் கீழ் மூலம் கியோவெல்லாது கீ, க
பெய்வாரா நீயெவ்வொரு மாயாவாருவெவ்வொரு.

க. புண்ணெழிப்படுத்தும்வெய்யபுலன்களின் ட்டந்தன்னை
ஒவன் ட்டத்திருப்பனெண்ணம் விண்குணவிடயமாதி
சென்றிடமந்தபுந்தியெனுமொழுக்கனென்னுக்
கன்றினனேவனன்றன்கடையனென்றிகழலாவன்.

(வி - ம்.) மொழிதல் கோடன்முதலிய தொழில்களை, காரயதி, பூர்வவாசனையாற் செய்விக்கின்றது என கர்மதாரி, அத்தகையது இந்திரியக்கிராமமாம் = புலன்களின் குழுவாம், தம் = அதனை, கியம் = எவ்வாறோ ஒருவாறாக, துள்ளி யோடுந் துட்டப்பரியை அடக்கலொப்ப அடக்கி, ஆஸ்தே = இருப்பன், ஏகார்த்தத்திலிருந்து தியானஞ்செய்பவன் போல் பவனாய் நிச்சலனாவன். தத்தேகாசரம் = அவ்வந்திரியங் களின் விடயங்களாகியசப்தாதிகளை, புமாந் = எப்புருடன், மனத்தால், மமரம் ஆஸ்தே = நினைத்துக்கொண்டிருப்பனே

(5)

தலைமீட்டிப் போட்டி எழுந்தது. நல்லாக்கிப் போட்டி எழுந்தது.

நடுவ.

இந்தியங்களினுக்கீன்மயோகமேயியற்றல்யாதோ
நிந்தையதில்துமேன்மைமிகுமதுநிருபனேயோ.

விடயவிருப்பம். விட்ட சித்தத்தானே, ஆதெள=தொழிலைத்

தொடங்கும் மூன்னரே, சம்நியமய = நன்றாக நிக்கிரகித்து, வகாரம் ஆகர்தர் யார்த்தம், அதன்பின்னர், கர்ம = அக்கினிஹோத்திராதிகம், சித்தசுத்தியின்பொருட்டு, ஆரபேத = அனுஷ்டிக்கவேண்டியதாம். வித்ருஷ்ணை = மூவித அவா அற்ற புருடர்களாகிய கருத்தாக்களால், இநதிரியை = கரணங்களால், யக்ரம்போகம் = எக்கர்மங்களின் அதுஷ்டாநம் உளதோ, ஸபரோ = அதுமிகமேன்மையதாம். ஹேந்ருப்! என விளித்தருளியது, நரர்தமைக் காப்பதானும் அவர்க்குப் பதியாதலினாலும், மேன்மைமிக்கநீ யாதுதான் செய்வாடியோ அதனையே அயலாரும் ஆற்றுவர் என்பதைக் காட்டியருளுவதற்காம். வித்ருஷ்ணவென்னும் பாடத்திலும் இதேபொருள்கொள்க. ஆண்டுமூவித பலதிருஷ்ணை:-யான் இவ்வண்ணம் நிஷ்டையானே கருமங்களைச்செய்து உலகத்தில் மான்யன் ஆவேன் என்பது இடாம்பிகனது திருஷ்ணை. அக்கினி ஹோத்திராதிகட்கும் காமியத்தன்மை யுண்மையின்; “குடிகஞ்சி யன்னர் தயிர் நெய் கிராமகாமன்னனாதி காமணித்திரிய, காமனாந்தேஜஸ் காமனென்பவர்க்கே” என ஆசுவலாயனமுனிவரார் கிராமாதிகாமர்களாய் புருடர்கட்கு முறையாக யவாக கூவாதி திரவியங்கள் வாய்ந்தகருமங்கள் ஸ்மரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதுவும் இகலோக சம்பந்தத்திலேயே சிலர்க்குத் திருஷ்ணை. அக்கினிஹோத்திரம் வேட்டி அமரலோககாமன் என்ப் பரலோக சுகத்தின்பொருட்டும் அக்கினிஹோத்திராதிகள் விதிக்கப்பெற்றிருத்தலின் அவ்விடயகமாய் திருஷ்ணை மூன்றாவதாம். இவ்வாறாய் மூவித திருஷ்ணை = ஆசையற்றவன், வித்திருஷ்ணனாவன் இக்கருத்தன் கருமங்களின் முக்கியபலமாய் சித்தசுத்தியையடைவன். ஆசலின் அவனே மேலவன் மற்றையன் அல்லன் என்பது பொருள்.

(அ - கை.) அன்றியும்;

குகரீணொஸ்ரீஷ்டகரீகரீ-நாநிலாகுதந்தாய க
வஷ்ட-கணவ்வி திரவ்யுஷ்டாகரீகரீணொநெஷ்வொஷ்டி.

க. ஆக்சமோசியாகலாயயாகமாதியாததோ
விசமேன்மைமேன்மைமேவும்வீடலாம்வினையினும்
நீசகாயநீடருநுநேரிலாவினையனாக்
காசகாயமீர்தலாகவார்தருநுமாகுமோ.

(வி - ம்.) அகர்மணஃ = எத்தொழிலையும் விடுவதினும்,
சிரேஷ்டதமம் = மிக மிகச் சிறந்தது, அநிச்சயா = நானாவித
பயன்களைக் காமித்தல் இச்சை, அஃதில்லாமை அநிச்சை,
தயா = அதனால், க்ருதம் = செய்யப்பெற்ற கருமம் = தொ
ழில், யத்து = யாதோ என்னுடைய இத்தருமம் எனக்கின்றி
யமையாதது; இதனையிற்றுகொழிலின் யான் இடர்ப்படு
வேன் என்னும் மதியினுதல், இதனால் யான் எனது சித்
தத்தைச்சொதித்துக்கொள்ளவேன் என்னும் மதியினுதல்,
பரமேசுரப் பிரீதியின்பொருட்டுப் பயில்வேன் என்னும் மதி
யினுதல், என்பதாம் எல்லாவற்றினும் இடாம்பிகன் இயற்
றிய மேன்மையற்றதேநோக்க, இகலோக சம்பந்த பலங்
காமியம் மேன்மையுற்றதாம், இகசம்பந்தி பரசம்பந்தியின்ப
பலம், மேன்மையினும் மேன்மையதாம், பரசம்பந்தியின்ப
பலம் மேன்மையினும் அதிமேன்மையதாம், ரிட்காமங்களி
லும் ஆதியது சிறப்பாம், இரீண்டாவது சிறப்பினஞ் சிறப்
பாம், மூன்றாவதோ சிறப்பினும் அதிசிறப்பாம்; து = து சப்
தம், இச்சை யநிச்சைகளா வியற்றப்பெற்றகருமங்களின் மூற்
றினும் விலகண்ணத்தன்மையின்பொருட்டாம். மேலும், வர்ஷ
மணஃ = தேகத்தினது, ஸ்திதிரபி = நிலைமையும், அஸ்ய =
இவ்வதிகாரியாகிய, அகர்மணஃ = எல்லாவற்றினும் கரும

சூனியனுக்கு, உண்டாகவே மாட்டாதாம்; தேகக்காப்புந் தேராதாம். சங்காதவியற்கையடைவாயதொழிவின் முற்று மின்மையான் சங்காதஞ்சாம்புதலைச்சாரும் அதுவும் வாசனை யுடையவனுக்குத் தூர்மாணரூபத்தன்மையானே நிரயப்பொருட்டேயாம் என அபி = உம்மைச் சப்தத்தானே யுரைத் தருளியதாம். (7)

(அ - கை.) சிரேஷ்டதமமேயாயபக்ஷத்தை விபக்ஷத் திற் பாதங்காட்டும் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியருளல்.

சுலபிஷ்ட-நிவயுஷ்டகபிஷ்ட-நஜ-நாக்ஷி

கூலீ-தல தத்கூலீ-நாஸொடஸம்-மொடிஷ-பணட.

க. செய்யும்வினைபெய்வயினீந்திலர்சேர்வர்பந்தம்

நையும்மதனஞ்சநநஞ்சநத்தினாலே

பெய்யும்வினையேதினம்பேணுகபெய்தலெம்மி

னையும்வகைநடறுஞ்சங்கமுநண்ணுநதால்

(வி - ம்.) யாகாதிகருமம், எம்பால், அசமர்ப்பம் = அர்ப்பணஞ் செய்யாமல் நிபத்யந்தே = கட்டுறுவர் “கிருதமதான கீழ்மேற் பலதொழி, லொருதலையாயே யுண்ணுதலுரனே” என்னும் நியாயத்தானே கருமத்தாற் பிறப்புற்று மறித்தும் முன்வாதனையானே வினையே விளைவிப்பர். அவ்வித்தொழிற் பிறவிகளின் வருகைப்பரம்பரை விரைமுனை நியாயத்தானும். ஸ்ரீபகவானுலும் “வீவரெனக்கொடு மெய்தனர்வாயேல், யாவர்பிறப்பவர் யாவர்களைனுஞ், சாவர் பெயர்த்து மவ்வாறு சனிப்பர், காவலிதற்குளதோ கடனேகாண்.” என்பதாக அகேருள்பெற்றுளது. அபிஷேபம் = விசேஷப்பொருட்டாம். தேநஜநா = அக்கருமத்தாற் சனிப்பர். உம்மை யுணர்த்திய சிறப்பையருளல்:-சூர்வீத சததம் கர்ம = தொழிலையே யெப்போதுந் தொடர்ந்துசெய்க், “சீண்டு கண்மங்க

ஸியற்றியேதூறு, மாண்டுவாழ்வுறவே விழைந்தமைந்துய்கு” எனமறையு மறைகின்றது. இங்ஙனமாயின் முன்மொழிந்த எல்லையின்றிச் செல்லும் வழக்காமென்னற்கு; எக்காரணத்தானே அநரஸோ அநந்தோ மதர்ப்பணமாடோ = எமை பெய்தும்பொருட்டாக எக்கருமங்களின் செய்கையுளதோ அது மதர்ப்பணமாழ். அவ்வாறே அசங்கமும் = பலத்தி யாகமும். கூறியருளிய இரண்டும் கருமத்தின் அநாசன நிமித்தங்களாம். விதித்தகருமங்கள் யாவுமே பலந்தந்து பொன்றும். சங்கம் = யான் இயற்றுகின்றேன் என்னும் அபிமானம், இதனை யிதனால் எய்துறுவேன் என்னும் பலா சை, இவ்விரண்டும் சங்கம், அஃதிலாமலும் எமதர்ப்பிதமும் ஆயகருமம் எமதிலாபத்தை யிபற்றாமல் ஒருகாலத்திலும் ஒழிவுறாதாம்.

(அ - கை.) இவ்விரண்டையுமே விளக்கமாக உரைத் தருளல்:—

உபயோகப்பாமிகஸிநாநிஸ்யுதிநகூலிக்
ஸவாஸநிபிஷங்கஸிஸ்யுதிபெஷிநஸவாசு.

க. எத்தொழில்களுஞ்செயினுமெம்பொருட்டவாகப் பத்தமதுஹ்நிடுதலெங்கணும்படாதா
லித்தொழில்கள்வாதனைபொடேய்வுறுதலானே
பத்தமுறவைத்திடுமிப்பொத்தனைப்பலத்தால்.

(வி - ம்.) மதர்த்தம் = எமதடைவின் பொருட்டு, யா லிகர்மாணி க்ருதாநி = எக்கருமங்கள் இயற்றப்பெற்றனவோ, தாநி = அவை, க்வசிதபிதேசேகாலேவா = எத்தேயத்தி லேனும் எக்காலத்திலேனும், எம்மையொழிந்த நாத்மபூத மாயீ பயனைத்தந்து, நரிபத்தந்தி = பந்தப்படுத்தமாட்டா லாம்; ஜன்மமரணநாரையில், வீழ்த்தமாட்டாவாம்; ஆயின்

எவைவீழ்த்தும், எதனைத்தான் வீழ்த்தும் எனக் கடாரிகழ
 விடையருளல்:—இதம்கர்ம = இதேநித்தியம் நைமித்திகம்
 காமியமும்ஆய கருமம், ஜாதியபிப்பிராயத்தான் ஏகவசன
 மாம், வாதனையுடையனவாய்; கர்த்துருத்துவ துப்பிமானபல
 மிக்கவாச்சமஸ்காரம் வாசனையாம், அதோடுகடிபது சவாச
 நம் கர்ம, பிரஹ்மணன்யான் கருமாதிகாரி யென்றபிமானித்
 துக்கொண்டிருக்கும் புருடனாகிய, தேகநம் = தேகியை,
 பலாதேவ = வலுவினாலேயே, தாநி = அவை, நிபத்தந்தி =
 நிரந்தரங்கட்குப்படுத்தும்என முன்போல் இதனானே, மந்தி
 ரப் பிரஹ்மணிக்களால் வாசனாசுகிதமாயும் பரமேசுவரர்க்
 கர்ப்பணஞ்செய்யாமலும் உள்ளகருமம், அந்தமுடைமை
 யானே நிந்திக்கப்பெறுகின்றது:—“இரிவனவாகி யாதினாலிவை
 கள், இருமுரமற்றவாய் மகத்தின், உருவனவாகி பொன்
 பதோடொன்பானுரையவரவரமாங்கருமம், கருமமிதுயர்வா
 ய்க் கருதி யெம்மூடர் களித்தொருகரியினாக் கருதார், சரை
 யொடு மரணந் தம்மையே யவர்தாஞ் சாருவர் மறித்துமே
 மறித்தும்.” இதன்பொருள். 1 அ. 32 சு. வியாக்கியானத்
 திற் கூறியுள்ளோம். “அக்கரமிதனைக் கார்க்கியறிந்திடா
 தவனிமீதே, தக்கமுற்றொழில்கள் வேட்பன்றவஞ்செய்வன்
 றசநூறாக, மிக்குறுவருடமேனு மிலைந்திடுமுடிபதாயே, புக்
 குறுமவனுக் கந்தப்பயன்றனைப் பொருத்துமன்றே” அவ்வக்
 கரப் பிரஹ்மமுளதாம், எதனால் அதனை யறியாமையினானே
 நியமமாக மேலும் மேலும் சமுசாரபாரம்பரையே யுண்டாகிக்
 கொண்டிருக்குமோ, எவ்வதனை யறிந்தமாத்நிரையானே
 ஒருதிருசிய உபத்திரவமும் காணுமற்போமோ அதனை
 மோகஷேஹே துவாய ஞானவிஷயத்தன்மையானே அஃதுள
 தாம். “எதன்ஞானமிலாமையின் முயல்வேதோ அதன் ஞா
 னத்தா லதுநீங்கும்மே” என்பதன்றோ நிபாயம். அற்றேல்

வினைவயித்தானே சமுசாரந்தொலைந்து மோகச்சித்தியாத
லின் அதன்ஹேதுவாய ஞானவிஷயத் தன்மையானே அக்
கரப்பிரஹ்மம் அங்கீகரிக்க வொண்ணாதாமெனின்? அற்றன்
றும், ஹேகரர்க்கி, யாவன்றான் இவ்வக்கரப் பிரஹ்மத்தை
யறிபாதவனாக இவ்வுலகில் ஹோமஞ்செய்வன் வேள்வி
வேட்பன், தவமிகத்தபிப்பன், வெகுவருட மாயிரமென்னும்
அந்தமுடையதே யிவனுக்கதன் பயனும், அதன்பயனை யது
பவித்தபின் னீற்றில் கூடிணித்தேபோமன்றோ இவன்றனது
கருமங்கள். எதனது அஞ்ஞானத்தானே அநேகமுற்ற
யதுஷ்டிக்கப்பெற்ற சிறந்தபயன்களையுடையனவே நாயினும்
கருமங்கள் யாவும், சமுசாரத்தையே பயக்குமோ; அவ்வறி
யாத அக்கரப்பிரஹ்மம் இல்லையென்பது இயையாததாம்,
சமுசாரமின்றென்னும் வழக்காதலின் என்பது கருத்தாம்.
இவைமுறையே முண்டகப் பிருகதாரண்யங்களாம். பூரீபா
மார்த்ததரிசனத்தே யிப்பொரு ளருட்பரவியவாறு:—புலன
வை பொறிவழி போக்குமாற்றியே, பலனறவினைக ளென்
பொருட்டுப் பண்ணுவாய், நலனுறுமவ்வினை நாசமின்றியே
சலமுறு பிறவியுந் தவிர்க்குந் தன்மைகேள், எனவருளலாற்
காண்க. இத்திருக்கருத்தை ஈசரகேதயிலும் காணலாம், எத்
தொழில்களுஞ் செயினு மென்னருளி னென், பத்தர்பரமப்
புத் துடைந்திவ்வாலே, தத்துவமும் வைத்தெனிலெனைச்
சரணமாக, நித்தமு நிராசையை யடைந்து நினைகற்பார். (9)

(அ - கை.) மனத்தாய்மையின் பொருட்டோ செயல்
கள் இன்றியமையாது செய்யத்தக்கனவாம், என்னுந் திருக்
கருத்தானே ஆக்கியாயிதைவாயிலாக வர்ணன் என்பதாதி
யாறுசலோக்கங்களானே தரிசிப்பித்தருளுகின்றார்:—

வண்ணாபூஷாநவஹாராஹம்ஸ்யஜாஹ்நாஹ்நாப்ய,
யஜேநய்யுதாபேஷகாபேஷுவுக்ஷவக்ஷு

க. அன்பமுன்மகத்தினோடுவன்னமாக்கியேயகம்
பின்புரைத்தனம்பிராமணதிபேண்மதத்தினால்
இன்பரித்தியெய்துதுங்களுக்கும் துகாமத
மென்படிக்கிலங்குமேமவோர்விருக்கமென்னவே.

(வி. ம்.) ஹேப்ரிய = ஹேவரேண்ய! அஹம் =
பாதி வடிவயான், புரா = கற்பாதியில், சயஜ்ஞாந் =
களோடுங்கூடிய, வர்ணா = பிராஹ்மணக்ஷத்திரிய
சூத்திரர்களை, சிருஷ்ட்வா = உண்டாக்கி, து = பி
தார் = அவ்வர்ணங்களின் பொருட்டு, அவதம் =
செய்தேம். அவ்வாறே:—“பிரஜாபதி பிரஜையைப் பி
தார்; எனவும்; பிரஜாபதி யஞ்ஞங்களைப் பிறப்பித்தா
வும் மறைகள் பிரஜைகட்கும் யஞ்ஞங்கட்கும் பிரஜா
னின்றும் உண்டான தன்மையைத் தரிசிப்பிக்கின்றன.
திருவுபதேசத்தையே யருளல்:—போபிராஹ்மணதி
களை! யஞ்ஞே = யஞ்ஞத்தானே ருத்யதாம் = ஐ
வான்களாய நும்மனோருக்கு, ஏஷ = இம்மகம், கா
ம இட்டபலத்தைத் தருவதாம், அதன்கட் டிருட்டார்
ளல்:—கல்பவிருக்ஷவத் = கற்பகதருப்போலு மென்
முன்முற்றிய யஞ்ஞ அதுட்டானவலுவானே, பொரு
மை, வலுவுடைமை, கல்வியுடைமை, நான்முறை
முறை வடிவினவாய எம்மகாதிகார சம்பத்துளதோ
முற் செல்வமுடைய நும்மனோருக்கு, இம்மகமே அது
தால் இஃலோகசம்பந்த பரலோகசம்பந்த சகல காம
மென்பதுபொருள்.

ஸாராஹாநெநவீணயம் ஸாராஸெ
யணவம், ஹயம்வாஸேநாதெநாநுவிணநா

க. இதனானே தேவரையும் போற்றும் மின்வ்விமையவரும்,
இதமாக நம்மையுமேயின்பு செய்கவிப்பர்சே
புதமாகவொருவருக்கிங்கொருவர்செயும்பூசணையாற்
ஹிதமாகச்சீர்மிகுந்தபுதந்தனையேசேருவிராஹ்.

(வி - ம்.) தேவதையுத்தேசித்துத் திரவியத்தியாகம்
யாகமாம், அதுவும் தேவதைக்குப் பிரீதியைத் தருவதாமாத
லின், அநேந் = இம்மகத்தால், சுரார் = தேவதைகளை, ப்ரீ
ணத்வம் = பூசியுங்கள், ப்ரீணயத்வம் என்பது யலோபமாகி
யிங்குநின்றது ஆர்ஷமாதலின் அகாரத்தானே நித்தியயாக
கரணஜன்னிய பிரத்யவாயத்தினின்றும் தம்மைக் காத்துக்
கொள்ளுங்கள் என்பதெய்தும். அதனால் தேசுராஃ = அந்
தப்பிரீதி யடைந்த தேவர், வஃ = உங்களை, ப்ரீணயந்து =
இஷ்டகாம தானங்களால் திருப்திசெய்விப்பர். அதனினிள்
றும் சுரர்கள் பிரீதியுறவே, பரமம்ஸ்தானம் = பூலோகத்
தைக் குறித்துச் சிறப்பானபதத்தை, லபத்வம் = அடை
வுறுவீர்கள். ஸ்தானத்தையே சிறப்பித்தருளல். அன்யோ
ன்ய ப்ரீணணத்ஸதிரம் = பரஸ்பரம் திருப்திசெய்து கோட
லால் அசைவற்ற பதமென்பதாம், தேவர்களைத் திருத்தி
செய்விக்கும் நீங்கள் அழிவில்லாத பதத்தை யடைவீர்கள்.
“காதுருமாசிய யாசிகள் சுகிருதம், ஓதுரமாயே யொழிவிலா
துறுவர்” “மாந்தியே சோமம் மரணமற்றிருப்பேம்” என்பன
முதலாயமறைகள் கேட்கப்பெறுதலின் ஆகலின், இதனால்
நித்தியகருமங்களின் பிரத்யவாயம் பிறவாமையாம் ஆதுஷங்கி
கம். துறக்கவடைவு, சித்தசுத்தி யென்பதாக மூன்றுபயன்
களும் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பெற்றனவாம்.

(அ - கை.) நித்தியஞ் செய்யாமையின் பிரத்தியவாய
மூண்டாமென்றருளல்:—

க. வேள்வியான்வயமாகிய தேவர்கள் வேண்வாஷ்டியைப் போகங்கலீவரான், மாள்விலாதலிகளினாலவரமாகிடுனாயடைந்தனராதலின், நாள்வழாதவர்தந்தபோகங்களைநாணின் த்திலவர்க்கெவரிந்திலா, தாள்வர்தம்பொருட்டாகவவென மாணிமேவுந்தசுக்கர்களாவரே.

(வி - ம்.) இஷ்டா = யாகத்தானே வயஞ்செய்யப்பெற்ற, வாய, தேவா = இந்திராதி தேவதைகள் இஷ்டாந் = அவாண்ய, போகாந் = போகசாதனங்களை, இஷ்டமாய் அங்கணையன்னபான ஆரோக்கியாதினை உங்கள் பொருட்டுப் ப்ரதாஸ்யந்தி மிகக்கொடுப்பர்; உங்களால் இனிதாக வீயப் பெற்ற ஹவிகளின் நிருத்தியை யடைந்தவராதலின், எதனாவிலவாரோ வதனால், தை = தேவர்களால், தத்தாந் = உங்களன்பொருட்டுச் சமர்ப்பித்த, தாந் = போகங்களை, நம = மனுடாகிருதியரா, யீண்டுற்ற போகாலம்புடர், தேப்யோ = அத்தேவதைகளின்பொருட்டு, அதத்வா = காயத்தேவதைகளின்பொருட்டு, அதத்வா = காயவாஹ்மனங்களால் ஆற்றப் பெற்ற கருமங்களைச் சமர்ப்பியாமல், ய: புங்க்தே = யாவா னுண்பனோ, ஸதஸ்கரஃ = அவன்கள்வன் = செய்ந்நன்றி கொண் றவன். செய்ந்நன்றிகொண் ற தன்மையானே சோரணைப் போலத் தேவதைகளாற் றண்டிக்கத்தக்கவனவன். அசமர்ப்பணமும் பஞ்சயஞ்ஞாதி செய்யாமைபானேயாம்:—

“காயத்தினால் வாக்கினுள் மனத்தாற் கதாதியர் ல்ல
லதுநீயினாத, லேயான்மனதைதலிகிசந்துகந்த வியற்கையா னோ
யெதுவேதுகோலி, யோயாமலேயாவுமுயிர்க்கு காறுமுனற் று
வரீயோவரைபாவுமேலாப்ச், சாயாதமாயோன்சரண்களுக்கே
சமர்ப்பணஞ்செய்துயிர் வாழ்தனன்றே.”

நீயுயிர்கிரிசைமதிசகசர்க ணீடுயிர்ப்புகளுடம்பிலமாம்,
தூயநின்பூசையோசை முற்போகந்துய்த்திடறயில் சமாதீய
தாம், கேயசஞ்சாரம்பதங்களின்பிரதக்கணகதி மொழிலாந்
துதீயாம், ஆயவெக்கந்நும்புரிசு வல்சம்போவவையெலாநிற்
கருச்சண்பே.

என்னும் சுலோகமிரண்டாற் கூறியருளப்பெற்ற பாவ
னையைச் செய்யாமையானே யிரண்டாவது அசமர்ப்பண
மாம்; யானே ஆதியபோக்காவென இந்திரியங்களான்கிர
மித்தலால் மூன்றாவது அசப்பணமாம் இம்மூவிதமான்
சமர்ப்பணஞ் செய்யாமையானே ஒருதலையாக யமநருமரது
தண்டமுண்டாமென்க. புண்ணியம் புரிந்தபோதிலும், ஏகா
கியாய்ப்புசிப்பவன் நசிப்பன். அதனானே யறமறங்கட்கு
ஒப்பிலாமையின் மனுடப்பிறப்பு மன்னுறுதாம், மற்றோ,
சாகுவதமாய நரகத்தையே சார்வன் என்பதாம். (12)

(அ - கை.) அவற்றுள் ஆதியதில் பஞ்சயஞ்ஞாதி பற்ற
லாற் குணமாம்; அந்தமதில் இந்திரியாராமத்தன்மை யுற்ற
வழி தோஷமா மென்பதை முறையாக மொழிந்தருளல்:—

ஹுதாவஸிஷ்டஹாகூரொஃகூர்ஷுஃ ஸவபூ
வாதகெ, சுஹெதுயெநொஹாவாவாகூதஹெதொஃ
ஷபுகியெ. 13

க. மகத்திலெஞ்சியமாண்பெறவுண்பவர்
இகத்திற்பாவங்களேவையும்போக்குவர்
அகத்திறற்றம்பொருட்டாக்குவரேவர்தாம்
மகத்துப்பாவிகண்மந் துவர்பாவமே.

(வி - ம்.) ஹுதாவசிஷ்டம் = சிரௌத அக்கினியில்
யாகசேடமாய இடாதி, அதன், யோக்தாரஃ = சிரௌத
ஸ்மார்த்த யஞ்ஞபார், சர்வபாதகைஃ = சர்வகல்பிஷை =

அநேக ஜன்மசந்ததி தூர்வாசனை வடிவ மலங்களினின்றும், முக்தாஃ ஸ்யுஃ = முக்தராவர் = விடுபட்டு வாழ்வார்; இதனை யாகத்திற்கு மனத்தூய்மைப்படுத்தன் மலர்ந்தருள்பெற்றதாம். யேஜுத்மஹேதோஃ = யாவர்தம்பொருட்டே அடாரிற்பர் = அன்னஞ்சமைப்பர், வைசுவதேவாதியின்பொருட்டுச் சமையாரோ, தேமகாபாபாஃ = பெரும்பாவங்க ளென்னும் மறையவரைக்கோறல் கட்டுடித்தன் முதலியவை யெவர்க்குளவோ அவர்பெரும்பாவியாவார், அக்தகையர், ஏநஃ = பாவத்தை, அதந்தி = அயல்வர். அதனால் பாவ சொரூபிகளேயாவார் என்பதாம். அங்ஙனமே மறையும் “கேவலம் பாவியாவன் கேவலமுண்ணுவோனே” என அறை கின்றது. கேவலம் = ஏகாகியாக, அதி = உண்ணுங் கொள் கையுடையவன், பக்குவமாய அன்னத்தை யயலார்க்குப் பகுத்துக்கொடாமல் யாவனுண்பனே அவன், கேவல அகஃ பவதி = பாவமாத்திரத்தை யுண்பவனாவன். என்பது மூல மந்திரப் பொருளாம். உரவிற்குத்தல், திகிரியிலரைத்தல், அடுப்பிலடல், நீர்திரட்டல், இன்மெழுகல், என்பன பஞ்ச சூனாக்களாம்; இவை, வேத அத்யயனாதி இருஷியஞ்ஞம், அக் கினிஹோத்திராதி தேவயஞ்ஞம் வைசுவதேவாதி பூதயஞ்ஞம், அதிதிபூஜை மனுஷ்யஞ்ஞம், சிராத்த தருப்பனாதி பிதார்யஞ்ஞம், என்னும் பஞ்சயஞ்ஞங்களாற் றீரும் என்றுணர்ந். இந்நான்கு சுலோகங்களின் நிருப்பொருள் ஸ்ரீபர மார்த்ததரிசனத்தும்:—

தேவர்களைமகிழ்விக்குஞ் செயலோடேதெரிந்திந்த, மூவ கையவுலகையுமுன்படைத்த முதலவன்மொழிவான், மேவ ரியசூர்பூசையி துநீங்கள்வேண்டியன, யாவகையுந்தருமின்ன மிதுகேட்பீரெனவிசைப்பான்.

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 135

செயல்வகையானீர்களவா திறம்போற்றுமாங்கவரும்,
புயல்வகையாதுங்கூனாயேபுரம்போற்றிப்புரந்தருள்வார், இயல்
வகையானதுபிழையீரெனிலிரண்டுதிருத்தீரு, முயல்வகையர்
லெனையடைவீரென நில்ல்தோர்க்குரைத்தனனூல்.

மற்றவர்தந்ததுகொண்டுமறித்தவரைப்பேணுதார், கற்றவர் முன்பழித்துரைத்தகள்வரினுங் கடைப்பட்டார், பெற்றதுகொண்டவர்ப்பேணிப் பிழைத்ததுகொண்டுண்ணுதே, யுற்றது தன் பொருட்டாகவுண்பான் றுண்குறூன்.

அருளப்பெற்றுளதாம்.

(13)

(அ - கை.) அவ்வக்காரண பரம்பரை வாயிலாகச் சர்வ, காரணத்தன்மை யாகத்திற் கருளல்:—

உளஜெ-பாலவனிலு-தாநிஜெவாடிநஸு)ஸௌவஃ,

யஜுரபுரேவஸம்ஹதிஸுத-ததிஸுதெவயத்.

க. அன்னனின் துமில்வாகங்களாகும்

வன்னமும்மழையர், தவினாகுமான்

மின் னுமம்மழமேவன் மகத்தினால்

ஆன்னதாதலுமாரணவாணையால்.

(வி - ம்.) ஊர்ஜோ = அன்னத்தினின்றும், பூதாநி = ஜராயுஜ அண்டஜாதிகள், பவந்தி = உண்டாகின்றன வளர்கின்றனவுமாம். அவ்வாறே சுருதியும் “அன்னத்தினின்றும் ஆம்பூதங்கள், அன்னத்தானே யாயினவளரும்” என வியம்புகின்றது. தேவாத்=பர்ஜந்யத்தினின்றும், மழையினின்றும்; அந்நஸ்ய=ஊர்க்கெனப் பெயரிய அன்னத்தின், சம்பவஃ = உற்பத்தியாம். ஈண்டு ஊர்க்கெனச் சத்தங்கள் தனித்தனி சசத் தேரடுகடிய அன்னத்தின் ஶாசகங்களாம். மழையாலன்னமும் அன்னத்தாற் பூதங்களும் உண்டாமென்னும் இவ்விரண்டும் லோகப்பிரசித்தமாம். விதேயம் அருளல்:—யஞ்

ஞாத் = ஊகத்தினாலே, தேவசம்பூதி = மழையின் உற்பத்தி யாம், அங்ஙனமே “அக்கினிதனிலே பெய்த வாசுதீயமூக் தாக, விக்கினமிலது விண்ணின் மணியினை விரவலாகும், புக் கிரவியினின்றும் புயன்மழையொழியுமக்கூற், றக்கூர்ன் மழையி னன்னந்தனிற் பிரசைகளுமாமே, ததுத்பத்தி = பர் ஜன்ய ஹேதுவாய யஞ்ஞத்தின் உற்பத்தியோ, வைதக் = விதிப்பிரதானங்களாய மந்திராதி கலாயங்களான் ஆம். விதேயமாய யஞ்ஞமோ, மந்திரதிரவிய ருத்துவிக்காதிகளா னே சாதிக்கப்பெறும் என்பதாம். (14)

(அ - கை.) அங்ஙனமே:—

வ்ராஹ்ணொவெயஜு தநுஜிதௌஸு ஹஸுஜிவஃ,
சுதொயஜெவவிஸுஸிதிதொவிஜிவஃ.

க. வேதவின் றும்விதிவினைமேவுமவ்
வேதமெம்மின்வெளிவருயாதலா
னோதுயாகந்தனினுமுகத்தும்
போதுமெம்மையுணருதிபூபனே.

(வி - ம்.) வைதம் = விதிகலாபாத்தமகம் கருமம், அக் கினிஹோத்திர, தரிசபூரணமாச, சாதூர்மாசிய, பசு, சோம வடிவமாயிருப்பது, பிராஹ்மணை = பிராஹ்மணன்மக வேத தேகத்தினின்றும், உத்பந்நம் = உண்டாம். - (பிரஹ்மணை மத்தோ பிராஹ்மணைமக தேகத்தினின்றும் உற்பன்னமாம்) அவ்வாறே, மத்தோ = அக்கரசொருபமாய்ப் பிரணவ அர்த்த பூதமாய எம்மினின்றும், பிரஹ்ம = வேதமானது, சமுத் பவஃ = நன்குண்டாயது. “இம்மகத்தாகிய விரைவளி னுயிர்த்தது இம்மகத்தாகிய விருக்குவேதம், தம்மையசுர் வேதம் சாமவேதம்மே” என்பதாதி சுருதியாம். அதஃ = எதனால்ங்ஙனம் அதனால், யஜ்ஞை = கருமமயத்தினும் அதன்

பலபூதித்திலும், விஸ்வஸ்மிந்=கிரியை காரக பலான்மகத்திலும், உகாரத்தால் அக்கரான்மக வேதத்திலும், ஸ்திதம்=இரும்பு விளக்கத்திற் கேதுவாயிராநின்ற, மாம்=உண்மை வடிவத்தானும் ஒளிவடிவத்தானும் எம்மை, வித்தி=அறிந்து கொள்ளுகி, ஆநந்தரூபத்தானும் அனுஸ்யூதமாயுள்ளேம். ஆதியமூன்றும் பிரகரூபம் அதன்பின் னிரண்டுஞ் சகத்தரூபம் எனவாம். பூமிபவெனவிளி; பூமிம்=பூமியை, பாசி=ரக்ஷசி=காப்பாற்றுவோய். என்பதாம். எங்ஙனம் பூமயே பீஜசக்திவாயிலாக மூலஅங்குர தரு சாகை யிலே வேர் முத்தலவற்றின் வடிவமா விரூப்பதாகக் காணப்பெறுகின்றதோ, அங்ஙனம் யுரமே மாயை யதன்காரியப் பிரஹ்மாண்டகோடி ரூபமாக நிகழாநிற்பேம், அப்பூமிரூபமாய எம்மை ஆத்மரூபமாக எம்பாலுற்ற நிட்டையினால் நமூவுறும் காத்தியெனக் குறிப்பித்தருளுவார் பூமிபவென விளித்தருளினார் என்றுணர்க.

(அ - கை.) ஆக்கியாயிகைவாயிலாக விரித்தருளிய தருமப்பிராதான்மத்தின் பயனையருளல்:—

வஸ்வஸூரீநாஃஹிவக்ரஃசூரீகவ்யஃவிவக்ஷணென,
வஸூஹாஹீணெதஹிவெஹீயகீஹாஹோஜநஃ.

க. பிதாராதியமகவாதியபெருநெய்யையறவே
மதியாயினர்விதியாபினர்மருவாதொருவுகவே
அதுமேவினர்மூதமேவினர்மைவார்மகிழ்மகிபோய்
அதமாயினர்நீபொநியவைமேவியவவரே.

(வி - ம்.) விசக்ஷணஃ=சங்கபலத்தியாக வாயிலாய் எம்
பிரீதியின் பொருட்டுக் கருமங்களை யனுஷ்டிப்பதில் அதிகுச
லர்களாகிய புருஷ அக்கரண்ணியர்களால்; இந்த சம்ஸருதி

நாம்=சமுசாரங்களின், மகாசகரம்=சக்கிரம்போன்ற¹ சக்கிரம், விரையினின்று முளைமுதலன் மீண்டு மீண்டுமுண்டாகிக் கொண்டேயிருக்கும். அளவிலாமுறை மாறிமாறிவரும் இச்சமுசாரமகா சக்கிரம் பீஜபூதி² அவித்தையின் ரூபத்தானே, க்ராமிதவ்யம்=கடக்கத்தக்கதாம். யாவன் இதனைச் செய்ய ஆற்றவற்றவனோ, ஸ=அப்புருடன், முதா=ஆத்மலாபாதிபூத சந்தோஷத்தால், ப்ரீணதே: தன்னற்றுகைவே, ப்ரீதியைப் பெறுவன். அவ்வாறே யருமறையும்:—“ஆன்மக்கிடன் ஆன்மாதொழில், தான்மருவின னிவன் நக்கோர்போற்றும், மேன்மையன் ப்ரமவித்துக்களுள்ளே” அறைகின்றது. ஆன்மாவின்கண்ணே கிரீடையை யுடையவன் புத்திரதாராதிகளில் விளையாடாதவன் ஆன்மக்கிரீடனாவன், ஆன்மாவின்கண்ணே ரதிப்ரீதியுடையவன் ஆன்மாதியாவன். கிரீடையாகிய சாதன அபேகைகூடியுடையது, இரதியோ சாதன ரிரபேகைகூடியுடையது பாகியவிடயப் ப்ரீதிமாத்ரிரமென்பது விசேடமாம். ஞானத்தியான வைராக்கியாதி கிரியையுடையவன் கிரியாவானாவன். சிலரிதில் அக்கினிஹோத்திராதிகருமப் பிரஹ்மவித்தைகளின் சமுச்சய யார்த்த ழிச்சிப்பர் அதுவும் இவன்றக்கோர்போற்றும் மேன்மையன் பிரமவித்துக்களுள்ளே, ஐன்னும் முக்கியார்த்த வசனத்தானே முரண்படும். வெளிவிளையாட்டினும் ஆன்மரதியும் ஆதல்கூடாதன்றோ, எவனேனு மொருவன் வெளிவிவகார விரிவிருத்தனயின் ஆன்மக்கிரீடனாவன், பாகியக்கிரியை ஆன்மக்கிரீடைகட்கு விரோதமுண்மையின். இருளொளிகட்கு ஒரேகாலத்தில் ஓரிடத்தில் திதியாகாதன்றோ. ஆகலின் இவ்வசனத்தானே ஞானமும் சமுச்சயப் பிரதிபாதனம் செய்யலாமென்னுமிது அசற்பிரலபிதமேயாம். “அன்னியவர்க்குள் அறவேயொழிக” “சந்தியாசயோகத்தானே”

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 139

என்பதாதி சுருதிகளானும் உணரலாம். ஆகலின் இவனே
 ஈண்டுக்கிரியாவானாவன் யாவன் ஞானத்தியானாதி கிரியா
 வான், அவன் அபின்னூர்த்த மரியாதையன் சந்நியாசியாவன்,
 யாவன் இவ்வகைவடிவு அதிவாதியாகாமல் ஆன்மக்கீடனாகி
 ஆன்மாதியாய், கிரியாவான் பிரஹ்மமிட்டன் ஆவனே அவன்
 எல்லாப்பிரஹ்மவித்துக்களுள்ளும் பிரதானனாவன் என்பது
 பொருள். “உண்டுஞ் சிரித்தும் ஆடியும் ரமித்தும், பெண்டு
 களோடும் வாசனந்தம்மொடும்” எனவு மறை யறைகின்றபடி
 யினாலே, பிரஹ்மவித்திற்குக் கிளம்பியதசையிலும் மகிழ்
 வுடன் கிரீடை காட்டியதாகும். எங்கனம், பூ, தன்னிடத்
 துண்டாவனவாய விரைமுனைவிருக்க மலர்கனி முதலன்
 வற்றை, அது எப்போதேனும் மாந்தும் உப்புநீர் என்னும்
 நியாயத்தானே தன்னொப்பாக்குமோ; அங்கனம், நிர்விகற்ப
 அவத்தையில் சவிடயஞானத்தை நீயும் எமதுதிருவரு
 ளானே உட்கொள்ளத் தகுதியனாவாயெனக் குறிப்பித்தரு
 ளுவார் பூபவெனச் சம்போதித்தருளினார். புவம்=பூவை,
 பிபதி - மாந்தலான், பூபஎன்பது அவயவப்பொருளாம். சமு
 சாரங்களின் என்னும்பன்மை, மூடர்கள் சமுசாரத்திற்கு
 அளவின்மையறிவித்தருளுவதாம். இதனானே அதனைத்
 தாண்டாவிடில் தோடமுரைத்தருளல்: இந்திரியக்கீட=
 யாவன் கேவலம் இந்திரியக்கீடையின் பொருட்டே விளை
 யாடுகின்றனனோ, அதுஷ்டிக்கத்தக்கதாய அறியத்தக்கதாய
 தருமப்பிரஹ்மங்களை யறிந்திலனோ, அதன்பொருட்டு முய
 லுதலும் இலனோ, அவன் அதமஜனஃ=அதமனவன். திரி
 யக்குத் தாவரார்திபோலும் செய்யத்தக்கது இன்னதெனத்
 தெரியாமையின் மிகத்தாழ்ந்தவன்என அறியத்தக்கதாம்.
 ஸ்ரீபரமார்த்த தரிசனம்:— உளவாமுயிருணவாலுணவுயர்
 மாரி யினுளவாம்; வளவரின் மழையுயர்வானவர் மகிழ்வால்

வருமதுதர், னிளவாளரி யணையா, யிசைதொழிலில் வரு
மின்தம், தளவாமறை தருமாமறையறிவா லறிவுறுமரில்.

இதனால் வினைகளிலே விளைவனயாவையு மிங்ஙனே, தித
னூல்வரும் வினைபாழி யினெறிசே ரலர்திரிவார், மதனூறிய
புலனேமகிழ்விடமாகவு முடையா, ரதனூலவரவமே கழிப
வரா மென்வற்றீ. (16)

(அ - கை.) பூர்வஅர்த்தத்திற் புகன்றருளிய சமுசார
சக்கிரத்தைக் கடந்த ஜீவன்முத்தனைப் போற்றி யருளுகின்
றார்:—

ச. கூகரா-தூகியு:வ்யூ-தகூ-தூராரொ:விவ்யூய:
கூ-தூ-தூவொ-நரொய: ஸ்யூ-தூஸ்யூ-யெ-டா-மெ-நவவிஷு
கெ.

க. உள்ளான்மனில்யாவன்மெய்யன்பொடுமூன் நிநிற்போன்
பிள்ளான்மனில்ராமனகிலப்பிரியன்யாவன்
நெள்ளான்மனிலெந்நரன்மேவுந் திருத்திதன்னை
தள்ளாவிவன்றற்குப்பயனுளதாவதின்றே.

(வி - ம்.) பாக்யஆத்மா பாஞ்சபௌதிகம் சரீரம் மூடர்
கட் கதனிடத்தே, மறையவன்யான் மனுடன்யான், இஃ
தெனது, என்னிம்மகாதிகள் அவசியம் அனுட்டிக்கத்தக்கன்,
என்பதாக ஆத்மஅபிமான முண்மையின். அதனைக்குறித்து
அந்தராத்மரி = உள்ளாத்மாகுறித்தேகம், அதன்மாட்டி
ருந்து, சவிகற்பசமாதிப்போது யஃப்ரீத யாவன் ப்ரீதனூ
வன், என்னால் அறியத்தக்க திறந்தாயிற்று. அடையத்தக்
கது அடைந்தாயிற்று, என்னினும் அன்னியம் எதுகிறிது
மிலதாம், செய்யத்தக்கது செய்துமுடித்தவ னியான் எனத்
தன்பாற் பிரீதியை அதுபவிக்கின்றவன் யாவன், அவன் அந்த

ராத்மாவில் அன்பென வறையப்பெறுவன். அவ்வாறே
 சிருவிக்ற்பசமாதியின்கண் முழுவடிவுடைமையையும், முற்
 தறிவுடைமையையும், முழுவிழைவுடைமையையும், துச்ச
 மாக்கி உள்தென்னும் அஸ்மிதையையும், பெரிதுவிடுத்து,
 அகண்ட ஏகாசனாதா ஞானஞெயப்பிரதிதி குனிய ஆன்மா
 வின்கண்ணே, விசிராந்தி யுற்றிருப்பவன் = ஆத்மாராமனா
 வன். வேறுவேறாய முழுஉபாதிசூறித்து எல்லாவற்றினும்
 உண்மையுடைமையின், அகிலப்ரியஃ = சகலசனத்துக்கும்
 பிரியன். இதனானே, இவனைத் தேவரும் அயர்வுறுத்த
 வல்லரல்லர் அவர்கட்கும் ஆத்மபூதமாயுண்மையின். அவ்
 வாறே சுருதியும் இயம்புகின்றது:—“அவனுக் கமரூ மயர்
 வினையாற்ற,விவனுற்றிலர் வலியிவர்தமக்கும்மே, சிவனுற்
 ருன் மாவின் சேர்தலினே” பிரஹ்மவித்யா பலப்பிராப்தி
 யிற்றேவர் இடரியுற்றுவர், என்னை, மண்ணவர் விண்ணவர்
 பொருட்டுக் கடன்பட்டவர், பிரமசரியத்தால் இருடியர்க்
 கும், யிரகத்தா மரருக்கும், பிரஜைபாற்பிதூர்க்கட்கும் கட
 ன்தீர்க்க வேண்டியவர் என்பது மறைமொழி, யாதலின்,
 கடன்கட்டாமற் கடவுளர் விடாரன்றே; என்றாலும், இடரி
 யற்ற முடியாதாம் தன்னை யுணர்ந்தவன்பால், பிரஹ்மவித்
 தை சமகாலத்திலேயே பிரஹ்மப்பிராப்தி பலங்கிடைத்து
 விடுத்தலின், உலகத்திலும் காண்ட்போனது கண்ணொளியொடு
 கூடும்போதே ரூபந்தோற்றி விடுகின்றதன்றே, அங்ஙனம்
 ஆன்மவித்ய விஞ்ஞானம் ஆனபோதே அவ்வித்ய அஞ்ஞா
 ன மழியும், அழியவேபிரஹ்மவித்தை பிறக்கும், பிறந்தவழி
 அவித்தையின் காரிய மமையாமையின் இருந்தீபங்கண்ட
 விருட்காரியம்போலும். எனவே எதனா லெவனுக்குத் தே
 வர் இடையூறுபடுந்துவர் அவர்க்குமான்மாவாதலின் யாவரா
 னும் தியானிக்கத்தக்கதாயும் சர்வசாஸ்திரங்களானும் உண

ரீத்தக்கதாயும் உள்ள ஆன்மாவாகிய பிரஹ்மரூப பிரஹ்ம வித்து அத்தேவதைகளின் வடிவமாக விளங்குதலின், அவித்தை யகன்ற கணத்திலேயே அனைவர்வடிவமாகவும் அவர் விளங்குதலின். தங்கட்குப் பிரதிகூலத்தைத் தாங்களே தேவர்சமைப்பரோ சமைப்பார்; சத்துவராதலின். கடன்ற டையன்றோவெனின், அன்றும், அஃதவித்யாவிடயமாதலின் அவித்தையனலவோ இருணியாவன் அவனுக்கன்றோ கர்த்துருத்தகைமையாதி. யாண்டு தான் அயற்போஸாமோ ஆண்டு அயலான் அயலைக்காணிம் எனல்தகும். ஆன்மாவெனப் பெயரிய அயலிலாச் சத்வஸ்து அவித்தை தழீஇயவழி அயற்போலவாம், திமிரமாக்கிய இருமைநிலவுபோலும் யாண்டோ ஆண்டே அவித்தையாக்கிய அநேககாரகாபேக்ஷ தரிசனாகி கரும அதனாலுமற்றபலமும் காட்டலாம், ஆண்டன்னியம் அன்னியத்தைக் காணலாமன்றோ. யாண்டு மீண்டும் வித்தையான துதயமாமோ அவித்தையாலய அநேகத்வமயல் அழிந்துபோமோ ஆண்டு எதனாலேவன் எதனைக்காணல் எக் கருமமுமிலதன்றோ ஆகலின் அக்கடன் அவித்தையதேயாம், ஆகவே இக்காலிலையென்றுணர்க. எண்பத்துநான்கு இலக்கம் யோநிபேதங்கட்கும் பூபிரதத்தன்மை யுண்மையின் பூமியேழுக்கிய அந்தராத்மாவாவதேபோல இவனுமாவனென்பதாம். நிருபாதிப்பிரேம கோசரத்தன்மைக்குறியானே ஆன்மாவிற்குப்பிரியத்தன்மையோவாம் இதன் கண்மறையு முளதாம்:—“அவ்விது பிரியமர்மருமைமைந்தனின், தவ்வறப்பிரியமாந்தன மதாதியின், எவ்வயற்பொருளினும் து பிரியமாம், எவ்வயமுயிருள்ளி நேற்றமேயதே” அநாத்மாயாவற்றையும் அநாதரவுசெய்துவிடுத்து ஆன்மதத்துவத்தையே புணரவேண்டு மென்பதென்னையோ! அவ்வவ்வான்மதத்துவம் புத்திரனினும் பிரியதரமாம், புத்திரனோ உலகிற் பிரியன்

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 143

என்பது பிரசித்தமேவாம் அச்சதனினும் ஆன்மதத்வம் பிரியதர்மென நிரதிசயப் பிரியத்தன்மை காண்க. அவ்வாறே ஹிரணியவரதனகீர்தாமணியாதியினும், அங்ஙனமே யாதாயது இவ்வுலகங்களில் அன்புடைமையானே பிரசித்த மாமோ அவ்வயல் யாவற்றினும் அதிப்பிரியம் ஆன்மதத்துவமேயாம். அஃதென்னென்கொல் ஆன்மதத்துவமே பிரியதர்மென்பது, உயிர்ப்பாதிதயல்லாமற்போனது? நுதலுவாம், பூகியமாய புத்திரவித்தாதிகளினின்றும் பிராணபிண்டசமுதாயம் அந்தரமாய ஆத்மாவைச் சம்பந்தித்திருப்பதாகும், எவ்வாத்மதத்துவமுளதோ இது அந்தரமாய வதனினும் அந்தரதரமாம் யாது தான் உலகில் நிரதிசயப்பிரியமாய யுளதோ அதுசர்வப்பிரயத்நந்தினாலும் அடையத்தக்கதாம். அங்ஙனவ்வான்மா, சர்வலௌகிகமான பிரியவஸ்துக்களினும் மிகமிகப்பிரியமதாகும் ஆகலின் அதனையடைவதற்கு பெருமுயர்ச்சி செய்யவேண்டுமென்பதாம் புத்திரதாராதி யன்னியப் பிரியலாப முறவேண்டுமென்பதாகப் பெருமுயற்சிசெய்து கொண்டிருந்தபோதிலும் அவற்றில் அசுத்ததுக்க அரித்தியதோஷங்கண்டுபெகித்துத் தன்னையடையவே பெருமுயற்சிசெய்யவேண்டும். துயிற்சம்பந்தமாய நிரதிசய ஆநந்த அநுபவத்தானும் துணியப்பெறும். குறியானும் மறையானும் அநுபவமுறையானும் துணியப்பெறுமென வுணர்க இவ்விடயத்தில் திருமுற்றறிமுனிவர்தெரித்ததைச் சிறிதுதெரிப்பாம்:--

“உள்ளறிவினுக்குத் துயரறுமழிவினாய்ச்சுகொருபமார்தகைமை, கள்ளமில்லாட்சுகநுதன்மாமொழிகள் காட்டுவம் வாட்டமுமழிவில், தள்ளறுகவிக்கிரகபூமியின்றையறநிறையுயிவ்வறிவில், அள்ளுறுந்தோற்றமாத்நிரமானவனுவிதுவனுக்கலதாமால்”

அற்றேல், எங்ஙனஞ் சாங்கியமதத்தில் பிரகிருதி, புருஷாசிரயத்வ விடயத்வமில்லாமலே, உலகையுண்டாக்கு கின்றதோ, அங்ஙனம், அஞ்ஞானமும் ஆகுக, அதற்குப் பிரத்தியக்காசிரயத்வ விடயத்வகற்றிச் செய்வதாலென்னே! அஞ்ஞானமும் அதன்காரியமும், அத்தியஸ்தமாமென்பதா னே இதற்கு விலக்ஷணத்தன்மை யுளதாமென்னற்க; அத னத்தியாசமே யின்றளவும் துணியப்பெறுமையின் என ஆச ங்கித்து, ஆன்மாவின்பாற் பிரபஞ்ச அத்தியாசத்தைத் தரி சிப்பவராய் அதன்பொருட்டு முதலில் அதற்கு ஆண்டு உண் மையாக அசம்பவத்தையும் அதன்பொருட்டும், பிரமாணசித் தமான ஆத்மசொரூபத்தைக் காட்டுகின்றார்:—உள்ளறிவெ ன், காட்சி கருதன்மாமொழிகள் இனிவருவனவெனக் கா ண்க துயரறும் அழிவில் உயர் சுகசொரூபமாந்தகைமை யெ ன்றது பூமாசைதன்யத்தினது பலக்கணமாம்; மாறாபிணை அனுவாதத்தில் அதன்கீர்த்தன மமையாமையின். அதனா லென்னேயெனின் ஆண்டுக்கூறல்:—துயரறுமென்றது துய ரற்றதாதிவடிவ இவ்வறிவிருமையற்ற ஆன்மாவில், பொய்ஜ டாதிபுணைந்த அற்பரூபம் அனுகுரூதாம் உண்மையாக எவ் வாற்றானும் இயையாதாமென்பது பொருள் அக்கங்காராதி ஜடப்பிரபஞ்சம் ஆண்டான்மனினும் பிறுண்டுசித்தியாதாம் ஆன்மாவிற்கே அதனுபாதானத்தன்மை அறையப்போத் தின் காரியத்திற்குபாதானத்தினும் அயற்பால் இருத்தல் கூடாமையின், அதனிருப்பு விளக்கங்கடாமையானும், ஆன் மாவினும் அயலாயதும் யாதேனும் சம்பவிக்கும் என்பதுமில் தாம், ஆன்மாவினிடத்திற் சம்பந்தம் பிறதால் அதனது இருப்புச்சம்பவிக்கலாமெனலுமேலாதாம். அசங்க அவயவ மில்லாத ஆன்மாவிடத் தயற்சம்பந்தஞ் சம்பவியாமையின். தாதான்மியமோ வாஸ்தவம் முடிப்பட்டவைகட்குச் சம்ப வியாதாம், அதன்விருத்தரூபமும் ஆன்மாவிற்குக் காட்சி

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 145.

யாதி சித்தமாமென எவ்வாற்றானும் ஆன்மாவிற்குப் பிரபஞ்சத் திற்கு உண்மைமாகச் சம்பவமில்லாதம்.

அன்பெலாவகைவிடயவெவ்வறிவுகளிலவா, மென்பிராஞ்ஞனிற்சுகமினிதனுபவித்தெழுந்தே, யின்பமாயகமிவண்டியின் றன்னெனவெணியே, அன்பாவருமறிஞவரஞரிலின்பதனே.

பதிஞ்ஞஞசெய்த பொருளைப் பகர்ந்துகொண்டு முதலிற் காட்சியானே ஆன்மாவிற்கு நிர்ந்துக்க நித்தியசுகத் துகைமைக் காட்டல்.

சுகக்காட்சிமாத்திரம் ஆன்மசொருபசுகத்தையே விட யீகரிக்கும், என்றாலும் பிறிதோராற்றற்பெறுஞ் சக்கையில் லாததாக நிர்ந்துக்கத்வாதி சித்தியின்பொருட்டும் துயற்சம் பந்தமான காட்சி யுதாரிக்கப்பெற்றதாம். எதன்கண்ணே சபாவத்தையடைந்தவனுப்த் துயிலவந்தையிற் சீவன் உபாதி களங்கமுறாமையின், பெரும்பிரஞ்ஞையுடையவன் ஆவனே, அதன்கட் பிராஞ்ஞ அபேததகையில் என்பதுபொருள். இனி தனுபவித்து = வெளிப்படையாக அனுபவித்து, அல்லாக் காற்றியின்பெரிருட்டு எவனுக்கும் முபல்கையிபையாதாம். அற்றேல், அவ்வன்பமும் பிறந்ததேயென ஏனாதோ வெனின்? கூறல், எலாவகையென்பது. மிருதிரூபமாகவாதல் அதுபவரூபமாகவாதல் எவ்விடயவுணர்வுளதோ அஃதில் லாத; துயிற்கு எல்லாவிசேஷஞான வுபரமரூபத்தன்மை யுண்மையின் விடபஞானமின்றி இன்புண்டாத லேலாமை யின், அவ்வடிவத்தில் அயற்சுகமில்லாத மென்பது பொருள். இவண் = இவ்விடத்தாதல் இப்போதாதல் இன்பமநகவுறங்கி னேன். எண்ணி = ஸ்மரித்து, அதாவது அதேசுகத்தை நினைந்தென்பது கருத்து. அதன் அறுசந்தானத்தால், சொருபசுகதன்யத்தின் சொளக்கியமாகிய நிர்ந்துக்க நித்திய

சுகான்மத்தன்மை சுகமாக யானுறங்கினேன் என்னும்மிருதி, நிர்ந்துக்கத் தன்மையையாதல் நித்தியத் தன்மையையாதல் அதற்குவிடயஞ்செய்வதிலேயாம் ஏன் அவ்வலுவால் பிராஞ் சுகசகத்திற்கு நிர்ந்துக்கத்வாதி னுணியப்பெறுதாம், என்றாலும், துயிலவத்தையில் அதுபுலிக்கப்பெற்ற சுகபலத்தான் நிர்ந்துக்கத்தன்மை யான்மாவிற்குச் சித்திக்கும்; இதனையெழுந்தவனுக்குத் துயிரின்றித் தூங்கினேன் என்னும் விவகாரமாம். துயிற்போதிய சுகசாமர்த்தியத்தானே அதற்கு நித்தியத்தன்மையுந் துணியப்பெறும் என்பதாகப் பிராஞ்ச் சுகப் பிரத்தியக்ஷசாமர்த்தியத்தாலாத்மா நிர்ந்துக்க நித்திய சுகமாம்.

யாவும்யாதையுந் நிவண்பொருள் யாதுள திறைதான், றுவுமவேறுறறணர்ந்தெனது துண்மையானே, காவதேதெரிப்பார்சுகஞ்சுகவிலக்கணஞர், ஆவியான்மனிலதுசமஞ்சுகதை தற்கதஞல்.

இங்ஙனம் கருதலினாலும் ஆன்மாவிற்குச் சுகாத்மத்வ சித்தியாக, அதற்கு நிர்ந்துக்கநித்தியத்தன்மையும் சித்திக்குமென்றுகருதி, ஆத்மா, சுகாபின்னம், சுகவிலக்கணமுடைமையின், விடயசம்பந்த சுகம்போலும், யாது எவ்விலக்கணமுடையதாயோ அது அதன்வடிவமாம், கோமுதலியனவ் போலும்; என்னுமனுமானத்தைக் கூறுகின்றார்:—யாவுமென மிகுதிக்கருத்திது. யாதையுற்று = எதன்சம்பந்தித்தன்மை யானே பிரீதிவிடயம். அதன்ஏதுவாகவோ ஆகாதாம்; ஆன்மசுகமானது அஜன்னிவழாதலின். இவண் = இவ்வுலகில், பொருள்யாதுளது இழைதான், இதுவும் மிகுதிபற்றிய கருத்தேயாம். வேறுறல் = அயற்பிரயுக்த பிரீதிவிடயத்தன்மை எஃதங்கிகரிக்கப்பெறும், தன்னுண்மையானே = தற்கொ

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம் 147

ருபத்தானே, சுகமென வருணிப்பார். ஆவியாத்தஹேதுவிற்குப் பக்கதருமனையைக்கூறல் :— ஆவியான்மணிலதுவென்பது. விடயசம்பந்திசுக துல்லியமாயுளதாம் எனவேனும் பொருள்படும் சமமென்றது. சுகதையென்பது நிகமித்தலாம்; அதனால் அறைந்தி ஏதுவினான், ஈண்டியாது பெறுவதாய்ப் பாரார்த்தியம்பாறும் அல்லது தற்சத்தையானே யாதுபெறுவதாகும் அதுசுகமென இலக்கணமியம்ப இச்சையாம். இதனைச்சாதிக்கும்பொருட்டே யாவுமென்பதாதி கூறியதாம், துக்காதியிலும் சுகசாதனத்திலும் அதிவிபாத்தியகற்றும்பொருட்டு இருதளமாம். அற்றேல், புத்திராதிபோலும், சுகமும் எனக்குச் சுகமுண்டாகுகவென ஆத்மார்த்தமாயே காமிக்கப்பெறுவதால் யாங்ஙனம் பரப்பொருட்டாதலைப்பாறும் எனின்? அற்றன்றும், புத்திராதிகளாற்போல ஆன்மாவிற்குச் சுகத்தாலும் இஷ்டஞ்சிறிதுண்டாவ தின்றன்றே; எதனாற் சுகம் அதன்பொருட்டாமோ சுகம் ஆத்மசம்பந்தித்தன்மையானே யபிலாஷையிடம் என்னற்க; துக்காதி சாதாரண ஆன்மசம்பந்தித்தன்மைக்குச் சுகப்பிரீதி அப்பிரயோஜகத்தன்மை யுண்மையின். ஆன்மசுகத்தன்மை யாண்டுப் பிரீதி நிமித்தமென வறையற்க; எனிதிற்கோடலானே சுகத்தன்மை மாத்திரத்திற்கே அவ்வாறாந்தன்மையாதலின் சுகமுமேகமேயென அதிப்பிரசங்கமிலதாம். ஆயின் யாங்ஙனம் எனக்குச் சுகமுண்டாகுகவென்னும் அபிலாஷையாதல் என்னற்க; எனக்குப் பிரத்தியக்ஷசுக முண்டாகுகவெனவன்றே அவ்வாறு அவாவுதல் சுகவியத்திக்கு ஏகத்தன்மையானே விலக்கவேண்டுமதின்மையின், பிரத்தியக்ஷமோ அறிப்பப்பெறாத பிரஹ்மசுகாதி வியவச்சேதகமென, அதேயெனக்கெனச் சிறப்பிக்கப்பெறும் என்பதாகக்கூறியதோஷமின்றும். அதன்காரசபலமுடைய மமதையதிகர்ணத்தினும் கேவுலம் சுகமே

ரூம் என மதியத்தன்மையும் புலம்படுதல் உளதேயாம், ஆனால், அதன்காமனைப் பிரயோஜகம் ஆகாதென்பது கருத்தாம்.

அசுகாத்மணிற் ப்ரேமையுபுதியி லாவதின்ரூஞ், சிசுவும் மஃதுட்டினினித்தியகித்தநேரும், இசையும் பறையன்பென வின்பெனுமானமீதை, யுகிதான்மணி லாகருமென்றுமொறுத் திடாரால்.

ஆன்றியும், ஆன்மா, சுகம், அநௌபாதிகப் பிரேம கோசரத்தன்மையால், எஃதிங்நனமில்லதோ, ஆஃதங்கனமல தாம், எங்நனந் துக்காதியென அயலனுமானஃகூறல்:— அசுகவென்பது. உபாதியில் = அயலாலாக்கப்பெறாத வென்பதுபொருள். அசுகாத்மணில் = சுகவியதிரித்த பிரத்திபக் காண்மாவின்கண் நிஷ்க்ருஷ்ட அகங்கார. அதன் சாக்ஷிசை தன்யத்திலு, சிசுவும் = அற்பப்புழுவும், நோயுற்ற குழுவியும் என்பது, துயர்மிகுந்த பிராணிகட்கும் தம்மிடத்துப் பிரேமைகாணப்படுகின்றது என்றால், சிறப்புற்ற ஆன்மாக்கட்குக் கூறவேண்டுமெனெனையென விளக்கியதாம். கிருமிகட்கும் தந்துக்கபரிகாரப்பொருட்டுத் தாவனாதிதரிசனத்தானே உளதேயாம் தந்துக்கத்திற் றுவேடம், அதுவும் அக்கால் ஆன்மாவின்பாற் பிரேமை அவற்றிற்குப் பிரேமையிலதாயின், பொருந்தறுதாம்; உதாசனே நரதுக்கத் துவேடங்காணுமையின் என்பதுகருத்தாம். அற்றேல், கிருமிகளின் பிறவுற்றின் ஆத்மாவிற் றுனாதல், யாங்நனமஃதாம்? சித்தத்திலஃதேலா ஸம்பின்ன ஆசங்கித்து, சர்வீரதுபவ சித்தமாய அதுயாங் னனம் நிராகரிக்கத்தக்கதாகுமீ? எனஃகூறல் நித்தியுகித்த மென்பது. எப்போதும் அதுபலசித்தமென்பது பொருள். தனபுத்திராதி சித்தத்திலும், அவராற் சாதிக்கத்தக்க வுப

காரத்தை யெண்ணாது தாய்தந்தையராதிகட்கும் பிரேமை காணப்படுகின்றதன்றோ, இவ்வண்ணம், நிரதிசய சுகரூப ஆன்மாவின்கண்ணும், அதுமுரண்படாதாமென்பதுபொருள். மேலும், அவ்விதி பிரியமருஞ் சுதன்றினும், செவ்விதிபிரியந் தனமாதியினும்? என்பதாதி சுருதியினும் நித்தியசித்த ஆன்மாவின்கண் அதுசித்தமாம் என்பார், அன்பு மறையென்றார். எனஎன்றதற்கு வியாத்தமாய ஹேதுவிற்குப் பக்கதருமத்தன்மை யுண்மையின் என்பதுபொருள். ஊசரும் = நையாயிகரும், உம்மையொலிபான், மீமாம்சகாதியருமாம். நையாயிகரோ அதுமானத்திற்கு, விபீர்த்தியும், பக்கதருமத்தன்மையும் என்னும் இரண்டு அங்கங்கள்கூறுவர் எனத்தாங்கருதிய அங்கமமைந்த ஆன்மாவின்சுகத்வ அதுமானத்தை நிராகரிக்கமாட்டார் என்றால், மறைபையே பெரிதும் மருவிய மீமாம்சகாதியரைப் பற்றிப் பகரவேண்டியதென்னே! என்பது கருத்தாம். ஆன்மாவின்கண்ணே துக்கித்தன்மையைக் கவரும் பிரத்தியக்ஷப்பாத முளதாமென்னற்கு; துக்கித்வாதிகட் குபாதித்தருமத்தன்மையானே, திருக்குருவ ஆன்மாவில் இன்பத்தன்மை யதுமானத்திற்கு அதனினும் பின்னவிடயத்தன்மை யுண்மையின் என்பார், உசிதானமனில் என்றார்.

“ஆநந்தவடிவதகன்றதஞ்ஞானத்தும், ஈனந்தனர்பேதமெவையுமிதனியல்பாம், தானுந்தையோ தும்விதியனுசாரியோர் கண், மானந்தனின்வேதமுடிகளின்மர்நுவாரால்.”

உள்ளறிவென்னுஞ் செய்யுளி லுரைத்த காட்சி கருதல் மாமொழிகள் என்பவற்றுள், காட்சிகருதல்கள்கூட்டப்பெற்றன. இஞ்ஞான்று மாமொழிகள் என மலர்ந்தமறைமையும் ஆண்டறைதல் :- ஆநந்தமென்பது. வடிவம் = விக்கிரகம், ஆநந்தசொருப மென்பதுபொருள்.

• அகன்றது அஞர் அனைத்துமென்றது, அது, “அறிய விரும்பித்தேடும் முழுக்கூக்களானே செள்ளத்தக்கது என அறிவித்ததாம் என்றிக. அற்றேல், சத்விதீய ஜீவன்பால் அற்பத்தி விரும்பம்மருவதின்றும், “என்பதால் ‘இன்பரிடே தங் காணப்பெறுதலின், யாங்ஙனம் அதற்கு ஆநந்தரூபத் தன்மை யாதல்எனின்? ஆண்டுக்கூறல்—இதனியல்பாம்= வஸ்துசபாவம் என்றது. ஜீவசொரூபம் பிரபஞ்சத்தோடு கூடிப் பிரதிதியாயினும் “யாண்டயலொன்றுங் ‘கண்டிலன் கண்ணு, லீண்டொலியெவற்றையுஞ் செவிகொண்டிலனே” என்பதானி சுருதி சித்தமான அத்வயப்பிரஹ்மமே அதற்கு வாஸ்தவவடிவமென அது அற்பமலவாம். இவ்வாறாகவே சுகரிடேத சுருதிக்கு இது விடயமாகா தென்பது கருத் தாம். அற்றாயினும், சுவர்க்க காந்திவாக்கியத்தானே சுக முடைமையே ஆன்மாவிற்குணரலாம் அலது சுகரூபத் தன்மை பிலதாம்எனின் அதன்கட்கூறல்:—ஒதும்விதி=அத் தியயனவிதி என்றது. அத்தியயனவிதியோ சுவாத்தியாயோ அத்தியேதவ்ய என்பதானே சுவாத்தியாய சப்தத்தமைந்த முழுத்தன் சாகைக்கும் அத்தியயனத்தை விதிக்கின்றது, கருமகாண்டமாத்திரத்திற் கென்றிலதாம். இங்ஙனமாகவே, உபநிடதம் படித்த சாதனசதுட்டய சம்பநநர், அதனுட் பட்டனவாய்” ஒன்றொடுமார்ப்புறன் உலகதுக்கத்தா, லென் றும்பாகியன் பசிதாகமிலன், பொன்று தன்மோகம் புன்சரை சோகம், என்றுங்கடந்தோ நென்றறி குதியே. விஞ்ஞான மானந்தம்பிரஹ்மம், இஃதிதற்குப் பரமஆநந்தம். யாது தான் பூமா அதுசுகமாமே.” என்றற்றொடக்கத்தனவாய ஆநந்தாத்மப் பிரதிபாதகப் பிரத்தியக்ஷவாக்கியங்கள் படிப் பர். படிப்பனவாய வேதாந்தவாகியங்களான் நிர்ந்துக்க நித் தியசுகனிக்கிரகமாய திருக்குருவப் பூமஆன்மாவை யறிவ

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 151

ரென்பது பொருள். அல்லது வேதங்களிற் றள்ளத்தக்கவை
கள் வேதாந்தங்கள் என்னும் மதத்தானே, அவைகட்கு
அருத்த சூனியத்தன்மை யுண்மையின், அதுகொண்டு
ஆர்த்தாதி அசித்திபையாசங்கித்து, அத்தியபின விதிக்குக்
கண் கண்ட பயனுண்மை கோடலின், கருமவாக்கிய
ங்கடுப்ப அவைகட்கும் பயனுடைமை யகற்றல் முடியாத
தாம் என்பார், ஒதும்விதியென்றார். யாது காட்சி கருதல்
களானே துணியப்பெற்றதாமோ, அவ்வாந்த விக்கிரகமா
கிய ஆன்மாவை யென்றுணர்க. இஃத்யம்பியதாம்: ஆண்
டநிருதஜடவிரோதி யென்பதில் ஆன்மாஜட அகங்காரவி
க்ஷணசித்துருவமென முன்னோதப்பெற்றது. அற்றேல்,
சத்தியஞ்சாற்றப் பெற்றது அதுவே யமையாதாம் ஞானம்
அறித்தியமாதலின் எனின்? அற்றன்றும், ஞானபதவாச்சிய
விருத்திய நித்தியமாயினும், அதனசிரயசாக்கி சைதன்யத்
திற்கு அஃதின்மையின். அங்ஙனமன்றோ:—உளதாமண்டு
தேவதத்தாதிகட்டு சுகதுக்காதி சாக்ஷாத்காரம், அதுவும்
கடாதிசாக்ஷாத்காரம் போலும் விழி முதலனவாய யாதா
வது ஒரு கரணத்தானே துணியப்பெறுதாம்; அதன்கண்ண
ளவையின்மையின். சுகாதித்தோற்றம், கரணத்தோடு கூடி
யது, வினைப்பான்மைமே வலின் எனவதன் காரணம் மனந்
துணியப் பெறும் என்னற்க; தற்கிரியாத்தன்மைக்க சித்தியு
ண்மையின், சாக்ஷாத் காரத்தன்மையானே அதன்சித்தியா
மென்னற்க; அதற்கித்தியத்தன்மையிலுங்கூடலின். மேலும்
சுகாதி யுற்பத்தி சமயத்திற்பவிக்கும் அவ்வுணர்விற்கு அஞ்
ஞன்று விடயா சக்தமநேஜந்யத்வம் பொருந்துறுதாம்.
இரண்டாவது கணத்திலேயே சுகாதிஞானமென வியம்பற்க;
பிரமாணமின்மையின், முதற்கணத்தில் அறியப்பெறாச் சுக
இருப்பில், பிரமாணப்பிரயோஜனங்களின் இன்மையானும்;

இரண்டாவது கணத்திலும் சுகாதியையுண்டாக்கும் மனச்
சை யோகத்திற்கு வேறேராற்றாற் பெறுப்படுதலானே அத
னால் அதனுணர்வு அசம்பவமாதலினாலும். விடய அசம
வாயிகாரணத்திற்கு ஞான அசமவாயிகாரணத் தன்மை எங்
கும் கண்டதுமில்லைபன்றோ. அயற்சை யோககற்பனையாற்
றினோ, அசமவாயிகாரண அழிவானே அழிந்த சுகாதியின்
அதுபவ அசம்பவத்தானும் என்க. ஆயின்பாங்கனம் சுக
ஞானம் உண்டாயது ஒழிந்தது என்னும் அதுபவம் உண்டா
தலெனின்? ஆண்டுச் சுகாதியிருப்பதுதாங்கால் அவ்வுணர்
விற்கு உற்பத்திவிநாச அதுபவம் உளதாவதிலதாம், எதனா
னே புணர்விற்ப்புதயாதி துணியப்பெறலாமோ, சுகாதி
யுதயாதி தசையில் அதனுபவத்திற்கு அதனுற்பத்தியாதி
விடயத்தன்மையானே பிறிதோராற்றாற் பெறுதலானே
அதன் அசாதகத்தன்மை யுண்மையின், ஆகலின் சுகாதியு
பலகூலித அதன் அதுபவத்திற்குத் துக்காதிசமயத்திலும்
திதியாதலின் அதனையுண்டாக்குங் கரணநிருபணமாகாமை
யின், சுகாதிவிசிட்ட அதனுற்பத்தியாதிக்கு அந்யதாசித்தத்
தன்மையுண்மையின் சுக அதுபவ உற்பத்தியாதியிலதேயாம்
இங்ஙனம் அதன்பேத அதுபவத்திற்கும் என்னும் பாதிக்கிப்
படாத எளிதிற்கோடலானே, சுகதுக்காதிவிடயாதுபவம்
ஒன்றே அதே வேறுபுருடனுக்கும் சுகாதிசாதகம் ஆம் என்
பதாக, ஜகன்மாத்திர சாதகஞ்சைதன்யம் ஏகம், அதற்கே
கடாதிகளினது உம்பிரகாசகத் தன்மையுண்மையின், அது
வும் ஆன்மாவே சுருதிசிக்கம், அதன்பேதத்திற்குப் பாதக
மில்லாமையின் எனச்சித்துருவ மெயான்மாவாம். இவ்வண்
ணமியம்பிய அதுமானத்தானே அதற்கு ஆநந்தத்தன்மை
துணியப்பெற்றவழி ஆநந்தத்திற்குத் துக்கவிரோதித்தன்
மையானே நிர்ந்துக்கத்தன்மை ஆன்மாவிற்கு அறித்தியந்

தன்மை அயோகத்தால், நித்தியத்தன்மையுந் துணியுப் பெற்றதாம். ஆகவே நிர்ந்துக்க நித்திய சிற்சுக விக்ரகம் ஆன்மாவாம். இங்ஙனம் எல்லாவுலகிற்கும் திருசியத்தன்மை யுண்மையானும் கூறப்பட்டும் நியாயத்தானும் அநிர்வசனீயத் வசித்தியுளதாக, சஜாதீயாதி பேதகுனிய முமாமெனமொழிந்த ஆன்மசித்தியாம். இதுவும் வேதாந்தவேத்திபு சமஸ்த சொரூப உபலக்ஷணத்தன்மையானே உரையாடப்பெற்ற தாம். ஆண்டொங்கனம் ஜடப்பிரபஞ்சத்திற்கு உண்மையா கச்சம்பவமென்பது? ஆயின் யாங்ஙனம் இதனுபவம் எனின்? அத்தியாசத்தால், அசம்பாவிதமாய் அநுபவசித்தத் திற்கு அத்தியாச நியமத்தானென்றுணர்க. அவ்வாறே இவனேசமர்தியினின்றும் எழுந்தகாலையில் முன்சமஸ்கார த்தால் கருமங்களைச்செய்த போதினும், ஆத்மதருப்த: —ஆத் மலாபத்தாற்றிருப்தன், இதனானே இச்சையின்றியதன்மை யானும் அடைபத் தக்கதயலொன்றின் மையானும் என்க: ய:—யாவன், இவ்வண்ணமாயநர: — மகான் மாவோ, தஸ்ய— அவனுக்கு, முன்மொழிந்த விதியானே, சங்காதித்தியாக பூர்வமாய கருமத்தானும், அர்த்த: ரைவவித் யதே—பிரயோஜனம் ஒன்றும் உளதாவதில்லை, அவனுக்குக் கிருதார்த்தத்தன்மை யுண்மையின். அவ்வாறேதத்துவத்தை யுறிந்தவனுக்குக் கருமங்களில் ஒளதாசீனத்தன்மை கேட்கப் பெருகின்றது:—“முன்னுறுமிருடியரறிஞ ராய்மொழிந்தனர் என்னகாரணமாயாம் படித்திடுவேம், என்னகாரணமாயா மதம் வேட்பேம், சொன்னவாக்கதனில் வாக்கினைச் சுகுப் பேம், மன்னிடம் பிராணனில்வாக்கினைச் சுகுப்பேம், இன் னவண்ணமொழுந்ததே யேயும். துயிலிலாதல் தூஷணீம் பாஷத்திலாதல்பிராணனில் வாக்கு இருக்கும், படித்தவிலே னும் பாஷணத்திலேனும் வாக்கிற் பிராணனிருக்கும், அவ்

வாறே “என்பிரஜையாற் செய்வேம்? எந்நமக்கிஃதிரன்மா இதுலோகம்” பிரஜையாகிய சாதனத்தானே என்னசாத்திய பலத்தைச்சாதிப்பேம். பிரஜையோயாகிய லோகசாதனமென்பது தெரிந்தவிடமே, அந்தப்பிரஜையலோகமும் நமது ஆன்மாவிற்கயலாக விலதாம், எல்லாமேநமது ஆத்மபூதமேயாம், எல்லாவற்றிற்கும் யாம் ஆத்மபூத மாவேம் ஆத்மாவும், ஆன்மத்தன்மையானே எச்சாதனத்தானுமே உத்பாத்யமேனும், ஆப்பியமேனும், விகார்யமேனும், சம்ஸ்கார்யமேனும் ஆகாதாம். ஆன்மயாஜிகட்குச்சமஸ்காரய பொருட்டுக்கரும மென்பதும் காரியகரணத்தந்தரிசனவிடயமேயாம். இஃதெனது இதனானே அங்கம் சமஸ்கரிக்கப் பெறும், என அங்காங்கித்தன்மை யாதிகேட்கப்படுதலின், விஞ்ஞானகீளை கரசத்தை யிடைவிடாது காண்பவனுக்கு அங்காங்கி சமஸ்காரங்கோடல் கண்டதின்றன்றே. ஆகலின், பிரஜாதிசாதனங்களானே ஒரு சிறிதும் செய்யேம், அறிவற்றவர்க்கன்றே அந்தப்பிரஜாதிசாதனங்களானே செய்யத் தக்கபலமாவது. பேய்த்தேரில் நீரருந்தற்பொருட்டு அதனை நீராக்கக்கண்டோன் முயல்கின்றானென, ஆண்டு ஊஷரமாத் திரம் உதகபாவங்காண்பவனும் முயலுதல் முற்றாளுதன்றே. இங்ஙனம் பரமார்த்த ஆத்மலோக தரிசிகளாய நமக்கும், அறிவலார்கானும் விடயமாய், கானனீரதி கடுப்பதாயிருக்கும் பிரஜாதிசாதன சாத்தியத்தில், பிரவிருத்தி பொருத்த முடையதாகாதாம் என்பதுகருத்து. அதனாலிது கூறப் பெறும்:—பரமார்த்த தரிசிகளாய எந்நம்மனோர்க்கு, பசிடிகாதி யுற்று நன்மைதீமைகளைன் விகாரம் நாடாத இவ்வான்மவுலகம் பலம்விரும்பத்தக்கதாம், சர்வக்கிரியா உபரமமே ஆத்மலோகசாதனம் முக்கியம் அந்தரங்கம், சாத்திய சாதினாதி சர்வசம்சாரதரும் விரிர்முத்தமாய இவ்வான்மாவிற்கு ஏதே

ஊஞ் சாதனமிச்சிக்கதக்கதின்றும். சாததிபகதிந்நிற்
சாதனத் தேடவெண்டுமென்பது; அசாதநியத்திற்கும் சாத
த்தெவதையினு, சவமதிபாற் பலத்தினும் தாணஞ் செய்
துபோலாகும். கனத்திற்றுன்கருணக் காட்டிவது போ
லாகும். ஆகலின் இவ்வான்பாவயுணர்க் காததாயாவத
றையுமே விட்டொழிக்கவேண்டும் அது தொழில், தொடங்கி
கொணுதாம். என ஆத்மவிக்ந்தக்கட்டுக் கடனின்மையைச்
சுருதிகாட்டுகின்றதென்பதா கன்கருணியதெயர் அந்தா
ந்மகியென்பதாதி. (17)

(அ - கை) சுற்றுப்பாதத்தையே விவாணஞ் செய்
தருளல்:—

காயபுகாபக்யூகீதாஸஸெதவாஸெவாத்தாஸா
ஸ—ஸெ, கெலிடிஸ்யுதலாயுஸ்யுதலாஸ—ஸெதாஸா
ஸவ—ஸா. 18

க. திக்கின்றிய நலனின்றிய செயலாவருபவன, மிக
கன்பமுமிடானது மெய்தானிவென்றும். தெவ்ஞ்செ
யுஞ் செயலென்றிலை சிறிதுஞ் செறிபற்றிலான், ஏன்கும்
முயிர்பையாவினு மெஞ்ஞான்றினுமுளலே.

(வி - ம்) காயபு = அவசியம் ஆற்றத்தக்கனவாய் அக்
கீனி தேறாத்திராதிகள், அகார்யா: = அவற்றின் மாறாய் ரூப
விளையாட்டுகள் முதலன், அவையே கிருதய: = கருமங்கள்,
அவற்றின், பவபூதங்களாய், சுபாசபெ: = சுவர்க்க வாகாதி
ரூபங்களை, ஸ = அவன், கைவாப்போதி = அடையவே மாட்
டான், கர்த்தருத்வாதிகள் அந்தக்காணத்தினவாய் அதுவும்
ஆன்மாவினின்றும் அபலாக்கப்பெற்றிருத்தலின், சகல
காமங்களையும் அடைந்தவனாகிய, அஸய = துவ்வற்றினுண்கு,
கிஞ்சித் = ஒரு சிறிதும், ஐகிகமேனும், ஆமுஷ்மிகமேனும்

நசூத்யம்ஸீயாத்=சாதிக்கத்தக்கதாக விலதாம். அதன் கட்
காரணங்கூறல்: சர்வஜந்துஷு=சர்வதா=எல்லாப் பிராணிக
ளிடத்தும் எப்போதும் இராகின்றவன் அறிஞதைலின் என்
பதாம். “எனினிவ்வணமறிந்தனனடிபிரம, மவனிதுவாவ
னாயினெனவே” முன்மொழிந்த இந்தப்பிரஹ்மவித்தையி
னாலே எல்லாவற்றனடைவுண்டாகலாம். பெருமை வாய்ந்த
தேவாதிக்கட்கு, வீரிய அதிசயத்தானே; இஞ்ஞான்று கல்பி
காலவாத்திகட்கு விசேடமாய் மதுடர்கட்கு முடியாதாம்,
அற்பவீரியத்தன்மையான் என ஆம் எவனதேனுமதி,
அதனையகற்றும் பொருட்டு அறைதல்:—முன்றொடர்பு,
ததிதம்=பிரகிருதப் பிரஹ்மம்யாது சர்வபூதாது ப்ரவிஷ்
டம் திருஷ்டிக்கிரியாதி லிங்கம், ஏதர்ஹி அபி=இந்நிகழ்
காலத்திலும், எவன்=யாவனேனும் பாகிய உற்சுகமுறு
தலைப்பற்றுவனாய், தன்னையே இவ்வணம் அகம்பிரமமாயி
னன் எனவே அறிந்தனன், உபாதிஜநிதப்பிராந்திவிஞ்ஞான
அத்யாரோபிதவிசேடங்களாகிய சமுசாரதருமங்களையகற்றி,
கந்தாதியற்று அந்தரபாகியமற்று விளங்கும் பிரஹ்மமே
யானாயிருக்கின்றேன் கேவலமத்விதிய மென்பதாக அறிந்த
னன், எனின், அவன் அவித்தையா லாக்கப்பெற்ற அசர்வத்
தன்மை நீக்கத்தினால், பிரஹ்மவிஞ்ஞானத்தினால், இவ்யாவு
மாவன், மகாவீரியவான்களாய வாமதேவாதிகளுள்ளும்,
ஹீனலீரியவான்களாய நிகழ்காலத்திய மதுடர்களுள்ளும்,
பிரஹ்மத்திற்கேனும் அதனது விஞ்ஞானத்திற்கேனும் சிறப்
பென்பதின்மற்றே என மறையுமறைகின்றது, ஆன்மஸ்த்தா
கிச் சர்வாந்மபாவ மடைவுற்றவுனுக்கு அடையவேண்டிய
தயவொன்றின்மையின் என்பதூ கருத்தாம். 18

ஸ்ரீபகவற்கீதை:—கண்ணிற்கருதரு மறிவைக்கருதிய
வறிவேமிக வருகளிகூர்வோ, நெண்ணிற்றொழிற்று பயனுற்

நிடம் வகையிசையானதலிம் வினையாவும், பண்ணிற்பெறுவு
தோர் பயனுண்டேவவை பண்ணுதுறுவதோர்பழியுண்டோ,
மண்ணிற்பிறிவனிவையுற்றில னெனமதியாரவைசெய விதி
யாரால்.

(அ - கை.) உரைத்தருளி வந்தகருமயோகத்தை யுப
சங்கரித்தருளல்:—

குகுதொடவதுதயாலுபகதுவுகூஜதுவி,
வெகூமதிவாவொகிவாவொகிதாஹு.

க. பற்றிலாமையாலதா லிப்பாரின்மேயசீவர்தா
முற்றற்றெழிற் செயல்லுரித்தாகும் பூபனே
பற்றுளார்கள் செல்கையாற் பலப்பதங்கள் பற்றுவார்
பற்றிலார்களெம்மையே தம்மடிவமாக வடைதரால்.

(வி - ம்.) அதோ = எதனாகருமயில்லாமலே னைக்கர்ம்
யகித்திலதோ அக்காரணத்தினால், அசக்ததயா = கர்த்
ருத்வ அபிமாரீ, பலாபிலாஹியுமாயவன் சக்தன், அவனினும்.
மாறாயவன் அசக்தன், அவன்றன்மை அசக்ததா, தயா,
அசக்தத்தன்மையானே, ஜந்துபி: = முமுக்ஷுக்களானே,
கர்மகர்த்தவ்யம் நித்தியமும், நைமித்திகமும், நிஷித்தகா
பியவரஜனவாயிலா யியற்றத்தக்கதாம். பூபுவன விளித்
தருளி உலகத்தைச் சிஷிக்கும்பொருட்டு உன்னாலும் கரு
மஞ் செய்பதக்கதாம் ஏனக்காட்டியருளினார்; அன்றயினே
சிஷிகன் இல்லாமையானே கருமசம்பிரதாயங் கழிந்துபோ
தலின் பூமி கலங்கிக்கெடுமென்பது திருக்கருத்தாம். கூறிய
வடிவசக்த: = ப்யன்விழைந்தோன், கதிமவாப்நோதி = அவ்
வக்கிருமபலபோகப் பொருட்டு அவ்வத்தேசத்தை யடை
வான், கமனத்தைக் கதுவுவன் அவ்வாறே கேட்கப்பெறு

கின்றது:—சதமொரு நாடிகளிதயஞ் சார்வன, விதவவற் றென்றே விநிர்கதமேற்சிரம், அதனான்மேலே யண்டிப்முத மாம், பாதவிஷ்வங்கயற்ப பலகதியதாம், மதமாமுத்கிரமணந் தனின் மருவுத்.

தூற்றொருநாடிகள் மாம்சபிண்டமயமாய் இருதயத்தி னது சம்பந்திகளாய் முக்கியங்களாக இருக்கும்; ஆக நாடி கள் அளவிலவதனால், அவற்றுள் ஒன்று மூர்த்தாவைக் கடந் துறும், அதனான் மேற்சென்று அமிருதபாவத்தை யடை யும், விஷ்வங்=நாநாகதியன், குறுக்கினுங் கோர்ப்பன, மேலு் மேய்வன, ஆகி, அன்னியநாடிகள் இருக்கும், சமுசாரகமன வாயிலாயினவாம், அமிருதத்தன்மையின் பொருட்டலவாம், மற்றோ, உத்கிராந்தியின் பொருட்டே யாவனவாம், தூற் றென்றனுள் ஒருநாடியால் அமிருதத்வக்கிரம முக்திஸ்தா னத்தை யடைவன், மற்றவற்றால் சென்று மீண்டுந் திரும்பு வன் என்பது பொருள்; தாத்ருசு: = அசுக்கதே மனத்தாய் மைவாயிலாய்த் தத்துவஞானத்தை யடைந்து பரமென்பதில் லாமலே கதியையிண்டே, மாம்=நிஷ்கள ஆனந்தரூபப்பி ரஹ்மமாகிய எம்மை, அவாப்நோதி=அடைந்திடுவன், அவ் வாறே மறையுமறைகின்றது:—“இவ்விதமே காமயமானன் சுழல், செவ்வினியா மகாமயமானன் செயல், எவ்வகாமன் றுனிட்காமன்றான், எவ்வாப்த்காமனாத் மகாமன், அவ்வநி வேன் றனருயிரவைகள், தவ்விமேலே தாஞ் செலமாட்டா, அவ்வரும் பிரமமேயாகிய வன்றான், ஒவ்வரும் பிரமமே யுற்றுவாழ்வன்” இவ்வண்ணமே வாஞ்சைமிக்கவன் வருந்தித் திரிவன், எக்காரணத்தான் காமயமானனே இவ்வண்ணம் சம்சரிப்பானோ அதனால் அகாமயமானன் எங்கும் சம்சரிப்ப தில்லை பல ஆசக்தனுக்கே கதீபகரப்பெற்றது, அகாமனுக் கோகிரியை கிட்டாமையின் அவன் விடுபட்டவனே யாவன்.

யாங்ஙனந்தானிவன் அகாமயமானனாவன்? யாவன் அகாமன் ஆவனோ அவன் அகாமயமானனாவன், யாங்ஙனம் அகாமதையெனின் நுதலுதும், யாவன் நிட்காமனோ = எதனாற் காமங்கள் விடுபட்டவனோ, அவ்வவன் நிட்காமன். எங்ஙனங்காமங்கள் விடுபடுகின்றன? யாவன் ஆப்தகாமனாவனோ அடையப்பெற்றன காமங்கள் யாவனல் அவன் ஆப்தகாமன்,, யாங்ஙனங்காமங்கள் அடைவுறுகின்றன? ஆத்மகாமத்தன்மையானே,, எவனுக்கான்மாவோ, அயலவாவத்தக்க வஸ்து அந்தரபூதபதார்த்த மிலதாமோ அவனுக்காத்ம காமத்தன்மையமையும், ஆன்மாவே உள்ளற்றது வெளியற்றது, முழுது முற்றது, பிரஞ்ஞான கனமாயது, ஏகாசமாயது; மேலு மில்லைக் குறுக்கிலு மில்லை கீழுமில்லை ஆன்மாவினுமயலாகக் காமிக்கத்தக்க வேறு வஸ்து யாவனுக்கெல்லாம் ஆன்மாவே யாமோ அவனக்கால் எதனாலெதனைத் தான் காண்பன் கேட்பன் மனனிப்பன் மதிப்பன் இவ்வகை யுணர்ந்து தான் எதனை விழைவன். பதார்த்தம், அயற்றன்மையானே அறியப்பெற்றதாயன்றோ காமிக்கத்தக்கதாவது, ஆப்தகாமனாகிய, பிரஹ்மவித்துக்கு இஃதயலாகாதாம், ஆத்மகாமத்தன்மையானே ஆப்தகாமன் ஆவன் யாவனோ அவனே நிட்காமனாய் அகாமனாய் அகாமயமானனுமாய் இலங்குதலின் விடுபடுவன் எவனுக்கான் மாவேயாவுமாமோ அவனுக்கநான்மா அவாவத்தக்கதாம் என்பதாகவின்றும்; அநான்மாவோ அன்னியமவாவத்தக்கது, சர்வமும் ஆன்மாவேயாயது என்பது முரண்படும். சர்வான்ம தரிசிக்குக் காமிக்கத்தக்கதின்மையின் கருமமும் பொருந்தாதாம். யாவர் தாம் பிரத்யவாய பரிசாரப் பொருட்டுக் கருமத்தைப் பிரஹ்மவித்துக்கும் கற்பிப்பிரோ, அவர்க்கு ஆன்மாவேயாவு மாகாதாம், ஆன்மாவின்னும் அன்னியமாய்க் கெடுக்கத்தக்கதாய் பிரத்யவாயத்தின்

கருத்திருத்தலின் யாவனற்றான் பசியாதிகடந்த நித்தியம் பிரத்யவாய அசம்பத்த ஆத்மாவறியப் பெற்றதோ அவ்வீணை யாம் பிரஹ்மவித்தென்பேம், நித்தியமே பசியாதிகடந்த ஆன்மாவைக் காண்பன், எதனினின்றும் தள்ளத்தக்கதாதல், கொள்ளத்தக்கதாதல், அயலாக யாவன் காண்கிலனோ அவ்வீணையகப்படுத்த அருகமாகாதாம் யாவன் அப்பிரஹ்ம வித்தோ அவனுக்குப் பிரத்யவாயபரிகாரப் பொருட்டுக் கருமமுளதேயா மென்பது முரண்பாடன்றும். ஆகலின் கர்ம மின்மையின் அகாமயமானன் சனியான் வீடேயடைவன் அவ்வகாமயமானனுக்கோ கருமமின்மையின் கமனகாரணமின்மையின் பிராணன்க ளென்னும் வாக்குமுதலன தேகத்தினின்றும் மேலேகிளம்பிச் செல்லாவாம் அவ்வறிஞனும் ஆப்தகாம ஆத்மகாமத்தன்மையானே ஈண்டே பிரஹ்மபூதனாவன். யாவன்றான் சுழுப்த அவத்தையனைப் போல நிர்விசேஷ அத்தைவத குன்றாத சித்துருவ இயற்கைவாய்ந்த ஆன்மாவை யுணர்வனோ அவன் தேவாக்காதிகள் கிளம்பாவாம்; மற்றோ, அறிஞனவன் ஈண்டே பிரஹ்மம், உடம்புடையவன் போற் காணப்பெறினும், அவன் பிரஹ்மமே வாகிப் பிரஹ்மமடைவன். காமங்கொன்று மில்லாமையானே ஈண்டே பிரஹ்மமெய்து வனன்றிச் சரீரபாத உத்தரகாலம் என்பதின்றும். அறிஞனுக்குப் பாவாந்தரப் பிராப்தி யிலதாம் ஆயினோசர்வ உபநிஷத் காற்றவிழைந்த அருத்தமாய்மோக்ஷத்தின் ஆத்மைகதல்வப் பெயர்ப்பாதிதமாம். மோக்ஷதரும வேறுதகமேயாமலது ஞானநிமித்தம் தாகாதாம் அதுவே அநிஷ்டமாம் அநித்தியத்தன்மையும் மோக்ஷத்திற்கு அடைவுறும். வீணையால் விளைந்தபொருள் நித்தியமெனக் கண்டதில்லை. மோக்ஷத்தையோ நித்தியமென வுடன்பட்டுனோம். ஓஷநித்திய மகிமாவென்னும் மந்திர வர்ணத்தான். என்க

தாக நித்காமத்தன்மையானே தத்துவ வித்துக்கட்குக் கிள
ம்பானமயை மறைபறைகின்றது. (19)

(அ-கை.) எதனாலித்தகைய பிரபாவம் கருமமாமோ
அதனால் கிருத கிருத்தியனும் லோக சங்கிரகப்பொருட்டுக்
கருமங்களைச் செய்தல்வேண்டுமென வருளல்:—

வாஸாஹிபிஜாபநாஹிபுராஜஷப்யொஹிஜாஹி,
ஸம்முஹாயஹிபொகாநாஹிபுராஜஸங்கிஷாபாஹி.

க. முன்னர் மன்னரிருடியோர் முதன்மைவிடைந்தனர்,
பன்னுலோக மன்னுவோர்தம்பாலனப்பொருட்டிமே
அன்னதன்மை வன்னகன்ம மாவலிற்றொடங்கலாம்
இன்னமோர் பிறப்புளாருமேற்றுளார்செயல்களே.

(வி-ம்.) புரா=கிருதயுகாதியில், பரமாம்சித்திம்=சண்
டேகைவல்யத்தை ஜீவிப்பவராயே, ராஜர்ஷப: = அரசர்களும்
இருடிகளும், ஜனகவசித்தாதியர், ஆபநா: = அடைந்தனர்,
அடையத்தக்க தயலொன்றின்றேனும், லோகாநாமசங்க
காய=எல்லாமேன்மையின் மூலபூதமாய நல்லாசாரத்தில்
நிகழும்பொருட்டு, தாத்ருசம்=முன்மொழிந்த வகையில்,
கர்ம=தொழிலை, ஆரபேத்=அதுட்டித்துவரவேண்டும், ஜட
ஜனம் பற்றுற்றுக் கருமந்தொடங்குவதேபோலஇவ்விருளும்
லோகசிகைஷபின்பொருட்டுக் கருமந் தொடங்கவே வேண்டு
மென்பதுபொருள். மேலும், இருபிறப்பாளரல்லாதவரும்
ஆகிய தருமவியாத பதிவிரதை முதலாயினோரும், அலெளக
கதரிசனத்தால் செய்யவேண்டுவதைச் செய்து முடித்தவரா
யினும், தமக்குசித தருமமாய தாய் தந்தையர் சேவை,நாயக
னது சுகருஷை, முதலவற்றைச் செய்துகொண்டிருந்தனரே
யன்றிக் காஷ்டமெளனத்தால் ஜடபரதாதிபோலும் கருமத்
தையுபேக்ஷிக்கவில்லை. இதுவும் மகாபாரதத்தின்கண் ணிப

ம்பப்பெறுகின்றது ஹிசப்தம் இதீனயிலக்குகின்றது. அத்
விஜாஹு = தவிஜர் அல்லாதவரும், என உத்தரார்த்தத்தி
விருக்கும் வகாரம் பூர்வத்தோடு பொருந்தாநிற்கும். பூமீத்
பகவத்கீதை: ஆதலானீயும் பலத்திந்தீமலவா வற்றமத்தகாரி
யஞ் செய்வாயவற்றாற், நீதிலாவிடே சேரலாமுன்னஞ் சேர்
ந்தவரணேகர்பின்றெறியிற், காதலாலரகன் சனகனே முத
லேர் கருமமோடொழுக்கியென்றோ, போதராயுல கம்புக்க
தேமற்றும் புகுந்தவரநேகர்முன்போனார்.

ஜடபரதர் காட்டமவுனம் ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில்:—

மூற்றுணர்வுடைமையாலே முனிவரர் கிளர்ந்தவாறு
கற்றிலனெழுதாதுண்ணூற் கலைத்திறங்கேட்டிலானாற்
பற்றிலன்மனத்தினியா னும் படுகைநட்பொன்றில்லான்
பெற்றன வருந்தி யொன்றும் பேசிலனெழுக்கினே.

எனக்கூறப் பெற்றுள்ளது.

(20)

(அ-கை.) அறிஞர்தம் கருமங்கட்கு லோககிஷ்ணர்த்
தத்தன்மையையே வெளிப்படுத்தி யருளல்:—

செய்யாநததுருதகழிததூராதுவிலொஜந்,
 உருதெய்ததிராணவதெவாநுவரதுவெள்.

21

க. பெரியரெச்செவலைச்செய்வர்பின் புளோர்
ஐரியதென்றதையேசெய்வருண்மையாய்த்,
தெரியமானமெனத்தெளிவாரெதை
யரியதாயிரும்தையுள்வரால்.

(வி - ம்.) கிரேயார் = இதர ஜனங்களைக்குறித்து மேன்மையினும் மேன்மைவாய்ந்த வைதிககருமநிஷ்டை யுடையவன், கர்மயத்குருதே = குருதேவதை யக்கினி பிதூரதி பஜனம் யாது செய்வனோ, தத் = அவ்விதமே, அகில: ஜன: = எல்லாப்பிராணிகளும், கரோதி = செய்வார்; ஸ் = அந்தமேன்மை

மிக்கவன்றானே, யத்பிரமாணம்மனுதே = எதனைப் பிரமாண
மென் னண்ணுவனோ, த்தேவ = அதனையே, அசௌ = கீழாய்
ஜனங்களும், அநுசரதி = அநுசரிப்பர், பழிப்பற்ற ஆன்றோ
ரால் படுத்திக்காட்டப்பட்ட மார்க்க அநுசாரிகளாய் தேச
சார விசேடங்கள் அவ்வச்சனங்களால் அநுட்டிப்பனவாய்ப்
பிரமாண பூதங்களாமென்பது காணப்பெறுகின்றதன்றோ 21

(அ - கை.) அருளியதேயாய இப்பொருளில் தமதாசா
ரத்தையும் அளவைத்தன்மையானே காட்டியருளல்:—

விஷ்ணுவெனே நஸாயொஹிகஸிடிபெ-நாநாயிப
சுநாவஸ்யுஸ்யுக்ஷு-வெ-கஜ-தயாவ்யுஹம். •

க. விட்டபத்திலெமக்குவிளவதா

யிட்டவெப்பொருளில்லையெதுவுமே

கிட்டருக்கிறசேரவரியதாய்ப்

பட்டதாயினும்யாந்தொழிற்பண்ணுவேம்.

(வி - ம்.) அற்றேல், பெரியவர் பயின்றபடியலாற்பயி
லார் பின்புளோ ரென்பதன்றாகி, லுரியவிவ்வுலக மூன்றினு
மெனக்குச் செய்யவேண்டுவது மொன்றுண்டோ வரியவை
மென்னாலுறது முறுதற்பாலவு மியாவையிங்கையா, பரிய
விவ்வுலக மகிழ்வுடன் வினைதான் பண்ணுதற் கென்னையும்
பாராய்.” என்னும்பூர்வமத்பகவதவாக்கியம்பிரமாணம், மா நுஷ
நாட்டியம் காண்பித்தருளும் அவருக்குச் சர்வகர்மாசரணம்
அடைவுற்றதேயாம், அவ்வாசரணமும் லோகசங்கிரகப்பொ
ருட்டுப் பொருத்தமுடையதேயாம். தேவதைவடிவமாய்
கண்பதிக்கோ மா நுஷநாட்டிய அதுகரணம்பொருந்தா
தாம், “அந்தத்தேவரோ அயில்வதுமில்லை, குந்தித்தண்ணீர்
குடிப்பதுமில்லை” எனச் சுருமானிய தேவதைகட்கும் அசன
பானாதி யபாவத்தைப் போதிக்கும் சுருதியால் கருமாபாவம்
அறிவிக்கப்பெறுகின்றது, என்றால், மற்றென்னேமலர்வது

சர்வதேவீமயமாய ஸ்ரீமகாகணபதிக்கு; கர்மாதிகாரிசரீர இன்றியவருக்கு, வருணஆசிரமங்கட்குத் தக்ககருமநிலதாம் என்பதனுனே “அங்ஙனமாயினும், யாம்கருமம்செய்வேம்” என்றருளிய ஸ்ரீகணபதிதிருமொழி? எங்ஙனம்பொருந்தும் இங்ஙனம் ஆங்கேபுதல்வற்பெற்றோன் கிருஷ்ணகேசன் அக்கினியையமைததாதரிக்குகவென்பதாகச், செவியுறுத்தப்பெறும் கருமாதிகாரிச் சிறப்புக்கட்குச் சம்பவமிலதெனினும், பிரஹ்மவித்துப் பிரஹ்மமேயாகின்றான் என்றும், ஓதருளுணி யென்னுண்மையி னுள்ளேயேதலின லவனெனவேயாம், என்றும் கூறாரின் றசுருதிஸ்மிருதிகளினால் ஜனசயாஞ்ஞவற்கியாதிபிரஹ்மவிஷ்டரைச் சுவாமித்தன்மையானே காணும் ஸ்ரீதேம்பரதுதிருவாக்கியம் “விஷ்டபேமெ” என்னுமிது. மே = ஜகத்யாஞ்ஞவற்கியாதி பிரஹ்மவித்துருவமாய் நிகழும் எமக்கு, விஷ்டபே = முப்புவனத்தில், பிரஹ்மவித்தாகியதன் மையானே சகலகாமத்தையும் அடைந்தவருக்கு இவ்வுலகின்கண், நசாத்யோஸ்திகஸூரிதர்த்தம் = எப்பொருளுமே சாதனத்தாலடையத்தக்கதாக ஆப்தகாமத்தன்மையானே இலதாம். அவ்வாறே வித்யாபலம் கேட்கப்பெறுகின்றது:— “ஓமிங்கறிந்தவன் உண்குவன் எல்லாக், காமங்களையுங்கடி தினிலன்றே” அவன் அறைந்தவாறு பிரஹ்மத்தையறிந்தான் ஆவதென்னே யெனின்? அறிந்தவன் எஞ்சதவின்றிப் போகங்களெவற்றையும் ஆயில்வன்; நம்மனோர்போலச் சுதசுவர்க்காதியை பரியாயமாகவோ வெனின்? அல்லவாம், ஏதகாலத்தில் ஏககணமேறியவற்றையே, பிரஹ்மசொருபமேயாய் ஏகஉணர்ச்சியானே யென்த. பிரஹ்மபூதமாய வித்வான் பிரஹ்மசொருபமாகவே சர்வதூதாமங்களையும் உடனே யுண்பீன். உபாதியாலாக்கப்பெற்ற சொருபமுடைய பிரதிபிம்பபூத சமுசாரியால் தருமாதிரி நிமித்தங்களையும் விழிமுதலிய

1-வது சாங்கியசர்வார்த்தயோக அத்தியாயம். 185

கரணங்களையும் அவாவிக் காமங்களை உலகம் முறையாக வுண்பதுபோல உண்ணான். எங்ஙனம் ஒன்றையும் அபேக்ஷி யாமல் உண்பதெனின்? சர்வஞ்ஞசொருப பிரஹ்மரூபத் தாலென்க.

அநாலப்தவ=ஆலப்து=பூரணமாக அடைதல், அதன் மாறாயது அநாலப்தமாம், அவ்வடையப்பெறுதலும், லப்த வ்ய:—அடையத்தக்கதாக இலதாம். குறைப்பிரஹ்மவித் துக்குத்தான் சிறிது அடையப்பெறுததாக எஞ்சும், நிறைப் பிரஹ்மவித்துக்கு அங்ஙனிலதாம். ஈண்டுச் சாஸ்திரத்தில் நிறைந்த பிரஹ்மவித்துக்கள் காசக்ருத்ஸநபாதராயுணர்ர்கள், அவருள்ளும் முதலவர் அநீசரர், மற்றையரோ சர்வேசரர், “ஐராவேசுநவஸுதெஹிஷ்டு, ஸீவொஹித” எனச் சதருத்ரீயத்தில், தாரகப் பிரஹ்ம மந்திரங்களால் தரித்ர அந்தஸஸமதி சப்தங்களால் கூறப்பெறுகின்றனர். அவ் வாறே நான்குபாதங்களையுடைய பிரஹ்மத்தின் ஒவ்வொ ருபாதத்தை யுணர்ந்தவராகக் குறைபிரஹ்மவித்துக்கள் நால்வர் உளர். அவர் தம்முள். அன்னமெனப் பெயரியவி. ராஜின் உபாசகர் ஜைமிநி, லீலலோகிதவேறு பெயரையுடைய வர், அங்ஙன் பிரணன்னெனப் பெயரிய சூத்திரத்தின் உபா சகர் ஆஸ்மரதயர், த்ராபிநாமத்தானும் நவிலப்பெறுவர், அவ் வண்ணம் மனமெனப் பெயரிய ஈசுரரின் உபாசகர்பாதரி, த்ராபிமந்திரத்திற் புருடசப்தத்தானே கூறப்பெறுவர், இங் னனம், சுபுவிவாவிதமெஹிஷ்டுதஸுப்யாவெஹிஷ்டுதா ருதெஹிஷ்டுரவிஷ்டுதஸுப்யாவெஹிஷ்டுதஸுப்யாவெஹிஷ்டுத.

இதுவும் இனிமேல் உலகத்துடன் விஸ்தாரமாய் விரிக் கப் பெறும், தயாபி=முழுதுணர்ந்தவனாயினும், அகம்= யாம், சுரும=தொழிலை, குர்வே=லோகத்தை நடாத்தும் பொருட்டுச் செய்வேம், எனமுன் மொழியப்பெற்றதே.

எல்லாச்சாமங்களையும் ஏககாலத்தி வயில்வன் என்பது வேதாந்த சூடாமணியிலும் வெளியாய்:—

எல்லாவாழ்வினையுமுறுஞ் சார்வபௌமாதி யிரணிய கர்ப்பார்ந்தமாய் மேன்மேல் வேண்டிற்ற, நல்லாநந்தங்களெ லாம் பற்றிலா வறிஞனனுருதலான், ஞாநங்கொண்டறி சிவத் தின்கூறுய்த், தொல்லாநந்தங்களெலாநிற்கையினு லவற்குத் தோமிலகண்டானந்தச் சித்திதோன்றுதலே, பொல்லாத வினைப்பகையைக்கடந்த பெருந்தவர்கள் புகன்றிமவர் சகல காமாப்தி யெனவன்றே.

உரைத்தருளிய இரண்டு சுலோகங்களின் நிருக்கருத் தை ஸ்ரீபகவனும் அருளல்:—

பெரியவர்பயின்றபடியலாற் பயிலார் பின்புளோரென் பதன்றாகி, லுரியவிவ்வுலகமுன்றினு மெனக்குச் செய்யவேண் டென மொன்றுண்டோ, வரியவையென்னு லுருதவுமுறுதற் பாலவுமியாவையிங்கையா, பரியவிவ்வுலகமகிழ்வுடன் வினை தான் பண்ணுதற்கெண்ணையும் பாராய்.

(அ - கை.) விபக்கத்திற் பாதகம் இரண்டாலியம் பிய ருளல்:—

சு நகுவெஹம்படாகுதிவ்வுதநூதவவலாவிதம்
கூரிஷுதிஜியாநுவவெவ்வணபூரிஹாதிதெ.

க. வினைதனையகஞ்செயர்திருந்துவீடினே

சுனைதனின்மனுமுதாசினனாகியே

வனையெனைநினைந் துநடல்வருணமாயினே

ரணவரும்வினைசெடிதரறிவின்மென்மைபோய்.

(வி - ம்.) அகம் = பரமேசுராகியத்தையு ஐகத்திரு வாசியயாம் யதாகர்மநகர்வே = நித்ய, நைமித்திகத்தையும், அக்

கனிஹோத்திரஜாத இஷ்டியாதிகளையுஞ் செய்யாமற் போவே
மேல். இதன்கண்ணே துவையருளல்:—ஸ்வதந்த்ரோலசபா
வித = அறியாநோ விதிக்கரணவன், அதனினும் மாறாதன்
மைப்புண்மையின் அறிந்தோன் சுதந்திரனாவன், செய்யாதொ
ழியின் தனக்குப் பிரத்திய வாயாபாவத்தைக்கண்டு, அல்ச
பாவிதன் என்பதாம், அஞ்ஞன் அலசன் சர்வகாரணவியாபா
ரங்களில் அபேதங்களில் அப்பிரவிருத்தி, அதனானே பாவி
தன் = அங்கிதன் = உதாசினன் என்பதுபொருள். சுதந்திர
ரும் உதாசினரும் ஆனயாம் அதனானே ஹானியாதாமாலோ
வென்றி கூடியருளல்: சர்வேவர்ண = பிராஹ்மண கூத்திரிய
வைசிய சூத்திரர்கள்; இதுவோபிரஹ்மசாரி, வானப்பிரஸ்தன்,
கிருஹஸ்தன், பரிவிராஜன் என்பவர்கட்கும் உபலக்ஷணமாம்
இவர் யாவரும், மம = வசிஷ்டாதிரூப எமது த்யானம் = சர்
வகர்மபரித்யாகத்தால் வாளாவிருத்தல், கரிஷ்மந்தி = செய்
வர்; ஜகத்குருவானவர் தூஷணீம்பாவமாக இருந்தபோது,
ஜடனும் அற்ப அறிவுமின்றி அதுபோன்றிருத்தன் மாத்தி
ரையாகக் காட்டியபிநயித்து. தான் அடையவேண்டியதி
னின்றும் பிரட்டனாக ஆவன். நீயோ மகாமதியனாயிருத்த
லின், பாஸாசாரமாத் திர நிஷ்டனாகாய் அதனால் சுவார்த்தத்தி
னின்றும் நமுவாய். ஹேமகாமதே யென்பது விளியாம். 23

(அ - கை) தமது சுவார்த்தத்தினின்றும் உலகர் நமூ
வுகவே, எமக்குற்ற ஹானியாதுகொல் என ஆசங்கித்தரு
ளல்:—

சு. ஸ்விஷ்டி ததொமொகாஉஹிஹாஸம்பு டாவிநி,
ஹதாஸ்யாஸ்யஜோகஸ்யவீயா தாஸம்காஸ்யு.

க. ஆகலின் நிவிலாதவவரழிந்தவரேயன்றி
யேகியராயிரீர்மையென்னவும்படுவரன்றே

மோகியரிவரைக்கோறமுயன்றவன்ருனுமன்றிச் .
சோகமிலறத்தின்சிலந்தொலைத்தவன்ருனுமாவேன்.

(வி - ம்.) தத=எமதுதியான, அனுகரணத்தால், லோகா=மூடஜனங்கள், உச்சிந்நாசம்பந்தாயிரம் = அச்சம்பிரதீயர் களா யழிந்தவர்களாயாவார்கள் தியானசம்பிரதாய சூனியர் களாய், கேவலம் அதுபோலச் சம்மாவிருப்பவர்களாய், தந் தருமத்தியாகத்தாலுளதாய் தோடத்தால், திரியக்குத்தாவா நாரகயோரிகளை யடைந்து னுன்புறுபவர்கள் பவிஷ்யநதி= ஆவர்கள். உச்சேதத்தில் சம்பிரதாயமின்மை யேனுவாம். அதனற்றான் என்னையென்னின்? அதைந்தருளல்:—அஸ்ய லோகஸ்ய=மித்தியாதிபாயிகளின், ஹந்தா=ஹிம்சகர், அக மேவ=யாமே, ஸ்யாம்=ஆவேம், அவ்வாறே, ஸங்கரஸ்யவ= தரும ஆசாரவிவத்தையின் அபாவம் சங்கரமாம், அதனது உம், விதாதா=கருத்தா, யாமேயாவே, இதுவும் லோகபரி யாணப் பொருட்டும் தரும நன்னிலை பெறுத்தற்பொருட் டும், வெகு அவதாரங்களைக் கொள்ளாநின்ற வெமக்கு அத்தி யந்தம் விருத்தமாமென்பது பொருள்.

24

(அ - கை.) அற்றேல் இங்ஙனம் அறிஞனுக்கும் அறி யானுக்கும் சமமாகவே கருமங்களின் அனுஷ்டானம் பிராப்தமாக அவர் தம்முள் விசேடம் யாதாம் என்னும் ஆகாங் கைப்புண்டாசுவறைந்தருளல்:—

சு. காலிநொஹிஸுடாகாபெரஜாநா தபிக்ஷாபிணம்
வொகாநாஸம்முஹாயெ தபிக்ஷாநாயபாடிஸுதபிக்ஷம்.

சு. காமியந்தாமெக்காலுங்காலமேகருதாநின்றே
ஆமயவறிவிலாமலதற்கடுத்கனவேசெய்வார்
தாமறிவறிந்தமேலோர்சகத்தின்சங்கிரகக்காக
லோமெனவியேசெய்வாரொன்றினும்பற்றுறோ.

(வி - ம்.) கர்மிந்:—சுவர்க்கபுத்ராதி காமவந்தர்கள், ஹி=பிரசித்தமாக, ஸதா=நித்தியம், காமை:—காமிக்கத்தக கனவாய திவ்விய அங்குளை மாலை சந்தனவசனாதி விடயங் ளாம் நிமித்த சூதங்களால், அவ்வவ்விடய லாபப்பொருட்டு, கர்மகாரிணர்=அவ்வவ்விடயங்களை யடைவிக்கும் கர்மஞ் செய்புஞ் சீலராய் ஆவார்கள். எதனால் எனில்? அஞ்ஞாநாத்=ஆன்மாவே சர்வகாமமயம், அதன் லாபத்தானேயா வும் அடைந்தனவேயாம் என்னு முணர்வு இன்மையின், அஞ்ஞானிக்குக் கருமத்தைக் கூறியருளி, மெய்ஞ்ஞானிக்கும் அதனையருளல், வித்வாந்ஸது=அறிஞனே, லோகாநாம் சங்க்ரகாய ஏதற்கர்மகூர்யாத்=உலகர்களைக் காக்கும் பொருட்டு உரியகருமத்தைச் செய்க; வித்வத்பதார்த்தம் அருளல்:—கேவலம் கருமப்பிரயோக சதுரன் வித்வானென வீண்டுக்கூற வினழிவிலதாம், மற்றோ, அசக்ததீயாம்=கர்த்ருந்துவு அபிமான பலாசக்திரகித மதியாவனுக்கோ அவன் அத்தகையனாவன்; சக்தத்வ அசக்தத்வங்களானே, மந்த புத்திகள் கருமங்களி லிருப்பர்கள் வேறுபடுவர்கள் அலது சொருபபேதத்தால் அல்லவாம்.

25

(அ - கை) இங்ஙனம் அறிஞ அஞ்ஞர்கட்குக் கரும பேதமிருந்தபோதிலும் அறியார்களின் மதிபேதத்தை யறிஞன் செய்யலாகாதா மென்றருளல்:—

சு விவிநுகுவிதிஜஹூடிஜாநாங்குடிவாரிணாடி
யொமயுகூஹவகுகிபாணியெபுநயிகுகிபுகுசு

க. கருமமே பெரிதாய்க்கொண்டு கடைப்பிடித் தொழுகுவார்தர், திருமமா மதியைப் பேதஞ்செய்திடத் தக்கதன் றும், கருமமே பொழுகியெல்லாக் கருமமு மெமக்காய்த்

தந்தே மருமமே யொப்பாய்க்காணு மூண்பின் மலர்தல் வேண்டும்.

(வி - ம்) அஜ்ஞானம்=மூடர்களின், கர்மசாரினும்=சங்கடபூர்வமாகக் கருமகரணசீலர்களின், விபின்னத்வமதிம்=மூடர்களாகிய உங்களுடைய கருமங்கள் அயல் வகையின, அறிஞர்களாகிய எங்களுடைய கருமங்கள் வேறுவகையின வாம், என்பதாகச் செய்யுற்தொழில்களில் விபின்னத்தன்மைமதியை, ஜஹ்யாத்=ஹாபயேத்=விடுவித்தல் வேண்டும், இது உழுவார் உழவிப்பார் என அனுபவத்தி தோன்றிய விடத்து இவ்வாறு பொருள்படுவதனை அந்தர்ப்பாவிதணிச்சு என்பர். அறிஞர் அறியார்களின் பிரயோகபேதத்தை அறிவி யாதொழிகவென்பது பொருள். அற்றேற்பற்றி லாதவன் பற்றற்றவர்பாற் பற்றற்ற பான்மையைப் பகர்ந் தறிவித்து உபகர்த்தாவாக அவர்கட்கு ஆவன் என யாந்நன்ம் விபின்னத்வமதிம்ஜஹ்யாத்தென அருளியது கூடுமெனின்? ஈண்டருளப் பெறுகின்றது:—மூடனைவன் தனக்கு அகர்த்தருத் தகைமையை யறிந்திட மாட்டான்; நிட்களனென்று கருமங்களிற் பிரவிருத்திப்பது மில்லை ஆகலின் சுகாமகரும அபேகைபாற் கருமஞ்செய்யா திருத்தலே மேன்மையாம் என வெண்ணி யிரண்டிலகங்களினின்றுமே நழுவிவிடுவன்; அதனினும் உயர்வாயது, சுவர்க்கார்த்த கருமஞ்செய்தபோ தினும் அவசியம் பாவியாய மனத்தூய்மையுண்டாம் என, காமிகளாயினும் போகத்தைப் பங்குரமெனப் பார்ப்பர் சித்த சுத்தியை யனுசரித்து என்பது பொருத்தமாம். அவ்வாறே விபின்னத்தன்மை மதியை விடுவிக்குக வென்பதற்கு அவர் தம்மதி வேற்றுமையை யாற்றித் தொழிக வென்பது பொருளாம். மற்றோ, யோகபுத்தி: “சமமேயாகிச் சித்தி யசித்தி யிற், சமத்தன்மையோகஞ் சாற்றிடப்படுமே” என்றியம்பி

யருளிய விலக்கணயோகத்தோடு கூடியவனாகி, சர்வகர்மாணி அர்ப்பயேந்மயி=எல்லாக் கருமங்களையும் எம்மிடத்தர்ப்பி ணஞ்செய்க; கர்மக்ருத்=ஆகலின் தொழிற்றெடங்குபவனே பாருள், கருமத்தை விடலாகாதென்பது பொருள். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை:—என் செயறவிரிலியான் செயாவின்குறியாவ நஞ்செயா ரதனாலே, மன்செய்தகுலங்கன் மயங்கி மாய்ந் திடுவர் மற்றவர் மற்றதற்காகப்; பின்செயலறியாதவா வொடு முயலும் பேதையைப்போற் பிறர்பொருட்டா, லுன்செயல் களைச் செய்யவை செய்வார்தம்மை யுணர்வு வேறுக்கலு மொழிவாய்.

(அ - கை.) ஆயின் வித்வாம்சர்களும், யாங்ஙனங் கரு மஞ்செய்வர்கள், பரிவிராஜப்பான்மையைப் பற்றுவதில்லை என ஆசங்கித்தருளல்:—

சு. சுவிடியா மூணலாவிவ்யாகூவநுநிபாணுதநிதி
ஊம்காராநநுபுஜிரஹங்கெதகியொபவலீக

க. பேதைமை யபிமானந்தான் பெரிதுறுந் தகைமை பாணே, தீதுறுமயலதின்றிச் செய்குவன்றொழில் கடம்மைக் காதுறுமகங்காரத்தாற் கருத்தன்யா னென்றுகொண்டே, யோதுவன்யாவன் மந்தமதியின னுணர்விலன்னேன்.

(வி - ம்) உடன் முதலிய அநாத்மாக்களில் ஆத்மபுத்தி, பரீன் மனுஷ்யன், கருத்தா, போக்தா, அதிகாரியென எம் மதியுளதோ அது அவித்யா=அவித்யையாம், அநன், துணம்=போக்த்தருத்வ அபிமானம், அதனது, ஸாஷிவ் பாதி=பிரதானத்தன்மைபால், ஸ்வரசவாஹியறிஞனும் ருட றொன்படி யபிநிவேசமெனப் புகன்ற இலக்கண அபிநிவேசத் தால், வித்வானும் கர்த்துருத்வ அபிமானத்தைக் ககன்க

கருமை பிரதிபிம்பாதிமயல் போலும் அகற்றமுடியாமையின் அதந்த்ரிதல் = அநாதிசமஸ்காரத்தானே சோம்பலின்றி, கர்மாணி = சந்தியா உபாசனாதிசயங்கள், குர்வந் = செய்துகொண்டே யிருப்பன், மந்தபுத்திஸ்து அகங்காராத் = லயப்லோபே கர்மணயதிகரணேச லயபந்தத்திற்கு லோபமாக = அதர்சனமாக, = அப்பிரயோகமாக, பிரகரணாதிபானே யுணரத்தக்கதான அதனர்த்தப் பொருட்டுக் கருமத்திலும் அதிகரணத்திலும்; பஞ்சமி சொல்லத்தக்க தென்பதுபொருள். அநாத்மாவான அகங்காரத்தையும் ஆன்மாவைப்போல அத்தியசித்து அகமேவகர்த்தா இத்யோ அப்ரவீத் = யானேகருந்தாவென்று யாவன் புகல்வனோ, அவ்வகூழிதம் காலம், யாவன் புகல்வன் யான் கருத்தன் என அவன் மந்தபுத்தியெனச் சேர்க்க. அறிஞர்கட்கும் கருமம் விலக்கமுடியாதாயின், அவித்தையினால் யாக்கப்பட்டவர்களாய் அஞ்ஞர்கள் விடயத்திற் கூறவேண்டிய தென்னென்பது திருக்கருத்தாம். 27

(அ - கை.) இவ்வண்ண மிருந்தபோதினும் அறிஞர்கட்கு விசேடம் விளம்பியருளல்:—

சு. யஸுவெதுரதநஸதுவிவாமாகூணகரணேர்த
காணவிஷயெவதுதிதிநாநஸஜதெ

க. கண்ணியே தனதுமெய் காணுவா நெவன்
பண்ணியே குணந்தொழிற் பகுப்பி னேதுவா,
னண்ணியே பொருள்களிற் கரணநாமென்,
றெண்ணியே யிடரினை யியைவ தில்லையால்!

(வி - ம்) யஸது = எப்புருடோத்தமனுவன், ஆத்மநஸ்த்துவம் = பிரத்தியக்கின் தத்துவத்தை, பாவநறையுங்காண்பதும், பஞ்சகோசங்கள் கடந்ததும், சத்தியஞான ஆந்த ஏகாசமுற்றதும், பொய்துயர் பொருந்தாததும்,

கருத்தா போக்தாவாகதாதும் ஆம் என்பதாகச்சுருதி யநுப
வங்களானே, வேத்தி=அயரோக்ஷமாக அறிவன், அவன்,
நசஜ்ஜதே=கட்டுருன் என்பது அந்நுவயம் எங்ஙனம் அப
ரோக்ஷமாக்குவன் என்னும் அவா வுண்டாக் அருளல்:—
குணகர்மனோர்விபாகாத்=குண=பத்திந்திரியங்கள் கர்மா
ணிஃ=தத்தமது வீடயப்பிரகாசனங்கள், அவற்றின் விபா
கம்=ஆன்மாவிற்குத் தனித்தன்மை, அவ்வேதுவினால்;
ஈண்டோ வீழிருபத்தைக் காண்கின்றது பயனுற முயன்று
அதன் அபிமானியாகச் சிதாபாசனே யுறைவன், அவற்றின்
பிரகாசக கூடத்த ஆத்மாவோ அன்றும்; அங்ஙனமன்றே:—
மாதாமானமேயவிவகாரத்தையும், அதனால் உண்டாவனவாய
மகிழ்ச்சிவாட்டங்களெனப் பிரமாதாவி லிருப்பனவற்றையும்
பொதுவா யொளிர்வித்துக்கொண்டு, அக்கூட்டத்தினும்
ஆயலாய் சுயஞ்சேதியாத்மா; பிரமாதாப்போலச் சந்தோஷ
விஷாதங்களாற் பற்றுறமாட்டாதாம்; மற்றோதனக்கும் இரு
மையில்க்குவதில், கரணம்=இந்திரியம் பதினான்குவித
மான, விஷயே=தத்தம் அருத்தத்தில், பதினான்கு விதங்க
ளில், வருத்தம்=அதூரக்தம்=மக்நம், யானேமூழ்கேன்
அவற்றின் சாக்ஷியென, மத்வா=துணிந்து, பற்றுறுவதில்லை
பான் இத்தொழிலை யியற்றுகின்றேன் இதன்பயனாக ஹர்ஷ
விஷாதங்களையும் அடைகின்றேன் என்னும்; சங்கம்=அபிமா
னம் செய்யான் என்பது நசஜ்ஜதே என்பதன் பொருளாம்
அற்றாயினுந்தான், அவித்தையின் அபிமானப் பிரதானத்
தன்மையானே, கர்த்துருத்துவாதி யபிணிவேசம் அறிஞனி
டத்திலும் காணப்பெறுகின்றது, பெறவேயாங்ஙனம் சங்க
முறான் எனச் சாற்றப் பெறுகின்றது; தோற்றியபோதிலும்
ககன நீலத்தகைமையாதிபோலும் துச்சத்தன்மை நிச்சயத்
தால் ஈனத்தத்த உத்தரமாயிது. ககனநீல துச்சநிச்சய

(வி - ம்) தீர்ப்பி: மாயாகுணை:—தமேராஜ சத்துவங்க
ளால், மோகிதா:—விசேஷமர்கு மோகம் உண்டாயிருப்ப
தெவர்க்கோ அவர் அத்தகைய சகலம் சபலம் கர்மகுர்வந்தி
யென்பது அந்வயமாம். தமத்தினாலே கயிறுபோலும் பிரத
தியக்குத் தத்துவம் மறைபட்டுள்ளது, இராஜசாணே
ஆண்டே யக்காராதி கடாந்தப் பிரபஞ்சம் சரீரப்பம்போ

லும் விசேஷத்தை யடைகின்றது, அதுவும் மூவிதமாம், அவற்றுள் சொப்பனம் பொய்யே சர்வப்பிராணி பிரத்யக்ஷ பாத மிது நித்தியமே இருதய சம்பந்தமோ சத்தியம் நித்திய மும் இதனானே யோக்கிகள் இருதயாகாசம் புகுந்தேராய்ச் சங்கற்ப சமகாலத்தெழுந்த, சர்வ அவஸ்தையினும் கிளர்ந்த முக்காலத்தினும் முகிழ்ந்த யாவற்றையும் கரதல் ஆமல கம் போலும் காண்பர் என்பது பூர்வஜன சித்தாந்தமாம் அவ் விம்மூவிதமான வுலகம் சத்வாங்கி சத்தானே சத்தியம் என்பதாகவே எண்ணுகின்றனர். இங்ஙனம் மூன்றுகுணங் களானே மோகமுற்றவராய் சபலம் கர்மம் குர்வந்தி—பல சகிதமாக, எல்லாத்தொழிலையும் செய்யாரிற்றர். இதனானே காரீரியாதியான கருமத்தால் என்னால் இவ்விருஷ்ட ரூபம் பலம் உண்டாக்கப் பெற்றது, அதனானே சத்திய சம்பத் தகத்தையும் அடைந்தனன் என்பதாக மந்தர் எண்ணுவர் உபநிஷத் விசுவாசியரோ குணத்திரயங் குபிற்றிய அம்மோ கத்தைச் சிவணமனன நித்தத்தியாசன மும்மையால் தூரத்த கற்றி ஏகரஹானவஸ்துவைத் தாமாய்க்காண்பராய்ப் பற்று றார். அங்ஙனமன்றோ:—இரஜஸ்தம மலினசத்துவத்தானே நிச்சயிக்கப்பட்ட பீரபஞ்சத்தின் பரமார்த்தத்தன்மை, மாயா டாத்ர மித் துவைதம் இந்திரஜாலம்போலு மிருக்கிறது என் னும் மித்தியா தரிசனத்தால்; ஈண்டற்பமுங் நானாவில்லை என்ப தாதியாய்ச் சிவவணித்தலால், நிராகரிக்கப்படும். அவ் வாறே, அகங்காராதிகள் மித்தை, திருசியத்தன்மையானே என்னும்சுருதி யனுக்கிரகித்த அனுமானத்தால் அவ்விசேஷ அங்கிசத்திற்கே அந்தத்தன்மையைத் துணிவர் அதன்பின் நிதித்தியாசனத்தானே ஐந்துவகையநாத்மாகாரப்பிரத்யயங்க ளின் = (1) பிரத்யக்ஷாதிப் பிரமாணவிருத்திகள், (2) விபீத மான மித்யாநூனங்கள், (3) சப்தத்தைக் கேட்டபின்ன

ருண்டாம் வஸ்து சூனிய விகற்ப விருத்திகள், (4) அபாவப் பிரதய யாலம்பன நித்திரை விருத்திகள், (5) அதுபவஜன் னிய அதுசந்தானவடிவ ஸம்ருத் திருத்திகள், என்மவற் றின் திரஸ்கரணத்தால், அவ்வவ்வுபாதி ஆகாரங்களை யகற் றும் வாழிலாய், இரஜ்ஜு தத்துவம் போலும் நிர்விகற்ப சமாதி யப்பியாசத்தால் ஆத்மதத்வத்தைச் சாஸ்திர பலத் தால் நிச்சயிப்பர். யாவர்தாம் சாஸ்திரத்திற் சிரத்தை பக்தி யில்லாதவரோ, அதனானையவர், அவிஸ்வஸ்த=விசுவாசமற் றவர், இவ்வாத்மநுஹ=எண்பத்துநான்குலக்ஷம் யோனிக ளிற்பிறந்து துன்புறுதலானே தமது ஆத்மாவிற்குத் தாமே துரோகம் புரிபவர், இவ்வாறு நம்பிக்கையற்றவராயும் ஆத் மத் துரோகியராயு மிருக்கும் மூடரை விஸ்வவித்=யாவன் தன்னறிவு வடிவமேயென வுணர்ந்தபெரியோர். நைவலங்க யேத்=திரஸ்கரிக்கவேகடாது, மற்றோ, அவர்க் கருக்கிரகித் தற் பொருட்டு தாமே கருமங்களைச் செய்தல் வேண்டும் அவர்தமையும் செய்வித்தல் வேண்டும்; என்ன முன்னஞ் சொன்னது மறந்துவிடல் கூடாதென்பது திருக்கருத்தாம்.

(அ - கை) அஞ்ஞானிய ஜிஞ்ஞாசினுக்கு அவசியம் வினைகளின்கருத்தவ்விதத்தகைமையா யிதனையே காட்டியரு ளல்:—

சித்யுநெநிதிஃ தஸ்யநயிக்ஷாவப்யெஹ்யஃ
த்யுணாமஃசி தாவஃவாஃமதிவாஃபாஸு.

க. தீதனி லாகுதி தீண்டா வினை
யாதவி நெம்மிடத் தறிஞனீயுத
மாதனி லகமதி மமதைமாற்றியே
சாதவி லுயர்கதி சாருவா னரோ,

(வி - ம்.) எதனும் கருமங்கள் விவிதிஷையை நனியுண்
டாக்கும் வாயிலாக ஞானத்தை யுண்டாக்குமோ, தஸ்
மாத் = அதனால், காய் = வினைகளாகிய, நித்யம் = அக்கினி
ஹோத்திர சந்தியேபீச்சுனதையையும் நைமித்திகம் = இராசு
திண்டஸ்நானதானதையையும் புத்திரஜன்மாதியாகஜாதேஷ்டி
யாதியையும் இயற்றி, மயி = சர்வாந்தர்யாமியாய் எம்மிடத்
தில், புதஃ = குசலன், ஆர்ப்பயேத் = சமர்ப்பணஞ் செய்க.
எம்மிடத்திற் சமர்ப்பித்தலும், அஹம் மமதாபுத்திம் த்யக்
த்வா = அகந்தாபுத்திம் = யானிதற்குக் கருத்தாவென்னும்
கர்த்தருத்வ அபிமானம், மமதாபுத்திம் = யானிக் கருமத்தின்
பலனைப் புகிப்பேன் என்னும் ஆண்டுள்ள தன்னதாமபிமா
னம், என்னுமில்விரண்டையும் த்யக்த்வா = விட்டு, கேவலம்
பரமேசுரப்பிரீதியின்பொருட்டு அனுஷ்டானமாமதனைச்செய்
துபராம்கதிம் = மோக்ஷத்தை, அவாப்துயாத் = அடைந்திடுக.
எமதுதிருவருளால் எழுந்தமெய்யுணர்வினாலே யவித்தையை
யகற்றிக்கூடஸ்வத்தர்த்தமத்தன்மையானே நிகழுவன் என்பது
பொருள்.

(அ - கை.) இதனையே புகழ்ந்தருளல்.

சு. சுநீஷ்ய-பெநாஹகூரெநாயெபெயாகூரெபெயாஹம்,
சுநுதிஷ்ய-னியெவஸவெபுரேகூரெவஸவிகூரெஹி

க. பொருமையென்ப தின்றியன்பு பூண்வொழ்வ ரேவர்தாம்
உறாமையின்றி பாமுரைத்த உண்மையீ துயர்ந்ததை
மறாமலேவர் செக்குவாரிம் மாநிலத்தெ லாருமே
யறாமலேவினைக் குழுகளாற்பிரிந்த முத்தரே.

(வி - ம்.) சுநீஷ்ய = வெகுதன வியய ஆயாச சாத்திய
பாகாதிகளிலும், பனிகாலத்தில் அதிகாலை ஸ்நானாதிகளி
லும் தந்தையர் காரணமாயிருத்தலின், எந்துவேடத்தன்மை

யுண்மையின், மற்றவற்றிலெல்லாம் பொருமையுறாமல் நன்
 மார்க்கங்களிலெல்லாம் பொருமையுறுபவராய் வேத நெறி
 யில் அன்பின்மையின் ஆதாமற்றவராவர். அவரினும் மாறா
 வ்ரோ தீயயாவற்றிலும் பொருமையுற்று அநீர்த்தந்தம்=நல
 மெலாவற்றிலும் நம்பிக்கையாற் பொருமையற்றவராய், பக்தி
 மந்தம்=அன்பு சாலஅடைவுற்றவராய், உள்ள, யே=யாவர்,
 மயா=சுசுரராகிய எம்மால், உக்தம் இதம் சுபம்=அருளப்
 பெற்ற இச்சுபத்தையே இயற்றி யெமதர்ப்பணஞ் செய்யா
 நிற்பரோ; இருவகையேயாங்கரணம் பக்திமான்கட்குமாநசம்
 யஞ்ஞானுஷ்டானம், இதரர்கட்கோ கிரியாமயமதுஷ்டானம்,
 அதனானேயே=யாவர், அன்புமிக்கவரோ, யாவர்கள் தாங்
 கிரியாவான்களோ, அன்புமயமாதல், அருவினை மயமாதல்,
 யாகம், அது திஷ்டந்தி=செய்வரோ, தேசரீவேபி=அவர் யாவ
 ருமே, அகிலகர்மபி=சுருவ கருமங்களினின்றும், முக்தா=
 விடுபட்டவர் ஆவர், அவ்வாறே கேட்கப்பெறுகின்றது, மகர்
 கட்டு முபாசகர்கட்கும் துல்லியம் கிருது பலம், காணப்
 பெறுகின்றது பிருகதாரண்யத்தில் “தாண்டவன் பாவம்
 தாண்டவன்மறையோன், மாண்டவன் பாவம் மாமகமதனால்,
 வேண்டவன்வேட்கும் விளம்பிய வதனைப், பூண்டெவனிவ
 ணம் புரியுமுபாஸ்தியே” அவ்வாறே மந்திரவர்ணமும் பிரா
 தாவால் கூபத்தில் தள்ளப்பட்ட திரிதனுக்கு மனோமயம்
 யஞ்ஞம் காட்டுகின்றது. “திரிதன்கூபத்திற் சேர்க்கையுற்றவ
 னாய், கருதித் தேவரைக் கரங்குவித்தழைத்தான், நரைதவிர்
 சோமபானதிகண் மார்த்தம், இதுவிடயம் ஸ்ரீ மகாபாரத
 வன்டர்வத்தில் திரிதகூப உபாக்யானத்தில் வித்தரிக்கப்பெற்
 றுள்ளது.

அஃதாற்றாத்தொழியில் தோடமருளல்:—

சு. யெவெவநாநுதிஷ்ணிகுஸுஹாஹதவெதஸஃ
நஃஷு—போணாநஹாஜ்ஜீவாநஷ்டாஹாதிஜிஜோரிவதிந்.

க. அறைந்தவகை புரியாரிங் காவரெவர் மங்கலரா
மறந்திறந்தமனத்தினர்தா மாறப்பெற்றுணமயராய்ச்
சிறந்தமந்த மாமுட சிந்தையராய்ப் பயனெவையுந்
துறந்தவராயெம் முடைய துன்னுரா யவர்த்தெரிநீ.

(வி - ம்.) யேவ=எப்புருடர்தாம், ஏவம்=சூறிய பிரகா
ரம், சுரும ஆலசியத்தாலாதல் நாஸ்திக்யத்தாலாதல், நாது
திஷ்டந்தி=ஆசரியாரோ, எதனால் அசுபரோ, இல்லை சுபம்=
கல்யாணகரம் புண்யம் எவர்க்கோ அவர் அசுபர் ஆவர்.
அவர் ஆலசியத்தாற் கருமங்களிற் பிரவிருத்தியார், யேவஹத
வெதஸ: =யாவர் தாம் பாப அதிசயத்தானே நடட்சித்த
ராவரோ அவர் பரலோகமில்லையென்னும் புத்தியால் மறு
மையிற் பயன்றரும் கருமத்தை யனுட்டிக்க மாட்டார் என்
பது யேவவென்னும் வுகாரத்தானே குறிப்பிக்கப்பெறும்.
யேவ = சுஸுஹவஹதவெதஸ இத்யோஜநாஃ, எதனால் சுபரா
வரோ அதனால் ஈர்வ்யமாணராவர், ஈர்வ்யாம்=முன் மொழிந்
த துவேஷபுத்தியைச் செய்வர், ஈர்வ்யமாணர். எதனானே
ஹத்சித்தத்தரோ அதனானே மகாமந்தர்=மகாமூடர், தான்=
ஈர்வ்யமாணர் மகாமூடர்=அவ்விருவரையும், நஷ்டாந்-நட்
டர் என்று, வித்தி=உணர்ந்தி, நட்டர் எனவறிதலால், திரியக்
குத் தாவராதி மூடயோனியடைந்த அவரை நஷ்டம் பெரும்
பாலுமடைந்தவராகவே மெ=மமசாஸ்திர கருத்தாவாசிய
எமதுசம்பந்தமாய், ரிபூந்=சீத்துருக்களாக, வித்தி உணர்ந்தி
அவ்வாறே ஸமரின்கப்படுகின்றது:—சுருதியுமிருதியுந் தொட
ரெம்மாணையாம், சுருதிலனெவனவை கடந்து வாழுவான்

பொருதினன்னையை யெமதுபோரனாய் - எரிதிகழ்நகினை
யெய்துவானரோ ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை-என்பாற் பொருமை
யினைத் தவிர்த்தென் கருத்தாயுள்ள வினையினை, யன்பாற்
பயில்வா ரியநவர் சிலர்வகள் விளைகூறவிட்டா, ரென்பாற்
பொருமையா னுரைத்தவினை யிகழ்கிறபார்களவர், வன்
பார்த் தரையிலெழுமரம்போன் மாய்ந்தா ரறிவுமாய்ந்தாரே.

(அ - கை) அற்றேற் சுதந்திரமாகப் புருடன் கருமங்
களைச்செய்தும்செய்யாமலும் குணதோஷங்களைப் பஜிப்பவ
னவன் ஆயின் அந்தர்யாமி பிராஹ்மணம் அநர்த்தகமாம்;
அதுவே பிரமாணமாயினே சுதந்திரமில்லாத புருடன் கரும
ஜன்னிய குணதோஷங்களைபடையான் என ஆசாங்கித்து
அநீசவரசாங்கியமதம்பற்றிப் பரிகரித்தருளல்:—

சு. துஷ்டபூஷாநாகுருதகபூஷாநாகுருதவாநவி,
சுபுயாதிவதாரெவமுஹவசுபுயாதிக்

க. ஞானவானுயினு மியல்பைநாடியே
தானதாம் வினைபுரி தருவன்மாறிலான்
ஆனதாலதனையே யணைந்துவாழ்வனே
லீனமாமதமதி லிவணமென்பதே.

(வி - ம்) ஞானவானபி = ஞானம் = ஆத்மாநாதம் விவே
கம், தத்வபுருஷ அன்யதாக்கியாதி யென்னும் வேறு நாமத்
தையுடையது, அதனையுடையவனாயினும் புருடன், யத் =
எக்காரணத்தானே ப்ரக்ருத்யா துல்யமேவகர்ம குருதே =
எப்புருடனுக்கு எப்பிரகிருதி = சபாவம், சாத்விகம், இராஜ
சம், தாமசமேனும், பூர்வ பூர்வ கர்ம ஜன்னிய சமஸ்காரப்
பிரகிருதியோ, அதற்கேற்பத் தொழில்புரிவன், ஆண்டுத்தர்ம
வியாததலாதாராதிகள் ஞானவான்களாயினும் வியாதவாணி
ஜாதிபுசிதமேயாய கருமமியற்றினர்; இவ்வண்ணம் கற்கடி

பெயர்ப் பெயரிய இராக்கூசி உணர்வுடையவளாயும் தன்பிறப்
பியற்றைகபற்றி மதட மாம்சங்களானே வாழ்ந்துவந்ததாத
ஞானவாசிட்டத்திற்குறப்பெற்றுளது. ஆகலின் இயற்கையே
வலுவுடையதாம், ஆண்டுநாச்சுர இச்சைக்காதல், புருடவிச்
சைக்காதல், யாதொருவிடையமுயிலதாம்; ஆலசாதிவிரை,
பொதுப்பட்ட தேயுபலங்களால் நிரைவுற்றுப் பிரகிருதிசபா
வத்தால், ஆலங்குரமேயாதல் அரசங்குரமேயாதல், அவ்வவ்
விரையாற்றல் வேற்றுமையாலுண்டாக்கும்; அதுபோல, அத
ற்கயலாயாக்குவான் சிற்பிசதர்களானும்முடியாதாம் வசப்தம்
வேறுபுப்பொருளிலாம், எதனாற்புருடன், தாமேவ=பிரகிருதி
பையே, அதுயாதி=சத்தசத் கர்மவிடத்தில் அதுசரிப்பனே,
அதனால், தத்ர=கருமத்தில், க்ரஹ=இவ்வினையேயியற்
றுவல், இத்தனை யியற்றேன் என்னும் நிர்ப்பந்தம், முதாமத=
அஞ்ஞானத்தானே மூடர்களின் சம்மதமாம். என்னுமிப்
பொருள் ஸ்ரீமத் பகவத் வசனத்தினும் காணலாம்:—பண்டு
நின்ற புழவியின் பணி, கொண்டு நின்றவை கூடுமவர்
சுட்குக், கண்டுநின்றவர் கற்பனையென்செயு, முண்டு நன்றி
தெனுவறவெண்ணுமோ.

33.

(அ - கை.) அற்றேல் இவ்வண்ணம் புருடர்கட்குப் பிர
கிருதி யதவர்த்தித் தன்மையானே சுதந்திரமின்மையானே,
னிதிநிடேத சாத்திரம் எள்ளுந்தண்ணீ நிறைத்துவிட்டதாம்
என்று சங்கிப்ப மதார்தரம் அருளல்:—

சு. காசெனெவதயாகெய்வாநாசெயெஷுஜாயதெ
- நெநகயொவக்யுதாயாயாஷலுவிபுஸகெளயதஃ.

க. காமமுமங்ஙனங்கடியகோபமுந்
தாமனும்புலன்பொறி தமிழுண்டாகுமா
லேழுறுமிவைவயத் திருத்தலேயந்திடா
தாயிவன்ழிவனை யாற்றுமாதலால்,

(வி - ம்.) காளம்=இந்திரியங்கட்கு, அர்த்தேஷா=விடயங்களாகிய ஸ்திரியன்னபானாதி இந்திரிய கோசரமுற்றி வைகளில், காமம்=இஃதெனக் குண்டாகுகவென்னும், அபி ஸாஷைஜாயதே=உண்டாம், ஸஹகரம்=அக்காமமும், யாதர் வதொரு நிமித்தத்தாற் றடைப்படுமேலாயின், தயாக்ரோத ஜாயதே=அவ்வாறே சினவடிவமாய்ச் செனியாநிற்கும், ஆச லின் இச்சாத் துவேஷாதி தர்மவானாத்மா கர்த்தா போக்தர் வும் ஆம் என அதன்மே பரமேசுர ஆணை வடிவங்களா யிராநின்ற விதிவிடேதங்கள் ஆமுத்தம். ஆகலின் புருடன் நல்லதேயாய கருமத்தை நான் செய்வேன்; தீயதொழிலைத் தீர்ப்பேன், என்று ஆக்கிரகம் செய்தலே கடும். எதனாலிங் னனம் அதனால், புருடன், ஏதயோ=காமக் குரோதங்களின், வஸ்யதாம்=அதனைத் தன்மையை, நயாயாத்=அடைதலா காது, யத=எதனால், அஸ்ய=இப்புருடனுடைய வித்வம் சகௌ=புருடார்த்தக் கெடுதல் செய்வனவாகக் காமக் குரோதங்கள் ஆமோ, அதனால் அவை வெற்றி கொள்ள வேண்டிவனவேயாம். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை:—அஞ்சபுலனவை தொடரு மஞ்ச பெறியவையாம், வெஞ்சுரனி லுலறியுயிர் வெம்பி யழிவுறுவோ, ருஞ்சபுகு நெறிதகைய வொன்றுபகை யுளகே, னொஞ்சுதலிலின்பமிட ரென்பவவை யிகழ் நீ. 34.

(அ - லீக.) அதனால் என்னையெனின் அருளல்:—

க. ஸவஸூரமஹொமிஜோயஜிஃ ஸாஹாடிந்யஸ்யஜிஃ
கஃ, மிஜைதலிந்யுகிஸ்யெயாவாசூஹயஜிஃவாஃ.

க. சாங்கமாம்பிறர் தன்ம மதனினும்
பாங்கிலாததன் றன்மமும் பாகமாம்
சாங்கதன்னதிற் சாம்பினு மேம்பநிம்
ஒங்குமச்சம்ப ரம்பர்த் தொண்ணுமோ

(வீ-ம்.) நிஜு=தன்னுடைய, அகுணு=குணமில்லாதே
னும், தர்மம்=தன்மம் ஸூத்ரம்=புகழுற்றதாம், அன்யஸ்ய=பிற
ரது, தர்மத: ஸாங்காத்=கெடாத அங்கத்தோடு கூடிய தன்
மத்தினும் சில்க்கத்தக்கதேயாம்; வைசியவிரூத்தி விசேட
த்தையுடைய பிராஹ்மணனுக்கு, ராகூபராகமாகத் திருத்திர்
த்தக் கேத்திரத்திலும் தானங்கோடல் ஜீவனமாத்திர அர்த்
திக்கு மேன்மையதேயாம்; தன் தன்மத்தான் தர்மத்தோடு
றதேனும் வர்ணிஜ்யம் இகழுற்றதாம், பரதன்மத் தன்மை
யான். இதனையே வலியுறுத்தியருளல்:—

நிஜே=தன்னுடைய, தஸ்மிந்=தன்மத்தில், ம்ருதி=
மரணம், ஸ்ரேய: =சுவர்க்காதி மகாபலத்தைக் கொடுப்பதா
கும் என்பதாம். பர: =பிறர் தருமம், அபரத்ர=பரலோகத்
தில், பயப்ரத: =நரகாதிபயத்தைக் கொடுப்பதாம், பிற்தரும
ஆசரணமாகிய அதுவே பிராஹ்மணனுக்குத் துர்மரணத்
தைத் தந்து நரகத்தையும் தருவதாம் இவ்வாற்றைப் பரி
பகவானும் இட்டருளப்பெற்றுள்ளது.—தடுத்த தொழில்
செய்வது தகாதது தனக்கே, யடுத்த தொழில்செய்து கெடு
மேனுமழகையா, விடுத்த கருமம் பெரிது செய்வதனின்
மேலோர், தொடுத்தகருமஞ் சிறிது செய்கைதொழி
லென்றான்.

(அ - கை.) ஈண்டு, இப்பிராணப்பிரஞ்ஞை யுபாதி
கூணே மற்றையனல்லன் சரீராதியாத்மத்வ அபிமானியைச்
சாஸ்திரவிகித தருமரூப கருமத்தை அயஸ்கார்தம்போலும்
ஆகத்தில் ஆவிஷ்டனாகிச் சுயம் வியாபாரமற்றவனாய்,
அச்சரீர அபிமானியை, விவிதமான வியாபாரங்களைச் செய்
விரப்பன், கூறிவரும் கூறப்பெரும் பிரசித்த சுவர்க்கார்த்தியை
இப்பிரத்தியக்ஷலோகங்களினின்றும், மேலேயடைவிக்க இச்

சிப்பன், கூறியவனே மற்றையனல்லன், சரீராதிரிமாணி
யைச் சாஸ்திர நிஷித்தம் பாதக கருமத்தை விழையாவிடி-
னும் அனுஷ்டிக்குமாறு செய்விப்பன் ஆனந்தத்தை ஆவா-
வியவனேனும், அவ்வந்தார்த்தநிபப் பிரசித்தமாய பாத-
களை இப்பிரத்தியக்ஷலோகங்களாய மனுஷ்யாதி நிவாசங்-
களினின்றும் கீழே செலுத்த இச்சிப்பன் (கௌஹிதகீ)
அறிவேயிலதாமிந்தச் சீவனு மாற்றலற்றுச், செறிவாந்தன-
தின்பதுன்பங்களைச் சேருதற்கும், வெறிதே துயர்ப்பாழினை
யேனு நல்விண்ணையேனும், பொறியார் புழைக் கையனதா-
ணையிற்றேபாதுவானே. என்பதாக ஈசுவர வாதத்திலும் பிர-
கிருதி வாதத்திலும் சுதந்தரமில்லானுக்கு விதிரிதேதங்கள்
அனர்த்தகங்களாம், சுதந்திரவாதத்திலோ அவற்றின் சம்பவ-
மாம் என வொன்றற்கொன்று முரண்படுதலின் நிர்ணயந்-
தெரிய விரும்பியவரேண்யன் வேண்டுதல்.

சு. வுரோஹு துருவெதவாவஸஹிகெநநியாஜ்யெத,
சுகராங்க்யநுவெஹஸம்பெபுரிதஃபுஸவாழிவ.

க. தங்கண்மறமார்க்கஞ் சரிப்பரந் தாழ்வுமிக்கோர்
அங்கண்ணவரார்ப்பவர் யாவரிங் காசையற்றும்
பொங்கண்மையில்வந்து வலதினிற் போதலேதோ
எங்கண்மதி யேவுமேரம்ப வீரரசனேயோ!

(வி - ம்.) ஹி = பிரசித்தம், புமான் = புருடன், யத்பா-
பம் = பிறர்மனைநயத்தல் கள்ளம் கொலைமுதலிய ஏப்பாவுங்-
களை, குருதே = செப்கின்றதினோ, அதன்கண், கேநரியுஜ்ய-
தே = யாவாற் சேர்க்கப்படுகின்றனன், ஈசு ரபக்ஷத்தில் ஈசு-
னுக்கு வெறுப்புவிருப்பின் மிக்கிருராத் தன்மையின், அடை-
வாம், இப்பற்கைப்பக்கத்திலோ அன்னியனுக்கன்னியான்மக்-
தன்மைசம்பவியாமற்போம். ஆலம்விரைக்கு அரசங்குர-

மாற்றுந்தன்மை அமைவதில்லைல்லவா! ஆகவே சிறந்தகாரணந்திருவாய்மலர்ந்தருளத்தக்கதாம். அகாங்குந்நபி = அநிச்சையுடனிருப்பினும், பிரபலாதிவபிரேரிதஃ = மிகுதியும் வலிமைவாய்ந்த வாயுவாதிகளினால் வீசப்பெற்றுத்தரும்பு சருகாதிகள் கண்டவிடமெல்லாம் ஓடுவதேபோல இவனோடுவதென் இப்புருடன் எவ்வசாதாரணமித்தத்தால் எவப்பெற்று முயல்கின்றனன் என்பதுவினா. ஹேரம்ப! எனச்சம்போதனஞ் செய்து புத்திப்பிரவர்த்தகனேயெனக் குறிப்பித்தனன்; இதனானே யந்தரியாமிபக்கம் மிக்க மேன்மையதாமென்பது தனது கருத்தாம். ஹர்ய = கதிகாந்திகளில் என்னும் இதனினின்றும், உணாதிஹர்யதே: கந்யந்ஹிச, கந்யந்ஹிகுதி, ஹிரண்யம், இதலை, கந்யந்ஹிகுதி யுளதாயவழி தாதுவிற்கு ஹிராதேசங்கண்டாம்; அதுவே பாகுலகத் தான் அம்பச்விருதியினும் ஆக்கப்பெறும், ஹர்யதி, அந்நதர்ப்நிதனியர்த்தத்ததாயிது பொருள். 26 வதன் வியாக்கியானத்தியம்பப்பெற்றது. ஹர்யதி இச்சையை யுண்டாக்குதலின் ஹேரம்ப = புத்திப்பிரவர்த்தக என்பது பொருள். ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை: — மாயனிலைவரின்றுரைசெய்யவிசயன்மறித்துக் கூறிவான், நியவினைசெய்யாதவரைத்திகைப்பச்செய்துதிர்வாலே, யேயபணிகொள்வாரைப்போ வியற்றுவிப்பான்யாரென்றான், பாயல்பரவையாய்க் கொண்டபழையோனில்வாரெனப்பணிப்பான்.

36.

(அ - கை.) ஸ்ரீகஜாநநீ இதற்குத்தா மருளல்:—

சு. கா3கெய்யெள3ஹாவாவெள ம—ணயலலல
ஓடுவன, தயதெளவயூ தாஃதொகலிஹெதெளதெவி
ணெளவரெள.

க. குணமிரண்டிடிண்டாவனகோபமும்
பணுமினிகைமும்பருத்துறும்பாவங்கள்
வணமலைவரவைரிகள்ஷவயத்தை
யெணும்வயஞ்செயுமென்றுளத்தெண்ணுபாய்.

(வி - ம்) காமக்ரோதௌ = ஆசைசினங்கள், லோகம் = உலகத்தன், பாவத்தில், ஏவுகின்றனவெனப் பூர்வகலோகத்தினின்றும் மாறாகச் சேர்க்கவேண்டும். குணத்வயசமுத்ப ஸௌ = அவற்றுள் காமம் இரஜோகுணத்துண்டாயது, இஃ தெனக்குண்டாகுகவென்னுமிச்சை, அதனால் முயலுவிக்கப் பட்டவன், ஏதாவது கிமித்தத்தானே எச்சித்தத்தின் கலக்கந்தோற்றுமோ, அது அபிஜோலனவடிவமாய் மோகஜேது தமோகுணவிகாரமாம், மகாபாபௌ = அவ்விக்காமக் குரோதங்கள் வெற்றிகொள்ள முடியாதனவாதலின் மிகப்பெரிய னவாம்பரதாரபரத்துரோஹாதிபாவகாரணமாதலின் பாவங்களாம். ஆகலின் முறையாக இரஜோதமகுணங்களாலுள வாயினவாம், அத்தகைய இவை, லோகம் = மறுடபசுவாதிகளை வஸ்யதாம் = தம்மதீனமாக, நயந்தௌ = ஆக்குவனவாம் ஏதௌ = முற்கூறிய இவற்றை, வரௌ = சிரேட்டமான த்வேஷினௌ = பகைகளாக, வித்தி = அறிதி. புருடனைப் பாவத்தில் ஏவுவனவாய் அக்ஷயத்துக்காரணமா மென்பது பொருள். இதுபாவமாம்: — பர்ஜன்யம்போலும் பரமேசுரர் பொதுக்காரணம் ஆவர் சிறந்த காரணங்களோ அவ்வவ்விரையாற்றல்போலும் புருடன்றோறும் வேறுவேறும், ஆகலின் மேன்மையடைய விரும்பியவன் காமாதிகளைவென்று நற்குருமந்தளையாற்றுவன். இவ்வண்ணம் பக்ஷாந்தரத்திலுமாம். (பிரகிருதிவாதத்திலுமாம்) அவ்வாறே பரமமகர்ஷியின் குத்திரமுமுளதாம்: — “பரத்தினின்றந்தான் அதுகருதியினுன்”

சுண்டு “இவனே நற்றொழிலியற்றுவிப்பவன்” என்பதாதி சுருதிக்கு விதியாதி சாஸ்திரத்தோடும் விரோதம் உளதா? இலதா? வெனவையமுண்டாக, இராகத்துவேடாதிவயத் தான் தானாகவே தனக்குக் கருத்துருத்தகையை சம்பவித்திருத்தலின் அதனைப் பிரதிபாதிக்கும் விதியாதிசாஸ்திரத்தானே விரோதம் உளதாமென்பது பூர்வபக்டம் சிந்தாரந்தமோ, சூத்திரத்திலுள்ளதான் என்னும் சப்தம். பூர்வபக்டத்தைவிலக்குதற்பொருட்டாம், தானாகவே ஜீவனுக்குக்கருத்துருத்வாதிசத்தியிலையாம். மற்றோ, பரத்தினின்றும் = பரமாய ஈசரனினின்றும் கருமங்களைக் கண்டுகொண்டு சர்வபூதாதி வாசசாஸ்திராயிக்குவிக்கும் ஈசரனினின்றும், அவித்தைத்திமிர அந்தனும், அவித்தையவத்தையில் காரியகரணசங்காத அவிவேகதரிசியும் ஆகிய ஜீவனுக்கு, கருத்துருத்வாதி சமுசாரசித்தியாம். அவனது திருவருளுண்டாயினே விஞ்ஞானத்தானே மோக்சித்தியானதுண்டாம். ராங்கனம்? அது சுருதியினான் = இவனே நற்றொழிலியற்றுவிப்பவன் என்றற்றொடக்கத்தனவாய் கௌஷீதக்யாதிசுருதிகளால் அவ்விசரனுக்கு ஹேதுகர்த்தருத்வம் துணியப்பெறு மென்பது பொருள்.

அற்றேல், ஈசரனுக்கு இயற்றுவிக்குந் தன்மையுடன் பாடேல், விடமபாவமும் அகிசுருரத்தகைமையும் உளவாம் எனின்? துதலுதல்:—“ஆற்றியமுயற்சியவாவினோ, போற்றல்தூற்றலீனாய்ப்போகா, வேற்றமாதியென்பவற்றானே” ஒன்றது உரைத்தசங்கை ட்யாழித்தற்பொருட்டாம், ஜீவனால் இயற்றப்பெற்ற எத்தருமாதருமவடிவ முயச்சியுளதோ, அதனையவாவியே ஈசரன் மற்றைப்பிறப்பினும் அறமாதியை பாற்றுவிப்பவன், அதனையவாவிக்கொண்டே இன்பமுத

வியயநீயுமளிப்பன் என்பதாக, தேவாசிலரை அத்தியந்த
 மீன்பினராக்கும், பசவாதிசிலவற்றை முற்றினும் துயர்மய
 மாக்கும், மனுஷ்யாதி சிலரைமத்தியம்போகமுண்பவர் ஆக்
 கும், விடமபாவமும்; துக்கயோகவிதானத்தானும் சர்வப்பிர
 ஜைகளின் உபசங்காரத்தானும், ஆதிக்குருரபாவமும் எய்தா
 வாம். சமுசாரத்திற்கநாதித் தன்மையுண்மையின் முற்பிறப்
 பிலியற்றிய அறமாதியபேகை பொருத்தமுடையதேயாம்.
 ஜீவனற்றிய தருமாதருமவைஷ்ணவத்தை யவாவியே அவ்வப்
 பயனைவிடமமாய்வகுப்பன் நிமித்தத்தன்மைமாதிரத்தானே
 பரஜன்யம்போலும் பரமேசுரன் என்றுணர்க. உலகில் அல
 கிலாவிதம் குச்சுகுன்மாதி நெற்கோதிமையாதியவாகச் சிறந்
 தனவாய தத்தமது பீஜங்களினின்று முண்டானவற்றிற்குப்
 பொதுநிமித்தம் மழையென்பது கண்டேயன்றே. அவற்
 றிற்கு மழையிலாது இரதபுட்ப பலபலாசாதிவிடமபாவம்
 உண்டாவதுகண்டதுமில்லை, தத்தமது பீஜங்கள் இல்லாக
 வுங் கண்டதில்லை. குச்சம் = அதிதீர்க்கவல்லிகிரந்தி, பூங்
 கொத்து. குன்மம் = சிறுகொடி. இவ்வண்ணம் ஜீவகிருதபிர
 யதந் அபேக்ஷைகைய ஈசரன் அவற்றின் நன்மைதிமைகளை
 யவர்க்குச் சேர்ப்பிக்கலாம் என்பது பொருந்தும். அற்றேல்
 கிருதப்பிரயதந் அபேக்ஷைத்தன்மையே ஜீவன்றன் பராயத்
 தகர்த்தருத்வத்தில் பொருத்தமின்றாமெனின்? இது தோட
 மாகாதாம்; கர்த்தருத்வம்பராதீனமாயிருந்த போதினுங்கட
 ஜீவன் செய்பவனேயாவன், செய்பவனேயாய ஜீவனை ஈசரன்
 செய்கிப்பன், மேலும் பூர்வப்பிரயதந்ததை அபேக்ஷித்து
 இப்போது செய்கிப்பன், பூர்வதரமாய பிரயதந்ததை யபே
 க்ஷித்து பூர்வஞ்செய்வித்திருப்பன் இதுவும் சமுசாரத்திற்
 கநாதித்தன்மையானே எனதாகத்தோட மற்றதேயாம். ஆயி
 னும் யாங்ஙனம் உணர்வது; கிருதப்பிரயதந்ததை யபேக்ஷி

த்தேயீசரன் இயற்றுவித்தலென்பது? விசிதப்பிரதிஷித்த
அவையர்த்யாதிகளால் உணரலாம். இன்னணமாயினன்றோ,
“துறக்ககாமன் சோதிட்டோமத்தான் வேட்க” “மறையவன்
கெரில்லத் தக்கவனல்லன்” இன்னோரன்ன போற்றல் தூற்
றல்=விதிநிடேதங்கள் வீணுப்போகாவாம்; ஏற்றமாம்,
அன்றாயினோ அவையநர்த்தகமாம். ஈசரனே விதிநிடேதங்
களில் ஏவலாம் ஜீவனுக்கு முற்றினும் பரதந்திரத்தன்மை
யுண்மையின், இவ்வண்ணமாகவே ஈசராதீனகர்த்தருதவப்பிர
திபாதகவிதியாதி சாஸ்திரத்தோடு இவனே யினிபதை யிய
ற்று விப்பன் என்பதாதி சாஸ்திரத்திற்கு முரண்கிரிது முறா
தாமென்பது முடிந்த துணிபாம். விதிநிஷேதசாஸ்திரம்
அநர்த்தகம் ஆகவேண்டாம் எனப்புருடர்கட்குச் சுவாதந்தி
ரயம் இன்றிபமையாதொருதலையாய் இயம்பத் தக்கதாம்;
அதனானே அவர்களாற்பூர்வஜன்மத்தில் எப்புண்ணியபாவா
திகள் செய்யப்பெற்றனவோ அதனையபேசுநித்து ஈசரன்
அந்நல்லவற்றையாதல் அத்தீயவற்றையாதல் வினைகளை உரு
சிக்குமாறு செய்வித்து, அவற்றின்கண் முயல்விப்பன். ஸ்ரீ
மகாபாரதத்தினும் இது கூறப்பெற்றுளது:—தடியெடுத்தம
ரர் பசுவின்பாலனம் போற்றாமனித்திலரெவன்றனது, மிடி
கெடுத்தனிகக விரும்புவரவனை மேலதாமதியினுன் மிலைப்
பூர், குடிகெடுத்தெவனைப் பொடித்திட நினைப்பர் குறைவுற
வ்வன் மதிசுலைப்பார், வடிவெடுத்தவனும் தாழ்ந்தவேபுரிந்து
வாழ்வின்றிற் ருழ்வினைக் காண்பான். இதுவே ஈசரனது அந்
தீயாமிதவம், உள்ளேயிருந்து நியமனம் நிகழ்த்தல், நல்ல
கருமங்களிலேனும் அல்லகருமங்களிலேனும் புருடர்க்கு ருசி
யுற்பாதனம். பகுதிக்கும் வேறுறந்தன்மை புருடர்கட்குச்
ஸ்வாதந்திரயத்தானே பொருந்துறும். கண்டாமன்றோம்
காட்டணற் கரித்தவேத்திர பீஜங்கட்குக் கதலீகாண்ட ரூப

திருட்டிபந்தனமும் எண்ணம் காணப்பெறிகின்றதோ அங்
 னம் காமம் அங்கனையாதியர் அநர்த்தஹேதுவாயிருத்தலை
 மூடிச் சுககரத்தகைமையைக் காட்டலானே அகில ஜந்துக்
 களையும் மூடுகின்றது. அவ்வாறே பரம இருடிஞத்திரமுமுள
 தாம்.—துக்கஜன்மப் பிரவிருத்தி தோஷமித்தியா ஞானங்
 களின் உத்தரஉத்தரவொழிவினானே அநந்தர அபாயத்தான்
 அபவர்க்கமாம், “முத்துயர்பிறவியு முயல்கைதோடமே, மித்
 தையின்ஞானமென் மேலவாமிவை, உத்தரவுத்தர மொழிந்
 துபோவதாற், தத்துபின்னதுங்கெடத் தாழ்வினமோக்கமே’
 மித்தியாஞானந்தானே இரகாதிதோஷ உற்பாதனவாயிலாய்
 புருடனை அறத்தினுதல் மறத்தினுதல் ஏவும், பின் கருமானு
 ரூபம் ஜன்மத்துக்கபோகாயதனம் கிடைக்கும்.

ஆகலின் மெய்யுணர்வு பேரன்றவே மாசின்மையின்.
 முயல்விண்மையாம், முயல்விலாதாகவே, பிறப்பிலாதாம்,
 பிறப்பிலதாகவே துயருமில்லதாம், அதுவே மோக்ஷமாம்.
 சருவத்தின் மூலமாய மித்தியாஞானமோ தத்துவஞானத்
 தானே நசிக்குமென்பது சூத்திரப்பொருள். ஆண்டான்
 மாகிய பவர்க்கபரியந்தப் பிரமேயத்தின் மித்தியாஞானம்
 அநேகவகையாகவரும். முதலில் ஆன்மாவின் கண்ணின்
 தறன்பதாம், அனான்மாவில் ஆன்மாவெனவாம் இன்பிற்றுன்
 பெனவாம், அநித்தியத்தில் நித்தியமெனவாம் அத்திராணத்
 தில்திராணமெனவாம், சபடத்தில் நிர்ப்பயமெனவாம் ஜுகுப்
 சித்திதத்தில் அபிமதமெனவாம், விடத்தக்கவற்றிற் றெடத்
 க்கவெனவாம், பிரவிருத்தியில் இல்லைகருமம், இல்லைகரும
 பலம் எனவாம், தோடங்களில் அன்றிது தோடமித்தசம்சா
 ரம் எனவாம், மறுபிறப்பில் இன்று ஜந்துஜீவனுதல் சத்வ
 ஆத்மாவாதல் யாதுபிறந்து மறுபிறவியை யடையாடிற்குமோ

எனவாம், ஜன்மம் அநிமித்தமாம் அநிமித்தம் ஜன்மஉபரமம் என்பதாதிமார் மறுபிறவி அநந்தமுமாமென நைமித்திகமாய் சருமநிமித்தமாய் மறுபிறவியில்லைபெனவாம், தேகேந்திரிய புத்திவேத நாசந்தான உச்சேதப்பிரதி சந்தானங்களானே வடிவற்றதாம் மறுபிறவியெனவாம் அபவர்க்கம் அஞ்சத்தக்கதாம் அவ்விதுஉரனாய்ச்சருவகாரிய உபரம்மாம் சருவவிப்பிரயோக அபவர்க்கமுறவே அநேகங்கலியாண்முறலன்றோ அழிந்துபோம் எனவாதலின் யாங்ஙனம் மதிமான் சர்வசக உச்சேதமாய் அசைதன்யமாயுள்ள இந்த அபவர்க்கத்தைவிடும் புறவான் எனவாம். இவ்வகையினவாய் மித்தியாஞானங்களினால் அநுகூலங்களில் இராகம் பிரதிகூலங்களில் துவேடம் இராகத்துவேடாதி காரத்தானே அஞ்சைய சர்வத்தை, மாயை லோபமுதலானவாய்தோடங்கள் உளவாம். தோடங்களோடு கூடியவன் தேகத்தான் முயல்பவனுதிக் கொலை களவு பிறர் மனை நயத்தலாதி செய்வன் வாக்காற் பெய்யம்மொழி புகல் பிறர்க்குதம் வினாக்கும் அசம்பத்த வசனங்கள் ஆற்றுவன், மனத்தாற் பரதுரோகம் பிறன்பொருள் வாஞ்சை நாத்திகத் தகைமை மனனிப்பன், என்பனவாய் இப்பாவவடிவப் பிரவிருத்தி அதருமப்பொருட்டாம். இனிச்சபங்களோடு கூடியவனோ சரீரத்தாற்றானம் கரத்தல் சேவையாதியையும் வாக்காற் சத்தியம் இதம் பிரியம் ஜப அத்தியயனாதிகளையும் மனத்தால் தயை ஆசையின்மை சிரத்தை முதலவற்றையும் குயிற்றுவன், என்னுமிவை தருமப்பொருட்டாம். ஈண்டுப்பிரவிருத்திசாதனங்களாய் தரும அதருமங்கள் பிரவிருத்தி சப், தத்தானே கூறப்பெற்றனதாம், அன்னசாதனங்களாய் பிராணன்கள் “அன்னமேதான்பிராணிகளின் பிராணன்கள்” என்பதுபோலும்: உரைத்தனவாய் “இகழ்த்தக்கனவும் புகழ்ந்தக்களவும்: நிந்தித் பூஜித் ஜன்மகாரணங்களாம், ஜன்மம் மீண்டும்

சரீரஜ்ஜிந்திரிய புத்திகளின் நிகரய விசேஷ்ட பிராதுர்ப்பாவும் ஆம், துலிதளதாயுழிதுயரமாம், அது மீண்டும் பிரதிகூல வேதநீயம்பாதனை பிடைதாபம் எனவாம், இந்த மித்தியா ஞானதிகள், துக்காந்தங்கள் ஆயதருமங்கள், இடைவிடா மலே எழுந்து நிகழ்வனவாகிச் சமுசாரமெனவாம். எஞ் ஞான்று தத்துவஞானத்தானே மித்தியாஞானம் அகலா நிற்குமோ, அஞ்ஞான்று மித்தியாஞான மகன்றவழிதோடங் கள் தொலையும், தோடந்தொலையவே பிரவிருத்தி நீங்கும், பிரவிருத்தி நீங்கவே, பிறப்பகலும், பிறப்பகலவே, துயர்ந் தொலையும், துயரந்தொலையவே ஆத்தியந்திக அபவர்க்க நிச் சிரேயசமாம் தத்துவஞானமோ திண்ணமாக மித்தியாஞான வியரியமமாக வியாக்கியானிக்கப்பெற்றதாம். ஆண்டான்மா வின்கண்ணுள்ளதாமென, ஆனன்மாவின்கண் ஆனன்மா வென, இங்ஙனம் துக்கத்தில் அரித்தியத்தில் அத்திராணத் தில் சபயத்தில் ஜபிசுபிதத்தில் தியாகிக்கத்தக்கதிலும் விட யப்படி யுணரத்தக்கதாம்; பிரவிருத்தியில் உளதாங்கருமம் உளதாங்கருமபலம் என, தோடங்களில் தோடநிமித்த மிச் சம் சாரம் என, மறுபிறப்பில் உரனாக உளதாம் ஜந்துஜீவன் சத்வம் ஆத்மாவாதல் யாது மறுபிறப்புறுமோ என நிமித்த முடையது ஜன்மம், நிமித்தவான் ஜன்மோபரமம் என வநாதி மறுபிறப்பு அபவர்க்காந்தமென நைமித்திகமாய் மறு பிறப்பு பிரவிருத்தி நிமித்தமென வடிவுற்றதாகித் தேகேந்தி ரிய புத்தி வேதனாசந்தான உச்சேதப் பிரதிசந்தானங்களாற் பிரவிருத்தித்தலாம் எனவாம்; அபவர்க்கம் சாந்தம் சரத மிது சர்வவிப்பிரயோகம் சர்வோபரமம் அபவர்க்கம் பகுவும் இருச்சிரம் கோரம் பாபகம் லோபிக்கும் என யாங்ஙனம் மதிழான் சர்வதுக்க உச்சேத சர்வதுக்க அசம்வித் அபவர்க் கத்தை விரும்புருமவிருப்பன் எனவாம். அஃதெங்ஙனம்

மதுவிடங்கலந்த அன்னம் அநாதேயமெனவாம், இவ்வாதேய
சுகம் துக்கத்தோடு கூடியதாக அநாதேயமெனவாம். என்
பது துதலிய சூத்திரத்தின் விசேட அருத்தமாம் என்றறிக.
பாஷ்ப=ஊஷ்மதூருகை அதன் சரத்திருசியத்தான் நீகாதம்=
பனி' கிரிநதி சமுத்திராதியாவரகமாம், பாஷ்பபதத்தாற் பக
ரப்பெறும். ஜனதிருஷ்டியை மூடுமதனால் எங்ஙனம் நதியாதி
கள் அறவுமறைக்கப்பெறுமோ எவ்வாறுதான் வர்ஷாமேக=
மழையெழிலியால் பாணம்=சூரியன், மறைக்கப்பெறுவனோ
தீவத்=அஃதொப்பவே, காம=காமமானது, ஜனதிருஷ்
டியை மூடுவதானே யாதொன்றையுந் தெரியவொட்டாமன்
முதலின் மூடும், அவ்வாதேய ரூட்= ரோஷம்=குரோதம்
என்பதுமாம், உகாசம் பின்னரென்னும் பொருளில், அச்
சினமும் யாவரையும் மறைக்கும் என அவற்றிற்கு முன்பின்
தைல் பொருத்தமாம். இங்ஙனமே ஸ்ரீ பசவானுமிதனைத்
திருவாய்மலர்ந்தருளியுள்ளார்:—

நெருப்பைமுற்றிய தாமமு நீடொளித், தருப்பணத்
தைமறைத்தனமாகபோ, லுருப்படைத்தன வுன்னுனர்வியா
வையும், விருப்பமுற்றவெங் காமம்விழுங்குமால்,

இனிவரும் சுலோகக்கருத்து மிதனுள்ளேயாம். 38.

(அ - கை.) காமத்தின் அனர்த்தஹேதுத் தன்மையை
விரித்தருளல்:—

சு. பூதிவதூர்தே தாஜாநம்வாழிதம்ஸததஜ்ஜிஷா,
உஜாதூகெநதாஸாடிபவ்யோஷ்யணவபாஷ்மிணா. 39

சு. ஞானவானது ஞானமென்னுன்றுமோ

ரானவானரி யாசையருவின

ஞானவானவை யானுமைவுறன்

மானுவானன் வலுவினன் மாலுமே

வி. முற்கலோகத்தினின்றும்விபரிணாமமாகக் காமபதம் தொட்பாகச் சேர்க்கத்தக்கதாம், பிரதி பத்திமதம்=சேதன வாயுபுருடனுடைய, ஞானம்=ஆரோபிதஞான ஏகரூப சொரூபம், சத்தம்=அநாதிகாலந் தொடங்கி, த்விஷா=காம ரூபமாகிய சத்துருவிலே, சாதிதம்=திரஸ்கரிக்கப்பட்டது இச்சாத்மகேந=இஃதெனக்குண்டாகுக வென்னும் அபி லாஷை இச்சையாம், அவ்வடிவமான, தரசா=வேகவானால் கணத்திற் புருடன்வயம் ஆவன் என்பது பொருள். துஷ் போஷ்யேண=துயரமுற்றும் போஷிக்கமுடியாததாம் அக் காமம் விடயகோடியர்ப்பணத்தானும்திருத்தியுறுத்தமுடியாதென்பதாம் சுஷ்மிணை=வலுமிகுத்ததாம் அக்காமம், விடயார்ஜன வலுவாற் புருடனைப் பிரவிருத்திப்பிப்பதாம், உள்ளபது சிறப்புகளின் சேர்க்கைப்பொருட்டாம், 39,

(அ - கை.) காமமானது ஞானத்தை மறைத்து என்ன செய்கின்றதென்னுமவாவுளதாய வழியுரைத்தருளல்:—

க. சூசுரிகுபுஷ்டிநவஜநியாணிஸதிஷ்டி, தெத
நெவாஹிதபுஜோஜாநிநஃபொஹயகுவேள.

க. போககாம சிந்தையீது புந்தியிந்தியங்களை
யாககாரியம்புமொன்றி யங்குமங்கவற்றினே
யேககார சிந்தை யன்பியைந்தெழுந்திடாவணம்
மோககார மாகுமென்று முந்துணர்ந்தவர்க்குமே,

வி. அசௌ=இக்காமமானது, புத்திமனசீ இந்திரி யாணி=மதிமனங்களையும் புலன்களையும்; ஆசிரித்யம்=பற்றி நின்றது. திஷ்டதி=நிலைபெறும், தைரேவ=வெளிமுகங்க ளாய் அம்மதியாதிகளானே, ஆச்சாதிதப்ரஜ்ஞா=மறைவீறு த்தப்பெற்றது தத்துவஞானம் எதனால், அத்தகையதாய்,

சு=அது, * இருந்து உணர்வையிரித்து இடர்ப்படுத்தும், ஞானினம்=பரோகூதப்பிரஞ்ஞை யுன்டயவனை, இக்தர்மம், மோஹபதி=விடயத்தில் வீழ்ந்தலமருமாறு செய்விக்கும். எனின், அஞ்ஞனையது என்னதான் செய்வித்தமாட்டாது. மதியாதிகள் உண்முகமாகப்பெரிற்றான் புருடன் தமமகற்றித் தன்வடிவநந்தத்தைத் தடையற்றனுபவிப்பன். அவை வெளிமுகமாகத் திரியின் பாகியப்பரிசாணுபவத்தானே இன் பத்துன்பங்களை யேங்கி யேங்கி யனுபவிப்பன். இதனைச் சரம்பிரதாய ஆசிரியராகியசர்வஞ்ஞமுனிவருமருளியுள்ளார், 'நினதுநு பகமதேநினதுநோய்தருவதாம், வினவிநீயஃதுறாய் வெளிமுகாதரமதீ, வினவதே விழியினுய்வின்கியேயுலகையே, நினதுநுபகமதே நினதுநேர் மகிழ்வதே" அற்றேல். எனது நுபத்தையே யறிவனாயின் அஃதெனது திருப்தியின்பொரு ட்டு ஆமாலாயின் முனபும் தத்துவமாதிவாக்கியாதி சிரவண சம்பவத்தான் யாங்நனம் இதன்முன்னர் என்றனக்குத் திரு ப்தியுளதாகவில்லை யெனக்கடாவ மனத்தூய்மை பெறாமை யானே மாயிகணுசுவரியாதியில் நினது மனதின் அபி நிவேசாதியால் அதிகார மிலாதாக முன்றத்துவ சாஷ்டா த்கார முதயமாகாமையின், என்னுங் கருத்தால் வினிட யிறுத்தியருளல்:—நினது நுபகமதேயென்பது. வெளி முக ஆதரமதியென்றதானே வைராக்கியசமதமாதிய பாவம் குறிப்பித்தருளியதாம். இஞ்ஞன்றே நினக்கு விவேகாதி யதிகார சம்பத்தியினுனே தத்துவ சாக்ஷாத்கார சம்பவத் தாற் பரிதிருப்தப்பான்மை சித்திகின்றது என்னுங் கருத் தால் அருளல்:—நினது நுபகமதே யென்பது. உலகையென் றது. அஞ்ஞானகாரிய அவிவேகாகாதி யென்றதாம். 40

* சு. தஸூநூதியஜிதாநூடெளஸிநாஸிநொஜ யெநு, ஜாநவிஜாநயொஃ ஸாநிகாஸவாஃஜெநொஹவஃ

க* அதனன்மனந்தன்னொடு மாதியிலாக் கவற்றை
விதமாக முயன்றவன் வெற்றியையுற்றுவாழ்க
சிதுஞான விஞ்ஞானங் கடம்மையுச் சேதமாக்கும்
அதிபாவி மனோபலக் காமமதென்பதாமே.*

வி. எதனன் மதிமுதலியவற்றானே முன்னர், காமம் புருடனை மோகிப்பிக்குமோ தஸ்மாத்=அதனால் எல்லா அநர்த்தங்கட்கும் மூலங்கள் அம்மதியாதிகள், தாமி=அவற்றை, ஆதெள=மரணத்தின் முன்னரே, நியம்ய=தத்தம் விடயங்களினின்றும் விலக்கி, இயமநியம ஆசனப் பிராணயாம பூர்வகமாகப் பிரத்தியாகரஞ்செய்து என்பதாம். பிறவற்றினின்றும் கவரப்பெற்றனவாயினும் புலன்கள், யோகியானவன் மனத்தானே எல்லாவிடயங்களுக்கும் எண்ணி வெளிமுகமாக ஆகவேண்டாம் என, சமநாட்சி=மனத்தோடுகூட அவற்றை வெற்றிபெறவேண்டுமென்றருளப்பெற்றது. ஆண்டு மதியாதிகட்குத் தத்தம் விடயவிமுகத் தகைமை பிரத்தியாகாரமாம், வத்துவின்கண் அவத்தாபனம் வெற்றிபெறவேறுபாடாம்? அதனானே மனோபலம்=மனத்தினின்றும் தோற்றிய, காமமும் மனோஜயத்தானே ஜயிக்கற்பாலதாம் எனக்கூட்டுக. எத்தகையது அக்காமம் எனின்? ஞான விஞ்ஞானயோ: சாந்திகரம், ஞானம் என்பது சாஸ்திர ஆசார்ய உபதேச ஜன்னியப் பிரஞ்ஞைபாம், விஞ்ஞானமென்பது நன்கறிப்பெற்ற பொருளின் அனுபவமாம், அவற்றின் சாந்திபோலுஞ்சாந்தி அதாவது முற்றினும் உபரமம் உச்சேதம் என்பது, திரண்டபொருள் அதனது கருத்தாவைச் சாந்திகரமென்றதாம். இதனானே பாபம்=சர்வ அநர்த்த மூலத்தன்மையானே தாண்டமுடியாத கெடாத நரகாதியையடைவிப்பதாம். நர: =அதிகாரி.

முத்தியருளிய இரண்டுசுலோகங்களின் நிருக் கருத்தை
 ஸ்ரீ பகவானுமருளல்:-காதலாற்றவிக் காமம்புலன்களே, வாயி
 லாப்புசூந்துள்ள மயக்குவ, தாதலாற்புல் னைந்துமடக்கியே,
 யேதிலாங்கடுங் காமமிறுக்குவாய்.

(அ - கை.) சர்வ அநர்த்தநிதானமாய காமத்தையே
 வெற்றிகொண்டு கிருதகிருத்தியனாகின்றான் என்னுந் திருக்
 கருத்தானே அருளல்:-

சு. யதஸாநிவராணாஹுஸௌஸுஸுவரூபிநஃ
 த்வொவிஹிவராஹுஸுஸுவரூபிநஃ.

க. நொந்தவிந்த நந்திவந்த நோன்மையிந்தியங்களாம்
 இந்தியங்கடம்மினு மிதந்தைசுந்தை யேறுமாஃ
 புந்தியவ்வகந்தையில் விகந்தைபொங்கினும்பரம்
 புந்திமுந்தினும்பரஞ் சிவம்புகழ்ந்துபோதுமே.

வி. யதஃ=ஏதிசெல்கின்றது நசிக்கின்றது எனயந்,
 அநித்தியம் புத்திரதார வித்தாதியர்த்தகணம் அதனின்,
 தாரி=இந்திரியங்கள், பராணி ஆஹுஃ=சூக்குமங்கள் என்பர்
 மகன்மனை தனாதிபொருட்குமுரியமனத்தைக்குறித்துப்புலன்
 களை பயக்கல்வெகுகட்டமானகாரியமென்பதாம். தேப்யஃ=
 புலன்களினும் பரமம்மநஃ=சூக்குமம்மனமாம் ஈண்டு இதம்
 அர்த்த ஆகார அந்தக்கரண விருத்திமனமெனப்படும்,
 ததோபி=மனத்தினும் ஹி=பிரசித்தம், புத்தி=அகமா
 கார அந்தக்கரணவிருத்தி, பரா=சிரேட்டமாம், இதங்கா
 ரார்த்த லோகத்தைக்குறித்து அகங்காரார்த்தத்தியாதம்
 மிகமிகவும் கட்டமென்பது பொருள் ஆத்மா=சோதிக்கப்
 பெற்ற தத்துவம் பதார்த்தம், பீத்தேஃ=அகங்காரத்தினும்
 பரஃ=சூக்குமமெனது மதீஃ=சம்மதமாம் அகங்காரத்
 தியாகத்தைக் குறித்து நிருவிகற்பத்தானே நிரஸ்தம ஸ்பதி

ஆற்றுமில்வுடம்பிற் பரமைம்புலன், மாற்றுமைம்
புலனிற் பரமாமனம், பேற்றும்புத்தியதிற் பரம்புத்தியிற்,
நேற்றும்கின்றது காண்பது தொல்பரம். 42.

க. ஸு₂ஐ₂வரி₂ த₂நா₂தா₂நம்ஸம்ஸவ₂தா₂நா₂

தநா, ஹதாஸத-ஃகாரி ரௌவ்வாஃவஹிவாவுயாஃ

க. இந்தவாறறிந்துதன்னைபிதயத்தான் மனத்தைவென்று
புந்தியிற் காமருபப் பகையினைப் பெர்நற்கொன்றே
யந்தமா வறிவாண்ந்த பரபதமடைதியென்றான்
சிந்துரானனியிவீர சேகரச் செல்வன்றனே.

வி. ஏவம=இயம்பிய முறையானே, ஆத்மநா=அந்தக் காரணத்தால். ஆத்மானம்=சுதேகரசத்தை, புத்வா=தானாக அதுபவித்து, எங்ஙனமுணர்ந்தென வினவவருளா=—ஸம்ஸ்தப்ய ஆத்மானம் ஆத்மநாவென்பது, ஆத்மநா: புத்தியானே, ஆத்மானம்=மனத்தை சம்ஸ்தப்ய=நியமித்து, புத்தியினுடைய மனோவிருத்தியை தன்வயமதாகவாக்கி இதமர்த்தத்தியாகத்தானே அஸ்மிதமாத் திரூபத்தானே நிலைபெற்று அதுவும் உப்பிற்கரைந்தொடுங்கும் நியாயம்பற்றித்தன்பாற்பிரலீனமாய வழி காமமூலங்களாய விடயவாசனைகளின் உச்சேதமானது, நிர்விகற்ப சிமாதியப்பியாச தாட்டியத்தானே யுண்டாகியவழி அதனை மூலமாகவுடைய காமத்தின் உச்சேதம் உண்டாம் என்பதாகக் கருதியருளல்:—ஹத்வாசக்த்ரும்

காமரூபம் பரம்பதம் அவாப்தயாத் தென்பது, காடிவடி-
பகையைக்காதி மேலான பதத்தையடைய வேண்டித் த-
பதாம்: அவ்வறேமறையு மறைகின்றது:—இவன்றன திரு-
பத்திருந்த காடங்கள், சிவந் திருநீரின் லெவையுஞ் சே-
மையாய், அவன்றிகழ் காலையிலமுதமாகுவான், சிவன் ற-
யனுபவித்திடுவனீண்டரோ, எக்காற் சமஸ்ததிருவ்வே-
களின் வேறுபாடுகள் விடுபடா நிற்குமோ, ஆன்மகாமன-
பிரஹ்மவித்திற்கு மூலத்தோடு கெட்டோடுமோ, என்-
இகாமுத்திரார்த்தங்களாய் வெளியாமோ, புத்திர வித்-
லோக ஏஷணைவடிவமாமோ, இப்பிரசித்தமாய புருடன-
மதியின் மாட்டு முன்னர் பொதிந்திருந்தனவாமோ, அந்-
கெட்டுவிட்டவக்கால், அவன் மூலத்தோடு கூடிய காம-
யோகத்தானே அமிருதனவன்; அநாத்மவிடயங்களா-
காமங்கள் அவித்தை யிலக்கணங்கள் மிருத்தியுக்கள் என-
படும், படவே மிருத்தியுனியோக முறவேவிதவான் ஜீவிக்கு-
போதே அமிருதமாவன், இத்தேகத்திலேயே வர்த்தமானய-
கிய பிரஹ்மத்தை யனுபவிப்பன், அதாவது பிரஹ்மபா-
மோக்ஷத்தை யடைவன் என்பதாம். இதனானே மே-
க்ஷம் தேசார்தரகமனாதியை யபேக்ஷிப்பதன்றும், இல்தா-
லின் வித்வானுடைய பிராணன்கள் வெளிக்கிளம்புவதி-
வாம், இருந்தபடியிருந்தே தக்காரண புருடனிடத்தி-
நன்கு லயமாகின்றனவாம்; நாம் மாத்திரம் எஞ்சாநிற்கு-
என்பதாம். இப்பொருள் பரமார்த்ததரிசனத்தும் பகர்-
தருள்பெற்றுளது:—மேலாயுள்ள விப்பொருளை மெய்ய-
யறிந்து பொய்மாய், மாலாய், மயங்கு மனத்தினையுமடக்க-
யந்த. 'மனங்கலக்குங், காலாயுள்ள காமத்தைக் கரப்பா-
பென்று கட்டுரைத்தான், சீலாயுலகமுறுபுணலோர் செ-
வின் புரையே செலுத்தினான். ஆசை புகைபாய் நிறுத்த-

ஞானவாசிட்டத்தும் காணலாம்:—மனநிறந்திடிவமுதமாய், நிறைந்திடிவையந், தனது தாட்செருப்புலகெலாந் தோன் முச்சுந்தரம் போற், கனநிராசையானிறையு நெஞ்சாசையிற் கவிழுகினமு ஷாசையானிறை மனங்குறை ஷென்றுந்திரா. அகத்தியன் கவர் கடலென நன்னெஞ்சை யழிக்கு, மிகுத்த மாலிலாமனமென நின்றமதி விளங்காப், பகுத்தபாற்கட னிறைவுருப் பரிமளக்கோக, எனகத்தியைகி திருமுக நலம் பெறத்தோன்றா.

மதியை மேகம்போல் வெண்டலச் சுதையினைமைபோ, லதிக நன்னெஞ்சையாசையாம் பேயழகழிக்கும், பொதியுமா லெலா நீக்கிவன் பவிப்பயம்போக்கி, முதிர்மனத்தின் மால் பிணிப்பறின் முத்தி வேறுளதோ. வாசுதேவசதகம்:— இல்லையிருலகிவின்ப மெனமனத் தெழுந்தபோதே தொல்லை மூவுலகும் விட்டார் சோறுகன்றதுவுணுப்போ, எல்லவாங் காமபோக நஞ்செனர் வெறுத்து நீத்தா, சொல்லொடுமன மிறந்த சுத்தருபத்தை யுன்னி. அநந்தபோதம்:—கள்ளக் கோலக் கருங்குழன் மாதர்பான், முள்ளித்தேனை முனிந் துயர் முத்தியாம், வெள்ளத்தேனை விரும்பும் விடாயினன், என்னிற்போது மிராதுடனெகினான். (அரசன்) அஞ்ஞ வதைப்பரணி:—நெய்விட்டகருங்குழலார் தம்பால் வைத்த நெஞ்சொழிந் தாரைம்புலன் சேரின்பநேராக், கைவிட்டா ரொழிய வானந்தபோகக் காமுகராய் முடிந்தபடிகாண் மின்காண்மின். இணைப்பரிய பேரின்பந்தன்னின் முழுகி இன்புறப்பட்டெவ்விடத்து மெக்காலத்துங், கணப்பொழுது மின்பமிலாவுடம்ப ரின்பங்கைவிடனீத்தமை காட்டல்காண் மின் காண்மின்.

பிறப்பொடு மிறைப்பையகற்று கம்பிரப்பெருமருஞ்
 பொருள் பெரிதுந், திறப்புறக்காட்டுக் கணபதி கருத்த்
 ிபிகையெனுங் கணேச்சுரன்றன், சிறப்புஞ்சாதுர்தரன
 புரிந்த திவ்விய கீதையினுறையி, மற்றப்பறுமிரண்டதா ம்
 யாயப் மாமுகன்றிருவடி மகிழ்வே. ஸ்ரீமத்பதவாக்கி
 பிரமாணமர் யாதாதுரந்தரசாதுர் தரவம் சாவதம்ச கே
 ந்த ஸ்ரீகுண ஸ்ரீநீலகண்ட பண்டிதரார்றிய ஸ்ரீகண
 தாற்பர்யார்த்த தீபிகை என்னும் ஸ்ரீகணேச கீதைடகைய
 இது இரண்டாவது அத்தியாயமாம்.

சுந்தரிமைந்தனாகித் தோன்றிவான் றவத்தினூர்க்காய்
 சிந்துரன் சான்றோன்றுண்டி சுந்தைமாமணியனாகி,
 மைந்துறு மகோற்கடன்றனென நின்றமாசில் சீரோ
 வந்திலனாகிற் காண்பார் மாமறைப் பொருளையாரே.

ஓம் தத் சந்திதி உபவிடதார்த்த கருப்பம் வாய்
 ஸ்ரீமத் கணேச கீதையென்னும் யோகாமிருத அர்த்தசா
 திரத்தில் ஸ்ரீமதாதி கணேச புரணத்திலுள்ள ஸ்ரீகஜான
 வரேண்ய சம்வாதத்திற் கருமயோக மென்னும் இரண்
 வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முன்னுவது பிரஹ்மார்ப்பனயோக அத்தியாய

இன்பதுன்ப மிடைத்துப் புடைத்துமே
 லன்பரானவ ராருயி ராயினான்
 மன்புரா தனமான மகிழ்வையே
 முன்பன் கேட்ப மொழிந்தருள் வானரோ.

(அ - கை) யதஸ்தானிபரண்யாஹுஃ என்னும் இரண்டு-சுலோகங்களானே எவ்விதமாகத் தொகுத்தருளப் பெற்றதோ அதிற்கிரத்தை யுண்டாக்கியருளற் பொருட்டு அதற்கு வேதமூலத் தன்மையானே அநாதிபரம்பரைப் பிராப்தத் தன்மையை விவரணித்து ஸ்ரீகஜாநநர் அருளல்:—

சு. வஹாஸவ-ஹிஸிபெயெஞ்சுமூண்ஞி-தநதி
ரஹம், நிஜ-பாயபெயெகிவடி-விஷவெயொமகி-தஜம்

க. முன்னர்ச் சருக்காதிப் போதினின் முக்குணஞ்சா
ரென்னத்திரி தேகருகந்திக் மேற்றவானே,
முன்னிப்பின ருத்தமமாக மொழிந்தயோகந் தன்னைத்
திருவிண்டுவினுக் கருள் சாற்றினே மால்.

வி. பூதான்யத்வ வாதிகளின் பௌதிக சிருஷ்டியின் முன்மையாக வேண்டாம் என்னும், ஆகா சாதிசிருஷ்டிவாதி-களின் அச்சிருஷ்டியின் முன்மையாக வேண்டாம் என்னும், இதன் பொருட்டாகப் புரா என்பது சர்க்காதிசமயே யென்பதும். இரண்டு காலத்தினும் முன்பு, முன்னர்சிருஷ்டியின் முதற்போதில், த்ரைகுண்யம் நிர்மாயம்=முக்குணசமூக ரூப அவ்யக்தத்தின் நிர்மாணத்தைச் செய்து, என்னும் இதனைச் சிருஷ்டி உற்பத்தியருளப் பெற்றது. இதுவே பரமவியோம சப்தத்தானும் அவ்யக்தாதி சப்தங்களானும் கூறப்பெறுவதாம்.

ஆண்டு, அக்கரமதனி னின்றவ்விபத்தந்தான் முக்குண மாயெழுமுனிவர மறையோய் னனவும், நித்காயுருடனின்னி கழந்த வவ்விபத்தம் மட்கலம் டிபாலமட்டிந்திடுமறைபோய், எனவும், அதனது உற்பத்திப் பிரஸயங்கள் ஸ்மரிக்கப்பெறுகின்றன, இன்னணை யாதொருவியோமம் அபரமாயின்,

சூதபெளதிக சூருஷ்டியின்முன் பரவியோமமெனப் பெயரிய
 அதன் அபாவசிரவணத்தானே உற்பத்திப்பிரளயச் சேவை
 யாதலுணரப் பெறலாம். த்ரைகுண்யம் சிறப்பிக்கப் பெறு
 கின்றது த்ரிதநுருஹமென்பதால், த்ரிணி=மூன்று, த்நுரு
 கவத்=கேசம்போலும், பிரகாஷப் பிரவிருத்தி நியமமெனப்
 பெயரிய காரியங்கள், எதற்கோ அது த்ரிதநுருகமாம்.
 ஆகாசாதிகவத்துக்கள் யாவுமே சத்துவாங்கி சத்தானே
 டெய்ளர்கின்றன, இரஜோங்கசத்தானே வாயுவென்ன வியங்
 குகின்றன, தமோங்கசத்தானே கிதியாகடுப்பச் சடப்
 படுகின்றன. ஆகிலின், காரியத்திற் பிரகாஷப்பிரவிருத்தி நிய
 மங்கள் காணப்பெறுகின்றமையின் காரணமும்வெளிப் படா
 தசத்து வரஜஸ்தமோ மயமெனத்துணியப்பெறும். துதலியவ
 கையே அச்சவிலாச பந்தகாரண அஞ்ஞானத்தையுண்டாக்கி
 அதன் நிவிருத்தியுபாயமேயாய் பூர்வத்திற்குப் பூர்வத்திற்குப்
 பரத்தின் மாட்டுப்பரத்தின் மாட்டுப்பிரவிலாபன ரூபமான
 முன்குறிப்பிட்ட, அவதம்யோகம் உத்தமம்=இந்த உத்தம
 மான யோகத்தையும், விஷ்ணவே=ஆதிசூருஷின் பொருட்டு,
 அவதம்=வேதவாயிலாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளினேன். அவ்
 வாறேசூருதியுமாம்:—பொருந்து ஞானமாமதியினான் மனத்
 தனை பூட்டியைம்புலப்பாய்மா, பரந்தெழாவகை தன்வசு
 மாக்கினான் பரம்பதமடைகின்றான், திருந்துமாலுடைப் ப்த
 மதுவதுயரஞ் சிவனெனுந் திருநாமத், திருந்தவாறு தானிருந்
 தவாறன்றி வேறினையிலாவிறையாவான். நிச்சயரூபமாம்
 னாத்மாநாதம் விவேகபுத்தி லிஞ்ஞானமாம், சங்கற்பவிகற்ப
 ஆத்மகம் மனம், இங்ஙனமாகவே விஞ்ஞானரூப சாரதியி
 ன்னை செலுத்தப் பெற்றவனாய் அடக்கியமனத்தையு, அவ்
 வறிஞன் சமுசாரகதியின் அந்தத்தையடைவன், ஸ்வஸ்ம-

ரூப உண்மையுணர்வானே! சமுசாரபந்தத்தி னின்றும் விடுபடுவன் என்பதாம்; அப்பாரமும், விஷ்ணுவென்னும் வியாபன சீலமாய் பரமாத்மாவின் வாசுதேவப் பெயரிய மேன்மையினும் மேன்மைவாய்ந்த அடையத்தக்கதாய், சச்சிதானந்த ஏகரச சொரூபமாம். திரிபுடியீனமாய் எவ்வத்வதீயபலமுளதோ அத்தத்தவமே, தேவமனுடாதி யகிலதேகிகட்கும் நிரதிசய ஆனந்தரூபமாக யாவரானும் விருப்பத்தக்கதாதலின் பரமசிவபதமாம். இவ்வண்ணம் வைஷ்ணவ பரமபதத்தின் அறிதற்கருமையை யறைந்தருளி, அதையறிதற் பொருட்டு யோகமருளல்:—வாக்கது மனத்திடைவைக்கும் மனம், போக்கிடும் புந்தியுட் புந்திமானிலே, யாக்கிடு மந்திமானிவையனைத்திலுந், தாக்களுஞ் சாந்தமாந்தன்னிற் சாந்தமாம்

விவேகியானவன் வரக்குச் சப்த உபலக்ஷித எல்லாப்பாகிய விடயங்களையும் இந்திரிய ஜாதத்தையும் மனத்தின் மாட்டு உபசங்காரஞ் செய்க, உபசங்கரிக்கப் பெற்றபாகிய கரணத்தோடு கூடிய அந்தமனத்தையும், பிரகாச சொரூப புத்தி யெனப் பெயரிய ஆத்மாவில்=மனாதிகரணங்கள் அடைகின்றபடியினாலே யாத்மாவென்னும் அவற்றின் பிரத்தியக்கில், உபசங்காரம்புரிக, நிச்சய ஞானரூபமாய் அப்புத்தி யாத்மாவையும், மகத்தாத்மாவில்=அதன் சுமஷ்டிபூதமாய் குக்குமதாஹிரணிய கருப்ப உபாதியில் உபசங்கரிக்குக, பிரதமஜன் போலும் சுவச்ச சுபாவகம் தன்விஞ்ஞானம் சம்பாதிக்குக வென்பதாம். மகத்தாத்மா வெனப்பெயரிய ஹிரண்யகர்ப்ப சம்பந்தி புத்திசத்வத்தைச் சர்வவிசேடங்களும் ஒழிந்து சாந்தமாய், விகாரமற்றதாய் சர்வாந்தரமாய், சர்வபுத்திப் பிரத்யயசாக்ஷியான சின்மத்திர ரூபமாயிலும்

முக்கிய ஆன்மாவாய் தன்னிடத்தில் உபசங்காரம் செய்க. இவ்வண்ணம் இந்திரியாதி காரணபரிவர்த்தம் விலாபினஞ் செய்து பரிபூர்ண ஸ்வப்பிரகாச சிதாத்மானு சந்தானபராக நிஸ்பெறுதல் வேண்டுமென்பதாம். வாக்காதிவாகியேந்திரிய வியாபாரத்தை விட்டொழித்து மனோமாத்நிரமாக மன்னுக விடயவிகற்ப அபிமுகமாய மனத்தையும் விடயதோடங்காட் டெம் வாயிலாக ஞானசப்தோதித அத்திபவசாய சுபாவபுத்தி யின் கண்ணேதாரணஞ் செய்க, அப்புத்தியையும் மகத்தாத் மாணாய்ப் போக்தாவாய் அஸ்யிதை மாத்நிரமாகத் தோற்று வதில் அடக்குக, அப்போக்தாவையும், பரமசாந்தமாய்ப் பரம அகரணவத்தாய் ஞாதாரோய விபாகஞ்ஞியமாயுள்ள பரமகாஷ்டையில் தாரணஞ்செய்க, வெனவருளப் பெற்ற தாம்.

(அ - கை) இப்பிரஹ்மவித்தையின் வங்கிச் மருளல்:—

சு. சுயபுருஷோவ்யவீதோவிதேநவெநிஜஸுரு. நவெ, தத்வாரவாராயாதவிதாரோதஹஷ்டயம்

க. இதமுறவரியுமற்றிர விக் கோதினன்,
சுதனிச மனுவினுக்கவனுமே சொனன்,
அதனிநற் பரம்பரையாகி யேவரும்,
இதுதனை யிருடியரினிது தேர்வரால்.

வி. சோபி=ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும், அர்யம்ணே=சூரியன் பொருட்டு, அப்ரவீத்=கூறினார், இந்த யோகத்தையென வெல்லாவிடத்துங் கொண்டு கூட்டிக். சோபி=சூரியனும், மநவே=இந்நாமமுற்றவராய் ரீஜசூரவே=தன்மைந்தன் பொருட்டு யோகத்தைக்கூறினார், தத: =மனுவின் சம்பந்த மாசு, பரம்பராயாதம்=சிவ்ய ஆசார்யபரம்பரையாக வந்த

ஏதம்=இந்த=போத்தை, மகர்ஹய: =வசிட்டாதியர், விது:
அறிந்துகொண்டனர். ஸ்ரீகஜானபகவான் அருளியவண்
ணமே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அருளல்காணலாம்:—எவமந்
முன்பியானிரவிக் கோதினே, நவன்மனு வரசனுக் கறியுக்
கூறினா, ஹவகையோட்வனிக்கு வாகுக்கோதினன் றவமுய
லரசரீதறியுந்தன்மையோர். (2)

க. காலெமவஹுநாவாயம்நஷ்டஸ்யூஜாஜெயம்மெ,
சுஸுஜெயொஹுவிஸுஸ்யூவிமீதவ்யூஹுவிவ.

க. காலநீள நீளக் கலியீற்றினிற்
சாலநாசமிதுமன்ன சாருமால்
வாலமார்சிரத்தை விசுவாசங்கள்
ஏலவேயற்றிகழ்தனு மேயுமே.

வி. அதன்பின்னர் காலேநபகுநாவ=திரேதாது வாபா
கலிகளில், போது நீடிக்க நீடிக்க, தருமத்தின் ஏக ஏக சர
ணம் ஹீனமாம், அதன் பின்னர் தருமஉச்சேதமாகவே,
அபயம்=இந்தயோகமெனப் பெயரிய பரமதருமம் கெடும்,
சர்மேயுதே=கலியுகத்தின் கடையிலோ எல்லாவாற்றானுமே
நஷ்ட: =உச்சின்னம், ஸ்யாத்=ஆம். நாசத்தில் ஏதுவையரு
ளல்:—அசிரத்தேய: =குருவேதவாக்கியாதிகளில் பலம் அவ
சியம் பவிக்கும் என்னும் நிச்சயம் சிரத்தையாம், அதனோடு
நிகழ்வது சிரத்தேயமாம், அதனினும் மாறாதது அசிரத்தேய
மாம். சம்பிரதாயப்பிரவர்த்தக குருவிருந்தபோதினும் சீடர்
தம் சிரத்தையின்மையே இஷ்ணமுச்சேதமாதற்குக் கார
ணமாம். கண்கண்ட பயனீற்றும் காரியாதிகளிலும் (மழை
யின்பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட யாகவிசேடம்) எவனேனு
மொருவன் சிரத்தையோடும் முயல்வானுயினும் பலமானது

இச்சன்மத்தில் அவசியம் பவிக்குமென்னும் துணிபின் மையின் அபிஸ்வரம்: விசுவாச அநுகமிலதாம்; விசீ தவ்யஸு=கொக்கொக்கவானாவே பரவஞ்சனப் பொருட்டுத் தியானிப்பதானே விசீ தவ்யமாம்=சித்தியமாம் இது; விசீ= இவ்வேதுவினால் உ=உமமை, ஹேபூமிய=சம்போதனம், இவ்விளி, பூப்பிரஜைகளை நீ நன்றாய்க் காப்பதொப்ப இந்த மகாயோகத்தையும் இனிது காப்பாயெனக் குறிக்கும். நன்மையானது நாட்குநாட் குறைந்து கலிக்கடையில் முற்றி னும் அற்றுவிடும் என்றருளியதை நியாயஆசிரியராய ஸ்ரீமத் உதனாசிரியரும் தமது நியாய குசுமாஞ்சலியிற் பொறித்திருத்தல் காண்க:—

சன்மசுற் சமக்கார சத்வித்தைமுற் கன்மமுங்கன மோதலுமாதலும், வன்மமாகக் குறைந்து வருதலான், இன்மையாஞ் சம்பந்தாயமென் றெண்ணலாம். முன்னரோ மானாசிரியராகவே பிரஜைகள் உதயமானார்கள், அசிரத்தை மலகனங்கிதமாய், காமக்குரோதாதிகண்ட கசதஜ்ஜ்ஜரமாய், அனுதினம் அழிந்தேவரும் வீரியத்துடன் இங்குமங்கும் தடுமாறி விழுமாறுபோலக் காணப்பெறுகின்றது. (3)

(அ. கை) இங்ஙனம் போகநாசத்தில் காரணத்திரயத் தைக்கழறிபருளி அதன் பிரவிருத்தியின் கண்ணோயாமே காரணமென வருளல்:—

சு.வன.தவ்யாபாரஹவ்யொம்ஸு.தவாநவஸிநுவாசு, முஹ்யாஹு.தஜெவெஹாஹஸ்யுவாஜெஸுஹம்.

க. அசமுற்ற விதுமக போசம நதிபாகும் முகமுற்றெழு மெம்மொழியின் செவிமொண்டு கொண்டாய் குகிபத்தினுங் குகியமிது மிகக் குகியமாகும் பகுமொத்தின் மறைவுபரமஞ்சுபமதாமே.

வி. ஏதம் யோகம்முன்னர் அருளியயோகத்தைபுரா-
பவம்=வேதபோதி தத்தன்மையானே யநாதியாயுள்ளதை,
மன்முதாத்=எமது திருவாக்கினின்றும், சுருதவானசு=சுர-
வணித்தவனாயினாய், இதனையேபூர்வம் துயருற்றுநிறையவரா-
னே அதிதிகள் மன்னப்பெறுவாரானார்கள், பின் கூத்திரிய
அதிதிகளும் நிகழ்வார்களாயினார்கள், பின்வைசிப அதிதிக-
ளாகவும் வந்துசேர்ந்தார்கள், இப்போது சூத்திரான்ன போ-
ஜிகளுமாயினார்கள். பூர்வம் அமிருதபுஜர்கள்=பகசேடபுஜர்-
கள் பின் விசுபுஜர்கள்=அதிநீசேடபுஜர்கள் பின் அன்ன
புஜர்கள்=பிருத்திய சேடபுஜர்கள், இப்போதோ அக்புஜர்-
களே=சுவார்த்தசாதித புஜர்களேயாயினார்கள், பூர்வந் தரு-
மம், தவந் ஞானம் யாகந்தானமென்னும் என்னும் நான்கு
பாதங்களோடுமிருந்தது, பின் குறைந்து வந்து தவம் முப்-
பாதமுற்றது, பின்மலினம் ஞானமன்ன இருபாதமியைந்தது,
இப்போது யஞ்ஞஞ்சீரணமாகத்தான ஏகபாதமாயது, அப்-
பாதமும், துஷ்டவுபாயமாய் சூது முதலியவற்றானே வருவ
தாதிய வாயவிபாதிதைப்பாதரோக சதசங்குலங்களானே நிலை
பெறமுடியாததாய், அதன்பின் அபத்திப ஏகப்பிரயோஜன
மைதுன சம்பவர்கள் அதன்பின் காம அவர்ஜநீய சந்நிதி
ஜன்மானர்கள் இஞ்ஞான்று தேசகாலாதி அவ்விவத்தை
யானே பசுதருமத்தானே பிறப்போர் மிகந்தோர் முன்னர்ச்
சுரு முதலியவற்றிற் சமக்காரங்கள் நன்கு கொள்ளுவாறு
யிருந்தனர், பின் கேத்திரப்பிரபிருதிகளில், பின் கருப்பாதியி-
னின்றும், இஞ்ஞான்றே ஜாதங்களில் இலென்கைவிபவகாரம்
பற்றியாம். முன்னராயிரஞ் சாஷகவேதம் அத்தியயனமாயது,
பின்வியத்தம் பின்ஷடங்கன்கம் இப்போழ்தோ எங்கோவேக
சாசைடுயனவாயது. பூர்வம் ருதமாம் உஞ்சலிலிருத்தியராய்-
முறையோர் மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர், பின்னமிருதமம் அயாசிட
விருத்தியராய், இப்போது பிரசிருதமாம் கருஷண சத்தியா

நிருதமாம் வாணிஜ்ய, குசிதமாம், கலாந்தர பசுபீர்யமாம் கோரகூடாதி, ச்வவிருத்தியாஞ் சேவைவிருத்தியராய் வாழ் வாரளவிலர். தோத்தரித்தருளல்:—குஹ்யாத் குஹ்பதமமென்பது. ஐஹிகம்ஹிதம் குஹியம், ஆமுஷ்மிகம் குஹியதாம், ஆத்தியந்திகம் ஹிதம் குஹியதமம். இகபரமிரண்டினும் இரகசியமாதலின் இரகசியத்தினும் இரகசிபத்தினும் இரகசியமென்றதாம்இதனேவேதரஹசியம்=வேதத்தின் இரகசியம் சிவ்யஞ்ஞாதாதிகள் இரகசியங்களாயிருந்தபோதிலும் அற்ப பலமாம்ஆகலின்,பரமம்=சர்வோற்கிருட்டம்,அதற்கும் அழிவுறும்பான்மையானே அசுபத்தகைமையுள்ளதாமென்பதனால் அருளல்:—சுபமென்பது. ஆத்தியந்திக கலியாணமென்பது பொருள். ஸ்ரீ பகவத்கீதை:—கருதரும்வகை நிகழ்காலஞ் சேறலான், மருவரும் வகையதாய் மறைந்தவாய்மையை, யிருவினிகெடவருமிப்பாக நீர்மையை, பொருவருமறிவரிதாய் வுண்மையை, நல்லகாதல்செய் நண்பனுமாயெனை, யல்லதியாவுமறியலையாதலாற் சொல்லன், மேயினனென்றனன்றாயவன், மெல்லவேறுவிசயன் விளம்புவான்.

அதிவேத இரகசியத்தை யருளினேன் எனல் மெய்ஞ்ஞான விளக்கத்திலும் காணலாம்:—வேதமோடாக மரங்கள் விரிஞ்சன் மாலாதியெல்லா, மீதெனவுணர் தற்கெட்டாவெலையிலாவான்ந்தத்தை, யேதுதான் மொழிவதின்றத் திலக்கணமெனக்குன்றன்மேற், காதலான் மொழியலுற்றேனதனை நீ கருதுமைந்தா. அநந்தபோதம்:—தூரியங்கொள் வடிவன்று தூரியம்பின் விடாநின்ற, பிரிவன்று பெயர்வன்று பெயர்வற்ற விடமன்ற, தரியன்ற தயனன்ற தரனென்றவவனன்று செறிவன்ற தகல்வன்று சிவமன்றியுளதன்று. பெருந்திரட்டு:—போக்கற்றது வரவற்றது புரையற்றது வரையற்றது, வரக்கற்றது மனமற்றது வடிவற்றது படியற்றது, னோக்கற்றது

துணிகப்படுபொருண் மற்றொருபொருளின், றுக்கற்றது தனையற்றது வெதுமெய்ப்பொருளது தற்பரம்.

(அ - கை.) ஸ்ரீகணபதி விக்கிரகத்திற்குச் சூரியனெப் பத் தரிசனா தரிசனங்கள் உளவாதலே உதய அஸ்தமயங்கள் என்றறியாமல் வடுணியன் வினாதல்:—

சு. ஸார்ப்பு தனாவகீணெடாவிகலுதவூம்மஜாதந வெபூதவாநயடுதகூவ்விஷுவெபொமஜுதஜெ.

க. சிவனுமிஞ்ஞான்றுதானே கஜமுகதேவனே நீ
யவதரித்தருளிவந்தா யம்மையார் கருவி னின்றும்
உவணகேதனற்கு யோகமுத்தம மிதனை நீதான்
அவணருள் செய்தேனென்ற தெங்ஙனமமையுமாறே.

வி. ஹேகஜானன! யாவும் விழுந்து எழுந்து வரக்கா
ரணமர்ய பொருட்குங்காரணமாய தேவதேவ! த்வம்=தேவ
ரீர், சாம்ப்ரதஞ்சு=இப்போதுதானே, கர்ப்பபத=மாதாவின்
கருப்பாசயத்தினின்றும், அவதீர்ணேசி=ஆவிர்ப்பவித்தருளி
யுள்ளீர், இங்ஙனமாகவே, கற்பாதியில் ஆவிர்ப்பூத ஆதித்
தியனினும் முன்னரே சித்தமாயவிஷ்ணவே=ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு
விற்பொருட்டு, ஏதம்=இந்த, உத்தமம்=நகவல்ய காரணத்
தன்மையானே மேன்மையினும் மேன்மைவாய்ந்த, யோகம்=
மகத்பிரஹ்மவித்தையை, த்வம்=தேவரீர், ப்ரோக்தவானசி
இதி=திருவாய்மலர்ந்தருளினீர் என்று, கதம்=யாங்ஙனம்
சிரத்தைசெய்தல் கூடும்? ஸ்ரீபகவற்கீதை:—ஞானமாயிது
நல்லவர்கேட்டிடப், போனகாலமும் யான் புகன்றேனென்று
யானதாகிலுமில்லுடம்பன்றிது, தானதாம் வகை நீ பறிதக்க

(அ - கை.) தமது விக்கிரகத்திற்கு அநாதியுநர்தத் தன்மையைத் தரிசிப்பித்தருளிக்கொண்டு ஸ்ரீகஜானார் அருளல்:—

சு சுநெகுகாபிவதஜநாநுதீதாபிபிவாவிவ, வுஹு
ரொதாபிவவ-பாணிநஸுபிவவவசு-புதெ.

க. ஏகமற்றதேகமா மெமக்குனக்குமேய்ந்தன,
வாகமுற்றுயாமறிந்துமாதியாதல் போதிலெஞ்
சோகமற்றசுந்தை நிற்குதிப்பதின்று சோர்வினல்
ஏக முற்றமாண்பையின்னுங்கேளென வியம்புவான்.

லி. ஹேவரேண்ய! தே = உனக்கும், மமச = எமக்கும்
அநேகாநிஜன்மானி = அவற்ற சரீரக்கிரகணங்கள், அதி
தாநி = ஆயினவாம், தானிசர்வாணி = அவையாவற்றையும்,
அலுப்ததிருக் சக்திமாயா மிருகீர்த்தக்கராகியபாம், சம்ஸ்
மரே = நன்குஸ்மரிப்பேம், தவது = கர்மஜ தேகங்களானே
முன்பவித்த ஞானஹீனரூப நினக்கோ, ஸ்மிருதி நவர்த்
ததே = நினைவானது இருப்பதில்லை, இதனானே, கஞ்சகத்தி
னின்றும் கஞ்சகார்தரம்போலும் அகலாத அறிவுடைய
தமக்கே சரீரார்தரப்பிரவேசமெனவும், தேகத்திற்றாதாமிய
அத்தியாசம் எமக்கிலையெனவும் அபிப்பிராயங் காட்டியன
ளப்பெற்றது. இதுவிடயத்தே ஞானவாசிட்டத்திற் கூறிய
வாறு:—மிக நாகதஞ்சென்றதுங்கற்பரி மேடந்தானுந், தொரு
தூரம் தூரமுந்தோய்வதுந் தூலமோடும், புருமாவண்ணு
வதும் பொன்றலில் சித்தினுடே, தகவேய்வனவேயெனக்
காணுதிராலமாயை.

இதனானே, சர்வாவத்தைகளும் அவற்றிலுள்ள சர்வ
மும் சர்வகாலமும் எக்கான் மாயையிற் காணப்பெறுகின்ற

தோ அக்கான் மாயையைப் பிரயோகிக்கும் விக்கிரகத்திற்கு நித்தியத்வம் கைமுதிக நியாயசித்தமாம். இதனானேயே ஸ்ரீமநர்க்கண்டேய புராணத்திலும் இது கூறப்பெற்றது:—

தேவர்தங்காரியங்க்கீச் சித்திப்பான்றேவிதாமே, மூவரும் போற்றவாவிர்ப்பவனமேமுந்துங்காலை, யாவரு முதயமான ளென்றுயாமளையைப் பல்கால், தாவினித்திய கல்யாணித்தா யெனுஞ் சாற்றுவாரே. எமக்குச் சூர்யன்போலும் ஆவிர்ப் பாவதிரோபாவங்களாம், உனக்கோ கடாதிகடுப்பவாமென் றம்மிருவருள் விசேடமாம்.

ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை:—சொல்லார் விசயனிது மொழியத் துளபமுடியோன் சொல்லுவான், பல்லாயிரங்காணுடம்பெ னக்குமுனக்கு நடுவுபரிந்தொழிந்த, தெல்லாவறிவன்யானீய தேதுமறியாயிதுவன்றே, வில்லார்தோளாய்நமக்குள்ள வேறு பாடு விளம்புங்கால்.

(6)

சு. உதவனவரிஹாவாஹோஜாதாவிஷ்ணு^ணடியஸு^வரார
உபெவவவயம்பா^வதெவ^வயெஷு^வயாமெய^வ—மெ:

க. விண்டுமுதற்றேவரெலாம் விளம்பரியபெருந்தோளோய், பண்டுளவெம்மிடத்திருந்தே படைத்திடப்பட்டவராவர் தண்டலில்லெம்மிடந்தானே லயந்தனையுஞ் சார்த்திடுவார் உண்டுபணும் பிரளயத்தேயுகந்தோறு முகந்தோறும்.

வி. இதனானே எமக்கு விஷ்ணுவாதிகளினின்றும் பூர்வ சித்தத்தன்மையுன்மையின் மத்தே=ஏவமாயா சிருஷ்டாவா கிய அநாதிவிக்கிரகத்தினின்றும் விஷ்ணுவாதய: சுரா: ஜாதா:மாயம்ச உபாதியையுடையதேவதைகள் உண்டா னார்கள், அங்ஙனமன்றே:—எமதுமாயை சத்துவாங்கிசத் தானே பரலனவலவ்னாகிய விஷ்ணுவைச் சிருஷ்டிக்கின்றது,

இரஜோங்கிசத்தானே, சிருஷ்டிசெய்யும் பிரஹ்மாவைச் சிருஷ்டிக்கின்றது, தமோங்கிசத்தானே சங்கரகருத்தாவா வாகிய உருத்திரனையும் சிருஷ்டிக்கின்றது; மூன்றுகளி னுடையவும் சமஸ்த அங்கிசங்களான தூரிய மூர்த்தியையும் சிருஷ்டிக்கின்றது, அதனையே ஸசவர் சிவன் எனவும், வைஷ்ணவர் விஷ்ணுவெனவும் காணேசர் கணபதியெனவும், சாக் தர்சுத்தியெனவும், செளரர்கூரியன் எனவும், துணிந்துரைப் பர். அவ்வாறே, மய்யேவ=மாயைச் சங்கரிக்கும் எம்மிடத் திலேயே, லயம்யாந்தி உப்சலயேஷ்டயுகேயுகே = பிரளய காலங்களில் மாயையின் பிரளயத்தால் பிரளயத்தையும் அடைகின்றார்கள் யுகந்தோறும். யுகசபத்தானேயிண்டு வியதாதி பிராரப்தபிரளயாந்தரால்காலம் உரைக்கப்பெறும். யுகசபத்தானே கிருத்திரதாதுவாகலிகள் கூறப்படுவ தாயினே அக்காற்புருடனே யுகசப்தவாச்சிபனாவன், அவ் வாறேகேட்கவும்பெறுகின்றது:—கலிஸ்யாநொலவதிஸம் ஜீஹாநஸுஹாவாஃ. உதிஷ்டெஸஸவதிஷுக்ஸாவ ட்யுதெவாந்.

(இதன்யொருள்) காரியா காரிய விவேகஞ்ஞியமோ காந்தகாரமக்கின சாயனன்=தூங்கும் புருடன் கலியெனப் படுவன். சர்ஜிஹாரோ=ஜாக்ரத்திஞ்சித் விவேகதரிசுதுவர்ப ரன், உத்திஷ்டன்=கர்த்தவ்ய அகர்த்தவ்ய விசாரபூர்வகம் யாவன்யந்தம்புரிவனே அவன் திரேதாவாவன், அவனே, ழரன்=அவ்வவ விஞ்ஞானபூர்வகம் சுருமயோகம் தியான யோகம் ஆதல் பயின்றிறின்ற புருடனே கிருதமெனப் பெய ரியவனாவன். இவ்வாறாகவே சர்வயுகங்களினுமே நான்கு வகையாய்புருடர்கள் சம்பவிப்பார்கள். ஆகலின் எல்லா யுகங்களினுமே ஞானமார்க்கம் உளதேயாம், ஆகவே யோகத்

திற்கு ஆத்தியந்திக உச்சேதம் ஒருகாலத்தினும் உண்டாவ
தேயில்லை. அவழபுருடாபிப் பிராயத்தானேயோ எப்போது
மேயுளதேயாம், இவ்வாப்பிராயத்தானே கடையுதத்தில்
போகம் ஈஷ்டம் ஒன்னுமிது வியாக்கியானிக்கத்தக்கது.
ஹேமஹாபாஹோ! என்பது சம்போதனம், பெருந்தோளாற்
புரந்தாளஸ்போல், இப்பெரிய விடயத்தையும், புரந்திடுதி
யென்று விளித்தருளியதாம். (7)

(அ - கை.) ஸ்ரீவிஷ்ணுவாதிகட்கு ஸ்வப்ரமவத்தானே
ஸ்வ அபின்னத் தன்மையேயருளல்:—

க. சுஹரெவாவரொஷு ஹாஹாராஷு ஹரெவ
சுஹரெவஜமதவ-ஹ்வாவரஹ்ஸரெவயசு.

க. யானேய பரம்பிரமா வெனவாகுவேனும்
யானேமகத்தாகிய ருத்திரனாகுவேனும்
வானே முதலாகியதாவர சங்கமங்கள்
யானேசகமியாவையுமென்றுள் நன்று தேர்வாய்.

வி. அகமேவ=யாமே, அபரோப்ரஹ்மா = அபரச்
சதுர்முகனினும் மேன்மைக்குளேம், ஈண்டுப் பிரஹ்மா
ஹிரண்ய கருப்பராம். மகாருத்ரோ=மகாப்பிரளயமடை
விக்கும் அவ்யாகிருதமாம் “ஆயினவ்வியாகிருதமமர்ந்தது”
என்பதாதிசுருதிப்பிரசித்தமாய் அது, அகவேவச=யாமே
யாம்; சமஷ்டியாநந்தமயமெனப் பெயரியது. ஸ்தாவரஜங்க
மஞ்சயத்ஜகத்சர்வம்=ஸ்தாவர ஜங்கமரூபமாகிய எல்லாவுல
கமும், அகமேவ=யாமேயாம். (8)

(அ - கை.) இங்ஙனம் தமக்குப் பொதுவாகச் சர்வான்
மத்தகைமையைக் கூறியருளி மத்தியகூர்மாதிகளாய் தமது
விசேட அவதாரங்களையும் அருளல்:—

சு. சீவஜெயபொஹ்லி தாத்நாஹிஸ்ஸாவாவ
சுலூயகீமுணாஹிபாஹ்வாரிவஹ்யொபிஷு.

க ஆதலற்றதுபோதலுமற்றதாமீதியற்றது நேதியிலுந்
தது; பூதவத்து வேனும்படிநின்றது பூன்றவிச்சுரனென்றிடு
நன்றுயா, மோதுமுக்குணமாயையை யொன்றியே யுண்மை
போலெவருந் தொழுவேகிளர், நீதிமச்சியமீகா பல்யோனியா
யினேருவேமெனநீ நினைமன்னனே.

வி. அஜ=உற்பத்திரகிதமும், அவ்யய=அபகூயகுனி
யமும், நித்தியசத்திய சித்தசொருபத்தானே பூதாத்மா
முன்னரே உள்ளவடிவுற்றதும், அநாதி=காரணமில்லாததும்,
காரணசூனியத்தன்மையானே அஜமெனப்படுவதும், மாறாதி
னே அதற்கு அதற்கு அயல் அயற்காரணமென அநவஸ்தை
யாம், ஈஸ்வர=அந்தர் யாமியும், ஆக்ய, அகம்=யாம், த்ரி
குணம்=சத்வரஜஸ்தமோ குணமயியாய், மாயாம்=அவித்
யாசத்தியை, ஆஸ்தாய=இனிதுபற்றி, பகுயோநிஷு=மத்
சிய கூர்மாதிகளில், பவாமி=ஆவிர்ப்பனிப்பேம். ஏவ, ச,
என்பன் பாதபூரணங்கள். (9)

(அ - கை.) எக்கால் ஆவிர்ப்பாவித்தருளுவீர் என்னு
மபேசைகூயிற் கூறியருளல்:—

சு. சுயஜெயபொஹ்யஜெயபொஹியபாஹ்வெக்
லாயபுந்ராகிதாஹ்ஷாஹ்வாநதாஹ்வாஹ்வா
ஹ்.

க. தருமந்தலைசாய்ந்திடத் தீன்மதழைத்தெழுங்கான்
மருமந்தெரிமாந்தரைக்காத்து மகிழ்பெறுத்த
வருமந்தரையந்தரை வாட்டவும் வந்து வந்து
கருமந்திகழூர் தரையிற்பவங் காட்டுவேமால்.

வி. அதர்ம உச்சமஃபாவவிருத்தி, தர்ம அபசயஃ =
அறங்குறாகல், ஹி = உம்மை, அவ்விரண்டும், யதாபவேத் =
எப்போதானோ, அப்போது, அகம் = யாம், சாதூந் = தரும
அதுஷ்டாநமுடையவரை, சம்ரக்ஷிதும் = நன்கு காத்தற்
பொருட்டும், அவ்வாறே, துஷ்டாந்தாந் = அதர்மரதர்களாய
ஆவர்களை, அத்தும் = விழுங்கும்பொருட்டும், சம்பவாமி =
அவதாரங்களைக் கவர்வேம். அதர்மஉச்சேதமும் தருமஸ்தா
பனமும் எம்தவதாரப்பிரயோஜனமென்பது பொருள். துஷ்ட
தாந்ததா என்றும் பாடம்.

புந் பகவற்கீதை.—சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருத்தநாவாவிவ்வுலகுபடு மழியுயர்தீர்ப்பதற்காக, மேவா து நின்றேயென் மாயையினுன் மெய்யேபோ, லோவாது பிறந்திடுவே னுகந்தோறுமுகந்தோறும்,

10

(அ - கை.) நுதலியருளியதையே வெளிப்படுத்தியருளல்:—

சு. உலகியாபதி-கிவயபதி-ஃஸஸ்ஸாவயாதிவ, ஹதி
 ஃஷாஸஸெடி-தாஸாநாநாய்வாஃஸாஸாஸாஸா.

க. கட்டவினைக்குழுக்கமழுங் கடிபவரை மிகக்கடிந்து
மிட்டிமுதலறத் தலைக்கொ ளிணியவரையினிதிருத்தி
துட்டரையுந் தயித்தியரானூர் த்தரையுந்தொலைத்

பேட்டமுடன் பலலீலையியற்றிடுவன் மகிழ்வானே. [தோட்டி]

வி. அநாம்=பரதார, பரதிரவிய, பரத்துரோக, சூதி
 ரூபம் அதருமம், செய்யாரின்ற கீழ்மக்களின், நிசயம்=சமு
 கத்தை, உச்சித்ய=மிகமிகவும்கெடுத்து, அநாவது மூலத்
 தோடும் வெட்டியெறிந்து, தர்மம்=யாகதானாதியனுஷ்டான

மார்க்கத்தைச் சமதமாதியோடு கூட்டுவதற்கு இனிது நிலை பெறுத்தாறிற்றேம். அகாரம், சமுச்சயம், தர்மப்பிரதிஷ்டை யேதுவதாகக்கலர்களின் உச்சேதம் பூர்வம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாமென்றருளல்:— ஹர்மினப்பதாதி: துஷ்டாஃ=நற குலத்திற்பிறந்தும் அதர்மம் புரிபவர், தைத்யா=மிலேச்ச பாஷண்டாதி வேதமாத்துவேடியர் இன்னோன்னயாவரை யுமே. ஹன்மி=கொல்வேம், அதன் பின், நாநாலீலாகரஃ= தர்ம மார்க்க ரோசகங்களாயச்சரிதங்கள் குருதேவதா அக் கினிபஜஷங்கள், என்பவற்றின் கருத்தா, முதா=மகிழ்வா னேயாவேம். எங்ஙனம், சிபி தம்பாற்சரணாகதமா யடை வற்ற கபோதத்தைக் காப்பான் சேனத்தின்பொருட்டுத் தன் மாமிசங்களை அறுத்தெடுத்தகமகிழ்வுடன் அளித்தனனே, கிலேசத்தோடுமல்லவோ, அங்ஙன மென்றறிக. சிபி பெரு மையை ஸ்ரீ இராமாயணக் கூறுமாறு:—இன்னுயிர்க்கு மின் னுயிரா யிருநிலங்காத் தாரென்று, பொன்னுயிர்க்குக் கழல வரை யாம்போலும் புகழ்கிற்பாம், மின்னுயிர்க்கு நெடுவேலா யிவர்குலத்தோன் மேற்பறவை, மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கினான். புறவொன்றின் பொருட்டாகத்தலை புக்க பெருந்தகை.

(அ - ஷக.) அவதாரப் பிரயோஜனத்தை யருத்தநீ தால் உபசங்கரித்தருளி, அதன் ஞானப் பிரயோஜனத்தை யும் அருத்தத்தோடு கூடிய தானேயருளல்:—

சு. வணிகாஸ்ரோதநாநீநாயுநூயெவஹாரதி
பயுசு, வனவெயாவெதிவிஹதிசீகேஜிவ்யாயமெ
யமெ. (12)

தகுது உவீய-஁உரிராபுலெஸ்ஸோஸ் து, துது
஁஁ரிதாவஸுதி ஁நவஸ நவ-஁஁ஸஜாயதெ

(13)

க. வருணவாச்சுர மங்களை மாமுனிக், கருணையாளரை வாளரைக்காப்பனன், தருண மிக்கதி ருபமுந் தாங்குவல், தெருணிறைந்தவென் நிவ்விபமாகியே.

உகமுசுந் தொழந் தோற்றுமென் னுவகைலீ லையையும், தகுமத னதன் வினைபொடு வீரியந் தமையும், தொகு நெறி யினிவி னணமென் னுருவையுந் தொடர்வான், அகமம தைவிட் டவன்பிறப் பிணையினி யடையான்.

வி. வர்ணம்=பிரஹ்மணக்ஷத்ரிய வைசிய சூத்ரர்களை வர்ண வென்பது பிறவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். ஆப்ர மாந்=பிரஹ்மசாரி கிருஹஸ்த வாதப்பிரஸ்த யதிகளை, முநீந்=முனிகளை, என்றது, “யாவன் வேதார்த்தங்களாலறி வன் அவனதிவருண சிரமியாவன்” என்னுஞ் சாஸ்திரப் பிரசித்த வருணசிரம அநீதர்களாகிய ஜடபாதாதிபோன்ற வர்களை, சாதூந்=வர்ணதிகளிலேயே பர்காரிய சாதகர்களை உபகார்த்தைக் கருதாமற் பரோபகாரபர்களை, பாலயே=காப்பேன், பகுருபத்ருத்=இருஷ்பதத்தாத்திரேய சநகவ சிஷ்டாதிருபதரன், ஏவம்=இன்னம்=லீலாப் பிரயோஜன உபசங்காரம், சம்பூதி=அவதாரங்களை, மமதிவ்யயுகே யுகே=யுகந்தோழந் தோற்றம் எமது திவ்யமான இவற் றையேர் ஏவம் வேத்தி=யாவன் இவ்வண்ணம் உணர்வனோ, தத்தத்த்கர்மசவீர்யஞ்ச மமரூபம் சமாசத: =அவ்வக் கருமத் தையும் சாமர்த்தியத்தையும் சுருக்கமாக எமது உருவத்தையும், யாவன் இன்னணம் உணர்வனோ, அதாவது கூறிய முறையே அலௌகிகமாய் எமது நமூவாத ஞானைசுவரி யாதி சக்தியுடையதாகி அதிவிசுத்த சத்துவமய ஸ்வமாயா விலசித் திவ்யமங்களை சரீரக் கிரகணத்தையும் துஷ்டசிஷ்டண சாதூ ரக்ஷணரூப திவ்ய கருமத்தையும், தருமசம் ஸ்தாபன ரூபப் பிரயோஜனத்தையும், யாவன் உண்மையா யுணர்

வனோ, தயக்கத்தா அகம் மமதா புத்திம் நபுநர்பூஜையதே =
 அவன் அகந்தை மமதை மதியாதியைவிட்டு மறுபிறப்பை
 அடையான், நிரகங்காரத் தன்மையானே ஈண்டே முக்தி
 வன், புனர் ஜன்மத்தை அடையான் என்பது பொருள்.
 அவன் வர்த்தமான தேகத்தை விழ்த்தி மறுபிறப்பை மரு
 வான், மற்றோ எம்மையே அடைவன்; எமது திவ்ய ஜன்
 கர்மங்களின் உண்மையுணர்ச்சியினுணை சமஸ்த பாவங்களு
 பேரக்கப்பெற்று, இப்பிறப்பிலேயே எம்மைப் பற்றி எம
 துக்காகத்தானே யடையப்பெற்ற தத்துவ விஞ்ஞானத்தை
 அடைவன் பரமேசுரராகிய எம்மையே யடைவன் என்
 பது குருந்நாம். ஜடபாதர் அதிவர்ண சிரமியாயிருந்தா
 என்பது ஸ்ரீமத் பாகவதத்திற் பிரசித்தமாம்:—

வினை வினைவின்றி நின்றோன் வேதியர் பணித்தவண்ண
 நனை வினை டொங்கர் வேலி நளிபுனர் பழனங்காத்துட
 பனைவளைத்தடக்கை வேழம்படர் வரையருவிச் சாரற்
 நினைவினை புனங்கள் காத்துத் தெள்ளிதி னெழுநாளிள்

அழற்கதிர் பகுதிவெம்மை யரசவீற் றிருக்கும்பாலிச்
 கிழத்திகொள் பலிக்குவந்து கிடைத்தன னிவனென்றெண்
 ணித், தழைத்தெழு முவகையாலோர் வேட்டுவத் தலைவன்
 பற்றி, வழித்தனன் குருதிச்சாந்த மலர்த்தொடை சூட்டி
 னானே.

இன்னமு தொழுகுமாலை யிளம்பிறைக்கண்ணி ஞ்ருங்
 கண்ணிமுன் நெய்தக் கன்னி கட்டகடைகனல நோக்கி, யன்
 னவன் றன்னைக்கொல்லா ன்மைந்தவர் சென்னிசின்த, மின்னு
 மிழந்திலங்கும் வாளால் வெய்தினிற்றுணித்து விழ்த்தான்.

நிறைந்தபே ரொளியை நெஞ்சினினைத் துணர் தூயோன்
 றன்னை, யெறிந்திட வுற்றொள்வா னேறுபட்டி. றந்துளாமே

வறந்தலை மணந்து நின்று வறிவினர்க் கிழுகி யெண்ணு, மறந்தலை மணந்தார் வாழ்தலுண்டு கொன்மதிக்குங் காலே.

உரனுடை பொருவனிவ்வா ரெழுநா, னொலி நீர் வேலி, யிருநிலவலயங் காக்குமாகுத (ரகுண) னென்னும் வேந்தன், மருளறுநான் மெய்தமாமணிச் சிவிகைபூர்ந்து, கருணைபாய் கமலச்செங்கட் கபிலா திருக்கை செல்வான்.

முனிவொடு விழைவிலானே முழுவலிமாக்கள் பற்றிப் புனைமணிச் சிவிகையாங்குப் பொறுக்கெனப் பொறுத்த லோடு, மினிதினிற் பொறுத்தியென்னே யிளைத்திருந்தாய் கொலென்னக், கணியிதழ் விண்டுநூற் கட்டுரை கூறலுற்றான்.

இளைத்தலும் பருத்தறனு மியாக்கையின் குணமற்றன்றே, கிளத்திடி னுயிர்க்கு முண்டோ வென்னலுங்கேட்ட வேந்த, னுளத்தினினைக்க மெய்தியூர்தி நின்றிழிந்துவல்லே, யளித்திட வேண்டுமென்னு வமலனைத் தொழுது சொல்வான்.

என்பனவாதியா லறியலாம்;

இருடபாதிபவதாரங்கள் ஸ்ரீமத் பாகவதத்திற்காண்க.

(அ - கை.) மறுபிறப்பை யவனடைபான் என்றருளப் பெற்றது. ஆண்டு எவ்விதத்தினர் பிறப்பை யெய்தார் என ஆசங்கிப்ப அருளல்:—

சு. கிரீஹாநிலயாரொஷாஜிதராஜிவாஸ்யாஃ, விஜாநதவஸூரஸூகாசுநகெஜாஸுவாமதாஃ.

க. ஈகையற்றச் சமிறுச் சினமிற்றிங், கோகையுற்றெம் பாரெமை, யொன்றினர், சோகமற்றுணர் வின்றவத்தூயவ, ரேதமற்றவ ரெய்தின ரெம்மையே.

வி. ஈஹா=சேஷ்டை=கருமேந்திரிய வியாபாரம், அஃ
தற்றவர் நிரீஹராவர், அதன்கண்ணேது:—நிர்ப்பயா ரோஷா
என்பது, யாவன்றான் ரோஷத்தானே அயலான இம்சிக்கின்
றனனே அவன் அவசியம் அச்சத்தையடையா நிற்பன். இத
னையே எதிர்மறை வாயிலாகத் தந்தைபொருட்டு ஸ்ரீ பிரஹ்
மாதர் கூறியுள்ளார்.—“எவன் பிறற்கெண்ணி லன்றனக்
கெனாமறம், பவமுறு காரண பாவமாதலின், உவமையிலைய
நீயுவந்து கேட்டியா, லவணப்பா பாகம மணுகலில்லையே”
அரோக்ஷத்தன்மைதான் யாங்ஙனமா மெனின்? மத்பரா
வெனவார்=காமாக் கிராந்தனன்றோ காமவிகிதகுரோதத்
தானே ஆகுலமாற்றுவன், எம்பரமாயினனேகாமாதிக்களானே
மறைபட மாட்டான் என்பது பொருள். சிலரோ ஸ்திரி
யாதிபரராய் இராஜாதி வ்ய பாசிரய பரராயும் ஆவர், இவ
ரோ, எமது பரராய் எமதேகவ்ய பாசிரயராயும் ஆவர் இத
னானே விஞ்ஞான தபஸா சுத்தாஃ=விஞ்ஞானம்=நன்றான
ஆத்ம தத்துவப் பார்வை, அதுவே தவமாம், “எவற்கு
ஞானமயம் தவமென” முண்டக சுருதி மொழிதலான்,
அதனானே தூயோர், சர்வோபாதிப் பிரஹ்மணத் தானே
நிருமலர், இவ்வகையினர், அநேகே=வெகுபேர், மாம்
உபாகதா=எம்மை யடைந்துளார், தன் மாத்நிரமாகிய
சோதித தற்பதார்த்தத்தை அஞ்ஞான அபகம மாத்நிரல்
தானே உபாகதராய் எம்மோடு ஐக்கியமடைந்துளார், கிரா
மப் ப்ராப்தி போலும் தற்சம்பந்த ரூபமல்லவாம், “பிரஹ்ம
பூதோ அதிகச்சதி” என்னும் ஸ்மிருதியும், “பிரஹ்மமே
யாயப் பிரஹ்ம மேய்வன்” என்னும் சுருதியும், இருத்தலின்
“ஒபற்றிடும் வேற்றுமைப் பெற்றினானந்தான், முற்றினு மிற்
றது மோசமான பின், வெற்றி செய்குவத்தொடு முயிரிக்கு
வேற்றுமை, யற்றதைப் புரிபவர் யாவர் தாங்கொடே” என்
ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் விளம்புகின்றது. (14)

(அ - கை.) யாவர் தாம் அந்நீட்ட அஞ்ஞானரோ
அவர்க்கும் அகமேகிதி யென்றநூல்.

சு. யெ நயெ நஹிஜாவெ நஸஸ்ஸெவஜெ நரொத் தாரஃ
தயா தயாவஸு தெஹ்ஃபயஹ்ஜிவ்யஃஸ்ஸுஃ.

க. எந்த வெந்தீரற் பாவத்தி னுலெமை, வந்தீனடி வா
நரவாரியர், சிந்தனைப்படி யேபயன் சேர்ப்பமாங், கந்தவர்க்
கெனி னும்புட மார்ப்புணைம்.

வி. யேசுயேந்னி பாவேநசம்சேவந்தே நரோத்தமா: = எவ்வுத்தம்புருடர், எச்சாத்தவிக பாவத்தானே துறக்க வேட்கையராகி மக முதலியவற்றானே யெம்மைப் போற்று கின்றனரோ, இராஜசத்தானே இகலோக போகார்த்திக ளாய்க் காமிய கருமத்தானே யெம்மைப் பஜிக்கின்றனரோ, தாமசத்தானே சத்துரு வதாதினைய விரும்பினராகி ஆபிரா றிககருமத்தானே யெம்மை வந்திக்கின்றனரோ; ததாததா = அவ்வாறு அவ்வாறே அவ்வப் பாவாறு ஒருபாய, பலம் = பிரயோஜனத்தை, தேப்ய: = அவ்வதிகாரிகள் பொருட்டு, ப்ரயச்சாயி = அடைவிப்பேம். அவ்ய: = அவிக்கிரிய, உயர்வு தாழ்வான கருமங்களை யாற்றும் அவர்களிடத்தில் இரா சத் துவேஷ சூனியமாய் மேகம் போலச் சர்வ பாவாறுக்ராக கீத்தன்மையானே யென்பதாம். எனவே, யாம் விகாரமற் றானே மென்பது லோகப்பிரசித்தமே. இக்கருத்து ஞான வாசித்தத்தம்:—ஒருவருக்கு நாமொன்று நல்கல முணர் வின் வண்ணமே உயிர்கொழுந்துமாற், கருதி முந்தி நீகதி விரும்பினாய் தாதலித்த சிந்கண்ணளித்தனம். பெருகு காத லாலிந்த வண்ணமிப் பேதை வேண்டவிப்பேறு நல்கின, திரு தயத்திலே நீனைந்த தெய்திடு மெமதுபார்வையா வியார்க்கு மென்றனர். என்பதாகக் காணலாம். இதன்தூஉம் மேற் றுலோகங்களினதூஉம் திருக்கருத்தை ஸ்ரீ பக்வானும் இங்ங

எருளுவர்;—இவ்வகை பென் செயல்தனை யறிந்திந்தவிடும்
பையினின், றுயவகைய நெறிபெற்றும் சூயர்ந்தாரை யுரைப்
பரிதால். மெய்வகைய திதுவென்ன வேண்டியவர் வேண்டி
ய்ன, அவ்வகைய தெய்வமுமா யளிப்பேனும்யானே காண். ()

(அ - கை.) இங்ஙனம் சமீகாரிகளின் முக்குண முண்
மையை மொழிந்தருளி, நிஸ்தரை குணய நெறியையரு
ளல்:—

சு. ஜநாவ்யுபாஸிதரொராஜநஸிம-பாநாயாயிநஃ,
தமெயவயுவஹாரம்தெஸஷ-வாநெநுஷ-கூவ-
தெ.

க. ஆசையற்றவ ரரசுகே ளருநெறி யொழுதிக், காசினிக்
கணைக் கழல்வழி கடைப்பிடித் திருப்பர், ஆசதின்றிய வழி
யையே யன்பருத் கருள்வர், மாசதொன்றிய மற்றவர் தமை
மதித் திலரே.

வி. ஹேராஜன்=வரேண்ணியனே! இதரே=திரிவித
காமனை ரகிதராசிய, ஜநா=உலகர், மம=நிஸ்தரைகுணய
மாய எமது, மார்க்கம்=சமதமாதியநுஷ்டானரூப நெறியை
அநுயாயிநஃ=குறியாக் கொண்டு செல்வர், ஸயு:—ஆவர்;
ததைவ=நிவிருத்தியநுரூபமாகவே,ஸ்வேஷ-அன்புடைய-
வரிடத்தில், வ்யவஹாரம்=தத்துவ உபதேசாதிகளை,தேசுர்
வதே=அவர்செய்வர், அந்யேஷ-அன்பிலாதவரிடத்தி
லோ, உபேக்ஷாதிகளையும் ஆற்றுவர்.

(அ - கை) மீண்டும் காடிகளின் மதத்தை அநுவதித்
தருளுகின்றார்:—

சு. கூவ-கிஷேவ தாவீர்திவாஹம்தீகஸி-கணாஃ
ஹம், ப்ராஹ்மணீஹதெஹாசுரீஷ்-வ்விஜிஹிகஸி-
ஜாஃ.

க. தேவதைக் கன்பினைச் செறியவாற்றுவா, ராவவ்வ
வினைப்பயனாசை யாகுவார், மேவுவரவரிவண் விரைவினாள்
வருங்,காவருங் கருமங்கள் காலுமாலையே.

வி. குர்வந்தி தேவதாப்ரீதிம்=தேவதைக்கன்பைச்செய்
துவாழ்வர், வாஞ்சந்நகீகர்மணம்பலம்=வினைகளின் பயனை
யே விரும்பியரும்புவர், ப்ராப்துவந்தி இஹதலோகேசீகரம்=
அவரிவ்வுலகினிலைடகுவர் விரைவில், சித்திம்ஹிகர்மஜாம்=
அவமுறுகருமஜமாஞ்சித்தியையே. தியானஜன்னியமான சித்
தியானது சிரகாலங்கொண்டு சாதிக்கத்தக்கதெனக்கருதி
அதனைபுபேக்ஷித்து, விரைவிற்பயன் விளையும் கருபஜன்னிய
சித்தியைக் காமிகள் காமுறுவர் என்பது திருக்கருத்தாம்.

(அ - கை) ஆயின் என் முமுக்ஷுவானே கருமம் தியா
கிக்கத்தக்கதேயா? வென ஆசங்கப்பவிடையருளல்:—

சு.வதூரொஹிதியாவண-பாரஜீஸ்ததகோஸ்தஃ,
கஜ-பாஸ்தஸஸம்ஸுஷாஜீ-த்யு-மொகெயாநூப.

க. வருணங்களுன்குமெம்மால் வயங்குசத்துவமேமுன்
னாய்ப், பொருணிகழ்குணங்களானும்புரிவினைத்தொடர்பின
லும், தெருணனிதரவேயாக்கத் திகழவே பெற்றவாகும்,
அருணிறைநிருபவிர்தவகிலத்திலெம்மினானே.

வி. ஹேந்ருப=ஹேவரேண்ய, ஹ்=பிரசித்தம், சத்வா
ரோவார்ணா=பிராஹ்மண கூத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள்,
இரஜீ சத்துவ தமோங்கிசத்தானும், கருமாங்கிசத்தானும்
சம்ஸ்ருஷ்டா=நன்றாக எம்மாற் சிருஷ்டிக்கப்பெற்றார்கள்.
அம்சதஃ=அங்கிசத்தான். கர்மாம்சத என்பதனானே முற்ப
வித்ததாய அவ்வுவ்வர்ணத்துள்ள கர்மபிஜாநுசாரத்தானே
யும், அவ்வுவ்வர்ணக்தகுணஸ்வாபாவ அனுசாரத்தானேயும்,
சிருஷ்டிக்கப்பெற்றனவெனவாம். அக்ஷணமன்றோ:—பிராஹ்

மணர் சத்துவப்பிரதானர் சமம் தமம்தபம் செளசம் என்ப தாதியான இயற்கையானகருமத்தோடுகூடியவர் சிருஷ்டிக்கப் பெற்றனர், அவ்வாறே கூத்திரியர் சத்துவங்குறைந்த ரஜோ குணப்பிரதானர் செளர்யம் தேஜஸ் திருதி தாகூயம் என்ப தாதியான இயற்கையானகருமத்தோடுகூடியவர் சிருஷ்டிக்கப் பெற்றனர், அவ்வாறே ரஜப்பிரதானத்தாற்றமக்குறைவாற் சத் துவமில்லாமையால்வையிர் கிருஷிகோரகூணம் வாணிஜ்யா தியான இயற்கையான கருமத்தோடுகூடியவர் சிருஷ்டிக்கப் பெற்றனர், ஆகலின் அவர் தம் உற்பத்தி சிஷ்டம் கருமம் தியாகிப்பான் முடியாத காரியமாம், என்பது கருத்து. மிருத் யுலோகே=மண்ணுலகில் என்பது அர்த்தப் பிராப்தமாம், மீளவும், மயா=எம்மால் என்னும் வசனம் அந்தர்யாமித்வ சர்வேசுவரத்வ அவ்வுருவபேதஞாபனப்பொருட்டாம், அவ் னுனமன்றே:—“இவன் சர்வேசுரன் இவன் சுருவஞ்ஞன் இவனந்திரியாமி பிவன்போனி, இவனேயெவைக்கும் பூதங் கட்டுமே, பிரபவ அப்யயங்களைப்படுவன்.”

(பொருள்) பிராஞ்ஞனுக்கு ஆதிதேவிகமாய அந்தரியாமி யோடு அபேதங்கவர்ந்து விசேஷணந்தரம் கரட்டல்:—இச் சொரூபாவஸ்தனே சர்வேசுவரன், சாதிதேவிகபேதஜாதமெ வைக்கும் ஈசிடாவாவன், சொரூபாவஸ்தத்வம் உபாதிப்பிரா தான்யமகற்றிச் சைதன்யப்பிராதான்யமாம், அன்றாயினே சுவாதந்திரியங்கூடாமையின். ஸையாயிகாதியரோ தடஸ்தத் தகைமை ஈசுரர்க்குத் தாபிப்பர், அஃதொவ்வாதாம், ஈசுர னுக்கசாமஞ்சசியத்தான் என்னும் வையாசிகரியாயமுரண் பாட்டான், கூறியமுறைகொண்டு ஜாத்யந்தரபூதமில்லாதம் அயலார்கட்கேபோலும். சுருதிவிரோதத்தானும் ஈசானுக் குத்தாடஸ்தியம்=கேவலநிமித்தத்வம், நிலைபெறுத்தல்கூடா தாம், ப்ராணபந்தனம்ஹிசொம்யமந: என்பது சுருதி=பரப் பிரமபந்தனம் பகர்தருமுயிரே, உண்மையிற்பேதமுயிர்க்

கிலையுக்கும், பிராஞ்ஞனுக்கே விசேஷணந்தரம் கூறல்:—
 இவனேயன்றோ சருவத்தின் சருவபேதாவஸ்தன் ஞாதா
 வென இவன் சருவஞ்ஞன், அவதாரணம் பொருந்தாதாம்
 ப்ரீதியாசபராசாதி மஹையர்க்கும் சருவஞ்ஞத்வப்பிர
 சித்தியிருத்தலின் என்னுங் கடாவை விலக்கச் சருவ என்ப
 தாம். அந்தரியாமித்வவிசேஷணந்தரத்தைத் தெளிவித்தல்:—
 இவன் அந்தரியாமி, உள்ளே புதுந்து சர்வபூதங்களின் நியந்
 தாவுமியவனே அன்னியன் எவனுக்குமே உள்ளே அதுப்பிரவே
 சித்தலினும் நியமனஞ்செய்தலினும் ஆற்றலின்மையின் அவ
 தாரணமாம். நுதலியவிசேஷணத் திரயத்தை ஹேதுவா
 கக்கொண்டு பிரகிருதனாகிய பிராஞ்ஞனுக்குச் சர்வஜகத்கார
 ணத்தன்மைவிசேஷணந்தரம் விளம்பல்:—இதனானே இயம்
 பியபடியாய பேதசகிதஜகத்தை யீனுதலின் இவன்போனி
 பெவைக்கும், இயம்பியபடியாய=ஸ்வப்நஜாகரித ஸ்தானத்
 வயப்நிபபக்தமாய, பேதசகித=அத்தியாத்ம அதிதைவஅதி
 பூதபேதசகித; நிமித்தகாரணத்வநியமத்தினும் பிராசீனங்க
 ளாயவிசேஷணங்கள் நிர்வகிக்கப்பெறலாம் எனஆசங்கிப்ப
 “பிரகிருதியும்(உபாதானமும்)பிரதிஞ்ஞாதிருஷ்டாந்த அதுப
 ரோதத்தான்” என்னும் நியாயத்தானே நிமித்த உபாதானங்
 கட்டுலகில் வேற்றுமையிலதாம் என்பதாகவே நியமமாகச்
 சித்தமாம் ஆகலின் விசேஷணந்தரம்என விடைதரல்:—எத
 னாலிங்னம் பிரபவாப்பியயங்களும் பூதங்கட்கிவனையாவன்
 பிறத்தற்கேதுவாய்ப் பிர்பவமாகும், அடைதற்கிடனாயப்
 ப்யமாகும், இவை பூதங்கட்கு ஒரிடத்தில் உபாதானமில்
 லாதா சம்பவிக்கத்தக்கனவரீகாவாம். என்னுமிச்சருநியில்
 சர்வேசுவரத்வசர்வாதர்யாமித்வங்கள் தனித்தனியே கேட்
 கப்பெறுதலின், பெறவே, அந்தர்யாமித்வ அங்கிசத்தானே
 அவ்வப்பிராணிக் கர்மபீஜாதா சாரத்தாற் பர்ஜன்யமென்
 னக் காரியஞ்சிருஷ்டிப்பேன், சருவேசுவரத்வருபத்தானே

அவ்வக்குளும்சாதுசாரி த்வாங்க்சத்தானே நிக்கிரக அநுக்
கிரகங்களுஞ் செய்யாநிற்பேன் என்பதுபொருள். அவ்வா
றே:—“எவனெலாப்பூதங்களுள்ளேயியக்குவன்” “இவனிற
பயந்துகாற் நியங்காநிற்கும்” என்பனவான மறைகளுமுள
வாம். நிருபசப்தசம்போதனன் ஒருனுசிரமதருமமுறையிற்
பிரஜைகளைப்பாலித்தல் சுவதர்ம சூசகார்த்தம்போலும்* (18)
(அ - கை.) இத்தருமத்துவயமும் எமதுமாயிகமேயாம்
சுவாபாவிகமரகாதாம், என்றருளல்:—

சு. கூத-பாரவிபிராந்தெஷாபிகூத-பாரவிபூப-ப-
பாரி, சுநாஹிபூரந்தி த்யூலிஷுங்கே-பெஜெம-பெணெஃ.

க. அவைக்கெனைக்கருத்தனாகவறியினுமறிஞர்மெய்யோ
யுவக்குறு மகர்த்தனாக வுணருவ ராதியில்லேன், பலக்கடல்
கடத்துமீசன் பகரழிவில்லனையான், சுவைக்கரு-ஜமேயான்
குணங்களாற் றொடர்பொன்றில்லேன்.

வி. எங்ஙனம் அயக்கார்த்தமானது, அபிரவசத்தியினு
னே லோகபந்தனத்தின் கர்த்தாவாயிருந்தபோதிலும், வியா
பாரமில்லாத தன்மையானே அகர்த்தாவேபோலும், ஆமோ;
அங்ஙனம், மாம்=எம்மை, தேஷாம்=அவ்வருண்திகட்கு,
கர்த்தாரம்பி=பிரயோஜகருத்தாவாயினும், சொருபமாய்அ
கர்த்தாரம்=அகருத்தாவாகவே, புதாஃ=பண்டிதர், விதுர்=
அறிவர். இதன்கண்ணே ஹேதுக்களையருளல்:—அநாதிமென்
பதாதி. ஆதிமந்தரேயாய ஜீவர் முன்னுளவாய கருமபத்தத்
தன்மையானே அரீசுரராய மரணதருமியராய் மிருதராயும்,
செய்தவினைக்கிடாய் இயம்புவதென்னே சுவர்க்கத்துக்கே
னும் நரகத்துக்கேனும் சென்று மழைவாயிலாக அன்னான்
மத்தன்மையைபடைந்து மீளவும் சுக்கிலசோணித யோகிகத்
தானே ஜன்மமடைவர், மீளவும் கருமம்புரிவர்என இச்சம்
சார சக்கிரம் அல்லும்பகலும் சுழலாநிற்கும் யாமோ, அந்

னினும் விபரீதமாதலின் சமுசாரியாகேம் என்றருளல்:—
 அநாதம்=ஜன்மஹீனமாவேம், இதனானே, ஈஸ்வரம்=அக்ஷ
 ருத்திரம்வைபவத்தோடுகூடியுள்ளேம், நித்தியம்=நாசமற்
 றுளேம், இதன்கண்ணேது:—கர்மஜர்குணேரீப்தம்என்ப
 தாம் = கர்மஜமான ஐசுவரியத்தானன்றோஜந்நபந்தமுறு
 கின்றது, ஈசுவரருக்கோ அகர்மஜமாயமாயிக ஐசுவரியமாக
 லின் பந்தஹேதுவாகாதாம்; கர்மஜகுணங்களானே பற்றுற
 மாட்டேம்' இது வார்த்திகத்தே முத்தனைப்பிரகிருதித்து
 இயம்பப்பெற்றுளது:—சிவத்தகைமையதனானே சீவனுக்கு
 மயலாலாஞ்சீவப்பான்மை,விவத்தையறுதலினாலே வசித்தகை
 மைமுதலியவாம்விபுதன்மங்க, எவத்தை யுறுவனவாகுமாத
 லினாலே ஈசுவரனையாவன், நிவர்த்தியுறுதலிற் சீவதருமங்
 களெவன்றனக்கு நிகழ்ந்திடாவே.

அதிவிருத்தமாய சிவதருமங்க ளகர்மவர வாதலானே,
 பொதுவிலுறை யீசனுக்கும் புத்தருக்குந் தம்மதிபாற்பொலி
 யாநிற்கும், விதவவைகளதனானே யீசனுக்கிங்குளவாக வியப்
 பொன்றின்றும், திதியுறவே திகழ்ந்திடினுமீசனுறு தருமங்க
 டெளிவதாயே.

மாயிகத் தன்மை மருவலிற் றன்மங்க ளீசன்
 போயதன் மங்கௌன்னவே போத்தியனான்
 சேயதண்மையில் வீட்டினைச் சேருதற் பொருட்டி
 ஆயவீட்டி னின்மிகமிக வவாவுறு பவரால்.

இவ்விருசுலோகப்பெருநானு டுரீகண்ணபிரானும் கரைந்
 தருளியுள்ளார்:—செயலாலுங் குணத்தாலுஞ்செலநாலுதல
 மாகி, வியலான்முன்படைத்தேனா னிப்பொழுதுங் காப்பே
 னான்,மயலாயவினைப்பயனின்மனம்வையேன்மற்றதனா, வயலா
 யேயிருக்குமென்கமவையறிவாரொனையனையார்,நாலுதலமென்

றது உபலக்ஷணமாம், சாதுர்வரணயுட்பிரமுகமாய அக்ஷிப்
பிரஹ்மதிஸ்தம்பபரியந்த ஜகத்தையும் ஈசரே சிருஷ்டித்
தார் என்பதாம். விடமவியற்கைவாய்ந்த விசுவத்திற்கு விவ
காரதிருஷ்டியினுனை கருத்தாவாயினும், பரமர்த்ததிருஷ்
டியினுனை பரமேசுவர் அகருத்தராவர், ஆகவின் வைஷ்ண
விய நைர்க்குணயதோடங்க ளடைவுருவாம், விடமஜகத்
ஸ்ருஷ்டருத்வத்திற்குப்பரமேசுவரிடத்தில் வாஸ்தவத்வமுன
தாயின் அன்றோ அதனலாக்கப்பெற்ற அத்தோடங்க ளடை
வுறும், அதுவே மித்தையாமென அதனலாக்கப்பெற்ற அத்
தோடசங்கை யாண்டையதென்க. அல்லாமலும் சிருஷ்
டிக்கப்பெற்ற ஜகத்தின் வைஷ்ணவம் பரமேசுவரால் ஆக்கப்
பெற்றதன்றும், மற்றோ, பிராசீனவதனது குணகர்மவிபாகப்
பிரயுக்தமாம், “வைஷ்ணவநைர்க்குணயங்கள் இலையாமாபே
க்ஷையுண்மையின் அந்நனமே காட்டும்” என்னும் நியாயத்
தான்; ஆகவே விவகாரதிருஷ்டியினும் பரம்பொருளிடத்
தில் அத்தோடங்களணுகாவாம், ஈண்டுக்கருத்தாவாயினும்
அகருத்தாவெனவறிவர் என்பதாக ஸ்ரீகணேசப்பெருந்தகை
யானே, ஜகத்கர்த்தருத்வத்திற்குப் பிரதிபந்த உபாதிபின்சுண்
அபாவப்பிரதியோகித்வரூப மித்யாத்வத்தின் கண்டரவத்
தாற் கழறியருளப்பெற்றமையின் ஜகத்கர்த்தருத்வசமான
யோகக்ஷேமங்கள்வாய்ந்த ஜகதுபாதனத்வ ஜகதீசரத்வஜந்
தந்தர்யாமித்வமுதலனவாய பிறபிரமதருமங்கட்டும், மித்யா
த்வத்தில் இதுவே இலிங்கம் என நிர்விசேஷப்பிரஹ்மலாத
ஜப துந்துபியாமிச் சுலோகம்.

(அ - கை.) இதன் ஞான ஸ்வத்தை யியம்பியருளல்:—

சு. திருஹெய்யாலிஜாநாதிகுடி-வையூர்திருநெல்வேலி,
உருக்கிபாளையம்-மேலும்வடிகுடி-வடிகுடி-
காவிரி.

க. ஆசைவற வெண்ணையுள்ளத் தீறிசுவனெவனன்னு
னைப், ஐசையுறுகரும்பந்தப் படுத்திடாதாமேநிற்கு, மிகை
வுற்றிவணமோர்ந்திங்கின்ப வீடடைதலான, நசையுறுபெரி
யர்முன்முன்னடத்தினர் கருமந்தாமே.

வி. ய: = யாவன், பிரஹ்மம் = அபரிஸ்பந்தமுக்குருப
மாயபரமேசுராகிய எம்மை யாவற்றினதூஉம்பிரதயக்குப்
பூதமாக, அபிஜாநாதி = சாக்ஷாத்கரிப்பனோ; அவன் கருமங்க
ளானே கட்டுப்படான், கர்ம = சுக்கிலம் கிருஷ்ணம் மிசிரமு
மென மூவகையாகிய கருமம், தம் = அவனை, வைபத்தி =
பந்திக்க மாட்டாதாம், கர்மத்வாதிமத்தந்தக்கரணத்திற்கு
விவித்தத்தன்மையுண்மையின்; ஏவம் = இவ்வண்ணம், ஞான
பலத்தை, புத்த்வா = உணர்ந்து, முமுக்ஷுவ: = மோக்ஷார்த்தி
கள், மனத்தூய்மை வாயிலாக உணர்வைப் பெறுதற்பொரு
ட்டு, சுர்மாணி = நித்தியநைமித்திகங்களை, சக்ருபூர்வம்பூர்
வம் = அநாதிவேதபோதிதமென்றெண்ணி முமுக்ஷுத்தகை
மையுண்டாவதற்குமுன்பு செய்யாநிற்பர். முமுக்ஷுமுனைத்
தபின்போ சிரவணதிகளை செய்யாநிற்பர் என்று மேலாகத்
தெரிந்துகொள்க. அகங்காரம் ஆசைகளின்மையினானே நிர்
லேயமாயும் அகர்த்தாவாயும் இருக்கு மெம்மையறிந்து
தானும் அகங்காராதி சைதிலயத்தைப் பெற்றுத் தத்துவம்
பதார்த்த ஐக்கிய ஞானத்தானே விடுபடுவன் என்பது
கருத்து.

(20)

(அ - ஐக்) முமுக்ஷுக்கள் கருமங்களை யெவ்வளும்
செய்தனர் என்னும் அபேக்ஷையில் அவற்றின் விபாகத்தை
விளம்பியருளும் வேட்கையுடையவராய் வெகுருசிப்பொரு
ட்டு விபாகபலத்தை யாதியிலருளுகின்றார்:—

சு. வாஸநாந்ஸஹிதாஹாஜாஸ்தம்ஸாரகாரணாஜா
ஜாக், சுஜாந்வயநாஜநாஸுஜாயம்ஸுதவி
அரகி.

க. வாசனாசகிதமாகிவயங்கனாசியுமேயாகி, யேசசம்சார
காரணமதெனவிலங்கலாகி, நாசமில்லாதவஞ்ஞாநபந்தனமுழு
நினின்றும், பேசெதையுணர்ந்துசுந்துபிரிதலையடைதலாமோ.

வி. யம் = கர்மாகர்மவிகர்மங்களின் எவ்விபாகத்தை,
புத்த்வா = நன்குணர்ந்து, ஜந்துஃ = அதிகாரி, அஞ்ஞானபந்த
நாத் = மூலாஞ்ஞானமே பந்தனம் அதனினின்றும், அகி
லாத் = நிரவசேடமாக, முச்யதே = விடுபடுவதோ; அவனைக்
கூறுவேம் என உத்திரத்தோடு அந்நுவயமாம். அஞ்ஞானத்
தையே சிறப்பித்தருளல்:—வாசனாசகிதாத் = வாசனையோடு
கூடியதாய், “பந்தமென்பதோ வாசனைப்பந்தமே மோகனம்,
அந்த வாசனை யழிதலேபாடுமென மொழிவர்” ஆத்யாத் =
அநாதியாய், சம்சாரகாரணாத் = ஜன்மமரணதாரை ரூபமாய
சமுசாரத்தின்காரணமாய், த்ருடாத் = கெடுக்கமுடியாத
தாய், இலங்குமெனக்கூட்டுக. (21)

சு. தஹிஷ்டேஷகரோவிஷயாஜ்யஸாநாதவ, யசு
ரேளநமதாரொஹாஜாஷ்யொவாஸிஸாலிநம்.

க. ஆகலினகர்மமுங்கருமமானதூஉம் மோகமினானக்
கின்றமொழிதுங்கேட்டியான், மோகமுற்றகிமுதிர்ந்த
மோதரும், மூகமுற்றனர்மொழிமொழியும்திலே

வி. எதனாற்கருமவிபாக முணர்தவன் விடுபடுவதோ,
தத் = அவ்வேதுவினால், அகர்மம் = விதித்ததைச்செய்யாமை,
அகாரத்தானே விலக்கியதைச்செய்தல் வடிவவிகர்மம், ‘கர்
மசு = தன்றன்ம அதுட்டானரூபம், அபிபேன்பதற்கும்மை
பொருள்; தவ் = அதிகாரியாய உன்பொருட்டு, அதுநா =

இப்போது, கதயாமி=மேன்மொழிந்த மூன்றையும் வெளிப்படுத்தியருள்வோம், இந்த விபாகமானது மிகவும் ஆழ்ந்த தென்றருளல்:—யத்ர = எவ்விபாகத்தில், புத்திசாலிக்குருஷயம்=மதிமாண்களாகிய மகாமுனிவரும், மோஹாத்=அஞ்ஞானத்தால், மௌநம்கதா = மூகிபாவத்தை யடைந்துளாரோ.

(22)

சு. தக்ஷு=முகூஷுணாஜெயங்கு=பாகு=விகு=ணா=திவியாநீஹகி=பாணிஸுணுவெஷாம்மதிஃபிப.

க. செங்கையிற்செய்கைசெய்யாமையினெடுத்தியசெய்கை, தங்குமெய்முமுகூஷுவானே யறியவேதக்கதாரும், இங்குமுவகையாஞ்செய்கையிசைப்பநீ யன்பகேட்டி, பங்குறுமிவற்றையோதல்பாரகாரியமேயாகும்.

வி. விபாக்கியூதரூப கர்ம அகர்மவிகர்மங்களின் தத்துவம்=உண்மை, முமுகூஷுணாஜ்ஞேயம்=முமுகூஷுவலறியத்தக்கதாம்; விபாகஞாம் இனறியமையாததும் ஆழ்ந்ததும் ஆமென்றருளல்:—இஹ = உலகில், கர்மாணி=கர்ம அகர்மவிகர்மங்கள், தனித்தனியாக, த்ரிவிதாநி=மூவகையான, கருமங்களாம், விகர்ம அகர்மங்கள் கருமத்திலும், தர்மாகர்மங்கள் விகர்மத்திலும், கர்மங்களும் காணப்பெறுதலினமூலகையாம், ஆகலின். ஏஷாங்கதே = இவற்றின் உணர்ச்சி, மிகமிகவும் ஆழ்ந்ததாம் அத்தியந்தமகம்பிரமாம் ஸ்ருணு=கேட்டி, ப்ரியவெனவிளித்தது, எமகன்புடைமையானே உன்னாலும் உன்போன்றவராலுமேஇஃதுணரவுலுயதாம்எனக்குறிப்புத்தருளியதாம், ப்ரிய=அன்ப.

துதலியபொருள் யாவும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்மாவும் அருளியுள்ளார்:—உய்யும்படிமுன்னுணர்ந்தவர்க ளுணர்ந்த வினைமேலொருப்பநீ, செய்யுங்கருமஞ்செய்யாமை தீயகருமமென்றிவற்றின், மெய்யும்பொய்யு மறிவருமை யறியவேண்

(23)

சு. கியாயாகிய யாஜநாகியாயர்கியாகித்
யுஷா தனிநெடுநாடவினெடுக உடுகாடவினா
கடல்.

க. கிரியையிலாகுமக்கிரியைஞானம், கிரியையிலாகுமக்கிரியையாமதி, யுரியவனெவனிர்தலகின்மாதுடன், அரியமத்தனுமவன்கிலந்தேருவான்.

வி. க்ரியாயாம் = யாகதான ஜபாதிருபக் கீரியையின்
கண், அக்கிரயாரூனம் = அக்கிரியையுணர்ச்சி, அக்கிரியை
யென்பது விதித்ததைச் செய்யாமையும், நூல்விளக்கியதைச்
செய்தலுமாம், அவற்றின் உணர்ச்சி அக்கிரியையுணர்ச்சி
யாம். அவ்வாறே “ஸூர்யபாஹு-தந்த-தவஸுவத்
ஸூ-தம்பக, சுஸஜிதூஷுதெவாய-நுகதெது
நொஹ

பொருள்:—வேபார்த்த! யாது அசிரத்தையோடும் தீயி லீயப்பெற்றதோ, எத்தானஞ்செய்யப்பெற்றதோ, எத்தவம் அதுட்டிக்கப்பெற்றதோ மற்றைய கருமந்தான் யாதுசெய்யப்பெற்றதோ, அவையாவுமோ அசிரத்தையாற் செய்யப் பெற்றவாய், அசத் = அசாதுவெனவறையப்பெறும், ஆகலின் ஒமத்தச்சத்தென்னும் நிர்ந்தேசத்தானே யதனைச்சாது பாவஞ்செய்விக்கமுடியாதாம், பாரையின்முனைவினைவுக்கே போல எல்லாவாற்றானும் அதற்கையோக்கியத்தன்மையுண்மையின், ஆகலின் அசிரத்தையினுலே ஆற்றப்பெற்றது பாலோகத்திற்பலந்தராதாம், விருணத்தன்மையானே அபூர்வத்தை யாக்காமைபின், இகலோகத்தினும் பயினைப்பயவாதாம்,

3-வது பிரஹ்மார்ப்பணயோக அத்தியாயம் 235

சாதுக்களானே நிந்திக்கப்படுதலின், ஆகையினாலே சாத்தவிக்
 மான சிரத்தையினாலே சாத்தவிகமான மகமுதலியவற்றைச்
 செப்தல்வேண்டும், அத்தற்கேதெய்வத்தால்வைகுண்பசங்கை
 யுண்டாயவழி பிரஹ்மநாமநிர்த்தேசத்தானே சாத்தகுணப்
 முண்டாம் என சாத்தவிகசிரத்தா முக்கியஹேது என்பதாம்.
 அசிரத்தையாற்றியிலீயவனமும் மறையர்கீப்பொன்னித்தான
 மும், காயாதிமூவகைத்தவமும், மற்றையதுதியாதிபாவுமே
 அசாதுவேயாம், ஆகலின் அவற்றிற்கு ஓமாதியாற் சாது
 பாவம்பவியாதாம், சிலையிலங்குரூஉற்பத்தி யோக்கியதையே
 யில்லையன்றோ அதுபோலச்சிரத்தையற்ற அவற்றின்சாது
 பாவயோக்யதையாண்டையதென்க; எவ்வேதுவினால் அசத்
 தெனின்? அசிரத்தையாலாற்றியது இடையூறுதையதாத
 லின் தருமமுண்டாக்காமையின் பரலோகம் பயவாதாம்,
 சிட்டர் துதியாழையின் இகலோகப் புகழ்ச்சியு மிலதாம்,
 ஆகையாற் சாத்தவிக சிரத்தையெகாண்டு சாத்தவிககாரியமே
 தலைப்புக இடையூறுநில் ஓமாதியுச்சரிக்குக வென்பது
 திரண்டபொருள். என்பதான ஸ்ரீ பகவத்திருமொழியால்
 அசிரத்தையாற்செய்தது செய்யாததையே யொக்கும், அவ்
 வாறே நால்வகைக்கருமங்கள் அபயங்கரங்களாம், மாறாகச்
 செய்வன பயந்தருவனவாம், மாறாக்ரிஹோத்ரமல்லதுமான
 மௌநம், மானத்தாலதீதமல்லதுமானயஞ்ஞம், என்பதாக
 அபயங்கரமாய அக்ரிஹோத்ராதிகட்கும், விலக்கியதை
 யொழுகலானே பயங்கரத்தகைமை ஸ்மரிக்கப்பெறுகின்றது;
 பெறுதலின் இவ்விரண்டும் நற்றொழிலின்கண்ணும்நண்ணும்
 என்றறிந்து யாவன் பரிகரித்துத் தொழில்தொடங்குவன்,
 அவன், அகிலார்த்தக்குருதீ = முழுக்கருமமும்செய்தனன
 வன், அவ்வாறே, அக்ரியாயாம் = விதித்ததைச்செய்யாமையி
 னும்விருத்தமானதைச்செய்வதிலும், யஸ்ய = யாவனுக்கு, க்ரி
 யாமதி = நற்றொழின்மதி, அவனும் அகிலகிருத்தாவன், அவ்

கனமன்றோ:—உண்மையேயுரைக்குக; பொய்யுரையாடற்க,
 வென வுண்மை வசனம் விதிக்கப்பெற்றுளது; அதுவும்,
 சோரர்கள் பொருட்டு மர்மஞ்ஞமார்க்கத்தை யுபதேசிக்கும்
 சத்தியவாதிகீது மர்மஞ்ஞமாரைச் சீரமித்தபூதமாக நாக
 விழ்ச்சி ஸ்மரிக்கப்பெறுகின்றது. இங்ஙனம், பொய்ச்யமா
 ருவே கோஷகரம்என்புவித்தமாம், பிரர்ணிகளின் திராணப்
 பொருட்டு, மாறாகச்சுவர்க்கரமாம். இங்ஙனம் ஓளதாசின்
 யம்பாண்டுமே ஹிதகரமாயினும் கோப்பிராஹ்மணரகூணப்
 பொருட்டும் சஸ்திரததைத்தாங்காத கூதத்திரியனுக்கு மகத்
 தான நர்கப்பொருட்டாம். இங்ஙனம் திருடன்விடுபின்
 அரசனால் எனும்சுருதியான் சோரனவதஞ்செய்யத்தக்க
 வனுயிருந்தும்மோசனம்ஆதல் அரசனுக்குப்பாவப்பொருட்டு
 ஆம் என அரசர்த்தவ்யமாயவ்ஹிம்சையும் கர்த்தவ்யத்தன்மை
 யானே விதிக்கப்பெறுகின்றது. ஆகலினிங்ஙனம் பலத்
 தானே பலபலந்துணிந்து, யாவன் கருமங்கள் அகருமங்
 கள் விகருமங்களாதல் சிரேயச்சாதனங்களேயாக ஒழுக்கு
 வாடு, அவனொழுகும் அவ்விதுவே அக்கிரியையின்கண்
 ணைகிரியாமதியாம், முன்மொழிந்த கிரியையின்கண்ணே
 அக்கிரியமதியும், யஸ்யமர்த்தயஸ்யஸ்யாத் = எம்மனுடனுக்
 காமோ, ஹி=பிரசித்தம், அஸ்மிந்லோகே = இவ்வுலகில்,
 ஸமர்த்தயஃ=அம்மதுடன், முக்தஃ=விடுபட்டவனாவன், அக்
 லார்த்தகந்தஃ=சம்பூர்ண புருஷார்த்த சதுஷ்டய சாதகன்
 ஆவான் என்பதாம். நதியாதிகளில் ஓடமேறிச்செல்பவனுக்கு,
 உண்மையாகக் கமனரகிதீரதருக்களில் நெளகாகமநீராபா
 திகம் கமநம்பிரதீதியாவதேபோல், அந்தக்கரணம் கருமம்
 ஆற்றியவழி அதனையுபாதிக்கக்கொண்ட ஆன்மாவின்பா
 லக்கருமம் பிரதீதியாம் யான்செய்கின்றேனென்று, ஆன்ம
 தருமமாகப்பலப்படும் அக்கருமவிடயத்தில் கருமாவாயம்
 காணவேண்டும், உண்மையாகக்கரும அடாவமுடையதன்

மாட்டே இக்கருமம் பிரதீதியாகின்றதென்று காண்க; காணவே ஆத்மதநுமமாகச் சர்வலோகப் பிரசித்தமாய கருமத்திற்கு விருக்ஷகமனத்திற்கேபோலும் பிரதிபந்நஉபாதி யின்கண்ணபாவமே தத்துவமாமென வருளியதாம். வண்டின்றிருட்டியானே விண்டலம் சுழல்வதொப்பச் சுழலும் மனம் ஆன்மாவைச் சுழல்வதாய்காணும், “தியாயதீவலீலாயதீவ” என்னும் சுருதியும், “கர்த்தாகமிதிமந்யதே” என்னும் மிருதியும் இதனையுணர்த்தும். விசித்தம்போலும் நிஷித்தமும் ஆன்மாவிலின்மையின் அக்கருமபாவம் காணலாம். விழியால் தூரத்திலநோக்கும் புருடரிடத்தில் நடவாமை, நடந்தலோதினும் புலப்படுமாறு, திரிகுணன்மகமாயாபரிணமத்தன்மையானே எஞ்ஞான்றும், வியாபாரத்தோடே கூடியிருக்கும், தேஹந்திரியாதிகளிடத்தேயும், யான் வியாபாரமற்றவன் சும்மாவிருக்கின்றேன் என வியாபார அபாவரூபமாய அகருமங்காணப்பெறும், அவ்வகருமவிடயத்தில் கருமங்காணவேண்டும், கருமமுடையதன்கண்ணே இவ்வகருமத்தோற்றமென வறிக. சும்மாவிருக்கின்றேன் என்னும் அபிமானத்திற்கே முடிவாகக் கருமத்தன்மையுண்மையின், உளதாகவே தனத்தையந்தாபாவ அதிகாரத்திலேயே பிரதீயமான அகருமத்திற்குப் பூர்வம்போலப் பிரதிபந்ந உபாதியில் அபாவமே தத்துவமாம். இங்ஙனம் யாவன் கருமவிகரும அகருமங்களின் தத்துவத்தையறிவனோ, அவன்மதுடராகிய கரும அதிகாரிகளுக்குள் மதிமானாவன்; விகரும அகருமங்களை விட்டுக் கர்த்தருத்வ அபிமான பல அபிசந்திஹானத் தாற் கருமதுஷ்டாத்ருத்தன்மையுண்மையின். அவனே கருமயோகியாவன், முழுக்கருமமும் செய்தவனாவன். ஈண்டு பூரிமத் பகவத்கீதையின் பைசாசபாடியத்தில் தேகே யாதீவியாபார வடிவ கருமத்தில் அகருமம்—நி

ஆத்மரூபம் திதிஷ்டானத் தன்மையானே ய

புனே, அகருமமாகிய ஆத்மசொருபத்திலும் கருமத்தியல் தத்தை யாவன்காண்புனே, அவன்புத்திமான் பரமார்த்த தரிசியென விபாக்யானிக்கப்பெற்றுளது அஃதிஷ்டமேயாம், நமது ஆசாரியசுவாமிகளாகிய ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாத பாஷ்ய அநுசாரித்தன்மையுண்மையின். இப்பொருள்களை ஸ்ரீபகவானும் திருவாய்மலர்ந்தருளியுள்ளார்:—ஒடுகின்றபுன லாற்றிடுடைத்துடனேயோடுவான், மாடுகின்றழமரமோடத் தர்னின்றற்போல்வரச்செய்தே, நீடுகின்றமரங்களிவை நிற் குமியற்கைத் தன்மைத்திங், கோடுகின்றேன் யானேயென் றுணர்வுமிக்கோணுணர்ந்தாற்போல்.

செயன்மேனின்றவறிவிடையே செயலின்மையுமச்செ யல்செய்யா, வியன்மேனின்றபுலன்களிலே யெல்லாவினையு மியல்வதுவு, மயன்மேலின்றியறிந்தானியா ரவனையெல்லா மறிந்தோனும், முயன்மேனின்றயோகியுநல் வினைகளெல்லா மொழிந்தோனும். (24)

(அ - கை) இவ்வண்ணம் இயற்றுவோனுக்குப் பவி தத்தையருளல்:—

சு. காரோங்குரவியொடுமநயக்கேடாணுராவெந் துந், தகைபுர-நநிடி-புகியபாஹ-பவ-பயாவ-பயு.

க. காமவங்குரங்களைந்தெவன்கருமமே தொடங்குந், தாமவந்நரன் றத்துவதரிசனந்தகித்த, தோமநற்றொழி லுடை யவனவனையேதுறவோர், வாமபண்டிதனெனவனுதினம்வழங் குவரால்.

வி. கர்மாணி = கூறியவகையாயவினைகள், விவேகவா னுக்கு மேன்மைச்சாதனங்களானும் கர்ம-அகர்மவிசம்ந், கள் சகாமனாற்செய்யப்பெற்றனவாமேல் அவைகளேசம்சார விருகூத்தின் அங்குரங்களாம், காமாங்குரம் காமமுனே, ஆக

(25)

சு. வறுதூஷாண்டிஹாயஸூதாதுபொவிஸா
யந், உஷுன்கொவிசூயாங்கத-காங்கிமிநெநவக
பொதிஸு.

க. பயன்விழைதலையொரீஇப்பகரெப்போதுமே, யியன் மகிழ்வினனொருபொருளுமேற்றிலான், முயலினும்வினையினை முற்றுமாறுதான், செயலினைச்சிறிதுமேசெய்திலானவன்.

வி. யுட்பலத்ருஷ்ணம்விஹாயந்த்யத்ருப்தஃஸ்பாத் = பயன்விழைவைவிடுத்து எப்போதும் மகிழ்வினன் எவனாவனோவெனயோஜனை. திருஷ்ணைத்தியாகமே திருப்திசாதனம் போகம் அன்றுமென்பதுபொருள் கூறவும்பெற்றுளாதாம்:—காமவின்பமுலகினிற்காண்பதுஞ், சேமதேவர் மகத்தின்பஞ்சேர்வதும், நாமவாசையினாசுசுகத்தின, தோமசோடசத்தோர்கலையில்லையால்.

திரமாமருத்தத்தி னுன்மைந்தராலுந் திராதவற்றின்றியாகத்தினலே, புரமானவேதாந்த மாவாக்கியத்தாலுற்பன்னமாம் விச்சையாநிச்சயத்தாற், பரமானவஞ்ஞானவந்தத்திலே பப்படி ஞானவுபதேசமொன்றுலுமேயிப், புரமாமுடம்புக்குளையந்த முத்திப்பொருள்கண்டு வீடெப்துவாரிப்புவிக்கே.

எதனால் நித்தியநிருப்தன் = எப்போதும் மகிழ்வினன், சதா = எப்போதும், அதனால், விசாதனம் = மாலைசந்தனமங்கையராதிபோகசாதனவிஹீனன்; ஸஃ = இத்தகையபுணவன், நூலடைவித்த நித்தியநைமித்திக, க்ரியாம் = வினையை, கர்த்தம் = செய்யும்பொருட்டு, உத்யுத்தஃ அபி = முயன்ற போதினும், கிஞ்சிந்நைவகரோதி = சிறிதேனும் செய்வதேயில்லை, கருமலேபயின்மையின்என்பது கருத்து. ஸ்ரீ கோபால உத்தரதாபரீயவுபநிடதத்தில் உபாக்கியானிக்கப்பெறுகின்றது:—

எழுணையக்கரையிலிருந்த தூர்வாசரெனு முனிக்கினி னுனைவருத்தக், கமமுமின்னுணவு நிறைகலங் கருங்கொள் சண்ணன்பொற் காரிகைமார்கள், எழுணைபைக் கடத்தற்கரி

யதை யாங்களெங்ஙனமேவருங்கடப்பேங், கமனியவென வக்கருங்குணர்சேட்டக் காண்ணனு பெய்மையேகரைவான்.

கண்டி தமக. நற்பிரமவாசாரன்கண்ணனென்றிடிற் கடந் திடுவீர், உண்டபின் முனியையவர்களும்கினவவுபர்முனியரி வையர்க் குரைப்பான், கண்டி லனுணவு சனின்முனியாயிற் கடந்திடவழிவிடென்றுரைமின், எண்டி னைசபரவு முனிவ ணைப்பணிந்தக்கியற்றினர்பாவையரினிகே.

இவ்வுபமையானே நித்தியதிருத்தனுக்கு அபேர்க் துருத்தகைமை யுணரத்தக்கதாம்.

இச்சரிதை ஸ்ரீ கோபால உத்தரதாடரீயத்திலிவ்வா றுளகாம்:—ஞானிகட்கு அகர்த்தருத்தகைமையும்அபேர்க் துருத்தகைமையும், அறிவித்தற்பொருட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண கோபிசம்வாதரூபமான ஆக்கியாயிகையையமைத்தல்; ஓம் ஒருபோது நிச்சிதமாகக் காமக்கிரீடா சகிதராய விருஜமடந் தையர் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானோடு விலாசித்திருந்தனர், இரவு முழுவதும் காமக்கிரீடாசக்தராக ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யிருந் ததையு மிருகண்ணுற்றனர் கௌதுகத்தையு மினிதனுபவித் தனர், பின்னர், யாவருக்கும் ஈசுரராயிருந்தும், அநந்தங் கோடி பிரஹ்மாண்ட ஆதீசுரராயிருந்தும், பசுபாலகத் தன்மைவடிவ ஹீனதசையைப்பற்றி நின்ற தியானிப்பவ ரது கருமமூலத்தைக் காதுபவராய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே நோக்கி இட்டப்படி துணிந்திதை யியம்புவராயினர். அவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியாகிய மனுப்போன்ற தரும உபதேசகரைப்பார்த்துக் கூறியபோது பகவானும் பதிலா கப் பகர்ந்தனர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமிக்கும் கோபிகாஸ்திரீ கட்கும் சம்பாஷணை நடந்தது என்றபடி: எம்மறையவர் பொருட்டுப் பிஷாசமுகம் ஈயத்தக்கது எனக் கோபியர் கேட்ப, எத்தானத்தானே கிருதார்த்தர் ஆவேமோ

ஆதைக் கூறுதிர் என்பது வினாவாம், ஸ்ரீ தூர்வாச முனி
வர்பொருட்டு ஈமின் என்றனர் ஸ்ரீ பகவான் கோபியர்
கூறல்:—யாங்கனம் யமுனையின் நீரை கடவாமற் செல்
வேம்—யமுனையில் அகாதமானஜலம் மத்தியில் உளதே
அதுவும் சகல அலரங்காரங்களோடு கூடியிருக்கும் மங்
கையர்களாகியஎங்களால் கடத்தற்குமுடியாததாம் யாதா
வது உபாயமுளதா? எதனானே அந்நீரைத் தீண்டாமலே
தாண்டி ஸ்ரீ தூர்வாசமுனிவரையடைதல் கூடுமோ தாங்
கள் அதுலமதிபராக்கிரமம் உடையவர்களாகலின் தங்க
ளைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்கின்றோம். போகாமலே யிருந்
துவிடுங்கள் என்று தாங்கள் கூறுதல் கூடாது,
சிரேயசண்டாமாதலின், சிரேயசில் எங்கட்குக் குரதா
இச்சையிருக்கின்றதாகலின், அச்சிரேயசம் அதிதிருபயதி
பைகூராதானமிலாதுண்டாகாதாம், ஆகலின் யமுனாஜலப்
பரிசமின்றி அதிற்செல்லுமுபாயத்தைத் தாங்கள் கூறு
யருளல் வேண்டும் எனக் கோபியர் வேண்டினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கூறல்:—ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி
யாகிய இவர் பிரஹ்மசாரிக் கிருஷ்ணர் என்று உறுதி
யாக இம்மெய்ம்மொழியைச் சபதநுபமா யுரைத்துச்
செல்வீராயின் சத்தியவாதிகளாகிய உங்கட்கு இச்சத்
தியவாதத்தால் மார்க்கங்கொடுக்கும் பிரஹ்மசாரியாகிய
என்னை நினைந்தே நீங்களுந் தண்ணீரைத் தீண்டாமலே
தாண்டிவிடலாம், என்றருளி மேலும் பகூரந்தரமருளு
கின்றார். பிரஹ்மசாரியாகிய என்னை நினைந்தால் அகாதம்
காதமாம் = உங்களுக்கு மார்க்கதான இச்சையாயின்
மார்க்கங்கொடுக்கும் அல்லது ஆழமின்மையிச்சையேலா
யின் ஆழமின்றியதாம் இஃதென்ன அற்பகாரியம் முடி
னுற்ற முடியாதகாரியமேனும் எனது நினைவு மாத்திரை

யானே கித்திக்கும் எனக் கைமுதிக நியாயங்கொண்டு கூறல்:—பிரஹ்மசாரிக் கிருஷ்ணமூர்த்தியாகிய என்னை நன்கு சிந்தித்தில் மகாபாதகாதி துஷ்டனயினும் நிருமலனான பிரஹ்மசாரியாகிய என்னை ஸ்மரிக்கின் பிரஹ்மசாரியாதி சுருதி மிருதி புகன்ற விரதரகிதனயினும் பூர்ண விரதமுடையவனே யாவன்.

“செச்சவெண்ணத்தினற்பெயர் சொல்லலா, லச்சமற்றதவமகமாம்வினை, யிச்சகத்திற்குறைநிறை வேறும்வ், வச்சதன்றிருவாரசி வாழ்த்துவாம்.” என மிருதியுமுள்தாம். குறை=குறைவாய்ச்செய்யினும், அரைவாயாற்றினும், செய்யாதொழியினும் என்பதாம்.

பிரஹ்மசாரியாம் எனைத் தியானித்தால், அடைவுறாக்காமன் அடைவுற்றகாமனாவன். “நினைத்தன் மாத்திரம் நிகிலவிட்டமுந்தருநிதமே” என மிருதியுமறைகின்றது.

பிரஹ்மசாரியாம் என்னையேபேணின் வேதாதியொன்றும் வினம்பானாயினும் ஞாதாவதன்பலமியாவுமே நண்ணுவான்.

மண்குகின்றமறதியை மாய்த்துமேல், விண்வைச்சததம் வியன்போற்றினால், தண்டெலாவிதி யுந்தளத்தக்கவும் அண்டுகிங்கராராகுமிவர்க்குமே. என்னும், மிருதியுங்காணத்தக்கது.

இங்ஙனமருளிய ஸ்ரீபகவானது திருமொழிகளைச் செவிகுளிரக் கேட்டுப் பிரசித்தமாய அத்திருவாக்கிபத்தையே நீளநினைந்து, சத்திய சபத வடிவமாய அந்த ஸ்ரீபகவானது திருவாக்கியத்தினாலே பிரசித்தமான அச்சுரிய தந்யையைத் திண்ணித் திருமுநிவரது புண்ணியதமமாய்

ஆனந்தாசிரமத்தையடைந்து ஸ்ரீ ருத்திரகலாவதாரமாகிய மேன்மையினும் அதிமேன்மைவாய்ந்த ஸ்ரீ துர்வாசமுநீந்திரரைத் தரிசித்து விதிப்படி நமஸ்கரித்துத் தோத்தரித்து பிராஹ்மணோத்தமராய அம்மகரிஷிக்கு, க்ஷீரவிகாரப்பொருள்களையும், நெய்விகார பக்ஷணங்களையும் அதிசயமாக மாதூரியமானவற்றையும், பிரியதமமான பிறவற்றையும் தரிசநீபமான சகலத்தையும் அர்ப்பணஞ்செய்தனர். அம்மகாமுனிசிரேஷ்டரோ, பரமசந்தோஷத்தை யடைந்தவராகி, மகிழ்மனத்துடன் ஸ்நானஞ்செய்து, போஜனஞ்செய்து சிரஜீவிதவடிவ ஆசீர்வாதங்கூறித் தங்கிருகங்கட்கேகுமாறு ஆணையுந்தந்தருளினர். அப்போது அவ்வங்களைகள் அருக்கன் புதல்வியாம் காளிந்தி நதியை யெவ்வாறுதாண்டிப்போவோம் என அம்முனிவர்பால் விண்ணப்பிக்க, அம்மகாமநரசிவம்லர்ந்ததாவது உபவாசியாகிய துர்வாசமுனியாம் என்னை இங்ஙனே தியானித்துச் சென்மின், இவ்வுண்ணிவிரதசபதரூபத்தால் உங்கட்கு யமுநாதேவிமார்க்கந்தந்தருள்வன் முன்போன்றே யென்றனர். ஸ்ரீகிருஷ்ணவாக்ய திருஷ்டாந்தத்தானே அதனையும் மெய்யாகவே நம்பிக் கோபியர் ஆச்சரியத்தையடைந்தனர். பின்னவர் கண்மத்தியில் மேன்மைவாய்ந்த கார்த்தவீரேனப் பெயரிய கோபிகந்தருவலோகத்தினின்றும் வந்தவதரித்த கார்த்தவீகோபி, நம்மனோரோடும் இவ்வண்ணம் இரவுமுழுவதும் கிரீடை செய்துகொண்டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் பிரஹ்மசாரியென்பதெங்ஙனங் கூடும் ஸ்ரீ துர்வாசமுனிவர் நிறைய உண்டும் உபவாசியென்றது எங்ஙனம் பொருந்தும் என்பதாக மற்றெல்லா கோபிகளோடும் ஆராய்ந்து கூறினாள். இக்கார்த்தவீரையை முக்கியமாகக் கொண்ட அவர் யாவரும் இங்ஙனம் பூர்வம் விசாரித்துப் பின் மெளனமாமின என்பதாம்.

அண்ணாறு வரைக்கரசு னலகிறந்த, வண்ணமுலைப் போக மகிழ்ந்துண்டு, மெண்ணின், முனிக்குழுவின் முன்னே முழுப்பிரமங்காட்டி, மனக்கவலை தீரவகுத்தான். வள்ளலார்.

உண்டு முபவாசி யொண்டொடியோ டுன்பநலங், கண்டும் பிரமசரி யங்காட்டுந்—திண்டிறற்கு, மாளுந்திரனில் வடநீனருந்ததிக்கு காளுந்தியாறே கரி. வள்ளலார்.

அறுசுவையடி சிலையாவுண்டவன், வெறுமுபவாசி நானென விளக்கினான், சிறுதுதற்பேதையைத் தினமுஞ் சேர்ந்தவன், துறவிநானெனவுளந் துலங்கக்காட்டினான்.

வள்ளலார்.

ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையின்கண்ணும் இதனைக்காணலாம்:— எண்ணுமின்றி யிகபரம்பானிவை, பண்ணுகின்றனனென் னுமிப்பான்மையோ, னுண்ணுமேல்வினை யுண்டெனவோர் கிலா, எண்ணுகின்றவினைநலிவுண்ணுமோ.

நிஜநந்தலாபத்தானே நித்தியம் திருத்தன்யாண்டும் நிராகாங்குஷன், தேகாதிபிமானசூனியன், பயனைவிரும்பான் பயன்விழைவைவிட்டு லோகசங்கிரகப் பொருட்டேனும் லோகநிரந்தா பரிகாரப்பொருட்டேனும், லௌகிகத்திலா தல் வைதிகத்திலாதல் சாங்கோபாங்க அநுஷ்டானப் பொருட்டு முயன்ற போதினும் தன்றிருஷ்டியானே யாதொன்றுஞ் செய்வதேயில்லை; ஞானாக்கினியானே தக்த க்ருமத்தன்மையுண்மையானே அவனது கருமம் அகருமமேயாம், என்றுணர்க. (26)

(அ - ன்க) உத்தமமனன வைராக்கியத்தை யுரைத் தருளி அதனினும் அவரம்பாதோ அதனையருளல்:—

சு. திரீஹோகிமூஹீதா தூவாரி துகூவாரிமுஹி, கெவலம்ஹேஹுஹுகே-பாஸதயாநாஸதயாதிவா தகம்.

க. ஓதகத்தாசையற்றுளத்தையோய்த்தவன், கேதகத்
தெவற்றை புமவிடுத்துக்கேவலஞ், சாதகத்தொழிவினைச்
சார்ந்துவாழினும், பாதகத்தொன்றையும்பற்றுறானரோ.

வி. ஆசையின்மையினுனே, நிரீஹ: = புறப்பொறிச்
சேட்டையிலலாதவன், நிக்ருஹீதாத்மா = சித்தத்தைச்
செயித்தவன், இதனுனே, பரித்யக்தபரிக்ரஹ: = மங்கைய
ராதிபரிக்கிரகஞுனியன், சந்யாசியென்பதுபொருள். வைக்
ரகம் = விக்ரஹ: = சரீரம், அதன் திதிமாத்திரசாதனமான
பிஷ்டாடனாதிபர்ஜனம்செய்து, கேவலம்கர்ம = கைவல்யசாத
னமான வேதாந்தசிரவணமனனாதிகள், ஆசரன் = சொந்த
பாதகம் = சம்சாரத்தை, ந ஆயாதி = அடையான்.

இதனை ஸ்ரீபகவானும் அருளியுள்ளார்:—அடங்கு
கின்ற புலன்களோடாசைபோய், மடங்குகின்றமனத்தின
னவ, னுடம்பிதன்பொருட்டாலுளதாமெனத், டெடங்கு
கின்றவினைதொடக்குண்ணுமோ மிகுந்த விசேஷத்தைக்
கொடுக்கத்தக்க சாங்கோபாங்க யாகாதியுஷ்டாநாபாபம்
ஞானிக்குப்பந்தமாகாதெனின், சரீரஸ்திதிமாத்திரசாதன
மான விசேஷமற்றபிஷ்டாடனாதிகள்பந்தப்படுத்தாவிடப்பட
பகரவுமவேண்மோ. பிஷ்டாடனமும் காமவசத்தாலன்றும்
மற்றோ, பிராரப்த தேகவாசனாமாத்திரத்தானென வறிக்.
நிராசையடைதற்கேது சித்தத்தைச்செயித்தலும் சர்வ
பரிக்கிரகத்தைவிட்டிருத்தலும்ஆம்; என்னை, உலகிற்காம
னை, சுவார்த்தமாகவாதல், சுவபரிக்கிரகார்த்தமாகவாதல்,
உளவாதல்கண்டாமன்றோ, ஞானிக்கோ ஆண்டெனவார்த்த
மனகாமனையிலதாம், மனத்தெவன்றிருத்தலின், பெரி
பையடக்கியிருத்தலின் உடலைநியமித்திருத்தலின்; இவற்
றின்மாறாயவனுக்கோ இஃதெனக்கெய்துகவென்று காம
னையாம். பெரியோரும் கூறியுள்ளார்:—நானற்றவன்புண்

டகன்பங்கு நன்னாட்டில்லோன், ஏவுற்ற செவிடனெறி
முத்தனென்னமேலோன், றுவுற்றிரு மூன்றுவகையினுர்,
தங்குவானேல், மேவுற்றிடுமீட்டிணையமுமேவனினே.

இதநலமிது வன்றிறன்னாவினியவே துகர்ந்தபோதும்,
பொதுவினிலுறைந்துபற்றின் புகலுவனிதமே யார்க்கும்,
மிதமிழற்றிடுவனெங்குமெய்யதேயுரையாநிற்பன், நிதமவன்
றனைநாவில்லாநெறியினனெனவேநேர்வர்.

இன்றெழுந்தகுழந்தையெங்ஙன, நன்றுசோட்ச
வார்ஷிகநாரியை, கன்றுகன்ன வருஷியைக் கண்டெவன்,
பொன்றுறனவன்பண்டகன்போதுமே.

யாசகம்முண வேற்றிடயாவன்றன், மோசகம்மலமுத்
திரமாற்றிட, யோசனைக்கயல்யோகிலனாங்கவன், பேசும்பங்
கெவ்வகையும் பெரியரே.

நச்சியேயிருந்தாலுடப்பினு, மெச்சபார்வைசதுர்
யுகமேவுறு, வச்சமற்றபரிவிராட்டானவன், இச்சகத்தந்த
னென்னப்பெறுவனே.

இதமொடு மிதமநோராமமேர்மொழி, விததுயரபக
மாம்விவிதவாசகம், விதியினில்வினவியும்வினவிலானெவன்,
பதிருனென்றவன் றனைப்பகரலாமரோ.

இசை முதலன முனமிருந்த போதினும், திசைவலன
விகலேந்திரியனாகியே, நிசிதுயிலவனென நிதமுநேருவான்,
இசையதிமுக்தனெயென்னலாமரோ.

ஆகலின் சித்தத்தைச்செயித்தவனுக்குத் தற்பொருட்
டாய காமனையிலதாம்; சபைரிக்கிரகப்பொருட்டிமிலதாம்,
எல்லாப்பரிக்கிரகமுமெறிந்தவனாகலின், இங்ஙனமிச்ச
யில்லாதவன் இவ்வுடற்சம்பந்த இயக்கத்தைச் சயம்கருத்
ருத்வ அபிமானஞ்ஞனியனாப்ப் பரஅத்யாரோபித கருத்ருத்
தன்மையானே செய்தும் பந்தப்படான் என்றுணர்க. (27)

(அ - கை) அதனினும் அவரத்தையருளல்:—

சு. கஜஹோஜிதரொஹிக்ஷாவிய்யுலியொஹைஸு
யம், யயாவூரஹீஹஸந்தஹஹீக்ஷவஹீநிதேநயயுக்த.

க. துவந்துவமிலதுமற்சரமுந்தோய்வுற, துவந்து
பெற்றதிற்பெறுததனிலொப்பதாய்த், தவந்தனில்வருதலிங்
ருகந்துசார்தனாய்ப், பவந்தனில் வினைதனைப்பயின் றும்பந்
தியான்.

வி. த்வந்த்வாரி=சீதஉஷ்ண, சுகதுக்க, மான் அப
மான லாபஅலாபாதிகளாகியசித்தத்துட் கவலைசெய்ப்பவை
கள், எவனுக்கில்லையோ அவன் அத்வந்த்வனுவன் = துவந்
துவந்துவமற்றவன்; மத்சர: = அயலார்மேன்மையைச்சுகி
யாமை, அஃதற்றவன், அமத்சரன்; பூந்வா = இவற்றை
முதலிற்சம்பாதித்துக்கொண்டு; சித்யசித்யோ: = இஷ்ட
அடைவு அதன்அடைவின்மைகளில்; ய:சம: = யாவார்
மகிழ்ச்சிவாட்டமற்றவனே; இதனானே, யதாப்ராப்தீஹ
சந்துஷ்ட: = யத்ருச்சையால் இலாபமாவதுபாடுதோ அது
மாத்திரத்தானே இவ்வுலகில் மகிழ்பவன், பரலோகப்
பொருளிலோதிவிராயசவான் என இஹபதத்தால் இலங்
கும். யதாப்ராப்தியெனக் கிரியானிசேஷணம், அடைவுற்
றதைத்தாண்டாமல் எங்ஙனமாமோ அங்ஙனம் மகிழ்வான்
என்பதுபொருள்.

இவ்வகையாய் அவன், கர்ம = தேகநிர்வாகமாத்திரப்
பொருட்டு, கந்தைகளபிநுதிகள் கவர்ச்சியை, சூர்வாந்ரி =
செய்தபோதினும் அதனாலுண்டாகிய தோஷத்தானே,
நமத்யதே = தீண்டப்பெறான். இக்கருத்தேபற்றி ஈசர
கிதையின்கண்ணும் இவ்வாறு அருளப்பெற்றது:—ஆடங்
குமனனாய்ப்பயனென்றிலாசைப்படாதானளவற்ற, விடங்
கொள்வினைகள்செய்தாலும் வீடேயெய்துமாதலினால், அடம்

3-வது பிரஹ்மார்ப்பணயோக் அத்தியாம் :249

புகாணுரல்யோகி யுண்டாம் வினையாலொருகாலு, மிடும் பையிடையானுசைப்பாடில்லானெனையே யடைந்திடொல். ஸ்ரீபகவத்கீதை:-பெற்றதேகொடமைந்துமுன்பேறிழுவற்ற போதிலொத்தொன்று மொருவர்பார், செற்றமேதுமிலந்த வன்செய்வினை, குற்றமோ வவற்றின் றிறங்குறக்கேள்.

சரீரஸ்திதிஹேதுவாய அன்னுதியை இரந்துகோட லினும் யத்ருச்சாலாப சந்துஷ்டத்தன்மையானது குண மாகவிதிக்கப்பெறும், வாஞ்சியாதிருக்கும்போதேவருவத்து வாகும், அதனையுளதாய போதுமென்னு முணர்ச்சியே மகிழ்ச்சியாம், இதனானே பயிக்கப்பொருட்டுப் பட்டணம் புகலாமென்னும்சாஸ்திரமுயற்சிபாதமாகாதாம்.சீதோஷ்ண பசிதாகாதியானே சித்தங்கலங்குறாதகாரணம் யாதுகொலா மாலோவெனின்? நன்று வினாவினாய்! சமாதிதசையில் துவந்துவம்புலப்பிடாமையின், எழுந்ததசையிற் புலப்படி னும் அவற்றின்பொய்ம்மைநிச்சயத்தானே அவற்றுற்பீடிக் கப்பெறினும் கலங்கான். கனவிலனுபூத துவந்துவங்க ளானே நனவுளான்போலுமென வறிக. இன்பதுன்பாதி ஹேதுவாயதனது நுகர்வினையின் நிரூபணத்தானே தண் மைவெம்மை மழைவெய்யில் முதலியவற்றில் மத்சரமிரா மைதுவந்துவங்கடப்பதில் ஏதுவெனினுமமையும். லாப ஆலாபப்பிரயுக்த சரீரஸ்திதிநிமித்தஹர்ஷவிஷாத ரகித னுயமகான் ஞானாக்கினியானே தகிக்கப்பெற்ற வினையகை லின், செய்தபோதினும் பந்தமுறான் என்பது அபிப் பிராயம்.

(28)

(அ - கை) இங்ஙனம்போகத்தில் நிலைபெற்றுநின்ற ஆசைகளைத் தூழ் ஆகன்றயோகிக்குக் கருமம் பற்றாமை பையருளல்:—

சு. சலிவெவி-ஷெயெயெ-கொஜாநவிஜீரநவா
நவி, யஜோ-ஃதவ்யஸகலஞ்சுதங்கீவியெத.

க. விடயமியாவையும்விட்டுவிடாததை, யுடைபவன்
ஞானவிஞ்ஞானமோங்கவே, யுடையவேண்டும்கப்பொருட்
டாங்கவ, னடையுறச்செயுமியாவையுநாசமாம்.

வி. அகிலேவிஷயை = திவ்யங்கள் அதிவ்யங்கள் என்
னும் விடயங்களினின்றும், முக்த: = விடுபட்டவன், “கண்ட
காணுவிடயவிரக்தனுக்கு வசிகாரசம்னை வைராக்கியம்
என்று சூத்திரிக்கப்பெற்ற வைராக்கியத்தோடு கூடியவன்;
அதுவும் விடயதோஷ தரிசனத்தாலாம், அதனைக்கெடுக்
கும்வேட்கையாதியின்பொருட்டு யதமானசம்னைவைராக்க
கியமாம்; விட்டவிடயங்களிலும்ஒருகால் அதன் நினைவுண்
டாம், அலிதேகேந்திரிய சம்ஞமென்னும் வைராக்கியமாம்.
திருஷ்டேஷு = இகலோக விடயங்களிலும், ஆதுஸ்ரவி
கேஷு = ஆதுஸ்ரவம்வேதமாம், அதன்கண்விகிதமாய மது
மதியென்னும்யோகபூமியின்கண்ணே சுபம் உபஸ்திதமாய
திவ்யவிடயங்களில் எவ்வைராக்கிய முளதோ ஆதுவசீ
காரசம்நம்; அதனால், பற்றற்றசித்தன் என்பதுபொருள்
வைராக்கிய விடயயோக சூத்திரப்பொருள் இதுவாம்:—
“த்ருஷ்டாதுஸ்ராவிகவிஷய வித்ருஷ்ணஸ்ய வஸீகாரசம்
ஜ்ஞா வைராக்கியம்”. “சேதன சேதனங்களாந் திருஷ்ட-
விடயங்களில்விதிருஷ்ணத்தன்மையைக்கூறுகின்ற துபெண்
கள் அன்னபானம், ஐசவர்யம் = ஆதிபத்யம், என்னுங்கண்
டவிடய வைராக்கியமுற்ற, ஆதுஸ்ரவம் வேதம், அதி
னுணர்ந்த ஆதுஸ்ரவிகசுவர்க்காதிகளிடத்திலும் வைராக்கி
யம்கூறுகின்றது சுவர்க்கவென்பது. சுவர்க்கம், தேகரகி
தர்விதேகர்கரணங்களில்லீனர் அவர்தம்பாவம் வைதேஹ
யம், மற்றையபோபகுதியையே ஆத்மாவாக அபிமானிப்ப

வராய்ப்பகுதியுபாசகர் அதிகாரசகிதமேயாயபகுதியிலேயே ஸீனா அவர்தம்பாவம்பகுதிலயத்தன்மையாம், என்பதன் அடைவுவிடயத்தில் வைராக்கியமுற்ற, ஆதுஸ்ரவிகவிடயத்தில் வைராக்கியமே சவர்க்காதியடைவு, விடயத்தில் வைராக்கியமாமென்ப. அற்றேல் வைதிருஷண்யமாத்திரம் வைராக்கியமாயின் அந்தோவிடயங் கிடையாவிடத்தும் அஃதுளதா மென வைராக்கியமாம் எனவினவி விடைதருகின்றது திவ்யமென்பது. திவ்ய அதிவ்யவிடய சம்பிரயோகமாயினும் விடயதோடதரிசியாய சித்தத்தின் பிரசங்கியானவலுவால் உண்டாய அநாபோகவடிவஹேய உபாதேயசூனிய விருத்திவசிகாரசம்னா வைராக்கியமாம். வைதிருஷண்யமாத்திரம் வைராக்கியமன்றும், மற்றோ, திவ்ய அதிவ்யவிடய சம்பந்தமுற்றபோதினும் சித்தத்தின் அநாபோகவடிவமாயவிருத்தி, அதனையே வெனியாக்குகின்றது ஹேயமென்து. ஹேயஉபாதேயசூனிய சங்கதோஷ ரகித உபேகை புத்திவசிகாரசம்னையாம், யாங்ஙனமிஃ தாதலெனக்கடாவிக்கூறப்பெறுகின்றது பிரசங்கியான மென்பது. தாபத்திரயங்கள் நிறைந்தனவாய விடயதோடங்களை யடிக்கடிசிந்தித்து வருதலானே அவற்றின் சாக்ஷாத்காரம் பிரசங்கியானமாம் அதன்பலத்தால்என்பது பொருள். யதமானசம்னா, வ்யதிரேகசம்னா, ஏகேந்திரிய சம்னா, வசிகாரசம்னா, என்னவாம் நான்கு சம்னாக்கள் உண்டென்பர் ஆகவிகள். இராகாதிகளாய கஷாயங்கடாம் சித்தத்திருப்பனவாம், அவற்றானே இந்திரியங்கள் தத்தம்விடயங்களில் இட்டப்பட்டமுயலும், தத்தம் விடயங்களில் இந்திரியங்கள் முயலாதொழிகவென அதன் பரிபக்குவப்பொருட்டுத்தொடங்கும் பிரயத்தினம்யதமான சம்னையாம், அதுதொடங்கியபோது சிலபக்குவ கஷாயங்கள் பரிபாகமுற்றும் சிலபரிபாகமுறமுயிருக்கும், ஆண்

பெப்பச்சுவமுற வேண்டுவனவாயவற்றினின்றும் புக்குவ முற்றவற்றின்பிரிவுத்துணிவு வியதிரேகசம்னையாம்.

இந்திரியங்களைமுயல்விக்கமுடியாமற் பக்குவங்களின் உச்சகமாதன் மாத்திரையானே மனதிலிருக்கை ஏகேந்திரியசம்னையாம். உச்சகமாதன் மாத்திரத்தினதூஉம் நீக்கம் தவ்ய அத்வயவிடயங்கள் எதிரிருந்தபோதினும்உபேகைப்புத்தி மூன்றுசம்னையினுமுயர்ந்ததாய் வசிகாரசம்னையாம்; இதனானேயே முன்னவைகட்குப் பவன்பாடுண்மையின் அவைதனித் துரைக்கவில்லை பென்றறிந்துகொள்க.

அபரவையாக்கியத்தை யறைந்துப் பரவையாக்கியம் பகரப்பெறுகின்றது: தத்பரம்புருஷக்யாதேர்குண வைத்ருஷண்யம். அபரவையாக்கியம்பரவையாக்கியப்பொருட்டுக் காரணம், ஆண்டுமவாயில்காட்டப்பெறுகின்றது: திருஷ்ட ஆதிரவிஷ்டயதோடதரிசியாய விரக்தன் என்பது. இதனானேயபரவையாக்கியம் காட்டப்பெற்றது. கண்டகேட்ட விடயதோடங்கண்ட விரக்தன், புருடதரிசனப்பயிற்சியானே அச்சுத்திப்பிரவிவேகத்தானே நிறையப்பெற்ற புத்தியையுடையவன் விரக்தஅவ்யக்ததர்மகங்களாயகுணங்களினின்றும்விரக்தன்னவாகலின் இருவையாக்கியமாம். புருடதரிசனப்பயிற்சியானே = ஆகம அதுமான ஆசார்ய உபதேசத்தானே நன்குணற்பெற்றபுருடனது எத்தரிசனமுளதோ அதனதுபயிற்சி = மீள மீளவும்நன்குசேவித்தல், அதனானே, அச்சுத்தி = அத்தரிசனத்தினது, தூய்மை = தம்ங்கெடலானே சத்துவத்தின் ஒருமைப்பாடாய ஒழுங்கு, பிரவிவேகத்தானே = அதனானே எக்குண புருடர்களின் சிறந்தவிவேகம், புருடன் நூயன் அநந்தன், அவனினும் விபரீதமாயது குணம் என்பதாகவுளதாமோ, அதனானே

நிறைவுற்றபுத்தியையுடைய யோகியென்பதாம். இதனானே தருமமேகமெனப் பெயரிய சமாதிகூறப்பெற்றதாம். அத்தகையயோகியானவன் வெளிப்பட்ட வெளிப்படாத தர்மகங்குளாய குணங்களினின்றும், எல்லாவாற்றானும் விரக்தன், சத்துவபுருஷ அந்நியதாக்கியாதியாய குணவடிவத்தின்கண்ணும் விரக்தன் என்பதாம். ஆகலின் இரண்டு வைராக்கியமாம். முன்வைராக்கியமோ சத்துவ மிகுதியானே தமமகற்றப்பெற்று இரஜக்கண்களங்கங் கலந்த சித்தசத்துவத்திலாம், அதுவும், தெளஷ்டிகர்க்கட்கும் ஒப்பாம், அவரோ அவனானே பிரகிருதிலயர் ஆவர் “வைராக்கியத்தானே பிரகிருதிலயம்” எனக்கூறவும் பெற்றுளது. அவற்றுள் யாதுஉத்தரம் அது ஞானப் பிரசாதமாத் திரம் = அவ்விரண்டன்மத்தியில் யாது உத்தரமோ அது ஞானப்பிரசாதமாத் திரமாம், மாத்திரக்கவற்சியானே நிர்விஷயத்தன்மைகுறிப்பிக்கப்பெற்றது. இவ்வாறாகவே அத்தகைய சித்தசத்துவம் இரஜோலேசமலத்தானும் தீண்டப்பெருது இவனது ஆசிரயமாம், இதனானே ஞானப்பிரசாதமெனப்பெற்றதாம். சித்தசத்துவமானது பிரசாதசுபாவமாயினும், இரஜதமப்பற்றானே மலினத்தன்மையை யதுபவிக்கும், வைராக்கிய அப்பியாச விமலவாரிதாரையானே சமஸ்தரஜதமோமலங்களும் போக்கப்பெற்று, அதிப்பிரசன்னமாய் ஞானப்பிரசாத மாத்திர பரிசேடமாம். அவனது குணங்களை உபரதேயத்தன்மையின் பொருட்டு காட்டல்:—எதனது உதயமாகிய வழி யோகிகியாதி விசேடமுளதாகவர்த்தமானக் கியாதிமானுவான், இவ்வண்ணம்எண்ணுவன், அடையத்தக்கதாய கைவல்யம் அடையப்பெற்றது, ஜீவித்துக்கொண்டே யறிஞன் முக்தனாவன் எனக்கூறவும்பெறும், சமஸ்காரமாத் திரமே சின்னமூலமாகவிருத்தலின் என்பது கருத்தாம். எதனாலடை

வுற்றதெனின்? கெடத்தக்கனவான வாசனாகித் துவித்
 தையாதிக்கலேசங்கள் கெட்டுவிட்டனவாதலின். அற்றேல்;
 தருமஅதருமசமூகம், பிராணிகளின் ஜன்மமரணப்பிரபந்
 தத்தின்விரையாக வளதாகலின் யாங்ஙனங் கைவல்யமெ
 னின், தருமஅதரும சமூகத்தின்பருவங்கள் சந்தியற்றன
 வாம், ஒருகாலும் ஜந்துனவ மரண ஜன்மப்பிரபந்தத்தோடு
 இணைக்காதாம், அவ்வப்பவசங்கிரமம் கிலேசம் சுத்யமாகச்
 சின்னமாம், “கிலேசமூலம் கருமாசபமெனவும், மூலமுள
 தாக அதன்விபாகமெனவும்” கூறவும்பெறும். எதன்
 விச்சேதமின்மையினுனே பிறந்துமரிக்கும், மரித்தும்பிறக்
 கும் என ஞானத்தினதேபரமகாஷ்டை வைராக்கியமாம்.
 அற்றேல், பிரசங்கியான பரிபாகதருமமேககிரோத அந்தர
 மாகவாவென்னஃதுளது, யாது ஞானப்பிரசாதமாத் திரம்
 எனப்பெற்றதோவெனின்? ஞானத்தினதே பரமகாஷ்டை
 யாமது, தருமமேகபேதமேபரம் வைராக்கியமாம் அபுலல்
 லவாம், “பிரசங்கியானத்திலும் மகிழ்வுறனுக்கு எல்லா
 வாற்றினும் விவேகக்கயாதியினுனே தருமமேகசமாதியாம்,
 எனவும், அக்கால் எல்லா ஆவரணமலம் அற்றவனுக்கு
 ஞானத்தின் ஆனந்தியத்தானே ஞேயமற்பமாம்” எனவும்
 கூறப்பெறும். ஆகையால் இதுதனக்கே, நாரதரீயகம் =
 அவிநாபாவிகைவல்யமாம் என்றறிக.

அவித்தையாதி = அரித்திய, அசுசி, துக்க, அநாத்
 மாக்களில் நித்திய, சுசி, சுக, ஆத்மக்கியாதி அவித்தை. புரு
 டனாகிய திருக்குச்சக்தி, புத்தியாகிய தரிசனசக்தி, ஏன்ப
 வற்றின் ஏகசொருப அடைவுபோலு முண்டாதல் அஸ்
 மிதை. சுகம் அதன்சாதனங்களில் லோபம் இராகமாம்
 துக்கம் அதன் சாதனங்களில் உண்டாங் குரோதம் துவே,
 ஷமாம். இயற்கையாகவே கிருமியாதிகட்கும், அவ்வாறே
 யறிஞனுக்கும், மரணபயம்வெளியாயுளதாதல் அபிரிவேச

மாம். இவைபஞ்சக் கிலேசங்களாம். ஞானவிஞ்ஞான வான்=ஞானம்=சாஸ்திர ஆசாரிய உபதேசஜன்னிய போதமாம். விஞ்ஞானம் = தியானஜன்னியபோதமாம். ஆஸ்மிரண்டையும் உடையவனாகவும் புருடன்ஆகவேண்டும்; தீவிரவைராக்கியபூர்வகமாக ஞானவிஞ்ஞானங்களைச் சம்பாதிக்கவேவேண்டும் என்பதாம். அதன்கட்சாதனத் தையருளல்:—யஞ்ஞே என்பது. தஸ்ய=கூறியமூற்றையே ஆத்மலாபகாமனுக்கு, யஞ்ஞார்த்தம் = யஞ்ஞர்த்தானே விஷ்ணுவெனவாம் என்னும் சுருதியினானே, பரமேசுரப் பிரீதியின்பொருட்டுக் கருமங்களைச்செய்பவனுக்கு, சகலம் க்ருதம்கர்ம் = சர்வகர்மவைவராக்கியபோத உற்பாதனமுறையானே செய்யப்பெற்ற புண்ணியபாவங்களாகிய சுருவகரு மமும், விஸீயதே=விநாசமாம். நிட்காமகர்மம் போதத் தின்சாதனம்போதபலம் சர்வகர்மதாகமென்பது பொரு ளாம். “பராபரமாம் அப்பொருளை வயங்கக் கண்டால் பெருமனக்கட்டறும் ஐயம்அறும் கருமம்அறும்” என மறையுமறைகின்றது. “எறியாவெரிவருகானிடை யெரியா தனவெவைதா, னறியா வறிவுடையோர்களு மறிவா ரது விதுபோற், குறியால்வருகுணஞானமேபனலேகொளவிடு மேற், பொறியால்வருவினையானவைபொடியாமிதோர்பொ ருளே” என்னும்மிருதியுமுளதாம். ஸ்ரீபகவத்கீதை:— விட்டுமுற்றும் வினைகள்வினைப்பயத், திட்டநற்றிறைதன் னிலெழுங்கருத், தொட்டநின்றவன் யக்யப்பொருட்டுறப், பட்டகன்மம்பலத் துடன்மாயுமால்.

ஞானநிஷ்டானுணதானே முக்தனாய்க் கர்த்தருத்வாதி யத்யாசகுனியனாய்ப் பலாசங்க ரகிதனயுள்ளவன்னோக சங்கிரகாதிபேசைகூத்யானே, யாகா திரிர்விருத்தியின்பொரு ட்டு ஒழுகும் யாகாதிகள் பல சகிதமாகவே மாயுமென் பதாம்.

சு. சுலபிழிஹ-விஹ-தாஹ-தயநயிவாவி-
தல்: ஸ்ஹ-தவஹ-தநா-தஹ-தஹ-தஹ-தா
ரதஃ

க. யாமக்கினியீபொருளீபவன்பர்கமென்னு, வாமெற்
குறித்தர்ப்பிதந்தாலுமதனினுனே, பூமக்குறையற்றதடைந்
திடப்போதலோதான், சேமக்கிருதன்சிவத்தோதிசேர்த
லானே.

வி. சம்சாரத்தில் ஞானமும் ஞேயமும் என இரண்டேபதார்த்தங்கள் உளவாம், ஆண்டு ஞேயம் ஞானத்தின் பரிணாமமாம், மண்ணே சட்டி பாணை குடஞ் சால் முதலனவாம், இதனானே ஆன்மாவே இவ்வியாவும் பிரஹ்மமே இவ்வியாவும்எனஉபாதான உபாதேயபதவத்தானே பிரஹ்மப்பிரபஞ்சங்களின் அபேதம் சுருதிப்பிரசித்தமாம். அதனால், கிரியாகாரகபலவடிவமான யாவும் பிரஹ்மமேயென அதுசந்தானஞ்செய்து கருமங்கள் செய்யத்தக்கனவாம் என்றருளத்தொடங்கல்:—அஹம் = கர்த்தா, அக்ஷி = ஹேம அதிகரணமாவேம், யாமே, ஹவி: = இடம்படியான பொருளாவேம், ஹோதா = ஹோமத்தின்கர்த்தாவும் யாமாவேம், யத்ஹுதம் = ஹவனக்கிரியைபாதுளதோ அதுவுமீ யாமேயாவேம், மிபிசுஅர்ப்பிதம் = எமதுத் தேசமாகவிடப்பட்டது சம்பிரதானகாரகமும் யாமே ஆவேம், தேந் = அக்கருமத்தானே, ஆப்தவ்யஞ்சபிரஹ்ம = எப்பலந்தான சுகாதிகம் அடையத்தக்கதாமோ அதுவுமே, பரமானந்த ரூபப்பிரத்தியக்கபின்னப்பிரஹ்மமாம். அத் = இத்தகைய ஞானத்தின்பின் கிருதகிருத்தியனாவன்; . அதன்கண்ணே துவையருளல்:—பிரஹ்மண்யேவயதோர்த: = முற்றினும்

33-வது பிரஹ்மார்ப்பணயோக அத்தியாம் 257.

தாக்காரமாய் விளங்காநின்ற பிரஹ்மத்தின்கண்ணே
 ணத்தானே, வைதிககரும காலத்திலும் லௌகிக
 ரணத்திலும் நிஷ்டாவானாவே, கேவலம்பாகாதி
 த்தின்மாத்திரம் பிரஹ்மாத்வைதம் பரவிப்பதென்
 ன்றும்; மற்றே, எல்லாவிவகாரங்களையுமே அத்
 வணையினே செய்கவென்பது திருக்கருத்தாம்.
 மந்திரதேவதை சுவர்க்கதேச காலாதிகாரகஜாதம்
 மெய்யென ஞானிகாண்பன், அதிஷ்டானவியதிரேக
 ர்தியஸ்தம்இல்லாமையின், யாவுமே பிரஹ்மத்தில்
 ஸ்தமாமாதலின். ஹவி: = புரோடாசாதி. அபேதம்
 பிரசித்தமென்பதற்குதாகரணம்:— பிரஹ்மகிதை:
 தார்திரளைக்காணமனைந்த காரியங்களந்த, மண்
 றிலாதெக்காலும்வருதலேயாதலால்வே, நெண்ணி
 பமிசைந்திலையாகுமென்று, மண்ணிதேயுள்ளதென்
 ரவர்க்கயன்முன் சொன்னான். உலகமோர்மணி
 முகிர்சீவியொன்றுகாண, வுலகமெல்லாமுமாய
 மிரும்புமஃதே, யலகில்காரணத்தினோடுகாரியம்வே
 , பல்படவறியும்வண்ணம்பகர்ந்தனன் படைக்கு
 காரியமெல்லாமுள்ளகாரணம்வேறுமன்று, காரிய
 ல்வேறுவேறென்றியிருப்பதன்று, காரியங் கார
 வேறென்றுகருதிலந்தக், காரியமசத்தோசத்தோ
 ராய்வேறோவென்றான். சத்தாயே வேறதென்னிற்
 டையதொன்றே, பொய்த்தாயகாரியத்தின் சத்
 துலுங்காலே, பொய்த்தாகிரின்றதன்றேயுரைத்தன
 ல்லாம், வைத்தாயும்றைகளோது மலர்மிசைமன்
 னான். காரணசத்தை தானேயென்றிடில் வேறு
 , காரியசத்தையில்லையாயிடுமுன்புசொன்ன கார
 தயொன்றையானபி னந்தச்சத்தைக், கோதொரு
 ன் டாம்படியெங்குநுரைமினென்றான். சத்தைதா

(அ. ௧௧) யஞ்ஞப்பொருட்டுக்கருமாசரணப்பிரகா
ரத்தையருளல்:—

க. சுஹஸ்திஹ-விஹ-பா-தாஹ-தய-நயிவாவி-
தடி, ஸ்ர-ஹஸ்தவ்ய-வத-நாடி-ஸ-ஹ்ணெ-வய-தா
ரகஃ.

க. யாமக்கினியீபொருளீபவன்யர்கமென்னு, வாமெற்
குறித்தர்ப்பிதந்தாஹுமதனிநானே, பூமக்குறையற்றதடைந்
திடப்போதலோதான், சேமக்கிருதன்சிவத்தேரதிசேர்த
லானே.

வி. சம்சாரத்தில் ஞானமும் ஞேயமும் என இரண்
டேபதார்த்தங்கள் உளவாம், ஆண்டு ஞேயம் ஞானத்தின்
பரிணாமமாம், மண்ணே சட்டி பாணை குடஞ் சால் முதலன
வாம், இதனானே ஆன்மாவே இவ்வினியாவும் பிரஹ்மமே
இவ்வினியாவும்எனஉபாதான உபாதேயபசுவத்தானே பிரஹ்
மப்பிரபஞ்சங்களின் அபேதம் சுருதிப்பிரசுத்தமாம். அத
னால், கிரியாகாரகபலவடிவமான யாவும் பிரஹ்மமேவென
அதுசந்தானஞ்செய்து கருமங்கள் செய்யத்தக்கனவாம்
என்றருளத்தொடங்கல்:—அஹம் = கர்த்தா, அக்நி =
ஹேம அதிகரணமாவேம், யாமே, ஹவி = இம்மபடியான
பொருளாவேம், ஹோதா = ஹோமத்தின்கர்த்தாவும் யாமா-
வேம், யத்ஹுதம் = ஹவனக்கிரியையாதுளதோ அதுவும்
யாமேயாவேம், மயிசுஅர்ப்பிதம் = எமதுத் தேசமாகவிடப்
பட்டது சம்பிரதானகாரகமும் யாமே ஆவேம், தேந் =
அக்கருமத்தானே, ஆப்தவ்யஞ்சபிரஹ்ம = எப்பலந்தான்
சுகாதிகம் அடையத்தக்கதாமோ அதுவுமே, பரமானந்த
ரூபப்பிரத்தியக்கபின்னப்பிரஹ்மமாம். அத = இத்தகைய
ஞானத்தின்பின் கிருதகிருத்தியனான்; அதன்கண்ணே,
துவைவருளல்:—பிரஹ்மண்யேவயதோர்த: = முற்றிலும்

அத்வைதாசாரமாய் விளங்காநின்ற பிரஹ்மத்தின்கண்ணே
 எக்காரணத்தானே, வைதிககரும காலத்திலும் லௌகிக
 கர்மஆசரணத்திலும் நிஷ்டாவானாவனோ, கேவலம்யாகாதி
 கர்மகாலத்தின்மாத் திரும் பிரஹ்மாத்வைதம் பரவிப்பதென்
 பதாகவின்றும்; மற்றோ, எல்லாவிவகாரங்களையுமே அத்
 வைதபாவணையினானே செய்கவென்பது திருக்கருத்தாம்.
 ஜஹுமந்திரதேவதை சுவர்க்கதேச காலாதிகாரகஜாதம்
 பிரஹ்மமேயென ஞானிகாண்பன், அதிஷ்டானவியதிரேக
 மாக அத்தியஸ்தம்இல்லாமையின், யாவுமே பிரஹ்மத்தில்
 அத்தியஸ்தமாமாதலின். ஹவி: = புரோடாசாதி. அபேதம்
 சுருதிப்பிரசித்தமென்பதற்குதாசாரணம்:— பிரஹ்மகீதை:
 மண்ணதோர்திரணைக்காணமனைந்த காரியங்களந்த, மண்
 ணிவ்வேறிலாதெக்காலும்வருதலேயாதலால்வே, நெண்ணி
 டிராமருபமிசைந்திலையாகுமென்று, மண்ணிதேயுள்ளதென்
 றும்வானவர்க்கயன்முன் சொன்னான். உலகமொர்மணி
 யிரும்பாமுகிர்சீவியொன்றுகாண, வுலகமெல்லாமுமாய
 வருவமுமிரும்புமலீதே, பலகில்காரணத்தினோகாரியம்வே
 றிலாமை, பல்படவறியும்வண்ணம்பகர்ந்தனன் படைக்கு
 நாதன். காரியமெல்லாமுள்ளகாரணம்வேறுமன்று, காரிய
 மொருகால்வேறாய்வேறன்றியிருப்பதன்று, காரியங் கார
 ணத்தின்வேறென்றுகருதிலந்தக், காரியமசத்தோசத்தோ
 சதசத்தாய்வேறோவென்றான். சத்தாயே வேறதென்னிற்
 காரணமுடையதொன்றே, பொய்த்தாயகாரியத்தின் சத்
 தையோபுகலுங்காலே, யொத்தாகிரின்றதன்றேயுரைத்தன
 னுலகமெல்லாம், வைத்தாயும்றைகளோது மலர்மிசைமன்
 னும்வானோன். காரணசத்துத தானையென்றிடில் வேறு
 சொன்ன, காரியசத்தையிலையாயிடுமுன்புசொன்ன கார
 ணசத்தையொன்றேயானபி னந்தச்சத்தைக், கோதொரு
 பேதமுண்டாம்படியெங்ஙனுரைமினென்றான். சத்தைதா

னென்றாநின்றதாயினுங்காரியங்க, னொத்தபேர்வேறுபாட்
 டாலுள்ளகாரணத்திலவேறே, யித்தகைத்தென்ற வார்த்
 தையியம்புபேரளவேயானால், வைத்தகாரியமுண்டென்
 னும்வார்த்தையுமசத்தேயாகும். சேத்தையில்லாதபோது
 காரியமில்லையாகு, மித்தன்மைக்காரியத்துக் கிலாமையே
 யிசைவதென்று, மத்தன்மையசத்தினுக்கே காரியம்பிறந்த
 தென்றிங், கொத்தொவ்வாதுரைத்தவார்த்தையென்றாயின்
 றாகுமன்றே. கரணசத்தையே யக்காரியசத்தையின்றி,
 வேறொருசத்தையுண்டேயென்றிடில் வேறுசொன்ன, காரி
 யசத்தையுள்ள காரணசத்தையோடு கூறிய சத்தாய்க்
 கொண்டோவசத்தாயோநிற்பதென்றான். சத்தாய்க்கொண்
 டேவேறென்னிலொன்றேசத்தையிரண்டாகர், தசத்தாய்க்
 கொண்டு காரணத்தோடாகி வேறுநிற்குமென, லசத்தா
 மிதுதானிலாமையினுலசத்தேயாகுங் காரியத்தை, யிசைத்
 தேலுளதாய்ச் செயமாட்டாதென்று மல்டுகன்போல.
 காரியமொருகா லுண்டாமொன்றினுலழிவதில்லை, காரியந்
 தனக்குற்பத்தியிலாமையா லில்லாதொன்றங், காரியந்தா
 றென்றாலே நாசமென்றுரைத்தல்கூடாப், பாரிதுவென்று
 வாறோர்க் குரைத்தனன் பதுமமேலோன். இன்னதோர்
 படியிருக்குமெனப்படாதிலாமையேபோ, லன்னதேயாத
 லாலேயாவதுமில்லதேயாகுந், சொன்னவிவ் விலாமையு
 யிருந்துளவித்தினின்றும், பின்னையும் வேறே யுண்டென்
 றுரைத்திடெல்பெயர்த்துநின்றும். இதுக்கு நீர்சொன்ன
 வேறேதிரண்டுமொன் றென்கையென்ன, வதற்கொருகா
 ரத்தாலன்றிவேறமைவதில்லை, * யொதுக்கமில்லாததொன்
 றையுளதொடேகூடுமென்று, * மதுக்குவேறென்று மில்லை
 யாதலாற்கூடாதென்றும். காரணத்தோடுகூடல் வேறெ
 னிலதுதன்னாலுங், காரணந்தானையாகுமிதினின்றுங் கரு
 திச்சொன்ன, காரியம்பிறக்குமென்ற விதுகொண்டு வேறு

சொல்லிற், பாருளாகுற்ற முன்போற் பரிகரிப்பாருமில்லை. இரண்டுக்குமொன்றே சத்தையெனுமிதுவேறேயென்னிற், நிரண்டிடுங்குற்றமெல்லாஞ் செறிதனிச்சயமெப்போதுந், திரண்டகாரியமசத்தேயாதலாற் சதசத்தென்னி, லிரண் டிற்குமுரைத்தகுற்றமிசைந்திடு மியல்பினாலே. உண்மை யிற்பேதமின்றியிருந்தேயும்பேதமென்னல், வெண்மையே செய்தருபவியாபாரந் தோற்றங்கேடு, பண்வயினிவற்றாற் கொள்ளும் பயனாருபம்வேறு, முண்மையி லெல்லாம் பொய்யாலுண்டாகு மனைத்துமன்றே. எல்லா விகாரங் களும்வாக்காலென்றுமுண்டென்றுரைப்பதுவுஞ், சொல்லா மளவே யெவ்விடத்துந் தோன்றுமென்ற துண்மையதே, யல்லாவிகார மறிவொழியவனைத்தும். பொய்யே விகாரத் துக், கில்லாதாகு முண்மையிற் தில்லாதாகு மாதலினால் காரணமதனாலன்றிக்காரியமுளவாய்த்தோன்றாக், காரண மொழியவேறுகாரியமின்மையாலே, காரியமனைத்தினுக்குங் காரணமதுவேயுண்மை யேர்தரவிரண்டும் வேறென்றியம் பிடலியல்பின்றாமால்.

போதமதாகித்தோன்றும்பொருளெல்லாஞ்சிவனேயாக, வேதமிலறிவாற்காண்பானெவனவனுண்மைகண்டான், நீதி லாச்சிவனன்றென்றுசிறிதொன்றைச் சிந்தைசெய்வோன், பேதமாமருளின்மேயபித்தனென்றறியலாவான்.

சிவனிதுவன்றேயென்றுசிறிதொன்றைச்சிந்தைசெய் யு, மவனறிவுடையோர்தம்பரூலதமனென் றறியப்பட்டா, னுவமையொன்றில்லாவிசன்றனையிகழ்ந் தொழுகுவானும், பவம்திலென்றுமேவும்பசுவெனப்படுகின்றானும்.

உலகமியாவுமுயிர்பலவுநானேசிறிதும்வேறில்லை, ய இவ்விவராலாய்ந்திடினுமாயாவிடத்துமருத்தமிதே, தி

யமறை துணிர் துதிகழ்த்தும்பொருளும் துவென்ற, னிலகுந்
தன்மையனுபவமுமிதிலோரையமுள் தன்றால்.

நானேழுமுதுமெனையொழியநடிற்சிறி தும்வேறில்லை,
யானபொருளையருமறைதானையுட்படியானதனாலும், யா
னுமிசைத்தபடியாலுமிதுவேதிடமாயுனபொருடா, னூன
மின்றிநான் முகனுமுரைத்ததுங்கட்குண்மையிதே.

இப்பொருளையப்பட்டோரிற் பர்பர்கள் கணத்தின்மெய்
யே, மெய்ப்படுபொருளையென்றும்விடுதனிச்சயமதாகு,
மிப்பொருளையமின்றியறிந்தவன்பவபாசத்தை, மெய்ப்பட
வொழிந்துமேலாமொளியினை யடையுமன்றே.

இது சாந்தோக்கியப் பொருள்.

எப்பொருளுமாயையினாலெனச் சிவவரியம்புவர்கண்,
மெய்ப்பரமன்றனையொழியவேறொருமாயையுமில்லை, பொப்
பரியபரனொழியவொருமாயையுண்டாகி, லப்பரமன்றன்பெ
ருமைக்கதுநேரேயழிவன்றே.

பெருமையினிற்சங்கோசம்பிறவா துபிறக்குமெனி, ல்ரு
மறைவாக்கியம்பொய்யாமப்பிரமாணமுமாகும், பொருவில்
பரானந்தபரிபூணமெய்ச்சுடராகுந், தெரிவருமாதேவனல்
லாற்றிகழ்வதொருசிறிதுமிலை.

இதுவேழுடிந்தநிலமெல்லாத் தர்க்கங்களுக்குங்காட்
கியே, முதலாம்பிரமாணங்களுக்குமொழியும்வேதாந்தங்க
ளுக்கும், விதமாம்புராணமனைத்தினுக்குமிருதிகளுக்கும்வே
தத்தின், மதமாம்பிச்சையனைத்தினுக்குமன்னுமாபாரதத்
துக்கும்.

ஐயன்சைவாகமங் கட்டுமரியாகமத்துக்கு மெனது,
பொய்யின்றிய்வாகமத்துக்கும் புத்தாகமங்கட்குமருகன்,

மாகமத்துக்குஞ்சித்திரியக்கர்கந்தருவ, ருய்யும்பரிசு
ரீனோருரைத்தவாகமங்மட்டும்.

தத்துவஞானிகளுவினுஞ்சகத்தைக் கண்டிலன் றத்து
ண்டான், தத்துவையாகவல்லவேபாகமற்றொருபொ
யானை, வித்திலுவேறென்றை யெங்குனங்காண்பானி
புருப்படிசகத்தாகத், தொத்தரவில்லாத்தோற்றமெப்
பவப்படிசிகழ்வதுபாந்தான்.

3. து கெடுபொருட்பப் பொருள்.

பரிசுமார்ப்பிகழ்ந்ததுபாம்பொரு, னொருபொருள்
லையுளதுபோற்பல, கருதுமேலவன்கணிற் காண்ப
னு, மாண்பேமரணமேமறித்துஞ்சார்வதே.

4. து கடவல்லியுபநிடதப் பொருள்.

இன்னொன்றைப் பல ஆளவைகள் ஆங்காங்கு கண்டண்
துக்கொள்க; விரிவஞ்சிவித்தாம். இத்தகைய
கருணைத்தாம் ஆகியினே ஞானசாரியன் என்பது
சையை பெல்லாக்மண்ணைதாய்க் கரைத்துக் கண்ணெ
நாற்பொருளில்லா, மாட்சியையளிக்கவல்லவன்குரு
நிபைல் மாறுவேண்டாதே, மீட்சியில்பதத்தைக்
சயலாகிக்கும் வித்தகக்குரவனே யெவருந், தாழ்ச்
சேத்தத்தகுரிய தத்துவமாஞ் சங்கரனென்றிடத்தகு
வன்பனவாதியா னுனரலாம். மூப்பகவானுமிப்பொ
ரத்தகுளப் பெற்றவனது:—பிரமமானேப்பிரமநெருப்
ப், பிரமமாயெய்ந்திரந்தன்னினை, பிரமமாயசருவு
பத்தின், பிரமமே யடைவாருளர் பின்னுங் கேள்.

அ - கை) ஸாவர தாம், துவைததரிசனமிகுதியானே
வருவையறிந்த ஆற்றலற்றவர் ஆவரோ அவர்கடம்
ததுவருள்—

மஹைநுணர் துதிசுத் தும்பொருளும் துவென்ற, னிலகுந்
தன்மையனுபவமுமிதிலோரையமுள்தன்றால்.

நானேழுமுதுமெனையொழியநடிற்சிறி தும்வேறில்லை,
யானபொருளையருமறைதானையுட்படியானதனலும், யா
னுமிசைத்தபடியாலுமிதுவேதிடமாயுனபொருடா, னான
மின்றிநான்முகனுமுரைத்ததுங்கட்குண்மையிதே.

இப்பொருளையப்பட்டோரிற் ப்பர்கள் கணத்தின்மெய்
யே, மெய்ப்படுபொருளையென்றும்விதனிச்சயமதாகு,
மீப்பொருளையமின்றியறிந்தவன்பவபாசத்தை, மெய்ப்பட
வொழிந்துமேலாமொளியினையடையுமன்றே.

இது சாந்தோக்கியப் பொருள்.

எப்பொருளுமாயயினாலெனச் சிலவரியம்புவர்கண்,
மெய்ப்பரமன்றையொழியவேறொருமாயையுமில்லை, யொப்
பரியபரனொழியவொருமாயையுண்டாகி, லப்பரமன்றன்பெ
ருமைக்கதுநேரேயழிவன்றே.

பெருமையினிற்சங்கோசம்பிறவாதுபிறக்குமெனி, ல்ரு
மறைவாக்கியம்பொய்யாமப்பிரமாணமுமாகும், பொருவில்
பரானந்தபரிபூணமெய்ச்சுடராகுந், தெரிவருமாதேவனல்
லாற்றிகழ்வதொருசிறிதுமில்லை.

இதுவேமுடிந்தநிலமெல்லாத் தர்க்கங்களுக்குங்காட்
கியே, முதலாம்பிரமாணங்களுக்குமொழியும்வேதாந்தங்க
ளுக்கும், விதமாம்புராணமனைத்தினுக்குமிருதிகளுக்கும்வே
தத்தின், மதமாம்பிச்சையனைத்தினுக்குமன்னுமாபாரதத்
துக்கும்.

ஐயன்சைவாகமங் கட்குமரியாகமத்துக்கு மெனது,
பொய்யின்றியீவாகமத்துக்கும் புத்தாகமங்கட்குமருகன்,

செய்யுமாகமத்துக்குஞ்சித்தரியக்கர்கந்தருவ, ருய்யும்பரிசு
மற்றுள்ளோருரைத்தவாகமங்மட்கும்.

தத்துவஞானிகண்ணிலுஞ்சுகத்தைக் கண்டிலன் றத்து
வ்மேகண்டான், வத்துவேயாகவல்லவேயாகமற்றொருபொ
ருளிலையான, வித்திலவேறென்றை யெங்ஙனங்காண்பானி
யாதொருபடிசுகத்தாகத், தொத்தரவில்லாத்தோற்றமெப்
படியோவப்படிநிகழ்வதுபரந்தான்.

இது கேகேபரிடதப் பொருள்.

பரமிகமாய்நிகழ்ந்ததுப்ரம்பொரு, னொருபொருள்
பிறிதிலையுளதுபோற்பல, கருதுமேலவன்கணிற் காண்ப
தெங்கணு, மரணமேமரணமேமறித்துஞ்சார்வதே.

இது கடவல்லியுபரிடதப் பொருள்.

இன்னோன்னபல அளவைகள் ஆங்காங்கு கண்டண்
டுரைத்துக்கொள்க; விரிவஞ்சிவிடுத்தாம். இத்தகைய
அபேதமுணர்த்தும் ஆசிரியனே ஞானாசாரியன் என்பது
“காட்சியை யெல்லாங்மண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணு
ழிந்தொருபொருளில்லா, மாட்சியையளிக்கவல்லவன்குரு
வாமாரிபோல் மாறுவேண்டாதே, மீட்சியில்பதத்தைக்
கருணையாலளிக்கும் வித்தகக்குரவனே யெவருந், தாழ்ச்
சிசெய்தேத்தற்குரிய தத்துவமாஞ் சங்கரனென்றிடத்தகு
வான்” என்பனவாதியாலுணரலாம். ஸ்ரீபகவானுலுமிப்பொ
ருளரைந்தருளப் பெற்றுளது:—பிரமமானோபிரமநெருப்
பிடைப், பிரமமாகியமந்திரந்தன்னினுற், பிரமமாயசருவு
டன்பெய்தபின், பிரமமே யடைவாருளர் பின்னுங் கேள்.

(அ - கை) ஸாவர் தாம், துவைததரிசனமிகுதியானே
இப்பாவணையயிற்ற ஆற்றலற்றவர் ஆவரோ அவர்கடம்
மத்தையருண்—

சு. பொயிந்கெவிடிவரொடிஷ்ட்யஜ்வலநிதி, ஸ்ரீ
-ஹ்ருத்திரொவயஜொடுவெஹதிசெவநதெயிரொ.

க. சிலவயல்யோகியர்திட்டயாசத்தைச், சொலுவார்நற்
பிரமமாஞ் சொலனமாமதே, பல்வணி மகமெனப்பாடுமா
மறை, சிலவர்களின்னணஞ்சிந்தைசெய்வரால்.

வி. கேசித் அபரேயோகிந: = வேறுசில யோகிகளாகிய
தௌஷ்டிகர், திஷ்டம்யஜ்ஞம்வதந்திச = திஷ்டமேயாய
யாகத்தைக்கூறுவர், இதுவும் ஒன்பது தௌஷ்டிகர்களின்
தூஉம் உபலக்ஷணப்பொருட்டாம், சாங்கியசப்ததியின்
கண்ணவர்கள்கூறப்பெற்றுள்ளார்கள்:-- ஆத்யாத்மிகர்நால்
வராவர், பகுதியுபாதானகாலபாக்கியப்பெயரினர், பாகியர்
விடயோபரமத்தைவர், துஷ்டிகள் சொல்லப்பெற்றனவா
மே; இதன்பொருள்:-சிலரோ சிரவணத்தியானேதத்துவத்
தையுணர்ந்தவராயிருந்தபோதிலும் வஸ்துவின் பிரத்திய
க்ஷப்பொருட்டுத் தியானத்தானேமுயல்வர், பிரகிருதிபரி
ணாமமன்றேசத்வபுருடஅந்யதாக்கியாதி, பரிணாமக்கிரமத்
தானே தானேபவிக்கும் பின்னென்னேசத்தையால் என்
பர்சிலர்; மற்றையரோ, சத்தியாற் சோபாதானத்தானே
சுயம்கிருதகிருத்தியர் தியானத்தானேயென்னேயென்பர்;
பலபரிபாகம்போலும் ஞானபரிபாகம் காலத்தானே யுண்
டாம் தியானத்தானேயென்னேயென்ப ரயலார்; மற்றுஞ்
சிலரோ, அதிருஷ்டபலத்தானே புத்திரதாராதி சமயோக
வியோகம்போலும், ஞானஅஞ்ஞான சமயோக வியோகங்
களும்உண்டாம் தியானத்தானேயென்னேயென்பர்; அவ்
விட்பாக்கியதொஷ்டிகர் ஈண்டுத்திஷ்டம்யஜ்ஞம் என்பத
னானே காண்பிக்கப்பெற்றனர். அவ்விந்நான்கு துஷ்டிகள்
ஆத்தியாத்மிகங்கள் என வியம்பப்பெறுவனவாம். மற்று
மயலார்சத்தப்பரிச ரூபரசுகந்தங்களுள் ஒவ்வொன்றன்

வெற்றியானே ஒவ்வொருவரும் ஆன்மாவிற்குக்கிருதகிருத்
தியத்தன்மையையெண்ணிநிற்பர், என்னுமவை பாகியபஞ்
சதுஷ்டிகளாம், ஞானத்தடைகளாம்; அவ்வந்நவதௌஷ்
டிகர் திஷ்டபதத்தானே யீண்டுக்குறிக்கப்பெற்றவர். இவரீ
னுஞ்சிறந்தவரையருளல்.—பிரஹ்மாக்கி:—ஈண்டுப்பிரஹ்ம
பதத்தானே கிரொளதம்ஸ்மார்த்தம் ஆதல் அக்கினிசாத்
தியம்கரும்கூறப்பெறும், பிரமந்தானெது பெரிதுசெய்
திடலாம், என்பதாகச்செய்யுந்தொழிலிற் பிரஹ்மசப்தப்
பிரயோகத்தான்; அதுவே, எரியென்ன எல்லாமலத்தை
யும் எரிக்குந்தன்மையானே தூய்மைசெய்வித்தலின் அக்
கினிபோலுமக்கினி பிரஹ்மாக்கினி, ஏவயஜ்ஞோவை==
அதேயாகம் தேவபூஜாருபமாம், அதனினும் யாகம் அய
லொன்றில்லையாம் என, கேசநமேநிரே = சிலவர்கீர்தியா
நிற்பர், வைசப்தம், “மகாயஞ்ஞங்களானும் யஞ்ஞங்களா
னும்பிரஹ்மீயம்செய்யப்பெறும்தது” வென, “அக்கினி
ஹோத்திரம் ஆற்றுவோன் லோபம் பிளப்பன் அதனாற்
சம்மோகத்தைச்சிதைத்து” என முதலவாயசுருதிமிருதிப்
பிரசித்தியைக் குறிப்பித்தருளற்பொருட்டாம். ஸ்ரீபகவா
னனும் இஃதருளப்பெற்றுளது:—காதலாலரசன் சனகனே
முதலோர்கருமமோடெழுகியேயன்றோ, போதராயுலகம்புக்
கதே மற்றும்புகுந்தவ ரநேஊர் முன்போனார். நவதுஷ்டிக
ளவையாம்:—துஷ்டிகள் ஒன்பது வகையினவென வரைக்
கப் பெற்றன அவை இத்துணையனவென நன்கெண்ணு
கின்றார்:—தகுதியாத்தியான் மிகங்களாய் நான்குறும்
பெயர்சார், பகுதியோடு பாதானமே பாக்கியம் காலம்,
விசுதியாம் வெளிவிடயத்தின்வெற்றியாலீந்தாம், தொகுதி
யரய நவதுஷ்டிகள் சொற்றனர் பெரியோர்.

ஆத்தியாத்மிகங்கள்:—பகுதிக்கயலாயாத்மாவுளதாம்
என்றடைவுற்றுப், பின் இதன்கேள்வி கருதலாதியானே

விவேக சாக்ஷாத் காரப்பொருட்டோ அசத்துபதேய
 துஷ்டனாக யாவன் இனிது முயன்றிடானோ, அவனுக்கு
 ஆத்தியாத் மிகங்களாய நான்கு துஷ்டிகளுண்டாம், பட்டி
 திக் கபலாய ஆன்மாவையதிகரித்து எதனால் துஷ்டி
 ளாமோ அதனால் ஆத்தியான் மிகங்களாம். அவையான
 பெனக் கடாவவிடையளித்தல்: பகுதியுபாதானகால பா
 கியப்பெயரின. பகுதியாதிப்பெயர்கள் யாவற்றிற்கே
 அவையவ்வாறு அறையப்பெற்றனவாம், அவற்றுள் பி
 கிருத்தியெனப் பெயரியதுஷ்டி. எங்ஙனம்:-விவேகசாக்ஷாத்
 காரமோ பகுதியின் பரிணாமபேதமாம் அதனையும் பி
 கிருதியே செய்கின்றது என ஆத்தியான அப்பிராசுப
 தானே சாதித்தது சாலும், ஆகலின் இவ்வாறேயுளதாகு
 குழந்தாய் என்பதாக எவனுக்கேனு முபதேசமாயின் அ
 விவ்வுபதேசிக்கப் பெற்றதனது துஷ்டிபிரகிருதியின் க
 ணம், அத்துஷ்டி பிரகிருத்தியெனப் பெயரிய அம்ப எ
 பெறும்.

யாதுதான்பகுதியதேயாயினும்விவேகக்கியாதி, அ
 பகுதிமாத்திரத்தானே பவிக்கமாட்டாதாம், உண்ட
 வேண்டாம் எல்லாவற்றிற்கும் எப்போதும் அதுமாத்திர
 திற்கு எல்லாவற்றின் பொருட்டுத் துல்லியத் தன்மை
 யுண்மையின்; விட்டுவிடுதலினின்றமோ அஃதுண்டா
 ஆகலின் விட்டுவிடுதலை உபாதானமெனக் கோடி சா
 முனக்குத் தியானப் பயற்சியால் ஆயுளை யுடைபோ
 என்றுபதேசித்துறி எத்துஷ்டியுளதாமோ அது உ
 தான மெனப்பெயரிய சலிலமெனப்பெறும்.

யாதுதான் விட்டுவிடும் தற்போதே நிர்வாணந்
 ராதோ, எனவே, அதுவே காலபரிபாசம் குறித்து
 சித்தியை நினக்குச் செய்யா நிற்கும், மிகத்தாய் முற்

முயன்றதுசாலும் நினைக்கு, என்றுபதேச மெய்தியபோது எத்துஷ்டியுளதாமோ, அது காலமெனப்பெயரிய ஓக மெனப்பெறும்.

யாதுதான், பஞ்சுதியினுமாகாதோ, காலத்தாலுமாகாதோ, உபாதனத்தாலு முண்டாகாதோ விவேகக் கியாதி, மற்றோபாக்கியத்தானையாமோ; அதனானே மதாலசையின் குழந்தைகள் அதிபாலர்கள் மாதாவினுபதேச மாத் திரத்தானே விவேகக் கியாதியுடைய வராகிமுத்தர்க ளானார்கள்; ஆகலின் பாக்கியமே காரணம் பிறிதொன்றன் றும், என்றுபதேசம் பெறவே எத்துஷ்டியுளதாமோ அது பாக்கியமெனப் பெயரிய விருஷ்டியெனப்பெறும்.

பாகியங்களைக் காட்டல்:—வெளியாய் துஷ்டிகள் விடய உபரமத்தாலுந்தாம், துணிபாக அநாதம்க்களாய பஞ்சுதிமகத்து அகங்காராதிகளை ஆன்மாவென அபிமானித் திருந்தவனுக்கு வைராக்கியம் வந்துற்றவழி எத்துஷ்டிக ளுளவாமோ அவைபாகியங்களாம், ஆன்மஞானம் அபாவ மாக அநான்மாவை யதிகரித்துப் பிரவிருத்தி யாதலின் என்பதாம். அவைகளும்வைராக்கிய முளதாகவேதுஷ்டி கள் ஆமென வைராக்கிய ஹேது பஞ்சப்பான்மையானே வைராக்கியங்களும் ஐந்தாம், அவையைந்தாகலின் துஷ்டி கள் ஐந்தாம், உபாதியுறலாம் இதனானே யென உபரமம் வைராக்கியமாம், விடயத்தினின்றும்உபரமம்விடயோபரம மாம்; விடயங்கள் போக்கியங்கள் ஓசைமுதலான ஐந்தாம், உபரமங்களும் ஐந்தாம்.

அங்ஙனமன்றோ:—அர்ஜன, ரக்ஷன, சூத்ய, போக, ஹிம்சா, தோஷ தரிசன ஹேதுவாற் பிறந்தனவாமைந்து பரமங்கள், ஆமாநிங்ஙனம்:—சேவைமுதலான தன அர் ஜன—சம்பாதிக்கும் உபாயங்கள் அவையோ சேவகாதி

களைத் துக்கப்படுத்தும், காதொலி சுதிஞ்சினன் காவலான வன், சாதம்வெந்தண்டிசண்டார்த்தச்ந்திர, வேதனைப் பட்ட விவேகனைவன்றன், சாதொழிற்சேவைகடம்பிற் சாருவான்.

இன்னணம் அன்னிய சம்பாதன உபாயங்களும் அரிய ரந்தருவனவேயாம் என்று விடப உபரமமுளதாகிய போது எத்துஷ்டியுளதாமோ அவ்விதுபாரம்மென்பபகரப்பெ றும். அவ்வாறே அகப்படுத்தியதனம் அரசன் சேரரன் அக்கினி வெள்ள முதலியவற்றானே பேரழிவாமென அத னைக்காப்பதிற் பெருந்துயர்என்று எண்ணுவனுக்கு விட ப உபரமமுளதாகவே எத்துஷ்டியுளதாமோ அஃதிரன் டாவது சுப்பிரமெனச் சொல்லப்படும். அங்ஙனமேயாய சத்தானே பெற்றதாகிய தனம் புசிக்கப்புசிக்கத்தொலை துபோம், என்று அதன்மிக்கழிவை யொக்ககினைப்பவ னுக்கு விடப உபரமம்விளைந்தபோதுண்டாம்எத்துஷ்டியு னதுளதோ அதுமூன்றாவதாம் பாராபாரம் எனப்பட்காப் படும். இவ்வண்ணம் சப்தாதி யோகாப்பியாசத்தால் விருத்தியாங்கமங்கள், அவையோவிடயங்கிடையாதவழி காமியைத் துயரப்படுத்தும் என்று போகதோஷம் உபி பவனுக்கு விடப உபரமமாகியபோது எத்துஷ்டியுள தாமோ அதுநான்காவதாம்; அதுத்தமார்பவெனப்பெ றும். இங்ஙனம் பிராணிகளை ஹிம்சிபாமல் விடப உபரம கம் சம்பனியாதாம் என ஹிம்சாதோஷதரிசன த்தசரிவை விடப உபரமமாக எத்துஷ்டியுளதாமோ அஃதைந்தாவ தாம், உத்தமார்பவென விரையாடப்பெறும். இன்னணம் ஆத்யாத்தமிகங்கள் நான்கும் வெளியனவாய ஐந்தும், இவ் வந்து ஒன்பது துஷ்டிகள் உடன்பாடாம்.

(அ - கை.) இவரினுஞ்சிறந்தவரையிப்பியருளல்:-

சு. ஸாய்ராமோதரன் வரொஹ்விபைநியாணம் - வஜ்ஜி
ஹதி, வாழிஷ்டெந்நுதலிஷ்யாஸ்த்வாஹம் - வஜ்ஜிஹதி.

க. சமீபமத்தழுவிற்கிலுந்தார்மனா, வுமிபுலன்களையேர்
மம்புரிவரே, யமைபுலத்தழுவிற்கிலுராமவை, சமையெனப்
பொறியோமஞ்செரிவரால்.

வி. சம்பயமஅக்நெளபபெபூப இந்திரியாணி உபஜஹ்வதி = ஒவ்வொருவிடயத்தின்மாட்டு ஒவ்வொரு இந்திரியத்தினது பரிசமாப்திசம்பயமமாம், அதுவேயக்கிரி, அதன்கண், அவ்வந்திரியத்தின் பிரவிலாபநம் ஹோமமென்ப, பெறும்; அநாகதத் தொனியின்மாட்டுச் சம்பதமாயசுரோத்திர இந்திரியத்திற்குபிரதமாம் சப்தாந்தர அசிரவணமேயாம், அதுவே பரிசாதியுணர்ச்சியற்றதாகி, விபுலத்தையடையும், அதுவேயத்தியந்த அப்பியாசபலத்தினாலே சுரோத்திராதிநிக்கிருஷ்டமாய் மனத்தால் வர்ஜிதமாகிப் புரியாதாம், அவ்விது சப்தசம்பயமாக்கிரியிற்சுரோத்திரத்தின்ஹோமமாம்; இங்ஙனம்பரிசாதிசம்பயம அக்கினிகளில் துவக்காதிகளின்ஹோமம் காணத்தக்கதாம். அவ்ரினும்சிறந்தவரை யருளிச்செய்தல்:—காக்கிஷ அந்யேதத் விஷயாந்சப்தாதிர்உபஜஹ்வதி = அந்திரியங்களே அக்கினிகளாம், அவற்றில், அதனதன் விடயங்களாய சப்தாதிகளேக்கொண்டு சிலர் ஹோமம்புரிவர்; முற்பாதியின் மொழிய்ப்பெற்றவர்களாகிய சம்பயமிகள் அவ்வச்சம்பயம விடயங்களில் மூழ்குபவர்களேயாவார்கள்; இவர்களோ, அவ்வவ்வந்திரியவைபவ அதுயவத்தானே அவ்வதன் றடையுற்றதையும், தூரத்திருப்பதையும், முக்காலத்திருப்பதையும், கவுஸ்வர்கள் என அவர்களினும் சிறந்தவர்களேயாவார்கள். வாயுவழங்கியபுராணத்தில்:—பொறைபுலன் சீந்தைசெம்னோர்புகரசமனுவினெல்லை, நெறியுறவிருப்பர்

பூதநிகழ்வினைநினைவராணோர், தநிசத்திறைந்ததான் சகத்
 திரமிருப்பர் புத்த, ரறிவினரஞ்ஞர் வத்யமிந்
 தசமென்பாரால். பூன்றறுயிரந்தான் பொன் றுறார்
 புலப்படாத; வான் றருமாயைதன்னை வணங்கிமெனத் தினார்
 கள், தோன்றிடுங்குணமதொன்றுந்தோன்றுறய்புருடன்
 றன்னை; வான் றவத்தடைந்துகாலவசையறைவழங்க வின்
 றே. என்பதாக இந்திரியதாரணைக்குப் பூததாரணையினும்
 அற்பகாலங்கொண்ட பிரஹ்மலோகவாசம் பலமாக எண்
 ணப்பெறுகின்றது; என்றபோதிலும் ஆண்டுத் தாரதரிசுன
 சிரவணதிபரியந்தம் இந்திரியசம்பந்ததாரணை பயிலப்
 பெற்றதாம், ஈண்டோ முக்காலத்தியசப்தா திகிரகணப
 லோதயபரியந்தமுள்ள அத்தாரணை அறைய அவாவாடம்
 என யாதொரு கோதுமிலதாம்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை:—அறிவதாகிய வங்கியிலே கொள்,
 வறிவையே சிவராகுதிபண்ணுவார், செறிவதாஞ் சமத்தீ
 யிடையே சில, ரெறிவதாய புலன்களை யீவர்கள். உந்தியப்
 பொறியைந்தையுமொக்கவே யிந்தியத்தழல்வா யிடுவார்
 சிலர்.

தத்துவஞான நிஷ்டர்த்தப்பதார்த்தப் பிரஹ்மாக்கினி
 யில், துவம்பதார்த்தபிரத்தியக்காத்மயஞ்ஞத்தை, தாமஸ்
 கவே யீவர். சோபாதிகமாய ஆத்மாவைரிருபாதிக்கப்
 பிரஹ்மரூபமாகக்காண்பரென்பதாம். பிரத்தியாஹாரபர
 ராயவர்சரேத்திராதிஞானேந்திரியங்களைச் சப்தாதிக்கா
 கிய தமதுவிடயங்களினின்றும்பிரத்தியாகரித்துச் சம்பம
 ஆக்கினிகளில் ஹோமஞ்செய்வர் தாரணைதியானம் சமாதி
 ஈன்னும் மூன்றும் ஏகவிடயம்சம்யமாம் அதுயோக
 பாதஞ்சலத்துரைக்கப்பெற்றதாம்:—திரயம் ஏகத்தரசம்
 யம: அவற்றுள் தாரணையென்பது ஹிருத்புண்டரீகாதி

(அ-கை-) முற்பால்வியஷ்டி இந்திரியதாரணையருளப் பெற்றது, ஈண்டோ அகங்காரதாரணையருளிப்பெறும்:—

ஆனகாந் துயிர்ப்பைந்தெனும் புலன்களாமவற்றின்,
ஊனமின் றிய கருமங்களை வற்றையுமுணர்வோர், தானெ-
னும்பொருளிற் திபினுருவமார்தழலாய்: ஞானதிபிதமாயதி-
லோமமேநயப்பார்.

வி. ப்ராணமும்=ஐந்து வரடிக்ளின் தூஉம், கர்
 மாணி = உயிர்ப்புவீடல் கோடலாதி க்ருமங்களை, 'இந்தி
 ரியாணம்கர்மாணி=புலன்களின் தரிசனசிரவணதிக்ருமங்
 களை, பரே=சிலஆகிரியர், க்ருத்சரச:=யாவற்றையும்,
 நிஜாத்மா=தன்னுடைய அகங்கர்மம் முழுச்சங்காத அபி
 மாணி, ஆண்டேரதி:=இரமணம்=பிரத்தியக்காத்மா இது
 என்னும் பாவனை, ரூபே அக்ரெள=அதுவேபக்கினி அதன்
 கண் ஆகுதி செய்வர் எத்தகையவதன்கண்? ஞானதீப்தே=
 ஞானம்=சாஸ்திர ஆசாரிய உபதேசத்துண்டாயது;
 இவையாவும் தேகேந்திரிய சங்காத அபிமானி விக்கிரகப்
 பொருளில் உள்ளடங்கும் என்பதான வடிவ நிச்சயத்
 தானையொளிர்வித்திடப்பெறுமதன்கண், 'ப்ராஜுஹ்வதி
 மிகவுஞ்சிறப்பாக ஆத்மாமாத்திரம் இத்திருகியமியாவும்
 என்று துணிந்திருப்பர். இவ்வடிவினதாய உபாசனம்,
 உத்தமமத்யம அதமயோகி பேதத்தானே மூவிதமாம்.
 இவ்வவத்தையின்கண் "அவன் பிதுர்லோககாமனாவனேல்
 அவற்குப்பிதுரர் சங்கபந்தானே அவணினிதெழுந்தே
 யவிருவரதனால், அவன்பிதுருலகையடைந்து மகத்தாம்
 (பொருள்) எல்லா உலகங்களிலும் காமசாரன் யாங்ஙனம்
 ஆவன் எனின்? கூறப்பெறுகின்றது:—யாவன் துதலிய
 இலக்கணப்படியாய ஆன்மாவை யிருதயத்தில் நன்கு
 தெரிந்தவனாவனே கூறப்பெறும் பிரஹ்மசர்யாதிசாதன
 சம்பன்னனாயங்குள்ள சத்தியகாமங்களையும், விட்டதேக
 னகிய அவன், பிதுர்க்கள், உண்டாக்கினவர்கள் அவர்களே,
 சுகலேறு துத்தன்மையானே போக்கியத்தன்மையால் லோக
 மெனப்பெறுவர், அவர்களேர்டு சம்பந்தேச்சையுடையவ
 னுக்கு, சங்கற்பமாத்திரத்தானே பிதுர்க்கள் தன் சம்பந்
 தித்தன்மையை யடைவார்கள், விசுத்தசத்துவத்தானே
 சத்தியசங்கற்பத்தன்மையுண்மையின் கடவுட்கேபோலும்

அதனாற்பி துர்லோகயோகத்தாலிஷ்டமெய்துவன், அதனால் ஐசுவரியசம்மந்நனாப் பூஜிக்கப்பெறுவன் விருத்தியாகி, மகிமையைப் துபவிப்பன் என்பது பொருளாம்.

என்பதாதி சுருதிகளுனையாவன் சங்கற்பத்தெழுந்த கந்தமால்யாதிகளுனே இரதியைப்பெறுவானே அந்த யோகி ஆபிமாநிகன் எனப்பெற்றுச் சகத்திர மந்வந்திரங்கள் சத்தியலோகத்தில் இருப்பன்; இந்தயோகியே புத்தி மாத்திரங்கள் இவ்விடயங்கள் கனவுக்கொப்போன இவற்றினே யாதொருபுருடார்த்தமும் இல்லையாம் என்று துணிந்து இவ்விடயாவும் ஆன்மாவேயென வெண்ணியிருப்பவனாயின்; இவன்பெளத்தன் புத்திதத்துவ உபாசகன் பத்தாயிரம் வந்வந்திரங்கள் சத்தியலோகத்தில் இருப்பன் யாவன்றன் புத்திமாத்திரமிது ஜலபுற்புதநியாயத்தானே எழுந்திருக்கும் எனத்தனக்கே சர்வப்பிரகிருதத்தன்மையை பெண்ணுவானே அவன் அவ்யக்த சிந்தகன் இலக்கம் மந்வந்திரங்கள் சத்தியலோகத்தில் இருப்பன் என்பதாக ஒரே உபாசனத்திற்குப் பாவத்தால் உத்கர்ஷணேனாகம் பல உத்கர்ஷதாரதம்யம் உரைக்கப்பெற்றதாம்.

இதனை பூரீபகவானும் தமது கீதையில்:—நந்தியத் தொழில்யாவையுஞானநெய், சிந்தியோக வெந்தியிடுவர் சிலர். எனவருளினார். சமாதியிருவிதமாம்—இவைபூர்வக மெனவும் பாதபூர்வகம்எனவுமாம், அவற்றுள் ஆரம்பண அநிகரணநியாயத்தானேபஞ்சமகாபூதபஞ்சதன்மாத்திரா அகங்காரமகத்துப் பிரகிருதிகளின். உத்தரஉத்தரம் தன் தன்காரணத்தினும் அயலாய் அசத்துவத்தையறிந்து, பஞ்சுதிக்கும் சைதன்யத்தில் அத்தியஸ்தத் தன்மையுண்மையானே அதற்கயலாக அசத்துவத்தை யநுசந்தித்துச் சைதன்யமாத்திர அநுசிந்தனம் லயபூர்விக சமாதியாம்;

இவ்வாறு சிந்தனஞ் செய்யினும், மகாவாக்கி யீர்த்த சாக்ஷாத்காரமின்மையினுனே அவித்தையின் கூடியமின் மையின் மீண்டும் பிரபஞ்சஎழுச்சியுளதாம் எனத் தூயி லைப்போலும் இச்சபீஜசமாதி முக்கியமாகாதாம்; முக்கிய மோ தத்துவமசியாதி மகாவாக்கியார்த்த சாக்ஷாத்காரத் தானே அவித்தையகன்றவழி யெஞ்சீதலின்றியதன் காரி யம் இரிந்தேகலின் நிர்ப்பீஜபாதபூர்வக சமாதியாம். அங் னுமன்றோ:—சுரோத்திராதிகளின் கருமங்களாய கிர வண தரிசனாதிகள், மனோபுத்திகளின் உட்கருமங்களாய சங்கற்பரிச்சயங்கள், பிராணாதிகளின்கருமங்களாய, பிரா ணன்றன் வெளிப்போக்கு, அபானன்றன் கிழப்போக்கு, வியானன்றன்வளைதல் நிமிர்தலாதி. சமானன்றன் சமப் போக்கு, உதானன்றன்மேற்போக்கு, என்பதாதிகள்; இத னுனேஞானகருமேந்திரியபிராணமனமதூருப்பதினேழின் மயமாய இலிங்கசரீரமியம்பியருளப்பெற்றதாம், அதுவும் சூக்குமபூதசமஷ்டிபூதம் ஹிரண்யகரம்பமெனப் பெயரி யது ஈண்டியம்பியருளும் வேட்கையெனக் தூண்பித்தரு ளற்பொருட்டே கிருத்சநச: எனச்சிறப்பித்தருளியதரீம். அவ்விவ்வெல்லா இந்திரியப்பிராண கருமங்களையும், ஆத்ம சம்யமயோகாக்கினியின்கண் அதாவது; ஆத்மவுஷயக சம் யமம், தாரத்தியானசம்பிரஞ்ஞாத சமாதிரூபமாம், அதன் பரிபாகத்தானே எவ்வியோகமுள்ளதோ நிரோதஅபரபரி யாய அசம்பிரஞ்ஞாதகமாதிபாத பூர்வகமாயது, அதுவே யக்கினியரம், ஞானதீபிதமாய அதன்கண்ணேமம்புரிவர்; ஞானம்=பிரஹ்மாத்தமைக்கிய சாக்ஷாத்காரம், அதனால், அவித்தை யதன்காரியநாசனமாகிய நேயத்தால், பிரதீபம் போலும் தீபிதமாய = அத்தியந்தம் உஜ்வலிதயமாயதீபின் கண் இலிங்கசரீரத்தைச் சிலர் ஆகுதிசெய்வர். இலயம் புரிவர் என்பதாம்.

(அ-கை.) இவ்வுண்ணம் ஆன்மாவையுணரும் முக்கிய உபாயம் உரைத்தருளப்பெற்றது, ஈண்டினிய சக்தர் கடுத்து வேறு பிரகாரங்களை விளம்பியருளல்:—

சு. ஓவ்வுண்தவஸாவாவிஸாய்யோயெநாவிகெ வந, தீவபுருதெநயக்தெநாஜாநெநாவியஜதிஹோ.

க. பொருளாலுந்தவத்தாலும் பொன்றலிலாத் தன் வேதத், தெருளாலுஞ் சிலர் விரத தீவிரமாமதனு, மிருளேகளுனமதா மினிதாலுமெத்தனத்தோர், மருளாம லெம்முடைய மலரடியே பேணுவரால்.

வி. த்ரவ்யேன = பகிர்வேதிதானத்தானே, ஜான் சுருதியென்னும் மன்னவன் மிகுதியாயாற்றிய அன்ன தானத்தானே மகிழ்ச்சியையடைந்த தேவதைகளால் நன் குணர்த்தப் பெற்றவனாய் ஞானப்பொருட்டு அதனைபுதுக் கிரகஞ்செய்யும் ஆசிரியராகிய வண்டியுடனுற்ற ரைக்கு வரைச் சரணாகதியாக அடைந்தனன்.

அங்ஙனமே தபசா = கிருச்சிரசாந்திராய ணதியாற் சோகிப்பெற்ற சித்தமுடையவராகி ஞானத்தில் அதிகா ரத்தையடைவர். வாபி = அல்லதுதான், ஸ்வாத்யாயேந் = வேத அத்யயனத்தானே பரத்வாஜாதிகள், அவ்வாறே யோக சாஸ்திரப்பிரசித்தமாய தீவிரவிரதத்தானே, யஜிப் பர்களுய்திகள்:—கொல்லாமை, பொய்சொல்லாமை, கள் ளாமை, பெண்ணயவாமை, ஏராமை, என்பனஇயமங்க ளாம். “ஜாதிகேசகால சமயாவஸ்சின்னா சர்வபௌமா மஹாவ்ரதம்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்காட்டிய முறை யானே தெரிவித்த கொல்லாமைமுதலியனவே ஜாதியாதிக ளானே ஆரவச்சின்னிங்களாய்ச் சர்வபூமிகளிலும், அவஸ் தைகளிலும், அதுஷ்டிதங்களாகி மகா விரதமெனமலரப் பெறும், அவற்றுள், மிருகங்களையே யாகசம்பந்திகளை

இம்சிப்பேன் அன்னியங்கனையன்றும், என்பது ஜாதியவ
 சேதமாம், மச்சிய பந்தகனுக்கு மச்சியங்களிலேயே பி
 விடத்திம்சையில்லையாம், என்பதுபோலும்; அவற்றைபு
 தேசாந்திரத்திலேயே இம்சிப்பேன் தீர்த்தாதிகளில் இம்
 பேன் என்பதுதேசாவச்சேதமாம்; ஆண்டும் காலந்தர
 திலேயே இம்சிப்பேன் ஏகாதசி சதூர்த்தசி அமாவாசை
 முதலிய புண்ணியதினங்களில் இம்சியேன் என்பதுகா
 வச்சேதமாம்; ஆண்டும் கிராத்தப்பொருட்டே இம்சி
 பேன் என்பொருட்டாக இம்சியேன், என்பது சமயாவ
 சேதமாம்; கிராத்தத்தில் வதைசெய்யேன் என அநவ
 சின்னங்களாம் அஹிம்சாதிகள் என உணரத்தக்கனவா
 இவ்வாறாக இவற்றை எவ்விதத்தடையுமின்றி எல்லாவற்
 னுமே, பிறழ்ச்சியில்லாமற் பரிபாலிக்கவேண்டும், வே
 டவே சார்வபௌமமகாவிரதமாகிய இதுவேஞானசாத
 மாக நலங்கமழும். யதிந: = யத்தினசீலர் = சமதமா
 யனுஷ்டானபரர், ஞானேநாபி = ஞானத்தானும் = அக
 பிரஹ்மாஸ்மியென்னும் சாஸ்திரஜன்னியப் பிரத்தியக்
 பின்னபிரஹ்மபோதத்தானும் யாவருள்ளுமிருக்கும் ஆ
 மர்வாகியமாம் = எம்மை, யஜந்தி = அடைகின்றனர், எ
 மோடுகூடச் சங்கதியை கடாகாச மகாகாச நியாயத்தானே
 அடையாநிற்பர். ஸ்ரீபகவற்கீதை:—தேடிய பொருள்
 ளாலுஞ்செயலுறுதவங்களாலு, நாடியயோகத்தாலுநவி
 மறைஞானத்தாலுங், கூடியபரிசுர்ல்வேள்வி குலாவுவர
 கரிங்குப், பாடிய விவர்களன்றியிவர் சிலர் பரிசங்கேளர்
 திரவியத்தியாகமே யஞ்ஞமாம், யஞ்ஞமதியானே யனு
 டிக்கத்தக்கதாம், கிருச்சிரசாந்திராயணதி தபோயஞ்ஞ
 மாம், சித்தவிருத்தி நிரோதஸுபமாயதுயோகமாம், அந்
 தும்; இயம, நியம, ஆசன, பிராணயாம, பிரத்தியாகாம
 நாரணை, தியான, சமாதி, ரூப அஷ்டாங்கத்தோடுகூடிய

தாம்; அதுவேயஞ்ஞமாம். சுவாத்யாயஞ்ஞம்=விதிப்படி வேர்த்தப்பியாச நிஷ்டை, ஞானயஞ்ஞம்=அதனர்த்தஞான, நிஷ்டை முயற்சிமிக்கார் தீக்ஷணமான விரதங்களையும்னுட் டிப்பர்.

34

(அ-கை.) சர்வமநோநிக்கிரக பூர்வகமாகப் பிராணாதி கரின் நிக்கிரகம் உத்தம அதிகாரிகட்கு உரைத்தருளப் பெற்றது, இப்போது, பிராணநிக்கிரகபூர்வகமாகமநோநிக் கிரகத்தை மலர்ந்தருளற்பொருட்டுப் பிராணநிக்கிரகத் தை ஆண்டருளல்:—

சு. ப்ராணேதவாநந்தயாப்ராணேதவாநநவக்ஷி வதியெ, ருஜா மஜீஸோஹயொஸூப்ராணாயாபிரதா நராஃ.

க. முன்னுறுமுயிர்ப்பினிற் பின்னதைமோசித்தும், முன்னுறுமதனையப்பின்னிடை மோசித்தும், பன்னிரண் டின்கதி பாறியாறியே, மன்னுபிராணயா மரதராவரே.

வி. பிராணே=பிராணானிடத்தில், அபானம்=அபா னனை; த்தா=அவ்வாறே, பிராணம்=பிராணனை, அப்ரா ணே=அபானனிடத்தில், யேபிரக்ஷிபந்தி=யாவர் இனி தாக இடுவரோ, தே=அவர், முன்னடையுடையவாயுப் பிராணனும்முகநாசிகையிருப்புடையது, கீழ்நடையுடைய வாயு அபானனும், ஆண்டுக் குதியினுற் குதத்தையடைத்து அபானனைமேன்முகமாக யாவர்செய்வரோ அவர்பிராண ன்னிடத்தில் அபானனைநன்கிடுபவர் ஆவர், யாவர் தாம்முக பூர்வகமாக முகநாசிகத்தை நிரோதித்துப் பிராண அபான களையொன்றாகச் செய்வரோ அவர்பிராணனையபானனில் இனிது இடுபவராவர், இவற்றுள்யாதாவதொரு உபாயத் தானே உபயோகம் = அந்தப்பிராண அபானன்களின்

கதி: =மேற்கீழ்நடைவடிவகதிகளை, ருத்வா =தமிழ்
 மான சும்பகத்தைச்செய்து, ப்ராணாயாமே = பிரா
 களின் ஆயாமத்தில் =விஸ்தாரத்தில்; ரதா: =தற்ப
 ரா: =புருடர், ஆவர். பொருளிதவாம்:—எங்ஙன
 சுப்பிண்டம்விளக்கப்பெற்றதாகி விஸ்தாரமாய், விஸ்த
 தரமாய்; விஸ்தாரதமாய், ஆமோ, அங்ஙனம் கு
 லத்தாற் சூக்குமமாக்கப்பெற்ற பிராணவாயுவானது
 தினின்றும் வெளியே முப்பத்தாறு அங்குலப்ரியப்
 யத்தில் நாகியின் வாயிலாக வாயுச்சென்று ஆண்டு
 சூக்குமமான பஞ்சங்கிசத்தை யசைப்பிக்கும், அஞ்ஞ
 சூக்குமீ பூதமெனவுணரலாம்; மாறாயினே, தூஷந
 ருந்துகொண்டு நிக்கிருகிப்பெற்றமனத்தை விசேஷ
 யடையுமாறுசெய்விக்கும், சூக்குமீபூதமாயதோ ம
 விசேஷப்படுத்த முடியாததாகும். அவ்வாறே
 அசுவதாரங்கள், கூறுகின்றனவாம்:--“நாகியொன்
 மற்றையதுவாரங்களையெல்லாம் தகைந்து அவ்வழி
 வாயுவைச் செல்லவாட்டாமற்றடுத்து, புலன்களி
 டைகளையொடுக்கிக்கொண்டவன், பிராணன்கள்
 இதரவழிகளிற் செல்லாது ஒரு வழிப்பட்ட கா
 ரேசகபூரகசும்பகங்களாகிய பிராணாயாமங்களை
 டிக்கவேண்டுமென்பதாம். முறட்டுக்குதிரைகளை
 தூம்பாசன் சிறிதுதவறினால் அவனுக்குப்பெரும்
 நேரிடுமாதலின், இந்திரியங்களாகிய முறட்டுக்குதி
 யடக்க அமைக்கப்பட்டிருக்கும்கடிவாளம்போன்ற
 மயக்கமின்றித்தவறாமல் அறிஞன் தடுக்கவேண்டு
 ண்ணைவிடியோகிப்பதும் யோகிகள் தமதிச்சையா
 பதாம். இதனையேய் ஸ்ரீ பவற்கீதையின்
 “ஆவகைநின்றவபானபிராண; நேவலினின்றியியக்
 தே” என்பதாக அருளப்பெற்றது.

3-வது பிரஹ்மார்ப்பணயோக அத்தியாயம் 277

பூதீபகவுழுகலை:—மிக மேனின்ற பிராணனையங்கபான
 னிடைவோபுககிபட்டி, ககமே நின்றவாபானையப் பிராண
 னிடைவோபுகதிபகவணி, மிகமேயிரண்டு மியக்கமறவிருப்
 பாசேல் மறநிவங்கண்டாய், சகமேனின்ற பிராணயாமத்
 தலைவிவ்வவோ சாந்நிவ்வால், சண்டு இந்நோபாகசாஸ்திர
 நிநாதிதபாய பிபணையாமவோபுதாம் முதலிலுணரத்தக்க
 தாம்: பிராண அபவவிருத்திரிசோதம் பிராணயாமமாம்,
 ஆதுவந்திதபாய், சேசகம்பூரகம்கும்பகமென; சரீரத்
 துவளிதகநம் வாயுவை வெளியு கவாசத்தால் வெளிப்
 பதித்தல் சேசகமாம், வெளியிலிருக்கும் வாயுவை உள்நிச
 வசத்தால் சேச சம்பதித்தல்பூரகமாம், உசவாசநிசவாச
 நிநிராதத்தல் சேச சம்பக நிலபெறுத்ததல் சும்பக
 மாம், ஆதுவந்திதகவாயம், ஆந்தாகும்பகம்பாகிய
 சும்பகம் என, ஆவந்தம் பூரகத்தின் பின் னூற்றப்பெற்ற
 கவாசப்பிரகவாய் நிசோதம் முதலதாம், சேசகத்தின்பின்
 னூற்றப்பெற்ற தீதாபந்தாம், ஆவ்விவ்வாந்நவகையாய
 பிபணையாமாம், சேசகால் சங்கியதிக்கியத்தானே பபி
 கைப்பெறுவதாவித்திங்க நூஞ்ஞப்பெயறையாடையும், எங்
 கவந்தாவி கவவவஞ்சுப்பின்டம் விரிக்கப்பெறுவதாகி
 விரக அபவவத்தகவவாய் திங்கமும் சூக்குமமும்
 ஆதவ ஆவ்வவவென்றிக, ஆவ்வவவ்வே:—சபாவ
 நித்தவாய்பெயர் திதகவத்தித ஆவ்வவ்விதாசாக்கிர
 பம்பூரகவாய்ப்பெயர், மறவாய்ப்பும் கவசம்விபி
 முதலதாம், ஆதிவிவ்வாநிதும்பி இந்நயபியந்தம்உட்
 பூருபெயர் பிபணையாமம் அபவவக்கின்கதியாம்;
 பாய்நிபா சேச முதலயகவாயிலின் நேனும் ஆகாத்தி
 னிவ் பிபணாய்விவ்வாய் தகவகவரை 24 அங்குல
 பாய்வந்தவதல் 36 அங்குலபாயித்தவதல் உள்வதேயத்
 திவ்முதலிடைதும், துவ்வாய் உட்புகுதல் ஆவ்வவ்வித

நெனவறிதல் வேண்டும். ஆண்டு வெளிதேசவியாப்தியா னது சூக்குமப்பஞ்சைப்பற்றியதனைகவினிலே துணியத் தக்கது, உள்ளிலோ எறும்பின்பரிசு சதிருசத்தானேயுடாம். இதுதேசபரீகையாம், ரேசககாலத்திற் பிரணவத்தின் ஆவிருத்திகள் 10-20-30 என்பதாதிகளானேயாமென்பது காலபரீகையாம். இம்மாதத்தில் தினந்தினம் 10 ரேச கங்கள், வருமாதத்தில் 20, அதிலுத்தரமாதத்திலோ 30 என்பதாதிகளானே சங்கியாபரீகையாம். பூரகத்திலும் இன்னணமே பொருத்திக்கொள்க. சும்பகத்திலோதேச வியாப்தியறிய முடியாததாசுமென்றாலும், காலசங்கியா வியாப்தி கூறியமுறையானே யுணர்த்தக்கதாம். இவ்வண் ணம்ரேசகபூரகசும்பக பேதத்தானே கூறப்பெற்றயிராண யாமத் திரயத்தினின்றும் சதுர்த்தமாகவும் பிராணயாம மயலொன்றுளதாம், அதுவும்கும்பகப்பெயரியதே, அவற் றுள்ரேசகபூரகாமேகூம் மூன்றாவதுகும்பகமாம், நான்கா வதோஅதன்அனபேகூமாய் மூன்றாவதுகும்பகப்பயிற்சி யின் பாடவத்தானே யுதயமாகி தாரணபெனப் பெயரிய யோகாங்க சம்பாதகமாம். ஈண்டு நித்திரையர்லகியாதிதோ டத்தோடு கூடியவர்கட்குரேசகாதித்திரயமாம், அவையற் றவர்க்கோ சதுர்த்தம் என்பது விவேகம். (35)

(அ-கூ.) அவர் இவ்வண்ணம் பிராணயாமரதர் ஆகி யாது செய்வர் என்னுமபேகையிலுள்ளல்:—

சு. ஜிக்ஷாபூணாபூணமதீராவஜஹுதிடுகஷு-
வ, வஸவம் நாநாயஜுரதாயஜுமீவலிதவாதகாரி.
வ

க. சுகங்கந்தவகன்றனைத்தோல்விசெய்துமே, ஹ்ருங் கதியவற்றினிலோம் மர்ற்றுவார், மகங்க்ளிற் பலவிங்ங்லன் மருவிவாழுவர், மகங்க்ளிற்பாதகமடிவராவரே.

வி. எவம் = கூறியபொழுதே, பிராணைஜித்வா = குக்கு
மப்படுத்தி, பிராணகீழ் = பிராணைநீர கதிகளையுடைய இந்
திரியுவிருத்திகளையும் மகோவிருத்திகளையும், தேஷ =
இந்திரியமனங்களில், உபயஜ்ஜ்வலதி = இந்திரியார்த்தங்
களை இந்திரியங்களிலும், இந்திரியங்களை மனத்திலும்,
மனத்தை ஜீவனிலும், ஜீவனைப் பிரஹ்மத்திலும் இனிதாக
ஆகுதிரியற்றுவார், அவ்வாறே சுருதியின்கண்ணும் “அக்
கிரியாதிவிடயங்கடம்மை, வக்குமுதவியஇந்தியத்திடத்
தும், அவற்றைமனத்திலும் மனத்தைபுரியினும், உபிரை
தகரவிடத்திலுமீசுவப், பிரமத்திவிடத்தும் பேணுவ
ராருகி” என்பதாகக் கூறப்பட்டவற்றாகும், அக்கிரி
யெனதுவாக்கெய்த்நீர், பங்கதுவக்கு மிருதயாப்தொ
குட்டில், எக்கிருதயமுன்மன்பலி தற்குமவிக்கமமுதத்த
முதம்பிரமத், திக்ஷிவன் வாயிவங்குந் பிராணனில்,
தக்கபிரணவூதிருதயத்தலீசம்” என்றும் வைத்தீசியப்
பிரஹ்மமாம். எவம் = இப்பொழுதே உபயஜ்ஜ்வலதி =
அதிகாரத்திற்குத் தக்கவடிவனைவகையாய் மகங்களில்
கிடையாடின வாய்வார், பஜஞ்ஞத்வம் சதபாதகா = அவ்வி
யாகங்களால் தூயப் பஞ்சியாய்ப்பெற்றவாதகங்கள் எவ
ராலே அபிமுக்கியத்தொத்திர் அதிகாரிகளாவர் என்ப
தும், அவ்வாறே ஸமீகிவர் பெறுவின்றது = “எனமன
தின்கெரித்திற் றுமீசுவபுடங்குடலிற், கனதுங்கிங்களங்
கங்ங் பாகணகவின, வாயிவாரித் தமுதர்த்தங்கவிரத்தியா
ற்றாத்வன், நோவினயங்குமஞ்சுமுதானத்திரயமபிளிர்
வால்” பிரஹ்மபயபயணியாய்க், “பாகவிரண்டைப்
பரிக்கவளத்தாத், பாகவிதபவ்வைப் பரிக்கவளத்தாத்,
பாகவிதொன்மைப் பகுக்கமகம்பாய், வாகுடவ்வாய்வங்
குதலுக்கே” என்பதாதிசாஸ்திராபித்திரிபுத ஆகார
முடையாகி, உகவசபென்மும் பிராணவிருத்தியில் நிக

வாசமென்னும் அபானவிருத்தியைவிடுவர், அதாவது மென்னும் பிராணாயாமத்தைச் செய்வார்; அபானவிருத்தியிற் பிராணவிருத்தியைவிடுவர், அதாவது பூரகப்பிராயாமஞ்செய்வார்; பிராண அபான உபயவிருத்தி நிரூபக்தும்பகமெனப் பெயரியமூன்றாவது பிராணாயாமத்தைச் செய்வார். நான்காவதாகப், பூரகத்திற் பிராண அபான சுவாசத்தின்றடை, ரேசகத்தில் அபானகதிநிசுவாசத்தின்றடை, சும்பகத்தில் உபயகதித்தடை, என்னும் மூன்று மூன்றன்கண்ணும் பிராண அபானகதிகளைத் தடுத்தல், யுட்கும்பகப்பயிற்சியினிக்குரகிக்கப்பெற்ற பிராணன்கூடானேந்திரியகருமேந்திரியரூபப் பிராணன்களை ஹேபுரிவர். எல்லா இந்திரியங்களுமே பிராண அதினைந்த பிராணசப்தவாச்சியங்களாம் என்பதுசுருதிப் பிரசங்கவே, சாரதின்கிரகித்த கயறுகளானே தேர்க்குட்கட்கேபோலும், சும்பகம் நிக்கிரகித்தபிராணன்களாவற்றினதனை சேட்டைகள் வாய்ந்தசர்வ இந்திரியகருமே நிக்கிரகமுண்டாம், அவ்விநிக்கிரக மீண்டு அவற்றென உய்த்துணர்.

(அ-கை.) எஞ்சியபொருளாலுந்தவத்தாலும் தன்கண் ணுரைத்தருளிப் திரவியாகத்தின் பாலால்:—

சு. தீ துஷ்ட ஹவ்யாநேதயஜுஸௌவரிநஃ, சயஜ்ஜகாரினொஹொகொநாயதிநுஃகௌவெசு.

க. மகத்திலெஞ்சியவமுதத்தை மாந்தியமாயசுகத்தினித்தியப்பிரமத்தை முறையினிற்றேய்வாதை முற்றிலர் சிறியரிம்மாதுடவுலக, விகத்தை ரென்றிப்பரமேவ்வுணே யுறுவார்,

லி. ஏதே=ஜநக்ஜாநகருதியாதியோர், யஜ்ஞஸோஷாம்ரு
தாஸிநः=பொருளாற்சூதிப்பதாய அன்னதானாகிநிறைந்தயா
கத்தின் வச்சேடமுளதோ அதுவே அமிருதசாதனத்தன்மை
யானே அமிருதமாம், அதனை எவர்கள் அயில்வர்களோ அவர்
கள், சிறப்புற்றகுருதேவதைகளின் அனுக்கிரகமுறையானே,
நித்யம்ப்ரஹ்மப்ரயாந்தி = தூயஅறிவான்மாவை யடைவர்
யாவர்தாம், இதனையனுட்டியாரோ அவர் இரண்டிலகங்களை
யும் இழந்தவர்ஆவர், என்றருளுகின்றார்:-அயஜ்ஞகாரிணை =
மகமியற்றுதவர்கட்கு, அயம்லோகோந = இவ்வுலகமேகிடை
யாதென்றால், அந்ய: குதோபவேத் = மற்றதுதான் எங்கே
கிடைத்திடும். யாகமியற்றுபவர் கேவலம்பாவமற்றவர்மாத்நிர
மல்லர், மற்றோ, யாகங்களைமுடித்து அவற்றின்மீந்த அமுத
மெனப்பெயரிய அன்னத்தை அயிலுபவராய்மனத்தூய்மைமா
ஞானவாயிலாகச் சநாதனமானபிரஹ்மத்தையடைவர்; பந்தத்
தினிறும்விடுபெவர். எவருக்குத்தான் பின் இவ்விதாகங்களுள்
ஒருபாகமேனுமிலதாமோ அவ்விதாகமிலாதவர்க்குச் சருவப்
பிராணிகட்கும்பொதுவாய மிகச்சொற்பககத்தைத்தரும் இம்
மதுடவுலகமும், கிடைக்காதாம், ஆன்றோர் கைவிட்டிருத்த
லின். என்றால், அநேக சாதனங்களானேசாதிக்கப்பெற்ற மற
றைய பரலோகம்யாண்டையதென்க.ஆதலின் அவசியம் மகங்
கள் இயற்றத்தக்கனவேயாமென்றுணர்க.

பூபகவற்கீதையின்கண்ணும் “இன்னவர்களியாவர்களு
மியாகமறிவாரே, யன்னவர்களேயறனி மீமையின்கன்றோர்
சொன்னபரிசாலிவைதொடங்கமுடியாதார்க், கென்னபரிசாலு
மிகுமில்லைபரமுண்டோ” என்றருளப்பெற்றுளது. 37

(அ - கை.) இனி அத்தியாத்மிகமாயுழன்றுயாகங்களை
யும் மோகசாதனமெனவருளல்:—

க. காயிகாதிபதியாவதுதான் ஐரோசுரேஷ்வரத்திஷி
தாது, ஐரோசுரதாநவிவாநாபவபொருஷ்வெடவிவஸுந
நாசு.

க. காயிகாதியின்மூவகைகண்டன, வாயயாகங்களாரண
மோதுப, நீமன்னவையாவையுநேர்ந்துதான், ஹயனாதிதொ
லைத்தெத்துயருமே.

வி. காயிகையுஞ் = தீர்த்தாடநகூரியநமஸ்காராதி கேவ
லம்சொற்பமாம், அதுவேமந்திரபாடசகிதமாகிமத்தியமமாம்,
அதுவே அருத்த அநுசந்தான பூர்வகமாயமந்திரபாடசகித
மாகி உத்தமமாம். வாசிகம் = சரீரஆயாசரகிதமாகி மந்திரஉச்
சாரணமாத் திரபூபம்அற்பமாம், அர்த்தாநுசந்தானசகிதமாகி
மந்திரஉச்சாரணமாத் திரபூபம்மத்தியமமாம், அதுவே உபாம்
சுவர்ண உச்சாரணத்தோடுகூடினஉத்தமமாம். இங்ஙனம்மாநச
மும் சப்தஅநுஸ்மிருதிவாயிலாகத் தேவதையின்சுந்தனம் அந்
பமாம், சப்தவிஸ்மிருதிபூர்வகமாகமத்தியமம், கசயவாக்ருவிஸ்
மிருதிபூர்வகமாக மனோமாத் திரத்தானே தேவதையத்தன்
மையுத்தமமாம். அவ்விதம்மூன்றுயாகங்களும் தனித்தனிமூவித
ரூபங்கள் காயிகாதிபத்தானே கூறப்பெறுகின்றன. காயிகா
தித்ரிதாபூதார் = காயிகாதிபேதத்தானே மூவகைப்பூதங்கள்
என மத்தியமபதலோபிசமாசமாம், இவ்வகையினவாயயஜ்
ஞாந் = யாகங்களை, வேதேப்ரதிஷ்டிதார் = வேதகருத்தாவாய
எம்மாலேயே அறிவிக்கப்பெற்றவைகளை, தார்அகிலார்ஜ்ஞாத்
வா = அவ்விதாவற்றையும் உணர்ந்து, ஒவ்வொன்றன்மூவகை
களையும், முன்னவையிரண்டும் சித்திரங்களோடுகூடியவையாம்,
ஈற்றதோ தனித்தனியாவற்றையும், எனமுறையாகவுணர்ந்து;
ஹேபூப = ஹே பூமிரக்ஷகனே! இப்பூமிகளையுங்காப்பாற்றிஞான
உற்பத்தியாதிமுறையில், அகிலபந்தநாத் = அவிததையென்

னும், மூலசுகிதகாரியவர்க்கங்களினின்றும், மோக்ஷயசே=முக்தனாவாய், இந்தயாகத்தில் ஸ்திரீசூத்திராதிபரும் வைதிகஜபம் விட்டு அதிகாரிகளாவார். பூபகவற்கீதை:—இப்படியுரைத்த விந்தயாகங்களியாவுமுன்னஞ், செப்பியபிரமத்தின்கட்சனித தனசெய்யுங்காலை, யொப்பரிதாயபுத்திகருமத்தினொதுள்ளத், தப்படியறிந்துநீயும்பர்வத்தினகலநிற்பாய்.

கூறியமுறையே அநேகவகையாய யாகங்கள் வேதத்தின் முகத்தில் நேரே விஸ்தரிக்கப்பெற்றனவாம். எம்முகத்தினின்றும் வேதமுண்டாயதோ அம்முகத்திலிருந்தே இவ்வியாகங்கள்விரிந்தனவாதலின் வேதமென்னவே இவையும்விசுவசிக்கத் தக்கனவாம் என்றபடி. அவ்வெல்லாமகங்களுமே காரிகவாசிக மாநசிககருமஜங்களையாம், ஆன்மஜங்களல்லவாம், அஃதசங்க உதாசீனமாயிருத்தலின். “அசங்கன்றனையாவனிப்புருடன், அசங்கனோபற்றினையடைந்திடமாட்டான்” என்பது சுருதியாம். இவ்வண்ணம் ஆன்மாவை அகர்த்தாவாகவெண்ணிக் கருமபந்தத்தினின்றும் விமுக்தனாவாய் என்பதாம். ஜபம் ஒன்றினுக்கொன்றுமேல்என்பதற்குப்பிரமாணம் ஈசரகீதை” வாசிகமுபாஞ்சமானதமென்றும்திலொரொவ்வொன் றினுக்கொன்று, தேசடைத்தென்றுசெப்பினர் பிறர்க்குத்தெரியவே செபித்திடுஞ்செபந்தான், வாசிகமுபாஞ்சவாயிதழடித்தன்மாத்நிர மானதமடங்கி, யாசறச்சிந்தைசெய்தலொன்றினுக்கொன்றாயிர மடங்கு நல்லனவாம்.

38

(அ - கை) சுருவயாகசேஷீபூதமாய ஞானயாகத்தை யருளல்:—

சு. ஸவெஷ்டாஹவயஜநாஹ்நயஜ்வரொ
பேத், சுவிவந்தீயதெகஜீஜோநெரொக்ஷயஸாயமெ.

க. மன்னயாகங்களாயினுமாறிலாச், சொன்னஞான மகம்பரர் தொன்மதம், ஞன்னின்வீட்தன் சாதனஞானத்தி, லென்னகன்மமுமிஞ்சுறுமென்பரால்.

வி. ஞானயஜ்ஞ: = செபமனந்தேகமென்னுந் திரிவித முயல்கைமுற்று, முபரமவடிவமாயவ்யுப்பிரமத்தினிட்டை, தப முான்வீரவீ தந்தியினருளைக்கொண்டே, யுபநிடதங்களானே யுறுவனிங்குண்மைதானே” என்றுகூறியபடியிலக்கணம்வாய்ந், ததத்துவமசியாதிவாக்கியஜன்னியப்பிரம சிஷ்டையாம். அது சர்வேஷாம்யஜ்ஞாநாம் = எல்லாயாகங்களுக்குள்ளும், பூப = அரசனே, பர: = சிறந்ததென்பது, மத: = நிச்சிதமாம். இதர யாகங்கட்கு அதன்மாத் திரப்பொருட்டார்தன்மையுண்மையின், அகிலம்: = முன்மொழிந்தருளியமூவகையாய்; கர்ம = காயத்தா லாதல், வாக்காலாதல், மனத்தாலாதல் எதனாலேனும்செய் யப்பட்டவினையானது, மோக்ஷஸ்யசாதநேஞானே = முத்தியின் சாதனமாய்ஞானத்தில், மிருகதோயம்போலும், லீயதே = மூல சகிதமாகக்கெட்டொழியும். ஸ்ரீபதவற்கீதை:—தொன்மையாக முன்சொதுறைக்கெலா, நன்மையாமிகப்பாலது, ஞானமே, பின்மயாலறுத்தாங்குதுபேணிந், தன்மையாதெனிலாங்குதுஞ் சாற்றுவாம். கருமயாகத்தைக்குறித்துஞானயாகம் மிகப்புகழத் தக்கதாம், அக்கினிஹோத்திரதரிசபூரணமாசாதிகளாய்சிரெள் தங்கள், எஞ்சாத ஓபாசனாதி களாயஸ்மார்த்தங்கள், அல்லது கருமகாண்டங்கழறிய எஞ்சலில்லா அக்கினிஹோத்திராதிகள், உபாசனைகாண்டமுரைத்த எஞ்சலில்லாவுபாசனைகள், என்பன யாவும், பிரஹ்மாத்மஐக்கியசாக்ஷாத்காரத்தில், ஞானத்தினுல பேக்ஷிக்கப்பெற்ற மனத்துய்மையைச் சம்பாதிக்கும்வாயிலாக உள்ளடங்காநிற்கும். “நிராமயவிதனைமறையுரை நிகழ்வாற், பிராமணரறியப்பெரிதுவிரும்புவார்” என்பது சுருதியாகலின் முக்கியத்தன்மையானே ஞானயாகமே மேன்மையானதாம்..39

‘ஸ்ரோத்ரியம்ப்ரஹ்மரிஷ்டம்’ என்னும் மிருதியிலும், சுருதியிலும் இருசிறப்பானே இவ்வண்ணம் கற்பிக்கப்பெற்றதாம். சமித்பாணி = சமித்துப்பாரத்தைக்கவந்த, கரத்தன். சுரோத்ரியம் = அத்தியயனசுருதார்த்தசம்பன்னம். ப்ரஹ்மரிஷ்டம் = எல்லாத்தொழில்களையும்விட்டுக் கேவல அத்வயப்பிரஹ்மத்தின்கண்ணிஷ்டையுடையவன். இத்தகையனைப் பணிவிடைகளாற்சந்தோஷிப்பித்து சமயம்நோக்கித் தன்குறைகத்னாதெரிவித்து அநுக்கிரகம்பெறவேண்டுமென்பதாம்.

ஸ்ரீ பகவற்கீதை:—விழியாமென வறிவாலறிவுறுவார்விழிவசமே, வழிபாடுசெய்தவர்சேவடிமலர்சூடிடவவரே, யொழியாதெவர்களுமியாவையுமொருநீயென திடையென், றழியாவகையதுவாவதொரறிவேயருளுவரால்.

சர்வகர்மபலபூதமாயநூனமானது, ஆசிரியரையடைந்து அவர்க்குத் தண்டம்போலத் தீர்க்கநமஸ்காரஞ்செய்து; அவரது திருவருளோநோக்கிச் சமயங்கண்டு, எங்ஙனம்பந்தம், எங்ஙனம்மோகும், வித்தையாது, அவித்தையாது என வினவி, அனேக விதமான பணிவிடைகளினாலே மகிழ்வித்துக்கிடைக்கப்பெற்ற வுபதேசத்தினாலே அடையப்பெறும் என்றுணர்ந்தி. சாஸ்திர நியுணரும் அபரோக அநுபவசம்பன்னரும் ஆகிய ஆசிரியரே யுனக்குபதேசிப்பரென்பதாம். அநுபவரிஷ்டரானே யுபதேசிக்கப்பெற்ற நூனமேசவிலாச மகாமோகத்தையகற்றும், நூன்மாத்நிரமுணர்ந்தோரானே யுபதேசிக்கப்பெற்ற தங்ஙன்மாகாதாம். அவர் அருளுவர் என்றபன்மை பூஜையிலாம், ஆசிரியப் பன்மைக்கருத்தாலன்றும்.

சேவையின்சிறப்பு; *குறுந்திரட்டு:—ஆவதாவதிலாதற்றவன்னர்தம், பாவம்யாருமறியப்படாதவர்க், கேவல்செய்து திலேவரெய்துவார், மூவர்தேவர்தொழிந்தருண்முத்தியே.

ஞாலமுண்டவன் லீலையிசைசுமப்பன் மெய்ஞ்ஞானிவேண்
டுவெவல்லாம், ஆலமுண்டவனவன்பினே திரிசுவனவனடித்து
கட்கின்றோ, . சிலமன்னரும் துளாதேவருந்திசைதிசைபணிந்
தேத்தக், காலிரண்டையுந்தலீலையிசைவையெனக்கமுதுவன்கம
லத்தோன்.

சிவஞானநிலையம்:—பஞ்சபாதகமுன்னாய பரம்பாதகங்க
ளெல்லா, மஞ்சிடா தியற்றிமுர்க்கனச்சிவன்னன்னுனும், மிஞ்
சுவேதனையாலான்மவேதிதாட்கேவல்செய்தே, யெஞ்சிடாவிடு
பெற்றானேவலின்பெருமைபாராய்.

துளக்கமில்பாதகந்தான்செய்தவச்சபகையுற்ற; வளப்ப
ரும்வருத்தந்தன்னுலாங்கொரு ஞானிதன்னை, யுளத்தினால்
வணங்கியேவல்செய்துறவிடுபெற்றான், விளக்கமாஞானியேவல்
வேதியாதேதுமுண்டோ.

சேவையின்மகிமையும்வினாதலின் முறைமையும்சசிவன்ன
போதம்:—இடனேமுதலாகவுவந்திறையோ, னேவுப்பணிசெய்
திவனுஞ்சில, நூளுடனேய் வனே திருமேனிதனக், குரியானென
வுற்றனனுப்பனோ.

நன்றாய்முனிதான்வழிபாடதனா, னானவிதமானபிறப்
பினைவிட், டொன்றாகியவீடுணருத்தமர்கட், குளசாதனநான்கு
முதித்தனவே.

முனிவன்றிருமுன்புளதன்குறைதான், மொழிவன்சில
வஞ்சலிகுஞ்சியதாய்ப், பணிவந்திருகண்கள்புதங்களிலே: பல
கால் வலமவந்துபணிந்தனனே.

அருளே . வடிவாகிய மீமுனிதான் அறியாதவர்போல
வழுங்கலுறும், பொருளே தெனமைந்தனடுங்கினனிப், பொல்
லாத பவப்புணரிக்கெனவே என்பவரம்.

திர்க்கதண்ட நமஸ்காரம் சிவதருமோத்தரம்:—
வல்லஞ்செய்து தீண்ட தனைமானகிதிமுறை தழுவத், தலந்

தன்னிற் பணிந்தெழுதலைகரமற்றிருகன்னர், துலங்குமுக
வாய் புயங்களெனுமெட்டுந் தேயாய்மி, ரிலங்குசிரங்கர
முழந்தாளெனு மைந்துமிலங்குறவே.

இந்தஞானம்பெறுமுறை வைராக்கிய தீபத்திலும்
காணலாம்:—பாரினட்டாங்காதிகளொடக் குரவற் பலதரம்
வலம் வந்து பணிந்து, சீரியதுதிசெய் தனுதினம்வற்றூற்
றிருவுளத் தடைக்கவும் பட்டுத், தூரமோட்ணிமையற
விறை கருணை சுரக்கு நாளளவுநின்றேவ, லாரிவன்றனக்
கொப்பெனச் செய்தொண் சுரண்பெற்றறியவேண்டுவு முழு
தறிந்தான்.

ஞானசிரியரையடைந்துகொண்டால் அவற்குபாதுமரி
தலை எளிதாம் எனச் சமயாசரமுஞ் சாற்றுகின்றபடி:—
பெருந்தவ மில்லான்நனைப் பேணிய மடந்தையுள்ளத்,
திருந்தவை முடிந்ததென்றாலிகபரந்தெரிந்தஞானப், பெருந்
தவக்குருவைத் தெய்வமென்று மெய்பேணவல்லார்க், கரும்
பொருளியாதுமில்லை யிருமையுமகலிடத்தே.

சொருபானந்த சித்தியிலும் சகலவேதமுணர்ந்தவர்க்
கும் ஆசிரியரடைவு இன்றியமையாமை காட்டப்பெற்றது:—
வருபிறப்பறவேவேண்டி னான்மறையீறென்னு மம்புயத்தினை
மலர்த்தம், கிரவியாய் நெஞ்சிற்கியைந்த நற்குருவை யர
தொருவழியினாலிறைஞ்சி, யருள்சுரந்திதற்காவதே செய்
வானருமறை முடிவெலாமறையும், பொருளைநேராக வுமக்
கெனக்கீசன்புகன்றவப்படியிலே புகன்றேன்.

ஆசிரியரே சகலமுமென்றது அரிய மெய்ப்மொழி:—
பலன்கள்வேண்டிய பரிசெலாம் பலித்திடும் பரமதத்துவ
ஞானி, நலங்கொணுமமா பந்திரஞ்செபித்திட பார்த்தவனீ
ராடுஞ், சலங்கொடர்த்தமாம்வன் றிருமேனியே சகலதெய்வ
முஞ்செவ்வாய், மலர்ந்தவாசக மறுபிறப்பெனவருமயற்பிணி

மருந்திராகும். சீடன் நடந்துகொள்ளும்விதம் பெருந்திரை
 செட்சீட்சாரத்துட் தாண்க.

40

அ-கை. குரு உபசதனத்தையே மூன்றுகலோகங்களாற்
 பெரிது கொண்டாடியுள்ளல்:—

சு. நாநாஸம்மாஜீநிகுவுநெருகம்ஸாயுஸரோ
 மஜி, கரோதிதநஸம்ஸாரொஸ்யநஸிவெ
 திலஃ

கௌ. பதனமேவினர்பலவகைப்பற்றினைப்பரவாச், சுதைய
 தாமெனுமனமொழி சொலவிலொன்றான, விதனமேகியசாது
 சமாகமம்விரவார், அதனினுற்சமுசார பந்தனத்தைமிக்கடை
 வார்.

வி. அபம்ஜந: = இம்மனுடர், நானாஸங்கார் = நானா
 வகையான புத்திராதாரதனதி விடப்பங்கனாகிய பற்றுக்களை,
 குர்வந் = செய்துகொண்டு, தேந = அதேகாரணங்கொண்டு,
 ஏகம் சாதுசமாகமம்=ஒரு ஒப்பற்ற சாது சங்கத்தை, நக
 ரோதி=செய்வதில்லை, ஆகலின், ஸ: = அச்சனம், சம்சாரே
 பந்த்நம்சமுபதி = குடும்பத்திற்கட்டைமிக்கவும் அடையும்.

“காகவுள்ளத்தின் மோகச்சங்கங்களை, மூகரெத்துணை
 மூடி முயங்குறும், ஆகவிங்கிவருள்ளத்திலத்துணை, சோகச்சங்
 கங்க நென்பந்துளைக்குமால்.” எனமகாபாரதத்தே மலரப்
 பெற்றுளதாம்.

தீயோர் சங்கம் பந்தவேதுவாதலின் தீர்க்கத்தக்கது முற்
 றினும் என்றருப்பெற்றது. அசுத்சங்கத்தை வெறுத்தற்கு
 தாகரணம்:—அதிக்கிருதாமிருதம், என்று மஞ்சவனிணையடி
 சூட்டிப்பெற்றுப், பின்னும் பேயையார்போல் வயிறுதுவளர்த்
 திடுத, லொன்றுந்தான்பொருளாகவே யுழன்றிறைகழற்கே,
 நன்றன்பின்றிய கண்ணிலாக்கடைநாய்களுக்கே.

நாளும்ஞ்சுவன் ஞானவாரமுதினைப்பெற்று, மாளுநர்களை
களுக்கடியரல்லாதவர்போலத், தாளுந்தேய்த்துறுகல்களையெ
தொறுந்தமொறி, நீளுநீவாழிதது வளர்த்துமலு நீசருந்
ஞானஞ்ஞடாமணி:—சண்களித்திட வந்துநற் கருணைக்கடல்லை
சூட்டிய கடவுளையொழிய, மண்டுதித்திடு மாலையனாரை
வந்து தோன்றினும் வணங்குவானோ, நெண்டரக்கட்டலை
விறையொழிய வேகதேசமோர் பொருந்முண்டாகத், கண்
கேட்டிடுஞ் சவலை நாய்களை நான் கனவு தன்னினுங் கடை
வஞ்சுவனே.

அம்மநாமஞ்சுமாரேயென்னுந் திருநாளுடம் வார்ப்பத்தி
வாசகமும் ஈண்டெண்ணுத.

(அ - கை) சற்சங்கஞ் செய்யா தொழியிற் றோட
மென்றருளி அஃகாற்றிற் குணமாமென வருவல்:—

சு ஸக்தம் மாஜுணஸம்ஹதி ருபபலாஹயவன்
ஸஹிதம்ப்ரஹ்மதஸுரெவ ஸ்ரீஹமெவகெவாஸுத

க. பெயனலர் சங்கத்தாற் குவசம்பூதியாம், இ
னல்செய் யிடரெலா மிலய மேவமே, பன்னி விலினும்
விலகிலும், தன்னிதம்குவுறுஞ் சருவார வமே.

வி. குணசம்பூதி:—சாராசார விவேகபூர்வ (புத்த)
களின் உற்பத்தியும், அபகாம்பலச = சோகமோகாதிகம்
அழிவும், சற்சங்காத் பவதியேவ = சாதாரமாகமத்தா லைய
முண்டாகும். அதனானே, சர்வை = எல்லா அதிகாரிய
னும், ஸ்வஹிதம் = தமதுஃகமகரமாய, இஹலோகே
ரச = இவ்வுலக சகங்கனும் அஃவ்வுலகசகங்கனும், ஹித
ஜ்வன் முக்திச்சகமும் விதேகமுத்திச்சகமும், பாராயண
அடைபப்பெறும்.

சற்சாங்கம் சருவமும் நல்கும் என்பதற் குதாசகன்
பொருந்நாணம்:—மயல கற்றிடு மதிசல மனித்திடு ம

ஆலமார்தரும் பிறவியையறுத்திடு மன்பொடுபகையில்
 லாச், சிலமேதருஞ்சின் முதல்கீளதருஞ் சென்றடைபவர்க்
 கெல்லா, மூலமாகியவொருபொருள் முழுத்திடு முனிவிலா
 வருளாய், கோலமார்தரு குருபரனடியவர்குலவிய திரடானே.

42

சு. ஐ. தர. து. ஹ. ஸ. ஐ. ந. த. ம. ட. தீ. வ. டி. ஹ. ஸி.

க. முற்றவையெளியவை மன்னனேமகா, நெற்றவை யரிதினு மரிதென்றோர்நீரி, பெற்றறிவறிவதன் பிறழ்ந்துமே பிறப், புற்றவமுறுவதின் ததனிணைரோ.

வி. உணர்ந்துகொள்வதன் செய்கரியப்பொருட்டு, இதரத் சலபம் ராஜர்ச்சச்சங்கே அதிவதுர்லப: என்ற நூப்பெற்றது. ஹேராஜர்! ஹே அரசனே! இதரத்சலபம் = பிறவெல்லாம் எளிதாம், சத்தங்க = சாதுக்கள்கூட்டம், அதிவதுர்லப: = மிகவுமே அரிதினும் அரிதாம். சத்தங்கமோ, மதுபயோனியின்னகண்ணும் ஜந்துக்கட்கு அத்தியந்தவையாக் கிப தரிசனத்தானே சிலவருக்கேயாம். அநேக ஜன்மங்க ளானே பாக்கப்பெற்றசுகிருதபலத் தன்மையானே மிக் மிகவுமே அரிதினும் அரிதாம் சற்சங்கம். புத் = எக்காரணத்

தானே, தத: = சற்சங்கத்தால், ஜ்ஞேயம் = அறியத்தக்க ஆன்மாவை, ஜ்ஞாத்வா = உணர்ந்து, புநர்ப்நதம் = மீண்டுங்கட்டை, நவதி = அடையமாட்டானே, தத: = அக்காரணத்தானே, சற்சங்கஞ்செய்யத்தக்கதாம். நியமமாகச்சற்சங்கஞ்செய்யவேண்டியதவசிபமேயாமெனீ றருளியபடிச் சற்சங்கம் அதிவதூர்லபம் என்றதற்குதாகரணம் ஞானவாசிட்டம் தசரதர்வாக்கியம்:— நினைவற வெளிதின் வந்த தின்னுயர் காட்சியாவே, வினைபெலர்ந்தவிர்து வெய்யோன் மேவியகமலமொத்தேன், இனையதோரன்பென்றுமியைந்திலைன்மழையிலாந், னனைதருமழையும்தன் ண்ணியகண் ணுமொத்த.

உடலொடுவின் சென்மார்க்க முற்றெனவொழிந்தவானி, கடமுறவந்ததென்னக்கனைகடலமுதகும்ப, மிடமுறவெய்திற் றென்னவென்றைநீ வந்தவிற்பஞ், சடமெலாங்குளிர்ப்ப நின் றென்றனர்வெலாமகற்றிற்றன்றே.

காதலும்பயமுமன்புங்கதமும்வன்பினியுமில்லா, மாதவ விவணீவந்தவரவிதுபுதுமைத்தாகும், யாதூர்கருதிற்றன்னதி யன்றனனுணர்த்துகென்றான், மேதகுமுனிவன்கேட்டு மெய் புளதெறிந்துசொல்வான்.

புரீ இராகவர் திருவாக்கியம்:—பெரியவர்நண்பதிதூரஞ் செல்கதிகிட்டாதுண்மைபெற்றனொணாதங், கரியமனமோகின் குமுண்மகிழ்ச்சிதூரமதாங்கருணைதோன்றா, விரியுமிழி வதி தூரத்தினுமணுகுநிலைமையோய்வேறும்விழ்வார், திரியவுடனெழ்வாசிறியவர்கூட்டமெளிதரிதுதெளிந்தோர்கூட்டம்,

புசண்டர்வாக்கியம்:— இருக்கவென்னவாசனர்தந்திருந் தபின்னரினிமையுட, னருக்கியத்தைமுதலனைத்துமளித்தன் பானநல்லுரைகள், பெருக்கவோதிப்பெரிபேயாய் நின்காட்சி யுழைப்பெருமையால், வருக்கமுடனாகங் குளிரந்தேன் வழிவந் துடலம்புருந்தினைபே.

அன்றுதொட்டுநான் புரிந்தவறங்களை ல்லாநின்வடிவா, யின்றுபலித்ததுயர்நிஞாநிணக்கமென்னுநிறைநிலவு, மன்றை முத்தமபமாக மாறச் சுகமியார்க்களிப்பாது, நன்றிதென்று முயிர்க்குறுதி நல்லோவருளிற்பிறிதுண்டோ.

பரமமுணர்ந்தேனென்னினு நின்பார்வையா லென்பாவ மெனாம், நிறைவிலருத்தலால் சிந்தப்பிறப்பேமிக்கபயனுடைத் தால், வரநனைபென்றெனைமீண்டும்பூசைதான்மற்றவனை, புர விதாயுன்னுடன்பிறந்தோரொழிந்தவாறென்னுரையென்றேன்.

போற்ற வணங்கப் பூசிக்கப் புகழுவருந்திப்போய்க்காணு, வாற்றவுரியோனெவ்வன்பிறவியறுப்போர்க்கனவரதஞ், சாற் றுமகத்தாற்றீர்த்தத்தாற் றுனத்தாற்கிட்டா, ஆற்றவறிவாற் பிறவியறுத்துயர்ந்தோன்பத்திதரும்பயனே.

நிகரறுசந்தோடவமுதமையப்பெற்று நெடும்போகருஞ்சா மந்நிறைசந்தோட, மகலுறவாசையிலிழுநெஞ்சுநிறைவோக்கி லழுக்குறுகண்ணடியிலாநம்போற்றோன்றா, மகிழ்குணமெ, தியுபுருட மகிழையோனைமாதவருநராதிபரு வணங்காநிற்பர் சக்மெனுமுரையையெவல்லத்தக்கோர்க் கெல்லாந்தப்பாதசகாய மாஞ்சாதுசங்கம்.

அறக்குறைவை நிறைவாக்குஞ் சம்பத்தாக்குமாபத்தைச் சுபமாக்குமசுபந்தன்னைச், சிறக்குமுயர்ந்தவர்கூட்டமென்னுங் கங்கைச்சீதரீராடினர்க்குச்செந்திவேள்வி, யிறக்கரியதவந்தா னந்தீர்த்தம் வேண்டாமிடர் பந்தமறுத்தெவர்க்கு மினியோரா கிப், பிறப்பெனுமேவலைப்புணையாமுணர்வுசான்றபெரியோனா யெவ்வகையும் பேணல்வேண்டும்.

எவ்வகையுமென்றமையானே எவற்றைவிட்டும் எவல் செய்பனென்ருமென்றதாயிற்று, இதனை, அதிக்கருதா மிருதமும்:—நருமமோடுதவம்பலவேள்விசெய், கருமமோடுறு

பல்கலைக்கல்வியும், வருமொர்மாத்திரைவள்ளலுக்கேவல்செய், பரமர்வேண்டுவரோவிர்தப்பாழ்களே.

காலவஞ்சகமுங்காயசித்தியுஞ், சராலுஞ்சத்திமைபுந்தீது விச்சையு, மேலவந்தெண்பாண்டவனேவல்செய், பாலர்வேண்டுவரோவிர்தப்பாழ்களே.

சவலைவாதமுஞ்சாற்றியதர்க்கமுங், சவலைநூல்களுங்கற் பிதவேடமு, மவலஞானமுமாண்டவனேவல்சேய், பவரும் வேண்டுவரோவிர்தப்பாழ்களே. இங்ஙனிபம்பும்,

அதுபவசாரமும்:—ஏவலால்வரும் எண்வகைச்சித்தியும், ஓவில்செல்வமுமொன்றுமெய்க்கல்வியுந், தாவில்வீடதுந்தானெ னையாண்டவ, னேவலாலிதற்கொப்பிலையிலையே. என்று ஏவ லுக்கொப்பிலெபன்னும்.

அதுபுதிநிலைமைபும்:—இறைவனுக்குமேவலனாலொரு சிறுவனுத்திகழ்மேருவதாயிடு, மறைசண்மற்றரி தென்பவற் றுள்ளொ, மறைமேலரும்பொருளென்னுமால். என்று அரு மைப்படுத்தும்.

43.

பூரணப்பிரகாசமும்:—இருகையுமெடுத்திந் நங்கெழின் மறையிசைத்ததொன்றே, பொருவிலாகமுபுராணமுதலெலாம் புகன்றதொன்றே, யரியயனமரரெல்லாமறுதிசெய்தற்றதொண் றே, யருபரனேவறன்மேலரும்பொருளில்லையென்றே. என்று புகலாநிற்கும் என்றுணர்க.

(அ - கை.) ஞானத்திற்கும் பலத்தையருளல்:—

சு. தத்வவபூணிஹிதாநிஷ்டாதேந்யவாவிபஸ்ய திசுதிவாபரதொஜநுஸூசுஸூஸூகபூஜிஷுத.

க. அதுகொடிங்குயிராயாவையுந்தம்மது, சிதுவுருத்தனி லேசிவங்காணுமால், அதிகவன்பவமாற்றியிருந்தினம், அது னினிந்நதனாந்மிக்கவமே.

வி. தத: = சம்புருடரானே அருளப்பெற்ற ஞானத்தானே குருவருளிய ஊகத்தானே, பிரத்தியக்கான்மாவைக் கவரும் ஆற்றல்வாய்ந்தவனாய், சர்வாணி = சென்றும் நிகழ்வுகளாகிய, பூதநி = ஜரயுஜாதிகளை, ஸ்வாத்வநிவ = தன்னுடைய இருதய தரும்பணத்திலேயே, அபிபர்யதி = நாம் புறமும் மேலும் கீழும் சிறிதுங் குறையாது காண்பன்; தடையற்ற முற்றறிவுண்மையை அடைந்திருப்பன். அவ்வாறுகவே ஆன்ம விஞ்ஞானத்தால் எல்லாவுணர்வும் உண்டாம் என்பது திண்ணமாயிற்று. அவ்வான்மவுணர்வினானே, அதிபாபரதோபி ஜந்து = மிகுந்த பாவங்களில் தற்பரமாய்த்திரியும் பிராணியும் விடுபடும் “யாவனொருவன் நன்னுடம்பையானென்றிருக்கு மியல்பொழிந்தான், யாவனொருவன் நன்கரணம் யாதொன்றோடும் வினாத்தலிலான், ஆவனவனிவ்வுலகத்தை யடையக்கொன்றா னுயினுமோர், பாவமில்லையவன் கொன்றபழியு மில்லைபார்மன்னா.” என்றகீதாவசனப்படி, தத: = பாவத்தினின்றும், தஸ்மாத் = ஞானத்தானே, ப்ரமுச்சயதே = முற்றிலும் விடுபடும் “இல்லார் தூலமெரியினில் விழுமுன்னெரிந்து சூம்பராமென்பதுபோல, எல்லர் வடிவமுமாகிய விவன்றன் எல்லையிலலச் சஞ்சிதமெனவயும், நல்லார் ஞானகாலத்திலுதித்தவும் நாசமா நாட்டிய வினைதனை யொழிந்தே. என்னும் சாந்தோக்கியம் ஞானத்திற்குப் பாவதாககத்தன்மையைக்கூறுதலின். 44

(அ-கை:) இதனையே திருஷ்டாந்தத்துடன் அருளிச் செய்தல்:--

சு ஐவியா நுஷ்கே-பூணிஜ் நாமுஷ்டஹ திக்ஷணாக், ப்ரஹிஷ்டாநியபுயாவபுலஸு தாந்ய திக்ஷணாக்.

க. இருவகை வினையையும் ஞானமாமெரி, யெரிதரப் புரிதரு மிமைப்பிலே யிவண், டருவருமெரி மிகச்சருவகாட்டும், ஒருநெரடி பொடி படுத்தோங்கன் மானுமே.

லி. ப்ரசித்த: அக்ஷி:—உலகிலுள்ள தீயானது, சர்வம்:—யாவற்றையும், கூஷணக் = ஒருநொடிப் போதில், பஸ்ம தாம் நயதி = சாம்பராரம்படி செய்வதே, யதா = பேரால், ஞானாக்ஷி = பிரஹ்மஞான அக்ஷினியானது, த்விவிதாந்யபி கர்மாணி = இருவகையாய் கருமங்களையும், கூஷணத்தகதி = ஒருநகணகாலத்தில் எரித்துவிடும். இருவகை = அறமறங்கள். வித்வான் புண்யபாவங்களை விசிறியெறியும், அவர் அறமறங்களை யகற்றியழிக்கும், அபுண்ணிய புண்ணியவுபரமமாக, என்றற்றொடக்கத் தனவாய் சருதி மிருதிகனி னால், பாவமென்னும் புண்ணிய விநாசத்திற்கும் முக்த னிடத்தே இஷ்டத்தன்மை யுண்மையின் இருவகையாய் என்றருளப்பெற்றது. ஸ்ரீபகவானும் இதனை “எறியாவெரி வருகானிடை பெரியாதனவெவைதா, மறியாவறி வுடையோர்களு மறிவாது விதுபோற், குறியால் வருகுணஞான மெய்யலை கொளவிடுமெற், பொறியால் வருவினயானவை பொடியாமிடுகார் பொருளை.” இங்ஙனமியம்பியருளியுள்ளார். காயந்த ஈரக்காட்டங்கள் யாவற்றையும் பாய்ந்தெறியுந் தீ பரஸ்மீபாவஞ்செய்தலேய்ப்ப, ஞானரூப ஆக்ஷினியானது பாவபுண்ணிய சருவ கருமங்களையும் அவற்றின் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தை யழிக்கும் வாயிலாக வரையின்றிக் கெடுத்துச் சாம்பராக்கும். “அதனை யழிந்துடப் பின்முன்னகங்களின், இதமிலைபற்றல் இரிவது மெய்தும், விதமது மறையின் விதான்மாதலின்” ஈண்டுப் பூர்வ பக்கத்தில், பிரஹ்மவித்திற்கும் சஞ்சித பாவபல போகத்தின் பின்னரே முத்தியென்பதாம், சித்தாந்தத்திலோவித்தையுட்பத்தியின்பின்னரே பாவநாசத்தாற்சேவன்முத்தியாம் என்பது பலேவெற்றுமைபாம். பிரஹ்மவித்துக்குப்பின்முற்பாவங்கள் பற்றாமல் விநாசங்களாமா? அல்லவா? என ஐயுற்ற வழி, கருமமுண்ணுமற் கழியமாட்டாது என்னும் மிருதியினுனை அல்லவா மென்பது பூர்வபக்கமாம்; “சித்தாந்தமோ

அதனை யறிந்திட—பிரஹ்மசாக்ஷாதார மெய்தியபோது பின் முன்னகங்களின்—ஞானத்தின் பின் தேகேந்திரியாதி வயத்தாற் சம்பவிக்கப்பட்ட பாவம் பின்னகமாம், ஞானத்தின் முன் இப்பிறப்பிலேனும் முற்பிறப்பிலேனும் சஞ்சிதமாய் பாவம் முன்னகமாம், அவற்றின் பற்றின்மை நரசங்கள் பவிப்பனவேயாம். எங்ஙனெனின் விதமதுமறையின்விதானமாதலின்—அஃதுபதேசிக்கப் பெற்றிருத்தலின்:—தாமரையிலையை நீர் நனையாபோல், ஆமறிஞனையும் தீவினயணவா. இல்லார்தூலம் x யொழிந்தே.” என்னுஞ் சுருதிகளானே, அவ்வுத்தர பூர்வ அகங்களின் பற்றின்மை விநாசங்கள் பிரஹ்ம வித்திடத்தியம்பப் பெற்றிருத்தலின். இவ்வண்ணமே, “பராபரமாம் அப்பொருளை வயங்கக்கண்டாற் கருமமறும்” என்பதாகி சுருதியானே நிற்குணப் பிரஹ்மவித்தினிடத்திலும் உத்தரபூர்வ அகங்களின் பற்றின்மை விநாசங்களின் வியபதேசத்தால். மிருதியோ அஞ்ஞன் விடபம் ஆமென்பது கருத்தாம்.

பூர்வம் பிரஹ்மவித்திற்குப் பாவத்தின் பற்றின்மைவிநாசங்கள் கூறப்பட்டன, அவ்வாறி புண்ணியத்திற்கும் அவையாகாவாம், அதற்குச் சுருதி போதித்தன்மை யுண்மையானே, மறையறைந்த பிரஹ்மஞானத்தோடு முரணின்மையின் எனின், கூறப்பெறுகின்றது:—“இதரத்திற்குமிங்ஙனப் பற்றிலை வீழ்ந்திடிலே” பஸம்தில் முன்போலும். புண்ணியத்திற்கும் பற்றின்மை விநாசங்கள் பவிக்கின்றனவா? இல்லையா? எனவையமாயவழி இல்லையென்பது பூர்வபக்கம், சித்தாரந்தமோர், அகர்த்தா ஆத்மபோத சாமார்த்தியத்தானே இதரமாய் உத்தர பூர்வ புண்ணியத்திற்கும் இயம்பியவண்ணம் பாவம்போலும் பற்றின்மையும் விநாசமும்பவிக்கும், “அறிஞனிவ்விரண்டையு மகன்று தாண்டுவன்” என்பதாகி சுருதிகளானே அது கூறப்பெற்றிருத்தலின்.

இன்னணம் புருடதௌரேயனாப் பிரஹ்மவித்திற்குப் பந்த
 ஹேதுக்களாய புண்ணியபாவங்களின்மையின் தேகம்வீழவே
 முக்தியவசியம் பவிக்கவேசெய்யும். என்றதிகரண் மிரண்
 டன் பலம் கூறியவாரும்.

பூர்வம் ஞானத்தானே கரும கூடியம் பொதுவகையிற்
 புகலப்பெற்றது, அதற்கிண்டு நுகர்வினையயலவிடயத் தன்
 மையானே சிறப்புறுத்தல்:—மற்றநாரப்தகாரியமே முன்,
 பெற்றது பாதத்தவதியாதலின். இதன்கண்ணே பூர்வபக்
 கத்திற் சிவன் முக்திய சித்தியமாம், சித்தாந்தில் அதன்சித்தி
 யாம் என்பது பலபேதமாம். ஈண்டுத் தொடங்காவினேபோ
 லும் தொடங்கிய அற மறங்களும் ஞானத்தால் நசிக்கின்றன
 வா அல்லதில்லையாவென ஐயப்பாடுண்டாக, “இவனதுவினை
 களிரிந்தேகும்” என்று சிறப்பின் நிச் சிர்வணமாதலின் நசிப்
 பனவாமென்பது பூர்வபக்கமாம்; சித்தாந்தமோ, தொடங்கிய
 அறமறங்கள் நசியாவாம், விட்ட அம்புபேரலும் முயன்ற
 பலத்தன்மை யுண்மையின்; மற்றோ, அநார்ப்த காரியமே
 முன்=அப்பிரவிருத்தபலம்வாயந்து, அநர்திபவ பரம்பரை
 யில் ஞான உற்பத்தி பரியந்தமுள்ள சஞ்சித புண்ணியபாவங்
 கள் யாவை யுளவோ அவையே ஞானத்தான் நசிக்கும்;
 என்னை, பெற்றது பாதத்தவதியாதலின்=“அவனுக் கவ்வள
 வேதாமதமாம், சவமுற்றுடலமெத்துணை சாம்பா, சிவ முற்
 டிவென் பின்னர்த்தானே” என்று தேகவீழ்ச்சியவதியின்
 சிர்வணமாதலின் என்பதாம். இவ்வண்ணமாகவே சிறந்த
 சுருதியுய யனுசரித்துப் பொது மறையை பெருத்திக்கொ
 ள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து. என்பதாதி பிரஹ்மமீமாம்
 சை நியாயங்களாலும் அவற்றிற்கனு குணமாய்த்தந்தசுருதி
 களாலும், ஞான உற்பாதக தேக ஆரம்பகமாய பிரார்ப்தபல
 கருமத்திற்குப் போகத்தானே அத்தேகாந்தத்தில் அழிவாழ்;

சஞ்சித ஆகாமிகட்கோ ஞானத்தானே விநாசமாம் என்று நிண்ணயிக்கப்பெற்று இருப்பினும், உத்தரபூர்வ அகங்கட் கேபோலும் பிராரப்த் கருமத்திற்கும், மூலாஞ்ஞான நாசத் தானே நிர்ப்பீஜமாயிருந்தே “அவனுக்கவ்வளவே” என் னுஞ் சுருதியின் வேடுராற்றாற் பெறப்படாமைகொண்டு தக்தபட நியாய்த்துற் போகத்தைக் கொடுக்குந்தன்மையுள தாம் என ஆண்டுப் பிரதிபாதித் திருத்தலின், சுருவகருமங் கட்டும் நிர்ப்பீஜத்தன்மைச் சம்பாதனரூபமாய பஸ்மீகர ணம்முரண் படாதாம் என்றெண்ணுக. 45.

(அ - கை.) இதுவுமது:—

சு நஜாநஸிதாநெதிவவிசுரி தாநூவ, சூத நெயுவாவமஹதியொமாதாரொநயொமிநஃ.

க. இதரமாய்ப் புனிதமாமென்பதேமன்னு, சததமே யுணர்வொடுஞ் சமதை சார்தரா, கதிகையோகத்தினுற் கால பாகத்தா, விதனிலே யடைகுவரினிய யோகியர்.

வி. எதனால் ஞானமானது புண்ணிய பாவங்களைப் பொடிப்பித்துமோ, அதனால், ஹேந்ரூப==ஹேராஜனே, இதரத்பவித்தரம் = அக்கினிபவித்திரம் அம்புலி பவித்திரம் அப்புப்பவித்திரம் என்பதேயாதி சுருதிப்பிரசித்தம், ஞானேந சமதாம் ந ஏதி=ஞானத்தோடு சமத்தன்மையை அடைய மாட்டாது.

சருவ கருமநயம் உடனே ஞானத்தால் ஆதல்போல அக்கினியாதிகளால் ஆகாதாம். அந்த ஞானத்தை, யோ கத்=யோகாப் பயிற்சியானே, காலேந=காலநீண்டு செய் யப்பெற்ற யோகபுரிபாகத்தானே, யோகந:==யோகப்பயிற்சி மிக்கவர், ஆத்மந்யேவ = இத்தேகத்தின் கண்ணே, அவகச் சந்தி = அவ்வவ்வுபாதி யாகாரத்தன்மை நிகழ்த்தானே

அடையா நிற்பார். “இதநியமம் பரி ஈங்கையேனுமே, விதி
பினர்த்தமெனப் பெறவேயதால், அதவனுன்மவி னோக்கத
னேனேயே, புதமெனும்பரமான்மனைப் போற்றுவாம்.” எக்
காரணத்தானே ஞானமானது கருமூல பூத் அஞ்ஞான
விநாசனத்தானே நிர்ப்பிஜத்தன்மை ரூப கரும பஸ்மீபாவத்
தைச் சம்பாதிபா நிற்குமோ, கருமம்போல் மேலா மினுக்
காகப் பாவத்தைப் போக்காதோ, அக்காரணத்தானே சமூல
பாவ நிவர்த்தகமாய ஞானத்தோடு ஒப்பிடத்தக்க பனித்திர
பாவசோதகம், கருமங்களின் இடையே கிடையாதாம் என்
பது கருத்து.

ஞானமே யுயர்ந்தது என்பதற் குதாகரணம்,—நிரு
மலப்பிரகாசம்:—அருவமா யகண்ட மாம் பிரம மென்பது,
சுருதியின் முடிவெலாந் தொகுத்துச் சொல்லவும், உருவ
மாஞ்சடத்திலே யுண்மைவைத்துமூல், பிரமரைப்பிரமம்வெம்
பிறப்பில் வீழ்த்துமால்.

சித்ததே சிவன்றிருமேனி யென்பது, மெய்த்த வேதாக
மம் விளம்பக்கேட்டுநற், சித்தினைச்சடத்திலே வைத்துநம்பு
மப், பித்தரைப் பிறப்பிலே பிரமந் தள்ளுமால்.

சமாதி:—ஏற்றியதீப மெண்ணிற் சிறியதே யெனினு
மெங்குந்,தோற்றரு மிருளை யெல்லாந் துவக்கறப் போக்குமா
போற், போற்றாஞான மற்பமாயினும் பொருந்த நோக்கிற்,
பாற்றிடும் பெரியபாவப் பற்றினையெல்லாந்தானே.

சொருபானந்த சித்தி:—விழுமிதாமயமேதங்கள் பண்ணி
னும், பழிமிகும் பஞ்சபாதகம் பண்ணினு, மொழிவுறாம
வொன்றே யென்றுணருவா, னமுவினானந்த நன்மையுந்
தீமையும்.

சமாதி:—பெருநெருப்புலர்தலீரமென்று பாராதுபேணி,
பெரியின்மே லிட்ட தெல்லாஞ் சுடுமதநீனிபல்புபேரால்.

விரியுந் சபாசபங்களென்னு மிவ்வியற்கை யெல்லாந், தெரியினன் ஞானவன்னி சுடுமது திண்ணமேகாண்.

மெய்ம்மொழி:—செஞ்சுடர்த்தியுட்புக்குச் சிலர்கண்மந் திரமருந்தாந், பஞ்சுழை யதற்குஞ் சேதப்பட்டாது போந் தேறுமாபோ, நெஞ்சகமுழுது மின்ப நிறைந்த மெய்ஞ் ஞானயோகி, வஞ்சமாமாயாக்கூட்ட மயக்கினுமயக்குறானே.

போதரத் நாகரம்:—ஏறியகோடி மாமறையோரை யீறு செய்பாவமா மதனோடு, கூறியநூற தாயிரகோடி கோவதை யாகும் பாதகமோடு, வேறுளதாகும் பாதககோடி மேவினு மேவுமோர்கணப்போதி, னீறதுவாகு நீடிய ஞான நீள்வலி யாலதா ரறிவார்கள்.

ஞானவாசிட்டம்:—ஞானமிக நன்றென்றேயயன் முதலா நல்லோர் கணவிலாநிற்க, நீநயவாதிருந்தனை யென்பானூர்வ வுலெங்ஙனேர்ந்த தெங்ஙன், றுனமுறவிற்கு மென நினை கிலை யென்பேதையர் போற்றளர்கின்றபென், ஆனகுரவறை யிறைஞ்சிப் பந்தம் வீடெப்படி யென்றறிகிலாபென்.

ஞானமடைந்த பொழுதிலாவனல் வீழ்ந்தோன்மனமிற்றத் தோ, னீனமானவகம்பாவப் பிராந்தியன்றோ விடர்பந்த, மான் வீடாவது மடமையந்த காரங்கெடலன்றோ, மான்மிகு ந்த விவனெய்தின் மனிதர்பூசை செயவேண்டும். என்பன வாதியாகக் காண்க.

(அ-கை:) இதுவுமது.

சு. ஹதிபாநிதியஜயீதஹ்ரோஜாநஜாஹ்யாயாக், ஹஸா தஹாஸிஹாஹ்யாயாக், ஹஸா தஹாஸிஹாஹ்யாயாக், ஹஸா தஹாஸிஹாஹ்யாயாக்.

க. அன்பையுற்றவன்புலன்களை வென்றவனரிய யோ க்த்தானோ, னின்பமெய்யுணர்வெய்து வனெய்தியே யினிய

தாமதுதன்னை, துன்பமின்றிய பரமமா முத்தியைத்தொட
திடுஞ்சிலபோதிற், றன்பரங்கருணையி ளருள்புரிதருந் து
தின்மா நிதிதானே.

லி. யோகத்திலும் பிரவிருத்தி பக்தியாதிமா னு
யதுட்டிக்கத் தக்கதென்னும் ஞானம், இதுவும் குருவே
வாக்கியாதிகளில், பலம் அவசியம்பலிக்கு மென்னும் நிச்
சுபமாய சிரத்தைக்கும் உபலக்ஷணமாம் அஃதிர்நாண்டை
உடைபவன் பக்திமானாவன், இந்திரியஜயீ = விதேந்திரிய
தத்பர: = யோகதத்பரன், ஞானம் = தத்துவமகியாதியைப்
ஜன்னியமாகியபோதத்தை, ஆப்தயாத் = அடைவான், ப
ஞானத்தை, இசுலோகத்தில், லபந்வா = அடைவது, இ
போது பிராரப்த கருமந்தானே நிலைபெறுத்தப்பட்டதே, த
திரிய சங்காதத்தில் வாழ்ந்துகொண்டே முத்தனாகிய
போதினும், பரமம் மோகஷம் = விதேக கைவல்யம்
ஸ்வல் பகாலேந = பிராரப்த கருமபோக அந்தத்தில், ப
அசௌ = இந்த யோகியானவன் அடைவாநிற்பான். “த
ணர் தக்கதேயாகுந் தத்பரம், மாணுணரின்பங்கு மபரி
மால், ஆணுணர்வில்லேன யோகியாகிலான் ஈறு கண்ணி
வன் குடத்தையேய்ப்பவே” எனவது கூறப்பெற்றுள்ள
முயலும் யோகத்தினுனே ஞானத்தைமுற்ற நிற்பன்
னும் தகூஸ்மிருதி.

ஸ்ரீ பகவத்கேத:—தீதற்பாலாம் வினாபுரிவோருஞ்
நாளி, லேதற்பாலா மறிவறி தக்கோரியாரென்னி, லே
பாலார் பாலுமிங்வுண்மைப் பொருட்பாலுங், காதற்பா
லரம்புலன் வென்றோரிவர் கண்டாய், அந்த ஞானத்
முன்னர் மொழிந்த கருமயோகத்தானே தகுதியுற்ற
யானவன், பரபக்குவகாலத்தில் தானே அநாபாசமாய், ப
பரஸ்டைவன், கருமயோகமின்றி முடியாதெனா துகருத்த

கருமபோகமிருந்தபோதினும் சிரத்தை முதலியவை இன்றி யவனுக்கு ஞானமில்லாதும், சிரத்தைஞான அந்தரங்க சாதன மாதலின், அஃதவசியம் வேண்டற்பாலதாம். ஆசிரிய ருபு தேசித்த அருத்தத்தில் இஃதிவ்வாறே யாம் என்னும் ஆஸ் திக்கிய புத்தி சிரத்தையாம், அதனையுடையவன்சிரத்தாலு ளன்ப்பெறுவன். இத்தகையனுக்கும் ஆலசிய முளதாயின் வாளா போஞ்சிரத்தை, ஆகலின் அதேநிட்டையன் ஆக வேண்டும்; சிரத்தையுடையவனாயும் தற்பரையுமிருப்பினும் பிராமாதிகத்தானே இந்திரிய பரவசப்பட்டு “ஊறியகடலு ளொடு கலத்தினையுடன் செல்காற்றே, வேறுகெய்தறைந்து மாய்த்து வீழ்த்துமா போலவேயாம்” என்றருளியபடி ஞா னத்தினின்றும் நழுவுதலும்கூடுமன்றே என்றருளப்பெற்றது இந்திரியம் வென்றேன் என்றது; அத்தகையன் ஞானமடை மதில் ஐயப்பாடுமுண்டிகொலோ! ஞானசாதனகளும் அனுஷ்ட டானத்தின் பின் ஞானத்திற்கேபோலும், மோக்ஷசாதன ஞானலயத்தின் பின் மேரக்ஷத்திற்கும் விலம்ப முளதோ வெனின்? இலதாம், ஞானத்தையடைந்து பரம சாந்திருப அவித்தைபுதன் காரிய விருத்தியான முக்தியைத் தடை யொன்றுமின்றியே அடைவன்; தீபோதயத்தின் பின்னந்த கார நீக்கத்திற்படையாது மின்மன்றோ.

பக்திமான் என்றதற்குதாகரணம்;போதரத் நாகரம்:— சித்தனே யுனையென்று மிரப்பனன் தேசிகா யுனையென்று மிரப்பன, னித்தனையுனையென்று மிரப்பன னின்மலாவுன யென்று மிரப்பனன், சத்தனே யுனையென்று மிரப்பனன் சொருபனே யுனையென்றுமிரப்பன, நெத்தினுலுமெப்போது மிரப்பன நெம்பிரான் கழற்கெல்லையி லன்பதே.

அருணெறிவிளக்கம்:--அன்பில்லற மன்பினன்பொரு, னன்பிலின்ப மருந்தவமன்பின, லன்பினஞானமு முந்தியு மன்பலால், வன்பதா மறந்தா னுமங்காருமோ.

அன்பினுற் கருமந்தவம் யோகமு, மன்பினுற்செயுமை
வகை வேள்வியு, மன்பினுன்முழுதாவது முத்தியு, மன்பினு
லென்றறைந்திட வேண்டுமோ.

அனுபவசாரம்:—அன்பிலர்த நல்லறங்களுமை வகை
வேள்வியும் பிணமேயா, மன்பில் வாய்மையுந்தானமு மெமா
முக்கமும் விரதமும் பிணமேயாந், துன்பின் ஞானமுந் து
களிலெச்சமபமுஞ் சொல்லிடிற் பிணமேயா, மன்பிலாகிய
லறம்பொருளின்பம் வீடவற்றினுக் குயிருண்டோ.

அனுபூதிநிலைமை:—அன்பு பத்தி நல்லாதாமார்வமங்
கருத்தியோடுறநேய, மின்பமார் விருப்புடனெழிற் காதலு
மிராகமோ டெலையில்லாத், துன்பிலாசையு மெனவிலைவ
யீசனற்றுணைக்கழ லுறுபத்திக், கென்பதாரம்பரியாய நற்
பெயரென விசைத்தனர் பெரியோரே.

அனுபவாமிர்தம்:—பத்திதன் வடிவேதெனிற்ப பரம்
பரன்படியிலா வடிவத்தை மெய்த்தவன்பர்கண் டனுபிப்
பதுவலால் விளம்பிடவிரகில்லா, வத்தன்மைந் தெனவடிய
வருளத்தெழு மனுபவ வருவத்தை, சித்தன்மைந் தென
வியம்புத லரிதென வியம்பின மறையெல்லாம்.

அனுபூதிநிலையம்:—மறைகளீறு வாசாரம கோசாமென
மாலயன் மயலெய்த, வறியுமாறொருவரும் விரகநதிகழியப்
வனவனன்பிற், செறியுமாசறவுந்விருந் கடியுந் திகழுவங்
குடிக்கொண்டே, யுறையுமாதவி னன்பினன் பொருமைபை
யுணர்பவ ரெவரந்தோ.

மெய்ஞ்ஞானநிலையம்:—முழுதுந் தன்னைபே தழுவிட
நழுவிடுமுலமா மிறைவந்து, பழுதொன் றின்றிய பத்தி நன்
வலையினிற் படுமெனும்துகண்டா, லெழுத்துங்கல்வியுடைய
நற்றவங்களும் யோக ஞானமுமெங்கே, யுழிவென் றின்றிய
வன்பினன் பெருமைபை யறையவு முடியாதே.

சிவானந்தநிலயம்:—பத்தியாகுமெய்க் கூடலிடை யெழு
தருமமுது நற்பரமென்று, மெய்த்தபத்தி நன்பாலிடை,
பெழுதரும் வெண்ணையாமவனென்று, முய்த்தபத்தி நல்
லுளத்தினர்க் கடியர்போலுழிதரு மிறையென்றுஞ், சுத்த
ஞானி கண்டொழிவர்கடுகளற் சுருதியுஞ் சொலுந்தானே.

பேரொளி விளக்கம்:—சித்தத்திருவைச் சிவயோகினியைத்
திகிரிப்படையானேத், திகழ்நாமகளைத் தெரிவார்தெளிவைத்
திசைசூழ்நிலமாதைச்; சத்திச்சமைவைத்தவமானவனைச் சம
யங்களின்வேரைத், தனிநாயகியைச் சயமாமகளைச் சகதண்
டத்தாயைச் சுத்திச்சுடரைச் சுருதிக்குயிலைத் தொழுவார்
பெருவாழ்வைத் துறவித்துணையைப் பிறவிப் பகையைத்
தொலையாவமுதத்தைப்; பத்திப்பயனைப்பரபத்தியை யெப்ப
தமுந் தருவானைப் பரவுந்தொழிலார் படிஞென்றறியார் பவ
முங்குறுகாரே.

சொருபாநந்தநிலயம்:—அன்பதொன்று மற்றருஞ் சிவ
மொன்றுமென்தறிபவரறிவில்லா, ரன்பதேசிவமாயிருந்தமை
யறிபவரிறையருள்பெற்றார், துன்பவனபவந்துகளில்வீடென
விடைசொல்லிடுமவையெல்லா, மன்பதாமமுதினைமுழுந்திட்
வுணுவயலவருரைதானே.

ஈசரகீதை:—பொய்யில்பத்தியாற் துறவாற் போதம்
பொருந்தும்புந்தியினும், செய்யும்பூசையேபூசைசெய்யுந்தொ
ழில்களெல்லாம்விட, டய்யம்பண்ணியுண்டொன்றுமாகைப்
படாதாரெனையடையு, முய்யும்பரிசுமறைந்தபொருளுங்கட்
கிரங்கியுரைத்தனனால்,

பத்தியையென்பாலுடையா னெவ்வுயிர்க்கும்பரிவுடை
யா, னொத்தநலந்தீங்கடையா னெடுங்கிய வுள்ளமதுடை
யான், புத்திமனமென்பாலேபொருந்திய பாவுனையுடையா,
னெத்தனையும்பொறையுடையானியாவரினுமெனக்கினியான்

எத்தொழில்செய்யு மென்னருளினாலென், உ
தர்பரம்பதமடைந்திவராலே, தத்துவமும்வைத்தென
னைச்சரணமாக, நித்தமுநிராசையடைந்துகினைநம்ப

என்னையேநினைந்தெனைப்பணிந்தெனை யருச்சித்தெ
றன்னையேயறிந்தவனெனையன்றியே சாரான், மின்னியா
மப்பெருந்தகையிருந்திடந்தனிலென், சென்னியாற்கு
வற்குவேண்டுவது செய்குவனல். இச்சாதியங்கனாக உ
ல்கிக்கலாம்.

இந்திரியம்வன்றவன் என்றதற்குதாகரணம்:—ஆ
வாசிட்டம், எழுந்தெழுந்துசிறுகின்ற விந்திரியப்பயம் து
யிதபந்தன்னி, லழுந்துவிவேகத்தடியால் வச்சிரங்கொ
ழுந்திரன்வெற்படர்வதென்ன, விழுந்திட மேலாறாவே
டுஞ்சாந்தியினற்சமமேவியிடர்கிரநெஞ்சு, முழுந்துகொ
வாந்தற்பதநிலையைப்பெறுமிதுவேமுத்திரென்ன.

உரைத்தவசணங்ககரிறுவிட்டி. ன்மீன் நேனோசையு
ளியிரதநாற்றமென்ன, நிரைத்தனிவற்றென்மென்று
துபோகு நிலையரிக்கு மனைவரைந்துநேரேகடிக், கரை
லுறுபவர்க்கின்பமெங்கேயுன்றன்கட்டுக் குவாதுவேயெய
றுச்சாலர், புரைத்தெழுநெஞ்சேயதுவேபோகுமாசுற்றி
ருவில் சயபஃதுனக்குப்புகுலுங்காலை. என்பனவாதி
வாம்.

பாகவதம்.—மடந்தையர் மொழியுங்கான முன்கேட
மன்னவன் மகன்முலை மணந்தான், கடந்திரிகலையில் நே
பெற்றுயர்ந்த கருதருந்தவெனல் கேட்டும், படர்க்குளப
மான் வேட்டுவன் காண்பகர் செனிமடுத்தவர் வலைவா
கிடந்தது கண்டும் வெவ்விசைகேளைன் கேட்டது நாமு
தனமே. (கேட்டவன்முன்கீர்த்தனமே).

துதிதருவாயவர் படுகுழிச் செலுத்துந்துசுருறு
யையுள்ளுவந்து, மதகரிதமுவிவயவர் வைவசமாய வயுந்

3-வது பிரஹ்மார்ப்பணயோக அத்தியாயம் 307

தல் ஷண்டமெட்டொழுஞர், ததைமலர்க்குழலார்தன்கிரிதழு
விற்றணப்பரிதாய் மதன்வசமாய், விதலையின் மனமாய்மயக்,
குறுமென்னவிடுத்தனன் புணர்ச்சி மற்றன்றே.

ஒளிகொளும் விரிச்சினழலுருக் கண்ட துணவுகொ
லெனவதிற சுழன்று, விளிவுறும்பசிய பதங்கமுன் கண்டு
வெய்யதீத் தொழிலெனக்கருதித், தெளிவுகொண் முனிவ
ராயினுங் கருணிற் சிந்தைகொண்டனுதினம் வருந்திக், களி
கொளுங் கருங்கண் மடந்தையருருவங் கருத்தொடுங்காண்
கிலன்மமா.

வஞ்ச நெஞ்சினராய்த் தூண்டிலின் வலோந்தவன்சவை
யுண்பெறவடைந்து, தஞ்சுதலடைந்தமீன் குழுக்கண்டு
துன்னுமை வகையெனும்வாயுப், பஞ்சரமென்றும் றுட
லுறைவதற்காய்ப் பசிக்கனறவிர்ப் பதற்கன்றி, யஞ்சவை
யிவையென்றாசையினலம் வந்தருந்துதலொழிந்தனனடிசில்

ஒருமரைமலரே யுவந்துமென் முருகுண்டிறை தரு
மொரு சுரும்பிரவில், விரியிதழ்குவியு மலரகப்பட்டுவிளிந்
தது கண்டொருநாளங், கருதியாகரி லொருமனையுறைந்து
கவின்பெறு முணவுவந்தருந்தேன், மருவலர் மகுடகோடிக்
ளிடறுமலர் புரைதருபத யுகத்தோய்.

முந்தவே யொலியாதியி லொருகுண முன்னிப், பந்த
மோடிடருற்றிறந்தன பலவென்ற, லைந்துசேர் குணங்களு
மொருங்காசையி னடைந்தோ, ருய்ந்துபோ நெறியுண்டு
கொலோ மதித்துரைக்கின்.

பம்பிரும்பொறிவழி மனம் பரந்துரு தடக்கி, யம்பு
செய்த தன்கோணறத்திருத்தின னவன்போல், வெம்புடையம்
புனைவழி மனம்விரும்பதல் வெறுத்துக், கம்பமில்லறிவாம்
பொருளறிந்தனன் கருத்தால் என்பன போன்றன காண
லாம்.

யோகதற்பரன் என்பதற்குதாகரணம்:—ஞானவா
டம்:—என்ற வாணியைபத் திறனியற்றுமா நென்னெ
விவள்கேட்கத், துன்று சிந்தையும் வசனமுமுசாவும்நெ
பொருட் பொருட்டாகி, நின்றவின்பமு முதாரமுன்விரா
நிறைந்துநீள் சுகமென்று, மொன்றுமில்லெனக் கலை வாரி
மாயுணர்வர் சாதகரானோர்.

ஆகமிதங்களிச் சிருட்டியின் முன்வரு மபாவபா
னென்று, மிகவு மில்லெனத் தெளிதருபோதமுன் வேறு
பனவற்று, நிகழு ஞானந்தாற் காமமே முதற்பகை கிங்
வந்தெய்துஞ், சுகமு மென்றிவை சாதகமாகவே தொடர்
சாதகரானோர்.

சொன்ன விலகங்களுந் குருவந்தேதானு நின்ற
திரமாம், பின்னமின்றி யாவையுமாய் போவாநிவாய்ப் பெ
விண்ணாய், மன்னுபிரம மொன்றென்றே வருந்தி முய
பாவிப்பாய், ஆன்னநிலை யேகைவந்தா லலைவற்றுள்ள
ஆருவாம்.

நனி மெய்யாய் மாயையிலதென் நிவ்வறு நனை
ஞானியாய் ஞானம்பெற்றாற், துனிசெயு மீது னாமாய்ப்
யன்றேதுகளிலா நற்போதந் தோன்றுமட்டும், பனிபா
யில்லையென வென்சொல்லாலை பழுதில்லா வறுதியுறப்ப
நிற்பாய், புனிதமுறு பிரமமே பெல்லாமென்று புத்தி
கண்டோர் முத்தி பொருந்தினோர்.

எங்கே யெங்கே மனமோடியினே போ ரென்ன வி
தமுந்து, மங்கையங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட வறிநிலை
விப்பாய், சங்கேதமதா யிவ்வறு சாதித்துளாமாதகரி
வெங்கேத மறத்தனைத்தெல்லா விசாரத்தாலும் வி
வாம்.

எனதற்றெண்ணமெல்லாம் போயினிப்பற்றைந் து பெ
மபலப்போ யனகவறிவாய்த் தொழிலின்றியறியும் பெ

ரறிவேயாய்க், கனமாயுள்ளும் புறம்பினுநிட்களமாயுண்ட
மாத்திரமாப்ச், சநந மரணமிலா வெண்ணைத் தயங்கக் கண்
டேன் சத்தியமே.

அனவரத முரைத்தல்விடல் பற்றலிமைப்புறல் விழித்
தலனைத்துஞ் செய்து, மனனமறு சுகவானுப்ச் சற் சின்
மாத்திரபரனுப் வாழ்தி மைந்தா, கனமலமாங் காண்பவை
தீர்த்துள்ளத்தின் மல மறுத்துக்காதற்பாசு, மெனவுயர் கோ
ரையை யறுத்து நின்னறிவிற்றற்பரனு யிருத்தியன்றே.

நலனிழிவாஞ் சங்கேதத்தாசையெனும் விசேகையை
நண்ணுயாகிச், சலனமுறு விருப்பு வெறுப்பற வுணர்வின்
சார பரந்தானுய் வாழ்வாய், அலகற நானிவனவனீது
வெனதாம் வா தனைகளறுத்தொன்றென்றே, நிலவியநிட்டை
யிலாநிச் சற்சின்மாத்திரபரனுய் நின்னுவாழ்வாய்.

எனது பிறமது வென்னு மெண்ணமறச்சக நிலையி
லீரண்டற்றொன்றாய்க், கனவயிரத்தம்பமென வுணர் வரு
வைப்பற்றி நீலைகண்டு நிற்பாய், அனகமுடனமலமாயகண்ட
மாந்தன்னறிவிலமை வென்றுண்டாஞ், சனனமயக்கத்துக்
குக்காரணமாம் பிரிவன்று தவிர்ந்துபோமே.

யானுரிச் சுகமெங்ஙன் பிறப்பிறப்பெங்ஙன மென்றேயி
தயத்துள்ளே, யானுமலிப்படியே யாராயின் மகத்துவமே
யீடைதி சாலத், தானானசபாவனு யிருந்துள நின் விசாரத்
தாற்றானே நெஞ்சு, நீநாடிம்படி தோன்றித் தன்னுருவிட்
டினைப்பாறித் துன்ப நீங்கும்.

எத்தனை யெத்தனை நீத்தாயகிலத்தைப் பரஞ்சுடரா
யெறிக்குஞ்சோதி யத்தனை யத்தனைதோன்று மெந்நாண்
மட்டனைத்தும் விடாயந்நாண்மட்டுந், தத்துவமாம் பொரு
ளெய்தாச் சகலமும்போனாற் சேடந்தானுஞ் சித்தந், தொத்
தற வேற்றுமையெல்லாம் போகாதேற் சமமான சோதி
தோன்று.

பேதமுறு பொருளொருமை தோன்றுதேற் றன்னைத் தான்பெறுவதெங்கே, யாதலினுற்றனைப் பெறுதற்பொருட் டாகவனைத்தினையு மகற்றல்வேண்டு, மேதமறவனைத்தையும் விட்டாயென்னிற் சேடித்ததிறவா னீடா, மேதகைய பத மதுவாஞ் சாகுவெனும்பெயர் கீர்த்திவேடர் வேந்தே.

கெடாத சிற்கண்ணை நீதான் கிளர்மேலவர்களுடனே தான், விடாதிவ்வுலகே தியாமாரென்றுறைக்க மெல்லவிசா ரிப்பாய், தடாதுட்பொருடோர் வித்தைக்குவிசாரந்தானே தனி ஞானங், கடாவியறியத்தக்க ததிற்காணும்பாவின்மது ரம்போல்.

அறிஞர்க்குலகா நந்தமபமறிபாதவருக் கிடர்மய மாஞ், செறிந்தவிருளாமற் தகர்க்குச் செங்கணுள்ளோர்க் கொளி யாகும், பிறிவில் பிரமமனைத்துமென நாடிற் பிரமமவனேயா, நறியவமுதுண்டவ னமுதமபத்தை நண்ணுதிரானன்றே.

அலர்கசக்கு முன்னிமைக்கு முனகங்கர மகற்றுத லெளிதாகும், பலவுரைப்பதென்னேகமா யநந்தமாய்ப் பரம சித்தேயாகிக், குலவு சுத்தமாய் விண்ணிலு நுண்ணிதாங் குறைவிலாப் பொருணிற்சூஞ், சலனமற்றதைப் பாவனை செய்துப சார்தனையிடர்தீர்வாய்.

சுத்தமித்தையே யாதலிலகங்கரந் தொலைந்துபோமெய் யான, தத்துவந்தனை நினைதலாற் சித்திலே சாற்றகங்கர் மெங்கே, மெத்துநீரிலே புழுதியுங்கனவிலே மேவுதோயமு முண்டோ, நித்தரூபத்தை நினைந்திவனானு நிச்சயமற நிற்பாய்.

திக்குங்காலமு முதலியவசத்துறு சிறுவடிவறத்துன் பர், தொக்கவன்னவற்றான் மறையாமலே சூக்கமாய் நொய் தாகி, மிக்கசோதியாயனைத்துமா யொன்றுமாய் மெய்யறி வொன்றேயாந், தக்கவிநிலை நில்லென்வுரைத்தனன் றிலை மையா முபதேசம்.

பொய்யதா முபற்கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு
நினைப்பாரா, ரையனைபரபோத பூரணத்திலே யயலொன்று
வருகாறென், பொய்யதாகிய வநேகபாவனையினைப் பொருந்
தல் புன் பிறப்பாகு, கையமின்றியவேக பாவனையினிலமுந்
துதல் பவந்தீர்தல்

எல்லாநீக்கி மகாமவுனத்திருப்பாய் நிருவாணத்தின
னாய்ப், பெருல்லாமனம்போய்ச் கித்தம்போய்ப் புந்திபோய்த்
தானென்பதுபோய்ச், சொல்லா லுமை குருநி செவிடெர்த்
துத் தூயவான்மாவி, னில்லாயுள்ளே முகமாகி நித்த நொய்
தாய் நிறைமதியாய்.

எனக்கீதென்னுமுணர்வுடைமையிடர்விட் டகலாது
ணர்வின்மை, யனர்த்தமில்லாவிடனிக்குமாயேதிங்கது
செய்வாய், சனிப்பில்லிவமெங்கனுமுள துசாந்தஞ்சுகஞ்சித்
துருவென்னுங், கினத்தவந்தவொரு நினைவேகருமத்தியாக
மிராகவனே. இன்னேரன்னபலகொள்க.

பாகவதம்:—சாற்றியகுணமு மாக்கையுமனமுந் தானல
வென்பதையறிந்தாற் போற்றியவாக்கையுடனிருப்பதுவும்
போவதுமறிந் திடாராகி, யேற்றதம்புயமேற்குல்கழிவதுவு
மிருப்ப தும்வெண்ணறைபருகி, மாற்றருமதத்தினறிந்திடா
தொழுகுமாக்களைப்போலுவர்மாதோ.

ஈசரசீதை:— என்னையுறநினைப்பவரிலெங்கேனுமொரு
வனவன், றன்மதியைக்கடந்தருளாற்றன்னிதயக்குகைதன்
னிற், பொன்மயனாய்ப் புராணமாம் புருடனாய்ப்பொருந்து
மெனி, லன்னியமதறவறிவானவன் பரமத்திடையடைவான்.

ஈனஞ்செய்யுமஞ்ஞானவிருளைக்கடந்துமேலான,பானந்
தனக்கேயுள தானபுரமவொளியாம் பரம்பரனை, ஞானந்தன்
னாவேறநவேநானென்றறிந்தநல்லோனவ், வானந்தமதாம்
பிரமமயமாகி வீடேயுடைகின்றான்.

யோகினிலுளமென்பாலொருபடியுறவைத்தே, வெனிலைகண்டாரவரென தியல்கண்டார்; பாகமதறுமெறும்பலவுருவமு நானே, யாகவுமெனை யன்பாலறிஞர் லன்றால்.

மெய்ம்மொழி:—ஆண்ட மெண்டிக்கெங்கண் னுமாய்க் குணியமதாகக், கண்டுகொண்டிருக்கக்கண்டகண்டக தையுமறவேவிட்டா, லண்டமெண்டிக்கெங்கண் னுமாய் றவானந்தத்தைக், கண்டுகொண்டிருக்கும்வண்ணங்கண் தத் தவந்து திக்குமன்றே.

குறுந்திரட்டு:— ஒருகா லிருகான் முக்கான் மற் றா காலமுள்ளத்தை, வருகாதலினாலியோகத்தேவைப்பார்பா சனெனப்பிவா, ரரிதாமிதனை மாயோகமபாவியோகவி வறிஞ, நிருபாலாக வியம்புவ ரவ்வாண்டு மிருக்குப் கேண்மோ.

அத்துவிதரசமஞ்சரி:— மட்டற்றவெறும்பிராந் திய விரிந்து திரநாளுமருவாதான,கட்டப்புன்புளவட்டங்கெ ளிவட்டந்தனையு மழக்காணல்வேண்டு, முட்டற்றதெய்வ யாற்பிராந்திரட்டமெழன்முந்துமானாற், றுட்டத்திணைபு மதுமுன்னாட்போல்பின்னாநந்தோன்றாதன்றே.

ஆரோபமானசுகத்தடங்கவடைவினிலொடுக்கு மரு தத்தாற், சீராருமதுசித்தஞ்சிவமயமேயாகிநிசேடபாரு போராருமத்தகயம்பரர்ச்செற்றுப் பிசுபிரியிற்புணர்பெ று,னேராதுமில்லாமற்கேவலந்தானென்றோய்யிகழமன்

தன்னியல்பிற்றற்சுவையாய்ச் சச்சிதானந்தமாய்த்து குமென்பாற், றுன்னியமாமோகத்த லுண்டெனச்சொற் றமிந்தத்தொன்மைஞால, மன்னியவே ரிடத்தினுங் காண படாதருவுருவேவாமாகு, மன்னியவிண்ணே னையமே வெமனவையமறமதித் துமியாமே.

செங்கதிரோன்வெங்கதிராலெதிர்நிகழும்பேய்த்தேரைத் தீர்த்தீர்ந்து, கங்கையினற்குளிர் புனலைப்புனிதமுறுமதிமான் கள்கைக்கொண்டாங்கு, மங்குலகைவெறும்பொய்ப்பசையில தெனத்தூரத்தகற்றிமாதீரத்தாற், பொங்கினியவொருசுவையை முனிவரர்களதுபுவிப்பர்பொலியுள்ளத்தே.

தோற்றரவுமாத் திரமிங்குருவான சகவிகற்பத்தொகுதியெல்லா, மூற்றமுறுசங்கமெலாமொருவியசின்மயவென்னை யொட்டாதன்றே, மாற்றருமாரோபிதமாமலிநுதிவிசித்திர தன்மங்கெல்லாந், தேற்றமிகுநிருமலமாய்வெளியுருவாம், வியோமத்தைத்தீண்டுங்கொல்லோ.

பரிபுரணமாகிநிறைந்திருக்குமொருகரியானபரமாமென்பால், விரிவுறுசாக்கிரத்தினெடுசொப்பனமே சுழுத்தியென விளம்பப்பட்ட, திரிவிதமாமவத்தைகளு நாடோறும்பிறப்பிறப்புச்செறிந்தவாகி, வரியமருமுகபதிவபுவிநிற்கஞ்சுகங்கள்போல்வயங்குமன்றே.

புறப்பெருளின்வருவிசுனசம்பந்தத் தாவினைப்புப்பொருந்துறுதாய்ப், பறப்பறவிந்தியவழிச்செல்லாதடங்கிச்சகலிகற்பப்பற்றென்றின்றிச், சிறப்பமர்தன்னுநந்தமாத் திரமாய்த் தனித்திருக்குஞ்சித்தம்பெற்றே, ருறப்படுசாக்கிரத்தினுந் சுழுத்தியதுபவத்தினிலைத்துவகைகூர்வார்.

மித்தையதாய்த்தோன்றுறுமேற் றேனிறுநகவிவ்வுலக விசித்திரந்தா, னத்துணையாற்றத்துவவித்தாகிநிகழெனக்கு வருமானியேதோ, சுத்தமயக்காங்கன விற்பயந்தருகைப்பகடாகிதிகழுமேனு, மொத்தவிதுசொப்பனமேயென்றனுசந்திப்பவனுக்குறுமோபிதி.

பொருத்தமுறுமாதாவாற்கவளங்கவளந்தோறும்புலனுற்றூலும், பெருத்ததுயிலாற்சிசுதான்வேறென்றுந்தெரியாத பெற்றிபோலப், பெருத்தவிழியதனூலிவ்வுலகனுமிந்திரசாலம்

பார்த்திட்டாலும், திருத்தமுறமகத்தோரொள்ளொளிப்பாலே
யாகொன்றுக்கொளிகலேவே.

ஆஞ்ஞானமோரில்லையிவ்வுலகமுளதாமென்றனைந்தெங்
கே, விஞ்ஞானவடிவாஞ்சீவோசுதேசிக்கெனச்சொல்விசற்பஞ்
சேர்த்து, மெய்ஞ்ஞானவொருகவையாய்த்தனிந்துநிருமல
மாகிவிளங்குந்தானே, யெஞ்ஞானமும் பரிபுரணகேவலமாம்
பிரமமேயானாகின்றேன்.

ஆதமவித்யாவிலாசம்: — தேசிகன்றன்றிருவருளாழ்வாசர்
சிதானந்தமெனத்திகழலான, மாசகன்றதன்வடிவிற்பாடிநினை
புத்தியனாகிமவுனியாகி, வீசுகின்றபேரகந்தைவிட்டிழைக்க
வியல்பைவிரவினோயாசகந்தன்மீதுலேயெங்கேனுமோவழி
ஞனமர்கின்றானே.

இவ்வுலகம்பாவுமொருசாரமற்றதன்வியுமாய்க்கேவென்ப
னாக, தவ்வின்மனந்தன்றிறேறியாசையினேவாறுத்தசுது
னாகித், தெவ்வெனும்புமாதமானமத்தசுத்தையறுந்தெளிந்த
தெளிஞன, வவ்வியமில்லேரொருவனானுதினமுஞ்சஞ்
சரித்திங்கமர்வான்றே.

அகமதொடுநீயெனவெயுற்றுகின்றவபிமமனநாக்
தோனாகி, மகிழ்நிக்குமனந்தசனவாசாரமதுகையேமநினை
னாக, பகையதவம்பிமமைகாமாபந்தவபிரிந்துவடிவந்தோ
னாக, மிகமதுமம்பாலனைப்போலேகமதுயெஞ்ஞான்மயிலை
குவானே.

விடயமெனும்பகையவனேவறினெடுமெயர்த்தெளிந்த
கிலனாகி, யடையனுமவயிராகவாலகிழுச்செல்வமனை
யடைந்தோனாக, யிடையதறத்தவ்னுடையவான்பகைமகி
மையெனுமிரியநாட்டிற், மடையதறத்திறுநிறைவனவவா
மிகமிகச்சஞ்சரிப்பானன்றே.

பெய்யதினகரணிடத்திற்சீத மிகவுற்றிடினுஞ்விமல்
மான, செய்யவிமகர்நிடித்திற்றபயிக உற்றிடினுஞ்சிகியின்
மாட்டி, ஸையமறக்கீணுக்கலுற்றிடினுமாயிக. மென்றறிந்
தோனாகி: மையலறுஞ்சீவன்முத்தன் விஸ்மயத்தைமருவாது
மலருவானே.

தன் துசுகந்தனைப்பருகுபாவசுனோப ரொருவன் றனிவி
டெய்தித், தன்னுமனஞ்சென்றவணஞ் சிலவிடத்திற்றியா
னமேசரிப்போனாகி, யுனவரியசிலவிடத்திற்கானமிகப்புரிப்பவ
னொயாருவனாகி, நனியினமுஞ் சிலவிடத்தி னடனமதைத்
தடையதறவிற்றுவானே.

தன் னுடையவானந்தவமுதமதைத் தெளித்தலினுற்றன
துண்மேவி, யின்னறருஞ்சந்தாபசந்ததியை யிறையளவுமில்
லாதோட்டி, மின்னுமுயர்யோகியெனுமம்புதஞ்சஞ்சலமில்
லாவிருத்தியோடு, மென்னவிசித்திரமன்னே சிதம்பரத்தி
லென்றுமேயிலங்குமாமே,

அஞ்ஞானமெனுமரியமிருகவரனேற் வொண்ணாவமல
மான, விஞ்ஞானவுத்துங்க சீருங்கசிகரம்பொலியுங்விபன்றே
யத்தே, சஞ்ஞானசலிலமதிற்சீதளமாமங்கமொடுந் துறவி
யான, செஞ்ஞானமதம்மொழியுங்கலபம துசஞ்சரித் துத்திக
முமோரே,

நாசியின்றன் னுனிபதனில னவரத்திருட்டியினைநாட்டி
னோ, ரேசலுறநாமமுதலிவையினின்றும் விருத்திகளையி
ழுத்திட்டோனாப்த், தேசதுறநதியினருங்ககானினிற்றத்
துவத்தைத்தியானிப்போன, யாசதறும்பெருந்துறவிபெங்
கே னுமோரொருவனமர்கின்றனே.

மன் னுதிசையுதனைநனியம்பரமாய் மருவிமகரமவுனி
யாகித், தன் னுள்ள முமாசையின்மைதன்னுலையலங்கருத
சாந்தனாகிப் பன்னுகரதலர்பயிச்சுபாத்திரமாய்ப்பற்றியொரு

படிநிலாமற், ஹன்னுதருதலதிலபமாமுனிவன்மங்கலமா
துலங்குவானே.

அதிவிமலநதிவாரிநாற்புறமும் புடைசூழ்ந்தே யன்
ரிக்க, வதனடுவுநதிவிபுலசிலாதலமம் பலகையின்கரைநு
யாகப், பொதியமலைதனிநுதித்த தென்றனவிமந்தாமந்தம்
விந்துவிச, பெதியிறைவனேரொருவன் கந்தமதாநித்தி
போடிரும்பானன்றே.

மனமதலிற்றினதினமுமேகமதாந் வந்துவினமம
னேடும், மனனவனுசந்தாமம் புரிபவையெகத்தாந்
யாகி, மனைகடொறுங்கராபுடத்தில் வந்துவந்தப்பரிக்க
மாந்தினை, யுனவரிபசடவடிவனேரொருவன்நெருங்க
லுலவுவானே.

சேடமறச்சகமதனைச் சிறப்பாகக் கொடியஞ்
பின்னஞ், சேடமுறுமகண்டமெனும் வந்துவந்திரை
திகழ்வன, தேடரிபவொருவன்நுகர்வினமம்
மதனிற்செறிவநாகித், தோடமறுங்கவளாதையின்முகி
ன்னையடித்துலங்குரங்கே.

எவ்வுருவமதுதன்மயும்பார்த்துநிறைவ் வர்த்தையெ
மியம்பானாகிச், செவ்வியல்வசவமதைச்சிறிதேறுந்
ணமேசெய்பானாகி, யொவ்விலிந்நுநிமினிவிட்டட
யெப்பொழுதுமுற்றலாகித், தெவ்விலிவநுந்தவ
மாயோகிகாட்டமெனச்செறிவன்றே.

சென்றவெவைதனையுபொரு சிறிதேறுந்நைய
செறிபவாகி, நன்றுவருபவையினைபுத்திநுமுந்நெண்
னப்பயனனோசக, பிறழ்வினவொவ்வதையு
நினைத்தலின்திரிமலனாகி, வென்றசடத்தார்த்தகமசன
வொரொருவன்நிலங்குவானே.

நிதிலகரணங்களை யுரிக்கிரகமிகப்புரிந்தநெறியனாகி, யகிலவிடயங்களின் றனஞ்சைதமையறுத்தெறிந்தவமலனாகிச், சகலநலன்த்தமமாமெல்லையெனும் திருத்தியினைச்சார்ந்தோனானபுகலுபுகழெதிவரியனோ ரொருவன்சஞ்சரித்துப்பொலிவானன்றே.

இன்பநிறைவுறுமரியனானமெனும் பெருநன்வதென்னலான, துன்பமறுநல்விமலவேதோமன் பதவியினைத்தொடர்ந்துமேலா, மன்புநிறைதுறவிறைவனோரொருவன்பந்தமொழித்தகன்றோனாகித், தன்புனிதவிச்சைவசந்தனியனாய்ச்சஞ்சரித்துச்சமைவானன்றே.

பெருங்குரவன்கருணை பொழிதிருட்டியினன்றாகப்பெற்றதான, வொருங்குமுடிவறும்பெரியசேதனத்தினகாரமுற்றோனாகி. நெருங்குமலச்சகவிகற்பேபதமெலாமிகமிகவுநெரித்தோனான, விருங்கருணைப்பரமம்சனோரொருவனரிதாகவிலங்குவானே.

சொருபசாரம்:—என்னை நான்கண்டபடி யிப்புவிடிலெல்லோருந், தன்னையேகாணத்தகுங்காணுஞ்—சொன்னேனொளிநாட்டமோடுமனமுண்ணுட்டம்பெற்று, வெளிநாட்டமரகாவிடின.

சிறிதுகாலத்தெய்துவன்பரமமுத்தியென்பதற் குதாகரணம்;—நானவாசிட்டம்:— காலமேகாரணமாய்க் குடும்பவாழ்விந்காதலொழித்தறச்செறிந்தகாயந்தன்னைச், சாலமிருதொழிற்பற்றைவக்கிடமாங்கூட்டைச் சானவியின் கரைவரையிற்றானேதீந்தான், கோலியொருசமைசமைப்பான்குறித்தவெல்லைக்கொண்டிடுபாய்ப் போடுவோபற் குரம்பைபோட்டு, மாலுறுபற்றென்றின்றிப்பூவினற்றம்வானுறல்போற்பரமபதவாழ்வுபெற்றான்.

அஞ்ஞானநிலைவிடத்தி:-உடலெறித்தவிதனைக் கெடில்லாங்
கூடியுணராமையோனபிஹுமொத்தாபின்மே மிடர்ப்பாலமு
பின்பலமுங்கொடுக்கவிங்ஙனமிடையாழிந் தின்றவகாவினைன்
போலென்னிற், கடைதுடிக்கவிநிங்குணைநாங்காதித்திலக் கைக்
கடுமைகொட்போய்க்கதறிவிழுநாபோலும், படிபெரித்தோ
கத்தைப் பார்ந்திருந்தேபதனத்தே யுடலென்பபரணங்
காணே. 47

(அ - கை.) பத்தியாதியில்லாதவழி நேபடத்தையரு
ளல்:-

சு. ஹிஹீநொதஸூடியா நலெவது துமஸூதோ
யு, தஸூஸம்நாவிலீநாநிஹவொகொதயவாவரூ.

க. அன்பதற்றுச்சிரத்தையுற்றவன், அன்பவத்தி
லெங்குமையம்வாழ்ந்தவன், அன்பாநிக்கத்தின்பமுத்தேதாம்
நிலான், நன்பாந்திலிஞ்ஞானமுநன்னிலான்.

வி. பத்திரீன: = அன்பற்றவன், அபரத்ததான: =
கம்பிக்கையற்றவன்யாவிலை, யு:து=யாவன்மன், சர்வதா
சம்சயீ = எல்லாவிடயத்திலும் ஸாப்பாநிற்றவனென, தஸ்ய=
அவனுக்கு, மாம்=சுகம், இகலோகத்தில் இல்லையாம். அபி
சபத்ததானே பரலோகவிடயத்திலும் விஞ்ஞானமில்லையாம்,
இதனானே, இஹலோக: = இவ்வுலகமும், அநவா = அல்லது
பரலோக: = அவ்வுலகமும் இல்லையாம் அன்றாநாப்பெற்
றது. மாம்காரிவிஞ்ஞானம் = சுகமில்லை விஞ்ஞானமுநிலை
யென்றதுமுறையே கோடற்பலது.

பூரகவானும் இதனைபநநிர்செப்துள்ளார்:-சொல்
லருஞ்ஞானப்பொரு டெரியாநெதுசெய்வது, மல்லகித
மென்றையுறவாங்குநிலா, நிலவனவாரிகார மில்லா
நிலங்கண்டாய், தொல்லநிலாவே யையுற்றவர்களைத் துறவுந்
தேவர்.

சூன் திரப்பயிற்சியின்மையினானே ஆத்மஞானமில்லாதவனும், குருஉபதேசித்த அருத்தத்தில் இஃதில்வாறு ஆகாதென்னும்விபரீதருபநாஸ்திக்யமதியுடையவனும், இஃதிவ்வாறாமா ஆகாதாவென்னும் ஐயப்பாட்டைபாண்டுமுடையவனும், ஆகிய இம்மூவரும் புருடார்த்தங்கெட்டவராதலின் கெட்டேபோவர். ஐப்பாட்டுடையவனோ மிகவுங்கெட்டே போவன், ஏன்னை, சமுசயாத்மாவிற்கு இவ்வுலகமும்மில்லை அவ்வுலகமில்லையாகலின், ஒரு சிறிதுஞ்சுகமேகிடையாதாம். அறிபாமைபசிரத்தையுள்ளவர்கட்கோ பரலோக சுகமாத்மாரம் கிடையாதாம். இநலோகத்தோ, போஜனாகசுகத்திற்குத் தடையின்றாகலிற்கிடைக்கும். சமுசயாத்மாவிற்கோ உபயமுமேகிடையாதாம். சமுசயத்திற்குப்பாஸ்பரவிருத்த கோடியிரண்டன்பற்றுக்கோ டண்மையானே, எக்காற் சமுசாரசுகப்பொருட்டுமுயல்கையாமோ அக்கான்மோக்ஷமார்க்க கப்பிரவிருத்தியானது அதனைத்தடைப்படுத்தும், முத்தியின்பொருட்டு முயல்கையுண்டாம் போதோ குடும்பமுயல்கையதனைத்தடுக்கும் என்பதாம். இன்னணம் பிராண்மோம், ஆகலின் ஐபமுற்றவன் எங்கும் எப்போதும் எவ்வகையினும் பெரும்பாவினேயாவன். இதனானேயன்றோ, சரகுவும் மாண்டவ்யமுனிவரைநோக்கி “தருமமுமுதையமுணர்ந்த பகவனீ நெடுங்காலந்தளர்வுதீர்த்தா, யருவினையேனை யப்பாடறுத்தியாலையம்மோ லரந்தையுண்டோ” என்றிவ்வாறு கூறினர்.

48

(அ - கை.) ஞானமடைந்தவனுக்குச் சமுசயாதிகள் நசித்துவிடு மென்றருளல்.—

சு. சூதஜாநரீதஞ்ஜாநநாஸிதாவியஸம்ஸயம், யொ
நாலாலிகைபிபாணவ்யுதிநூவதாநிநு.

க. மெய்யாமறிவிற்பராகி மிளிர்ந்தனான், மையா
வையும் போக்கிடவாக்கின ராக்கியோகாற், பொய்யாம் வினை
யாவுமெய்யாமெனப்பொன்றின்ற, துய்யோரையுமாங்கவை
மன்னவதோயவற்றோ.

வி. ஆத்ம ஞானரதம் = ஆத்மஞானத்தில் அதனு
பாயமாயயோகத்தில் நிஷ்டாவந்தன அவைபந்தியாவாம்.
ஞானநாசித அகிலசம்சயம் = அந்நிஷ்டையினாலேகிடைக்
கப்பெற்ற ஞானத்தினாலே அதாவது ஆத்ம தத்துவ
சாക്ഷாத்காரத்தினாலே கெடுக்கப்பெற்றன அகிலசமுசபங்
கள் எவனும் அத்தகையனே அவைபந்தியாவாம். அகில
சமுசயமாவன:—ஆத்மா தேகாதி சங்காதமா அதினும்
அயலா, அதினும் அயலாயினும், கருத்தாவா அகருத்
தாவா, அகருத்தா வாயினும் போகத்தாவா அபோக்
தாவா; அபோக்தாவாயினும் அனுவாவிபுவா, விபுவெனி
னும், துக்கியா சுகிபா என்னும் இவை முதலியவாம்.
முதலியவென்றதனானே தேகத்தினும் அயலாக ஆத்மா
வில்லையென்னும் குதர்க்கமுங் கோடற்பாற்றும்; அஃதா
மாறும் அதன் நிராகரணமும் இன்னணமாம்:—தேக அதி
ரித்த ஆத்மா உளதென்பதே அசித்தமாம், அளவையின்மை
யின்; ஆகத்தினும் அயலாய ஆத்மாவில் காட்சியளவை
யாகாதாம், வெள்ளையன்யான் இளைத்தவன்யான் செல்கின்
றேன் என்றற்றோடக்கத்துக்காஷியானே ஆகத்திற்கே அக
மர்த்த ஆத்மரூபத்தன்மையானே அருபவம் ஆகலின், அத
னின் அயலாய ஆன்மாவிற்குக் காட்சித்தன்மைகூடாமை
யின்; இக்காட்சியானது தேகாத்மைக்கிய அத்தியாசநிபந்
தனமெனல் பொருந்தாதாம், அத்தியாசத்தன்மைக் கற்
பனைக்குத்தேகத்தினும் அயலாய ஆத்மசித்தி அதனைத்தன்
மையானே அன்னியோன்னிய ஆகிரயமாதலின், என

துடம்பு வெள்ளை என்று தேகாத்மபேதப் பிரத்யக்ஷ தரிசனத்தானே வெள்ளையன்யான் என்பதற்குக் கௌணத்ம அபேத விஷயத்தன்மையாம் எனல்பொருந்தாதாம்; தேக பின்னமாகயானென்பதின் பொருள்தோற்றமையானும், எத்தகைய நினதெனக்கடாவின், இளைத்தவெனதுதேகம் வெள்ளையென்பதாகயான் என்பதன்பொருளின் விவரண தரிசனத்தானும், எனதுடம்பென்பதற்கே எனதாத்மா என்பதேபோலக் கௌணபேத விஷயத்தன்மையுசிதமாதலின். எவ்வியான்பாவியத்திற்குய் தந்தையரை யநுபவித்தேனே, அவ்வியான் வார்த்தகத்தில், மகன்றன்பேரரை யநுபவிக்கின்றேன், என்றுபால விருத்த தேகபேதமீதிலும், ஆன்மைக்கிய அநுசந்தானரூபப் பிரத்தியக்ஷம் தேகாத்மபேதத்தில் அளவையாம் என்பதும் அடாதாம்; பாலியசரைத் தலத்தில் அவ்வவ்வுவத்தை வேற்றுமைபாத்திரம்கோடலே யன்றித் தேகபேதங்கோடல் இன்மையாலும் எவ்வியான் பாலியத்திற்புட்டனாப்த் தாய்தந்தையரையநுபவித்தேனே, அவ்வியான் வார்த்தகத்திலிளைத்தவனாய் மகன்றன்பேரரை யநுபவிக்கின்றேன் என்று, புட்டத்தன்மை கிருசத்தன்மை தருமியின் கண்ணிருப்பதாகவே தாய் தந்தையர் பேரர் அநுபவிப்பவன் விடய அபேதப்பிரத்தியபிஞான தரிசனத்தானும், கூறிய ஊகங்கொண்டும் தேகாத்மபேதங் கோடக் கூடாமையின். எவ்வியான் கனவிற்புலியுடம்பனே, அவ்வியான் இஞ்ஞான்று மநுடவுடம்பன் எனவியக்கிரந்தேக வேற்றுமை யநுசந்தான வாயிலாக அவனேயான் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞாப் பிரத்தியக்ஷம்தேகாத்மபேதத்தில் அளவையாம் என்னற்கு; எவ்வியான் கனவிற் சுகவடிவனாகிவிடு பட்டிருந்தேனே அவ்வியான் இக்காற் நேவதத்தனாகக் கட்டுற்றிருக்கின்றேன் என்னும் பந்தமோக்ஷாந்வயி சொரூபபேத அநுசந்தான வாயிலாக அவ்வியான் என்னும்

பிரத்திய பிஞ்ஞையால் பத்தமுக்க சொருபத்தினும். அயலேயாம் அகமர்த்தம் என வழக்காதலின். உள தாகுக இஷ்டாபத்தி, சித்தார்த்தத்தில் அகம் பொருட்டு ஆத்ம அதிரித்தத்தன்மை யுண்மையின் எனின், இங்ஙன மாயின், எவ்விதின் புஷ்யுடம்பன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞையினாலும் தேக அகமர்த்தபேதமே சித்தமாம் எனவத னேனேதேகாத்மபேத அசித்திவழக்காம். சமானசத்தையை யுடைய பதார்த்தங்கனின் விலக்கநுசந்தானத்தலத்தில் எதன் அதுவிருத்திப் பிரத்திய பிஞ்ஞையோ, அதற்கு அவற்றினின்றும் வேற்றுமை அதனேசித்திக்கும், சொப் பன அதுபூதமாய சுகாத்மாவோ தேவதத்தாத்ம சமான சத்தையையுடையதன்றும் என அதன்பேதம் அகமர்த் தத்திற்காகாதாம் எனக்கூறுவதாயின்; அக்கால், கனவிற கண்ட புலித்தேகமும் மதுடதேக சடானசத்தையுடைய தன்றும் என அவற்றினும் அகமர்த்தபேதம் ஆகாதான் பது துல்வியமேயாம் யோகியாற் செய்யப்பெற்றகாயவி யூகத்தலத்திற் றேகபேத அதுசந்தானவாயிலாக அவனே யானென்றும் அவனதுகாஷியானது தேகாத்மபேதத்தில் அளவையாம், என்பதுந்தகாதாம்; ஐந்திரஜாலிகரை ஒரு வனுக்கே, கரிபரிதபதாதிகாயவியூகத்தானே, போரெதிர்ப் போரிடத்தில், போராளி எதிர்ப்போராளிவடிவபேத அது சந்தானவாயிலாக அவனேயான் எனவுண்டாம் அவனது காஷிக்கேபோலும் இதற்கும், லீலைமாத்திரவிடயகத் தன் மையானேவத்து தத்துவவியவத்தாபகத்துவ மின்மையின், அன்றாயினே ஆண்டுமில்லக்ஷணமான ஞான இச்சை பிர யத்நமுடைய போராளி எதிர்ப்போராளி வடிவத்தான் ஐந் திரஜாலிக அகமர்த்தத்திற்குப் பேதப் பிரசங்கம் வருத லின். ஆண்டு ஒரேயகமர்த்தத்திற்கு இந்திரஜாலமகிமை யானே விருத்த சொருபப் பிரதரிசனமாந்திரம் எனின்,

3-வது பிரஹ்மார்ப்பணயோக் அத்தியாயம் 323

யோகித்தலத்திலும் ஓரேயோகி சரீரரூப ஆன்மாவிற்கே யோகமகிமையானே காயவியூகப்பிர தரிசனமாத்திரம் என வுளநூலாகலாம், ஆகலின் காக்கி தேகாத்மபேதத்திற் பிரமாணமாகாதாம்.

தேகம் அநாத்மா வெளியிந்திரியத்திற்கு விடயமாகலானேனும், ஜடமாகலானேனும், குடம்போலும் என்னும் அநுபமானமும் அளவையாகாதாம், அகமர்தம் அநாத்மா உள்ளிந்திரியத்திற்கு விடயமாகலின், துக்கம் போலும்; என்னும் அநுமானமேபோலும் முதலது அப்பிரயோஜகமாதலின், வெள்ளையன் யான் அறிகின்றேன் எனத்தேகத்திற்கே அறிபவனாந்தன்மை யது பவத்தானே இரண்டாவதற்குகித்தியாதலின். “உயிரிலதேய முடம்புமிக்கும் உயிரோதான் டிரியாதாம்” என்பதாதி சுருதிகள் அதன் பேதத்தில் அளவையாம் என்பதுநதகாதாம். “மறையவன் கொல்லத்தக்கவன் அல்லன்? எனப்பிரஹ்மகத்தி ரிடேதத்தானும், அசுவமே தாதிருப அதன்பிராயச்சித்த விதானத்தானும், சுருதியே ஆத்மநாசத்தையினிது காட்டியிருத்தலின், உயிரநாசச்சுருதி ஆத்ம வித்யாப்பிரசம்சார்த்தவாத மாத்திரரூபமாதலின். ஆன்ம நாசமிலதாயினே கொல்லத்தக்கவன் அல்லன் என்னும் அந்ரிடேதமாதல், ஹநநிமித்தகமாய பிராயச்சித்தவி யாதல் பொருந்துறாதாம், அடைவுறுததன் ரிடேதத்திற்கும் நிமித்தமற்ற தன் பிராயச் சித்தத்திற்கும் பொருந்த மின்மையின், கொல்லத்தக்கவன் அல்லன் என்னுஞ்சுருதி தேகாத்மைக்கிய அத்தியாசத்தானே சம்பாதிக்கப்பெற்ற ஆத்மநாச ரிஷேதபரமெனத் தோஷமாகாதாமெனச்சொல்லற்க; இன்றளவும் தேக அநிரித்த ஆத்ம அசித்தியாதலின் அன்னியோன்னியா. கிரயம் வருமன்றோ? இவ்வண்ணம்

எதனினின்றும் தானிப்பூதங்கள்” என்பதாதி சுருதி பூத சப்தவாச்சிய ஜீவக்குழுக்கண்ணுள்ள “ஜன்மஸ்திதி” நாசத் தைப் பிரஹ்ம இலக்கணமாகக் கூறுவதாய் ஜீவர்களின் நாசத்தையே அறிவிக்கின்றது. பூதசப்தமோ ஈண்டு ஜீவ வாசியாம் “உண்டானவை பெதனால் வாழ்வுறுமோ” என்னும் வாக்கியசேடத்தாலும், “எல்லாப்பூதங்களையு மிம்சை செய்யாதொழிக” என்பதாதிகாணப் பெறுதலாலும் என்க. இவ்வண்ணம் “புத்திரனுதிக்கின் வைசவானரமாம் பத்திராண்டாகுங் கபாலம் பயிலுக” என்பதாதிகமாய ஜீவோற்பத்தி சுருதிவாக்கியமும் உதாகரிக்கத்தக்கதாம். ஜீவன் உற்பத்தியிராசங்கள் உடன்பாடாயின் செய்வதற்கின்றிச் செயாததற்கொன்றும் என்னும் வழக்காம் எனக்கினத்தற்க; தேந்தாந்தத்திலும், பிராஹ்மணத்தன்மை கூத்திரியத்தன்மை முதலியவற்றிற்குத் தேகதன்மத் தன்மையங்கோரத்தால், “பிராஹ்மணன் பிருகஸ்பதி சவத்தானே, ராஜாராஜசூயத்தால் வேட்க”

என்பதாதிகளிற் பிராஹ்மண்யாதியாகிரய பூதங்களாய ஜன்மவிநாசியார் தேகங்கட்கே கர்த்துருத் தன்மையடைவால், இயற்றியதிற்கின்றி யியற்றாததற்கொன்றும் என்னும் வழக்கிற்கு விலக்கமுடியாமையுண்மையின். ஆண்டுத்தேக தருமமாய பிநாஹ்மண்யாதிகட்கும் ஆன்மாவின் கண்ணோரப்பத்தானே கருத்துருபோக்துரு வேற்றுமையால் உரைத்ததோஷம் ஒண்ணதாமெனின்? இன்னணமாயின் தேகாத்மவாதத்திலும் அயற்பாலுள்ள கருத்துருத்தகைமைக்கு அயலிடத்தேயாரோப சம்பவத்தால் அறைந்ததோடமாகாதாமெனச் சரிப்படுத்திக்கோடாத தென்னைகொல்! ஆத்மாவிற்கு ஜன்ம நாசமுடன்படிற் பிறந்த மாதிரத்திற்கு முலையுண்கை முதலியவற்றில் மூயல்கை முற்ற

தாம், அக்காரணத்தானே, இத்தனபானம், இஷ்டசாதனம் தனபான்னத்தன்மையால், முன்பவித்தனபானம் போலும், என்னும் அதுமிதிக்கு முற்பிறப்பிலுற்ற தனபானத்துள்ள இஷ்ட சாதனத்தன்மை வியாத்திஸ்மரண அதினைத்தன்மையானே பூர்வதேக சம்பந்தமாக ஆன்மாவின் நிலைபேறின்றி அஃதேலாமையின் என வியம்பற்க; இங்ஙனமாயினும், பக்கத்தன்மையானே யபிமதமாய ஸ்தன்யபான உபஸ்திதி, அசிந்திய ஆத்மபுதபரமேசுவர சங்கற்பசக்தி மகிமையானே யெனவொருதலையா யுரைக்கவேண்டி யிருத்தலின் பிறந்த மாத்திரப் பிரவிருத்திக்கும் அதனானேயே பொருத்தமுண்மையின், இஷ்டசாதனத்தன்மை யனுமிதிக்கு அநபேக்ஷிதத்தன்மையானே அதன் ஹேது வியாத்தி ஸ்மரணப் பொருட்டு ஆன்மாவின் நிலைபேறு அசித்தியாதலின். ஆண்டு அதிட்டமுகிமையானே பக்க உபஸ்திதியெனின்? அதனானேயே முயல்கைக்கும் துணிவுபேறுதலின் கருதல் வீணைதல் ஆங்கே நிலைபெறுதலாம். அதிட்ட ஆதாரத்தன்மையானே முற்பிறப்புற்ற ஆத்மத்திதியென்னற்க; அதிட்டகாரணத்தன்மை வாகியானும் பரமேசுவரசம்பந்த சக்திகாரணத்தன்மை கோடப்பெறுதலால், அதனானே முயல்கையாகிய வழிதேக அதிரித்தநித்திய ஆத்மசித்திய தீனமாய அதிட்டத்திற்குக் கோடல்கூடாமையின். ஆகலின் தேகாத்மபேதத்திற் பிரமாணமில்லாம். தேகாத்மவாதத்திலே வெள்ளையன்யான் என்பதாதிக்காட்சியும், பிரஹ்மகத்தி நிதேத அதன்பிராயச்சித்த சாஸ்திரமும், எதனினின் றாந்தா னிப்பூதங்கள் என்பதாதியாக முன்னதாகரிக்கப்பெற்ற வாக்கியக்குழுக்களும், பிரமாணங்களாம். என்னுங் குதர்க்கத்தைக் கடவல்லியே விலக்கியுளது:—பாவன் இவ்வான்மாவை ஹநக்கிரியையின்கருத்தாவெனவறிவனே, பாவன்றான் இவ்வான்மாவைஹந்கரும

பூதமாக வெண்ணுவதோ, அவ்விருவருமே தேகாத்மிருக்த ஆத்மதத்துவத்தை அறியாதவராவர்;” இதுகொல்லாது கொலையையுமுறது ஆதலின். இவ்வண்ணம் ஆத்மாவின் கண்ணே கொல்வது கொல்லப்படுவது ஆந்தன்மை யபிமானத்திற்குத் தேகவிவித்த ஆத்ம சொரூப அஞ்ஞான மூலகத்தன்மை வருணனத்தானே தேகாத்ம வாதத்திற் சுருதிப்பிரமாணம் யாதோதப் பெற்றதோ அது அகம் றப்பெற்றதாம். “மறையவன் கொல்லத்தக்கவ னல்லன்” என்பதாதிஹத்யா நிஷேதசாஸ்திரத்திற்கும், அசுவமே தாதியதன் பிராயச்சித்த சாஸ்திரத்திற்கும், தேகாத்மைக் கிய அத்தியாச நிபந்தனத்தானே பொருத்தமிருத்தலின், அதனற்றேகாத்மவாத அசித்தியாதலின். கொல்லத்தக் கவனல்லன் என்னுஞ்சாஸ்திரம் ஆத்மாவின் ஹந்தவ்யத் தன்மையைப் பிரதிபாதிக்கின்றதில்லை, அவ்வாறாயினோ, ஹந்தவ்யன் ஹந்தவ்யன் என்னும் ஆவிருத்திலக்ஷண வாக்கிய பேதப்பிரசங்கம் வருதலின்; மற்றோ, தேக ஐக் கிய அத்தியாசத்தாலாய ஆன்மாவின் ஹந்தவ்யத்தன் மையை நிடைதிக்கின்றது. பிராயச்சித்த சாஸ்திரமும் அவ் விருவருமறியார் எனமொழிந்த முறையானே தேகாதியதி ரித்த அகர்த்ரு ஆத்மசொரூப அஞ்ஞானத்தானே ஆத்மா வைக்கொல்பவன் என்றெண்ணுகின்றவனுக்குச் செய்யத் தக்க சிறப்பைப்பிதேசிக்கின்ற தன்றித்தன்னுபதேசிக்கப் பெற்ற பிராயச்சித்த நிமித்தபூத ஹந்தத்திற்கு ஆத்மாவின் கண்ணே தாத்விதத்தன்மையையும் போதிக்கின்றதென்றின் றும். புலப்படாமையினாலும், மொழிந்தமுறையானேவாக் கியபேதப் பிரசங்கத்தானும், வேறோராற்றூற் பெறப்படாத சுருதிசதவிரோதத்தானும். இவ்வண்ணம், எதினினின்றந் தான் இப்பூதங்கள் என்னுஞ் சுருதியும் உலகப்பிரசித்தமாய் பிராணிகளின் ஜன்மஸ்திதி நாசத்தைப் பிளஹம் லக்ஷணத்

தன் ஸம்பாநே யுபதேசிக்கின்றது. ஜாதேஷ்டி வாக்கிய
மும் புத்திர ஜநந்தை யெண்ணுபவனுக்கு அதன் நிமித்த
மாக, இஷ்டியை விதிக்கின்றது. எல்லாவிதிரிடேத சாஸ்
திரங்கட்கும் அதத்துவவித்து விஷயத்தன்மையுண்மையின்.
அகம்பிரதிதி அத்தியாசத்தன்மைக் கற்பனைக்குத்தேகாதி
யதிரிந்த ஆத்ம சித்தியதினத் தன்மையுண்மையின் அன்னி
யோன்னியாசிரயமாம் என்பதுங்கூடாதாம்; அவரிரு
வருமறியார், உடலஞ்சிதையினுஞ் சிதையாதது என்னுஞ்
சுருதியினுனே தேகாதி யத்தியாசத்திற்கும் அதனினும்
அயலாய ஆன்மாவிற்கும் உபதேசிக்கப் பெற்றிருக்குந்தன்
மைப்பான் நம்மனோரானே அத்தியாசத்திற்கு அகம்பிதத்
தன்மை யுண்மையின். சுருதிபொன்றாலேயே நன்கு
தெரிந்து கொள்ளத்தக்க வஸ்துவின்பால் சுருதிப்படியே
விடைவிடுக்க வேண்டிமன்றோ. சுருதிக்குக்காகவி விரோதம்
சங்கித்தஸ்தகாதாம், செவியினுனே தெரியவருவதாய ஓசை
யின்பொருட்டுச் சாதகமில்லாத விழியைப்போல மறை
பொன்றினுனேயே கவரப்பெறும் ஆன்மாவின்பொருட்டுச்
சாதகமாகாத கட்டுக்கு அதன்பாதகமாதலுங்கூடாமையின்.
ஆகலின், ஆன்மஜன்ம விநாசப்பிரதிபாதகமாக யாதொரு
சுருதியுமிலாதாம் எனவதனால் ஆகான்மத்தன்மைச் சித்தி
யிலதாமென்பது கருந்து என்பதுசுருக்கம். யோக அஸ்த
அகிலகர்மாணாம்=யோகத்தானே அஸ்தங்களாயின சகல
கருமங்களும் எனவதால் அவனை, ஞானியோபிராரப்தத்தினும்
வேறாமருமத்தை யழிப்பன், யோகியோ சமாதியப்பியாச
வலுவானே பிராரப்தத்தையும் கெடுப்பன் என்றருளுவார்
யோகாஸ்தானில் கர்மாணாம் என்றருளினார். ஹேரிருப!
தாமி=பக்திதாரினத்தன்மைமுதலிய கருமங்கள் ஆதல் கட
டுப்படுத்தவாரம். இப்பொருள் ஸீபகானும் “தொல்லறி
வாலேயையுறவற்றோர் துறவற்றோர் என்றருளினார். சகர

ஆராதனர்த்த கருமானுஷ்டான லக்ஷணயோகத்தானே ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் சமர்ப்பிதமாங் கருமங்கள் எவனால் அவனை யெனப்பொருள்கோடலுமுண்டு. அதற்கேற்ப, தத்தவம் பதார்த்த ஐக்கியவிஷயகமாய்க் கருமயோகபல பூதமாய் ஞானத்தானே மிகச்சின்னங்களாயின சமுசயங்கள் “சிதை படுகின்றன ஐயங்கள் எவையும்” என்பதாதி சுருதிப் பிர சித்தியானே, எவனால் அவனையென அமைத்துக்கோட லாம். இதனானே, ஆன்மலாபத்தினுமயலிலாபம்மில்ை” என்ப தாதி சுருதிப்பிரசித்த பரமபுருடார்த்தலாப முடைமை யின் ஆன்மாவை யறிந்தடைந்த முக்தனைக் கருமங்கள் கட்டாவாம்.

யோகாஸ்தாகிலகர்மாணம் என்றருளியதற்குதாகர ணம்;—ஞானவாசிட்டம்:—சீவனாயிருந்துகாணுஞ் சிப்பர தத்துவத்தே, மேவிய நனவையுற்றோர் வெம்பவமோகமார்க்க கத், தோவலில் சுழுத்தியுற்றோரோர் முதிர் பிராசையாலே, பாவனை நலனிற்றிங்கிற்பயிலும் வாதனையை மாய்த்தோர்.

சுத்தமான தற்பரத்தினைத் தழுவினே தொடர்ந்தவுன் மதியாலே, பொத்து நிற்பவர்தம்மை யெப்போசம்வந்து னு பிணிசெயவற்றா, மெத்துயோகத்தை முதலியபகையெலாம் விசாரமே மிகுந்தோர்தம், புத்தியைச் சிறிதசைத்திடாவசந் தனற் பொருப்பசைவது முண்டோ.

அலங்கன்மா தரிங்கிதங்களைச் சைசவத்த நிகிலா னெனச் சற்றுங், கலங்கலாதகெம்பிரமாமதியினன் கடவுள் வான் பேற் றெண்ணம், விலங்கியன்ன தன்னாந்தவிட்டிலேமேவினன் மதியாறு, துலங்கியோங்கியவுத்தராயணத்திலேசுடர்விடுகி ரென்ன.

மூவராகிய முதல்வருமரருளமாய்த்தகித்தரும்வாழுஞ், சீவன்முத்தியாம் பதமடைந்தருந்தவன் செறியுமாந்தத்தி,

வேவ்வின்றிய நிறைவினாலாந்தமுதிர்ச்சியாம் பதமுற்றா,
வைதானபேராந்தமதுவிலவ்வினினுற்றிகழ்வுற்றான்.

ஒருகண்ண்செறிவருட நூறென்னினு முயர்ந்தவப்பத்
முற்றோர், வருபவந்தருமேதுவாய்க் காண்பனமருவுமிவ்விழி
மேவார், பெருமையானவிப்பதத்தினுத்தாலகன்பிறைகேளா
ராறாலே, யருகுறாவகைகித்தி பூமிபைக்கடிந்தமைந் திருந்
துணர்வுற்றான்.

பார்த்தவுள்ளத்தினொருமையின் செறிவினைப்பழகலாற்
பெருஞ்சித்து, நிரந்தரித்தெங்குஞ்சுமமதாயினன்புவி நிறை
வுறும்வெயிலென்னத், திரந்தருஞ்சித்தினொருமையைநெடும்
பகற்செறிபரிசயஞ்செய்ய, வரந்தைதீர்த்தசுற்பாவசாமானிய
மடைந்தனனதனாலே.

தெரிவதாமிவற்றுதயமத்தமமுற ன்சித்திராவிபோலப்
பெரியதாய்ச்சுமவின்பமாம் பதவியின்பேற்றினுபசாந்தி,
புரியுநெஞ்சினுன் பிறவியுமையமும்போய்ச் சாற்ககனம்
போல், விரியுநின்மலசாந்தமெய்யொளி நிறைவேதனவடிவா
னன்.

குறுந்திராட்டி:--சுத்தமாகவுள்ளதன்சொருபமேதெளிந்
தவன், முத்தனாகும் முத்தனும்மலனிவன் மொழிந்திடிற்,
சத்துருானனின்பமானதற்சொருபமன்றிபோர், வத்துவிந்
மைபிற்பிணிக்கமாயைதானுமில்லைபே.

இவைபோன்றவை யுய்த்துரைத்துக்கொள்க. பிரஹ்ம
நிஷ்டையிலுருந்த அமுந்தயாவுஞ் சிம்மயமாகவே தோற்ற
லின் நுகர்வினையும் அணுகாதாமென்பது ஜீவன்முக்திவிவே
கம், ஸ்ரீசதாசிவப்பிரஹ்மேந்திரசரிதமும் இதையுணர்த்தும்,
இவ்வதுபவத்தைச் சுவாநுபவத்திருவாக்கினுங்காணலாம்:--
சுவருறையுமோவியங்கள் சுவரேயென்றல் சபாவமதிபோற்

பரத்திறேன்றாநின்ற, பவமுதலாஞ்சங்கற்ப விகற்பமெல்லாம் பரவடிவாய்க்கண்டு பரவடிவமான, தவருரையுங்கழனி நகர்க்கொற்ற நாதன்றனதருளாற் பேதமதிரயினேற்கிங், கிவனவனானதுவென்னும் பேதமின்றி யெவ்வுருவுஞ்சின்மய மாயிருந்தவாதே.

49

(அ - கை.) ஞானத்தினும் யோகத்திற்கு பிரஹ்மார்ப்பணயோகத்திற்குக் காட்டடிபருளிப் பிரஹ்மார்ப்பணயோகத்தையுப சங்கரித்தருளுகின்றார்:—

சு. ஜாநவஹுஹாரணஸம்ஹதிஜீ தாவதாசு
விவாஸதீஸம்ஸயந்தஸூரெஜாமுகோஹவேநாஃ.

க. ஆனதான்மனத்தின் மேவுமஞ்ஞதைப்பலத்தினு, னானவானவைபென் னரந்தைபென்ப யாவையும், ஞானவானைவிசி நாசநண்ணுமாநயந்துமேன், மோனஞானியோக முற்றுமுத்திபெற்று வாழ்கவே.

அகஜானபத்மவருக்கென்னுஞ், சுகஜானபத்மபதந் தொழுவாஞ், சுகஜாமலதன்பரதாமமதின், மிகஜாகரரித்தி ரைமேவுறவே.

ஓம்தத்சத்திதி உபநிடதர்த்த கருப்பம்வாய்ந்த ஸ்ரீமத் கணேசகீதையென்னும் யோகாமிருத அர்த்தசாஸ்திரத்தில் ஸ்ரீமதாதி கணேசபுராணத்திலுள்ள ஸ்ரீகஜானவரேண்ய சம்வாதத்தில் பிரஹ்மார்ப்பண யோகமென்னும்.

முன்னுவது அத்தீயாயம் முற்றிற்று.

வி. எக்காரணத்தால் ஐயப்பாடுற்றவன் இருவகையாய உலகசுகங்குளினின்றும் பிரட்டனாவான் என அருளப் பெற்றதோ, தஸ்மாத் = அக்காரணத்தானே, அந்த: சம்ஸயம் = இருதயத்தின் கண்ணெழும்மொழிந்த விதமாய

ஐயத்தாத, ஞானகட்கப்ரஹாரேண=மெய்யுணர்வுவாளால்
வீசி, சித்வா=வெட்டிப்பெறிந்து, யோகயுக்தோப வேத்நர:=
பிரஹ்மரிஷ்டடையேயுடையவனாக அதிகரியாகவேண்டும்.
எவ்விதமாயது சம்சயிமென்னில், அஞ்ஞதாபலாத் சம்பூ
தம் = அறியாமையின்வலுவின்னிலே ஆக்கமுற்றெழுந்ததாம்
என்க.

ஸ்ரீபகவற்கிதை.—அறியாமையிலே பிறந்துன்றனகத்
தேவனார்தவையுறவை, நெறியாலுன்றன் ஞானமெனும்
வாளால்வெட்டி யறநீக்கிக், குறியாலுன்றன் வினைவினைத்
துக் கொள்வாயென்றுகூறின, னுறியார்வெண்ணெய்தொட்
டுண்டிவ் வுலகமுண்டதிருவாயான்.

மெய்ம்மொழியுடையாருமிது கூறுவார்:—வருந்திய
சரியைதீர்த்த மந்திரஞ்செபங்கன்பூசை, பொருந்தியதியான
யோகம் போதத்திற்கேதுவாகுந், திருந்தியஞானமுற்றறத்
சிற்சொருபத்ததனோக்கி, யிருந்திடுமிவையின்பாரா கின்ப
னாமியோகியன்றே.

பிறப்பொடு பிறப்பைப்பகற்று கம்பிரப்பெருமருஞ் சற்
பொருள்பெரிதுந், திறப்புறக்காட்டுந் கணபதிகருத்தின்
பிகையெனுந் கணைச்சுரன்றன், சிறப்புறுசாதூர் தரனனி
புரிந்ததிவ்விய கிதையினுரையின், மறப்பறுமுன்றதா மத்தி
யாயம் மாமுகன்றிருவடிமகிழ்வே.

ஸ்ரீமத் பதவாக்கியப்பிரமாணமர்யாதா துரந்தரசாதூர்
தரவம்சாவதம்ச கோவிந்தசூரி சூனு ஸ்ரீ நீலகண்டபண்டித
ராற்றிய ஸ்ரீகணேசகிதை டிகையில் இது பிரஹ்மார்ப்பண
யோகமென்னும்.

• முன்னுதவத்தியாயம்

முற்றிற்று.

நான்காவது

(அ - கை.) முன்னத்தியாயத்தில் சம்யமாக்கினியில் என்பதாதினால் காயிகவாசிகமாநசிகங்களாய ச்ருவகருமங்கனின் உபரதிரூபசந்யஸ்து=சந்யாசர், அருளப்பெற்றது, தாமாங்குரமென்பதாதினானே நிஷ்காமமாய அவைகட்கே அதுஷ்டான் யோகம் அருளப்பெற்றது, பரஸ்பரம்விரோதிகளாய அவ்விருபக்கங்களுள் அடியேனுக்கெப்பக்கம் மேன்மையானது என்பதையுரை அவாவியவரென்யன்குறல்:—

வினையகாலேநலம்விடலதேநாநல, மனையனாயருளென்
றனுமன்றுளான், றனயனாமொருதந்தனுமந்திரத், தினையமா
நெறியீதெனவோதுவான்.

வி. கர்மனாம்சந்யஸ்தி: ச=வினைகளின் முற்றினுமே விடுகையும், யோக: ச=ரிட்காமமாக ஆவற்றினதேயாய். அநுஷ்டானமும், த்வயா=தேவரீரால், செய்யத்தக்கனவாக, வர்ண்யதே=வருணிக்கப்பிறற்றன; சகராமிரண்டும் பரஸ் பர சமுச்சயப்பொருட்டாம். ஏவகாரம் க்ருமங்களின் விலக் கால் சந்யாசத்திற்கே பூஜ்யதையை யுணர்த்தற்பொருட்

4-வது த்வைதசந்யாசயோக அத்தியாயம் 333

டாம். உபயோ: = இவ்விரண்டனதிடையில், யாது நிச்சி
தம்சிரேய: = துணிபரிகமேன்மைமிக்கதென, ஏகம் = இரண்
டில் ஒன்றுளதோ, அதனை, மே = அடியேன்பொருட்டி,
வத = வெளிப்படையாக் திருவருள் செய்யவேண்டும்; துஜப்
தம் துவைத உபமர்தி துவைத உபஜீவிதளாய அவற்றின் அத்
தியந்தவைலக்ஷணம் பொருட்டாம் ஹேப்ரேபா! = ஹே
அஞ்ஞாசமர்த்தரே!

பூபகவற்கீதை. — கரும நன்றெனவுமெதிர் கழறுகின்
றனை துவைத, யருமருந்தென மொழிதிபவையிரண்டினும
மல, பொருமையென்றுயரகல வுரைசெய்கென்றனன்விசய,
விருமையின் பரிசுமிதுவென விபம்பிடுமிறைவன்.

உபதேசித்தருளப்பெற்ற கருமசந்யாச கருமயோகங்
கள், ஏகபுருஷ அனுஷ்டேயங்களா? பின்னபுருஷ அனுஷ
டேயங்களா? ஆதிபதாகாதாம், கருமவதன்றியாகங்கட்குத்
திதிகதிபோலும் பரஸ்பரம் முரண்பாடுண்மையானே ஒரு
காலத்தாட்டித்தால் ஒல்லாமையின். காலவேற்றுமையா
னையதுகைக்கும் அறிஞன் அறியான் அவத்தைவேற்றுமை
யாலாதல், விரக்தி அவிரக்தி அவத்தைவேற்றுமையாலாதல்,
சந்யாச கருமயோகங்கட்கு ஓரிடத்திருத்தல் முரணமை
யின் என்னற்கு; விதவத் சந்யாசத்திற்கு விதத்தையின்
உத்தரகாலிகத்தன்மை யுண்மையானே ஞானங்கத்தன்மை
யின்மையின், “அகன்றவனானேயெத்திதக்கதாம்” என்ப
தாதி சுருதிகுறிய ஞானர்த்த சந்யாசத்திற்கே ஈண்டு ஆரா
யும் பான்மையுண்மையின். விரக்தனுக்கே கருமயோகத்தி
னும் அதிகாரித்தன்மையானே சந்யாச கருமயோகங்களில்
விரக்திபவிரக்தியாகத்தை வேற்றுமைவிவத்தையும் கூடா
மையின். ஆகலின் ஏகபுருஷ அனுஷ்டேயத்தன்மைப் பக்
கத்தில் யுகபத்தாலேபதத்தானாதல் அவற்றின் அனுஷ்டான

அசம்பவத்தானே பொருளால் இரண்டிலொன்று செய்யத் தக்கதாகச்சேர்வுற்றுழியாது மேன்மையதோ. அதுவேயாற் றத்தக்கதாம், தகவே அவ்வொன்றைபே அடியேற்கு அருள வேண்டும், இரண்டையுமேலாதாம். இதனானே பிரண்டா வதுமாகாதாம், கருமசந்யாசங்கள் பின்னபுருஷ அதுஷ்டே யங்களாயின் அந்யதர அதுஷ்டானப்பொருட்டு அடியேற்கு ஒன்றே யுபதேசித்த நுளவேண்டியதாகுர்; ஆகவேபக்க மிரண்டிலும் கருமசந்யாசங்களிடையில் மேன்மைமிக்கது இதுவே நீ ய நஷ்டிக்கவேண்டியது எனத்துணிந்தருளி யுரைத்தருளவேண்டும். ஒன்றைத்துணிந்திதுமேன்மைய தாமெனில் நன்றெனக்கொண்டு நான் நன்மையதடைவேன் எனலும் வினாவிற்கு. அ. 2; சு. 19. அ. 3; சு. 20. என்பதாதியானே கருமமே மேன்மையது அதுஷ்டிக்கத்தக் கது என்றருளியதே போதியதாமெனினும், மறித்து மறித் தும் கருமசந்யாசப் புகழ்ச்சியானே, கருமயோகமே ஏன் முதலில் அதுஷ்டிக்கவேண்டும், சந்யாசமே யேன்முதலில் அதுஷ்டிக்கக்கூடாது என்றடியேற்குத் தோற்றுகின்றது. அ. 2. சு. 3 வதில், வினையிலா மனத்தாய்மையில்லாதவ னுக்கு வைராக்கியம் சம்பவியாமையின் முதலிற் சந்யாசந் தாடிக்கப்பெற்றுளதே யென்னற்கு; விரக்தனுக்கே கரும யோகத்தில் அதிகாரித்தன்மைபானே, வைராக்கியம் எய் தாதவழிமுதலிற் கருமயோகமும் எய்தாமையின், அதன் பொருட்டாகவாதியில் ஒருதலைபாய் வைராக்கியம் அடைய வேண்டலின் கருமயோகம்போலும் கரும சந்யாசத்திற்கும் முதலின் முரணின்மையின் ஆகலின் முன்னையவுபதேசத் தானே அடியேனுக்கு அத்தியவசாயம் நன்குதிக்கவிஷ்லை, அதன்பொருட்டிப்போது அதுஷ்டிக்கத்தக்கது இதுவொன் றேமேன்மைய தென்றருளிச்செய்யவேண்டும் என்பதாம். நிச்சித்மென்ற ததற்கேயாம் வர்ண்யதே யென்றதானே

முதற்பக்ஷத்தின் முரண்காட்டப்பெற்றது; ஏகம்வத என்ற மையானே இரண்டாவது பக்ஷத்தில் அடியேற்குத் தனித் தேய்ருளவேண்டும் எனப்பெற்றது. உபயோ: யத்சிரேய: என்றதனையோ பக்கவிரண்டிலும் பலித்ததாம் வினாப் பொருள் காட்டப்பெற்றது என்றறிக. 1

(அ - கை.) இதனது உத்தரத்தை ஸ்ரீ கஜானநர் அருளல்:—

சு. க்ரியாயொமாவியொ மஸு உ ஹ ரோக்ஷஸ்ய ஸா யந, தயொரோயெ க்ரியாயொ மஸ்யா மா துஸ்ய விஸி ஷ்யதெ

சு. வினையின்போகம் வியோகமுமாயிவை, இனிய வீட்டினுக்கேதுவென்றோதுப: இனையவற்றுள்ளெறி வதி னும்வினை, பனைபனுக்குச்செயல் சிறப்பாகுமால்.

வி. க்ரியாயோக: = நிர்காமமரும அதுஷ்டானமும், வியோகஸ்சு = காயிகவாசிகமாநசிகக்கிரியைகளின்றியாகமுடி, உபௌமோக்ஷஸ்யசாதநே = ஆகிய அவ்விரண்டும் முறையாகசித்த சோதகத்தன்மையானும், தத்துவஞானஹதுத் தன்மைபானும், முத்தியின் சாதனங்களாம். தயோ: மத்யே = அவற்றின் மத்தியில், த்யாகாத் = தியாகத்தைக் குறித்து, க்ரியாயோக: = கருமயோகமானது, தஸ்ய = அவனுக்கு, விசிஷ்யதே = சிறந்ததாம். அஹ்ரக்தனாலேசெய்யப் பெற்றதியாகமானது ஏறிவிழுதற்காம், கருமியோபபித்தவன் கீழேபதனமாகான் என்னும்நியாயத்தானே, பதனமாகான் என்பது பாவமாம். 2

(அ - கை.) எத்தகைய கருமயோகம் தியாகத்தினுஞ் சிறந்தது என்றசங்கிப்ப அருளல்:—

சு. ஓம் ஓம் ஓம் உவஸஹொஷெஷ் ரயொ நகாஜ்ஞதிகிம்
வந ஸ்வஸ்தெ நாமோ நாமோ நாமோ நாமோ நாமோ நாமோ
வஸு.

க. துவந்துவங்களைன்பவுந்துதன்பதுந்துதைத்திலா,
ரவந்துவங்கவெம்பிலாரதொன்றினுந்தமன்பிலார், உவந்து
வந்துடன் பலந்துளந்துலங்கியென்றுமே, பவந்துவந்துந்
திருந்துபந்தமுந்துகிந்துவார்.

வி. த்வந்த்வதுக்கசஹேத உஷ்ணமான அபமான
லாப அலாபஜயபராஜயமுதலியவை. துவந்துவங்களாம்,
அவற்றாலாந்துக்கங்களைச்சுகிப்பவன், அவற்றால் அதுதவிக்
கன் என்பதுபொருள். இதனானே, அத்வேஷ்டாபகைவ
ரது அழிவையும் அவாவாதவன், யோநகாங்க்ஷதிகிஞ்சந்
சுகப்பிரப்தியையேனும் துக்கநிவிருத்தியை யேனும்பாவன்.
அவாவிலே, உதாசினன்போலுமிருப்பன் என்பதாம், இத்
தகைய அவன் கருமங்களினானே, பந்தனத் = யான் என
தென்னும் அபிமானருப்பாசுத்தினின்றும், மனத்தூய்மை
வலுவானே, நித்யம் சந்தாசவார் = எப்போதுஞ் சந்தாச
முடையவனாகவே யிருந்துகொண்டு, சுகம் = ஆபாசமில்லா
மல், வாக்கியசிரவணமாத்திரத்தானே யுற்பன்னமாகிய தத்
துவஞான முற்றவனாய் சத்யோமுச்யதே = உடனேவிடு படு
கின்றான்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை:— துறவுநன் றருவினைசெய்தொழிலு
நன் றவைதுணியி, லறவுநன் றருவினைகளை விடலிலங்கவை
முபல்கை, பெறலிலின்பமுமிழவிலிடருமொன்றிலின்பெரிது,
துறவுநின்றவர்பிறர்க் பெரினின்றிடுதொழிலர்.

சந்யாசத்தைக்குறித்து அந்யாசமாகப் பந்தமோகத்தின்மையானே அந்நினுள் சிறப்பென்றருளப் பெற்றது. மேலும் கருமயோகத்திற் சந்யாசத்திற்குள்ளடங்குந்தன்மை யுண்மையானும் அதனினும் அதற்குச்சிறப்பாம். அவன் ரமேசுர அர்ப்பணபுத்தியினானே அனஷ்டிக்குங்கருமத்தை டிப்பலத்வசங்கையினானே வெறுக்கான், துறக்காதிகளையும் கிரும்பான். இராகத்துவேஷ சூனியனாகலின்; அத்தகை மன்னிகளின் முயலினும் நித்தியம் செய்பப்பெற்றசந்யாச முடையவனையாவன். எதனாலிங்ஙனமோவதுனால், கருமாத்மோசகத்தன்மை யுண்மையினானும், உட்கருவுற்றசந்யாசத் தன்மை யுண்மையினானும், கருமயோகம் சிறப்பித்தருளப் பற்றதாம். 3

(அ - கை.) இதுவுமது.

சு. வடிவீகநிபுமவகுககி-ணவூரமஸம் ஹ, 20
பாஸு ஜாஸுயொரொகஸம்-ஹீதவிவகுகுணம்.

க. வீடல்கோடலென்றுகன்மம் வேறுவேறுபேறதா, பாடுவார்கண்மூடரற்ப வாய்விளார்தம் வாய்மைபோற், கோடல்கோடலென்றிரண்டிலொன்று நன்றுகொண்டுதான், நேடலோடல்செய்துபுந்தி தேர்ந்ததீர்ச்சேர்வரே.

வி. எக்தாரணத்தாலிங்ஙனமாமோ அக்தாரணத்தால், கூறியருளிய விதமாய கருமயோகமானது சந்யாசத்தினும் சிறப்பாதலின். இதனையறியாத, மூடால்பஞ்ஞா: = மூடரும் அற்பீ அறிவினரும் ஆயவர், கர்மண: தியாக சங்கிரகௌ = வினையை வீடல்கோடல்களை, பின்னபலகௌ = வேறு வேறு பிரயோசனமுடையனவாக, வதந்தி = கூறுவர், ஆன்மாவை யுணரும் வேட்கைப்பலமுடையன கருமங்கள், ஆன்மஞானபலமுடையது சந்யாசம் என்னவுரைப்பர்

அஃதசத்தாம். அருளியனிதமாய கருமவிஷ்டையில் சர்யாசத்திற்கு உள்ளடக்கமுண்மையின். விசக்ஷண: = வீர்த்தனயி தனையுணர்ந்தவனோ, தயோ: = கருமயோகமிரண்டனுள், எகம் = இரண்டனுள் ஒன்றை சம்பந்தித்தே = நன்கு முயல்க் செய்யப்பெறுதகருமமுடையவனும் சம்யமபலத்தினாலேயே, மனத்தூய்மை ஞானம் என்னும் இரண்டையுமே சம்பாதிப்பன், இங்ஙனம் கருமதற்பரனும் மொழிந்தமுறையாகவே சித்திபெறுவன் என அவற்றுள் ஒன்றையே நன்றாகப்பயிற்றுக்கவரில் மற்றதுந்தானாகவே சித்தியாநிற்கும் என்பது பொருளாம். அஞ்ஞர்களாகிய பாலர், நன்றாக ஆதம்புத்தியை வகிக்கின்றதென்னும் சாங்கியமாஞ் சந்நியாசம், கருமயோகம், என்பவற்றிற்குத் தனித்தனி முரணுற்றபலன்களை அறையாநிற்பர்; ஞானிகளறையார். முடிபுதான் யாது கொலோவெனின்? கருமசர்யாசங்களுள், தன்னதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி ஏதாவதொன்றைச் சாஸ்திரவிதிப்படி அனுஷ்டிப்பானாயின், இரண்டன்பயனாகிய ஞானவாயிலாம் மோக்ஷத்தையடையவன் என்பதாம். 4

(அ - கை.) கருமயோகங்கள் என்னும் இரண்டனுள் ஒன்றை நன்றாக அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று கருதியருளிக் கருமத்தின்கண்போக உள்ளடக்கம்கூறியருளப்பெற்றது, இப்போது யோகத்திற் கருமவுள்ளடக்கம் விளம்பியருள விழைந்து அவற்றிற்குப் பலத்தாற்பேதமில்லையென அருளிச் செய்தல்:—

சு. யஜெவ ப்ராவுதெ த்ராமா துஜெவ்யொமத் மவஸு, ஸம்முஹம் கஜகூணொபெடாமம் பொ விந்நி ஸவிந்நி.

க. கோடல் வீடில்கொண்டு கோடல்கோளிலாணையா ஸையோ, தேடலாயயோகினுந் தேடலாவையிவையே,

ஆடல்பெறையுடுமேவு யோகமாகுமாதியை, நாடலானயோக
ரான்ம ஞானமேவினாவ்வரே.

வி. யதேவபலம் = எப்பயன்றான், த்யாகாத் = மூவித
கருமசந்யாசத்தால், ப்நாப்யதே = அடையப்படுமோ, ததேவ
யோகத: = அதேபலத்தைத் தவந்தவ் எனனும் சலோகத்தி
லருளிய கருமயோகத்தானும் அடையலாம். இங்ஙனமாக
லின், கர்மண சங்கரகம்யோகம் = கருமத்தைச் சங்கிரகஞ்
செய்வதுயோகமாம், சங்கிரகிக் ப்பெறுகின்றது = தன்னுள்
எடக்கமாகக் கருமத்தின்பயன் செய்யப்பெறுகின்றது
இதனாலெனச் சங்கிரகம்யோகமாம்; இத்தகையயோகத்தை,
யோவிந்ததி சவிந்ததி = யாவன நிவனே அவன் ஆன்மாவை
யறிந்தடைந்தவன் என்பதாம்.

“யோகமே யோகுவார்மோகமே யோகமா, யாகுமா
சோகமே யேகமேயாகிலோ, ஏகாமயோகமே யேகமேயாகு
மா, மாகுமோவேறதாமாறதாமாதே” என அஃதறைய
வும்பெற்றுள்ளது. இம்மிருதியினானே யோகத்திற்கே சர்வ
பாவசூத்ய ஹேதுத்தன்மைபுண்மையின், ஆகிரமத்திரய
கருமத்தைப்பணுட்டியாதவனானும், நல்லாகிரியரது திரு
வருளானே கிடைக்கப்பெற்ற ஊகத்தால் யோகத்தையே
பயின்று முழுத்தடைவிடுத்தல் வாயிலாக ஆன்மாவையறிந்
தடைவன் என்பது பொருள்.

பூநீபகவற்கீதை : — பெருமையொன்றியதுறவு கரும
மென்றிருமையிலு, மருமையொன்றியதையுடையவையிரண்
டையுமுடைய, இருமையென்றியமவரிவையறிந்திலரியல்பி,
னெருமையென்றியுருமவ ரிவையுணர்ந்தவருணரில். ஸ்ரீ
நிஷ்டைக்களாகிய சந்யாசிகளானே எம்மேவுசூதஸ் தாவர்
கேரே அடையப்படுமோர் அதுவேயோகியரானும் சந்யாச
வடைவுவாயிலாக அடையப்பெறும்; ஆகலின், இரண்டு

ஜ்ஞபயணையுடைத்தா யிருப்பதுகொண்டு ஒன்றென்றுகாண் பவர் நன்றுகண்டவரேயாவர், மற்றையா, கார் என்பது கருத்தாம்.

(அ - கை.) வைராக்கியபில்லாதகேவலம்கருமங்களில் நியாசத்தை விநிந்தித்தருளல்:—

சு. கெவலம் சுபிணம் ந்யாஸம் ஸந்த்யாஸம் ந வஜுஸபுயாஸம், கூவபுண நிவாஸ சுபிணபாஸ ஹ லெஹவ ஜாயகெ.

க. கேவலம்கேவலத்தில் கிளத்தும்விழ்ச்சிதான், கீவ ருந்துறவென விபுதர்வேண்டிலர், ஆவலில்கிணையாயந் தியேறிதம், மேவுவன்பிரமமே மேன்மைபோகியே.

வி. கேவலம் கர்மணம்ந்யாசம் = கருமங்களைமாத்திர ம் விட்டுடாதித்தல், சுந்யாசம் = சுந்நியாசம் என்றவகிலு: புதர: = உணர்வின் உணர்வு, அகிரக்தனது சுந்நியாசம் நித்பலமாம், மாறாகப்பிரந்திய வாயபலத்ததாம் என்பது இதன்கருத்து. அநிச்சய = அசையில்லாதல், கர்ம = வினைய, சூர்வம் = செய்து, யோகி = யோகியாவான், பிர ஹ்மாவஜாயகே = பிரஹ்மத்தைப் பாயடைவன். கருமத்தற் பாயுயிரும் பிராசையனும் மனத்துப் பமை முடையாக்கணைர் புதிக்கப் பெற்றானாகப் பிரஹ்மமையான் என்பதாம்.

ஸ்ரீ பகவத்கேத:—வினையுறியிடவதனில்வினையுருந் துறவதற்கு, பெருமையுட்குறிவொல்குறியவன்வொய்கை விட, தன்வருந்தகையிப்பருணையிந்தித்தவன், தன்வருந் தொழில் புரியுமவாடைந்திவரறி.

கருமியோகபில்லாமலே சுந்யாசம் அடைவதென்பது ஹ்மபுதராயமாம் கரும நுஷ்டம் சுந்நியதித்ததக்தி யில்க்குவாழி சுந்நியாகவேதுவாய வைராக்கிய மின்மை

யுண்டாயின் உண்கையினும் அபலாயதொழில் உருசிக்கா
தாம், உண்கையிலுந் தடைதாமதம் சகிக்க முடியாதாம்;
அதுபோல, சமுசாரத்தில் வைராக்கியம் அதிதீவிரமாக
உண்டாயின் சந்யாசமல்லாத மற்றொன்று விரும்புவரா
தாம், சந்யாசத்திலும் தடைதாமதம் சகிக்கலாகாதாம். இத்
தகையதாய தீவிரதர வைராக்கியத்திற் சந்யாசமாம், இஃ
கிலதாய வழி கருமயோகமாம், என்னும் விவத்தை சம்ப
வித்தலின் யாதொருகோது மோதாதாம்;

(அ - கை.) அதனானே முறையையருளல்:

சு. நிபூனொயதவிதூதூஜி தவொயொமததூரீ,
சூதூநம் ஸவபுஹிதஸ்யம் வஸ்யநூவபுஹவிபுதெ.

க. மலமிலனாகி மனந்தனைச்சினந்து மாற்றியதொழிற்
புலன் மருவாச், சலமிலனாகிப் புலனிலவொழித்துச் சந்தத
யோகதற்பரணாய், இலனலனாகி யெங்கும்பற்றெவற்று மிடை
யற நிறைந்துளவிறையை, நலனலனாகிக் கண்டுகொண்டிரு
க்கு நாயகனயந்து நண்ணிலனே.

வி. நிர்மல: - நிட்காமதரும அனுஷ்டானத்தானே
மனத்துய்மை யுண்டாகியவழி இராகத்துவேடாதி மலாகி
தன் ஆவன், யதசித்தாத்மா-அதன்பின் பிரவர்த்தகங்களாய
இராகத்துவேடங்கள் இல்லாமையின் இஃதெனக்குண்டா
குசு, இஃதெனக்குண்டாகாதொழிக, என்னும் இச்சை இன்
மையினனே, யதம்-உபரதமாய், 'சித்தம் எவனுக்கோ' அந்
தகைய யதசித்தனாவன், யதசித்தத்தன்மையானே, யதாத்
மா-கர்மேந்திரிய வியாபார ஹீனனாவன், ஜிதக- இவ்வா
றாய அவ்வுண்முகன்.

ரகாரனிடத்திற் நிருஷ்டியை வைத்தவனுய்த் தந்தம்
விடங்களினின் றும் திருப்பப்பெற்ற எல்லாக்காரணங்களை யு
முடையவனும்த் சிறிதுபோதிற்றானே ஜிதேந்திரியனாவன்,

அதன்பின், யோகதத்பா :—யோகம்—சித்தவிருத்தி நிரோ
தம், தத்பா :—அதுவே மேலான காரியம் எவனுக்கோ அத்
தகையவன் ஆவன் ; பாகியவிடயங்களை யெல்லாம் விட்டவ
னாகிய யோகி தனதுள்ளிதயத்தின்கண் மனோமாத்திரமாயி
ருப்பவனாய், எல்லா முப்போதிய துவைதங்களையும், தனது
சங்கற்பமாத்திர அத்தியஸ்தத் தன்மையனே பிரத்தியக்
கான்மாவினும் அயலன்றென்று, ஊகத்தானும் இவ்வியா
வும் எவ்விவ்வான்மாவென்னுஞ் சாத்திரத்தானும், காண்புன்
என்பது கருத்து. அதனையேயருளுகின்றார் :—சர்வபூதஸ்
தம் ஆத்மான்ம—சங்கற்பமாத்திரத்தானே சடம் அசடம்,
யாவும் எழுந்தனவாதலின் இரஜ்ஜு உரகசமானமான அச்
சடபூதங்களில் அநுகதமாய் அதிஷ்டான சத்தைமாத்திர
ரூப ஆத்மாவை, பஸ்யந்குர்வந்நலிப்பதே—யாவன் காண்
பனோ அச்சடாசட விவேக தரிசியானவன், அறங்களையும்
மறங்களையும் ஆற்றியபோதினும், அவற்றின் பலன்களாய்
சுகதுக்கங்களாலாதல், சுவர்க்க நரகரூபங்களாலாதல், பற்
றிணையடையுன். அவ்வாறே சுருதியும் யோகிக்கு புண்
ணியபாவப்பற்றின்மையைப் புகலாநிற்கும் :—“ பதுமபலா
சத்துதகம்பற்றா, திதுபோலினியருள் பிரமமதிங்நன், மதி
யதிலறிதருமாபுருடன்பால், விதவிதவினலாம் வினைவரவா
தே ” பாவமென்றது புண்ணியத்திற்கும் உபலக்ஷணமாம்.
அற்றேலிங்நன், கருமங்கழியாததயவியாமற் கற்பங்
கோடி சதங்களினாலும் என்னும் மிருதியினே யோகியாற்
செய்யப்பெற்ற புண்ணியபாவங்கட்கும் சிறிதுபோதுதடை
யுறினும், காலாந்தரத்திலோ போகம் அவசியமுண்டாம்
என்னும் வழக்காம் எனின் ? ஆகாதாம், அவனது மைந்
தரைசவரியமடைவர், சர்வ சுகிருத்துக்கள் சாதுகிருத்தி
யத்தை, துவேஷியர் பாவகிருத்தியந்துதைவர் என யோகி
யினது மித்திரர் அமித்திரர்களிடத்திலேயே அப்பலம்ப

பந்தவின்செய்துஞ் சேர்த்திலன் எனப்பொருத்தமாய்
புருளப்பெற்றதாம்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை:—கவைதருஞ்ஞாமிரு கவிதருந்
னுமெனு, மிவைகடந்தவர்க னெழியறிவின வ்றிசையு
நவைதருந்தொழில்செயின நலிவநெ ளகவரைபவை, ப
கடந்தவர்கள் வினையவை துறந்தடைகுவதென்.

நிட்காமமாக ஈசரார்ப்பணமதியனை ஆதாந்தப
பெற்ற கருமத்தோடுகடியவன், நிரூபணமனத்தையு, ப
கையும புற்கலத்தையும் வாய்ப்புரிந்தவனாய், பிறற்றம
தம்பாந்தங்குகின் ஆத்மபூத ஆத்மவை யுடையவன்
ஆநாவது ஆத்மபூத ஆத்மதத்வநரிசியாகி இருப்பான் ;
தகைபன் லோகாதுக்கிரகப்பொருட்நி ஆதல் இயற்கை
தல் வினைவினைத்தபோதிலும் பந்தமுறன் என்பதாம்.

செய்துஞ்சேர்த்திலன் என்பதற்குநாகரணம் ஞான
சுட்டம்:—பாவனைநீர் துரியமதியினைப் பீங்கிப் பவன
னுங்கடல்கடந்து பாரஞ்சேர்த்தோன், சேவனெனின்ற
சேவத்தன்மை தீர்த்தாலு மில்லறத்திற் செறிவற்றாலுங்,
வலஞ் சந்நியசியாயிருத்தபோதுங் கிளர்சுருகி மயங்கத்
கிடைப்பட்டா லுமியாவதுஞ் செய்துந் தவிர்த் தாம்பயவெ
றில்லை யிமகிரியுறுக்கடல் போவியல்பிளிப்பன்.

முயல்வறத் தாமேதோன்ற மொத்திசைப் பொரு
டம்மின், மயலறச்செல்லுங்கண் போன் மாசுறநீரார்பு
செயல்களிற்செல்லுமன்மே தெளிந் துபல் போகந்துப்த்த
றுயர்செயா தறிந்துசேர்த்தாற் சோரநத் தோழராவார்.

கண்டனவெல்லாம் பொய்பொன்றுவாத்தி லனை,
ஹம் வெங்குகனித்த, பண்டிகரா முழுதுணர்ந்த பெரி
ரைநீரது பாசமாயை, யுண்டிலையென்பவற்றிடையின்

4-வது த்வைதசங்கராயோக அத்தியாயம். 345

தமாம் பதம்புந்தியுந் தப்பற்றி, விண்டவுடங்குத்புறம்பாழ்
லகைகீ பற்றுதலும் விடலும் வேண்டா.

பராபரங்கண்டோரனைத்தும் பின்செல்வ ருலகியல்பு
பற்றார் நீங்கார், சுராலியந்தனவனத்தும் பற்றார்கள ருனி
யத்துந் துயரமெய்தார், விராவுநியதியுந்தள்ளார் வெய்பவன்
போலனுசரிப்பர் மேன்மைசான்றோ, ரிராகவனே யிவ்வாறு
நடத்தியுடைய வகிட்டமுனி யியம்பலோடும்.

வானே குகதிரவிநாரியற்றும் வாமென்னவந்துவந்து,
தானே தோன்றிய தொழிலைப்பற்றினிற் செய்துமெனச்
சனகனெண்ணிக், தீனையவருகாலஞ் செல்கால மிமையள
வுஞ் சிந்தைசெய்யா, னானே நிகழ்காலத்தோரிமைப் பின
கைதலோலாவலுற்றான்.

மிகவருகாமாதிகளாம் விகாரமடைந்தும் விண்போன்
மிக நொய்தானோ, ரகமெனலின்றிச் செயல்கள் செய்தாலுந்
தவிர்த்தாலு மழுத்தமற்றோர், சகநெறிகள்செய்திடினு மன்
னியர்போற்கண்டு குளிர்தன்மை சான்றோர், திகழ்மனமு
நினைவுமிருந்துஞ் சிறிதுமில்லாதோர் சிவன்முகத்தர்.

காயத்தின் வேறுகத் தன்னைக்கண்டோன் காயமீரினு
மறியான் கன்னற்கட்டி, தீயற்காயினுமரிந்தபோது மின்பந்
தீராதவாறு போற்றெளிந்த ஞானி, மாயத்தின் மோகத்தாற்
பேதமாகான் மணந்த பரபுருடன் மேன்மனஞ்சேர் மங்கை,
நேயத்தான் மனைத்தொழில்கள் செய்யுமாப்போ நிகழ்தொ
ழிற்செய்யினும் பரத்தினிலைமை நீங்கான்.

அபாவமே பற்றலபாவம் பாவித்தலாய்ந் துண்மைப்
பொருள் காண்டான் மனமாய்வென்பர், சுபாவமாமனத்தை
யுமுள்ளகற்றிச் சிதச்சுதைபோலு மிவ்விதய நடக்குமென்
னிற், றவாததொழிலுற்றாலு மந்தச் சித்தந் தன்வடிவிலாத
தெனச் சாற்றுகண்டாய், குவான் மறுசன்மந் தருவாதனை

துன்னுதோர் குலால வட்டம்போற்றிரிவர் குறைவின்முத்
தர். என்பனபோன்ற செய்யுள்களை யீண்டுதாகரித்துக்
கொள்க. 7

(அ - கை.) ஆன்ம உண்மையைப் பரோக்ஷஞ்செய்தவ
னே கேவலம் கருமங்களானே கட்டுப்புடான் என்பதாக
இன்றும், மற்றோ, பரோக்ஷ ஞானவானும் சங்கபலத்தியா
கத்தானே கருமபலங்களாற் கட்டுப்புடான் என்று முன்ன
ருளியதையே நினைப்பூட்டி யருளுகின்றார்:—

சு. தக்ஷவிக்ஷோமயுகூதர் கூரோஜீதி நூநுத
வனகாடிஸாநீஹிபாணி கூவடூகி கரீடஸஹ்யா.

க. விரிவதானிய தத்துவவித்தெனும் யோக, மருஷ
மான்மனும் வளைசுவனென மனமலரான், ஒருபதேகமாயிந்
தியப் பந்திகளொழுங்காய்க், கருமசங்கடாற் குயிற்றிடுமெ
னக் கருதுவனே.

வி. தத்வவித் :—பரோக்ஷமாகவே ஆத்மதத்துவத்
தை யுணர்ந்து அதன் லாபப்பொருட்டு, யோகவுக்தாத்மா—
கருமயோகத்தோடுகூடிய தேக இந்திரியாதி சங்கரதமுடை
யவனும், கரோமி இதிரமந்யதேயான் இதைச் செய்கின்
றேன் என்று ஆத்மாவிற் கருத்துருத்தகைமையை யெண்
ணுவதில்லை, ஆயின் யார்செய்கின்றார் என்றசங்கிப்ப அரு
ளல் :—ஏகாதசர் நீந்திரியாணி = பதினென்றெண்ணுடை
யன, ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கருமேந்திரியங்கள்
பதினென்றாவது மனமும் சேர்ந்ததாம்; இவைகளே, விகா
ரித்தன்மையானே கருமங்களை, குர்வந்தி—செய்கின்றன;
கர்மசங்கப்பயா = கருமமெனத்தமக்கு வகுக்கப்பட்ட முறை
பற்றியென்பதாம். நிர்னிகா ஆத்மாவினே செய்வதில்லை;
துயிலும் புருடனுடைப பிராணாதிகள் அன்னபசனாதி செய்
வனவாயே உளவாம், ஆண்டுப்புருடன் யான் செய்கின்றே

ஸ்ரீ பகவத்கீதை :—காணுங்கேட்டுமுறு மோக்குங்கா
லானடக்குங் கன வளரும், பேணுந் துறக்கு மூச்சுவிடும்பே
சும் விழிக்குஞ் சிம்பிளிக்கும், பூணுமின்னும் பல்வெனினும்
புலன்சேர்பொறியின் புணர்ப்பென்றே, தூணுங்கிரியுமென
வொன்றுந் தூளங்கான் விளங்குந் தூணிவடைபோன்.

சமாதானாகிய தத்துவவித்துச் சிறிதுஞ் செய்திலைன் எனவே சிந்தியாநிற்பன் ஆகலின்பற்றையடைபான்; அவன் சிந்தை யிவ்வாறாயின், அத்தத்துவவித்து யாதொன்றையும் காண்பதில்லையா கேட்டதில்லையாவெனின்? கேட்டடி! விழி முதலிய ஞானீனர்திரிபங்களுமும் வரக்கு முதலிய கருமேந்திரிபங்களானும் பிராணாதி வாயுபேதங்களானும் அந்தக்கரண நான்கானும் செய்யப்பெற்ற கருமங்களில் இத்திரிபங்களே இத்திரிய அருத்தங்களிற் தத்தமக்குரியவற்றிற் செல்லுகின்றன, யான் முயல்வதில்லையெனத் திட்டங்கொண்டு யாதொன்றும் யான் செய்வதேயில்லையென எண்ணிநிற்பன் எனக்கொள்க. தரிசனசிரவணபரிசனசிராண அசுவங்குன், சகசுசுரோந்திர துலக்கு கிராணரசன விபபாமங்கலாம், கதியுதிதன் கருமேந்திரியங்கட்காம், கவராதிகள் பிராணாதி கட்காம், முடல் விழித்தன் முதலியனை நகராதிகட்காம், நினைத்தன் முதலியனை உட்கருணங்கட்காம்; வெளிப்படையாகலின் விரித்திலம்.

(அ - கை.) இதுதான்ய வெளிப்படுத்துவதாய் :-
சு. தவயைபெய்யெழு மூணுவிகைக்கொட்டாய், நனுவ
தெவண்ணுபொவெழுநொட்டாய். 5000

க. உய்வதற்கெவன் வினைதனை யுருற்றுவனவன்றான், செய்வவென்பவை யாவையுஞ்சேர்க்குக் சிவத்தே, கைவரு மறமறங்கொற் கனங்கமுங்கதுவான், றைவரு மிரவியின் கதிர் சகத்திலெத்தகைத்தே.

வி. ய: = யாவன், சங்கத்தைவிட்டு, கர்மகரோதி = வினைமுயல்வனோ, அவன், ஸர்வம் அபிதத்கர்மபிரஹ்மணி அர்ப்பயேத் = அவ்வினைகள் யாவற்றையுமே பிரஹ்மத்தின் கண்ணே சமர்ப்பணஞ்செய்தல்வேண்டும். அவன், புண்ய பாபை: = பரமேசுரிடத்திலர்ப்பித்த அச்சகதுக்கபலன்க ளானே, நலிப்பதே = பற்றையடைபான். ஆண்டுத்திருஷ்டார் தம்: — பாநோ: பாநு: யதார்த்தக: = சூரியனுடைய ரஸ்யியா னதுமேத்திய அமேத்தியங்களைத் தீண்டிவதாயினும், மேத்தி யத்தன்மையையேனும் அமேத்தியத்தன்மையை யேனும் சுயம்தீண்டிவதில்லை அதுபோல இதுவுமாம் என்பதாம்.

ஸ்ரீபகவத்கீதை: — யாரெவ்வினையு மென்பொருட்டாலி யற்றிப்பயனையிகழ்வரவர், சேரும்வினைகளவற்றோடுஞ் சேரா ரெய்துந்திறமுரைக்கற், சாரவுடனே பிறந்திருந்தந்தண்டா மரையின்றகையிலையு, நீருமெனலாயிருப்பரதி னின்றோர்க் கொன்றுகழாதால்.

பரமேசுரிடத்தில், சுவாமியின்பொருட்டுப் பிருத்தி யுண்ப்போல யான்பரமேசுரர்பொருட்டுக் கருமத்தைச்செய் கின்றேன் என்னும்புத்தியானே சமர்ப்பித்து மோக்ஷபலத் திலும் அபிலாஷையையொழித்துயாவன் கருமத்தைச்செய் கின்றனனோ அவன் பாவபுண்ணியவடிவமாய் கருமத்தால் லேபப்படான்; புதுமபத்திரம் மேலேவிட்ட நீரானே நனை யாததே போலும்.

(அ - கை.) பலிதத்தைபருளல்: —

349

தஞ்சாவூர் கருணாநிதி மஜாஸிதாஸா-ஹய்யு.

ஆயிகங்கனிமாநசமா'கூமவ்வாறே

தாயகங்கருமங்களிற்றங்கும்பேயாகியரே

10

(அ - கை.) விபக்கத்திற்பாதகத்தைபருளல்:—

சு. யொமஹீநொநாநாஃகரீ-ஹ்லொஹ்யாகரொ-ஹ்
யையுதெகரீ-ஹ்லொஹ்ஸதெதாஹ்-ஹ்லொஹ்ஸதெ

க. ஈனனானயோகமானவன்ஹ்லொழிந்பலேச்சையா
லானவானவற்றுவானளந்திடாவவன்ஹ்லொழி
லீனுவானவாக்களாலிறுக்கியேயொறுக்குற
வானியானதாலறதுக்கமிக்கயில்வனே.

வி. யோக: = கருத்துருத்துவ அபிமானத்தியா
ஹீந: = அஃதில்லாதநான், தேக அபிமானியானவன், கர்
இலெளதிகவைதிகவினைகளை, பலஹ்யா = பயனடை
சையால், அலம் = மிகவும் ஆத்யர்த்தம், கரோதி = செய்க
இஃதென்னுள்ளனாக இயற்றப்பெற்றது என்னுதான்கெ
டாடுவன், யாவன், ஈ = அவன், கர்மபிஜை: = கருமா
விருத்திஹேதுக்களாய வாசனைகளானே, பத்யதே = தே
தைவிட்டவனாயினும் வாசனைப்பாசவலுவானும் தேகந்
தானேகட்டுப்படுவன். தத: = அதனானே நிறப்படை
வனாகி அடைபத்தக்கரும ஆதாரத்தானே, துக்கம்ச
துதே = துயரத்தநன்றாக அயின்றுகொண்டிருப்பன்.
மம் ஆதன்வாசனைத்தாரையும் ஒருபோதிலும் இடைய
நிக்முமென்றறிக. முற்சலோகத்திற்குங்கூட்டி.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை:—உடனாய புலனனு மனனனு மு
பாலு, நடமாகுமென முபல்வார்நாடோறு முயன்ற
விடமாகு மவ்வினையே வீடாகும் வினைப்பயனைச், கட
மெனமுயல் வாரதனலை கட்டுண்பார்.

கருத்துருத்துவ அபிமான சாமியமாயினும் ஒரே
த்தானே சிலர் கட்டறலும் சிலர் கட்டுறலும் என் என
அந்வைஷ்டம்மியத்திற்கு ஹேதுவிதுவார்:—ஈசரப்பொ
டே இவ்வினை என்பொருட்டன்று என்னும் வகையிற்

கிதனுக்கிருமபலத்தைவிடுத்துக் கருமம்புரிந்து ஞானவாயி
லரப்பெருஞ் சாந்திவுழுவமாய் மோகூத்தையேயடைவன்
யுக்தன். அயுக்தனே புலப்பற்றற்றுக் காமப்பிரயுக்தகரும
அனுஷ்டானத்தானே கிட்ப்படுவன் என்பதாம். 11.

(அ - கை.) யாங்ஙனமாயின் ஆங்கதனுச்சேதமெனின்?
ஆமாறருளல்.

சு. நலாஸகௌகே-ததுகூரயொயீஸுவவவெசு;
நகுவபுநாரயநாடவிநகூஸெஸுவதநெ.

க. ஆமுகன்மம்பாவுமே யகத்திலகற்றியே, வாழ்
மின்பமாகயோகி யொன்றுமேவனைந்திலான், சூழமன்பு
கியே செய்வித்திலான்சுகித்துமே, யாழிதன்னிலேனுநல்ல
யத்தனத்திலேனுமே.

வி. யோகி=இயம, நியம, ஆசன, பிராணயாம, பிரத்
தியாகர, தாரணையான, சமாதிரூப அஷ்டாங்கங்களோடு
கூடியபோகமுற்றவன் அதனானே, மநஸாஸகலம் கர்ம=
மனத்தினோடு எல்லாக்கருமங்களையும் யான்பிரமமென்னும்
வாக்கியார்த்த அதுசந்தானத்தையும், த்யுக்த்வா = விட்டு,
நிர்ப்பீஜ சமாதியிவிருப்பவனாக, சுகம்வசேத = அகண்டா
னந்தத்தை யதுபவித்துக்கொண்டவாழ்க அதனானே, நிர்
விகற்பத்தன்மையானே நகுர்வந் = செய்யாதவனுமாவன்,
காரயன்வாபி=செய்விபாதவனுமாவன், ஆகலின் ஸ்வப்ரே=
மகத்தானகாராகாரரூப வர்த்தத்திலாதல், சுபத்தனே=
நல்லராஜதானியில். ராஜ்யபாலனஞ்செய்து கொண்டாதல்,
மனமற்றொழுகும் மாண்டினானே, நந்தன்=சொருபானந்த
ரூபமாயிருந்துவாழ்க. நிருவிகற்பமாயயோகிக்குப் பாகியப்
பரிசுதுக்கம் இலதாம் எனச்சுருதியும் புகல்கின்றது:—
“இந்தப்புரு டன்றினென வேதனையுணர்ந்தா, லெந்தப்
பொருளிச்சித் தெவனின்புக்குடல்வேவாம்” சகல்ராணி

களின் எண்ணங்களையும் உணர்ந்துகொண்டு இருதயத்திருப்பதும் அசநாயாதிரும் அதிதமாயதும், ஆகியதன்னைக் கோடியிலொருவன் உணர்வனேல், ஏல் என்றது ஆத்மவித்தையின் தூர்லபத்தன்மையைக்காட்டியதாம். எங்ஙனம்:— இந்தப்பரமாத்மா சர்வப்பிராணிப் பிரத்தியயசாக்ஷி நேதி நேதியென்பதாதியாய்நிகழ்த்தப்பெற்றது, இதனினயலாய்க் காண்போன் கேட்போன் இனிது கருதுவனறிபவனில்லை, சமன் சர்வபூத்திருப்பவன், நித்திய சுத்தபுத்த முத்தசுபாவனயானாவேன் என்றுணர்ந்த அவன் அச்சொருபத்தினும் அயலாய மற்றொருபலபூத எவ்வஸ்துவை இச்சைசெய்து தான் சரீரத்துன்பெய்துவன்; தன்னினும் அன்னியரைய எவனுக்காகத்தான் எப்பயனுக்காகத்தான் தேகதாபத்தைச்சேர்வன்; தனக்காகவேண்டியபல மொன்றையுமோகாணும், தனக்கன்னியமாகவு மொருவனையுங்காணும், அயலொருவனிருப்பினன்றோ அவனுக்காகப் பாடுபடலாம், யாவுமேதன்வடிவமாகவன்றோ விருக்கின்றது, ஆகலின்: எந்தப்பொருளிச்சித்தெவனின்புக்குடல்வேவாம், சரீர உபாதி யாலாக்கப் பெற்ற துக்கத்தைப் பின்பற்றியேன்றுக்கப்பன், சரீரதாபத்தையேன் நனக்காக்கிக்கொள்வன்; தன்னினும் அயலாயவஸ்து ஒன்று உண்டென்றும் அதனையடையவேண்டும் என்றும் நினைவும் விழைவும் உடைய அநாத்மதரிசிக்கன்றோ, எனக்கிதுவேண்டும், மைந்தனுக்கிது மனைவிக்கிதுவென அவாநிகழ்ந்துகொண்டேயிருப்பது, இருக்குமிவனுக்கேமறித்து மறித்தும் ஜனனமரணப்பிரபந்தரூட மாயசரீரரோகம் விருத்தியாம் மேலுமேலும், சுருவான்மதரிசிகட்கோ அஃத சம்பவமாமென வறிகவென்பதுபொருள்.

ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை:—அன்பவினையாகுபயன் விட்டமை தியாலை, யொன்பதுபொய்வாசல மையூரதனினுள்ளேயின் பவுருவாயினி திருப்பனியல்பாலே; முன்பியில்வதாம் வினை

செயாந்முயல்நியானால் சித்தத்தைச் செறித்தோன், தித்திய
வையித்திககாரியப்பிரதிபித்தருபவாயருவகருமங்கலையும்.
மனத்தானே “சுன்மத்திலகன்மம்யாவான் காண்குவன்” என
முன்னரருளிய அகர்த்திரு ஆன்மதரிசனத்தானே பரித்தி
யாகித்துச் சீவன் பறத்திருபகருத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு
வாழ்வன்; வித்தத் சுயபசம் தீவன்முத்தி காரணமாதலின்.
அற்றேல், யாவரு மென்கருப்புலன்களானே அவ்வவ்வினை
களை எப்போதும் இயற்றிக்கொண்டேயிருப்பர், ஆகவே
இயற்கையானே சேஷன்மக்கு ஆராயமாம், அந்நனமாக
எங்ஙனம் நித்தியம்செய்து கொண்டிருக்கும் வடிவிற்குச்
சர்வகம் சுயபாசம்வழி, ஒருவருமொருபொழுதினுமோர்
காலமுமிருவகை வினைசெயாதவர்களில்லையல், என்பதானே
யாகலின் எனின். உண்மையே, நேத்திரநாகி கர்ணமுகபாயு
உபந்தங்களுண்ணூர் ஒன்பதுவாயில்க ளமைந்த புரம்
போன்றபுரத்தில் அதாவது சுருதிப் பிரசித்த பிரஹ்மபுர
தேகத்தில், பாகிநகத்திற் பிரவாசிபோலும், அதன்பூகை
பரிபவாதிகாரனே மகிழ்மலும் வாடாமலும் அகங்காரம
கார குணியினாய் சுயஞ்செய்யாமலுமே செய்நியாமலுமே
வாழ்வன். அகங்காரவிழுதாந்மகர்த்தாகமென வெண்ணு
வன் என அருளுதலின் தேக இந்திரியாதிகர் கருமங்கள்
செய்யும்போது அத்தத்தாத்திய அத்திராசருப அகங்காரத்
தானே யகமெயாற்றுவின்றேன் என அத்தந்ந் எண்ணுவன்.
அத்தந்நாந் புத்திரபாரியாதிக விடத்தில் மகாரத்தானே
அவர்கள் ஆற்றும்போது யான் இவர்களைக்கொண்டு செர்
விக்கின்றேன் என்றுமுடன் உணர்வன். ஞானியோ அகங்
காரமகாரமற்றவையானே அவ்வாறுணரமாட்டான், மற்
றே, இந்திரியங்கள் இந்திரிய அருத்தங்களில் என்றருளிய
படி, தித்திய ஆத்மருபனாகவேயிருப்பன். இங்ஙனமாகவே
தித்திய ஆத்மரின்மட்டு அவித்தையானே அத்தியா

சுதங்கனாய தேகேந்திரியாதி விபாபாரங்கூட்டு விதித்தயாற் பாதமே சருவகருமசந்யாச மென்பதாம் எனயாதொரு கோதுமிலதாம். தேகேந்திரியாதியதிரித்த ஆன்மதரிசியே பிவ்வாறிருப்பன், அன்னியதே கேக ஐக்கிய அத்தியாசத் தால் தேகமேயாவன் தேகியாகான் என்னுனர்க. அகங் கேகியென்பதுபோன்றே யகந்தேகியென்பதாகவே யாவருக் கும் பிரதிதியாகின்றது, தேகோகமென்பதாகவேவானிலதாம், எனினும்வெள்ளையன்பான் இளைத்தவன்பான், பருத்தவன் யான்செல்கின்றேன் என்பதாதி வெகு வெகு புலப்பாட் டையநுசரித்தும், “முன்ன முன்ன மயலினிள்முண்டுதான் மன்னியின்னல் செய்வாதனைமாண்பினு, லன்ன மின்னவை யாதிசங்காதத்திற், நுன்னியுன்னு மகம்புந்திதோன்றுமால்” என்பதாதி மிருதியையநுசரித்தும், தேக ஐக்கிய அத்தி யாசந்துணி பாகியவழிதேகியென்னும் பிரதிதி பிரதிமாயா தேகம் என்பதுபோன்றுபசாரமாம்எனவிரித்தது சாலுமென ஆமைவாம்.

ஞானவாசிட்டத்தும் இந்நிர்மனஸ்கனைக் காணலாம்:— ஈதனைத் தஞ்சொருபமேயானிங்கெத்தை யிச்சிப்பேனெதை யிகேழ்வனென்பற்றின்மை, மாதாய்திரிது சீவன்முத்தர் மெய்யின் மன்னுமாலியானில்லைப் பிறருமில்லை, மேதகும்பின் பங்களெலா மேவின்மேவ மேவாதேன்மேவாதாயிடுகவென் றே, யோதியலாநுள்ளே பற்றின்மையுண்டேலுயர் வீட்டுக் கிதுநெறியென் னுணர்கியன்றே.

செப்பியவத்திறின் றுபற்றென்றிச்சீவத்தன்மையைச் சேராச்சீவன்முத்த, ரிப்புனியிற்றொழிலெல்லாஞ்செய்கதிர் கவின்பவுணர்வன்செய்கையியற்றினாலுந், தப்பறவேண்டிடா லுந்தொழில்குடன் னாற்றருபயன்களொரு சிறிதுந் தாக்கமாட் டா; மைப்புயல்கள் பலவிதமாயெழுந்தபேர்தும்வானகத்திற் பற்றுவகையேபோல.

காயத்திலவேறுகத் தண்ணைக்கண்டோன் காயமீரினு
மறிபான் கண்ணற்கட்டி, தீயிற்காயினு மரிந்தபோது மின்பந்
தீர்த்தவாறுபோற் றெளிந்தஞானி, மாயத்தின் மோகத்தாற்
பேதமாகான் மணந்தபுருடன்மேன் மனஞ்சேர்மங்கை,
நேயத்தான்மனைத்தொழில்கள் செய்யுமாப்போனிகழ் தொ
ழிற்செய்யி னும் பரத்தினிலைமைநீங்கான்.

விருப்பறத்தானே வந்தவெறுக்கையை வெறுக்கைநன்
றன், றொருப்படல் வேண்டுமென்றே யுள்ளன்பால் வேண்
டக்கண்டு, திருப்பொலி மார்பன்சென்று திண்புவிசேரவா
ண்டா, னிருப்புழி மெளனஞ்சாந்தி சமமெய்தி யிராக
மின்றி.

மச்சரமின்றி வந்ததொழிலொன்றின் வழியினின்று,
மெச்சியவியப்பிலா தோன்மிகுந்த பல்லாண்டு நோற்றுத்,
துச்சமிறவத்தாற் கங்கைகொணர்ந்துதொல்பிதாக்கஞய்ய,
விச்சகமிசையே கீர்த்தியீற்ற நிறுத்தினே.

கேட்டகிராதன் றனையந்தக்கேடின் முனிபார்த்தினி
போனே, தூட்டடிவறைவோர் சமரிலைமைக் கண்ணமுனி
வர்கணநாங்க, ணட்டுவிவகாரம் புரியுநவையாங் காரமாகில
நாங், கூட்டுபொறியின் றொழிலெல்லாங் கொள்ளுமனஞ்
செய்குவதன்றே.

அதனால்கங்காரத் துருவாமந்தமன நிச்சயமாகத், தித்
மாயநழுவி நெடுந ளாஞ்செறி சாக்கிரசொப்பன சமுத்திப்,
பதமாவையெயான் றையுமறியேம் பரமதுரியநிலையானேம்,
விதமாய்க் காணப்படுபொருள்கள் விமலதுரியத்தில தென்
றான்.

நிர்ப்பிஜ சமாதிக்குச் சாதனங்களாகிய அஷ்டாங்கங்
களிவையாம்:—யலநியமாசன பாரணயாமப்ரத்யாஹாரநா
னாத்தபான சமாதிகளென்பவையெட்டங்கங்களாமே. அவற்

றுள் இயமங்கள் யாவையென விரும்பியவழி விளம்பல்:—
 அஹிம்சைசத்திய அஸ்தேயம்பிரமசூரியம்=பரிக்கிரகங்கள்
 இயமங்களாம் தருக்கிலாத பிரமசூரியமெய், யுரைக்கைகள் நா
 மொழிக்கையின்னு செய்ய திருக்கை யாதொன்றுமே ராணம
 யென்றிவை, சுருக்கமாகப் பம மென்று சொல்வரால். இம்சை
 முதலிய நிஷித்தகருமங்களினின்றும் யோகியைத் தடுக்கின்
 றன் வாதலின் இயமங்கள் எனப்பெற்றன. அவற்றுள், உ
 காய்வாக்கு மனங்களானே எக்காலும் எப்பிராணிகளின்
 இம்சையுஞ் செய்யாமையே அகிம்சையாம். ஈசரகீதை
 “மனத்தால் வாக்காற்காயத்தால் வாதையாவதியாதேனு,
 மனைத்தாருயிர்க்குஞ் செய்பாத தகிஞ்சையாக வறிகவினா,
 தனிமுன்பரமாத் தருமகிசாரூமின்பந்தானுமலை, யெனைத்
 தாம் விதியிலுயிர்க்கின்ன செயினுமதுவு மினிதேயபாம்.
 குறள். தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி தின்
 னுயிர் நீக்கும்வினை.

எப்போதும் பொய்பேசாமை சத்தியம். ஆம். ஈசர
 கீதை:—“உளவாறுரைசெய றுணுரைசெயுமா நெழுஞ்சுத
 றுன், வளவாய்மைபடுதன நாடினர்தியான் மிகுமுதியார்,
 அளவாசிலமும் வாய்மையிலுள தாதலின் துதா, னுளவாசுக
 வினையாலுடையவனி யாவையுமுடையான்.

நாயனர்:—பொய்யாமை பெய்யாமைபாற்றின நம்பிறர்,
 செய்பாமை செய்பாமைநன்று.

பிறர்சொத்தை யபகரியாதிருத்தல் கன்வாமை யென
 னும் அஸ்தேயமாம். ஈசரகீதை:—மறைவினிலாகினும் வாலி
 யினிலாகினும் பிறர்பெருள் வவ்வுதல் பெரியகள்ளமாம்.
 திருவள்ளுவர்:—உள்ளத்தாலுள்ள வந்திதே பிறன்பொரு
 ளைக், கள்ளத்தாற்கள்வே மெனல்.

எட்டுவித மைதுனத்திபாகமே பிரமசரியமாம். ஈசரகிதை:—கறையுறு மறிவையர் திறங்கனவிலும், பிறழ்வறமறப்பது பிரமசாரமாம்.

சரீரத்திதிமாத்திரம் தயலாயபோகசாதன அந்நீகாரமில்லமை அபரிக்கிரகமாம். ஈசரகிதை:—அரத்தை முழுந் திடவாபத்தடைந் திடினுபன்பாலே, யிரந்தொருவலீந்திடினுமேரமைபோரமை, வருந்திமனத்தாசை யறமடக்குவான் மாசற்ற, நிரந்தரமாமியமமிவை நிராமமிரி நிகழ்த்திவாரம்: குறள்:—ஆவிதகு நீரென்றிரப்பினுநாவிற் கிரவினிரிவந்த தில். இவை ஐந்தும் இயமங்களாம்.

யோகிகளாலே இவற்றின்மாட்டுக் கொள்ளத்தக்க விசேடமிதுவெனல்:—ஜாதிகிதேசகால சமய அநவந்திந்தா; சார்வபெவமா மகா விரதம் = ஜாதி பிராஹ்மணத்தன்மை முதலியனவாம். ஆகவின் எப்போதும் யான்கொல்லேன் எனலும் அஹிம்சை ஜாதிபாற்பரிச்சிவ்வமாம். தீர்த்தாதி தேசங்களில், நியதசனாந்தகியாதிகாலத்திலாதல்; எந்நேயும் கொல்லேன் என்பது தேசகாலங்களாலே அவிச்சின்னமாம், தேவப்பிராஹ்மணத்தின்வெறுட்டன்மைதான் கொல்லேன் என்பது சமயாவச்சின்னமாம், சமயம் நியத அவசரம். என்னிடத்திலும் எங்குலத்திலும் எவன்பெயரும் டாகவும் எப்பிராணிவாயும் யான்கொல்லேன் என ஜாதி யாதி நாவகிற தம் அகவரின் வயசு உண்டாம் அஹிம்சை புண்கலைமாம். இவ்வாய் எத்தியாதிகவும் தகவச் சின்னங்களாக உலகத்தந்தக்கவாய் இவ்வாய் உலக ஜாதியாதி பூமிக விலும் அறியப்பெற்றவைய இவை சார்வ பெவமா மகா விரத தன்மைமையப்பெறுவனவாம்.

இவ்விபரங்கள் இவற்றின்—விவரம் தந்ததன் நன்னத்தியாயம் மீசரபிரணிநான்குங் போகக்கூறிக

பட்டர்தவம்வேதநூல் பயிற்லபத்தியாற், கடவுளைவழிபட ; கருதிநெஞ்சினே, டுடலுறு தூய்மை சந்தோடமோங்கிய ஈடர்மிகு நியமமாய்ச் சுருங்கச்சொல்வரால். ஈசரகீதை. ஜன்மஹேதுக்களாய காமியநருமங்களையகற்றி மோகஷ ஹேதுவாய நிட்காமதருமத்தில், நியமிக்கின்றன = பிரேரிக் கின்றனவென நியமங்களாம்.

சொசம்:—மண்ணீர்க்களாற்பாகிய மலநீக்கம், மைத் திரியாதிபாவனையானேயுள்ளகுபாதிமலநீக்கம். ஈசரகீதை:— ஆடுறு தூய்மைதானகம்புறம்புள, தோடமதிரண்டையுந் துடைத்தலென்பரால். தோயமு மண்ணுமாக்கொண்டு சுத்தமாக், காயமேவியமலங்கழுவப்பட்டதாம், வாய்மை யமுதலதாமனத்தினுற்செயுந், தூய்மையையுள்ள நற்றூய் மையென்பரால். திருக்குறள்:—புறந் தூய்மை நீரானமையு மகந் தூய்மை வாய்மைபாற் காணப்படும். தூய்மையென்ப தவா வின்மைமற்றது வாஅய்மை வேண்டவரும்.

சந்தோஷம்:—கிடைத்தது கொண்டினிது மகிழ்தல். ஈசரகீதை: கூடினகொண்டனம் பாவங்கூட்டல், சந்தோட மென்றறிஞராத் சொல்லப்பட்டதால். திருவள்ளுவர்:— வேண்டாமையன்னவிழுச் செல்வமீண்டிவல்லை, யாண்டுமொஃ தொப்பதில்.

தபம்:—வுபுவினை வாட்டல். ஈசரகீதை:— பவமார் நோவுகெட நோன்புபலவாலாக்கைமெலிவிக்கை, தவமாகு வது. யோகயாஞ்ஞவற்கியம்:—சோபித விதிரிஇற்றொ குத்தமார்க்கமாய்த், தாபித்கிருச்சுசாசந் திராணை, மாய தில்லாதிபாலாகுசோஷணம், தாபநருத்தமநீப மென்முது வார்.

நாயனார்:—அழுக்காறவா வெகுளியினனுச் சொன் னான்கு, மிழுக்காவியன்றதறம்.

சுவாத்தியாயம்:—காயத்திரிமுதலிய மந்திரங்களின் அத்தியாயனம் ஆம், முதலிய என்றதனானே ஓங்காரபஞ்சாக்ஷரஷ்டாக்ஷர அஷ்டாக்ஷர முதலவற்றைக்கொள்க. ஆம் மந்திரங்களும், வைதிகங்களெனவும்தாந்திரிகங்களெனவும் இருவிதங்களாம்; வைதிகங்களும், பிரகீத அப்பிரகீத பேதத்தானே இருவிதங்களாம்; தாந்திரிகங்களும், ஸ்திரீ பும் நபும்சுகபேதத்தானே முனிதங்களாம்; மந்திராகிரயத் தோஷமுஞ்ஞகநியனாகாலும். ஈசரகீதை:—வேதாந்தஞ்ச தருத்திரியந்தாரகாரஞ் சிவமாகிய மந்திரம் பலவின்செய மத்தியானஞ்சிறந்துள்ள, வவமானதிலாவதன்பேத மறிவார றையுப்படி கேண்மோ.

வாசிகமுபாஞ்சுமானதமென்று மதிவொரொவ்வொன் றினுக்கொன்று, தேசடைத்தென்று செப்பினர்பிறர்க்குத் தெரியவே செபித்திரஞ்செபந்தான், வாசிகமுபாஞ்சுவாயி தழடித்தன் மாத்திரமானதமடங்கி, யாசறச்சிறதைசெய்த லொன்றினுக்கொன்றாயிர மடங்குநல்லனவாம்.

ஈசரப்பிரணிதானம்:—அபிகிதங்கள் அநபிகிதங்கள் என்பனவாய் சருவகிரியைகளையும் பரமேசுரரிடத்தில் பலனைவிரும்பாமல் சமர்ப்பணஞ்செய்தல்ஆம். பெரியோ ராற்கூறவும்பெற்றுளது:—ஆசையின்றியுமாசையதொன்றி யும், மாசபம்மசபம்மெனுமாறுசெய், வீசமிங்கெவையும் நினின்வியசித், தேசினிற்பிர யுக்தமியற்றுவேன். பல்பா ரிசந்தியின் உபகாதகத்தகைமை அபிகிதமாம், பெரியோ ராற் பேசவும் பெற்றுளது:—முயல்வினாவெண்முற்றறு மாயினு, மயல்விழந்துவருந்து மருந்தவம், செயலிசை னுக்கின் மகிழ்செய்திடா, யயிலுநாய் சுவைபாயசமென் னவே.

ஈசரகீதை:—கந்தநன்மலர்கொடுகாயபூசனை, லந்தனை செயல்புகழ்வாக்கின் பூசனை, பந்தனையுறமனம் பத்தியாற்

செய்யுள், சிந்தனைநிபதமுஞ்சிவன்றன் பூசையே. நாராயண
கற்றதனாலாயபபனை நிகொல்லா லறினின் ற்ருவிடமுடைய
னின்.

இச்சொசமுதலியவை ஐந்துநிபமங்களாம்.

அற்றேல்விரோதி விழித்திருக்கும்போது யாந்ந
யமாதி சித்தியாதல் எனின்குகின்றார்:—விதர்க்கபா
மேற்பிரதிபக்ஷபாவனமாம்=இவ்விபமநியமாதிக்ரு, ஸ்
க்கை=இம்சாதிசங்கற்பங்களால், = இதனைக் கொல்லே
பொய்மொழிவேன், பிறர்சொத்தைப் பிடுங்கிடுவேன், எ
பதாதிகளானே பாதனமடைவுறுங்கால், யமாதியம
யோகி, “அக்கினிக்குடும்பினிலகந்தபித்தமேற், புகக்
சாணைன்புகழ்யமாதிகம், விக்கினவிம்சைகள் விடுத்
கோடுதல், குக்கனுங்கக்கினகுளத்தைப்போலுமால்,” எ
னும்வகையானே விதர்க்கப்பிரதி பக்ஷங்களைப்பாவிக்க
வென்பதாம்.

இப்போது விதர்க்கங்கட்குச்சொருபப் பிரகாரகார
உட்பேதபலங்களை ஐந்துபதங்களானே முறையேமொ
ந்து பிரதிபக்ஷபாவனத்தைப் புடஞ்செய்தல்:—விதர்க்
ஹிம்ஸாதய: கிருதகாரித அதுமோதிதாலோப குரே
மோகபூர்வகா மிருதுமத்யாதி மாத்ராதுக்க அஞ்ஞான
ந்தபலாஎனப்பிரதிபக்ஷபாவனம்=விதர்க்கா=இம்சாதிக
என்பதுசொருப நிர்த்தேசமாம். அவற்றுள் இம்சை
மேசெய்தல், செய்யெனச்செய்வித்தல், நல்லது நல்ல
என்று அதுமோதித்தல் எனமுவகையாம். அவற்றுள்
வொன்றும் காரணபேதத்தானே முவகைமறித்தும் தடு
லோபத்தானும் அபகரிக்கப்பட்டது இவனால் என்ன
வெஞ்சினத்தானும் தருமமுண்டாமென்னும் மயக்கத்
தனும் ஆம். இவ்விதம் ஒன்பது வகையாயது இம்வ

லோபக்குரோதமோகங்கள் மிருது மத்திய அத்திமாத்திரத்தன்மையாதியானே தனித்தனி மூலகையாகவும். அதன் வாயிலாய ஹிம்சைமூலதனனவும் மிருது தன்மையாதியானே மூலதனம். அவ்வாதே கிருதகாரித அநமோதிதங்களும் தனித்தனிவனிதமாகவருமென ஹிம்சைக்கு இருபத்தேழு வேற்றுமைகளாம். மிருதுமத்திய அத்திமாத்திரையும் தனித்தனிமூலதனம்:—மிருதுமிருது மத்திபமிருது தீவிரமிருது மிருதுமத்தியம் மத்திபமத்தியம் தீவிரமத்தியம் மிருதுதீவிரம் மத்தியதீவிரம் தீவிரதீவிரம் என. இவ்வனம்லோபங்கவனிதம், அவ்வனங்குரோதமோகங்கள் என அதன்பூர்வகிருத ஹிம்சை இருபத்தேழு வேற்றுமையுடையதாம், அவ்வன்காரிதை அநமோதிதைகளும் ஆம் என்பதாக என்பத்தொருவித பேதமாயிம்சையாம். இவ்வாதேபொய் முதலியவற்றினும் பொருத்திக்கொள்க. இவ்வகைத்தாய விதங்கங்கள், துக்கம்=நாகரதிகளையும், அஞ்ஞானம் = ஸ்வாவராதிபாவத்தையும் பிராந்திசம்சய ரூபத்தையும் போன்ற ஆந்தகாலங்களை யடைவியாரிற்கும்; என, பிரதிபந்தனம்=விவரங்க சத்திருக்களை, பாவனம்=பாவிக்கவேண்டி மென்பதாம். இப்பாவனையானே அலேதானியுற்றவழி நிர்விக்கினமாகபமாதிகள் சித்திக்கும், அவைசித்திக்கவேமனத்தாய்வைவாரிலாகக் கைவல்யம் சித்திக்குமென்ப தபிப்பிராயம்.

இப்போதுமாதிகுட்குச் சித்திருக்கவாய அவாந்தரபலத்தை முறையாகக் காட்டுகின்றார்:—அஹிம்சைப் பிரதிஷ்டையில் அதன்சந்நிதியில் வைரத்திரபாகமாம்=அஹிம்சையின்திரபாவம் உண்டாகியவழி அவ்வஹிம்சகனாகிய யோகிதொரேயனது சந்நிதியில் இயற்கைவிரோதம் வாய்ந்தகோவிபாக்கிரதிகட்கும் வைரத்தியாகமுண்டாம் என்பதுபொருள். இதனையேகருதிக்கூறப்பெற்றது வாசிட்

டத்தில்:—நல்லவருந் தியவருமன்னபோல நம்புதற்காயமு
துண்ண நண்ணினாலு, மல்லன்மலர்முகட் புணர்ந்தபோது
மொவ்வாமகிழ்ச்சிதருஞ் சாந்தியுளேரர் மரணஞ்செல்வங்,
கொல்லமரெய்தினுமசையார் புலனைநீதாலுங்குற்றமு நன்
மையுதுகர்ந்து குளிரார்வாடார்; தொல்லறிஞர் மகம்புரிந்
தோர் முனிவர்மெய்யம்பர் தூய வரியாரினும் விளங்குந் தூய
மையோரே. காயனார்:—கொல்லான்புலாலை மறுத்தானைக்
கைகூப்பி யெல்லாவுயிருந்தொழும்.

சத்தியம்பிரதிஷ்டையில் கிரியாபலாகிரயத்தன்மை =
கிரியை = தருமாதருமரூபம், அதனதுபலஞ் சுவர்க்காதிகள்
அவற்றின் ஆகிரயம், சொன்மாத் திரத்தானேதாதா, அத
னதுபாவம், தாத்தருத்தன்மையென்பதாம். யோகிக்குச்சுவர்க்
காகிபல தாதுருத்தகைமைவாங் மாத்திரத்தானே சித்திக்
கின்ற தென்பதுபொருள். திருக்குறள்:—உள்ளத்தாற்
பொய்யாதொழுக னிலகந்தாருள்ளத்து னெல்லாமுள்ளன்.
அஸ்தேயப் பிரதிஷ்டையில் மத்தேகாபஸ்தானம் = திவ்வியங்
களைய இரற்றினங்கள். கள்ளமையுள்ளபடி, கைவந்த
யோகியினது சந்திதியில் இருப்பவனாக வாகின்றன.

பிரஹ்மசாயப் பிரதிஷ்டையில் வீர்யலாபம் = வீரிய
நிரோதமே பிரம்மசாயமாம், அதுசந்தியாகவே பிரதிசயமான
சாமர்த்தியம் உண்டாம். பிரதிசய்சாமர்த்திய சாலியாகிய
யோகியாற் செய்யப்பட்ட சீடர்களிடத்துபதேசம் உடனே
பலத்தையுண்டாக்கு மென்பது நருத்தது.

அபரிக்கிரகஸ்தைரியமாக ஜன்மகதந்தைச் சம்பேரத
மாம் = எவ்வளமென்பதன்பாவம் கதந்தையாம், ஜன்மத்
தின்மாட்டுக்கதந்தை, அதனதுசம்போதம் = சாக்ஷாத்கார
மாம்; முற்பிறப்பிலியான் யார் எத்தகையனாக இருந்தேன்

என்ன்காரியஞ்செய்தேன் என அறியும் வேட்கையுண்டாயின் யாவுமே இவ்வியோகியானே நன்கறியப்பெறும்.

இவ்வண்ணம் இயமசித்தியை இசைத்து இப்போது நியமசித்தியை முறையாக அறைகின்றார்:—சௌசத்தானே தன்னங்கஜகுப்சை பிறரோடசம்சர்க்கம் = சௌசத் தொழுதும் யோகிக்குத் தன்றேகத்திற்காய்மையைப்பாராது அருவருப்புண்டாம், அசுசியியற்கையது இக்காயம், ஆக வின் அதன்கண்ணுள்ள ஒன்பதுவாயாலும் இடைவிடாமல் ஊதலையொழுதிக்கொண்டிருப்ப, எண்ணிக்கையற்ற ரோமகூபங்கரின்னிறும் வேர்வையூறிவடிந்து கொண்டிருப்ப நாரித்துயாருறுந்தும் காத்திரத்தையாவன்றன் சலியாமற் றுயரமற்றுக் கழுவிக்கொண்டே யிருக்கக்கடியவன்? பெரியோர்க்குரியுமுள்ளார் உடலமொன்பது வாயிலையுற்றது, கடினகையென்னக்கழிந்து மிழிந்தது, சட்டலம்பாகிய தூய்மையைச் சார்ந்திடா, தட்டவந்தாந்தூயதுமாருமோ” இவ்வண்ணம் தன்காயத்தில் அருவருப்படைந்தவனுக்கு, பிறர்காயங்களும் இத்தகையனவே யெனத்தோடங் காண்பவனுக்கு, அவர்தம்மோடுசம்பந்தம் ஒருக்காலும் உண்டாகவேமாட்டாது. வைராக்கியதீபம்:—எங்குளபுனன் மற் றிதுகழிஇ யிடுதற்கென்றுகாலிடைப்படுமசுந்தக், கங்குடல் குலையுமொரு மகன்மலம்புக்காடவு நாடுமேயதுபோற், பெருங்குபுன்மலவூன்பொதுபிதென் ரொழிப்பலென வருவருக் துடல்பொறுக்குந், துங்கமாதவற்கு மெங்ஙனமடவார்த் தோயவு நேயமுட்டோன்றும்.

எவனேனுந் தன்னுடம்பின்நீ நாற்பத்தானே அருவருப்பு அடையமாட்டானெனின் இத்தகையனுக்கு வைராக் கியகரணம் என்னநானாகப் போகின்றது. “தன்னுடம்பின்குச்சுக்கந்தத்தினுன், மன்னெவ்வாமிராக்முருவினன்” கன்ன

4-வது த்வைதசந்யாசயோக அத்தியாயம். 365

சந்தோஷத்தானே அநுத்தமசுகலாபம் = சந்துஷ்ட
 னாகியபோகிக்குச் சத்துவமேன்மையானே உள்ளே நிரதி
 சயமரீன ஆந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கும்; கேவலமிங்னன மாவ
 தில்லை. மாறாகவோ விஷயசம்பந்தி சுகம் விஷம்போலும்
 பிரதிகூலமாம். ஞானவாசிட்டம்:—வருபொருளிலின்பமறத்
 துய்த்துவா ராவனபொருளிற்றுன்பமிலா மகிழ்ச்சிவடிவ
 மாய, நிகர றுசந்தோட வமுதமையப்பெற்றுல் நெடுப்போக
 நஞ்சாமநிறைசந்தோட, மகனுவறவாசையில் விழுநெஞ்
 சறியைநோக்கிலழுக்குறு கண்ணாடியிலாநம்போற்றோன்ற
 மகிழ்ச்சுனமெய்திய புருடமகிமையோனைமாதவரு நராதிப
 ரும்வணங்காநிற்பர், சுகமெனுமாராயை வெல்லத்தக்கோர்
 கெல்லாநற்ப்பாது சுகாயமாஞ் சாது சங்கம்.

காரியந்திரியசுத்தியத்தி சூயத்தாற்றபத்தான் = சுவ
 தருமகிருச்சிராதியானே கிலேசபாவஷயத்தாற் காயத்தி
 ந்து அணிமாதிசுத்தியம். இந்நிரியங்கட்கும் சூக்கும
 தடைபுற்ற தூரத்துற்றவற்றின் கவர்ச்சிச் சித்தியுண்டாம்.

தவத்தின்பெருமைஞானவாசிட்டம்:—தீயமனத்தொடு
 யாமவமே பலசீவனருந்தினமா, லேயதுவிட்டனமென்றிம்
 வாணிடையெய்தரிதானதவ, மேயினனொன்றுநினைப்பிலள்
 சஞ்சலம்விட்டுவைவற்றெருமித், தாயிரமாவருடங்கள் செ
 லுத்தலுமற்றது வல்வினையே.

பாவமகன்று மனந்நெளரியப் பரபாவனை தன்வயமே
 மேவலுமில்வலகத்தையிகழ்ந்து விருப்புவெறுப் பிலளாம்,
 மாவருடங்கொராயிர நின்றிபின்மன்னுணர் வுற்றதெனக்,
 கேவலம்வந்திவனாக் கொருராய்மை கிளத்தினன்மாமல
 ரோன்.

சுகவாத்தியாயத்தானே இஷ்டமேதவதை சம்பிரபோக
 மாம் = இஷ்டமானமந் திரஜபத்தானே தனநிஷ்டதேவதை
 யின் சர்ப்பாஷணதிகள் சித்தியாகிற்கும்.

சுமாதிகித்தி ஈசுவரப்பிரணிதானத்தான் = ஈசாரிடத்
தில் விழைவின் றிச்சுகல கருமசமர்ப்பணத்தானே சுமாதி
கித்தியாம் சுமாதிகித்தத்தின் சுமாதானமாம் பிரசாத
மாம் என்றபடி. குறள்:—தனஞ்சீவமை யில்லாதான்றுள்
சேர்தாரக்கல்லான் மனக்கவலை மாற்றலரிது. இவ்வண்
னாம் அவர்தரபலசுகித யம நியமங்களை நிரூபித்துமுறையி
லடைவுற்ற ஆசனத்தையும் அதன்சாதனத்தையும் அதன்
பலத்தையும் கூறத்தொடங்கல்:—ஸ்திரசுகமாசனம் = பத்ம
சுவஸ்திகாதிபானே எத்தகைய தேகஸ்தாபனத்தால் எப்
புருடனுக்கு அவயவத்துயர் உண்டாகா வடிவச்சுகமும்
தேகசுவனமில்லா வடிவத்திரந்தன்மையும், உண்டாமோ
அதுவே முக்கியமான ஆசனமாம் பதுமாசனகிரகாநுபமோ
யாஞ்ஞவற்கியரானேபகரப் பெற்றுள்ளதாம்:—ஊருவினுபரிய
ஆனமழைவளாய், சேருவதாயடித்தலங்கள் சேர்த்தியே,
நேருமங்குட்டங்கள் கரங்கள் நேர்வதாஞ், சீரியபதுமவாத
னஞ்சென்மாறியே. ஈசாரகீதை:—விவத்திதம்பெற் றிருக்
கைவிரைந்தெழுங், கவற்றிநீர்வுறக் கற்பித்தவாதன, மவ
ற்றினெல்லையறை வரிதந்தநற், சுவத்திகம்பத்மமியாதினூர்
துய்யவாம்.

இருதுடைமேலே யீரடியேறும், பரமவிருப்பது பது
மமதாரு, மொருபதமேலேயொருபதம்வைக்க, மருவவிருப்
பது மத்தியமாகும்.

தடித்தவ்ருசா னுக்காரின்சந்துற, மடித்தவந்தாத்துள்
ளேமறையவைத். தடித்தலங்கள் செவ்வெசெல்லாங்குறத்,
தொடுத்திருத்தல்கவத்திகுமாவதே.

குறுத்திரட்டி:—தடித்தவ்ருவிரண்டின்மேற்சாரவைத்,
தடித்தலங்காரிரண் டிந்தன்கையினும், மடித்துக்காலிற்பெரு
விரல்பின் புபோர்ப், படுத்துவைத்தல்பதுமாசனமிதே.

திருந்திடப்படத்வலப், பொருந்தொடைக் கண்வைத்
துநா, லருந்தவர்க்கறஞ்சொன்ன, விரும்பிருப்புவீரமே.

ஆதனம்பயிலற்கறிபாதவற், கியாதொராதனத்தின்ப
முந்திரமுஞ், சாகாமாமதுந்நைப்பிபி லுத, லேதமற்றசகா
தனமென்பதே.

பிற்பெருந்திரட்டாதிபிற்கண்கொள்க.

பிரயத்நசைதில்ப அநந்தசமாபத்திகளால் = அதற்கும்
பிரயத்நசைதில்பம் லௌகிக உபாயமாம்; கமனம் கிருக
கிருத்தியம் தீர்த்த ஸ்நானம் முதலிய விஷயமாய எப்பிரயத்ந
மாநச உற்சாகமுளதோ அதனது சிதிலபாவமாம்; அன்றாயி
னே உற்சாதமானது வலுவிற்பேகத்தைக்கிளப்பி எங்கேனும்
போமாறு ஏவியிடும். ஆயிரம்பமைகுடங்களால் தரணி
யைத்தாங்கி திரபர்வத்தோடும் அமர்ந்திருக்கும் எவ்விவ்
நந்தபகவான் உளரோ அவரேயானாயிருக்கின்றேன் என்
னாந்தியானம் சித்தத்திற்கு அநந்தபகவானிடத்திற் சமா
பத்தியாம்; அந்நானே கூறியபடியாய் அநனசம்பாதகமாய
அசிந்திடும் உண்டாம். ஆகவே அவற்றை யாசனஞ்
சித்திக்கும் என்பதாம்.

அதனால்வந்துவ அநபிகாதமாம் = ஆசனம் சித்தியா
கியவழி சித உஷண சுகதுக்கமான அவமானத்தினால்வந்தவங்க
ளானே முன்போல உபத்திரவப்பட மாட்டான்.

இனியாசன அநந்தமாம். பரிக்கத்தக்கதாய பிராண
யாமத்தைக்கூறல்: -- அஃது னதாம்வழிசுவாசப் பிரசுவாசங்
களின் கதிரிச்சேதப்பிராணாயாமமாம் = அவ்வாசனமானது
திரமுகியவழி பிராணாயாமம் நிலைபெற்றுிற்கும், அதுவும்
சுவாசப் பிரசுவாசங்களின் கதிரிச்சேதரூபமாம்; அவற்
றாச் சுவாசம் என்பது வெளியிலிருக்கும் வாயு உள்ளே
வருதலாம். பிராசுவாசம் என்பது மீண்டும் உள்ளேயிருக்

தும் வாயு வெளியேவருதலாம், அவ்விரண்டினதூடும் சஞ்
சரனமின்மை பிராணயாமமாம். அற்றேல் இது பிராண
யாமசாமானிய இலக்கணமன்றும், அதன்னிச்சேஷங்களாய
ரேசகபூரக சூம்பகப்பிரகாரங்களில் அதன்னுகதி கூட்டா
மையின் எனின்? இதுகோதாசுரதாம், யாண்டுமே சுவாசம்
பிரசவாசங்களின்கதி விச்சேதஞ்சம்பவித்தலின். அங்ங
னமன்றோ:—மடுத்தவுள் வாயுவைவிடுத்து நிற்பல் ரேசக
மாம் அதுவேபிரசவாசரூபமாம், வெளிவாயுவை உள்ளே
நரித்தல்பூரகமாம் அதுவேசுவாசரூபமாம், உட்படம்பவிரு
த்தி சூம்பகமாம். எதன்கண்ணே கீர்போலுங் சூம்பத்தில்
நிச்சலமாகப்பிராணானெனப் பெயரிய வாயு நிலை நிறுவப்பெ
றுமோ. ஆண்டியாண்டுமே சுவாசப்பிரசவாசங்களின் கதி
விச்சேதம் உளதேயாமெனச் சங்கைக்கவகாசமில்லதாம்,
அற்றேல், சூம்பகத்திற்கதியிலதேனும் ரேசகபூரகங்களில்
உசவாசநிசுவாசகதிகள் உளவேயாம் எனின்? இதுநோஷ
மாகாதாம், அதுகமரத்திரையப்பியாசத்தானே இயற்கை
யாகச்சித்தித்திருந்த சம்பிராணகதியின் விச்சேத சம்பவ
ந்தான்.

அப்பயிற்சியையே யறைதல்:—பாகிய அப்பயந்தரன்
தம்பவிருத்தி தேசகால சங்கியைகளானே பரிதிருஷ்ட நிர்
க்ஷகுக்கும். = ரேசகம் = பாகியவிருத்தி, பூரகம் = அப்பயந்
தரவிருத்தி, சூம்பகம் = ஸ்தம்பவிருத்தி, அவற்றுள் ஒன்
வொன்றும் தேசாதிகளானே பரிசுஷிக்கத்தக்கதாம். அஃ
தெங்ஙனமெனின்:—சுவாசத்தொடைய ரேசகமரகம்போது
இருதயத்திலிருந்து வெளிப்போந்து நாகி நுகனிக்கெதிரில்
பன்னிரண்டங்குல பரியந்தம் சுவாசம்செல்கின்றது, பயிற்
சியின் முதிர்ச்சியாலே முறையாக நாகியினின்றேனும்
ஆதாரத்தினின்றேனும் வெளிப்போந்து இருபத்துநான்கு
அங்குலபரியந்தத்திலேனும், முப்பத்தாறு அங்குலபரியந்

தத்திலேனும், முடிவுபேறடையும். ஆண்டும் ரேசகப்பிரயத்ந அதிசயமுளதாய்வழி நாயியாதி பிரதேசகோபத்தானே, அது துணிதல்கூடும். வெளியிலோ, சூக்குமமான பஞ்சைவைத்து அதன் அசைவால்துணிந்துகோடல்வேண்டும், அவ்விதுதேசபரீகையாம். ரேசககாலத்தில் பிராணன்மன் ஆவிருத்திகள் 10, 20, 30, என்பதாதிகளானே காலபரீகையாம்; இம்மாதத்தினிற்றினந்தினம் 10 ரேசகங்கள்வரும்மாதத்தில் 20, உத்தரமாதத்தில் 30, என்பதாதிகளானே சங்கியையின்பரீகையாம். இவ்வண்ணம்பூரகத்தின் கண்ணும்பொருத்திக்கொள்க. சூம்பகத்திறேசவியாப் திவிசேஷம் அறியமுடியாதாமாயினும், காலசங்கியாவியாப்தி அறியவேகூடும். கனவடிவபஞ்சின்பிண்டம் பரவப்பரவரீட்சியையும் விரலத்தகைமையானே சூக்குமத்தையும் அடையும், அதுபோன்றே பிராணனும் தேசகாலசங்கியைகளானே பயிற்சிமிக்குத்தீர்க்கமாயுங் குறிக்கப்பெறாததாகிச் சூக்குமமாயும் விரியும்.

• இனிரேசகாதி மூன்றினும் அன்னியப்பிரகார மறைதல்:—பாகிய அப்யந்தரவிஷய அபேகையற்றதுநான்காவதாம் = முடிந்தவரைவாயுவை விரேகித்துப் பிள்கெய்வது வெளிக்கும்பகம், முடிந்தவரைவாயுவைப் பூரித்துப் பிள்கெய்வதுவுட்கும்பகம் ரேசகபூரகங்களை பூராதரவுசெய்யாமலேகேவலகும்பகத்தைப் பயிலாநிற்கும் அது முன்மூன்றைக்குறித்து நான்காவதாம். நித்திரையாலசியாதிகோஷத்தோடுகூடியவர்க்கு ரேசகாதிமூன்றும், அத்தோஷமற்றவர்க்கு நான்காவதாம் என்பதுவிவேகம்.

• இனிப்பிராணயாம பலத்தைக்கூறல்:—அதனுலழியும் பிரகாச ஆவரணம் = பிரகாசஸ்ய = சத்துவத்தினது, ஆவரணம் = தமம் = இருள், நித்திரையாலசியாதிலேந்து, அதனது கூடியம் உண்டாம்.

பலாந்தரம்பகரல்:—தாரணைத்தகுதிமனத்தினுக்காம்—
ஆதாரநாபிசக்கிர இருதயபுருவமத்திய பிரஹ்மரந்திராதி
தேசவிசேஷத்திற் சித்தத்தின்நிலைபேறுதாரணையாம், அதன்
கண்ணே, பிராணயாமத்தால் இரசோகுண காரியமாய் சஞ்
சலவியற்கையினின்றும் தமோகுண்காரியமாய் ஆலகியாதி
களினின்றும் அகற்றப்பெற்ற மனத்தகுதியதாகின்ற தென்
பதாம்.

ஈசரகீதை:—புராதனரோதியவியம நியமங்கள் புகன்
றனமேற், பிராணன தின்பாமமது பேசுபிராணயாமம், விரா
வியுடலுறும் வாயுவிளம்புவர்கள் பிராணனென, நிரோத
னமே செயலதனைநித்தலு மாயாமந்தான்.

மந்தமுத்தமமத்திமமென்றுமிங், கந்தநற்பிராணயாம
மறிபவர், சந்தமுற்றசுகற்பவகற்பமாய்ச், சந்தையுற்றிரண்
டாகவுஞ்செப்பினார்.

மந்தமாறிருமாத்திரை மத்திமோத்தமங்க, ளந்தவெல்
விரட்டியிரண்டுடன் மாத்திரையடக்கல், கந்தவேர்ப்புறுங்கம்
பனங்கிளம்புகையிவையா, னந்தமாச்செயுமென்றி னுக்
கொன்றுநன்மையதாம்.

அகற்பமல்லதாமந்திர யகத்திலையானவாயாமந்தான்,
சுகற்பமாவ்வியா கிருதியோங்காரஞ் சாவித்திரிதனைமுகக்
கால், வகிக்குமெல்லையாமிடம் வலம்வழங்கியவாயுவை வலி
யுறவலத்தான், முகக்கவென் றறிந்தவரியோகத்திலே முயன்
றிடமொழிந்தாரால்.

ஏசதுறமவிடத்தில்வழங்குகை, மாசதுறமல்லவலத்தி
னிவ்வாங்குகை, யாசதறத்திதியாகவடக்குகை, ரேசகபூரக
கும்பகமென்றார்.

இனிக்கிளம்பிரப்தமாயபிரத்தியாகாரத்தைக்கூறல்:—
தன் தன்விடய அசம்பிரயோகமாகச் சித்தசொருப அது

காரம்போல இந்திரியங்களின் பிரத்தியாகாரமாம்=சத்தப் பரிசுரூபரசுகந்தாதி விடயங்களினின்றும் நீக்கப்பெற்றன வாட்சரோத்திராதிகள் சித்தசொரூபத்தை யநுசரித்துச் செல்வனபோல நிகழ்ந்து நிற்கும் தம்விடய சம்பிரயோக மிலாதபோது சித்தசொரூப அநுகாரம்போலவே யெனச் சித்தந் தகையப்பெறவே சித்தமொத்து நிருத்தங்களா மிந் திரியங்கள், இதர இந்திரியஜயம்போன்று உபாயமயலொன் றை அவாவாதனவாம்; மதுகரராஜன்விழ்வுறின் மதும்கூதி கள் விழ்வுறும், புகின்பின்புகும், அதுபோலவே இந்திரியங் கள் சித்தநிரோதமாகியவழி நிரோதங்களாம், என்னுமிது பிரஷத்தியாகாரமென்றறிக.

பிரத்தியாகாரபலத்தைக்கூறல்:—அதனாற்பரமவசியத் தகைமையிந்திரியங்கட்காம் = அதிசஞ்சலங்கள் வாய்ந்த இந்திரியங்களின் மேன்மைபான்மையமாந்தன்மை=நிச்சபலத் தகைமை=விடயங்களில் முற்றினுமேபரவுதலின்மையாம். ஈசரகீதை:—இந்திரியமீட்சிதானே யிசைந்திடும் பிரத்தி யர்காரம். சூறுந்திரட்டு:—உரத்தினல்விடயந்தோறுமுகையு மைம்புலனைமீட்கை, பிரத்தியாகாரமென்னப் பேசுவர் பிரம ரிட்டர், தரித்ததேகாதிதம்மிற் றுனெனுங்கருத்தைமீட்டுப், பரத்தையேதானாய்க்காணும் பான்மையைப்பகர்வான்றே.

மெய்ம்மொழி:—சினத்தெழும் பொறிகள்சென்றுசேர் ந்துத்தம்புலன்க, ளனைத்தையுமபற்றிக்கொண்டே யவாவி னைப்பண்ணுவண்ண, நினைத்தெழுமவற்றையெல்லா நிரோ திக்கையாகுமத்தை, மனத்தினுட்பிரத்தியாகார மென்று கொண்மதித்துநீயே.

தாரணைகூறிப்பெறுகின்றது:—தேசபந்தஞ்சித்தத்தின் றாரணை = ஆதாராதிதேசங்கள் முன்மொழியப் பெற்றன, ஆண்டேனும் ஆத்மாவிலேனும் சித்தத்தின்பந்தம்=ஸ்தாப

னம், தாரணையெனப்பெறும். அதுயோகயாஞ்ஞவற்கியத் திற்கூறவும் பெற்றுளது:—இயமமாதி குணமியையின்மன, மயலிலா துதிதிதனதான்மனில், இயலலாவதைத்தாரணையென்பரால், பயமிலா துநல்யோகம்பயிலுவார். என்பதாம்.

ஈசரகீதை:—கந்தரமிதயநெற்றி கபாலநாபிகளிலொன்றிற், சந்ததஞ் சிந்தைவைக்கத்தாரணை.

மெய்ப்மொழி:—ஆதாரஞ்சுவாதிட்டானமனவிடமணி பூரம்பின், மீதாருமனாகதந்தான் வெய்யவனிடம்விசுத்தி, சாதாரவணமாமாஞ்சை சந்திரமண்டலத்து, மேதானுமிவற்றுட் சித்தமிருத்தரூரணையாமன்றே.

அதனாச்சாதிக்கத்தக்க தியானத்தைக் கூறுகின்றார்:— ஆண்டுப்பிரத்தியய ஏகதானதைதியானமாம் = ஆண்டு = முற்கூறியபடியாய் தேசத்தில், பிரத்தியயத்தின் ஏகதானதை=விருத்தியின் ஏகவிஷயப்பிரவாகம், அதுவும் இடைவிட்டு இடைவிட்டுண்டாவ தாகித்தியானமாம். அதுகூறவும்பெற்றுளது:—பகுதியின் வந்தபடியினின்மாராய், விசுதியனைத்தைவிலாபனஞ்செய்தே, த்ஞதியதாய்ப் பரிசிட்டசன்மாத்ரச், சிகிதிகழின்பினைச் சிந்தனைசெய்யே.

ஈசரகீதை:—தரித்ததேகசிந்தனை யொழுங்கொன்றோ டே சேர்ந்தது தியானமாமே.

மெய்ப்மொழி:—இலையமற்றிவற்றைக்கும்பித் திலங்கு முக்கோணத்துள்ளே, விலையமுற்றுறங்குஞ் சத்திமயக்கற வெழுப்பிமேன்மேற், கலைகளிற்சுவாலையாக்கிக் நின்றகட்ட விழ்த்தமிழ்தேயுண்ணச், சிலையமைப்புற்சசித்தந்தானோக்கு தறியானமாமே.

தியானமுதிர்ச்சியானே சந்ததம் ஏகவிஷயப்பிரவாகம் சமாதியாம் அதனைநிரூபித்தல்:—அதுவே அந்தமாத்நிரிப்பாச்சமாகிச் சொரூப சூனியம்போலச் சமாதியாம்

அதுவே = தியானமே, தியேய ஏககோசரமாக இனிதிலங்கித்தியான சொரூபஞ்ஞியம் போன்றிருப்பது சமாதியாகும். ∴ “பெரும்பிரமாகரம்பிறங்குமாமனத், திரும்பிரவாகம தகந்தையின்றியே, யநும்பிரஞாதசமாதியாகுமாற், பரம் பரத்யான மெய்ப்பயிற்சிமேன்மையால்.” என்றஃதறையப் பெற்றுளது. ஈண்டங்க அங்கிகட்கு அத்தியந்தம் அபேத முளதாமெனச் சங்கியாதொழிக; சிறிது வேற்றுமையிருத்தலின். அங்ஙனமன்றோ:—கருத்தாகரண அதுசந்தான வாயிலாகவுண்டாம் பிரத்தியயம் தியானமாம். அதன்முதற் ச்சியானே கருத்துருகரண அதுசந்தானமின்றியே தியேய மாத்திரகோசரமதாக நிரந்தரித்துநிகழ்வது சமாதியாம். அதுவே அபரவைவராக்கிய வாயிலாக ஆதரவுடன் இடை விடாமல் நீள்காலம் இனிது சேவிக்கப்பெற்று, இரஜதமங்கலையகற்றி, லேசசுகப்பிரகாசமய சத்துவமேன்மையாற் குற்றமற்றதெளிவை விளக்கும் வடிவமாகச் சிரதரந்தொடர்ந்து நிகழ்வது சம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாம். பரவைவராக்கிய வாயிலாக நிரோதப்பிரயத்தினத்தானே அதுவும் நிரோதமாகியவழி ச்ருவவிருத்தி நிரோதத்தால்நிர்ப்பீஜசமாதியாம். “விருத்திஞ்ஞியமாகவே விளங்குறுமனக்குக், கருத்ததாய்த் திதி பிரமவாகாரமதாக, விருத்தவேயது சமபிரஞாதமாமெனவே, யருத்தமாகு சமாதியென்றறைகுவர் பெரியோர்.” என்றஃதறையவும் பெற்றுளதாம். எனவிதன்பகுப்பைக் கண்டுகொள்க.

ஈசரஃதை:—ஓதுமாலம்பனமொன்றுமின்றியே, பேரதமும் போதகப்பொருளுமென்றுணர், பேதமதன்றியே யிருந்தபெற்றிநற், சாதனமாகிய சமாதியென்பரால். தாரணையாயாமத்திற்றகுதி பன்னிருமடங்காந், தாரணை தன்னிற்ரியானந் தானுமப்படியேநன்றாந், தாரணிதன்னின் ஞான

சாதனமாஞ் சமாதியேரணி தியானந்தன்னி லேத்,
சேயென்பர்.

அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதிக் கே இவ்வெட்டும் -
மென்றபடியை ஈசரகிதையின் கண்ணும் காணலாம்:-
னையுமாறிய தத்துவமியாதொன், றானிகழ்வதாரு
மெனுமியோகம், வானியலதாகியொரு வத்துவுமி
ஞுனியமதாகவறிகின்றனர் கடுயோர். மயவிஷயாத
மலமிலாதான சுகவடிவதா மாசிலொளியா, மயலி
வெனையயலென தேகமெனவறிகையோகமதுவா,
மாறாசையென முடிவிலா தூல்கள் பலமொழியுமியே
யெலா, மியலுறாத மரிய விதனிலோர் சோடசுயுமி
தாருமியல்பால்.

சுத்தமாயென்னைக் கண்டெந்தோற்றமுந்
தான, வுத்தமயோகமெல்லா யோகனும்பரமயோக,
மின்றியென்னை யாயிரங்கோடிக்காலஞ், சுத்தமெ
நாளுஞ் சிந்தையிற்றிகழக்காணர்.

அயர்வலுயோகலா தறிகையாதன, மயலறவிந்
சல்வாயுவின், சயமிகுதியான தாரணைசமாதியு, மிய
மமுமெட்டு மங்கமாம்.

உன்னருமியோகொருப்பிவன் முன்னரேயென
பெற்ற யோகிசுர்தம்மையுஞ், சென்னியால் விநாய
யுந்தேசுகள், நன்னையுமென்னை யும் வணங்கிச்சாரு

மெய்ப்மொழி:-ஓதியதியானந்தன்னுற்ற
யுள்ளவேதமில்சமாதி சொல்லினெய்திய வமிர்தந்
நீதுறு மின்பந்தானாய்மிகல் குறைவின்றியுள்ள,
தராகனுவொத் திருப்பதென்றறிகளீயே.

(அ - கை.) அற்றேல் ஆத்மாரிர்விகற்பமென்
யின் ஸிரமாத்நுருத்தகைமைமுதலிய விகற்பரயின்
கொம்புகின்றது என்னுசங்குப்ப உத்தரமருளல்:-

சு. நக்ரபாநவகதபூகங்கஸுவிதபூஜைதேயா;
தக்ரபாஜைஸவகபூகதபூஜைதேயா;

க. வினையேஜைவினையேஜை
வினையேஜைவினையேஜை
இனையவர்க்கிங்கியற்றுவதில்லையாம்
அனையவையுமாற்றலதாற்றாமல்.

வி. மயா = நிர்விகற்பமாகிய எம்மால், கிரியா = பிர
விருத்தி, கர்த்துவம் = செய்கின்றேன் என்னும் அபிமா
னம், கஸ்யசித் = எச்சந்திவிற்கும், நஸ்ருஜயதே = உண்டாக்
கப்படுவதில்லை; அவ்வாதே, கிரியாபீஜைசம்பர்க்க: = கிரியாபீஜ
பூதங்கள் = பலக்கிரியையில் ஏவுவனவாய்பலப் பிராப்தி
வாசனைகள், அவற்றோடுசம்பந்தமும், ந = எம்மாற்சிருஷ்டிக்
கப்பெறுவதில்லை; ம்றோ, அகிலம் = கிரியைகருத்துருத்த
கைமை, அதன்வாசனை என்பதாதியகிலம் கிரியாகாரகம்பல
மியாவும், சக்த்யா = “தன்குணங்களாற் கூடதேவான்ம
சக்தியினை” என்னும்சுருதிப். பிரசித்தமாய், பிரமாணகோச
ரத்தன்மையானேநிகூடமாய், குணங்களால் இக்காரியங்க
ளால் இரஜ்ஜு உரகப்பிரமாதிகளால் தமரஜசத்வகாரியங்க
ளால் மூல அஞ்ஞானத்தினானே லோக அயக்கார்திரியாயத்
தானே, சக்தியினானே செய்யப்பெறுகின்றனவாம். அச்
சுருதிவாய்ந்த பிரஹ்மகதை:—வித்தக வேதப்பொருளதாய்
ஞானவிழியினால் விளங்கும்பொருட்கோர், புத்தியினால்
முள்ளவாற்றியப் போயிடாதநயிருந்துள்ள, சத்தியுண்டந்
தச்சத்தியோடென்றுந்தான் பிறிவின்றியத்துவித, சத்திய
ஞானவனந்தவானந்த தத்துவமாகியேயிருக்கும்.

முன்மொழிந்தநவத் துவாரபுரீச்சுவாமியாத்மா, தேகா
திகளின் கருத்துருத்தகைமையைச் சிருஷ்டிப்பதில்லை, நீ
செய்யென்னுஞ் செய்விப்பவனும் ஆவதில்லை, கடாதிகளைச்

செய்யாமையின் கருத்தாவுமாவதில்லை, கருமமியற்றுவார்க்கு அப்பலசம்பந்தத்தையும் செய்வதில்லை. அவ்வாறு சுருதியும் உளது “தியானிப்பதுபோலும் வினையாடுவது போலும்” ஆத்மாத்தான் சிறிதும் செய்விப்பதில்லை செய்வதில்லையெனின், பின்னையார்தான் செய்வித்துஞ் செய்தும் பிரவிருத்திப்பது எனின்? மாயா அவித்யா பிரகிருதி ரூப சுபாவமே பிரவிருத்திக்கின்ற தென்றுணர்ந்தி. 13

(அ - கை.) ஆகலின் அகர்த்தருத்வாதி சங்காதத்தினின்றும் வேறுபட்டிருக்கும் சர்வப்பிரானிகளின் பிரத்தியக்காத்மாவாயாம் சங்காதங்கள்செய்த புண்ணியபாவங்களைத்தீண்டேம் என்றருளல்:—

சு. கஸ்யவிதூணுவாவாநிநஸ்யஸாநிவிஹநய்யுவ, ஜாநதிவாவிஹுதிநோஹநா஽தவ்யதஸுஹயாஃ

க. தேராதசெயும்வினையாவையுந்தீண்டமாட்டேம்

பேராதநிறைந்துறைந்தேம்பெரும்பார்புரப்போ

யோராதவிமோகமதார்வருணர்வின்மூடர்

திராதமயக்கதனும்மறைதீயரன்றே.

வி. கஸ்யசித்=எச்சந்துவினதூஉம் கருத்துருத்துவ அபிமானியினதூஉம், புண்யபாபாரி = அறமறங்களையும், நஸ்ப்ருசாமி=தீண்டவேமாட்டேம், விபு=யாம்வியாபகமாய் ஆகாசம்போலும் அசங்கமாயிருத்தலின், ஹேந்ருப=ஹே நரபாலனே! எனவிளித்தருளினமையின் எம்மைச்சாக்ஷாத் கரித்துக்கொள்ளின் எம்போன்றேவிபுவாய் அசங்கமாய் வீற்றிருந்தரசுசெய்யினும் பிரஜைகடம் லாபநஷ்டமேனும் புண்யபாவங்களேனும் பிறவேனும்பற்றுவாமென் தருளிய தாயிற்று. இவ்வண்ணமாதலின், ஞானமூடா = ஞானமய மாய பிரஹ்மவித்யத்தில் யாவர் மூடராய் அசங்கமாய ஆன்மாவறியவதில்லையோ, அவர்கருத்துருத்துவ அபிமானத்

தானே, விமுஹ்யந்தி—விசேஷமாகப் போக்குவரத்துடைய வராகி நரகதுக்காதிதானே மிகவும் மேர்கிப்பர். ஞானமூ டத்துதன்மையே தான்வர்க்கியாங்ஙனங்கடுமெனக் கடாவவி டையருளல்:—மோகேந ஆவ்ருதபுத்தயம்—மோகத்தானே மூடப்பெற்ற மதியினை யுடையவர். ஆத்மதரிசனத்திற் சாஸ்திர ஆசாரிய உபதேச சமதமாதிகளானே சமஸ்கரிக் கப்பெற்ற மதிகாரணமாகும், அதுவே யெக்கால் மோகத் தானே மறைவுற்றதாருமோ அக்கால், ஆத்மதரிசனமில்லா மையான் அநாத்ம சுகவாஞ்சையினர் மோகத்தையடைந்தி டுவர் என்பதாம்.

நிகழ்ந்த இரண்டு சுலோகங்கட்கும் ஸ்ரீ பகவத்வாக்கி யம் வருமாறு:—இவ்வகையவாய செயலியாவு மியல்பேநா, ணவ்வகைய மாயையதனாலறிவுறாதே, செய்வகையன்யா னெனது செய்கையி துவென்றே, பொய்வகையினாலழிவதே புலனிலாதார்.

விபுவாயும் பிரபுவாயும் இலங்கு ஆத்மா எக்காயத்தி னதூஉம் தீவ்வாக்கினதூஉம் எம்மனத்தினதூஉம் கரும பூதமாய பாவத்தையும் பரமார்த்தமாகக் கவர்வதேயில்லை, எதனது சுகிருதத்தையும் கவர்வதே கிடையாது; ஆயின் யாங்ஙனம் புண்ணியஞ்செய்தவனிவன் பாவஞ்செய்தவனி வன் என்னும் லோகவிவகாரம் கூடுமெனின்? நித்தசுத்த புத்தமுத்த இயற்கைத்தாய பரப்ரஹ்மரூப அத்விதியபிரத் தியக்காத்ம சைதன்னியமானது, நீகாரமாயா பிரகிருதி அவித்யா' என்னும் அபாபரியாயம் வாய்ந்த அஞ்ஞானத் தானே மறைபட்டது; அம்மறைப்பாற்சன்னசில சமுசாரி கள் அஃதல்லாததன்கண் அஃதிஷங்கும் வடிவமோகத்தை யடைந்துளார்கள்; ஆதலின் அதன் மூலமாகவே வினேந்த விவகாரமெனவறிக; அதனை யருவதிப்பனவேயாய் சுரு

மிஸ்திகள், பாரமார்த்திக அந்நைவத வாக்ஷிய சேடபூதங்க
ளாமென்பது கருத்து.

(அ-கை.) ஞானத்தானே அஞ்ஞான நாசமாய்விடவே
மோகத்தையடையமாட்டார்கள் என்றருளில்:—

சு. விவெகெநா஽஽தெநா஽ஜாநம்யெஷாந்நாஸரித
ரோதநா, தெஷாந்விசாஸரோயாதிஜாநாநித்யவதுபம்.

க. சோதித்தவிவேகத்தானே நாய்செயுந் தனதஞ்ஞா
னஞ்சேதித்து ஞானத்தானே திகழும் தெனிகள்கட்கெல்லாம்
மாதித்தன்போல வேதானவிரந்திமேலதாக, தேதித்த ஞான
மெய்யாய் நிகழ்ந்தொவிரந்திலங்குமென் றே.

வி. விவேகேச=சமாதியப்பியச சாயத்தியத்தானே
ஜடாஜடங்களைத் தனிப்படுத்தலால், ஆத்மகேச அஞ்ஞானம்
=ஆன்மாவின் சம்பந்தியாய்=ஆத்மாவைய ஆத்மவிஷய
மாய் அஞ்ஞானம், யேஷாம்=எவ்வதிகாரிகட்கு, ஆத்மகா
=புத்தியால்=அகம் பிரஹ்மாஸ்மியென் னும் வாக்ஷிய
ஜன்னிய புத்திவிருத்தியானே, நாகிதம்=காபியத்தேதாநிக
டப் பாகிதமாமோ, தேஷாம்=அவ்வதிகாரிகட்கு, ஞானம்
=உணர்வு, ஆதித்யவத்=சூரியனைப்போலப் பிரகாசமாய்,
பரம்விகாசம் ஆயாதி=மேலான விளங்கத்துட னுண்டாய்.
பொருளினுவாம்:—மிருகதாரணயக உபபேதத்தில், தேஹ
மைத்திரேயி! வெளியே யாமுலையில், பர்த்தவரினது ரொ
யோஜனப்பொருட்டு ஜாயைக்குப்பதி பிரியவானதில்லை, மற்
றோ, தனதுபிரயோஜனப்பொருட்டே பார்க்குப் பதிரிய
மாம், என்று சம்சாரியா ஆன்மாவைப் பிரகிருகத்திற்
புகழ்ந்து, ஆகவின் ஆன்மாவே யுரனாகச் சாஷாத்கரிக்கத்
தக்கதாகும். அதன்பொருட்டு முன் ஞானசிரியரானும்
ஞான சாஸ்திரங்களானும் கேள்வி முயல்வேண்டும், பின்ற
ருக்கத்தானே மனனிக்கவேண்டும், அதன்பின் சித்தய

4-வது த்வைதசந்யாசயோக அத்தியாயம். 379

தியானிக்க வேண்டும், அதன்பின் நான் நன்கு
 ரவைத் தரிசிக்கலாம், ஆன்மாவைத் தரிசிக்கிறேயா
 தரிசித்தவாகும் ;” என்பதாக ஆன்மாவிட்கே காணத்
 தார் தகைமைநீயக்கழறி ஹேமைத்திரேயி ! ஆன்மா
 திரமான தரிசனத்தினாலே யென்பதாதிபாக இவ்வியா
 அறியப்பெற்றவாம் என்பதீறாக ஆத்மவிஞ்ஞானத்
 சர்வவிஞ்ஞானமாகிய பலங்கூறப்பெற்றது, அது
 ஆன்மாவின்து சர்வான்யமில்லாமல் ஒல்லாதென,
 கு, இவ்வியாவும் எவ்வவ்வான்மா=ஆன்மாவின்னு
 டாகின்றன, ஆன்மாவின்கண்ணே இலயமாகின்றன,
 மயமேயார் திகிலாலத்தில், ஆன்மவிய திரேகமாகக்
 பெறாமையின், ஆகலின் யாவும் ஆன்மாவே ; என்ப
 சர்வான்மியம் சமர்ப்பிதமாம். ஆகலின் பொருத்த
 வயருளப்பெற்றது ஞானிகட்கு ஞானமாதியவத்தி
 மாயாதியென்பது. அத்தத்துவ தரிசனம் ஞானவாசிட்
 தயுமினிது காணலாம்:--ஆதியந்தமிறேற்றமே தன்வடி
 பரமிங்குச், சோதியாய் நின்றதென்னு மிவ்வுறுதியே
 -று மெப்ஞ்ஞானம், பேதியாநின்ற கடபடவடிவமாம்
 ம்பொருட்பலசத்தி, தீதிறம்பரம் வேறிலதென்றுணர்
 மயே நற்காட்சி.

செகங்கண்மூன்றினு முண்மையாம் பொருளறிதிற
 வெனச் செப்பில், செகங்களியாவையுந் தற்பொருள்
 வனத் திறமுறு நிறைவாகுஞ், செகங்களியாவையுஞ்
 நபுமே யிதிற் நிகழ்பாவபாவனையெங்கே, செகங்களிற்
 பெத்த முத்திகளெனத் தியங்கு வேற்றுமையெங்கே.

பிறிதுகாண்பனவில்லைநெஞ் சில்லைமெய்ப் பிரமமே
 யாகிச், செறியுமாலைவை யாவுமொன்றாகிய சித்பரவி
 ராகு, நெறிகொள்பந்தம்வி டெங்குள விதுவென நிகழ்

வெருவடிவாகிக் குறியறும் பெரும் பிரமமே நின்றது குறைந்
திறந்தது நெஞ்சே.

ஒருமையாகவே யுணர்வின னுணர்ந்தியா லுருவைவன்
குறநோக்கிற், நருவுங்கற்களும் படங்களு முதலிய சற்றும்
வேற்றுமையில்லை, மருவு சங்கற்ப மெங்குள சீவனும் வைய
கப்பொருளியாவு, மருகலின்றிய சாந்தரூபம் பெறு மடி முடி
வுறநோக்கில்.

கசனுயர் சமாதிரீங்கி யொருபகற்களிக்குநெஞ்சன்,
வசமறத்தழுதழுத்த வசனத்தனயாது செய்கேன், நிசையுற
வெங்குசெல்கேன் தீர்ப்பதென் கொள்வதென் னா, மிசையுயர்
கற்பரீபோன் மேதனியெங்குநானே.

மேனியிற்புறத்தினுள்ளின் மேலொடு கீழிறறிக்கில்,
வானில் வையகத்திலெங்கு நானன்றி மற்றென்றில்லை, யா
னிலாவிடமுமில்லை யென திடத்திலரீதுமில்லைத், தானிகழ்
பொருள் வேறில்லைச் சச்சிதானந்தமென்றான்.

என்னுவெள்ளி யேசியின் னெல்லாமறிவாழலகினைப்
பார்த், தன்னாவொக்குமொக்குமெனக் குசனுவரைத்ததுண்
மையதே, முன்னுமவனி சித்துலகு மூன்றுஞ் சித்து நான்
சித்து, நன்னுலான திசைசித்து நாட்டுகின்ற தெலாஞ்
சுத்தே.

எனலுநின்னருளாற் பங்கிற் நெய்வத்தாலெலாம்விட்
டப்பான், மனநிலைநின்றேன் மாயைக் கரை கண்டேன் வரு
பேறெல்லாங், கனமுறப்பெற்றேன் கேட்கக் காரணேண்டு
வதொன்றில்லை, யனவரதமு நிறைந்தே நயர்வற்றேன் பிற
வியற்றேன்.

பய்மற்றேன் மோகமற்றேன் பற்றற்றேன் சடமாய்நின்
றே, நுயர்வுற்றே நெல்லாமானே நெருசெயலற்றேன்

விண்ணு, னியிலொத்ததெளிவாய்ச் சாந்தமெய்தினெனென் னுன் மோகச்,செயன் முற்றுங்கடந்த சிந்தைச் சிகித்து வசப் பேர்முன்னன்.

தத்துவமிர்தம்:—முப்பதங்களின் மொழிந்துற முடிந்த பொருளா, மிப்பரம்பதமிருந்தபடி யென்றையுமா, றப்பவொன்றும் விர கின்றிய தகோவதிசய, முய்த்திருந்து விட லன்றி வினியொன்றுமறியேன்.

முடிந்த தின்று முழுதுந் திகழுமோனமதிலே,படிந்தரும் பொருளிருந்தது விருந்தபடியே, விடிந்ததெங்கும் வெளியா கியது மாயவிரவு, முடிந்ததிங்கிறைவ வென்பல மொழிந்திடு குவேன்.

அனுபவசாரம்:—செப்பொணு தென்னலத்தைச் சிர சாதி பாதமந்தங்,கப்பெலாம் விட்டுரோமங் கம்பித்து விதிர் விதிர்த்துள் ளுப்படி யளிசித்தா யங்கங்களைத்து நெக்கே, யொப்பில்பே ரின்பமாமுன் னென்கழு விருந்தவாறே.

அநுபவசித்தி:—ஊனெங்கே யுயிரெங்கே யுணர்வெங் கேதானுயர் வெங்கே யிழிவெங்கே யூர்பேரெங்கே, நானெங் கே யெனதெங்கே நானாவெங்கே நலந்திங்கா மவையெங்கே நாசமெங்கே, வானெங்கே வளிதிரீர் மண்ணதெங்கே மரசெங் கே தேசெங்கே வராதே வந்து, தானிங்கே யளித்தமலர்த் தாளையாகிச் சமைந்திருந்த தல்லதுமற்றறியோமொன்றும். ஆன்மாவை யாகிரயித்திருந்த அஞ்ஞானமானது. ஆசிரிய ரருளிய வேதாந்த மகாவாக்கியத்தாலுளதாய அத்விதீய ஆத்மவிஷயகமாய ஞானத்தானே அழிவுபெறவே. மெய்ஞ் ஞானிகட்குச் சத்தியஞான ஆந்த அத்விதீய வடிவப்பிரஹ் மாத்மதத்து வருப நிரதிசய வஸ்து ஆதித்யன்போல அவிர்ந் தொளிரும், சூரியனிருளை அகற்றி எல்லாப்பொருள்களையும்.

மில்க்கலேபோலும். “அதனான்மோக முறுவர். - ஞானத் தானே நாகிதமாயது” என்பதனானே, பிரமஉபாதானத்தன் மையும் ஞானநிவர்த்தியத்தன்மையும் அஞ்ஞானத்திற்கிலக் கணமென வருளிபவாறாயிற்று: ஆதியதிற் பரிணமியுபா தானத் தன்மை பகரும் வேட்கையுண்மையின் பிரஹ்மத் தின் கண்ணிவியாப்தியின்றும்; இரண்டாவதிலோ ஞான த்தன்மையானே சாக்ஷாத் ஞானநிவர்த்தியத் தன்மையை விளம்பும் வேட்கையுண்மையின் ஞானமுன்னின்மையினும், அஞ்ஞானநிவிருத்தி வாயிலாக ஞானநிவர்த்தியப் பிரபஞ் சத்தினும் அதுவியாப்தியிலதாம், இதன் விஸ்தரம் அத் வைத வஜ்ஜிரபஞ்சரத்துட்காண்க. (15)

(அ - கை.) இவ்விஞ்ஞானத்திற்கே பலத்தையருளல்:—

சு. உதிஷ்டாஜிஹ்யோ஽க்யுதஜிதாபித துராஃ, சுபபா நஸுபவராயாநிவிஜாநாநாஸிநெதநஸஃ;

க. மூண்டநிட்டை யெயின்மதி முற்றெயிற். றுண்டு சித்தரெமி லேமிற்றற்பரர், மாண்டுமீண்டும் நிறந்திமாமுலிற், பூண்டமெய்யுணர்வான் மறம் போக்கினர்.

வி. மந்திஷ்டா = பரமாத்மாவாய எம்பால் நிஷ்டையு டையவர், அத்தகைபனாயினும் பரதன் மானிற்பற்றுடைய மதியனாகி மான்றன்மையை மருவினான், ஆகலின் அருள்ப் பெற்றது:—அத்யந்தம் மத்திய: = முற்றினும் எம்பால் வைத்த மதியையுடைபவர், எமது நிஷ்டையினும் எமது மதியனாயினும் செனபரி மகரிஷி கணமாத்நிறைப்போது குடும்பியாய மத்சியத்தினது லீலையைக்கண்டு ஆண்டுத்தந்த சிந்தையனாகி ஐம்பதுமாந்தாதாவின் கன்னிமார்களைநுகராய விபூசத்தால் ஐம்பது கரிகளாகி மாடமானிகை கூடகோபுர உத்தியானவன பரிவாரங்களை யோகபலத்தாற் சிருஷ்டித்து ஆங்கேமித்தனன்; அதன்பின் புண்ணியம் க்ஷீணமாகி யோ

கப்பிரதிஷ்டனாயினன்; ஆகலின் அருளப்பெற்றது:—மச்சிதா=எமதறிவு மருவிய சித்தமுடையவர், இவ்வண்ணம் இராவணன் மூலகையினாலும் தவநிஷ்டனாயினும் ஐசவரிய பரனாயினன், பரமார்த்தபரனாகவில்லை; ஆகலின் அருளப்பெற்றது:—தத்பரா=அதன்பரர் ஆனவர். இன்னணமாய விசேஷண நான்கையுமுடையவர்களாகிய யோகிகள் ஆன்மாவைப்பார்ப்பார்கள். விஞ்ஞானாத்=அதன்பின்னவ்வாத்மவிஞ்ஞானத்தானே, நாசிதவநஸ: =புண்ணிய பாவங்களைப் பஸ்மஞ்செய்தவராகி, அபுநர்பவம்=புநர்ஜன்ம அபாவவடிவ கைவல்யத்தை, ஆபாந்தி =முற்றினுமே யடையாநிற்பர்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை:—அறிவினாலறிகிலா துவை யெலாமழியவே, செறிவினாலறிவுவா னிரவிபோ நிகழுமா, நெறியினாலதனிலே நிலையுமா யதனிலோர், பிறிதிலா வகையினார் பிறவியானதுவிலார்.

ஆன்மாவினை யெய்தத்தக்க வகையில் எல்லாவற்றிலும் விரகத்தாகிச் சருவகரும சந்யாசபூர்வகமாகச் சிரவண மனனபரிபாகமுடையவராகி, பின் விஜாதியப் பிரத்தியயமிடைப்படாத சஜாதியப் பிரத்தியயப் பிரவாஹரூப நிதித்தியாசனத்தமுந்திய மனத்தராகி, அவ்வான்மாவைச் சாக்ஷாத் கரித்தபெரியோர் மீண்டும் தேகசம்பந்த அபாவரூபமாய முக்தியையடையாநிற்பர்; எக்காரணத்தாலெனின்? மீண்டுந் தேககாரண கல்மஷமாய புண்யபாவவடிவ கருமத்தை ஞானத்தானே சமூல முன் முலிதஞ்செய்தவராகலின் என்றுணர்க. (16)

அ - கை. சர்வபூதங்களிலும் சமத்வதரிசனம் விஞ்ஞானத்திற்கும் பலமுண்ட அருளல்:—

ச. ஜாநவிஜாநஸம்வநெநஜிமவிமஜாஜிஷ்டம்ஸநெக்ஷணாமிமா தாந் ஸ்வாணி தாஸ்வபவெஸம்நி.

க. ஞானவிஞ்ஞானம் தன்மை நண்ணிரு பிறப்போர்பா
லும், ஆனொடு மாணையாதியவற்றினுமழிநாய் தின்னு, மீனர்
தம்மிடத்து ஞானியிடத்தினுமேக நோக்காய்த், தானறியறி
ஞரெம்மைத் தாமறி பெரியராவர்.

வி. ஞானம் = சாஸ்திர ஆசாரிய உபதேச ஜன்யபோதம்,
விஞ்ஞானம் = யோகத்தானே அதனனுபவம், சம்பந்நே = அ
வற்றோடுற்ற, த்விஜே = மூன்று வருணத்தாரிடத்தும், அவரி
னும் கீழாய், கவிசுஜாதிஷு = பசுக்களாய் கோக்கனிடத்தும்
யானைகளிடத்தும், அவற்றினுந் தாழ்ந்தவாய், சுவபசேசுரி
= சண்டாளரிடத்துஞ் சாரமேயத்தினிடத்தும், பண்டிதா: =
விற்பன்னசித்தர், சமேக்ஷண: = சமமாய் பிரஹ்மமாமதனைக்
கண்டுகொண்டிருப்பர், யாண்டுமே பிரஹ்மபுத்தியுடையவர்
என்பதாம். இதுதான் என்னவிதங்கொண்டாயது எனின்
அருளல்:—மகாத்மாந:—மகாத்மாய் முப்பரிச்சேத சூனிய
ஆத்மா எவர் தமக்கோ அவர் மகாத்மாநர் ஆன்மாவின்
சர்வான்மியத்தைச் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்தவர், யாவற்றை
யும் ஆன்மத்தன்மையானே கண்டவர், யாண்டுமே தார
தம் மியம்பாராதவர் என்பது பொருள்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை:—நன்றே ஞானவருமறையோனன்னு
யந்நாயிறைச்சித்தனைத், தின்றேயுழலுமவனியானே யாவென்
றிர்த்தத்திறத்தெல்லா, மன்றேயென்னு தாமென்னுதறிவாய்
நின்றவெனை யெங்கு, மொன்றேயாகக் காண்பானிவ்வுடம்
போடிருந்தே யுடம்பறுப்பான்.

வித்தை விநயாதிகளோடு கூடிய பிரஹ்மணனிடத்
தும் நாய்க்கறிப்போன் பாலும் கருமவைஷம்மியம், கோவத்
திருக்கனிடத்திலோ ஜாதவைஷம்மியம், இவ்வகையாய் விட
யங்களிலும் சம ஏகரூப நிர்விகாரப் பிரஹ்மத்தையே காண்
பவர் பண்டிதராவர் என்பதாம், கங்கோதகத்தும் தடா

சமநோக்கிற் சூதாசுரணம் ஞானவாசித்தம்:—நன்று
ஞானச் சமநோக்காணும்பொருட்குச் சமந்தானே, யொன்
றுத்தரித்தேதான் லீனமுறுணுந்நாமஞ்சான் விவசமுறு, னன்
றுஞ் சுத்தமபத்தியநஞ்சுகிந்த தேனுமவனருந்தி, லின்ரு.
யிமைப்பிலி று நொந்தகிறந்த தனங்குண்டதுபோலாம்.

(அ - னை.) இத்தகைய சமதரிசனம் நாம்மிகனுக்கும் கடும்மென. அதனை யகற்றித் தற்பொருட்டி ஞானத்திற்குக் காட்சிப் பண்ணக் கழறியருளல் :—

க. வல்லவர் தமக்கு வாணுமவனியும் வயமதாகும், நல்வர் சீவன் முத்தார் நாடலுஞ் சமமதாகும், பொல்லாதகழிந்த சித்தெப்போதுமே பெகமாகும், மெல்லதின்வருமேன்மை யான் மனைமிலைவாதாவார்.

49

திருதராஷ்டிரர்க்குணர்த்தற்பொருட்டு விதுரரானே பிரஹ்
மலோகத்திருப்பவராயினுஞ் சனற்குமாரர் அழைக்கப்பெற்
ற்றுப் பொருத்தப்பட்டனர். அவ்வாறே, ஜகத்=புது
பௌதிகவடிவமாய் வலகமும் அவரது வசியமாய்விடும்.;
அளவிறந்தயோஜனை நீட்சி விரீவோடுற்ற கடலானது
கும்பத்தினின்றும் வெளிப்போந்த குறுமுனிவரானே ஓட்
டையளவுமாதிரியேயாய் தம்முதிரத்திற்புகுத்தப்பெற்ற
தென ஸ்மரிக்கவும் பெறுகின்றதன்றோ. ஜீவன் முத்தா=
ஜீவந்த: பிராணன்களைத் தரிப்பவராகியே நிருவிகற்பசமா
திபின்கண்ணே எல்லாவுபாதிகளினின்றும் விடுபட்டவர்.
அதனானே எழுந்தபோதிலும் மரீசாவயவம் மகாமநிபுபமா
கமலர்வதேமானும்பிரஹ்மமேபிரபஞ்சரூபமாகக்கொண்டது
என்னும், சமேக்ஷணை: =சமமாய் நகூணம்=தரிசனம் எவர்
கட்கோ அத்தகையர் பிரஹ்மமே யிவ்யாவும்ஆத்மாவேயிவ்
வியாவும் யானேயிவ்வியாவும் எனக்கண்டுகொண்டிருப்பவர்
யதோ =எக்காரணத்தானே, அதோஷம்=மாயா சம்சர்க்க
சூனியமான, பிரஹ்மசமம் = பிரஹ்மமானது எப்போது
மேகரூபமோ;தஸ்மாத்அக்காரணத்தானே,தை: =அந்நா
லுணர்ந்தோரால் அந்தப்பிரஹ்மமானது, விஷயீகிருதம்=
சாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றதாம். அவ்வாறே யோகஞத்திரமு
மறைகின்றது:—சத்துவபுருஷ அந்யதாக்கியாத்மாத் திரத்
திற்குச் சர்வஞாந்ருத்தன்மையும் சர்வபாவ அதிஷ்டாத்
ருத்தன்மையுமாம். இதன்பொருள் அ 1, ச 47 - வதிற்
காண்க. சித்தசித்துவிவேக புலத்தைத் தரிசிப்பித்ததாம்
வாமுங்காலத்திலேயே அவர்கள் உலகைக் கடந்தவர்கள்
என்னின், உடல்விழ்ச்சியின்பின் கடந்திவ்வெனக் கழற
வுமவேண்டுமோ. அவர் தம்மனமானது விடமமாகிய சருவபூ
தங்களிடத்தும் நிகழும் பிரஹ்மத்தினது சம்பாவத்தில்
எப்போது நிச்சலமாக நிலைத்தேயிருக்கும், பிரஹ்மமானது

சமமாயும் ஏகமாயும் தோஷமற்றதாயும் இருப்பதாற் சமீத
 ரிசிகள் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே திரமாயிருப்பார்கள், துஷ்
 டத்தன்மையோ இருவகையாம், அதுஷ்டத்திற்கும் துஷ்ட
 சம்பந்தத்தாற் றுஷ்டத்தன்மையாதியதாம், கங்கோதகத்
 திற்கு மூத்திரசம்பந்தத்தாற் போலும்; தானாகவே துஷ்
 டத்தன்மைமற்றதாம், மூத்திராதிக்கேபோலும். அவ்வி
 ரண்டனுள் முதலதாகாதாம், நாய்க்கறிப்போர் முதலியவ
 ரிடத்திற் பிரஹ்மம், அத்தோடத்தானே தோடமுடைய
 தாமென மூடரானே கருதப்பெரினும், சருவதோஷசம்பந்
 தடபில்லாததேயாம் ஆகாசம்போலும் அசங்கமாதலின்,
 “ஆசங்கனையன்றோ யறிவாமிவன்றான்” என்பதாதி மறையு
 மறைதலின். இதனானே ஈறதும்பாறும், ஆகலின் நிர்த்
 தோஷப்பிரஹ்மரூபயதிகளாகிய ஜீவன் முக்தர்கள் தோட
 கந்தத்தானும் தொடப்படமாட்டார்கள். அற்றேல், விட
 மங்கலிற் சமதரிசனம் தருமசாஸ்திர நிஷித்தமாம், அதனை
 யாற் றுபவர் யாங்ஙனம் பண்டிதராவர், “சமனாகிய பூச்சியனு
 க்ஞாவிடமவகையிற் பூசை புரியினும், விடமனாகிய அபூச்சிய
 னுக்குச் சமவகையிற் பூசைபுரியினும் அப்பூசகன் இகபர
 விலகங்களினின்றும் பிரட்டனாவன் என்று கௌதம மிருதி
 கூறுகின்றது. எனக்கடாநிகழில், அந்தக் கௌதம மிருதி
 அஞ்ஞானிகளாகிய இல்லறந்தார் விடயந்ததாமெனவிடை
 யி றாக்கலாம்; ஆம்மிருதியில் அவனது அன்னம் அபோச்
 சியமாகும் என்றுபக்கிரமத்திருத்தலினாலும், பூசித்தலா
 நேயென விடையிலியம்பலானும், தருமத்தினின்றும் தவறு
 வன் என்று பசங்கரித்திருத்தலினாலும் என்றுணர்ந்து
 நொள்ளுக:

அறிஞர்க்கு யாவும் வசியமாம் என்பதற்குநாகரணம்:
 ஆரக்கியெனுமியா முதலாயுயிந்தோரை யாதரிக்கும்படி
 கண்டா, ஸ்ரீமகீமுதல் பொன்போல யாவரே விரும்பாதாரி

கலோகத்திற், புரக்கவரு நிறைமதிபோற் புணர்ந்தோரைக் குளிர்விப்பர் புணராதோரே, பரக்கழியா விறந்தோராம் புணர்ந்தோரே முத்திமுதற்பயன் பெற்றோரே.

சராசரமா முலகனைத்து மனரூபத்தாற் றுன்செய்யும் வினையர்ட்டாஞ் சகமாய்நின்றும், புராதனமாமொருமையி னிற் பிரிபாதாகும் பூரணசின்மாத்நிரமாம் பொருளே சொன்னுப், நிராசையுளத்தவரறியும் பரம்தென்று நிருப னுரைத்திட நிருதிநெஞ்சுட்கொண்டு, விராவமுத மழை சொரியக் குளிர்ந்தவாபோன் மிக்க குளிர்ந்தாள் சாந்தமுற விளம்பலுற்றாள்.

இயல்விஞ்ஞான மாத்திரத்தினிடையே யுலக மிருக்கு மென, வுயர் மன்னவனோதலுங்கேளா வுளத்தேதன்னை யுணர்வுற்று, மயலில் விசாரத்தாற் சாந்த மனவேதாளந் தனியிடம்போய்த், துயர்கொள்பகியை மறந்தசையாத்தூ யதியானத்தினிருந்ததுவே,

அரக்கியும் வேதாளமும் அறிஞர் வயப்படுமாயின் மற்றவர் வயப்படற்கு என்னே யியம்பல் வேண்டும். கொல் லான் புலாலை மறுத்தானையே யெல்லாவுயிருந்தொழுமென் னின் எல்லாம் உடைய அறிஞனை யெவ்வுயிர்தான் வணங் காது. இந்த மிக்க பேருலகின்றற்பதத்திருக்கும் முனி யைக்கண், டந்தரஞ்செறிசித்தர் விண்ணவர் குழுவற்புதப் பலபேரும், வந்து சுற்றினராம் மையர் நிரம்பினர் வாசவன் றனிழைதார், தந்தளிப்பவனங் கவையனை த்தையுந் தள்ளி னன் விருப்பின்று.

குறுந்திரட்டு:— யாவனிங்குமெய் யுணர்ந்தவனவனை யே யிழையப், பாவைதன்னையோர் பாகம்வைத்தவன பரவு வது, நாவின் மங்கையை நயந்தவன் வில்வது மவனைப், பூவின் மங்கையைப் புணர்ந்தவன் புகழ்வதுமவனை. 18

(அ - கை.) தற்சம் வேத்தியமும் ஞானபலமென் வரு
ளல்.—

சு. ப்ரியாப்யெப்யாப்யஹஹுஷ்டெஷளப்யெப்யா
ப்யவதிந, ஸஹாபிரதாஸஸிடுஷாஸுஹஜாஸிஸு
ப்யஃ.

க. துன்பிண யின்பிணத் துதைந்துமே வெறுப், பன்
பிணையடைந்திலர் சிவத்தை யார்ந்தவர், பின்பிணப்பயன்
றெரிபிரமந் தேர்ந்தவர், மன்பிணைக் கலங்கலின் மதிவலார்
களை.

வி. யேப்ரியம் ப்ராப்யஹர்ஷம் நப்ராப்துஹந்தி=யா
வர் இஷ்டவத்துவையடைந்தும் மகிழ்ச்சியை யடையமாட்
டாரோ, அப்ரியம் ப்ராப்யந்வேஷம் நப்ராப்துஹந்தி=யா
வர் இஷ்டமில்லாததை யடைந்தும் வாட்டமடையமாட்
டாரோ, ஆண்டேதுக்களை யருளல்:—ப்ரஹ்மாஸரிதா=பிர
ஹ்மஞானக் கப்பலானே பிரமசமுசார ஆர்ணவத்தைத்
தாண்டுவேம் என்றும் புத்திபாணே பிரஹ்மத்தையே பற்றி
யுள்ளவர்க்குள் என்பதாம். இதனானே அசம்முடா: = தமது
ஹிதஉபாயத்தைக் கண்டவர்கள் ப்ரஹ்மஜ்ஞா: = பரோஷ
மாக ஆத்மதத்துவத்தை யறிந்தவர்கள், அதனானே, சம
புத்தய: = விஷிப்தமில்லாத புத்தியையுடையவர்கள், அவ்
வாறாய அறிஞர்களாயுள்ளவர்கள் பிரஹ்மத்தைச் சாஷ்டா
த்கரிப்பார்கள் ஆவர்கள் என முன்னேநிம் கூட்டுக. இஷ்
டத்தையடைந்து மகிழாமையும் அரிஷ்டத்தை யடைந்து
வாடாமையும் ஜீவன்முக்தனுக்கு இயற்கையாய சரிதமாம்,
முமுக்ஷுநிற்குப் பிரயத்தினவாயிலாக அநுட்டிக்கத்தக்க
தாம். இவ்வாறண்டாதற்கு யதனொலோ காரணமெ
னின், நிசத்தோஷமாய்ச் சமவாயுள்ள அத்தியை ஆத்ம
ரூபப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே துதிபெற்றிருத்தலையாம்.

ஆயலிடத்தமராமையின் அவர்க்குத் துவைதத் தோற்ற மில்லையாம், இலதாகவே பிரியாப்பிரிய அடைவில்லையாம், இலதாகவே அவற்றை நிமித்தமாகக்கொண்டு வரும் சந்தோஷ விஷாதங்களுமில்லாம். இவ்வாறு பிரஹ்மத்தின் கட்டிதி பெறுதலும், கேள்வியும், அதனாலாம் அசம்பாவனை விமீதபாவணையெனப் பெயரிய சம்மோக நிவர்த்தகமனன நிதித்யாசனமும், அதனாலாம் ஆத்மதத்வ சாக்ஷாதக்காரமும், உதாசலின் ஆமெனவுணர்க ஞானவாகீட்டத்தும் மகிழ்ச்சிவாட்டமற்ற இச்சீவன் முத்திப்பதத்தை மிகுதியாகக்காணலாம்;—துக்க சுகங்களிலமிழ்ந்தி மிதவாத புந்திரிலை சுபாவமாறோர், புக்கசமுத்தியினனவாய் நனவின்றிவாதனைதீர் போதமுற்றோர், மிக்க சமமாயுலகால் வெருளாமலுலகினையும் வெருட்டாமேலோர், சிக்கநன்னினைவிருந்து நினைவிவாத வரிவரே சீவன்முத்தர்.

மற்றநாளேழும் வேறேரிடத்துறவைத்த பின்னர்ப் பொற்றிரளழகா ரந்தப்புரத்திடைநாளேழ் வைத்துச், சிற்பிடைமகளிர் போகஞ்சிறந்த வுணளிப்பத்துங்தான், சூற்றமுங் குணமுநாடான் குளிர்நிறைமதியமொத்தான்.

மன்னவன் சனகன் றந்த போகத்தின் மகிழ்ச்சியாவு, மன்னவன் முன்னஞ் செய்தவவமதித் துன்பமியாவு, மின்னவன் மனதைச் சற்று மிழுத்தில விளமென்றென்றல், பொன்னசலத்தின் மிக்க பொருப்பினை யிழுக்கவற்றே,

அற்புதங்களனைத்துமிலா விவனுக்கந்த வருஞ்சீவன் முத்திபதமடைவின் முற்றுஞ் சொற்புலனுக்கதீதையுலகர் போலத்தோன்றிடுவோன் புந்தியிலோர் தொழில்பற்றுகோ, னற்பயன் பொல்லாப்பயனும் சுகஞ்சோர்வில்லோ னண்ணியது புகித்தினிதி னன்றாய் நிற்போன், பொற்புறு நல்லாசார விரோதமான போகங்கடமற் சிறிதும் பொருந்திடாதோன்.

நேறியிடை வந்தோர் கூட்டநெறி செல்வோர் காணு
நேர்போற், செறிதரு போகமெல்லாஞ் சேதனர்காண்ப
ரன்றே யறிவினான் மனதை வென்றோரற்பமே பெரிதாய்க்
காண்பர். பிறகது துய்ராமென்றே பெரியனபோகம்வேண்
டார்.

அனைத்தையுறிந்தோர் தம்மை யறிவென வறிவாற்
கண்டோர் ஹினைத்தொடரிலாதோரொன்றின் விரும்பமும்
வெறுப்பு மில்லோர், நினைத்துள நிகழ்காலத்திலெய்தியநிலை
யினிற்போர்; தினைத்துணையெனினுமைய மிலாதவர்தெளி
வுசான்றோர்.

பன்மையாம்விசாரத்தாலேபடரகங்காரமற்றோர், சன்ம
மேமரணமேயென்றஞ்சுறு சலிப்பிலாதோர், நின்மலரெளி
தின்வந்த பொருள்கொள்வோர்நிகழ்ந்தவெல்லந், தொன்
மையாநவமாங்கண்ணுற்றுக்களறச் சமமாய்க்காண்போர்.

ஆனதிறத்தாற்குடும்பபாரவியாபாரத்திலணுகும்போது,
போனபொருட்கிரங்காமற்பொருந்து பொருண்மாத்திரமே
புசித்துவாழ்வாய், தீனமுறவருபொருளைச் சிந்தியார்வந்த
பொருட்டென்றெண்ணார், ஞானபரராஜோர்க்குச் சபாவ
மாங்குணமிதுவேநளினக்மண்ணாய்.

பெற்றகொணாதசத்துவகுணப்பிறப்பினர்புவிமே, னிற
த்துவாழ்வதுவான் நிகழ்நிறைமதிநிகராம், வறக்குந்துன்பத்
தில் வாடலரிருதான்வரினுஞ், சிறக்கும்பொற்கமலத்தலர்
குவியுமேநகிதும்.

பகுதமன்றியேமற்றுளதொழில்களிற்பற்றார், தகுதியா
கியமேலவந்நெறியிலேசரிப்பர், மிஞ்சுதியானிறந்தசைவறு
முளத்தினன்மிகுவார், தொகுதியானட்பருண்முதற்குணங்
களாற்சுடர்வார்.

இயற்கையாகியகுணத்தினரிழிவுயர்விரண்டு, நபக்கலாதவர் சமமுனோர்நன்னெறிநடப்போர், வியக்குமாறுவன்கரைகடாவேலையையொப்போர், மயக்கலாதவிரவிபோனியதியைவழிந்தோர்.

சூழறுமின்பதுன்பந்தொடர்வுநிலொருகாலத்து, மாமுதன்மிதத்தலில்லாவவர்களைசேவன்முத்தர், கேழுயர்மகிழ்ச்சியச்சஞ்சினமின்மைபொருமைகேத, முழுறுமிவற்றைநோக்காவுளத்தினர்சேவன்முத்தர்

சுழுத்திபோலாநிநின்றபாவனைத்தொழிவினாலே, பழுத்தநெஞ்சதனான்காச்சாக்கிரம்பயில்வோர்நாளும், விழுத்தகுலைகள்சூழ்ந்த மதியெனமேலொர்மேவ. முழுத்தமும்பிரிவிலோரோமுத்தரென்றுரைக்கத்தக்கோர்.

யாதினுமுயர்ந்துமாளாப்பதம்பற்றியிதயமென்றுஞ், சீதமாயின்பத்துன்பஞ்சேர்கிலார்பிறப்பிற்சேரார், சாதுகொள்பகைகொளொத்தல்தஞ்சம்வல்லபங்களுள்ளோ, ரோதியநெறியிற்செல்லுமுத்தமர்பிறப்பிற்சேரார்.

இழிவுயர்விரண்டுமெண்ணரிச்சைகோபங்க ளெய்தார், தொழிறொழிலிலாமைவிட்டோர் துன்னியபிறப்பிற்சேரா, ரெழில்பெறவிளங்கி யார்க்குமினியனவினிதிற் சொல்வோ, ரழிபொருளனைத்தின்சால்பையறித்துளோர்பிறப்பிற்சேரார்

இன்றிறவுவந்தாலுங்கற்பாந்தத் தெய்துகினுமில்லங்குமிலக்குளுனி, கன்றியசேற்றுறு பொன்போற்களங்கமுறனெல்லாமாய்க்கண்ணையாறிப், பொன்றலடிமுடிவின்றியொன்றாயின்பத்தளவாய்ப்பொலிதேசாகித், துன்றியகாட்சிகளில்லாக்குறியுடைத்தாமெனச்சுருதிகொல்லுமன்றே.

அன்னன்சமமாமழிவில்லா வான்மாவாய் நின்றின்பமுறு, மென்னுகினுமொன்றுடுப்பவனெய்க்கினுமொன்றுண்பவன, யுன்னதெங்காகினுமொருபா லுறங்குவோன

4-வது த்வைதசந்யாசயோக அத்தியாயம். 393

யாங்குவனே, பொன்னர்பூமிமுழுதானும் பூபாலனைப்போற்
பொலிவுறமால்.

இவைபோன்றனசயமுகித்துரைத்துக்கொள்க

(அ - கை) ஞானத்திற்கும்பலம்சர்வஞ்ஞத்தன்மையி
னும் அதிகம் அருள்பெற்றது, இங்ஙனமே யோகத்திற்
கும்அதுவேபலமெனவருளப்பெற்றது, அவ்விருநெறிகளுள்
யாதுமேன்மையது என்பதையறியும் விருப்புடையவரேண்
யன் வினாதல்:—

சு. கிம்ஸூ-வஃதிஷு-யொகெஷு-ஷெவமயவ
யொமிஷு, ஹவநூபயா-தநூவஷவிஷி-விஸாரடி.

க. மூவகைப்புவனத்திடை முற்றினுந், தேவகந்தர்வர்
சேருவதென்ககம்; பாவகத்தற்களியாலதைப்பகர், மேவவித்
தைமிகபகமேவினோப.

வி. சுகம்=சுகஞ்செய்தலினாலேசுகம்சுகசாதனம்; த்ரி
ஷுலோகேஷுதேவகந்தர்வயோநிஷு = மூவுலகத்தின்கண்
னுமுள்ள தேவகந்தருவாதிஜாதிகளில், கிம்=யாதாம், உல
கத்தின்கண் என்பதாதிபதினான்கு புவனங்கட்கும் உபலக்
கணமாம். முழுப்பிரமாண்டகோளகத்தினும் நிரதிசயசுச்சா
தனம் ஞானமாயோகமா? தத்=என்பதை, மே=அடியேற்
கு, க்ருபயா=கருணையினாலே, ஹேபகவந்! = ஹேபூரணஞான
ஐசவரியரே! ஹேவித்யாவிசாரத! = சகல்வித்தைகளையும்
உணகிற்றெளியப்பரவச்செய்பவரே. வத=உபதேசித்தருள
வேண்டும் என்பதாம். வித்யாவிசாரதவென்ச்சம்போதித்
துக்கொண்டு வித்தியாசம்பிரதாயப்பிரவர்த்தகத் தன்மை
யானே தேவரீரே இதனையருளத்தகுதியுடையவர் என்ப
தைக்குறிப்பித்தனன்.

(அ - கை) கூறியருளியநெறியில் மனத்தோடுகூடிய
புலன்களின் ஒருமை முற்றினும்முடியாததர்மென் வரேணய -

சு. சூநகரம் தெவகூர் வந்தாரா ரொகிஜாத்
சுவிநாஸ்ஸம்வந்தி நஸம்விஷயாதிஷு.

வி. அசுத்த: = கோசத்தாலுக்கும்காரணசரீரங்களில் யான் எனதென்னும் அபிமானமற்றவன், அவற்றினின்றும் அயற்பெறுத்தியதன்னை சாஸ்திரத்தாலுணர்ந்தவன் என்பதாம்; நிஜாத்மநி = இத்தேகத்திலேயே, ஸ்வாத்மாராம தன்னதாத்மாவிற்குணே மிகரமிப்பவன், அவ்வக்கோச ஆன்மத்தன்மையையிடுத்து உபாதியற்ற ஆன்மாவின்மாட்டு இனிதிரமிப்போன் என்பதான்; இத்தகையனாவன், ஆநந்தம் = ஐங்கோசங்கட்கீதமாயவஸ்துவை, அப்யுதே = வியாபிப்பன் அநுபவிப்பன் தன்மத்திரமேயாவன் என்றபடி. இதனையேபுகழ்ந்து மற்றதை யிகழ்ந்தருளல்:—தத்விசுகம் அவிராப்யம் = அவ்வின்பமோ அழியாததேயாம், நசுகம்விஷயாதிஷ்ட = விடையமுதவியவற்றிலோ ஆநந்தங்கிடையாதாம். அனான்மதருமாங்கலாகவிற்பாகியங்கலாய சப்தாதிகளிற்பற்றுற்றவனாய் விழையிழந்து உளத்துடே வெளிவிடயம் வினவாது உபசமசுகத்தைச்சத்துவவிருத்தியானேசார்வன், இவ்வேதேயலாது அகண்ட பிரஹ்மாந்தத்தையுமார்வன், ஆசையற்ற அவ்வறிஞன் தம்புதார்த்த அபேத அநுபவரூபமாய் பிரமயோகத்தோடு கூடி பொருமையுற்ற வுளத்தனாக ஆந்த சுகத்தை யுபவிப்பிப்பன் என்பதாம். அகண்ட நிஜா

4-வது த்வைதசந்யாசயோக அத்தியாயம், 395

ம சுகநிஷ்டத்தன்மை ஜீவன் முக்தனுக்கிலக்கண் மென
ம், அதைக் காதலிக்குஞ் சாதகனுக்குப் பாகிய விடயப்
ரீதி பரித்தியாகமே சாதனமெனவும் இதனானேயறியக்
டந்தது.

இது பற்றியன்றே ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானும் :—பேரா
ந்தத்தின்ப நிலையினியல்பினை நோக்காய் பின்னை நிற்கும்,
ாராத நல்லமுதம் வந்தாலுமுயிர் தொலைக்கவரு நஞ்சொக்
ஞ், சோராமெய்யுணர்வுடைமை தூரிதாமனன் தடித்துத்
ன்றுமாகிற், காரானமுகில்குழ மறைத்தாலுண்டோ மதி
ங்கண்ணின் காட்சி, என்றருளினர்.

ஸ்ரீ பர்த்ருஹரி:— மலையுறு குகைக்கண் வசித்துய
ராளியை மனந்தனி னினைந்த தன்னியரின், பொலிவுறு
கக்கட் புனற்கணமடி மேற்புட்குலமே மறமாந்து, மலமுறு
ன்னமாளிகை வாபிமலர்த்தட மாடல் காக்களிணா, டலை
தினினிமை யமுந்ந்து நமக்கோ வாயுளே யறவழிந்நிடு
ல்.

வெம்மையை யுணராடுதொருபெரும் விளக்கில் விட்டில்
முக்தவகைபலு, மம்மயில்வுறுக முட்பெறு பிசிதம்றி
லொமையினறிந்தேயு, மெம்மனோ ரெவரும் வணஞர்க்கு
வேயியைந்துறுங் காமமா மிவற்றை, யம்மவோ வீடலில
யன் மகிமையாழ்ந்ததேயா மதிசயமே.

உன்னத வீடோடுணர்வினர் புகழுமுயர் சதர் சங்கை
ய யொழிந்து, மன்னிதி தயிதை மங்கலை வயதும்வள நவ
மன மதியிழந்தோ, ருன்னியிவ் வுலகையுளதெனக் குடும்ப
வாரு கராக்கிரகமே புகுவர், தன்னியரோவ்வகிலமுங்
ண்த்திறற்றை மென்றுணர்ந்தொழிப்பர்களால்.

யோகமுங் குலமும் பொருளொடு மானம்பொலிவுறு
ளலொடு குணமு, மாக மென்னி வற்றிற் பிணியிழிவரசா

லரியதீனதை சரையரியான், மோக வாகியராத் தீயரான
மனன்முற்று றுபயம்புவி நரர்க்காஞ், சோகவெவ்வியாவும்
பயத்தொடுவிரவுஞ் சொல்பயமில் வைராகமதே.

சனனமோ மரணபீடித மதிக ஐதுர யெவ்வனஞ்சரை
யாலே, யினிமகிழ்வருத்தனசையினுற் சமவின் பிளையவங்
கனை மபல்களினு, னனிகுணந்தாமோ மற்சரவுலகானவ
வனப்புவிசுள் பாம்பவற்றான், மனவன் றுர்ச் சனரானிதி
யழிவதனன் மருவுருதெது வெதனனே.

ஆயுளுமலையி லழியு மெவ்வனச்சீ ராஞ்சில தினமனும்
பொருள்க, டேயுள நினைவையுமுமுமின் மழையிற்றிகழ்
மினவெனற்றிரள் போகம், மாய மங்கையராத் கனமுதத்
தழுவ மகிழ்வது நொடிபவப்பயநீ, ரேயரிப் பாரங்கடந்
திடப் பிரமத்தியைந் திடுமதிய ராயிருமின்.

துன்புற மலநடு நியமித தனுக்களாற் றுன்னுறுங் கரு
மீதி, லன்பினன் பிறிதரவுறு துயர் விஷமமாமரிய வெவ்வ
னயோக, மின்பெழில் விழியர்களி கணகைக்கலங்கிழ
மென்னல நரரேரே, வன்பவமதுதனி லனுவுங்கிஞ் சிலுஞ்
சுகம் வருமெனி னறைவிரே.

புலிப்பேடென்னச் சராவெருவைப் புகட்டிப் பொலி
யுமாமயங்கண், மலப்போரிதனையருத்தமரு மருவார் பொரு
வனுமாயுட், கலைப்பாயில்லிக்குட நீர்போற்கழிந்தே யொழி
தல் கண்ணுறினு, மலுப்பாமகிதந்தனைத் தினமுமகிலம்
புரி யற்புதமென்னே.

பிரமனெடு மிந்திரனே முதலனவானவராம் பெருங்
கணங்கடமைத்திரணகணமென வெங்கிருந்தே, திரமெனு
மோ வெதன் சுவையாற்றிரிலோக வரசா தியனிபவம் விரச
மதாயத் திகழ்வுறு மோயாதோ, பரமவன் வரதமினி ரொன்
றதுவே யாகப்பனுபோகமில்ங்கலுறு மையவருந்தவரேயுர்

மறவே யொருகணபங்குரமானவ தின்வேறுளபோகங்கனிற் களிப்பை யுறுதிருமினிருமின்.

நாருறுமாயுணுறளவாகு நழுவுறுந்துயிலிலே பாதி பரவினவ்வரையினய லொருபாதிபாலதைகிழமையி ற்கழியு, மொருவியவழிவுபிணியிட்ரோடு முறுபலசேவையா லொழி யுங், கருவரியலையி றுழறருவாழ்விற் காணலெவ்வணஞ் சுக முயிர்க்கே.

பாணியினைப் பயிக் ககலம்பயின்ற வராயியல்பாற்பரி சத்தபயிக் மதாற்பற்றிய நன்முதராப்பு, வேணுமென்ற விடந்தனிலே வீற்றருளுபவராய் விசுவமதைத் துரும்பென வே யடிக்கடி காண்பவராய், நாணுடல் வீடலராயினு மகண்ட பரமாநந்தவனு பலமதனைப் புரியுமவராகிப், பூணு மகாயோகி யருக்குமை கொழுநனருளாற் பொலிசுலப யாதோவோர் நெறிபெற வுற்றதுவே.

கோவண நூறு கூறுபுற் பீறற்கொளுக் கந்தைமற்று மத்தகைத்தே, யாவலில் பயிக்கவுண வெணமில்தா மருந் துயில் வனமுயானத்தே, தாவிறன் வயனாய்த் தடையறத் திரிதல் சந்ததஞ் சிந்தைதண்மையதா, மூவுறில் யோக மகோற்சுவத்திறமை மூவுலகாளலாலென்னே. 21

(அ - கை.) விடயாதி களிலின்பமில்லை யென்பதையே விளக்கியருளல்:—

சு. விஷயொகூரிலுள ஷோகிஷுஃவாநாஃதாமிஹை தவஃ, உஷுதிநாஸயுகூரித்ஞாலகூநதகவலிக்.

க. சவையென விடயரின்றுந் தோன்றின யாவுமென் றுங், கவைபெனத் துயரஞ்செய்யுங் காரணமாகுமென்ப, நவைதரு மிறப்பினே மிறப்பினே நண்ணுநிற்கும், அவை த்மிலாசை மிக்கோ னறிவனை யறியானன்றே.

வி. விஷய உத்தாநி செளக்யாநி = விடயங்களுநின் றும் எழுந்தன செளக்கியங்கள், தாநி = அவைகள், துக்கா நாம் ஹேதவஃ = துயரங்களின் காரணங்கள் ஆம், உத்தத்தி நாசயுத்தாநி = பிறப்பு இறப்பு உடையனவாம், தத்ர = அவற்றில், ஆசக்த: = பற்றுடையவன், ந தத்வவித் = தத் துவமுணர்ந்தவனாகான். விடயத்திலெழுந்த சுகமோ சமஸ்காரரூபமாக ஆன்மாவின் கண்ணேயிருந்து காலாந்த ரத்தில் ஆண்டிச்சையை யுண்டாக்கும், இச்சையுடையவ னே அதனை யடைய முபாயத்தில் முயல்வன், முயன்றவ னும் யாதாவது ஒரு நிமித்தத்தானே தடைப்பட்டவனா கிக் குரோதத்தானே தடைகளைக் கெடுப்பன். அதனானே அவற்றால் பந்தப்படுவன் என அவற்றிற்குத் துக்கஹேதுத் தன்மையாம், ஆகலின் வரவுபோக்குடைய விடயசுகத்தில் யாவன்பற்றுடையவனாவனே அவன் உண்மையுணர்ந்தவ னாகான். இவணருளிப்போந்த சுலோகங்களின் திருக்கருத் தமைந்த ஸ்ரீபகவற்கீதை :--இகமே நிகழும்புலன் விளைந்த ஷன்பமெல்லாமறவிகந்துள், ளகமேவினையும் பேரின்பம டைந்தார்க்கென்று மழியாதாற், புகழேய்கின்ற புலன்பொ றிகள் புணர்ந்தன்பம் போமென்றுந், தகமேலிடராமெ னவுமவை தக்கோரென்றுஞ் சாராரால். விஷய இந்திரிய சம்பந்தத்தானே யுண்டாம் இகபரபோகங்கள் துச்சசுக அதுபவங்கள் யாவுமே ஆதியந்தமுடையனவாம், ஆதிநி டயேந்திரியசம்பந்தம், அந்தம் அதன் வியோகமாம், முன்னும் பின்னும் இல்லாதனவாயிடையிலேகணவி ருத்தி மாத்திரங்களாயிவைகள் என்றறிக; அக்கணத்தி லும் துக்கத்தையே கொடுப்பவைகளாம், விருப்பு வெறுப் போடு கூடித் தொடுப்பவைகளாகலின், அவற்றில் விவேகி யானவன் இரமிபான் ஆந்த மின்மையின். ஆந்தமென்

பது விஷயவிஷயி சம்பந்த சனிதமாம் அல்லது சுவாபாவி
 கமாம்; முன்னது துக்கத்தோடுகூடிய விடயாநந்தம், பின்
 னது இயற்கையாய் கேவல சொரூபாநந்தம். பதினொரு
 வகையாகக் கருமவயத்தானே முன்னதுபவிக்க வருமாறு:
 1-வது இளமையிற் பிணியற்றொருகுடைநிழற் கீழிருநிலம்
 முழுவதும் புரக்கும் வளமை பெற்றடையமகனதாம், நல்ல
 நவயவ்வனமும், சகலவேதசாஸ்திரசம்பத்தும், சகலதிசை
 களிலும் விஜயம்செய்து புகழ்ப்பரப்பும், புத்திபலமும்
 அரோகதிடகாத்திரபலமும், சகலவித ஐசவரியத்தோடு
 கூடிய சகல பிருதுவிகளையும் ஒரு வெண்கொற்றக்குடைக்
 கீழ் அரசுபுரியும் பாக்கியமும், பிறவும் உடைபபோது
 சார்வபௌமசக்கரவர்த்தியதுபவிப்பதாம்; இதுவே மது
 டாநந்தம் இம்மதுடாநந்தங்கள் நூறுகொண்டவை ஒரு
 மதுடாநந்தருவாநந்தம், இது மதுடாநந்தத்தினும் நூறும
 டங்கதிகமாய் 2-வதாம். மதுடராயிருந்து கருமவித்யா
 விசேடத்தானே கந்தருவத் தகைமையைபடைந்தவர் மது
 டகந்தருவராவர். அவர் மறைதலாதி மாயை யுடையவர்
 குக்குமகாரியகரணர், ஆகலின் இடையூறு அதிகம் அவர்க்
 கிலதாம், ஏதேனு முறினும் மாற்றிக்கோடற்கு மாற்றலுள
 தாம். சித்தப்பிரசாதமுமுண்டு, அச்சிறப்பானே சுகச்
 சிறப்பின் வெளிப்பாடுமாம்- இவ்வண்ணம், முன்முன் பூமி
 களைக்குறித்துப் பின்பின்பூமிகளில் பிரசாத விசேடத்
 தானே நூறுபங்கு ஆனந்தமேன்மை பொருந்தாநிற்கும்.
 3-வது தேவகந்தருவர் ஜாதியினாலேயே வந்தவர்; இவர்
 தஞ்சகம். முன்னையதினும் நூறுமடங்கதிகமாம். 4-வது
 சிரகாலஸ்தாயியாய் லோகத்தையுடைய பிதுர்க்கள் தம்
 மானந்தம் அதனினும் நூறுமடங் கதிமாம். 5 - வது
 ஸ்மார்த்தகரும விசேடத்தானே தேவஸ்தானங்களினுண்
 டாய் அஜாநஜதேவதைகள் தம்மாநந்தம், அதனினும் நூறு

மடங்கதிகமாம். 6-வது கேவலம் அக்கினிஹோத்திராதி வைதிக கருமத்தானே தேவதைகளை மகிழ்சித்தவர்களாகிய கருமதேவதைகளுடைய விற்பன் அதனினும் நூற்றுமடங்கதிகமாம். 7-வது அவியுணர்விணர்களாகிய முப்பத்து மூவர்களார் தேவர்கள், 8-வது அவர்கட்குச் சுவாமியாகிய இந்திரன், 9-வது அவனது ஆசிரியராகிய பிருகஸ்பதி, 10-வது விராட்டென்னும் பிரஜாபதி, 11-வது இரணிய கருப்பர் என்னும் பிரஹ்மா ஆகிய இவர்கடம்மானந்தம் ஒன்றினுக்கொன்று நூறுமடங்கதிகமர்கும். இவையாவும் மேயிடர்விரவியவாம். இதனைக் கைவல்யநவரீதத்தில் மருடன் என்னுஞ் செய்யுளானு மறியலாம். பின்னதாய பரமானந்தமோ அறிஞனது வடிவமேயாம், அதன் மாத்திரையையேயன்னிப ஆந்திகள் அதுபவித்தலின் அதுவேமகத்தாம் அளவற்றதாம், அறிஞன் பிறவற்றிலாசையற்றவனாகலின் சகல காமாப்தியையுமடைவன் இதனை எல்லா வாழ்வினையுறும் என்னும் வேதாந்த சூடாமணியினுமுணரலாம்.

(அ - கை.) இங்ஙனம் பயிற்சியில் அன்புண்டாதற் பொருட்டு ஞானப்புகழ்ச்சியும், தீவிரவராக்கியமுண்டாதற்பொருட்டு விடயபோக இகழ்ச்சியும். செய்தருளப்பெற்றன, இஞ்ஞான்று காமக்குரோதங்களின் வெற்றியையே அவசியஞ் செய்யத்தக்கதென வருளல்.

சு. காரணேஸ திகாஸ்யுக்யாயஸ்யஸஹதவயஃ
தௌஜெத-ஃவஷ்டுவிர்ஹா தஸுவஃவிரிஸூதௌ.

காமகாணபூரணமாயுறக் காதல்யாவன் கடந்திடக்காதுமோ, பீமமாசின மாசுபிறங்கவே யேதமேதுமிலாததைமோதுமோ, நேமமாயுடலம் விகாறுமே நேர்கிலாதவனென்றேயோதுமே, பூமமாசுக்மாசுகளைந்தனு போகமாகப்புகிப்பென்போதுமே.

வி. காமஸ்ய = காமத்தின், காரணேசதி = காரணமாகிய திவ்வியம்ங்கையரா திலாபமுறவே, அக்காமத்தை, ஜேதும் = வெற்றிகொள்ள, வைராக்கிய வலுவானே, ய: = யாவன், துச்சஞ்செய்ய, சஹஜே = சுஷயவஜே, இங்ஙனம், க்ரோதஸ் யாபி = சினத்தின தூஉம், காரணேசதி = காரணமாகிய அப மாணதிகளைக் கீழ்மக்கள் செய்துற்றபோது, யாவன் அக் கோபத்தைச் செயஞ்செய்யக்கூடியவஜே, வர்ஷ்மவிர ஹாத் = இச்சகனமும் தேகவியோகம் வரையும் செய்பத்தக் கதாம், வர்ஷ்ம என்பதன்முன் ஆகாரங்காணத்தக்கதாம், ஆசரீர விமோக்ஷணத்தென்னும் ஸ்ரீ பகவானது திருவாக் கான். அல்லது வர்ஷ்மவிரஹாத் தென்பதற்கு வர்ஷ்மவிர கத்தை யபிநியாப்பியவெனல் யப்லோபமுறத்தான் ஐந் தாம் வேற்றுமையாய்தென்று கோடலாம். யாவன் சகிப் பஜே, ஸஸுகம்சிரம் அஸ்நுஜே = அவன் ஆனந்தத்தை நீண்டகால மநுபவிப்பன் என்று கூட்டுக

ஸ்ரீபகவற்கீதை :- உடம்புடனே யுள்குதியிருந்தே, விடம்புரைகாம வெகுளியின் வேகாச், சடம் பொறையாமை தவிர்த்தவனைநல், விடம்புகுஞானியு மின்புறுவானும்.

நதியினது வேகமானது, மாரிப்போதில் அதிகப் பிர பலமாகத் தன்னைச் சம்பித்தவை விழையாவிடினும் மடுவில் வீழ்த்தி யாழ்த்தித்தாழ்த்தும் ; அதுபோலக் காமக்குரோ தங்களின் வேகமும் மனோநேத்திராதிகளின் கலக்கவடிவ மாய், வருஷாகால ஸ்தானீயமாய விஷயாபித்தியானத்தா னே அதிப்பிரபலமுற்றுத் தற்சம்பந்திகளை விழையாவிடி னும் விடபக்குழியி லிழியச்செய்து சமுசார ஆழியிலழுத் திக் கீழாய் நகத்தையடைவிக்கும். இத்தகைய காமக்கு ரோத் வேகத்தையீண்டே வெளிப்புலன்களின் வியாபார ரூபக் குழி வீழலின்முன்பே யணையானே ஆற்றின் வே கம்மாற்ற லேய்ப்ப விடயதோட தரிசன் அப்பியா

சுத்தாலுண்டாய வைராக்கியத்தானே யாவன்சகிக்கக்கூடும் அதாவது தன்னதுருப காரிய அஃநகத்தன்மையானே உடல்வீழும்வரையும் அநர்த்தகஞ்செய்யக்கூடியவனுவுனே அவனே யோகியும் சுகியுமாவன் அவன்முன் புருடோத்தம னெனப் பெறுவன். மற்றையசீரோ, ஆகாரநித்திரைபய மைதுனாதி பசுதருமமாத்திர நிரதத்தன்மையானே மதுடா காரம்வாய்ந்த பசுக்களையாவர். மரணத்தின் பின்னர் அழுது கொண்டெழுவி வீழும் தருணிகளானே ஆலிங்கன முறப்பெறினும், மைந்தராதியானே தகிக்கப்படினும் உயி ரின்மையினுனே காமக்குரோதவேகத்தைச் சுகிப்பதே போல, மரணத்தின் முன்னரும் வாழ்ந்து கொண்டேயாவன் சுகிப்பனே அவனே யோகியுஞ்சுகியும் ஆவன் எனினுமாம்.

இவற்றிற்கு முறையே உதாகரணம் ஞானவாசிட்டம்:- அறுதிமரத்துக் கிரரிவாளாக்கைவல்லிக்கொரிபுழுவா, மறுகு கின்ற மனத்தனப்பமருவாதவரையமனனுகா, னிறுதியுட லாமரத்தினைச் சூழ்ந் திரங்கு மனத்திற்றிலைவைத்து, முறு குமாசைப்பாம்படரா முதன்மையோரையமனனுகான்.

இராகவெகுளி விடம்பெருகவிதயப்புற்றி லோபமெ னு, மராவந்தனுகி விழுங்காதவரிஞர் தம்மை யமனனு கான், விராவிலேகரீர்சுவறி மெய்யாங்கடலில் வடவன லாய்ப், பராமல் வெகுளி வேரறுத்த பண்பினோரை யம னனுகான்.

கடினமான வெந்திரத்திற் கலந்ததிலம் பொன்றுவ தென்னக், கொடியமதனற்றேய்தலுறாக் கொள்கையோரை யமனனுகான், முடிவிலாத நின்மலமாழுத்திப் பதத்தே சித்தத்தி, நெடியதுயர் தீர்த்தினைப்பாறு நிலைபெற்றோரை யமனனுகான்.

அடையவேண்டியதடைந்து மேற்றுயரமற்றின்ப மள விஷாதீயக், க்டையதார் தருவிலங்கு பறவைகள் போல்

மாளாதகாதலெனும் வற்சநாபிக்கொடியின் வனத்தை
ச்சுட்டு, நீளாசை யனைத்து மறுத்தவர்க் கன்றோ விப்பயன்
றானேராரிற்கும், கோளான பொருளனைத்தின் முன்பொடு
பின்பினிணையிலாக் குற்றங்கண்டு, மீளாதபாவனையாற் கட
டுண்பார் வேசரியே வேறென்றன்றால்.

உயிரினைத்துறந்த பின்னுடலமானது, துயரையுஞ் சுகத்தையுந் தொடர்கிலாதவா, நுயிரினைத்துறக்கு முன்னுடையதாகுமே, ஸ்யர்வற முத்தியிலமருகிற்குமே இவைபோன்றன காணலாம். இதுபற்றியே ஸ்ரீமத்பாகவதத்தும் கார்முகில் வண்ணனைக் கருதிலார்களை, யோரிருகாற்பச வென்னவோதுவார் எனப்பெற்றது.

23

(அ - கை.) காமக்குரோகங்களை வென்றவன் என்

க. கண்ணிட்டையனந்தரத்துப் பிரகாசனானே, எண்ணின் பின்னந்தரத்துள் விளையாடலானே, எண்ணையமதற்றழிவற்ற விறைவனுவான், சுண்ணும் முயிரியுவினுக்கும் மித காரியாமே.

வி. காமக்குரோதங்களை வெற்றி கொண்டவனுக்கு
 வெளிமுகத் தன்மையானது தானாகவே விலகிவிடுதலின்
 அந்தர்நிஷ்ட: = ஆசிரியர் அருளிய ஊகத்தரணோ
 இருதய புண்டரீக விடத்தில் நிப்டையுடையவனாவான்
 அதனானே, அந்த:பிரகாஸ: = இருதயஆகாசத்துள்ள சி
 வபாவங்களையும் ஆதித்தன் போலப் பிரகாசிப்பன், அத
 னானே, அந்த: சுக: = கிருதகிருத்தியனுயினேன் என உ
 னையே இன்பத்தை யெய்துவன், எதனாலுட்குமுறுவனானே
 அதனால் அந்தாரதி: = உள்ளிலேயே எல்லாஐயங்களும்
 பட்டவனாகிப்பிரீதியுடையவனாகியவன் ஆவன், ரோரி எ
 பதனானே ரேபம் லோபமானபின் ட்ரலோபேபூர்வஸ்யநி
 கோண: என்பதனானே பூர்வத்திற்குத்தீர்க்காமம், புநர்ராமதே
 என்திபல் ரேபத்திற்கு ரேபம்பரமாகி ரேபம்லோபமானபின்
 நகரஉத்தரவிருத்தியாய குறில் அபாரம்-நெடினா னால், பு
 ரமதே யெனவுறுதல் போல, அந்தாரதியெனவிருந்
 கூறிய இருவிதிகளானும் அந்தாரதியென்றாயது. இ
 கையன் அக்ஷயம் பிரஹ்மலபேத் = அழியாத சிவத்தை
 யடையாநிற்பன், அதன்பின் னீண்டு ஐயப்பாடற்றவனாவான்
 யாவன் இவ்வகை பிரஹ்மத்தை யடைவன் எனின்
 னல்:—சர்வபூதஹிதார்த்தக்ருத் = சகலபிராணிகளின்
 ருத்தாகிய சர்வாசி யென்பவன் அடைவன் என்பதாம்.

ஸ்ரீமத் பரமார்த்ததரிசனம்:—மெய்யறிவே வினையின்ப
 மதாக, மெய்யறிவே வினையாடிடமாக, மெய்யறிவே யொ
 யாகவுமே போர், மெய்யறிவே பெறுமின்பம் விடாதார்.

இந்த ஜீவன்முக்தன் உட் டன்மாட்டே யீன்பமு
 வனலது விடயங்களிலுறன், அதனானே உட்கிரீடையு
 யவனையாவன் ; சருவசங்கத்தியாக்கிக்கும், விரும்பாது
 துற்ற, காலதக்கவர ஓதும் கோகிலாதி மதுரசய்த சி
 ணம், மீர்தமர்த்மாகவருந் தென்றற்றமூவல், பூரண சந்திரி

கையின் நேத்தரோற்சவம், தாழம்பூவின் நறுமணமுகர் தல், அதிமதுரசீதன் கங்கோதகபானம், என்பவாதி பாகி யத்திலும் இரமித்தல் சம்பவித்தலின் யாங்ஙனம் உள்ளாரா மத் தன்மையெனின், உட்டன்மாட்டே திருட்டிவைத்தி ருப்பனலது வெளியில் வைபான் என்றுணர்க. சமாதிகா லத்தில் ஒலியாதிகளின் ரோற்றமின்மையின், எழுந்த காலத்திலும் அவை தோன்றுறினும், மித்தியாத்வரிச்சய முடைய அவனுக்கு, “ஊகமின் முகர்க்கெல்லா மூழிவெங் கடலாஞ்சென்ம, மோகமிலாகத்தோர்க்கு முன்னுறகோ வின்ருளாஞ், சோகமின்ஞானி நெஞ்சிற் றொடர்ந்த சிற்றின் பம்பற்றாப், போகமில் சிற்றார்ப்புன் பெண்பொலிநகர்விட லைக் கென்னம்” என்று ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவா னருளியமுறையே இரதிகரத்தன்மை யின்மையின் அந்தாராமத்தன்மை விரோதமின்றா மென்றறிக. இவ்வகையாய அவ்வியோகி யானவன் பிரஹ்மரூபமாய மோக்ஷத்தையேயடைவன், ஆன லது தேவதத்தன் கிராமமடைவதுபோல அல்லவாம், மற் றோ, சுயம்பிரஹ்மரூபமாயிருந்தே அஞ்ஞான வசத்தால் அடையப்புடாததுபோலிருந்த பிரஹ்மத்தையே ஆசிரியர் திருவருளால் அடைகின்றனன். “பிரஹ்மமாயிருந்தே பிர ஹ்மத்தையடைவன் “என்பதாகிருதியினும், அவஸ்தி தேரிதிகாசக்ருத்ஸந : என்னும் பிரஹ்மமீமாம்சை நியாயத் தானும் எனவறிக. சூத்திரப்பொருள்:—இப்பரமான்மா விற்கே இவ்விஞ்ஞான ஆன்மபாவத்தானும் அவத்தானத் தானே பொருத்தமாயிந்த அபேதத்தானே யுபக்கிரமணம் என்று கர்சக்ருத்ஸந ஆசிரியர் எண்ணிறிப்பர். அவ்வாறே பிரஹ்மணம் :— “இச்சீவவடிவமாய் இதனுட்புகுந்து, மெச்சுபெய்ருருவங்கள் மிளிர்ந்தாப்புரிவன்” இவ்வகையாய ஜாதியையுடையது. பரமான்மாவிற்கே ஜீவபாவத்தானே அவஸ்தானத்தைக் காட்டாநிற்கும். “எல்லாவுருவமும்

றித்திரன் இயற்பெயர் புனைந்தே யியம்பி வாழுவன்⁴ என் பது போன்ற மந்திர வர்ணமும் உளதாம். தேயுமுதலிய வற்றின் சிருட்டியுள் ஜீவனுக்குத் தனிச் சிருஷ்டியோ கிகட் கப்பெறவில்லை. எதனானே பரமாத்மாவின்னும் ஆன்னி யமாய் அதன்விகாரம் ஜீவன் ஆவனே. காசக்கிருத்ஸந ஆசி ரியருக்கு நிருவிகார பரமேசுவரன் ஜீவன், பிறிதல்லன் என் பது கருத்தாம். சில ஆசிரியரோ காரியகாரணம் போன்றும் பேதாபேதமாகவும் அங்கிகரிக்கின்றனர், எனினும் முன்னு சிரியர்கருத்தேகருதியை யனுசரித்துளது. தத்துவமசி யெ ன்பதாகியும், அரும்பவிரும்பியதுமஃதே. எனவே அவ்வுணர் வால் அபிருதத்தன்மை யமைக்கலாம், ஜீவனுக்குவிகாரரான் மகத்தன்மையையுடன்படினேவிகாரத்திற்குப் பரிகிருதி சம் பந்தமுற்றவழி பிரளயவழக்காதலின் அவ்வுணர்வானேய மிருதத்தன்மை யமைத்தற்கடாதாம். இதனானே தனதா சிரய நாமரூபத்தின் அசம்பவத்தானே உபாதியாசிரயமாய நாமரூபம் ஜீவனிடத்தில் உபசரிக்கப்பெறும், இதனானே ஜீவனுக்குச் சிலபால் அக்கினிவிஸ்புலிங்க⁵ உதாகரணாத் தானே கேட்கப்பெறுவதாய உற்பத்தியும் உபாதியாசிரய மேயென வுணரத்தக்கதாம். கூடத்தரித்தியமேயாய இவ் விஞ்ஞானகன ஆத்மாவிற்கு உச்சேத வழக்கே கிடையா தாம், அவித்தையாலாக்கப்பெற்ற பூதேந்திரியவடிவங்கள் வாய்ந்த மாத்திரைகளோடு இதற்கு அசம் சர்க்கம் வித்தை யாலாம், சம்சர்க்க அபாவமாகவே அவற்றாலாக்கப்பெற்ற விசேஷவிஞ்ஞான அபாவமாம். “யாண்டொன்றிடுமையதெ னவேயாகும், ஆண்டயலயலைக் காண்குவனன்றே” என்று தொடங்கி அவித்தை விஷயத்தில் அவனுக்கே தரிசனாதி வடிவ விசேஷவிஞ்ஞானத்தைவிரித்து “பாண்டிவற்கெல்லா மாண்டாவேயும், காண்டலங் கெதனாலெதை யிவ்வொடே ருப்”⁶ என்பாதியானே வித்தைவிஷயத்தில் அவனுக்கே

தரிசனாதி வடிவமாய விசேஷவிஞ்ஞானத்தின் அபாவத்துத
மறையறைகின்றது. விஞ்ஞானாத்ம பரமாத்மாகட்கு அவி
த்தைப்பாலாக்கப்பெற்ற நாமரூபரசித தேகாதியுபாதி நிமித்
தபேதமாமலது பாரமார்த்திகமாயிலதாமென்னும் இப்பொ
ருள் எல்லா வேதாந்த வாதிகளானும் அங்கீகரிக்கத் தக்க
தேயாம். “இவையெலாமுண்டா முன்னர்ச்சத்தே எவ
மறச் செளமிய விருந்ததென் றுணர்ந்தி, ஒன்றேயத்
விதீயம், ஆன்மாவே யிவ்வியாவும், பிரஹ்மமேயிவ்வியாவும்
இவ்வியாவும் எவ்விவ்வான்மா, இதனினுமயலாய்க் காண்
போனில்லை” என்பனபோன்ற சருதி சதங்களானும்;
“வாசுதேவன் சர்வம், எல்லா சேஷத்திர மிவைதமிலெ
ன்னை, நல்ல சேஷத்திரஞ்ஞாய் நாடுதிபாரத, பூதமெ
வற்றினுஞ் சமமாய்ப்பொலிவுறும் நாதனும்பரம விசுர
னென்ப, என்பனபோன்ற மிருதிசதக்களானும் அபேதம்
அங்கீகரிக்கத்தக்கதேயும். “அன்னியனிவனுன்னியனெ
னவேயறிந்தான் அறிந்தவனலன்பசுவாவான், யாவன் நானு
வாகக்காண்பன் ஆவவனககாலாச் சனிமரியடைவன், என்ப
தர்தி மறைகள் வேற்றுமையையும் மாற்றுக்கின்றன. “அவ்
விது மகத்தாமஜாமான்மா அஜரம் அமரம் அமிருதம் அப
யம், பிரஹ்மம், என்பதானே ஆன்மாவின்கண்ணே சருவ
விக்கிரியையின் நீக்கமும் ஆக்கப்பெறுகின்றது; மாறாபிணே
முமுக்ஷுகட்கு நிரபவாதவிஞ்ஞானங் கூடாமையும், சுநிச்சி
தார்த்ததன்மை பொருந்தாமையும் உளவாம், நிரபவா
தமாய விஞ்ஞானமோ சருவ ஆகாங்கைநிவர்த்தகம் ஆத்
மவிஷயம் என்றுடன்பாடாம். “வேதாந்த விஞ்ஞான சுநிச்
சிதார்த்தா: ஒருமையைக்காணுமுன்மைபனுக்கென், வரு
மோகந்தன்வளர் சோகந்தான், என்பனவாயசருதிகளும்
கிடப்பிரஞ்ஞைகண்ண மிருதியுமுள்ளனவாம். சேஷத்திரஞ்
ஞபரமாத்ம் ஏகத்வவிஷய நற்காட்சியில் நிலைபெற்றவே

கேசுத்ராஞ்ஞன் பரமாத்மா என்னும் பெயர் மாத்திர பேதத் தானே இந்த கேசுத்திரஞ்ஞன் பரமான்மாவின்னும் பின்னன் இப்பரமான்மா கேசுத்திரஞ்ஞனின் பின்னம். என மதுபோன்ற ஆத்மபேதவிஷய இந்நிர்ப்பந்தம் நிரர்த்தக மாம். ஒரேயிவ்வான்மாத்மாதானே நரமமாத்திர பேதத்தானே வெகுவகையாக விளம்பப்பெறும், குகையிலிருப்பதாகக் கூறியதும் பிரஹ்மத்தினும் அயல்ல்லவாம். அது சிருஷ்டி த்து அதுவே புகுந்தது என்னுந் திருமறையும் சிருஷ்டா விற்கே பிரவேசங் கூறுகின்றமையின். யாவர் நிர்ப்பந்தம் செப்கின்றனரோ அவர் வேதாந்த அர்த்தத்தைப் பாதிப்ப வராய் மோகூவாயிலாய நற்றரிசனத்தையே பாதிக்கின்ற னர், செயற்கையதாகவும் அழிவுடையதாகவும் மோகூத் தைக் கற்பிக்கின்றனர், நியாயத்திற் கிதுபொருத்தமாக வில்லை.

அற்றேல் எங்கும் எப்போதுமிருக்கும் பொருள் புகுந் ததென்பது எங்ஙனங்கூடும், புகாததேசமானது அளவின னைற் புகுதப்பெற்றதெனல் கூடும், மனுடனாற் கிரமாதிபோ லும்; ஆகாயத்தாற் சிறிதுங்கானேம் எப்போதும் புகுந் திருக்குந் தன்மையுண்மையின் எனின்? ஆகாயத்திற்குக் கடதாத்மியமேபோலும் பரமாத்மாவிற்கு அந்தக்கரணாதி தாதாத்மியமே பிரவேசமாம் என்க, நீரினாதிப் பிரதிபிம் பம்போலும் ஆத்மப்பிரவேசமும், பிரதிபிம்பம்போலும் வெளிப்படுத்திய காரியத்தில் புலம்பாடுடைத்தாதலாம். உற் பத்திக்கு முன்றோற்றாத ஆன்மா, பின்காரியமெனச் சிருஷ்டித்துப் பகுத்த புத்தியுட்டோற்றுவதாகி நீராதியிற் சூரி யாதிப்பிரதிபிம்பம்போலும், காரியஞ் சிருட்டித்துப் புகுந் ததேபோலும் பொலியும்.

சிருட்டித்தவன் அவ்வடிவத்தானே புகுந்தனன அல் லது அயல்வடிவத்தானேயா? து விசுதி கேட்கப்பெறுத

லின் யாவன் சிருஷ்டித்தனனோ அவனே புகுந்தான் என வாம். ஆற்றேல், மண்மானப் பிரஹ்மம் காரணமாயிற் பொருந்தாதாம், அதன் வடிவத் தன்மையுண்மையிற் காரியத்திற்கு, காரணமேயன்றோ காரியவடிவமாகப் பரிணமிக்கின்றது, ஆகலின் காரியஉற்பத்திக்குமேல் தனித்துப் புகாததேயாய காரணத்திற்கு மீண்டும் புகுதலென்பது பொருந்தாதாம், கடபரிணாம வியதிரேகமாக மண்ணிற்குக் கடத்திற் புகுதலிலேயும், கடத்திற்குரணவடிவமாக மண்ணின் பிரவேசம்போலும்; இங்ஙனம் இவ்வடிவமாக நாமரூபகாரியத்தில் அதுப்பிரவேசம் ஆன்மாவிற்கெனின் இச்சீவவடிவமாயிதனுட் புகுந்தென்னும் வேறுமறையானும் இங்ஙனமேலதாம், பிரஹ்மத்திற்கு ஒருமையுண்மையின், மண்ணுருவினுக்குப் பன்மையுண்மையானும் சிணையுடைமையானும் பொருத்தமாங்கடத்தில் மண்பொடி வடிவமாகப் புகுதல் மட்குரணத்திற்குப் புகாததேசத்தன்மை பொருந்தலானும் ஆன்மாவிற்கு ஒருமையோடு அவயவத்தன்மையின்மையானும்புகாதவிடமின்மையானும் புகுதல் பொருந்தாதாம், ஆயினெங்ஙனம் பிரவேசமாதல்? புகுதலோபொருத்தமுமாம், அதுவே புகுந்ததெனக் கேட்கப்பெறுதலின், ஆயின் சாவயவமேயாகுக சாவயவத்தன்மையானே வாயிற்கை நுழைதன்மானும் நாமரூபகாரியத்தில் ஜீவவடிவமாக அதுப்பிரவேசம் பொருத்தமேயாமெனின்? கூடாதாம், இல்லாத இடமின்மையின், காரியவடிவமாகப் பரிணதமானதற்கு நாமரூபகாரிய தேசவியதி ரேகமாக ஆன்மகுனியப்பிரதேசமில் தேயாகும், எதைக்குறித்துச் சீவவடிவமாய்ப் புகுதலாமோ, காரணமேயாயிற் புகுதலாம், ஜீவான்மத்தன்மையைத்தியாகிக்கவேண்டும், மட்பிரவேசமாகக் கடம் கடத்தன்மையை விடுதலேபோலும்; அதுவே புகுந்ததென்னுஞ் சுருதிக்கு காரணாதுப்பிரவேசம் பொருத்தமின்றும், காரியாந்தரமே

யாமெனின்? = அதுவே யனுப்பிரவேசஞ்செய்தது என ஜீவாத்மரூபங் காரியம் நாமரூப பரிணதமாய்க் காரியாந்தரமாகவே யடைவுறும் எனின், கூடாதாம் விரோதமாதலின், கடங்கடாந்தரமாவதில்லை வியதிரேகசுருதி விரோதத்தானும். ஜீவனுக்கு நாமரூபகாரிய வியதிரேகத்தை யதுவாதிக்கும் சுருதிகள் மூரணுநிற்கும், அஃதடைவுறவேமோகாத அசம்பவமாதலினாலும், எதனினின்றும் விடுபட்டானே அவன் அதனையே யடைவதென்பதாக இல்லையல்லவா, கட்டுற்ற கள்வர் முதலியவர்க்குச் சங்கிலியடைவுமற்றுண்டு கொல், வெளியுள் வேற்றுமையானே பரிணதமெனின் = அதே காரணப்பிரஹ்மம் சரீராதியாதாரத் தன்மையானே அதனுள் ஜீவவடிவமாக ஆதேயத்தன்மையானேயும் பரிணதமாயது எனின், ஆகாதாம், வெளியிலிருப்பவனுக்குப் பிரவேசம் பொருந்துகின்றமையின், யாவன் எதனது உள்ளிருப்பனே அவனே அதிற் புகுந்தவன் எனப் புகலமுடியாதன்றோ, வெளியிலிருப்பவனுக்கு அதுப்பிரவேசங்கடும், பிரவேசசப்தார்த்தம் அங்கனம் காணப்பெறுதலின், வீட்டைக் கட்டிக் குடிபுகுந்தான் என்பதுபோலும், ஜலசூரிய காதிப்பிரதிபிம்பம்போலும் பிரவேசம் ஆமெனின், ஆகாதாம், அபரிச்சின்னத்தன்மை யுண்மையினாலும், அமூர்த்தத்தன்மை யுண்மையினாலும், பரிச்சிந்த மூர்த்தமாய் பிறிதிற்குப் பிறுண்டு தெளிந்த வியற்கைவாய்ந்த நீராதிகளில் சூரியகாதிப் பிரதிபிம்ப உத்யமாம், ஆன்மாவிற்கோ ஆகாதாம், அமூர்த்தத்தன்மையின் ஆகாசாதி காரணமாய் ஆன்மாவிற்கு வியாபகத் தன்மை யுண்மையின், அதினுஞ்சேய்மைத்தேயம் பிரதிபிம்ப ஆதார வஸ்து அயல் இன்மையானும் பிரதிபிம்பமென்னப் பிரவேசம் பொருந்தாதாம். இங்ஙனமாயின் பிரவேசமேயில்லையெனலாம், கதியொன்று வேறாக் கண்டிலேம், அதுவே புகுந்தது என்பது சுருதி

யாதலின், சுருதியும் நம்மனோருக்கு அதீந்திரிய விடயவிஞ்ஞான உதயத்தில் நிமத்தமாம், இவ்வாக்கியத்தினின்றும் வருந்திமுயன்றவர்க்கும் விஞ்ஞானமுதயமாவதில்லை, அந்தோ ஆயின் அநர்த்தகத்தன்மையானே இவ்வாக்கியம் அகற்றத்தக்கதாம், அது சிருட்டித்து அதவே புகுந்தது என்பது, அடாதாம், அன்னியார்த்தத்தன்மை யுண்மையின், யாதின்பொருட்டோ இடமலாவிடத்தேசர்ச்சை, பிரகிருதமோ அன்னியமறைப அவாவியதாக இதற்கு வாக்கியார்த்தமுளதாம், அது ஸ்மரிக்கத்தக்கது :—பிரமத்தை யறிந்தான் பரத்தைப்பெறுவன், சத்திபம் ஞானம் அநந்தம் பிரஹ்மம், குகையிலிருப்பதை யுணர்ந்தவனியாவன். அவ்விஞ்ஞானமே அறைய அவாவியதாம், பிரகிருதமாயதுமது, பிரஹ்மசொருப ஞானப்பொருட்டே ஆகாசாதிபன்னம யாந்தங்காரியம் காட்டப்பெற்றது, தொடங்கிய பிரஹ்ம ஞானமே, ஆண்டு அன்னமய ஆன்மாவிலும் அபலாய் உள் ளாயிருக்குமாத்மா பிராணமயம், அதனுள்ளே மனோமயம் விஞ்ஞானமய மெனவிஞ்ஞான குகையிற்பிரவேசித்ததாம், ஆண்டும் ஆனந்தமய விசிஷ்டாத்மா காட்டப்பட்டது, ஆகலின் பரமானந்த மயலிங்கவுணர்வின் வாயிலாக ஆனந்த விசேஷ விருத்திமுடிவு ஆன்மாவாம், பிரஹ்மபுச்சம் பிரதிட்டை சர்வவிகற்ப ஆஸ்பதம் நிருவிகற்பமாய அது இக்குகையின் கண்ணையுணரத்தக்கது என்பதாக அதன் பிரவேசமினிதுகற்பிக்கப் பெறும், பிருண்டோ அந் தப் பிரஹ்மம் புலப்படாதாம், நிர்விசேஷத்தன்மையான் விசேஷ சம்பந்தமே புலப்பாட்டின் காரணமாகக்கண் டோம், இராகுவின்சந்திர அருக்க விசேஷ சம்பந்தம் போலும், இவ்வாறே யந்தக்கரணகுகான்ம சம்பந்தம் பிரஹ்மத்தின் புலப்பாட்டின் காரணமாம்! சந்திகர்ஷமாத லின், அந்தக்கரணத்தின் அவபாச ஆண்டகத் தன்மையா

னும், ஆலோகவிசிஷ்டகடாதி தோற்றதல் போலுமாம், இங்ஙனம் புத்திப் பிரத்தியய ஆலோகவிசிஷ்ட ஆன்மாவின் தோற்றமாம், ஆகலின் புலப்பாட்டின் காரணமாய் குகையிலிருப்பதென்பது பிரகிருதமேயாம், அதன் விருத்திஸ்தானியத்திலேயே ஈண்டு மீண்டும் அதுகிருட்டித்து அதுவேபுகுந்தது என அறையப்பெருகின்றது. அதுவேஇவ்வாகாசாதி காரணம் காரியம் படைத்து அது புகுந்தது போல உட்குகையாயமதியிற் காண்டோன் கேட்போன் நினைப்போன் அறிவோன் என்றிவ்வண்ணஞ் சிறப்பாகத் தோற்றாநிற்கும், அதுவேயதன் புகுதலாகும், அதனாலுளதாம் அதன்காரணம் பிரஹ்மம், ஆகலின் உண்மையானேயுளதேயா மெனவேயுணரத்தக்கதாமது. பிரசங்கத்தால் விரித்தது சாலும். தத்துவதரிசிகள் பிரஹ்மநிர்வாணத்தையடைவார்கள் அவர்கள் கல்மஷங்கமுன்றவர்கள், சமுசயம்ற்றவர்கள், புலன் வென்றவர்கள், அஹிம்சையைமுக்கியமாகுடையவர்கள், ஆவர்கள். 24

(அ - கை.) கேவலசந்நியாசத்தானே இது பவியாதாம் என்றருளல்:—

சு. ஜெதாஃஷஃரீணாஃயெஸிநொஃஜீநஸ்யா, தெஷாஃஸிநுகொஸ்யஹஸாதஜாநாஃவிஹாத்யஹா.

க. அறுபகைக் குறும்பையோட்டியகம்புல னதனை வீட்டிப், பொறிபுகும் புலன்கண்மீட்டபுண்ணியரவர்க்குங்கம்ம, நெறிவகை தமது மெய்ம்மைநிகமமாய்க் காண்டலானே,மறைமிகும் பிரமமெங்கும்மருவினு மலருமன்றே.

வி. ஷட்ரீணம் = ஷட்ரீபூணம் = காமக்குரோதலோபமோகமதமத்சரங்கள் எனவுள்ளிருப்பனவாய் சத்துருக்களின், ஜெதார: = வெற்றிபுற்றவர், சமிந: = மனோரிக்கிரகமுற்றவர், ததா = அவ்வாறே, தமிந: = வெள்ளிப்புலன்களை

வென்றவர், ஆக, யே = யாவருளரோ, ஸ்வாத்மஞ்ஞானம் = தம்வடிவத்தை யுணர்ந்த, தேஷாம் = அவர்க்கு, இவ்வியா வும் எவ்விவ்வான்மாவேன ஆன்மாவின் கண்ணே எல்லாவடி வுடைமையைச் சமாதியின் மாட்டு நன்றாக அறிந்தவர்க்கு, ப்ரஹ்ம சமந்தத: விபாதி = விசேஷப அவஸ்தையிலும் யாண்டுமே பிரஹ்மமே விளங்காநிற்கும், அகோ = ஆச்சரி யம்! அவ்வாறே சுருதிஅகம் அன்னம் என்பதாதி முன் னமே யுதாசரித்தேம், வேறு முண்டக சுருதியுங்கூட்டு வாம்:—“அமிர்தமென்னுமிப்பிரமமேயகத்தினும் புரத்தும், திமிர்தல் பின்னினுந் தென்வடதிசையினுந் திவத்தும், அமர்தல் தன்னினுமகன்றது விரிந்தறிவாகி, நிமிர்தரும் வரதமமிதேநிகிலமாய்நிகழும், “பொருள்:—சோதிகட்கெல் லாஞ் சோதியாக யாதொருபிரமமுளதோ அதுவேசத்தியம், யர்வும் அதன் விகாரம், வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேய மாத்ரம் அந்ருதம் இதம் என்னுமிப்பொருள் விஸ்தார மாக ஹேதுக்களுடன் பிரதிபாதிக்கப் பெற்றது, நிகமனஸ் தானீயமாய இம்மந்திரங் கொண்டு மீண்டுபசங்கரிக்கப் பெறுகின்றது:—நதஸிய இலக்கணம் வாய்ந்த பிரஹ்மமே, அறியாமைப் பார்வைவாய்ந்தவர்க்குமுன்பேபிரஹ்மமல்லா தது போலத் தோற்ற நிற்கும், பின்னும் தெற்கும் வடக் கும் கீழும் மேலும் பிரயாண்டும் யாவற்றானும் அன்னியம போற் காரியாகாரமாக ஆகன்றடைந்து பெயருருப்பற்றித் தோற்றும், அதிகமாக வறைந்தென்! இவ்வுலகமுழுவ துமே பிரஹ்மமேயாம் மேன்மையினும் மேன்மைமிக்கதாம், இரஜ்ஜுவின் கண்ணேசர்ப்பப் பிரக்தியயமேய்ப்ப ஆப் பிரஹ்மப் பிரக்தியய மியாவுமே அவித்தை மாந்திரத்த தாம். பிரஹ்மம் ஒன்றே பரமார்த்த சக்தியமாம் என் பது வேதாதுசாக்ஷனம். இச்சலோகத்தில், ரிட்கர்மகரும யோகமும் அதன் பயனாய் அந்தக்காணசக்தியும், அதன்

பயனாய் சந்தாசமும் அதன் பயனாய் ஞானமும், அதன் பயனாய் ஜீவன் முக்தியும் குறிப்பித்தருளியவாறு ஊகித்துக் கொள்க. காட்டியருளிய தத்துவநிசனத்திற்கு உதாரகரணம். ஞானவாசிட்டம் :—ஆருபந்தமிதேற்றமே என்பதாதி நான்கு செய்யுளும் முன் சாட்டியவாறே யுணர்தற்பாலனவாம்.

சிவமகிம்நஸ்தோத்திரம்:—தரணிநீ மதியநீ பவனநீ தழலுநீ தண்ணீருநீ ககனநீ, தரணிநீ புருடனீ பெனவுமிவ் விதமுநின் றன்னிலை தருணமதியா, குறையாதே குறையாதா முறுகவெத்தத்துவம் முலகிலையா மறிகிலைங், கறையிலா வருளுவாம் வரதனே யெனவலாய் கருதுதற் கரியநீயே.

ஆகோ என்றதற்கு, நாகரணம் ஞானவாசிட்டம்:—ஆந்தோவந்தோவிது நெடுநானறித்திலேனிந் தறிவுற்ற, சந்தோடத்தை யென்சொல்லென் சகல நிலைவுந் சாதித்தாறி, நொந்தோரின் பதுன்பத்தானே வாதிருக்குமிடமிதுவே, யுயர்ந்தோருறையும் பதமிதுவே யுபசாந்தத்தினுயர்னிதுவே.

ஆவாவிப்போதுள்ளபடி யறியுநெரியிலென் யறிந்தேத, னோவா விகற்பமற்றறிவுன்னொரியாஞ் சிவனுநிதுவோ, தாவா தெங்குமுளநானுந் தத்துவத்திற் சுகமெல்லா, மேவா நின்ற விரவிமுதற் கடாரீழாக விளங்கிபதால்.

அவபவசாரம்:—போக்கெடுவாவதிந்நிப் புரணபூரணமதாசி, யாக்கமுமழிவுமின் றி யகரிநாறகிறைந்து, நீக்கமிலறிவானந்த நிகரிலாவென்வழன் னாக், தேக்கியுமாராமேன் மேற்றித்தியாகிற்சூமன்மே.

சொருபானந்த நிரசவம்:—ஒவ்வினுக்கொரியதாசி யுவன்மயந்ருழிவதின்றி, யளியினுக்களியதாக யமலமுந்

தளவிறந்து, தெளிதரத்திகழுமின்பத் தேறலைப்பருகிமேன்
மேற், கனியதுற்றிடினு மாராக்காதன் மீதுருமந்தோ.

நித்யானந்த தரிசனம்:—திரையொடு கரையிறந்து திக
ழுநற்சொருபமாய், ஷுரையறுமின்பவெள்ளத் தொடிவற
முழுந்தியார்த்து, வரையறத்தினைத்துமாரேன் மகிழும்போ
தைக்கப்போதும், புரையறப் புதிதாயின்பம் பொற்புமிக்
கிடுமிதென்னே.

அருணெறி விளக்கம்:—முடிவொடு முதலுமின்றி
முழுதுமாய் மூலமாகி, பொடிவறு மின்பவெள்ளத் தொப்
பிலாவமுதமாய், கடலினுட்டினைத்தும் வாரிப்பருகியுங்கனி
த்துமாரா, தொடிவிலா தாமேன்மேலு மோங்கிடா நிற்கு
மன்றே.

தத்துவ சரிதை:—முழுதருண்மதுரவாரி மோனமா
மொழியினாலே, பெழுதருமின்பவெள்ளத் தெலையிலாவமு
தந்தன்னைக், கழிவறமுகந்துகொண்டு கனித்திடா நின்று
மாரே நொழிவறுமார்வமேன்மே லோங்கியே தழைக்கு
மன்றே.

போதத்தநாகரம்:—ஒப்பின் மெய்ஞ்ஞானவிற்பப் பிர
மமாமுத்தியென்னுஞ், செப்பருமமுதமாய் தெளிவினுட்
டினைத்து மூழ்கி யெப்பொழுதினு மெக்காலு மிடையற
முகந்துகொண்டு, மப்பொழுதைக்கப்போது மாராமலினிய
வாரே.

போதசித்தி:—அந்தமோடாதியில்லாவமல நற்சிவமதா
ய், நந்தலினுணர்வதாரு நலமிகு மமுதைமார்திப், புந்தியுன்
மயிர்க்காலெங்கும் பொழுந்துதேக்கிட நின்றாலு, மென்ற
னக்காராதார்வ மெலையறமிருக்குமன்றே.

சுவானுபவசித்தி:—கலைகளுக்க்தினாமதாய் மிகுகறை
யுறத்தெளிவா யெனுண்மேவிய, நிலைனைத்தெனியார் மன

மேவிருணிறைவினைப்பரி பூரணமாகிய, மலையினைச் சுத
தோதிதமாகிய மதுவை மற்றயரா கிளையாதொலிர், புலமை
யுற்று மிதார்விலதாமிது புதுமை நற்சுவைப் போதைக்குப்
போதுமே.

சுவானுபவத்திருவாக்கு:—சூழ்மிடவோ மேலில்லை சூழ்
மிடவோ கீழில்லை, சூழ்மிட்டு நீங்கக் குறைவில்லை. சூழ்மிடம்
பேர், ஆரோவறியேன் ஆகாகாவோகோகோ, சீரேதுமிடலைச்
சிவம். (25)

(அ - கை.) இனிச்சித்தநிச்சிரக அசமர்த்தனந்த, இவ்
வத்தியாயம் முடியும் வரை ஹடயோகத்தை யருளுகின்
றார்:—

சு. சூலநெஷுஸலோஸீ நஸுஜெ ரோமிஷயா நஹி,
ஸஸுஷுஷுசுடிரோஸெபுரணாயாவேராயணே.

க. மருஷிமாதனங்களின் மிக மானபிரதாச வேமலர்ந்
தோனா, பொருளியின் பிவைபொலி முதலவெலாமுள்ளி
லும் வெளியேயும், பருவமத்தியிற் கண்டணிப் பார்வை
யைப் பொதிந்தறப் பொலியேனி, யருவுரித்தடைபாற்ற
லிற்றற்பரனாகியே முயல்வானல்.

வி. ஆசநேஷு = பதுமசுவஸ்திகாதி யென்று முன்பு
ரிவித்த ஆசனங்களில், சமாசீந = கன்னகாபீகச் சுவாய் எவ்
வாறு வேண்டுமோ ஆவ்வாறு உட்கார்ந்து, திராகமசன
மெனச் சூத்திரித்தபடி, அதனை ஆக்ககாங்கனாப சூக்கு
டாதிபாசனங்களின் நீக்குமாம், தயத்தவ இமர்ந்விஷயாந்
பஹி = இந்த சூபாதி விடயங்களை வெளியிலும் உள்ளி
லும் விடுத்து, உள்வே யுள்ளத்தானு முள்வாமல் வெளி
யில்ஒட்டிபொன்றபடி; ப்ருகுமம் = பருவத்துவநாசு முலங்
ளின் இடையிடம் ப்ருகுடியாம், அதன்கண், சமஸ்தாய -

ப்ருக்ரணமத்தியில் திருஷ்டியை = பார்வையை நிறுத்தி, அதன்பின்னர், ப்ராணாபாமபராயண :—பிராணன்களின், ஆயாமத்தில் = நிக்கிரகத்தில், பராயணன் = தன் மாத்மிர பரமாயுள்ளவன், ஆஸ்தே = இருப்பன் நன்குரணுற ஆசனத்திலுட்கார்ந்து ப்ருக்கிரணமத்தியில் திருஷ்டியை நிறுவிப்பிராணாயாமத்தைப் பயிலவேண்டுமென்பதாம்.

இதனையே ஸ்ரீ பகவானிவ்வாறருளுவர் :—காவல்செய்தைந்து புலன்கணிரண்டு, மேவவிரும்புருவத்திடைவிட்டிட், டாவகை நின்றவ பாணபிராண, நேவலினின்றி யியக்க மறுத்தே.

அஞ்சபொறித்திறனாசயடக்கா, நெஞ்சபயத்தொடு கோபமும் நீக்கா, வெஞ்சதிறத்தலில் யோகிகள் காணு, முஞ்சபுறப்பிடர்பாவு முதிர்ப்பார்.

சப்தாதிகள், இராகவயத்தானே சுரோத்திராதி வாயிலாக அவ்வவ்வாகார விருத்திகளானே உள்ளே புகுகின்றன அவற்றை வைராக்கியத்தானே வெளிப்படுத்தவேண்டும், இதனானே யோகத்திற்கு முதற்காரணம் வைராக்கியம் என்றறியவேண்டும், இவ்வாறு வெளிப்படுத்தியபின் யோகியானவன் தனக்குத்தக்க ஆசனத்தில் நிமிர்ந்து செவ்வே யுடலுஞ்சிரமுங் கழுத்துமுற அமர்ந்து, விழிகளைப் புருவத்திடையில்விட்டு, முற்றினும் நேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டான் நித்திரையானே மனம் லீனமாம், திறந்துவிட்டால் வெளிப்போதாலானே விசேஷபமுண்டாம், அவ்விருதோடங்களின் பரிகாரப்பொருட்டு அறைத்திறப்பாய் நாசாக்கிரபாகத்தில் திருஷ்டியைவைத்து, உசுவாச நிசுவாசரூபமாக நாசியுட்சரிக்கும் பிராண அபானன்களைக் கும்பகத்தானே மேற்கீழ்க்கதிகளைத்தடுத்துச் சமப்படுத்தி; அல்லது பிராணன் வெளிப்போகாதபடியும், அபானன் உட்போகாதபடியும்,

அதாவது நாகியின் மத்தியிலேயே இரண்டும் சரிக்ஞப்படி மந்தமந்தமான உசவாச நிகவாசங்களும் சம்பப்பித்தி; இந்திரிய மனோமதிகள் எவ்வகையிலும் மீறாமலடக்கி, மோகத்பராயணனாகிச் சர்வவிடயவிரக்தனாக, வீரராக பயக்குரோதனம் = இச்சை பச்சுந் சினமின்றியவனாக, சோபனத்தியாசமே இசையாம், இது தனது விடயத்தி லாசையை யுண்டாக்கும், ஆகலின் வீந்த இராகனுக்கு ஆசையெழாதாம், அச்சமுஞ் சினமும் ஆற்றவனாகத் த உத்வேகமுண்டாகாதாம், பயம் என்பது பிரியஞ் சிதைதல் அப்பிரியந்துதைதலாகி ஹேது தரிசனத்தபலுதாய தைனியவடிவச் சித்தவிரக்தி விசேஷமாம், தனது ஹேது பூதப்பிரியஞ் சிதைதலாகியுண்டாகிய உத்வேகத்தை யது உண்டாக்கும், வீந்த பயத்தனுக்கோ உத்வேகமில்லாதாம், துவேடமும், பிரியம் பிரியலாகி போது புருடம்தாத்திதக் கும் துக்ககாரணி பூதமாய சந்தாமலடிவ சித்தவிரக்தி விசேடமாம், தனது விடயாதியில் உத்வேகத்தையுண்டாக்கும், வீந்தகுரோதனுக்கோ உத்வேகமுண்டாகாதாம், அஃ ஹே இவ்வாறு ஆகியொன்றும் முவியனவன் மகா போகியாகி பெய்ப்போதும் முந்தனையாவன். அவனுக்கு மேகூப் பொருட்டு யாதொரு செய்வத்தக்க காரியமுமில்லாதாம்; கிருதகிருத்தியன் என்றபடி. ஸ்ரீ பகவதாஹ் சாதனத் தாத் சாகிக்கும் பயனினுவென வுநுளியாதம்து.

ஆதனத்தமர்ந்து பயிலமுயல்வதை உத்தாலகோபக் கியானத்துங் காணலாம் :—யாருமின்றி யாராதுமெய்தற் கரிதாகிய முழைதான், சாருமுத்திப்பதமெனலாக் தன்னி லொரு சாற்றனிமேனி, யாரு மலைக்குன்றியின் தவழ்மே லருணச்சுருவும் விரித்ததன்மே, லோருமனத்தின் செயல் குறுக்கி யுணர்வான் புத்தன்போலாகி

புண்டரீகவாதனத்திற் புத்தன்போலுத் தரமுகனா, யண்ட்மிரண்டு மிருகுதிமேலாக்கிப் பிரமாஞ்சலிபண்ணி, மண்டுகின்றவாதனையின் மருளு மனத்தை மீள்வித்துத், தண்டலில்லா நிருவிகற்பசமாதிப்பொருட்டிவ்வகை நினைந் தான். (26)

(அ - கை) பிராணாயாம இலக்கணமருளல் :—

சு. ஞ்ரணாயாமிதுஸுஸ்ரோயஸ்ஞ்ரணாவாநஸு
ஸுஹுஸு, வடிநிஸுநயஸுஸுயி யாஹுஸுஸுவிபஸுஸுதிஃ.

க. உற்ற பிராணவபானனுதித்த, நற்றடையே வுயிரிற்றடையாகும், முற்றதும் மூவகையாக மொழிந்தார், பற்றிலமாமுனி பண்டிதரன்றே.

வி. பிராணாயாமந்து = பிராணாயாமமென்பதோ; பிராணபாந சமுத்பவம் = பிராண அபானன்களினின்றும் உற்பத்தியையுடையதாகிய, சம்ரோதம் = பிராண அபானன்களின் ஐக்கியமாம்; ஐக்கியஞ்சமபாதித்து எச்சம்ரோதமுள தாமோ அது பிராணாயாமம் என்பது பொருள். பிராண அபானன்கட்கோ நாபிதேசத்திற் கிரந்தியுளதாம், ஆதி னின்றும் மேனாடியால் முகநாசிகைவாயிலாக வெளிச்செல் லும் வாயு பிராணனும், அந்நாபிதேசத்தினின்றே கீழ்நாடி மார்க்கங்களாற் கீழே நோக்கி வாயுமார்க்கத்தானே வெளிப் போம் வாயு அபானனும். ஆண்டுப் பாயுத்துவாரத்தைக் குதியானடைத்து அபானனை மேன்முகப்படுத்தி, பிராண னையும் பூரகத்தானே வெளிவாயுவை யிழுத்து அதோ நயனகதி ரோதத்தான், இரண்டையும் பரஸ்பரம் சம்முகப் படுத்தி, ஒன்று படுத்திய அவற்றின் நிரோதமியாதோ அது சம்ரோதமென்பது கருத்தாம். தஞ்ச = இவ்வகை யாம் பிராணபாடமான அதனையே, காலப்பிரமாண் பேதத் தானே, விபச்சித : = பண்டிதர், முநய : = பிராணாயாம

சூசலர், உத்தம மத்யம அகமபாவத்தால், த்ரிதாப்தம்
வதந்தி = மூவகைவடிவமாக மொழியா தீர்பர்.

இப்பொருள் :—புருவாப்பனை கண்ணிப்பாண்டி
தான் பொருளில் சாந்தியின்மாய்த், தெருளுங்கே தன்
வறிவங்கு தெரிவறிற்றிரிவுறு துயிர்நிற்கும். கருதுவெ
விறெனிகளாலெனே அங்கற்ப கற்பித்தேபதத், தருள்செயு
பலதேசிகர் சொற்களாலெசவற வுயிர் மீட்கும், என்னும்
ஞானவாசிட்டத்தும்; தனியிலிருந்து பாயின்பிறி சாந்த
னுகித்தனக்கிசையு, முனியப் பொயிடி மதனாவல்
முன்றினென்றிலே முந்கி, னுனியைச்சிறிதே அன்விறிந்து
நோக்கியாது நோக்காதே, மினியதன்பா லேயிருந்த வெவ்
னைப்பாவிப்பதியோகம். என்னும் சுகமீசைதரினும் கண்
லாம்.

(27)

27

(அ - னை) அன்புமே இரண்டாஸ்தான் :-

கூ. வு பிணைமையுடையவர்களுக்குப் பதவி, ஊர்
விடிக் கொடுக்கவருவதென்பது உண்மையாகிவருமா என்பது

ச. வித்தாராவைத்துணி வெற்றவை சிவனவரை
யெய்ததேவமும்தமிழ் முத்தமமோர் து நீயும் பத்தாராயன்
டாம் வருணங்கனின் பாண்டகொண்ட, வித்தா ஸூரிகி
றண்டிய ஸகுனெண்ணலாரும்.

வி. இருதயத்திலிடை விட்டியோ கவிரத்தானும் வரு
தன் மலியோசை தாமரை பூர்ணமானும் எனவந்திடெய்த
காண்டலின் மூன்றரையாத்திரை சூரபாய பிரணயத்தின்
புனதப்படுத்தலால் எம்மிக வெளிப்படையாய் உச்சரி
புளதோ அநன்னை வர்ணப்பிரமணகாலம் விதாடி அப்ப
பாகம் மாத்திரை பிரண்டெனுளவாம், சீட்டப்பெற்
பிரணவமோ கான்கு மாத்திரை காலமாய் அது ஒரு

திறத்திலெண்ணிப், பூங்காவிசிறி தலந்தாற்போலப் பாதிப் புரை விழியோன் புண்டரிகாதனத்திற் புல்கி, போங்கா மேனோக்குந் தெனியதான வுத்தமன்ன முழங்காலே யுச்ச ரித்தான், பாங்காக நாவிறையுமணிமினுடு பரின் றுதடையற் றோசை படர்வதே போல். "

சான்றிரணவமோ துவவன்றன் சித்தத்தற்பத்ததை நோக்குதலுந் தனி போங்கா, முன்றறிவெவ்வளவு போலு ற்றிலின்ற துயர்த்தகன்று கிமலமமுனின் கன்னின, முன்றரைமாத்திரையுடைய பிரணவத்திற் முழங்கு வெளி யாக முழங்கி யெங்கு, மானற் பிரணவங்க டெனிலெவ்பு மெய்யிழறதிதாய்க்கென்க் தோங்கிய திருநெல்லை. (29)

(அ - கை.) இம்முறையானே பிரணவப்ராபாங்களை வயஞ்செய்ய வேண்டும் எனத் திருஷ்டமித்த சுகிதம் அரு ளிச் செய்தல்:—

சு. வலிஹம்ஸராஜ... இதுகொண்டவியிதே துமர்த்து... துராயயா. நயநிபுராணி நவமது துரணா வபா துராவ மவா வராபுயேசு.

க. திங்கமாதல் தினப்புவேபதமுன், வெவ்வடக்களி றுதலின் மென்மையுந், தங்கெனர்க்குறு மென்னுமந்தன் மைபோன், மங்குணத்திரு காலைபுன் னபத் துயர்ப்.

வி. சிர்ஹம்=சிங்கம், சரப்த்துரலகம்=கொடுப்பது... வேங்கைப்பிழி, வாரி=அல்லது தான், மத்தஇயம்=மாதம் பொழி யான, ம்நதுதாம்=மிருதுத்தன்மை = உதுவாதலை, யதா=எங்ஙனம், ப்ராணிந்=மயிர்க்கண், தாக்தி=செய்வார் களே, தத்வக்=அதுபோலவே, ம்ராணாபகௌ=பிராண அபானன் என்னும் மிருகால்களையும், கசாதயேத்=

இனி துசாதித்தல் வேண்டும். சார்த்துலகம் துஷ்டவியாக்
கிரம், பிராண அபானன்களை மிருதுவாக்கி நன்கு சாதித்
குக் பிராஞ்ஞன் எனவதாம். (30)

(அ - கை.) பிராணன் வெற்றியாகக் குணங்களை யரு
ளல்:—

சு. வீலயகிஜீ மாஹ்ஸெ நதொகாஹ்ஸுமதாநூவ,
உஹதெநூந்ஸுயாவாய-ஹ்ஸுஹ்ஸாந்ஸுதநூபு.

க. மன்ன வின்னல வர்வனவாசிகட், குன்னலின்ன
லுலகவயத்தினர், அன்னவண்ண மறஞ்சடுமாசுகந், தன்ன
வன்றனுவைச் செயதம்பனம்.

வி. தே=பிராணனை வெற்றி கொண்டவர்கள், சர்
வபூதங்களிலும் ஓரேபிராண தேவதையை பெண்ணித்தம்
மைப்போன்றே, மிருகந்=ஆரணயத்துள்ள மிருகங்களையும்,
நபீடயந்தி=முற்றினுமே பிராணஹிம்சையைச் செய்யமாட்
டார்கள். “தேவகாரியம் பிதூர்கார்யம் ஹவ்யகவ்யங்களிற்
புகழ்பெறுவன, ஆதிபாஹ்யுயிரம்பல்மீன்செங்கயல் ரோகி
தங்களையாவன “என்னும் சாஸ்திரத்தானே கிராத்தாதி
நிமித்தமாகப் பிராணி வதஞ் செய்யத்தக்கதனை வேற்பட்ட
போதிலும், செய்யமாட்டார்கள். அஹிம்சையையே அத
னினும் அத்தியந்தம் அதிகமாக எண்ணியிருப்பார்கள்.
ஆவ்வாறே பிராணவித்தையின் வலுவானே, லோகந்=
திவ்யஸ்திரீயாதி போக்கியப் பொருள்களை, வஸ்யங்கதந்=
சுவாதீனத் தன்மையைச் செய்தவர்களா யிருந்தபோதிலும்
ஹேந்ருஹ்=ஹேந்ரரகுகனே! பிடைசெய்யவேமாட்டார்கள்.
“ஆதங்கமற்றவைக் காற்றுதொழியின் பூதங்கள் போகம்
பொருந்துறவென்ப” என்னும் நியாயத்தானே, அப்போ
கத்திலும், ஹிம்சைத்தோஷம் காண்பவர்களாகி நோதுமல
டைவர்கள், ஆதன்கண்ணே துவையருளல்:— தக்தி வந்:

ததாவாயு: = “பாவத்தின் பலனோபலவிழைபான்மை” • என்னும் மிருதியினுனே, எல்லா ஆசைகளுமே பாவத்தின்யனையாம். அக்கைய ஏனமென்னும் பாவத்தை, வாயு = வானது, பிராணவாயுவை யோகியர் நன் காராதித்திருக் கின்றிப்படியினுலே, அவ்வாறு தகிக்கும் எவ்வாறு அதனது ஆசைப் பான்மை யெப்போது மேயெழாதோ, ஆகலின், “பிராணயாமங்களினுலே பெரிதுதகிக்குகபாவத்தை” என்னுஞ் சாஸ்திரத்தானே பாவங்கள் பஸ்மாக்கப்பெற்ற பிநூணிகட்கு பேர்க இச்சை யுண்டாகமாட்டாதென்பதாம். அற்றேல், யோகிகட்கு ஸ்மிருதிலோபாதி தோடங்களும் ஸ்மரிக்கப்பெறுகின்றனவாகலின் யாங்ஙனம் பிராணயாமத்திற்குத் தீவிரவரைக்கியகாரித்தன்மை வருணித்தல் கூடுமெனக்கடாவ அருளல் :—ஸம்ஸ்தப்தாநசதத்ததும் = அந்தப்பிராணயாம பரனுடைய, ததும் = தேகத்தை மனத்தோடுகூட ஸம்ஸ்தப்தாவாகாதாம் வாயு, ‘நன்றாகயோகியானே பூசிக்கப்பெற்ற பிராணனுனது யோகியினுடைய சித்தத்தையாதல் சரீரத்தையாதல் ஸ்தம்பனஞ்செய்யமாட்டாதாம். ஸம்ஸ்தப்தா என்பது வருங்காலத்தை யுணர்ந்தும் லுட்டந்தத்தின் படர்க்கையொருமைவடிவமாம். ஸ்மிருதிலோபாதி களோ பிரமத்தயோகிக்கே பீடைசெய்யும், முற்றினு மொருமையுற்றோனையொன்றுமே செய்யாதாம்.

இத்திருவருளின் கருத்தேபோலும் புசண்டர் அனுட்டானமும் காணப்பெறுகின்றது:—

எனது மனம் பிராண சமாதியினுற் சொன்ன விவ்
வொழுங்கானின்மல தத்துவத்தே யென்றுந், தனியிடர்
தீர்நெறியிதுவா மிந்தநோக்கந் தனைப்பற்றிச்சென்றதமேல்
வருவதெண்ணே, னனிநிகழ்காலத்தியவ்வினண்ணுகின்றே
னனிதிபெற்றேன் பெறுவதிதுவென்றெண்ணேன், முனி

4-வது த்வைதசந்யாசயோக அத்தியாயம். 425

வரணே யதனாலே நோயொன்றின் நி முடிவாகியிர் பெற்
றேன் மோகமற்றேன்.

சகமுற்றோர்பாவிருக்கிற்சகமேசேர்வன் றுயருற்றோர்
பாவிருக்கிற்றுயரேசேர்வன், சகமுற்றுநட்பாவேனாலே
தவறுறுநோயற்றாவிதழைத்துவாழ்ந்தே, னுகவுற்றவாபத்தி
லசையேன்சற்றுமுயர்சம்பத் திற்சகத்தோர்க் குறுநட்
பாவே, னகம்ற்றவதனாலேநோயொன்றில்லாவாருயிர் பெற்
றிருக்கின்றேனையவென்றான். 31.

(அ - கை.) இன்னணம் பிராணபாமத்தின் அவாந்தர
பலத்தையருளித் திருட்டாந்தத்துடன் அதன் விருத்தியை
விதித்தருளல்:—

சு. யயாயயாநாஃகஸிஹோவாநாவலிசாகுரேசு,
தயா தயாவஸீகூயடா தாணாவாநள ஹியொமலிசு.

க. எந்நெறித்திறத்தேறுவனோர்நான், பன்னெறிப்படி
மாலையிற் பாரினி, லந்நெறிக்கட்பிராணவபானனை, நன்
னெறிப்படுத்தும் யோகநாதனை.

வி. கச்சித்நர: = ஒருமனிடனவன், யதாயதாசோபா
நாவலிம்ஆக்ரமேத் = எங்ஙனமெங்ஙனம் படிமாலையைக்கடப்
படுறை, ப்ராணபாநௌஹியோகவித் = பிராண அபானன்
களிந்தத்துவங்களைத் தெரிந்தயோகஞானியானவன், ததா
ததாவசீகுர்யாத் = அங்ஙனம் அங்ஙனம் அவ்விரண்டையும்
வயஞ்செய்க. படியேறுவதுபோலப் பிராணஜயகஷியாணும்
உத்தரஉத்தர முறையானேயே விருத்தியாகுக. விருத்தி
முறையை உண்மையாக வுணர்ந்தவன் இவ்வாறே புரிய
வேண்டுமென்பதாம். கீழ்ப்பந்தியிலிருக்கும்பிராணயாமியா
னவன் அகஸ்மாத்தாக உத்தரபந்தியைப்பேற அருகனாகான்;

(அ - கை.) இதற்கே விசேடத்தையும் அதன் பயனை யும் கூறியருளல் :—

க. கூறுபூரகங்கும்பகம்ரேசக, மேறவேபுரிவானினி
யேய்வன, மாறிலாமன்மறைந்தனவையமீ, தாறதாயெவை
யும்மறிவானரோ.

33.

சு. பிராணாயாமத்தொடக்கமுதலான முதலெய்யுடைய
பிராணத்தா, யொழுவது யாரணத்தொழுவது பிராணத்தொழுவது
பிராணத்தொழுவது.

க. உத்தமவுயிர்த்தடையொன் றிபத்தொன் றினன்,
மெத்துமின் றுரணை மதமெய்யோகமோ, வைத்தி ருதாரணை
வரயோகசேனே, அத்தைநித்தியம்பயி வருமையாளனே.

வி. உத்தமை: = முப்பத்தாறுபிரணவமுடையவற்றானே, த்வாத்சபி: ப்ராணயாமை: = பன்னிரண்டுபிராணயாமங்களால், தாரணம்தா = ஓரித்தாரணவாயுவிற்குச்சம்மதமாம், இத்துணையானே பிராணயாம அப்பியாசத்தானே யோகி மூலாதாரதிஸ்தானங்களில் யாண்டியாண்டு வாயுவைத் தரிக்கச்செய்ய விச்சிக்கின்றானே ஆண்டேயதனைத் தரிக்கக்கூடியவனாவன், யோகஸ்துதாரணேத்வேஸ்யாத் = யோகமோதாரணையிரண்டுநிலைகளும், இதுவே இருமடங்கப்பரிக்கப்பெற்றின் அத்யந்தம் சுதந்தரமாய யோகியாவன், அதன்பின்போ பக்ஷம்மாசம்அதிகமாயேனும் சகலவாயுவை நிறுத்துவதற்கு முடிந்தவனாவன். அதனைச் சந்ததம் பயில்பவன் யோகிசுவானாகவின் எப்போதும் தனையே பயிலுக.

(அ - கை.) இதன் பலத்தை யருளல்:—

சு. ஊவாய்குருடொராஜ்ஜ்விகாஜ்ஜ்வலஜாயதெ, சுநாயாஸெநதஸ்யுஷ்யாஜ்ஜ்வலஜாயதெ.

க. இன்னணமெவன்செயுமவனெக்காலமு, மன்னவவறிகுவனவனுக்கேவயம், இன்னலென்றின் நியிவ்வுலகமியாவையும், நன்னயம்பெறவருநர்தம்பாலனே.

வி. ஹேராஜந். ஹேந்ருப! = ஹே, எங்கும் கீர்த்தியோடிலங்கும் நரபாலனே! ஏவம் = இங்ஙனம், ய: = யாவன், குருதே = செய்வனே, ஸ = அவன், த்ரிகாலஜ்ஞ: = முக்காலத்தையும் உணர்பவனாக; ஜாயதே = ஆவன், தஸ்ய = அவனுக்கு, லோகத்ரயம் = மூவுலகமும், அநாயாசேந = ஆயாசமியாதொன்றும் இல்லாமலே, வஸ்யம்ஸ்யாத் வசியமாகும். அற்றேல், தேவலம்பிராணஜயத்தினற்றொதுதல், தாரணைகளற்றொதுதல், மூன்றுகாலத்தையுமுணருந் தன்மையேனும் சகல பிராணி வசியத்தன்மையேனும், உண்டாகாதாம். பிராணயாமங்கிளிதற் பாவஞ்சுக, தாரணைகளிதற் குற்றம்

களைக, வென அவற்றிற்குத் தோஷநாசகத்தன்மையே ஸ்ம
ரிக்கப்பெறுதலின் எனின்? அற்றன்றாம். சர்வஞ்ஞத்வமாத்ரி
காரகமன்னும் நியாயத்தானே அவற்றிற்கு அப்பயனைப்
பயக்குந்தன்மையுண்மையில். எங்ஙனம், உத்தராகிருஷ்ணசாத்
திரமாயசருவகாமங்களிலும் ஆசையுடைய புகுடர்க்கு மிக
வுற்சாகப்பொருட்டி உத்தராகிருஷ்ணசாதனாகத் அக்கினி
சித்திலேறானின் கண்ணோராதான அங்கதூர்ண ஆகுதியில்
உபசாரத்தானே பூர்ண ஆகுதியால் சர்வகாமங்கலையும்த
அடைவான் என்று சருவகாமஅடைவின் லேவாத்தன்மை
குதியின்பொருட்டிச்சகிப்பதாயோ, அங்ஙனம் இன்னிடத்
தும் தியானசாதன அதிகாரத்தைக் கொடுக்கும் லேவாதுவா
கிய பிராணையாமத்தில் தியானலத்திகைல முனருக் தன்
மையும் ஐகத்வரியத்தன்மையும் ஸ்மரிக்கத்தக்கதாயிவ அதி
காரியையுடையதாயின அவைத்தத்தாயம்; “கோர்தரு
தியாவத்தானே லேவாத உற்றதுணங்கலா”யும் என ஸ்மிருதி
கூறுதலின். பிராணையாமத்தினுற்பெற்ற தியானத்தின் வலி
மையும்பயனும் லேவாலைபாற்கண்டாய் உணர்முறையாவனை
பரின்பரிசயத்தானாடர்க்கலிபான்மைபெய்லாக், மாற்றி
விமலமுதாக்கியபுத்ததைக்குசாக்விமலமுதாக்கி, லேற்றமு
துஞ்சத்தியபான்மைய லேவாத்தெகத்தெகலன. தோற்றிய
வித்தெகமிண்டசத்தியபான்மையல் விண்ணொருபமாய்ப்
பேயம். அலிபாதிருவாப்பெற்றின்பான்மை புகுக்கலுதமில்
வடைலையாகும்; அலிபாலைப்பெருத்தின் சத்தியபரிபார்க்
கலுதான் கலாமாகும், அலிபான்மையினது துணர்செல்வ
மிகப்பெருங் குறிப்பதென்ற, மலிபாதி புகுக்கெல்லாங்
கணத்தின் வினையது ஞண்மறுவினதால்.

35.

(அ - கை.) விவரம் லேவாத்திரமம் கற்ப எனன்னும்
சுற்றுக்குத்தும் லேவாபுத்தையருவின் சர்வாச சப்தித
வதன்மையையுஞ் சத்தின்பான்மை முற்பா தியாலுளல்.

• சு ஸ்ரஹாதிவஃஜமதவஃபஸுதிஸாந்ராதநி,
வநவ்யொமஸுஸஃந்யாஸஃஸரீநவயொயிநௌ.

க. தன்னிதயக்குகைதன்னிற்றுகைந்ருந்தொளிரின்,
பென்னுசிவமலதெவையுமிலதெனவேகாணுவர்மற், நின்னவ
கையோகமதுஞ்சந்யாசமென்பதுவும், பன்னுசமபயனளிக்
கும்பண்புடையவெனவறிநீ.

வி. சந்யாசிகளோ, ஸ்வாந்தராத்மநி=தமது அந்த
ராத்மாவின்கண்=இருதயபுண்டீகத்தினுள்ளே, இருதயா
காசமென்ப்பெயரிய பிரஹ்மத்தில், பிரஹ்மரூபம்=பிரத்தி
யக்கநன்னியசொருபமாக, ஜகத்சர்வம் = எல்லாவுகை
யும், பஸ்யந்தி=காண்பர். இங்ஙனமிதுஞானபலமெனவரு
ளலாயது. இவ்வாறு இயம்பியருளிய யோகஞானபலன்
களின் ஒருமைப்பானே அவைகட்கும் ஒருமையாம் என்றரு
ளுகின்றார்:—ஏவம்=இவ்வாறு, யோகஸ்ச்சந்யாச:=யோ
கமும் சந்நியாசமும், சமானபலதாயிரென = ஒப்பான பல
னையே உண்டாக்குவனவாம். ஈண்டுச் சந்யாசசப்தத்தானே
உபசாரமாக ஞானமுரைத்தருளப்பெறுகின்றது, “விடுபவ
ரிந்தவுலகையேவிரும்பிவிட்டொழித்திடுவர்” என விதிஷா
சந்யாசத்திற்கு ஆத்மஞானப்பொருட்டாந்தன்மையுண்மை
யின்; “அவ்வவ்வான்மனையறிந்தேயந்தணர், செவ்வியசுதன்
வாசெவ்வவாவிட்டுப், பவ்வியமெனவே பயிக்கமேற்றயில்
வர்” என வித்வத் சந்நியாசத்திற்கும் பிரஹ்மஞானபரிபாகப்
பொருட்டாந்தன்மையுண்மையின்; இரண்டினுக்கும் சந்யா
சத்தாலினிது கவரப்பெறுந்தன்மையேய்தலின், சந்யாசப
தத்தால் ஞானஞ்சாற்றியருளப்பெற்றது;பெறவே, யோகம்
ஞானம் என்னுமுபபுமும் சமானபலமுடையவென்றருள
லாயதென்றுணர்க.

தன் னுள்ளுலகம். ஞான வாசிட்டம்:--துதித்தனனின்ப
ஞ்சித்தொழுதனன்கரியதுங்கமாமுதிப்பின்கண்டு, கதித்த
சாதகம்போற்களிப்புகாது கருணையங்கண்னைபோக்கி,
விதித்துநீகாட்டுமவினையிருண்மாய வின்குழுவதுவெவக்
கண்டேன், மதித்தமைமாயைமருமநாளறியேன் மயச்சுவைய
யானதென்னென்றான்.

மாலதற்குரைப்பான்ந்தணுவித்தவன்முதலியாவையு
'மனத்தின், பாடுறவிருப்பதன்நியோபுறத்திப்பயில்வநோர்
காலமுபிலதா, ஸுலமிக்களவுமயக்கமுமதமுததலியினறி
களிலியாருள், சிலமாப்போக்கிபனுபவிக்கின்ஷர்சிக்கலதயுட்
சுகமிருப்பதுவே.

இனத்தாற்படருமணம்பரமனே துவர்ப்பிரிப்படித்தேதான்
று, மணத்தாலிபிந்தசுகமெல்ல மணவடிவொழிந்திசை
கனத்தாற்குரைதீர்பலவறிவாங்கல்லை லச்சித்தகூடல்வொங்கூர்.
இனத்தாவீண்டகனவொப்பச்சித்தவசத்திந்தசகத்திரமாய்.

பிரமனாமேசுருட்டிபொலாம் பிரப்பதிதம்பாலென்று
 னே, திரமதானமனத்தாலைகித்தித்துடசித்தித்தையா, மரம
 நென்னவிருத்தவிமேமருநாட்டபய்யேசுமனமரமதா
 கியயனாைரொருதுலகுமுனதான. 36.

(அ - கை.) போகளுள் வெள்ளாநீரண்டலும் ஓடுத
மார்க்கத்தானே என்னைமடிணர்ந்து முடித்தனான் என்முருறு
கின்றார்:—

க. இதுகுநாண்டிதககுநாண்டிபொருளா
யிநம். இரஜாநாடிபதிபெயர். இவ்வெழுத்து
புவிபு.

4-வது த்வைதசந்யாசயோக அத்தியாயம். 481

க. எவ்வுயிர்தமக்குமெத்தவிதமதே புரியாரிற்பேம், எவ்வினைதமக்குமொவ்வும் பயன்றனையீயாரிற்பேம், செவ் விபுவெம்மைக்கண்டு வீட்டினைச்சேர்கவென்றான், பவ்விய வுலகமுன்றும்படைத்தனித்தழிக்கும்பாலன்.

இருக்கினிவிருக்குமருக்கமழ் பொருள்களியாவையும் யாவருமுணர்வான், நிருக்கமழிறைவன்றனக்குமென்றனக் குந்திருமருமார்பனாதமக்கு, முருக்கமுள்கிதையருளியே பொருளையுரையென விரிக்குமாறுரைத்தான், நிருக்களரி றையுமிறைவியுந்தவத்திற்புகழ்தரப்புகழ்தருந்தேவே.

ஓம்தச்சத் திதிஉபரிடதார்த்த கருப்பம்வாய்ந்த
ஸ்ரீமத் கணேசகீதையென்னும் யோகாமிருத அர்த்த
சாஸ்திரத்தில், ஸ்ரீமதாதி கணேசபுராணத்தினுள்ள
ஸ்ரீகஜாநந வரேண்யசம்வாதத்தில் த்வைத சந்யாச
யோகமென்னும் நான்காவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

வி. தற்போது பாவங்கெடுக்கும் தீர்த்தாதிகளின் கிருஷ்டிகருத்தாவோ தேவரீரெனின்? அல்லவாம், மற்றோ, ஜந்தானம்ஹிதகர்த்தாரம் = எல்லாப்பிராணிகளின் இத கருத்தாயாம், கர்மணம்பலதாயிரம் = மகமுதலனவற்றின் பலதானசீலமுடையெம்பிராம், கேவலம்ஜடமாயகருமத்தானே பல உற்பத்திசம்பவியாதாம், மற்றோ, அதனானே மகிழ் வுறுத்தப்பெற்ற எம்மானையுண்டாம், இத்தகைய, மாம் = ஸ்ரீகணேசராகிய எம்மை, ஞாத்வா = நன்குணர்ந்து, முத் திம் = சருவு அநர்த்தரிவிருத்திபரமானந்தப்பிராப்திவடிய மோக்ஷத்தை, ஆப்நோதி = அதிகாரியடைவன். எத்தகைய எம்மையெனின் அருளல்:— த்னலோக்யஸ்ய ஸ்வரம் விபும் = மூவுலகங்களின் நிமிந்தாவாயும், விபுவாயும், அந்

தர்பாமித்தன்மைபானும் அரசன்போலியந்துருத்தன்மை
யானும், இலங்கும்எம்மை யென்பதாம்,

ஐடம்பலந்தராதென்பதுசிவமகிமையினும் வெளியாம்:—
யாகங்களுறங்கினு நீபலனையாகர்க் கருள்வான்கொலுறங்கு
கிலா, யேகன்றனையாதரியாதழியுமேலுங்க நுமன்பயனியான்
தெரும், பாகுன்றனையாகபலந்தரவே பாடுங்குறியாயுனி
வேதமதி, லாகும்பெருநேயமடைந்துளேகையாம்பாறைத்
தொழிலிற்செயுமே. கடவுளே பலதா தாவென்பதுபெற்றும்.

ஆண்டே கடவுளை யநாதரவு செய்யப் பாதகம் வந்த
மையும் வெளியாம்:—கிரியையில்வல்லவன்பிரசைகட்கதிபன்
கிருதுவிற்பதிதக்கனவையோர், சாரிருடியருமகவழிபவ
ராய்த் துலங்கியுங்கிருதுவிற்பயனைத், தருவதில்விசனவெனு
முனின்மகத்தைத்தவிர்த்தனன்சாணமேதருவோம், தருவ
நிற்சிரத்தை யிலதுசெய்மகமுந் துயரை யேதருந் துடங்கு
வர்க்கே.

இரண்டனுள் ஒருநெறியாளே தத்துவஞானமா மென்
பதற்குதாகாரணம் ஞானவாசிட்டம்:—நுதும்பிறவித்துய
ரறுக்கையாகப்பெயராமியுகந்தா, விருவையுண்டாமெய்ஞ்
ஞானமேகமுயிரின்றடையேகம், வறுநின்விசன்நெய்யாகப்
பேர்மருவுமெனினு முயிர்த்தடைக்கே, பெருகவுரித்தாமி
யோகப்பேர்பினுகபானியுரைத்ததுவே.

யோகமொருவற்கரிதாருமொருவற்குண்மையறிவரிதா,
மாகவிறற்றின்மெய்ஞ்ஞானமறைந்தேன் யோகவடைவினி
க்கே, ணுகவமுதநிகருமொருசரிதையுரைக்கேனென நுகான்,
மேகவூர்தியவவயத்தேனின் னோர்முனிவருடனிருந்தேன்.

சித்தநாசத்தினெறியேண்டி யோகமுத்தேனிர்த்துஞானமு
மாகு, மொத்தயோகந்தான்மனத்துறுதொழின்னொரு
வழிப்படமாற்றல், சத்தஞானந்தானலம்பெறக்கூண்பதாந்

தொடர்மனமேதன்னின், மெத்துமாகமபூடணருரைத்து
விசையுயிரசைவாகும்.

சுருதியுமுளதாம்:—எத்துணையிருதயத்திரிந்துசாம்பு
மோ, வத்துணைமனந்தனையடக்கவேண்டுமால், இத்துணை
ஞானமுந்தியானமென்பதூஉம், வித்தாம்பூலதன்விளம்பும்
வேறதே. என்னுமிவ்வமிருதபிந்துஉபரிடதத்தில் ஞானத்
தானாதல் தியானத்தானாதல், சித்தகூடியத்திற்கே பரம்புரு
டார்த்தத்தன்மைக் கூற்றிருத்தலின்பொருத்தமே யுரைத்
தருளப்பெற்றது. ஸ்ரீவசுஷ்டபகவானால் சித்தநாசத்தின்
நெறியிரண்டென்பது.

இதனானே சித்தநாசமே மோக முக்கியசாதனமென
வறியலாம்; இதுவும் ஞானவாசிட்டத்தே வெளியாம்:—சங்
கற்பசாலந்தவிரந்தாலுபசார்தமாகித், துங்கப்புவியாவையு
மாகியசோதி தோன்றும், இங்கற்பமுங் காண்பனவில்லை
வெறும்பொய்யென்றா, லங்கப்பொழுதவ்வுறிவாலதுசேர்த
லாகும்.

இரும்பாலிரும்பு திருந்துவபோ வியற்றுமனத்தான்
மனந்திருந்துந், திரும்பாரிராசைவடிவாகிச்செறியுந்தன்னு
வியற்றுவதாய், விரும்பாரின்றோர்க்கெளிதானவெய்யமனத்
தினுபசாந்தி, பெரும்பாரந்தீர்நற்கதியாம் பிறிதோர்கதியு
நன்றாகா.

வாவுமனத்தையசங்கற்பவாளாலறுக்கின்றைந்தெங்கு,
மியாவுமதுவாம் பொருடோன்று மிந்தவழிநின்றறிவாலே,
மேவுமனதைவிழுங்கியதின்மேலாமாயாவிசற்பெமெலா, மோ
வும்தியாலநிவுகடந்துளத்தைவிழுங்கும்பொருளுணர்வாய்.

வருந்திமுயன்றுமனந்தன்னைமதற்றியில்லையுண்டென்னு,
திருந்தபதத்திலிருந்திவாயிடர்தீர்செவ்வமிடரின்றிப்பொ

ஞந்தவேண்டுமனம்வென்றாற் புவனமுன்றும் துரும்பாகூந்,
திருந்தவினி தென்றனவெல்லாந் தீதாய்த்தோன்றின்மன
மானும்.

சித்தவிண்ணிற்கழறிவார் தியானத்தாலேயறிவென்
னு, மொத்தபடையாலையறவுளத்தை யாழப்பாயறுத்ததற்
பின், மெத்துதுயர்போமவனிவனைமேவுவென்னதது சித்த
வாய். வைத்தவிவையேமனமிதனை மறப்பாய்வாவலறுத்
திடுவாய்.

பெருகத்திரண்டமுகிலெல்லாம் பெருக்கற்றையெயா
ருவுதல்போல், வருகற்புனைநாசத்தாலேமனம்போ யிறங்கு
மனமிற்றநாற், பொருகற்பாந்தமருதமும் பெயங்குதடலும்
புயியனைத்து, முருகச்சுடுபென்னிருகதிருமொருகாய்வரினு
மிடருண்டோ.

அலையுமந்த மனமுலகாமலைவு போகென்மனங்கெடுமிந்,
நிலையேதவமுதாற்கருத்துரிபலளிந்துவிடுபெருளந், துலை
விஷலேவமனமாயைதொடர்வாதனையுதலன்பெய்யாய், மலை
யுமனமுமதுவதனைமாறுவிசாரத்தால்மாப்பாய்.

உள்ளினும்புறத்துமெழுந்த ாங்கற்பெயர்த்திடவொ
ருப்படரினைவா, யெள்ளருந்தவங்கல் கற்பாக்கடிசையெயற்
றினும்பாதலம்பூமி, தள்ளருந்துறக்கமேவினுமுளக்குச்சாற்
றுசங்கற்பமாய்வல்லாற், நெள்ளியாரம்பதத்தினைபெயவத்
தியக்கமிலுபாயம்வேறில்லை.

துயர்களும்கிகாரங்களுமிலாப் பிரமககஞ்செய்சங்கற்ப
நாசத்தை, முயலுதிருனிசங்கற்பமங் கயிறறின்புடிமறு
பாவனையெல்லா, மியல்புறுகொவையா லெழுமத்தக்கயிற்
றினையெளிதினிலறுத்தான்,மயல்கொள்பாவனைகொள்வனை
துளாய்மடியுமோளறிகிலமைந்தா.

துணிசெய்சங்கற்பமின்றி முன்வந்துதோன்றியதொழில் வழிநிற்பாய், பணிசெய்சங்கற்பமாண்டிடி லறிவுபார்வைகளனைத்தினும்பற்றாத், தனியுயர்பிரமப தமடைந்தகிலவிகற்ப மார்தனையெலாந்தள்ளி. யினியனையேகத்துவத்திலேசமுத்தியிதயமுற்றின்பமேபெறுவாய்.

அறிவெனும்விதைசங்கற்பமாமுனையா மனையசங்கற்ப மார்தன்னைப், பிறிவுறத்தானே செய்துதான்மிறக்கும்பெரி துறவளார்திடுந்தானே, செறிதுயரொழியவின்பமொன்றில் லையாதலாற்செப்புசங்கற்ப, நெறியுறநினையேனிப்புறுநிலை யினிமிடமும்பாவனைநினையேல்.

இவ்வளவானபாவனையாலேயின்பமா மினையசங்கற்பந். தவ்வுறப்பெரியமுயற்சிகள்வேண்டாந்தாக்குபாவனையெலா மொழித்த, வவ்வகையாலேயிறந்துபோந்தன்னெஞ்சலர்வுறு பூவினைக்கசக்கிற், கைவருவருத்தமொன்றுளதாகுங்கழறிய விதற்கதுவேண்டா.

எழுந்தசங்கற்பபாவனைவிட்டா லிறந்துபோமிதனையிற் கிதனா, எழுந்துறமாய்த்துமனத்தினுன் மனத்தையறுத்து நின்னறிவினிரிப்பா, யுழுந்துருள்பொழுதின் முடியுமீதரி தோவுலகமும் வானமுமொக்கு, முழுந்திய பொய்யாய்ப் போம் விகற்பத்தான் முளைத்தவையன்றி முன்னிலதால், இவைபோன்றவை யுகித்துரைத்துக்கொள்க.

இப்போது துதலிப்போந்தருளிய யோகார்த்தங்களின் றெளிவின்பொருட்டு அமிருதநாதாதிகளி லிருந்து சிறிது எடுத்திதாதரிப்பாம்—பிரஹ்மசரியாதி தருமங்கள்வாய்ந்த ஒரு அதிகாரி ஏகாந்ததேசத்தே நன்காசனம்புரிந்து பது மாகிமுறையிசுருந்து அகக்கரணதோடமும் புறக்கரண தோடமும் அகனும்பொருட்டு சேசகபூரககும்பக் அனுஷ்ட டானஞ்செய்க. அதுவும் பிரணவாதி மந்திரங்களுடன்செய்

தல்வேண்டும். பிராணவாயுவை; ஆதாரசக்கிரத்தினி
 குண்டலினிமார்க்கமாய் மேலே செலுத்தி நாசிகை
 லாய் வெளியாக்கித் தேகவெளி யாகாசத்தே இலயம்
 தல் ரேசமாம். கமலத்தண்டின்வாயிலாக நீரையிழுப்ப
 நிகர்ப்பத் தேகபாகியத்திருக்கும் வாயுவை நாசிகை
 லாய்த் தேகத்துள்ளேயிழுத்தல் பூரகமாம். காய்ந்த கன்
 பட்ட நீர்த்துளி இலயம்டைவதேபோலப் பிராணவாயு
 உட்குதியையும் வெளிக்கதியையுந்தடுத்துத் தேகத்துள்
 பே இலயப்படுத்தல் சும்பகமாம். சப்தாதியைச் சு
 ராதியில் ஏவும் சஞ்சலமனத்தை ஆன்மவிசாரத்தாற்ற
 துச்சரோத்ராதியைத் தடைப்படுத்தல் பிரத்தியாகாரப்
 எல்லாம் ஆன்மரூபமெனக் கண்டு இந்திரியங்களை வ
 டுத்தலாம். யாஞ்ஞவற்கியமுனிவரும் இங்ஙனியம்பி
 ளார்:—திகழ்தருயோகி யெவ்வெத்திருசிப்ந் தம்மை
 ணும், புகழ்தர அவைகடம்மைப்பூரண சிவமென்
 நிகழ்தரக்கா ணும்யோகநெறியினினின்றமேலோர், இகழ்
 பிரத்பாகாரமென்றிதையியம்பினாரால். வேதத்தினின்
 பாக்யமதத்தைவிட்டுச் சர்வவேதநாற்பரியத்தை விட
 படுத்தி அந்தரஆன்மவஸ்துவைச் சிந்தித்தல் தருக்கம்
 ஆராய்ந்து மனத்தை அந்தரஆனந்த ஆன்மாவில் நி
 அசைவறுத்தல் தாரணையாம். தாரணைசெய்ததன்
 விஜாதியவிருத்தியின்றிச் சஜாதியவிருத்திப் பிரவா
 தைத் தைலதாரைபோலச்செய்தல் தியானமாம். தன்
 னந்தத்தின் மூழ்கித் தியாதாதியானம் தியேயம் என்
 துவைத்ததின் அநாதரவாம் அவஸ்தையே சமாதியா
 இவையாறும் யோகத்தின் அந்தரங்கசாதனங்களாம். யே
 யானவன் ஆச்சஞ் சின்ம் ஆலசியம் அவசியம்விடவேண்டு
 நியமிந் ஆக்ரமித்திரைசெளக. பிராணயாமஞ்செய்யுமு
 பெரியோர்கள் கூறுவது இதுவாம்:—முதலில் தனதுவல்

நாசியை. விரலாற்றடைப்படுத்தி இடதுநாசிவாயிலாகப் பாகியவாயு வையிழுத்து உட்டரிக்குக், மீண்டும், அவ்வாயு வை வலதுநாசிவாயிலாகப் பையப்பைய வெளியேவிடுக. இவ்வாறே இடதையிட்டு வலதுவாயிலாய் வாயுவை யிழுத்துத் தரிக்குக், அதனை யிடதுவாயிலாய் மெதுவாய் விடுக, இம்மூன்றையு பிரணவங்கொண்டே செய்க, எண்ணிக்கைமாத்திரையானே துணியலாம். முதலில் ஏகமாத்திரை பூரகஞ்செய்க. இருமாத்திரை ரேசகஞ்செய்க, நான்கு மாத்திரை சூம்பகஞ்செய்க, இவ்வாறே 2, 3, 4, 5-மாத்திரை முதற்கொண்டு மேன்மேற் பூரகாதிகளை பையப்பையப்பெருக்குக். யாண்டும் பூரகத்தினும் இருமடங்கு ரேசகமும் அதினினும் இருமடங்கு சூம்பகமும் செய்க. மாத்திரை = 12-முறை இமைகொட்டுங்காலம், 12-முறை தாலியடிக்குங்காலம், 12-முறை இலகு அக்ஷர முச்சரிக்குங்காலம். பூரகாதிப் பிராணபாமங்களில் 16-முதலிய முறை பிரணவமந்திரத்தை ஆவிருத்திசெய்தல் மாத்திரை. தடையற மும்முறைநொடி முத்திரை மும்முறை முழந்தாள் மீது கரம்பிறட்டல் மும்முறை தாலியடித்தல் செய்யுங்காலம் மாத்திரை. மாண்கேகியபிரசினஉபநிடதத்தும், பிரணவத்தின் அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரையென்னும் 4-அவயவங்கட்கே மாத்திரைக்கற்றும். நாதபிந்துபநிடதத்தோ அகாராதி 4-மாத்திரையுள் ஒவ்வொருமாத்திரையின் உதாத்த அநுதாத்த சுவரிதமென மும்மூன்று அவயவங்கள் கற்பனைசெய்து 3-மாத்திரைகட்கும் 12-பேதங்கூறப்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு பற்பலவிதமாயினும் ஈண்டுத்தடையற மும்முறை தாலியடித்தலி லேகுங்காலமே மாத்திரையென்றுணர்க. பிராணபாமத்தை 1, 2, 3, 4, 5 முறையாயனுட்டிக்கும்போதிகள் முறையே ஆகாசவாயு தேயு ஜலபிருதிவி தத்துவ அதிபதித்தன்மைகளை

யடைவார்கள். இதுவே பஞ்சபூதஜயமாம். பிரணவமாத்திரைகளில் முறைப்படி சப்தாதிபஞ்சதன் மாத்திரைகளை ஆரோபித்துச் சிந்தனஞ்செய்யின் யோகிக்கு நிர்விசேஷப் பிரஹ்மரூபமாகச் சிந்திக்க யோக்கியமான அபித்தமாத்திரை வடிவப்பிரணவத்தின் அபிரியாச அடைவாம். பிருதிவி தத்துவநாரணத்தில் பார்த்திவப்பெயரை யடைவுற்ற பிரணவத்தைச் சப்தாதிபஞ்சதன்மாத்திரை ரூபத்தானே நியானஞ்செய்க, ஜலதத்துவநாரணத்தில் அருணாமப்பிரணவத்தை 4-தன்மாத்திரைரூபத்தானே நியானஞ்செய்க. ஆக்ஷிணிதத்துவநாரணத்தில் ஆக்ஷேயப்பெயரிய பிரணவத்தை 3-தன்மாத்திரைரூபத்தானே நியானஞ்செய்க. வாயுதத்துவநாரணத்தில் மாருதப்பெயரிய பிரணவத்தை 2-தன்மாத்திரை ரூபத்தானே நியானஞ்செய்க. ஆகாசதத்துவநாரணத்தில் ஆகாசப்பெயரிய பிரணவத்தை, 1-தன்மாத்திரை ரூபத்தானே நியானஞ்செய்க. இவ்வறு பரின்ன யோகியின் மனம் சஞ்சலமற்றத் திராமங்கல் அபித்தமாத்திரை ரூபப்பிரணவத்தைப் பிரஹ்மரூபத்தானே சிந்தனஞ்செய்க. யோகி தனது மனத்தை சிச்சமகத்தூப்பெருத்திப் பிரணையாமகாலத்தே தத்தம் வியாபாரத்தோடு பிரண அபரணாகளைத் தியானஞ்செய்க. சரிந்த தே யந்த நபடிசுனிநூப்பினும் 1036 பிரதானமாம், அவற்றின் மே பஞ்சசிக்கும் பஞ்சப்பிரணன்சுக்கும் ஹம்சமந்திரரூப ஓரே வியாபாரமாம், ஹம்ச: என்னுமந்திரம் ஹகாரம் மகாரம் அகாரம் சகாரம் விசர்க்கம் என்னும் 5-அவயவங்களுடையதாம், பிறகிடத்தே அம்மந்திர எண்ணிக்கை 21600 என்றிருப்பினும், உபாதியலாக்கப்பெற்ற பேதத்தையுடன்பட்டு அதன் எண்ணிக்கை 118180 என வாம். என்னை பஞ்சப்பிரணன் சஞ்ஞன் ஒவ்வொரு பிரணனுக்கும் 21600 ஹம்சமந்திர வியாபாரமாம், ஐந்தாய்ப்பெருக்கவே 108900 எண்ணிக்

கையாம், 1036 நாடிகளில் சஞ்சரிக்கும் பஞ்சப்பிராணன்
களின் எண்ணிக்கை. நாடிகளின் எண்ணிக்கையால் ஐந்
தாய்ப்பெருக்கவே 5180 எண்ணிக்கையாம், இருவகை எண்
ணிக்கையையும் ஒன்றுகூட்டி யெண்ணவே 113180 எண்
ணிக்கை சித்தமாம். இத்துணை ஹம்ஸமந்திரம் பிராணாதி
களின் சாதாரண வியாபாரமாம், குதமுதல்களம்வரையிருக்
கும் உள்துவாரம் 30 அங்குலமாம், அதிவிருந்து 5 வாயு
ஹம்சமந்திர உச்சாரணஞ்செய்யுமாதலின், ஹம்சமந்திர
ரூப காரிய ஆரம்பகத்தன்மைக்கு 30 அங்குல அளவுடைத்
துளையே பிரயோஜகமாமாதலின் அந்த ஹம்சமந்திரம் அவந்
தின் சாதாரண வியாபாரமாம். அவற்றுள்ளும் முகநாசி
கையிகண்ணை சஞ்சரிக்கும் வாயுஹம்சமந்திரரூப வியாபா
ரத்தில் முக்கிய காரணமாம், இதனானே பிராணனெனப்
பெறும். பிற கண்ணகாரணமாகலின் அபானுதியாலழைக்
கப்பெறும். பிராணன்னிருதயத்திலும், அபானன்குதத்தி
லும், சமானன்னாபியிலும், உதானன்கண்டத்திலும், வீயா
னன்றேகமெங்கும் இருக்கும். பிராணன் செம்மணிபோற்
கிவந்தும், அதனதீன அபானன் இந்திரகோபம்போல் அத்தி
யந்தஞ்சிவந்தும், அதனதீன சமானன்பால் வெண்படிகமணி
போல் வெளுத்தும், அதனதீன உதானன் அற்பப்பாண்டுவா
கியும், அதனதீன வியானன் அக்கினிச்சிகைபோலுற்றும்
இருக்கும். உண்மையில் வீர்ணம் இன்மைப்தாயினும் ஆரோ
பித்துத்தியானஞ்செய்க. மனமும்பிராணனும் மருவியே
யிருக்கும், ஒன்றாயேபோம். இத்தேகத்தில் மூலாதாரத்
தின்மேல் நாபிசக்கிரம்மேல் இருதயகமலம் அது சுழும்ரை
நாடிருப டூர்க்கத்தோடும் சம்பந்தித்திருக்கும் அதனாற்
பிரஹ்மலோகத்திற்குவாயிலாம்; அந்நாடி அவ்யோகியின்
பிராண மனமார்க்கரூபமாம். அந்நெறிபத்தாவது வாயிலை
யடையும்; சூரியமண்டலத்தினுச்சியிலுள்ள சந்திரமண்ட

லத்திருக்கும் பாகியசித்திரத்தோடு 10-வது துவாரம் அபேதமாம். தீவிரவைராக்கியமற்ற யோகியும் சுழும்மைவாய் லாய்ப் பிரஹ்மலோகமுற்று வைராக்கியமாடைந்து மேற்கூத்தையயடைவன், தீவிரவைராக்கிய யோகியோ அந்நெறியினின்றும் வெளியாய்ப்போதே விதேகமுத்தியுறுவன். ஹம்சமந்திர ரூபவியாபாரத்தோடு கூடிய பிராணத்தியானத்திற்கும் அந்நாடிநெறியுஞ் சூழ் பிரஹ்மலோகத்தை யேனும் விதேகமுத்தியையேனும் அடைதலை பலமாம். பிரணாவமந்திரத்தானே பிராணாயாமஞ்செய்யும்போது அதன் அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரையென்னும் நான் குமாத்திரைகளையும் அவற்றின் முறைப்பொருளாய வைகவாகர இரணியாகருப்ப ஈசர துரியமென்பவற்றையும் சிந்தனஞ்செய்க. பிரணாவமந்திரத்தைத் தேர்வடிவமாயும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைச் சாரதியாகவும், சகுணப்பிரஹ்மத்தையும் சிந்திப்பிரஹ்மத்தையும் அடையத்தக்க ஸ்தானமாயும் தியானஞ் செய்க. இடர்நீக்கும்பொருட்டு உருத்திராகவானே யானெனத்தியானிக்குக. பாத அங்குஷ்ட அக்ரீபாகத்திருந்து பிராணனை மேலே யிழுத்தல் மிகக்ஷணமாமாதலின் அனுகஞ்சுக்குமென்றும், மூலாதாரத்தினின்றும் பிராணனை மேலேயிழுத்தல் சுக்மமாமாதலின் அதைத் தூலமென்றும், நயிச்சக்கிரத்தினின்றும் மேலேயிழுத்தல் அத்தியந்தம் சுக்மமாமாதலின் அதை அதிதூலமென்றும், அதைப்பர். முன்மொழிந்தமுறையே யோகம்பரில்பவனுக்கு, 8 மாதத்தின்பின் தூரதேயதிற்பயிதயங்களின் ஞானமாய்; 4 மாதங்கழித்து இத்திராதிகளைக் காண்பதினும் ஆற்றலுண்டாய்; 5 மாதங்கழிந்தபின் எல்லாவிடய சுகங்களையும் துச்சமெனவுணர்ந்து வைராக்கியமுண்டாய்; ஆறுமாதமாயினோ அதன் மகிமையானே தூரமனத்தினனாகிச் சருவகருமங்களையும் தியானித்து ஆன்மசாஷாத்காரப் பொருட்டுக் கரோத்திரியப்

பிரஹ்மநிஷ்டகுருசமீபத்தையடைந்து அவர்வாயிலையொரு
முறை மகாவாக்கியத்தைச் சீரவணித்துச் சம்சயவிபீத
மற்ற ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவன்; அடைந்து
ஜீவிததன்சயிலேயே முத்தியையடைவன். இது அமிருத
நாத உபநிடதச்சுருக்கமாம். இனி யம்சஉபநிடதச்சுருக்க
மிதுவாம்:—இத்தேகத்திற் பாயுஸ்தானமுதலாகப் புருவ
விடைபிட மீறாக ஆதாரசக்கிரம் சுவாதிஷ்டானசக்கிரம்
மணிபூரசக்கிரம் அநாகதசக்கிரம்விசுத்தசக்கிரம் ஆஞ்ஞா
சக்கிரம் என ஆறுசக்கிரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் ஆதார
சக்கிரம்:—பாயுஸ்தானத்திலிருந்து இரண்டங்குலமேலிருப்
பதாம், இதுவே தேகமத்தியதேயமாம், இது நான்கு தள
முடையது, செவ்வாக்கின் இரதசமான வர்ணமுடையது,
அந்நான்கு தளத்திற் பிரதக்ஷிணக்கிரமத்தானே யிருக்கும்,
வம், ஸம், ஷம், ஸம், என்னும் நான்கு அக்ஷரங்களாற்
சோபாயமானமாம். குண்டலிநீ ரூபசர்ப்பினியின் வாலோடு
கூடியதாம், பெருச்சாளியை வாகனமாகவுடைய பூத்கண
பதியென்னுந்தேவதையோடு கூடியதுஆம், சுவாதிஷ்டான
சக்கிரம்:—ஆதாரசக்கிரத்தின்மேல் உபஸ்தத்தின் மூலதே
யத்தேயிருக்கும், அது ஆறுதளமுடையதாம், பொன்
போன்ற மஞ்சள்நிறமுடையதாம், அத்தியந்தம் தேஜசுடை
யதாம், ஆறுதளத்திற் பிரதக்ஷிணக்கிரமத்தானே யிருக்கும்,
யம், ஸம், ஷம், வம், ஷம், மீம், என்னும் ஆறு அக்ஷரங்க
ளாற் சோபாயமானமாம், பிரஜாபதித் தேவதையோடு
கூடியதாம். மணிபூரகம்:—சுவாதிஷ்டான சக்கிரத்தினும்
மேல் நரீபிஸ்தானத்திருக்கும், அது பத்துத்தளத்தையுட
யதாம், இந்திரநீலமணியொப்பான வர்ணமுடையதாம்,
சூரிய சந்திர சமான தேஜசையுடையதாம், பத்துத்தளத்
திற் பிரதக்ஷிணக்கிரமத்தானேயிருக்கும், லம், லம், ணம், தம்,
யம், லம், யம், லம், லம், லம், என்னும் பத்தக்ஷரங்களாற்

சோபாயமானமாம். ஸ்ரீவிஷ்ணுதேவதையோடு கூடியதாம். அநாகதசக்கிரம்:—மணிபூரசுக்கிரத்திலும் மேல் இருதய தேயத்திருக்கும், அது கோவின்பாற்போல் வெண்மைய தாம், மனநேத்திரங்கட்கு ஆந்தத்தையடைவிப்பதாம், பன்னிரண்டு தளத்திற் பிரதக்ஷிணக்கிரமத்தானே யிருக்கும், கம், வம், மம், வம், ஐம், வம், மம், ஐம், ஸம், ஞம், டம், ரம், என்னும் பன்னிரண்டசுக்ரங்களாம். சோபாயமானமாம், ஸ்ரீஉருத்திரதேவதையோடு கூடியதாம். விசுத்தசக்கிரம்:—அநாகதசக்கிரத்தின் மேல்கண்ட தேசத்திருக்கும், அது விசுத்திரவர்ணமுடையதாம், 16 தளமுடையதாம், பதினாறின் கண் பிரதக்ஷிணக்கிரமத்தானே யிருக்கும், சு, சூ, ஐ, ாம், உ, ஊ, ஃ, ஃ, வ, வ, வெ, ஓ, ஔ, சும், சுஃ, என்னும் பதினாறு சுரங்களாம். சோபாயமானமாம், ஜீவான்மாவிருக்குமிடமாம். ஆஞ்ஞாச்சுக்கிரம்:—விசுத்தசக்கிரத்தின்மேல் இருபுருவத்திடை யிருக்கும், அது சிந்துசிவம்பாம், இருதளமுடையதாம், சூரியசந்திரசமான, ஹம், சுஹம், என்னுமிரண்டு அக்ஷரங்களாயும், இருதளங்களிலும் உடையதாம், பரமான்மாவிருப்பதற்கிருப்பிடமாம். மத்தகத்தில் ஆயிரம் தளமுடைய பதுமமிருக்கும், அது அமிருதத்தைப்பொழியும் சந்திரனைக் கற்பத்திலுடைத்தாயது, அதன் கர்ணிகை பத்தாவது துவாரத்தை யடைந்துளது, அதனமிருதத்தானே செய்யப்பெற்ற திருத்தி ஆறுசக்கிரங்களிலிருக்கும், ஜீவான்மா அப்பதுமத்தின் அம்சமாம்.

அம்சரூபத்தன்மை யாமாறு:—சப்தம் உரைப்பதன் அனுசாரமாயே பறவைகட்குப் பெயருண்டாம், காகாவெனக்கரையும்பறவை காகமெனப்படலேபோல, ஜீவான்மாவும் இருதயகமலத்தேயும் ஆதாரசக்கிரதிகளிலேயும்

பிராணனோடிருந்துகொண்டு இரவும்கலும் 21600 சுவா .
 சப்பிரசுவாசங்களால் ஹம்ச: என்னும் மந்திர உச்சாரணஞ்
 செய்யும் ஹகாரத்தானோ பிராணன் முகநாசிகைவாயிலாய்த்
 தேகத்தினின்றும் வெளியேவரும், சகாரத்தானோ உள்ளே
 போம், இவ்வுச்சாரணத்தானேயிது ஹம்சவெனப்பெறும்,
 இது ஹம்சப்பக்ஷிபோல போக்தாரூப அக்கினியையும்
 போக்யரூபசோமத்தையும் இருபக்ஷங்களாகவும், பிரண
 வத்தைக் சீர்மாகவும், மூலசக்தியின் கிரியாசக்தியையுடைய
 பரிணாமபிர்துவை இருதயமாகவும் உடைத்தாயிருக்கும்,
 ஸ்ரீமகாதேவரது திருமும் சூரியன் அக்கினி சோமன்
 என்னும் திரிநேத்திரங்களோடு கூடியிருத்தல்போல இதுவு
 முடைத்தாயிருக்கும். ஒருகால் ருத்திரரூபமாம் மற்றொரு
 கால் ருத்திராணிரூபமாம், இத்துவம்பதார்த்த ஜீவரூப
 ஹம்சமே தற்பதார்த்தப்பரப்பிரஹ்மரூபமாம். நிருபாதிக
 திருஷ்டியானோ ஜீவாம்சம் நிர்க்குணப்பிரஹ்மரூபமாம்,
 சோபாதிகதிருஷ்டியானோ சகுணப்பிரஹ்மரூபமாம். இது
 வும் வாமபுரகத்தே அக்கினிரூபமாம்; தக்ஷிணபுரகத்தே
 சோமரூபமாம். கோடிசூரியனுக்கொப்பாய தேஜசையுடைய
 தாம், நகமுதற்சிகைவரை சர்வசரீரத்தும் வியாபித்திநிற்
 கும், நிற்பினும் இருதயகமலத்தே சிறப்பாயிருக்கும், ஆண்
 டும் அஷ்டதளபேதத்தானே எண்வகையிருப்பாம், அம்மகி
 மையானே நனக்கனாக்களில் புண்ணியபுத்திமுதலிய காரி
 யங்களினுற்பத்தியாம். கிழக்கு முதலிய எட்டுத்திசை
 களின்பக்கமாய் முறையே அஷ்டதளங்க ளிருக்கும்,
 ஆண்டு மனத்தோடுகூடிய ஜீவாம்சம் கிழக்குத்தளத்தின்
 மீதிருக்கும்போது அறமியற்றுமதியாம், அக்கினிகோணத்
 தளத்தின்மீ திருக்கும்போது நித்திரையாலசியாதிவிகார
 முண்டாம், தெற்குத்தளத்தின்மீ திருக்கும்போது குரோ
 தாதி விகாரமுண்டாம், நிருகிகோணத்தளத்தின்மீ திருக்

கும்போது மறமாற்றமதியாம். மேற்குத்தளத்தின்மீதிருக்
 கும்போது நானாவகை வியவகாரத்திற் பிரீதியாம், வர்யுகோ
 ணத்தளத்தின்மீதிருக்கும்போது ஓரிடஞ்செல்ல வேட்கை
 யாம், வடதளத்தின்மீதிருக்கும்போது மங்கையர்போக
 அவாவாம், ஈசானகோணத்தளத் திருக்கும்போது தானப்
 பிரியமாம், மத்தியதேயத்திருக்கும்போது சத்திய அசத்தி
 யப்பகுப்பானே சர்வ விடயவைராக்கியம் வரும், கேசரத்
 திருப்பின் நனைவநண்ணும், கர்ணிகையின்கண்ணிருப்பிற்
 கனவைக்கதுவும், கர்ணிகைமத்தியிற் சிவப்பு உதிரபிண்ட
 விசேடத்திருக்கும்போது துயிலேத்துதையும். யான் பிரஹ்ம
 ரூபனயிருக்கின்றேன் என்னும் பூரணதிருஷ்டியானே பரிச்
 சின்ன இருதயகமல அபிமானபரித்திபாகஞ் செய்யும்போது
 மூன்றவஸ்தைகளைக்குறித்துத் துரியமென்னும் அவஸ்தை
 யையடையும், அத்துரியத்தில் ஆன்மாவாகிய ரூபம்ரூபாதா
 வினின்றும் பின்னமாகத்தோற்றும், இது சவிகற்பமாம்,
 இத்திரிபுடி தோற்றாவிடின் துரியாதீதமாய் நிருவிகற்பமாம்.
 ஓங்காரத்தின்கண் அகாரம் உகாரம் மகாரம் பிந்து நாதம்
 என்னும் பஞ்ச அவயவ மிருக்கும், அகாராதிரூபவயவ
 மோ முறையே விசுவதைஜசப் பிராஞ்ஞர்களின் வாசக
 மாம், அர்த்தமாத்திரைரூபப் பிந்துநாதங்கள் பிரஹ்ம வாச
 கங்களாம், பிந்துவோ சகுணப் பிரஹ்ம வாசகமாம், நாத
 மோ நிர்க்குணவாசகமாம், போகி ஆறுசக்கிரத்தோடு ஜீவ
 ஹம்சத்தையறிந்து தன்சொரூப சிந்தனஞ்செய்து, பின்னத்
 விதியப் பிரஹ்மரூபநாதத்தைச் சிந்திக்குக. ஆதாரசக்கிர
 முதற் தசமத்துவாரபரியந்தம் விபாபகரூபத்தானும் அத்தி
 யந்தம் சுவேத ரூபத்தானும் அத்விதியப் பிரஹ்மத்தைச்
 சிந்திக்குக. இவ்வாறு அதன்கண்ணே மனத்தைப்பொருடையப்
 பரித்தித் தீன்பாயுவையும் உபஸ்தத்தையும் சுருக்கிப்பாத
 அங்குஷ்ட அக்கிரபாகமுதல் பிராணவாயுவை மேலே

யிழுத்து முதலில் ஆதாரசக்கிரத்தில் ஸ்தாபனஞ்செய்த. பின் பைபயப்பையச் சுவாதிஷ்டானத்துள் வைத்து அதன் நாற்புறத்தினும் பிரர்ணவாயுவை மூவலஞ்செய்விக்க, பின் மணிகூரகத்தும், பின்னனாகத்தத்தும், பின் விசுத்தத்தும், பின் ஆஞ்ஞையின்கண்ணும், பின் பத்தார் துவாரத்தும் ஸ்தாபனஞ்செய்க. பயிற்சியின் முதிர்ச்சியால் வாயுவை மேலேசெலுத்திச் சீவரூப ஹம்சத்தைத் தியாதாரூபமாய்ச் சிந்திக்குக; பிரஹ்மரூபநாதத்தைத் தியேயரூபமாய்ச் சிந்திக்குக, இருவிசந்தேவதைகளாகுகூடிய ஹம்சமந்திரத்தை ஒருகோடி ஜபிக்குக. ஜபிக்கவே யோகியின் சரீரத்துள் யோகபலசித்தியின்மாட்டு விசுவாசமுண்டாக்கும், சிணிநாதம், சிண்சிணிநாதம், கண்டாநாதம், சங்கநாதம், தந்திரீநாதம், தாலநாதம், வேணுநாதம், பேரிநாதம், மிருதங்கநாதம், மேகநாதம் என்னும் பத்து வகைநாதமுண்டாம். மேகநாதத்தையடிக்கடிப்பின்றவனுக்கு வைராக்கியஞானி களுண்டாமாகவின் ஒன்பதையும்விடுத்துமேகநாதத்தையே நிரந்தரம்பயிலுக. பயிலப்பயில மனமில்பமாம், ஆகவே அறம்பாவந் சங்கற்ப விகற்பம் முதலிய மனோதருமங்கள் இலயமாம், ஆகவே ஆனந்தான்மாச்சுயமில்ங்கும்; இது ஹம்சஉபநிடதச் சுருக்கமாம். கூடிகாஉபநிடத சாரமிது வாம்:—கூடிகா=சுஸ்திரம், அதுபோலிதுசமுசாரத்தைக் கெடுக்கும். அஹிம்சையாதியமம்பயின்று;சௌசாதிரியமம் பயின்று ஏகாந்தவிடத்திலியற்றிய ஆசனத்தில் நற்பதுமா தியிலமர்ந்து கூர்மம்போல மனதிரையடக்கிவிடலாம் பிரத்தியாகாசிரிப்பயிலுக. 12 மாத்திரையோடுற்ற பிரணவத்தானே பைபயப்பையப் பாகிய வாயுவாற் றன்றேகத்தைப் பூரணஞ் செய்க. இது பூரணம். பின் முகநாசிகைமுதலிய சர்வ துவாரங்களையும் தடைப்படுத்தி இருதயம் முகம் இடைக் கழுத்து முதலிய சர்வ அங்கங்களையும் நேராய் நிறுத்தி இருதயத்

தைச் சற்றுமேலேவைத்து அதில் வாயுவைத் தரிக்குக, இதுவே சும்பகமாம். பின் நாகுகாதிவாயிலாய் வெளியே வாயுவைச்செலுத்துக, இது ரேசகம். நாகாதி சார்பேயுதம் நிரபேசுதம்தான் சும்பகமிருவகைத்தாம். நாகாதிகளின் றியே தியானபலத்தாற் பிராணவாயுவை முதலிற் பாதாங் குந்தத்தில் நிலைபெறுத்திப் பிராணவந்திராநுபமாத்திரை களைச் சபஞ்செய்து இவ்வகைத் தாரணைகளைச் செய்தல் வேண்டும். வாமதக்ஷிணபாதக்கணுக்களில் ஆதை ஸ்தாப னஞ்செய்யின் இரண்டிரண்டு மாத்திரைகளைச் சடிக் குக, இருகணைக்கால்களில் ஆதை நிலைநிறுத்துவதில் மூன்று மூன்றுமாத்திரை சடிக் குக, இரண்டு முழந்தாள்களில் துடைகளில் ஆதை நிறுவதில் இரண்டிரண்டுமாத்திரை ஜடிக் குக, குதம் இலீங்கம் என்னுமிரண்டில் ஆதை நிறுத்து வதில் மூன்றுமூன்றுமாத்திரை ஜடிக் குக, ஆன்மிரண்டி னிடையில் அஃதிருப்பதற்கு ஒருநக்தமிருக்கின்றது அது நாயியோடு சம்பந்தமுடையதாம். எல்லாருடை பிற்பாகத் திருக்கும் எத்திரக்க என்பாகிய தெறிவாயிலாய் சுழும்நை நாடி தசமத்துவாரத்தையடையுமே ஆதைச் சீர்பித்திருக் கும் அக்கந்தத்தில் யோகி பிராணநுபமா யடைவன். அதில் பத்துநாடிகளான் முடப்பட்ட ஒரு சுழும்நை நாடி யிருக்கும், மஞ்சள் சிவப்புக் கறுப்புத் தாமிர லோகிதவர்ண முடையனவும் மிகச் சூக்குமமும் மிக லகுவும் ஆகிய அநேக நாடிகளிருக்கும். அவ்வியாவற்றையுள்ளிட்டு யோகி சுக்கில வர்ணமுடைய சுழும்நை நாடியை யே ஆசிரயம்செய்து அது லேயே பிராணனைச் செலுத்துக. பின் செம்புவர்ண தகரா புண்டரீக இருதயமெய்துக, கண்டத்துள்ள விசத்தஞ் சேர்க, பின்னாஞ்ஞெய்ய யடைக, பின்னுச்சிவிறுள்ள ஆயிரந்தள்ளம்வாய்ந்த பதுமம்பற்றுக, உச்சியிலிருந்துகொண் டே ஆதாரமுதற் பதுமபரியந்தம் அந்நாடியை நிரந்தரம்

தியானிக்குக. இவ்வாறு ஆறுசக்கிரங்களின் பேதனத் தானே மனரூபகட்டகத்தால் தேகாபிமானிகளைப் பந்திக்குவது மர்மத்தைச்சேதிக்குக, அக்கட்கம் பிராணரூப இரும் புமய சரீரத்தையுடையதாம், பிரஹ்மவித்தைரூபச்சாணையிற் றீட்டப்பெற்றதாம், நிர்மலமாம். நிர்மலமனமாகிய கூர்மையாய முனையையுடைய வயமாய பிராணவாயு வடிவ வாளானே யோகி தனது பாத தலத்திற்குமே விருக்கும் அங்குஷ்டம் கணுமுதலிய மர்மங்களைச்சேதிக்குக, கணைக்கால் துடையிலுள்ள மர்மங்களையும் எப்போதும் பயிலும் யோகத்தாற் சேதிக்குக, இவ்வாறே குதாதிமர்மங்களையும் சேதித்து நாடிகளையுஞ் சேதிக்குக, தேகத்தே 101 நாடிகள் முக்கியமாம், ஒவ்வொன்றிற்கும் சாகையாக 72000 நாடிகளிருக்கும், யாவற்றினும் சுழும்னையே முக்கியமாம், அது பத்தாவது வாயிலை யடைந்தவுடன் தன் பிராணனை அதிற் செலுத்தி வேறு எல்லா நாடிகளையும் சேதிக்குக, யான் இம்மர்மங்களிலும் நாடிகளிலும் இருப்பவனல்லேன் என்னும் பாத நிச்சயமே ஆவற்றின் சேதனமாம். இத்தகையன் வைரக்கியமுற்று மெதுவாக மோகூத்தையடைவன். இது ஆரிகாவுபநிடதசாரமாம். விரிவைப் பிறவிடங்களிற் கண்டு தெளிந்துகொள்க.

ஸ்ரீமத் பகவற்கீதை:— சாதிபுரியுந் தொழில்களுக்குந் தக்கோர் செய்யுந் தவங்களுக்குந், தீதிலுலகமேழினுக்குஞ் சேருமிடமாயுள்ளவெனை, யோதிமுடியும்பரிசே மெய்யுணர்ந்தார் பிறவாரெனவுரைத்தா, அதி முடிவொன்றின்றி யேயடையத்தானையாய் நின்றான்.

பிறப்பொடு மிறப்பையகற்று கம்பீரப் பெருமருஞ்சற் பொருள்பெரிதுந், திறப்புறக்காட்டுங்கணபதிகருத்தின்மீபிகையெனுங்கணைச்சுரன்றன், சிறப்புறுசா துந் தானனிபுரிந்த

திவ்வியகீதையினுரையின், மறப்பறு நான்கதாமத்தியாயம்
மாழகன்றிருவடிமகிழ்வே-

ஸ்ரீமத் பதவாக்கியப் பிரமாணமர்யாதா தூரந்தர சா தூர்
தரவமசாவதம்ச கோவிந்த குரிகுல ஸ்ரீநீலகண்டபண்
டிதராற்றிய கணபதிபாவகதீபிகையென்னும் ஸ்ரீகணேச
கீதைமுகையில் இது நான்காவத்தியாயம்.

ஐந்தாவது யோககதன அத்தியாயம்.

(அ - கை.) யோகஞானங்கட்குச் சமஸ்த்தன்மை
யருளப்பெற்றதெனினும், யோகத்தாற் றேடமகன்ற சித்
தத்தின் ஞானமுண்டாகும் என யோகத்திற்கே முதன்
மையுண்மையின் அதன் ஆரோகணமார்க்கத்தை வினவ
இச்சித்தவரேணயினையுலகித்தருளித்தாமே முன்னாரு
ளிய யோகசுகிதம் யோகம் அருள இச்சித்த ஸ்ரீகணேச திரு
வாய்மலர்ந்தருளல்:—

சு. ஸ்ரீ ஸதஸா கடா கிகேடாணிமஹந்தவ தரோரக்
ஸஸ்யெயொதீராரஜேநசுகிபாரபூ மகோஸ்ரிதாஜ.

க. யோகியர்பெருமையும் யோகரீரையும், ஊகமு
மிடர்வர்க்கெட லுமேனாவான், யேகியபவங்களிலென்னை
யாண்டவன், சேகரனெனும்பெயர்த்தேசிகேத்தான்.

சிரவுதச்செயலினுஞ்செயலின்மார்த்தத்தும், ஒருவி
யெப்பயனையுமொழுகுநியோகிதான், நிருவிசையுறுமாசேந்
திராதொழின், மருவறுமவனினும்யோகவரனினும்.

வி. தியானயோகத்திற்றிட அதினாசெத்திப்பொருட்
டது கருமயோகம் தியானயோகத்தினும் அதிகப்பெறு

கின்றது:—யோகமசிரித்தாத்தென்பது. யோகமாஸ்ரிதாத்
அக்ரியாத்=யோகாப்பியாசத்திற் பிரவிருத்தித்துக்கருமத்
தைவிடுத்த சந்யாசியினும், சயோகி = கருமயோகியான
வன், ஹேராஜேந்த்ர = ஹேமன்னவர்மன். ஸஸ்த: = புகழ்ப்
பெறுபவன், அவன் யாவன் எனின். அருளல்:—யாவன்
ஸ்ரளதஸ்மார்த்தாநி = சிரௌதாநி = மூன்றக்கினிகளாகிய
தக்ஷிணாக்கினியாதிகளாற்சாதிக்கப்பெறும் அக்கினிஹோத்
திராதிகள், ஸ்மார்த்தாநி = கிருகியாக்கினிசாத்தியங்களாய
ஒளபாசனாதிகள்; கர்மாணி = அவற்றினும் அன்னியங்களாய
ஜபதபாதிகள், பலம்நேச்சந் = அவற்றின்பலமாய சுவர்க்
கப்பிரதிஷ்டையாதிகளாய பரலோக இகலோக சம்பந்திகளை
இச்சியாமல், நைகதா என்பதுபோலும் நசப்தசமாசம் நேச்
சந் என்பதாம். சமாசரேத் = நன்றாக அனுஷ்டிப்பானே,
இதனானே யான் பவித்திரனாவேன் என்னும் சிரத்தையுடன்
செய்க, செய்யுமவன் புகழ்த்தக்கவன் என்பதாம்.

ஸ்ரீபரமார்த்ததரிசனம்:—செய்த வினைப்பயன் விட்டி
வைதீரா, தெய்வியற்றியிருப்பவனேகா, ணுய்யநினைத்திடு
யோகிநந்தானி, வெய்யதழற்பொலிவேள்விசெய்வாரில்.

மேவியாவையும்விடுத்தலில்லார், யாவர்களேஹநல்யோ
கிகளாகா, ராவர்களாகிலவாவறலேகா, னோவலிலாதநல்
யோகமுமையா.

கருமங்களின்பயனை விரும்பாதவனாகிச் செய்யத்தக்கன
வெனச்சாஸ்திரவிதித அக்கினிஹோத்திராதிகளை யாவன்
செய்வானே அவனே சந்யாசியும்கருமயோகியும் ஆவன். சந்யா
சம் என்பதோ தியாகமாம், சித்தவிக்கேப அபர்வமோ
யோகமாம்; அவ்விரண்டுமே யிவனுக்கிருக்கின்றனவாம்,
பலத்தியாகத்தானும் பலஆசைவடிவச் சித்தவிக்கேப அபா
வத்தானுமென்றிக. அனலற்றவனும் வினையற்றவனும் சந்

யாசியும் யோகியுமாகான் என்று துணிக, அனல் = கரும்பு
களீ, வினை = சித்தவிருத்தியென்பதாகம்.

அற்றேல், நிரக்கினிக்கும் அக்கிரியனுக்குமே சுருதி
மிருதியோகசாஸ்திரங்களில் சந்யாசித்தன்மையும் யோகித்
தன்மையும் வெளியாம், அவ்வாறாக எவ்வாறு சண்டுச்
சாக்கினிக்கும் சக்கிரியனுக்கும் சந்யாசித்தன்மையும் யோகித்
தன்மையும் கூறுதல்கூடும், எவ்வாறுதான் நிரக்கினிக்கும்
அக்கிரியனுக்கும் அவ்விருதன்மைகள் நிரூபித்தல்கூடும்
எனின்? எதனைச் சந்யாசம் = விதிதல் என்பரோ, அது கிட்
காககரும் அதுட்டானமெனப்பெயரிய யோக மேயாம் என்ற
றிதி, என்னை, பயன்விழைதலைப்பற்றுவான் எவனேனும்
யோகியாகான், மற்றோ எவ்விதயோகியானும் இட்டசங்கற்
பம்விட்டவரேயாவர், அதனானே, பலத்தியாக சாமியங்
கொண்டும், ஆசைவடிவச் சித்தவிருத்தி நிரோதசாமியங்
கொண்டும், கௌணீவிரூத்தியினானே நருமியே சந்யாசியென
வும் யோகியெனவும் துதிக்கப்பெறுவன்.

என்னையாண்டவன் சேகரன் என்றது, 'வீர'சேகரன்
என்றதாம், வீரமில்லாதாயின், நல்லிநுட்பமென்பதைத்
கரைத்தல் யாங்ஙனமேலுங்கொல்! ஆண்டவன் ஆற்றிய
காரியங்கள் பலவற்றுள்ளும் அடியேனையாண்டதேயுந்
தையாம் அதுபற்றியே பெரியோரும் ஆட்கியுந்
தையாகாட்டுவர்:—
போதாமிர்தம்.

அன்றைய னமரர்கோலுக் கருவிட வறிவொணுமை
சென்றிடத் திசைகடோறுஞ்செய் தவமென்னச் செய்து,
வொன்றுமங் குணரவொண்ணு வுண்மையை பொழிவிலீச,
னின்மெனக்கருளியாண்டவியல்வினியதுன் டோ.

ஒதுசர்மத்தினீறுஞ் சலிப்பின்றி யொன்பதிற்காற்,
நீதறவுபதேசித்துங் தெரிந்நிட வொண்ணுதொன்றைக்,

காத்லாலடியேன்காணக் கரத்தினுமலகமாக்கி, யாதனேன்
றன்னையாண்டவது தனிநரியதுண்டோ.

தெரித்தரிவிஜயற்கன் றுதேரிலீரொன்பதின் காம், கருத்
துறவுபதேசித்துங் காணுமாறரியவொன்றைத், திரித்தொரு
மொழியினாலே .சிறியனேற்குணரக்காட்டி, யருத்திசெய்
திறையின்றென்னையாண்டதிரியதுண்டோ.

நான்முகன்மரர்க்கந்நாண்ஞானமங்குபதேசிக்க, 'வான
வர்க்கையமாக மழுவேந்தத்தேறுமென்றங், கானவாறரிய
வொன்றையங்கையினெல்லிபோல, நானொலுணரவாண்ட
நலத்தினுமரியதுண்டோ.

போதரத்தனாகம்.—அன்றன்முனிவர்க் காலநீழலிலே
யறிவினையளிக்கவென்றிருந்து, மொன்றியவவரி னால்வருக்
குரைத்தல்லாதவர்க்குரைக்கொணுவொன்றை, யின்றிகபரத்
துக்காளலேனையு மென்போலும்பாதகரையு மிறைபார்த்,
தன்றினப்பொழுதினக்கணத் துணரவாண்ட விவ்வுருமை
யோதரிதே.

கரையறுமறையைக்கரைசெய் திரொன்பான் கருதரு
புராணகத்தாவாய், விரிதருகால மூன்றையுமுணர்ந்த
வியாதன் மெய்யறிவுறன் மயங்கிப், பிரசையாஞ்சுகளைப்
பின்செலவவனெப்பவத்தினிற்பிதாவெனவியம்ப, வரியதாம்
பொருளென்னுளங்கையிற் கனிபோலுணர்த்திய வருமை
யோதரிதே.

திருநூற்றந்தாதி:—அருளோடெழுமற வாழியப்பா
பிறவாழியிப்பா, லிருளோவியககரையேறவுய்ப்பாயிந்தியங்
களெனு, திருளோடுமலமனத்தேனை யாட்கொண்டமற்று
னக்குப், பொருளோபுவனங்கண் மூன்றையுமாட்கொள்கை
புண்ணியனே.

அதிக்கிருதாமிர்தம்:—மாமேரு வில்லா வளைப்பதுஞ் செய்யலாம் வஞ்சர்திரிபுரமாளவும் பண்ணலா, மாமேநரி பரியாயிடப்பண்ணவுமரியதுநீயென்னையாண்டதேயல்லவோ.

பாலகனுக்கன் றுபாற் கடலீயலாம் பத்தர்க்காவென்பு பூம்பாவையுமாக்கலா, மாலமிடற்றணியாகவருந்தலாமரியது நீயென்னையாண்டதேயல்லவோ.

கறுத்தழலுண்புரத்தன்பரைக்காக்கலாங் கரீரங்கொண் மகவைக்கரையிற்கொடுக்கலா, மறுத்திட்டபாலனை யன் றழையென்னலா மரியதுநீயென்னையாண்டதேயல்லவோ.

காலதனூன்று காலனைக்காயலாங் காமனைக்கண்ணழ லுண்ணவும்பண்ணலா, மாலிலையானயற்கன் றழலாகலாமரியது நீயென்னையாண்டதேயல்லவோ.

இகலுமரவினெழிற்பணத் தாடலாமென்னே யிருண் மனப்பேம்புழையுண்ணலா, மகிலமுண்டாலிலை மேற்றுயில் கொள்ளலாமரியது நீயென்னையாண்டதேயல்லவோ.

மருதாமசுரரைமாளவுமுரலாம் வன்பாரை பெண்ணாக வந்தடிவைக்கலா, மரிதோவரைபெடுத்தானிரைகாக்கவுமரியது நீயென்னையாண்டதேயல்லவோ.

தத்துவதேசிகம்:—வடமால்வரைவில்லும் வளைத்தலு மாம், வீடமாறலுமாம்விடவாளரவி, னடமாடலுமாநயமாக வெனுஞ்சினமாவெனையாண்டதிறைக்கரிதே. 2.

(அ - கை.) நிட்காமகருமஅவதியையருளல்:—

சு. பொமபுராடுவெழிஹாவாஹொஹைதாஃக ரெடுவெழிதம், விக்யொமஸ்யஸம்விக்யொஹைதாஃக ஸகிஷிஸிஷெதா.

க. வினையேமனவோர்மை வினாப்பதுவாஹ், கணமா தடந்தோளகருத்தடங்கின், தனைநேர்தரு காரணந்தாஞ் சம்மா. மெனலோதமமெம்மதுசம்மதமே.

வி. யோகப்பிராப்த்யை = மனத்தின் ஒருமையாய் யோகத்தின் இலாப்பொருட்டு, ஹே மகாபாகோ! = ஹே பெருந்தடந்தோளாய்! ஹேது = காரணம், கர்மைவ = சிர ஷதாதிகருமங்களே என்பது, மேமதம் = சர்வஞ்ஞாகிய எமது அபிமதமாம், ஆசிரியர் அருளிய ஊகத்தால் இரு தயத்திற்புகுத்தப்பெற்றமனமானது ஒருமையையடையும் வரை கருமங்கள் இயற்றத்தக்கனவேயாம். சித்தயோகஸ்ய = சித்த ஏகாக்கிரம் அடையப்பெற்றவன் யாவனோ அவன் கருமபலத்தைப்படைந்த யோகியாவன் அவனது, சம்சித்யை = முக்கியசமாதிலாப்பொருட்டு, ஹேது = காரத்தன் மையனவாக, சமதமெளமதௌ = சமதமங்கள் சம்மதிக்கப் பெற்றனவாம் எமக்கு. திருக்கருத்திதுவாம்: — யாது தான் ஏகாக்கிரசித்தத்தில் சத்பூதமாய் அருத்தத்தை ப்ரத்யோதம் செய்யுமோ, கிலேசங்களைக்களையுமோ, கருமபந்தனங்களைச் சிதலப்படுத்துமோ, நிரோதத்தை யபிமுகப்படுத்துமோ, அது சம்பிரஞ்ஞாதயோகமெனக் கூறப்பெறும். அதுவும் விதர்க்கானுகதமெனவும் விசாரஅநுகதமெனவும் ஆந்த அநுகதமெனவும், அஸ்மித்யநுகதமெனவும் இனி யுணர்த் தப்பெறும், சருவவிருத்திரோதமாயவழியோ அசம்பிரஞ்ஞாதசமாதியாம் இதுயோகபாடியகருத்தராகிய ஸ்ரீவாத ராயணபகவான் கூறியபாடியவாக்கியமாம். வாசஸ்பத்யம்: — விசேஷப உபசர்ஜநீ பூத (முக்யமாகாதவடிவம்) சமாதியோக மன்றெனின், ஆயின் யாதெனக்கடாவி விடைதரல்: — யாது தான் ஏகாக்கிரசித்தத்தில் என்பது பூதமென்றது சமாரோ பித ஆர்த்தத்தை நீக்குகின்றது, நித்திரைவிருத்தியும் தன.

தாலம்பனதமபூதத்தில் ஒருமையையடைகின்றது என்ப தாற்கூறப்பெற்றது சத்தென்பது. அத்தியந்தம் வெளியாய் சத்வமே சோபனமாம், தமவ்வெளியாதலோ அசோபன மாம், அதற்குக்கிலேசமேறுதத்தன்மையுண்மையின். த்யோ தனமோ தத்வஞானமாம், அது ஆகமத்தானாதல் அதுமானத் தானாதல் உண்டாகியபோதிலும் பரோஹுபமாதலினோ சாக்ஷாத்காரவதியாய் அவித்தையைக்கெடுக்காதாம், இருசந் திரதிசைமோகங்களில் கெடுக்காத்தன்மையுண்மையின், ஆக வின் உரைக்கப்பெறுகின்றதுப்ரளங்கின்றது. ப்ரளன்னும் சப்தமோ மேன்மையையிளிர்வித்துக்கொண்டு சாக்ஷாத்கார த்தைக்குறிப்பிடுகின்றது. நம்மேரோதுகிலேசங்கட்குஅவித் தைமூலத்தன்மையுண்மையின், வித்தைக்கும் அவித்தையை யழிக்கும்பான்மையுண்மையின். வித்தைவினோந்ததும்அவித் தைக்கிலேசப் பெரிதழிவு விரோதித்தன்மையானும் காரண வினாசத்தன்மையானும் ஆமென்பார் கிலேசங்களைக் களையு மென்றார். அதனோ கருமரூபங்களாய் பந்தனங்களைக் கெடுக்கின்றது, கருமமும் ஈண்டு அபூர்வம் அங்கோரமாம். காரியத்திற்காரணஉபசாரத்தாற் கெடுக்கின்றது, அதன்காரி யத்தாலழிக்கின்றது. மூலமிருப்பின் அதன் விபாகம் என வினிவியம்பவும்பெறும். மேலும் நிரோதத்தையபிமுகமாக் கும். அச்சம்பிரஞ்ஞாதமும் நால்வகை யென்கின்றது அதுவுமென்றது. அசம்பிரஞ்ஞாதத்தை யறையலுற்றது சருவ என்பது. இரஜஸ்தமோம்யமாய் பிரமாணதிவிருத்தி களோ சாத்விதிவிருத்தியை நன்குகொண்டு சவிகற்பத்தில் நிறுத்தப்பெற்றனவாம், நிர்விகற்பத்திலோ எல்லாவிருத்தி களுமேநிறுத்தப்பெறுவனவாம். ஆதலின்ண்டு இரண்டுபூமியில்முடிபாம் எம்மதுமதியாதிகளையபூமிகளுள்வோ அவை யாவும், அவற்றிலறியப்பெறுவன் சர்வவெளமன்னாத் துணிபுப்பெறும்.

*சப்பிரஞ்ஞாத யோகபலபூதங்களாய் சித்திகளிற்பற் றுற்றயோகிபதிதனேபாவானாகவின் ஆண்டுச் சமமென்னும் மனோநிக்கிரகம் அபேக்ஷிதமாம். நிக்கிரகித்தமநத்திற்குத் தத்துவஞானத் தகுதிதமமாம் அவ்விரண்டும் அசம்பிரஞ் ஞாதசமாதிலாப்பப்பொருட்டு அவசியம்ஆகிரயிக்கத்தக்கன வாம். ஈண்டுச்சமதமசப்தங்களானே விதிப்படி கருமத் தியாகஞ்ருபமான பாரிவிராஜ்யமெனப்பெயர்ய உபரதியும் கவ ரப்பாலதாம்.

ஸ்ரீபரமார்த்ததரிசனம்:—உய்வகையோக மொருப்படு வர்க்குக், கைவருமாசெயல்காரணமேகாண், மெய்வகை யோகம்வினைந்தபின்மெய்யே, செய்வனவானவை தீமைய வேயாம்.

தியானயோகத்தையடையிச்சித்தமுனிவனுக்கு, நிட் காமமாக ஈசுரார்ப்பணம்தியானே அனுட்டிக்கப்பெற்றகரு மம் மனத்தூய்மைவாயிலாக யோகஆரோகணத்திற்காரண மாம். முன்கருமியாயிருந்த அந்தயோகாருடனுக்கே, சம மென்னுஞ்சுருவகரும சந்யாசமானது சித்தசுத்திவைவரக் கிய அதிசயத்தாலுளதாவதாய் ஞானஉதயத்தில் ஹேது வெனப்பெறும்.

சமதமங்கள் நிருவிகற்பசமதிக்கு இன்றியமையாத சாதனங்கள் ளாறருளியதுகொண்டேமகர்க்களும் அதனை யடைய அவற்றைக்கொண்டார்கள் என்பது ஞானவாசிட் டத்தும் வெளியாம்:—நிருவிகற்ப சமதிப்பொருட்டிவ் வகைநினைந்தான்:—வாராய்முடமனமே நின்மாயவாழ்க்கை களிற்பயனென், நீராவிடரேமுடிவில்வருஞ்செயலிற்பெரி யோர்சேருவரோ, வாராவமுதாஞ் சாந்தியைவிட்டழியும் போகமாதரிப்போ, ரோரார்மலர்க்கற்பகக்கான்விட்டெடிகர் விடவெங்காஹுவார்

அயனாற்றாய்பாதலத்தி லணுகினுயாகிலுன் சீரந்தி;
வியனாமுதையொழிந்தந்தமிக்கநிருவாணம்பயிலாய், பயனா
யதுபோல் விசித்திரமாய்ப்பாவாபாவமீய வடிவே, யியல்பா
மிந்தச்செயல்கள்பெரிதிடராமென்றுமினிதாகா.

சத்தாதிகளாமித்தொழில்கடம்மாண்மண்டுகம்போலப்,
பித்தாய்முர்க்கமனமே யேன்பிரமிக்கின்றாய் விடாதவமே,
யெத்தாற்சிறி துதனையடைந்தாயெதிலேயின்பமுறுகின்றாய்,
நித்தாரமுதாய்ச் சமமாகுமதினிலை சேரானெறியென்
னன்பனவாதியாகக்காணலாம். அன்றியும். கிருவிகற்பமாஞ்
சமாதியின்பொருட்டு முன்னிகழ்கிரியைகளெல்லா, மொருவி
விட்டனன்பன்னசாலையி னிடையுற்றனன் கலைத்தோன்
மேன், மருவுபெத்தபங்கேருகாசனத்தனன் வருகுதியிசை
வைத்த, விருகரத்திரள்விரலினனிவ்வகையிருந்தனனொருப்
பட்டு.

பரந்துதிக்குறுமனத்தினைப் பையப்பையப்பாத்துமீட்
டனனுள்ளே, நிரந்தரித்தனன்புறத்துள பரிசங்கணித்தன
னொழுங்காலே, துறந்தசித்தத்தின்நிரலிலே விரும்பினன்
றுகளறுமனத்தாலே, புரந்தநற்றவ வீதகவ்வியமுனிபுலப்
படரினைவுற்றான்.

வியப்புடைத்திதுமீளுவித்திருக்கவு ம்விசையுயிரசை
வுற்றுத், தியக்குறெஞ்சகந்திரநிலையன்றியே சிறுசருகென
வோடும், பயக்குமின்பமில்கடனின் றுபடமுறும்படரின்று
கடமெய்து, மயக்கமேவுபல்பொருள்களிற்போய்விழுமாங்
களிற்குறங்கேபோல்.

விழிமுதற்பொறியாய்மனத்துவாரமாய் மேதையிந்திய
மென்மீற, யொழிவிழவபிமானஞ்செ யைம்பொறியுணர்ந்து
காண்புறானே, கழியுமிந்தியங்காளவமாகவே கலங்குகே

எந்தோரீ, ரழிவில்சின்மயப்பகவனுப்ச் சகலசான்றாகிநின்.
றனனானே.

எனவொருப்பட்டிவாதனைதீர்முனி யிந்தியமலைவின்றி
மனனைவன்பினுனிற்றுத்தினன்விறகனைமாய்த்த திச்சிகையுள்
ளே, நனியடங்கில்போலிவனுயிரொழுங்கிலே நன்கொங்
கினமூக்கி, னுனி நுண்பார்வையாற்கிறிதலர்கமலமேநோக்கங்
கணிகரான.

கிரங்கமுத்துடறனங்கள் சமமுறச்சிலையிலே வகுத்
தென்ன, நிரந்தகித்திரமென்னமுன் னூறியாண்டிருந்தன
னிமிடம்போற், பரந்தகாருநாள்வெள்ளத்தினெக்கரிற்படிந்த
திங்கிவன்மேனி, யுரங்கொண்மாமுனி யுணர்ந்தனன்மண்
ணினுளுடலசைந்திலதென்றே. என்பவற்றானுமறியலாம். 2.

(அ - 35.) ஈண்டுச் சமதமங்களிலவாகவே தோட
மருளல்:—

சு. ஐத்தியாயபூரஸ்கூலுக் கூவாநஸூரிபூலு
வெசு, வனதாநகிலுநுக் கூவாநிலிஓயாநீஸவியுகி.

க. கவ்வும்வெம்பொறிதம்மையுங்குருதியேகலுழந்து,
வவ்வுமிங்கவன்றனக்கும் வெம்பகையெனவருவான், இவ்
வியாவையுமிச்சைசெய்திலனெவனேயு, மவ்வொருமையை
யோகியின்புறுபதமடைவான்.

வி. இருதய ஆகாசம் புகுந்த யோகியைத் தொடங்கி
“அவன்பிதூர்லோக்காமனாவனேல், அவற்குப்பிதூர்சங்கற்
பத்தானே, அவனினிதெழுந்தேயுவிருவரதனல், அவன்
பிதூருலகையடைந்துமகத்தாம்” இதன்பொருள், அ. 3.

சு. 33-வதுரையிற்காண்க. என்பதாதி சுருதியினூற் சங்கற்பமாத்திரத்தானே அவ்விடயங்களாற் புட்கலபாகத்தை யோகி செய்கின்றானென்று தெரிகின்றது. அவ்விதனையே யருளுகின்றார்:—இந்திரியார்த்தாந்ச சங்கல்ப்யகுர்வந் = இந்திரியவிடயங்களையே சங்கற்பித்துச் செய்துகொண்டு, சங்கற்பவாயிலாக விடயங்களைநிர்மித்து இந்திரியசாத்தியங்களாய இந்திரியார்த்தங்களென்னும் போதனாபுர்த்தங்களையுண்டாக்கிக்கொண்டு, ஸ்வஸ்யரிபு:பவேத் = யோகசித்தியினுண்டாய சுகத்தையே புருடார்த்தத்தன்மையானேயுணர்ந்து, சகாரத்தால், அதன்பரிகாரத்தாற் பிராப்யபதத்தை அறியாமற்குபோகியானவன் தானே தனக்குச்சத்ருவாவன்; தன்னைத் தமோஜாலத் தாழ்த்துவன் என்றபடி. ஏதாந் = சங்கற்பஜன்னியங்களாய இந்திரிய அர்த்தங்களே, அநிச்சந்=இச்சியாமல், ய: =யாவன், சித்திம்=சமாதிசித்தியை, குர்வந் = சம்பாதித்துக்கொள்ளுகின்றனனோ, ஹேதுவின்கண் சத்ருவிகுதியாம். சயோகி சித்யதி = அவ்வியோகிசம்பாதனத்தானே விடுபடுகின்றான், சம்பிரஞ்ஞாத ஜன்னியசித்திகளைத் துச்சமாக்கி அசம் பிரஞ்ஞாதத்தைச் சாதிக்கவேண்டு மென்பதாம், ஆண்டும் சமதமங்கள் அபேக்ஷிதங்களேயாம்.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை :—புன்மையவானபொறித்திறனோடும், பன்மையவானவ்னைப்பயனோடும், அன்மையனானவன்பொழுதையா, தன்மையின்யோகமதிற்றலைகின்றான்.

சப்தாதிகளிலும், லௌகிகவைதிகங்களாய அவற்றின் சாதனங்களிலும், கர்த்தவ்யத்தன்மை - யனுபீர்த்தஞ்செய்யாதபோது, சகலகாமங்களையும் அவற்றாலாம்இதனை யான் செய்வேன் என்பதாதி சித்தவிருத்திவிசேடங்களாய சங்

சுற்பங்களையும், விடுத்துத்திடவைவராக்கியமடைந்தனான்று அவன்யோகாருடனானப்பெறுவன் என்பதாம்.

ஞானவாசிட்டத்தும்:—தங்கள் சங்கற்பத்தாலறிவில் லோர்சாலமோகிப்பர் நல்லறிஞர், பொங்குநல் விசாரமதியி னான்மயங்கார்புந்தியாற்பொய்மையையொழித்துத், துங்க மெய்யுணர்வாய் பந்தமற்றிருந்துந் தொடர்புறுபந்தமுண் டென்று, பங்கமுற்றயரேலமலமாயழியாப்பரம்பொருள்பந்த முற்றிடுமோ. இதுபோற்பலகாணலாம். 3.

(அ - கை.) இதனையே மூன்றாம் பிரபஞ்சஞ் செய் தருளல்:—

சு. ஸுஹுக்ஷவரிவஹுக்ஷவஹுஹுஹுஹுஹுஹு
யநெ, சூதநெநுவாஹுதநாஹுதாஹுதாஹுதாஹுதா
கூஹு.

க. ஆன்றல்லவரல்லவராவதி, லேன்றெடுத்திலிலே யிடர்யாத்திலில், வான்றனக்கும் வயங்குந்தன்னிலேயே, தான்றனக்கயல்யாவுஞ்சமைக்குமால்.

வி. ஆத்மந: = ஜீவவடிவமாயதனக்கு, ஆத்மநாஹவ = தன்வடிவத்தானே, சுஹ்ருத்வேசரிபுத்வேசபவதி = சத் துருத்தன்மையிலும் மித்துருத்தன்மையிலுமாம்; பொரு ளிதுவாம்:—பாலன்றன் மனத்தாற் கற்பித்த இயக்கனால், மின்னியதீபசதுகளிற் றிருசியமாய் மிளிர்ந்தருந் தன்மேணிச் சாயைதன்னினை வேறென்றெண்ணி மாமோகத்தினின் மூழ்குந்தனிச்சேயென்றபடிமநோர்மாத்திரத்தானேபயத்தை யடைவன், அதுபோன்றே சருவஜந் துக்களும் தம்மனத்தாற் கற்பிக்கப்பெற்ற சத் துருவாஹும் மித்துருவாஹுசுத்தையும்

துக்கத்தையும் அடைவர். தாமேதமக்குச் சுற்றமுந் தாமே தமக்குப்பகையுறவும் ஆமன்றோ. இங்ஙனம் தனது, உத்தாரேசுவ = உத்தாரஞ்செய்வதிலேயும், மனமே குருவாதி ரூபமாகவுதவும்; இன்னணம் பந்தனத்தில் மனமே காந்தையாதிவடிவத்தானே சேர்க்கும், அம்மனமும் ஜீவனது அநாத்மா = ஆன்மாவின்விரோதி அநாத்மா, ஹிஆத்மா பவதிகச்சந = தன்னையும் சுகதுக்கஹேதுக்களாய விடயங் களையும் சத்துருமித்திராதிகளையும் உண்டாக்கிச் சம்சாரத்தையுண்டாக்குகின்றது. ஆகலின் மனோநாசஞ்செய்யத் தக்கது என்பது திருக்கருத்தாம்.

ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை :—தானலதியாவர் தன்மேன்மை செய்தக்கார், தானலதியாவர்தன்கீழ்மைசமைப்பார், தான தியாவர்தன்மெய்ப்பகையாவார், தானலதியாவர்தனக்குற வாவார்.

சம்சாரசாகரத்தேவீழ்ந்த ஆன்மாவைக் கீழேகீழே வீழ்த்தலானே கெடுத்துவிடலாகாது. ஆயின் ஆண்டு மனம் என்செய்யும்எனின்? மனமே தான் ஜீவனுக்கு னிதஞ்செய்வதாயபந்துவாம், அயலொரு பந்துவும் சம்சாரமுத்தியின் பொருட்டு ளாதாவதில்லை, உலகசம்பந்தமான பந்துவும் நேயமிக்கப்பட்டலானே பந்தவேதுவேயாமாதலின், மனமே ஜீவனுக்கு யோகாரூடத்தன்மைச்சம்பாதனத்தானே தாரகமென்பது கருத்தாம். அற்றேல் இங்ஙனமாயின் தாரகமாகியமன் யாவருக்குமே உளதேயாமென யாவருமே சமுசாரத்தினின்றும் உத்தரிக்கப்பெறவில்லையென்? எனின்? உண்மையேஆயினும், எல்லாமனமுமே யாவருக்கும் மித்திரமாகாவாம், மற்றோ, எவனுக்கேனுஞ் சிறிதுமித்திரம் எவனுக்கேனுஞ் சிறிது அமித்திரமாம், ஆகலின் யாவருக்குமே உத்தரணமதுவாதாதாம். யாகியரிபுவும் ஆன்மப்பிரயுக

தமேயர்களின் ஆன்மாவே ரிபுவெனத்தேற்றமாம், வென்ற மனத்தினனுக்கு வெஜிப்பகையடைவின்மையின் எனக் கருதுக். ஆயின் எத்தகையமனம் ஆன்மாவிற்கு மித்திரம் எத்தகையமனம் அமித்திரம் எனின்? எவனால் எம்மனமானது விடயங்களைநாடவிடாமற் றடுக்கப்பெற்றுத் தன்வயப்படுத்தப்பெற்றதோ, அவனுக்கு அம்மனமே பந்துவாம்; வெற்றி கொள்ளாமனத்தினனுக்கு அம்மனமே பாகிய லௌகிக சத்துருவைப்போலவே தானும் சத்துருபாவத்தில் நிகழும்.

இதற்குதாரணம் ஞானவாசிட்டம் :—மனமேபுருடன் மற்றில்லை மனத்தின்செயலேசெயலாகும், கனஜீவனத்தாற் சிவனுமாங்கவர்ரிச்சயத்தால்புந்தியுமாந், சினவுமபிமானத்தாலே தீயவகங்காரமுமாகுந், தனது விகற்பசாலத்தாற்றானே சகமாந்தனிமனமே.

ஆயமனத்தின்செயல்செயலாமதனா லொழிந்ததொழிந்துளதா, மேயமனத்தினலெவாழித்தோர் மிகவுறல்லதியானத்தோர், தூயமனமாயிடிவ்வெற்பாற்சமுலாக்கடல்போற்பிறப்பிறப்பா, மாயைமயக்கங்கெடுமென்னாவசிட்டன் மீண்டு முரைசெய்வான்.

பந்தரிதானஞ் சங்கற்பமன்றோ வதுநீபற்றறுப்பாய், முந்துசங்கற்பத் தவிரந்தான் முத்தியதுவா மதுதன்னைப், புந்தியதனாற்பரிசயிப்பாய்பொருளும் பொருள்கொள்பவனுமுறின், மைந்தமெள்ளவெப்போது மறவாதொழிப்பாய் சங்கற்பம்.

என்பனவாதிபாகக் கண்டுகொள்க.

மந்திரியெனலாமுண்மைமருவுறும்விசாரத்தாலே, யிந்திரியங்களின்னுமிடர்ப்பகையறுத்தலாலே, தந்திரியெனலாமிட்டஞ்சமைத்தலாலேவலாளா, நொந்திரிகிலாதவுள்ளநோக்கியவிவேகத்தோர்க்கே.

சு. ஸரோஜி தாதாவிஜாநீஜாநீ ஓயஜயாவஹஃ, சுஷ்
ஸெது ஸதாஹ்யோமஹாபாபுததரோஹிஸஃ.

க. சமமுளனாகிப்புலனெடுமனத்தைச் சயித்தவிஞ்
ஞானியேயாகி, யுமைகலைஞானியிந்திய மெவையுமடக்கிட
வல்லவனாகி. யிமையளவெனினுமிடைவிடானாகியெண்ணிய
யோகமேபயில்வான், கமைமிகுமகத்தாம்யோகியாமெனவே
கருதிடப்பெறுவனென்குவரால்.

வி. ஜிதாம்மா=ஆத்மா=சபாவம், இந்திரியத்தோடு
கூடியமனதிற்குவெளிமுகத்தன்மை, அதுவெற்றிகொள்ளப்
பெற்றது எவனால் பிரத்தியக்ரு ஆத்மானுசந்தானபலத்தி
னானே நீத்கப்பெற்றதோ அவன்ஜிதாத்மாவாம், பிரத்தியக்
காத்மானுசந்தானபலபலம் விஞ்ஞானமாம்=ஆத்மானுபவம்
அஃதுடையவன் விஞ்ஞானி, அதுவுமெங்குமனமுண்டாம்
எனின், ஞானீ=கிரந்தாப்பியாசீ, வேதாந்தசிரவணஞ்செய்
தவன் என்பதுபொருள், இந்திரியஜயாவஹஃ=சிரவணத்தி
லும் ஜிதேந்திரியனே அதிகாரியாவன் என்பதுபொருள்;
இந்திரியஜயசீலன். இவ்வண்ணம்சமமுடையவனாகித்தத்துவ
ஞானப்பொருட்டு, சதா=எப்போதும், யோகம்=யோகரூப
சமாதியை, ய:அப்யசேதம்=யாவன்பயில்வனோ, சபுருஷ:=
அப்புருடன், ஹி = பிரசித்தமாக, யுக்தீதம: =மகாயோகி,
என்பது, சதாம் = சாதுக்கட்குச்சம்மதமென்றது எஞ்சி
நின்றது.

உதாரணம் ஞானவாசிட்டம்:—உளத்தினி லனைத்து
மாற்றியுலகிலோர்பற்றதின்றித், துளக்கிலாநிலையினின்றோர்
துகளறு முத்தராவா, ரளக்கருமீசராவாவர்களைச்மாதிதா
னுங், குளத்தருகருமந்தானுங்கூடினும்விடினுமுத்தர்.

இவனவனானீததுவெனதென்றே யிடரின்மூழ்குவாறி
வில்லா, ரவனியாமுழுதுநாமெனுமுண்மையறிந்தவரமுங்கி
நின்றயரார், பவனமாற்பொருளிற்பகிர்வுறுமனத்தாற்பாவனை
புந்தியிற்பொருந்திக், கவருறாதனிலிவர்கண்மோகத்திற்
கவல்வுறாதத்துவங்கண்டோர்.

உள்ளுணர்வி லின்புறுவோன் பொறிகளாற் கருமங்க
ளுப்போனாயுந், தள்ளுசுகதுக்கவசஞ் சாடாதோனன
வரதஞ்சமாகியுற்றோ, னுள்ளுகின்றதனைப்போ லெவ்வுயிரு
மெனப் பிறர்பொருகளோடேயென்ன, வெள்ளுபயத்தா
லன்றியியல்பாலே கண்டானே யெல்லாங்கண்டோன்.

வேகந்தேயு முலோபகுணமெலியுங் காமவினையடங்கு,
மோகம்போயெங்கொளித்திடுமோமுடுகிக்களராதைம்பொறி
கள், சோகந்தாவிடராது சுகமுமேலிட் டெழமாட்டா,
தாசுந்தீரக்குளிர்த் துள்ளேசமந்தோன்றிடுமெலெவ்விடத்தும்.

ஒன்றிலணுகேனுன்சரை பற்றுள்ள மடமதையகங்கார,
மென்றவொன்றுமிலென்றேயெண்ணித்தீரனிடரணுகான்,
றுன்றுகுணமின்றிலன் சரைசாவினான் சுத்தன் றாயறிஞ்,
னின்றசாந்தன்சமரசனென்றுநினைத்தோன்றுயரணுகான்.

திரணுறனிகள் விசம்பிரவி தேவருரகர் நாரிடத்தில்,
விரியுமறிவேநானென்றுவிளங்குந்தீரன்மெலிவணுகான், புரி
யுங்குறுக்குமேல்கிழென் போதப்பெருமை யுலாவிதென்,
றரிதினனந்தவிசாரஞ்செய்ததனை யறிந்தோனழிவில்லோன்.

இவைபோன்றபல வ்யத்துணர்க.

ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை :—இரவாவகை தன்னுள்ளத்தை
யடக்குமவனை தனக்கென்று, முறவாயுள்ளா னல்லாதான்
தமக்கேபகையொழுதுவார், துறவாதொழுந் துவந்து

வங்க நெந்தொன்றினையே தொடர்ந்தவர்பான், மறவா
தெழுந்த மெய்யறிவிம்மையை மறைக்கமறையாதால்.

பாடும்பனுவல் பலவோதி யவற்றாலறியும்பயனுணர்ந்து,
நீடும்புலன்களவை வேன்று நிலையிற் கலக்கற்கரியானு
யோடும் பொன்னு மொருபொருள்போ லொக்கப்பார்க்கு
மவனையிங், காடும் பெரியமாயக்கூத் தாடாதுகண்டமர்ந்
திருப்பான்.

கைம்மாறில்லாதன செய்வான் காதற்றேழுந் கடும்பகை
நூல், விம்மாத்தெவர்க்கு மொத்திருப்பான் வேண்டப்படுவான்
வேண்டாதா, னம்மாமறைநா நெறிபுரிவர் னாகாதன வாக்கி
டுவானென், நிம்மானுடவ ரனைவருக்கு மொப்பானயோகி
யெனப்படுவான்.

சீதோஷ்ண சுகதுக்கங்களிலும் புகழ்ச்சி யிகழ்ச்சிகளி
லும், மனம் வென்றவன், அதனானே பிரசார்தன் இராகாதி
யின்மையானே நிர்விகாரன், இத்தகையனுக்கே கேவலமான்மா
யோகாருடமாம், இவனது சமாதிவிடயமாகப் பரமேசுரரிலங்
குவ ரென்பதாம். யோகாருடனது இலக்கணமிதுவாம்:—
ஒளபதேசிகமாய ஞானம், அபரோகாநுபவமாய விஞ்ஞா
னம், என்னுமவற்றால் திருப்த, போதுமென்னு முணர்ச்சி
புற்ற மனத்தைபுடையவன், விடயசந்திதியிலும் விகாரமில்
லாதவன், அதனானே இராகத்துவேஷ பூர்வகமாக விடயக்
கிரகணத்தினின்று விலக்கி இந்திரியங்களை வெற்றிகொண்ட
வன் அதனானே ஹேயவுபாதேயபுத்தி சூனியத்தன்மை
யானே, மட்கண்டபாடாண சுவர்ணாதிகளை யொப்பாய்ப்பார்ப்
பவன், யேரிகாருடனெனப் பெறுவன். மறு உபகாரத்தை
விரும்பாமல் நேரபசம்பந்தமு மில்லாமலே உபகாரத்தநவாகிய

சுதிருத்து, நேயத்தாலுபகாரியாய் மித்திரன், நிட்காரணமாக அபகாரஞ் செய்யுமி, விவாதம்புரியு மிருவரையும் உபேக்ஷிக்கும் உதாசினன், இருவர்பாலு மிதம்விரும்பும் மத்தியஸ்தன், உபகாரியிடத்தும் அபகாரம்புரியும் துவேஷியன், சரீர சம்பந்தியாய் பந்து, தருமசீலர்களாய் சாஸுக்கள், பாவசீலர்களாய் பாவின்கள், என்னும் இவ்வியாவரிடத்தும் பிறரிடத்தும் ஒரே விதமான விகாரமில்லாத மதியையுடையவனே யோகாருடன் இவனே யோகியர் யாவரினும் சிறந்துமிகவிளங்கும்வன். 10

(அ - கை) மனோநாசப் பிரதிகூலங்களாய் அவத்தை காலதேசாதிகளைத் திருவாய் மலர்ந்தருளல்:—

சு. தவஃஸூராதொவ்யாகுனொவாக்ஷயிதொவ்யு
முவிதகஃ காமெ சுதிஸீதெ சுதூஷணவாநிவாஹு
வாஸஸோகாமொஸ்யநாவதிஜீணெமொஸாநெஸாஹ
ஜவானிகெ, கூடுவகூடுமெஸூராமெவநஜாஹி தூளவஜி
பூரொ || வெதெதூஸவஜிகெஷெஸெவிஸர்வாஸஸோவ்யு
தெ,நாஸூஸெஷெராமவிஷெராமெயொமயூராவரா யணஃ

க. தத்தனினைத்தோனாகுலத்தோற்றுகம்பசித்தோன்
கவலைநிறை, சித்தனாகியநிசீதநீமைமிகுத்தபோததனில், தத்
துமநிலமனலமற்றவுமிடத்திற் சத்தமத்தில், மெத்தச்சிதிலக்
கோவிடத்தினம் றந்தியினீர்த்துறையில்.

சோககூபகூலத்திற்சுடலையதனிற்சுழலாற்றில், யோகுஞ்
சுவற்றின்மாமாத்திற் புற்றினிடத்திற் சயித்தியத்தில், வேகப்
பேயாதியவிடத்தில் விளங்குபோகந்தனைபுணர்நீடிதான், யோ
கம்பயிலாதொழிந்தடுக யோகமதனிலொருமுகனே.

வி. தப்த:==உஷ்ணநியானே வெந்தவன், சிராந்த:==
வழிநடையாதியானே அலுத்தவன், வ்யாகுல:==சோகமோ
காதிகளாலே கவலையற்றவன், வா==அல்லது, ஸ்ஷாந்த:==பசித்
தவன் தாகவேட்கையுன் என்பதும் அறியத்தக்கது, வ்யக்ர
சித்தக:==தீவிர ரோகாதிவேதனையால் வியாசுலசித்தன், ஆகி,
காலே அதிசீதே* அதுஷ்ணே==மிகக்குளிர்த்தபோதும் மிக
வெம்பியபேரதும், என்னும் இதனானே மனப்பிரதிகூலத்வ
மாத்திரம் குறிப்பித்தருளப் பெற்றது குளிர்காலத்திலேனும்
வெய்யிற்காலத்திலேனும் யோகாப்பியாசம் நிடேதித்து அரு
ளப்பெற வில்லையாம், பிரதிகூலதேசத்தை யருளல்; வா==
அல்லது அநில அக்னி அம்பு சமாகுலே==காற்றுத்தீரீர்களி
னாலே கவலை மிகுத்த இடத்தில், மிகக் குளிராதிகளுமே
சித்தவிசேஷபஞ் செய்தலின் யோகப்பிரதிகூலங்கள் என்பது
பிரசித்தமேயாம். அவ்வாறே சுவேதாசுவதரம் கூறுகின்
றது:—

சமமாய்ச் சுசியாய்ச் சர்க்கரை தீசலிவாலுக்கங்கள் சத்
தங்கள், இமமார்ஜலவாகிரயாதி யிடரேயில்தாயினிமனமாய்,
இமையார்விழிகட்கிடரிலதா யெழிலார்சுக்கையா யிலதாய்க்
கால், அமைவாரிடமாமதுதனிலே யரிதாமியோகமது பயில்
வான்.

பொருள் ஆசனப் பொருட்டுத் தேசவிசேடங்கூறல்:—

சமமாய்==ஏற்றத் தாழ்விலதாய், யோகசாதன உசித
தேசமானது சமமாக இருக்கவேண்டும் விடமமாயின்,
வீழ்ச்சிகூடலின்==ஆனகயினால் யோகானுஷ்டான யோகக்கிய
தேசமானது நிம்ன உன்னதப்பிரகார ரசிதமாயிருக்கவேண்
டும் என்பதாம்; சுசியாய்==கேச அஸ்தியாதி அதுஷ்ணதமாய்,

தூய்தாய், அசுசியாயின் மனோரைம்ல்யங் கூடாமைமயி
 மேத்தியமாயிருக்கவேண்டு மென்பதாம்; சரக்கரை = சி
 கற்கள் = சூக்தும்பாஷாணங்களில்லாதவிடத்தில், அஃதிருக்
 மிடத்தில், தேகத்திற் காயங்கூடலின், காயத்திற்காய
 பயவாவிடமாயிருக்கவேண்டு மென்பதாம், தீ = தாகப
 கார் தேயு = வன்னி, வன்னிமதிதேசத்திலுழ்ச்சிச் சங்
 யுண்டாதலின், தீயிலாவிடமா யிருக்கவேண்டு மென்பதா
 வாலுக்கங்கள் = மணல்கள் = சூக்தும்பாளிகள் அஃதுள்
 விடத்தில்—வாபுவசத்தால் வாலுக்கங்களானே சரீராச்சாத
 சம்பவத்தால், அவற்றோடு கூடாத்தவிடமா யிருக்கவேண்
 மென்பதாம். சத்தங்கள் = தொனிவிசேடங்கள், வர்ண
 மகங்கள் = கலாதித்தொனிகள் சப்தமிருக்குமிடத்திற் சூழ
 பமுண்டாதலின் பிராணிவாத்திய வாபுவாதி நிமித்தகோஷ
 களோடு கூடாமலிருக்கவேண்டும்; ஜலவாசிரயம் = அதிச
 லப் பிரதேசம், ஜலம் = சர்வப்பிராணியுபபோக்கியம், ஆ
 ரயம் = மண்டபம், ஜலசந்நிதியேலாண்டுவிழ்ச்சிச் சம்ப
 முண்டாதலின், நீர் நெருங்கியவிடம் கூடாதென்பதா
 ஆதிசப்தத்தினாலே சிங்கச் சர்ப்பாதிகளினாலே சப்தமில்லா
 விடமா யிருக்கவேண்டும், ஜலாசிரயாதி பென்றதனாலே
 முதலையாதிகளையும் கொள்ளலாம்; இனி மனமாய் = ப
 னுகூலமாய், மனத்திற் கனூராக முண்டாக்குவதாய், ம
 ரம்மியமாய் என்றபடி, மனப்பிரீதி செய்வதாய் முக்க
 விசேடமாகிய மனத்திற்கு ஆனுகூல்ய வடிவ விழைந்தபய
 சித்திக்கத்தக்கதா யிருக்கவேண்டும், விழிகட் கிடரிலதா
 என்றதனானே பார்க்க யோக்கியமாயிருப்பதுடன் மனத்தி
 குச் சொஸ்தமாயிருக்கவும் வேண்டும் இதுவோ கண்கண்
 பயனும் இவ்வாற்றேல் அஷ்டாங்கயோகம் அனுஷ்டிக்

கூடாமையின், மனோனுகுலமுமின்மையின் பிரதிவாதிகள் இல்
லாதவிடமா யிருக்கவேண்டும், சக்ஷு பிபையிருந்தால்
யோகம் செய்பக்கூடா தென்பதாம்; குகையிலதாய்க் கால்
இடமாமது தனில் யோகமது பயில்வான்=மலைப்பொந்து
காற்றற்றவேறிடம், அத்தகைய சருவபாதையு மற்றவிடத்
தில் வசித்துக்கொண்டு நன்றாக யோகம், செய்பவேண்டும்
சம்பக்காசியப் பிராப்தியனந்தம் அஷ்டாங்கயோகம் செய்ய
வேண்டுமென்பதாம்; காற்றிலா வேகாந்தக் குகையிற்சென்று
சித்தத்தைப் பரமான்மாவின் கண்ணே செலுத்துக. இவை
களுக்குள்ளே மனோனுகுல மென்பது முக்கியவிசேடணமாம்.

சத்வநென=தொனியுள்ள இடத்தில், அதிஜீர்ணே=
மிகவும் சிதிலமானவிடத்தில், வீழ்ச்சிப்பயத்தாற்சித்தம் ஒரு
மைப்பட மாட்டாது அல்லது அதிஜீர்ணேகோஸ்தானே=
மிகவுங் கிலமான கோசாலையில், கொதுகு முதலிய பாதை
பெரும்பாலும், உளதாமென வதனை நிபேதித்தாம், சாக்
நென=தீயுள்ளவிடத்தில், ஜலாந்திகே=நீர் நெருங்கியபிரதே
சத்தில், கூபகூலே=கிணற்றுக்கரையில், அல்லது குற்சித்
மாய உபகூலத்தில், கூலம்விழுந்து விடுமென்னும் பயத்தால்,
ஸ்மசானேச=சுடுகாடிடுகாட்டிலும், நத்யாம்=ஆற்றங்கரை
யில், பித்தௌச=கெட்டுப்போன குட்டிச் சுவற்றின் ஓரத்
திலும், வீழ்ந்துவிடுமென்னும் பயத்தால், மர்மரே=காய்ந்த
சருகு தொனிக்குமிடத்தில், சைத்யே=யாகாக்கினியை
வைத்துக்காப்பாற்றி யெடுத்தவிடத்தில் பௌத்த தேவதை
ஸ்தானத்திலாதல், அத்தேசத்திற் கபவித்திரமுண்மையின்,
சவல்மிகேதேசே=புற்றுள்ளவிடத்தில், பிசாசாதி சராவ்ரு
தே=பேய்முதலியவை யுள்ளவிடத்தில், ஆதிபதத்தால் யக்ஷ

• ராக்ஷச வேதாளாதிகள் கவர்த்தக்கனவாம், யோகவித் = யோக சாஸ்திரமரியாதையைத் தெரிந்தவன், யோகத்யான பராயண: = சாஸ்திரங்கூறிய மார்க்கத்தினாலே தியான நிஷ்டாவான், இயம்பிய இத்தானங்களில், யோகம் 8 அப்யசேத் = யோகத்தைப் பயிலக்கூடாது.

யோகம்பயிலத் தகாவிடங்கனையும் பயிலத்தக்கவிடங்கனையும் பரமேசுர கீதையினுங் காணலாம்:—கீரினாற் செழுமபதான வவ்விடங்கனெருப்பினால் வெந்த வவ்விடங்க, னொரு செந்துக்கடுச்சனர் தூராலருநிர்ந்திடுசருகுபுற்றிடங்கள், கோரமாம் பயங்களுள்ளிடமிடந்த கோயினாற் சந்திகண்மயான, மாவாங்களுள்ளிட மசுத்தமலக்கனா மனத்தினுக்கதனால்.

வருத்தமாயுடலம் வாதையைப்பற்று மனமது நடுநடுங்கிட்டுப், பொருப்பினிற்குகைகள் புண்ணியதேசங் கோயில்கணதிகளின்கரைக, ளிருப்பறுமனை தானூர்வது கடிப்பதின்பி யேகாந்தமாயுள்ள, வொருத்தரு மறியாவிடத்திலே யென்னை யுன்னுவான் மனனொருப்படுவான்.

ஸ்ரீபகவற்கீதையின்கண் னும் இதனைக் குறிப்பித்தருளியவாறு காணலாம்:—தலையா மிந்தயோகத்தைத் தலைநின் றொழுகுந் தன்மைகே, னுலையா வாகையறமாற்றி யொன்றுந் தனக்கென் றொழுகாதே, மலையார் முழைஞ்சே முதலாக யோகங்களுக்கு வகுத்துரைத்த, நிலையாவையினு மொன்றில் வந்தியாது நலியாவிடத்ததிலே.

ஒக்கும் வகையாற் குகையாப்பியுதன் மேலுழையின் றொல்படுத்துத், தக்கதுகிலை யதன்மேலே விரித்துத் தானங்கதிலிருந்து, மிக்கமனின் யறவொருக்கி வேறுசெய்யும் வினை.

களுடன் றொக்கபுலன்களவையடக்கி யுணர்வு தூய்தாவதன் பொருட்டால்.

தலைபுங் கழுத்து முடம்பு மிவை செவ்வேதளராதேயி ருக்கு, நிலையிலிருந்து கண்களைத் தன் மூக்கினுதிமேலே நிறுத்தி, யலைபுங் கடல்போற் காமமு மெய்ப்பயமுந் தன்னை விட்டகல், வுலையுனமுள்ளடங்க வெனையுணர்ந்தே யிருக்கு மது யோகம். ஈண்டு யோகவித்யோகம் யோகத்தியான் பராயணன் என்றருளிய தன்விரிந்தபொருள்:—யோகாங்கங்களி வையாம்:—இரகசியமாக ஏகாந்த கிரிகுகாதிக்களி லிருப்பவ ளுப், ஆண்டும் மற்றொருவனுடனிருத்தல் கூடாதாம்; மற்றுே ஏகாகியாய், ஸ்மரிக்கவும் பெறுகின்றது:—ஒருவன் பயிக்க னெனப் பெறுவனிருவருளரேன் மிதுனமதாம், ஒருவனிரு வர் கிராமமதாம் ஊர்த்தகரமாயிடுமே, தருவநகரந்தானே னுங்கிராமமிதுனந் தானேனும், ஒருவ வொருவர்க் கொருவ ரிறை யுரையும் பயிக்க வுரையாமல்,

ஒருவனையிருந்த போதினும் அடக்கமின்றிய சித் தனுக்கு மனோவிசேஷபத்தினால் நகரமேயாம், ஆகையினால் யோகப்பிரதிபந்தக வியாபார சூனிய சித்ததேகங்களுடை யவனு யிருக்கவேண்டும், அதன் கண்ணேது ஆசையின் மையேயாம், இதனானே சாஸ்திர நிஷித்த்யோக விரோதி பரிக்கிரகமற்றவனு யிருக்கவேண்டும் இவ்வித் யோகி யாகிய யோகாருடன் எப்போதுஞ் சித்தத்தை யொருமைப் படுத்தவேண்டும், ஈண்டிது யோகசாஸ்திரப் பிரக்கிரிஸ்ய யாம், முதலிலாண்டுரைத்தக்கதாம்:—யோகமென்பது சித் தவிருத்தியின் நிரோதமாம், இயம்பியும் ஆசனப் பிராண யாமப் பிரத்தியாகார தாரணை தியான் கமாதிபேத்தால்

- அதற்கு எட்டு அங்கங்கள் உள்ளனவாம், ஆண்டு கொல் லாமை பொய்பாமை கள்ளாமை பெண்ணையவாமை ஏராமை நேர்மை பொறுமை தீரதை அளவுணவு தூய்மை என்பவை இயமங்களாம், தவஞ் சந்தோடம் ஆஸ்திக்கியம், தானம் கடவுள் பூசை சித்தார்த சிரவணம் மதிநாணம் ஜபவிரதங் கள் என்பன நியமங்களாம், சுவஸ்திக பத்ரிமாசனாதிகள் ஆச னங்களாம், பிராணவிருத்தி நிரோதம் பிராணோபாமமாம், தத்திர் விடயங்களினின்றும் புலன்களைத் திருப்புதல் பிரத் தியாகாரமாம், பாகியேந்திரியத்தோடுகூடிய மனத்தை யோரிடத்தில் நெடும்போது நிறுத்துதல் தாரணையாம், இடையிடையே அயலாகார உணர்வினாலே தடைப்பட்ட தியேய ஆகாரவிருத்திப் பிரவாகம் தியானமாம், எல்லா வகையானும் விஜாதிய விருத்திகளின் இடையி டின்றிச் சஜா தியவிருத்திப்பிரவாகம் சமாதியாம், அதுவும் சித்தபூமி பேதத்தானே சம்பிரஞ்ஞாதம் அசம்பிரஞ்ஞாதம் என இருவகையாம், சித்தத்திற்கோ ஐந்து பூமிகளுளவாம்:— அஷ்வக்ஷிப்தம் மூடம் விக்ஷிப்தம் ஏகாக்ரம் நிருத்தம் என்பனவாம், அவற்றுள் விஷ்பாசக்தமான சித்தம் க்ஷிப்த மாம், துயிற்சோம்பலோடுகூடியது மூடமாம், எப்போதும் விடயாசக்தமாயினும் ஒருபோது தியான நிஷ்டமாயது க்ஷிப்தவிசிஷ்டமாத்வினாலே விக்ஷிப்தமாம், அவற்றுள் க்ஷிப்த மூடங்கட்குச் சமாதிசங்கையேயிலதாம். விக்ஷிப்த சித்தத் திலோ ஒருபோது சமாதியுண்டாயபோதினும், விசேஷப மிகுதியானே வேகவாயுவினாலே விக்ஷிப்த விளக்கேபோ லும், தானே நசித்துவிடும்; ஏகாக்கிரமோ, ஒரேவிடயத்தை யுடைய தகரையைப்போல் வகிக்கும் விருத்தி சமர்த்தமாம், சத்துவத்தின் மிகுதியானே தமோகுணத்தாலாக்கப்பெற்ற

நித்திரையா லசியாதிருபலயாபாவத்தானும் இரஜோகுணத் தாலாக்கப்பெற்ற சாஞ்சல்ய ரூப விசேஷப அபவாதத்தா னும், ஏகவிஷயக தாராவாகிகவிருத்தியாமெனச் சுத்தசத் துவத்திற் சித்தம் ஏகாக்கிரமாம், இப்பூமியின் மாட்டுச் சம் பிரஞ்ஞாத சமாதியாம், ஆண்டுத்தியேயாகார விருத்தியும் தோற்றும், அதற்கும் நிபேதம் உளதாகவே நிருத்தம் சித்தம் அசும்பிரஞ்ஞாத சமாதியூமியாம், இதுவேயாவும் விடுத்த வைராக்கியயோகிக்குச் சமாதிபலமுமாம் சுகத்தை வாஞ்சியாதவனுக்குத் திடபூமி யான்மதத்துவ சாக்ஷாத்கார ஹேதுவாம் இதுவே யீண்டருளப்பெறும்; ஆண்டு முதலில்,

எண்டிகழும் யோகத்தை யிப்பரிசே யெப்பொழுதுங், கொண்டுபயில்வார் கடைக்காலென்னையே கூடுவரா, லுண்டியினிம்மிகுவ ளுண்டுறப்பார் மிக்குறங்கிடுவார், கண்டியிலே யறத்துறப்பா ரவர்க்கிது கைவாராதால்.

சுயிலுமுணவுஞ் செய்தொழிலு மிகாமே குறைந்து தோன்றும், பயிலுமவனே யோகத்தைத் தன்பாற்படுக் கும் பான்மையா, னயிலும் பொறிவிட் டவ்வறிவுதன்பாலட ங்குமப்பெர்முது, குயிலுமியோகந் தலைநின்றனென்றங்கவ னைக் கூறலாம்.

என்றறளிய தானே பத்துவதையமார்தர்க்கதமாய மிதாஹாரித்தன்மையுடன்பா டெதிர்மறைகளானே யருளப் பெற்றதாம், இதனைப்பின்றாமே ஸ்ரீ கணேசப்பெருமாலும் திருவாய்மலர்ந்தருளுவர்.

நிறைவு செயரைதானிகமுண்பதனா, லுறைமுன்றலுது முதகத்தரீனே, பொறைவாயுவின் சஞ்சரணப் பொருட்டோ, வறைநான்காவதையமரவைத்திடுநீ.

என்பதாதி யோகசாஸ்திரமுரைத்த அளவினின்றும
மிகவாதல் குறையவாதல் ஆயில்பவனுக்கு யோகம்
அடைவுறுவதில்லை; அதன் கண்ணேது என்னெனில், ஸ்ரீக்
குண்பானுக்கோ மிகுதுயிலாம், மிகவுண்ணுனுக்கோ மிக
விழிப்பாம், அவ்விரண்டுமே யோகத்தடையாம்; ஆகையாற்
சாவதானமாயிருக்கவேண்டுமென்பது திருக்கருத்தாம். இவ்
வண்ணம் எதிர்ப்பறவாயிலாக ஆகாரநியமத்திற்கு யோகாங்
கத்தகைமையையருளி உடன்பாட்டுவாயிலானும் ஸ்ரீகணே
சப்பெருமான் அருளுவதையே அருளல்: துயிலுமென்பது
நியதபரிமாண வுணவு நடை புடையவனுக்கே, அதனானே
நியத துயில்விழிப்புடையவனுக்கே, அவ்வாறே யன்னிய
விகித தபசுவாத்தியாய விரதஜபாதி கருமங்களிலும் நியத
கால விவகாரவானுக்கே பிரஹ்மவித்தை வாயிலாகச் சருவ
துக்க நிவிருத்திஹேது யோகமுண்டாம். ஈண்டாகாரத்தன்
மையின் நியதத்தன்மையானது நிறைவு என்பதானே முன்
னமே மொழியப்பெற்றது. நித்திரைவிழிப்புகளோ, இர
வைப்பாகமுன்றதாயிப்பற்றி, இரவின் முதற்கடை விழித்தே
யிருப்போன், இரவின் டையாம் பாகமே துயில்வோன், தரு
மாயோகர் தலைின்றவனே. என்பதாதி ஸ்மிருதிப் பிரசித்தங்
களேயாம். நடையோ யோஜனைக்குமே னடக்கக்கூடா
தென்பதாதியாற்காண்க, தபசுவாத்தியாயதிகளோ-மெது
வாய் வித்தை மெதுவாய்த் தவமாம் என்பதாதியாற்காண்க-
இவ்வண்ணம் பிரஹ்மசரியம் முதலனவும் சாஸ்திரீய நிச்சய
தாட்டியத்தானே பயமின்மையும், ஆஸ்திக்யமும் ஆகிய
இவையெல்லாம் யோகவித்துக்குள்ளிருப்பனவாம். ஊகித்துத்
கண்டுகொள்க. இனி இவ்வியமநியமங்கட் கடுத்தபடியாய்
ஆசனமிதுவாம்: இயற்கையாயினும் செயற்கையாயேனும்

இடம் சுகியாயிருக்கவேண்டும், மிக மேலாகவேனும் மிகக் கீழாகவேனும் இருக்கலாகாது, குசையின்மேற் புலித்தோலதன்மேல் வஸ்திரம்பரப்பி யிருந்துகொள்ளல் வேண்டும், இவ்வாறாய ஸ்திர அசுல ஆனத்தைத் தானேசெய்துகொள்ளல்வேண்டும் தன்னதாகவேயிருக்கவும் வேண்டும், அன்னியராசனத்திருக்கலாகாது,

ஆசனம் சயனம் வத்திரம்சாயி, பேசுமுகனே கமண்டலம் பேணிவை, ஆசறத்தனதேசசியாமல்லவை, கூசொரு போதும் கொள்ளவேயாகா,

என ஸ்மரித்தலின் இவற்றின் விரிவரிய விரும்பின் எமது ஸ்ரீகூடார்த்ததீபிகையுட் கண்டுகொள்க. ஈண்டு விரிவஞ்சிச் சுருக்கினும்.

ஆசனத்தின்பின் அநுஷ்டிக்கத் தக்கவை பிராணபாமப் பிரத்தியாகார தாரணைகளாம்:—ஈண்டுப் பதும் சுவத்திகாதி விசேடத்தை யாதரியாமல், கேவலம் இருந்து என்னும் பொது மொழியால்,

எவ்வகையானே யின்பதீரங்கள், அவ்விது சுகபாமாசனமென்ப, என்னுஞ் சாத்திரத்தின்மொழிந்த சுகாசனமே விளம்ப விழைந்ததாம் எனவுணரலாம், ஒருவருமில்லாவிடத்திலே சுகமாம் ஒள்ளியவாதனத்திருந்தே, என்பதாகக் கேட்கவும் பெறுகின்றது, ஸ்ரீ பதஞ்சலி பகவானும் சூத்திரித்துள்ளார், திரசுகமாசனம், மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் பிராணனையும் ஒடுக்கினவனாகி, ஏகாக்கிரமாக மனந்தூய்தாவதன்பொருட்டுத் தியானம் செய்தல் வேண்டும். சித்த ஏகாக்கிரத்தின் கண்ணே காரணம் தேக

தநூண்மாம், தேகமத்திய பாகத்தையும் சிரத்தையும் கீழுத்
தையும் மூல்தாரந்தொடங்கி மூர்த்தபரிவர்தம், நெளியாம
லசையாமல் நேரே தரித்து, அன்றியும் இடையிடையே
திசையை நோக்காமல் தனது நாசினுனியைப் பார்ப்பது
போலேயிருந்து, ஈண்டு நாசினுனியைப் பார்த்தல் விதான
மாகாதாம், ஆயினே மனத்திற்காண்டே சமீதிவழக்காதலின்
ஆகையானு சிநனியைப்பார்ப்பவன்போலிருப்பவனாக, இவ்
வண்ணம் மனத்தையடக்கி, விஷயாகரவிருத்தி சூனிய
மாக்கி பென்சுத்தனாயிருக்கவேண்டுமென்பது தியானவிதி
யாம்; என்னென்றருளியது தியேய சொரூப செளல்யக்
கூற்றும். முன்னெழுந்தருளியிருக்கும் மதனகோடி சுந்திர
மணிகிரீடகுண்டல் வலயஹரகேயூர முத்ரிகரலங்கிருத மாங்
கல்யத் திருமேனியையுடைய, மாணிக்க மணிரக்தப் புன்
சிரிப்போடுற்ற கனிந்த கோவைக்கனியதர மாதூரியத் திரு
வாய்மொழியமைந்த போற்றத்தக்க சரித அற்புத ஸ்ரீ கண
தேவனாகிய என்னிடத்தில் அமைந்த சித்தன் என்கித்தன்,
ஆகத்தியானயோகியாயிருக்கவேண்டும் என்பதாம். தேவ
ரீஸர்த் தரிசிப்பவர் யாவருமே தேவரீர் சித்தராவரே அதுவே
தேவரீரது தியானமாவெனின் அல்லவாம், என்னையே பரம
புருடார்த்தமெனக் கொண்டவனாகி, இருக்கவேண்டும்; இவ்
வண்ணம் பகவதேகாகார சித்தவிருத்திரூபத்தியானுன்மக
சம்பிரஞ்ஞாத சமாதிரிஷ்டன் இரகிய அவஸ்தானாதி முன்
மொழிந்த நியமத்தானே யெப்போதும், மனதை யொருமைப்
படுத்திச் சமாதியப்பியாச அதிசயத்தானே நிறுத்திய மனத்
தையுடையவனாகிச் சருவவிருத்திபு பரமரூப நிர்வாண பரம
மோக்ஷபரியுவசாயினி யென்து சொரூப பரமான்ந்தரூப நிஷ்
டையைத் தத்துவசாக்ஷாத்கார வாயிலாக அடைந்திடுவன்.

அந்தர்தான ஆகாசகமனாதி சித்திபலன்களை யடையமாட்டான் .
எல்லாவற்றினின் அம் விரக்தனாய முமுக்ஷுவிற்கு அவற்றி
னபேசைக்ஷயின்மையின் இதனானேயே யுத்தாலகர் தேவர்க
ளானே யழைக்கப்பெற்றபோதிலும் அவரைப் பொருட்படுத்
தாமல் நிருவிகற்ப சமாதியையே செய்துகொண்டிருந்தனர்
என்பதாக ஸ்ரீ ஞானவாசிட்டத்தின் கண்ணே கேட்கப்பெறு
கின்றது. ட்யோகசூத்திரமருளிய ஸ்ரீ பதஞ்சலிபகவானுலும்
பூதபௌதிகாதி யான்மவிஷயக சம்பிரஞ்ஞாத சமாதியை
அந்தர்தானாதி துச்சபலவேதுவாக வெகுவாய் விரித்து,
அவற்றிற் கபவர்க்கவுபயோகி யான்மசமாதி விரோதித்தன்
மையானே, தள்ளத்தக்கமையைச் சூத்தரித்துள்ளார்:--
அவை சமாதியிலுபசர்க்கங்களாம் வியுத்தானத்திற் சித்திக
ளாகும். திவ்யகுணங்களைக் கவர்வனவாமவை, சமாதியில்--
அபவர்க்கபலத்தில், உபசர்க்கங்களாம்--இடையூறுகளாம்,
ஆகலின் மோக்கம் அவாவினரால் அவையாண்டுபேசுநிக்
கத்தக்கனவேயாம், ஆண்டபேசைக்ஷபுளதாமாயின் மோக்கத்
தினின்றும் பிரட்டனாகிவிடுவன் யாங்ஙனம் கருதகருத்தியத்
தன்மையையடைவன், ஆன்மஞானமில்லாமல் இனிதான
கருதகருத்தியத்தகைமையிலதேயாமன்றோ, இவை சுவான்ம
ஞானத்தில் உபகாரம் செய்வனவே அல்லவாம், மற்றோ
வியுத்தானத்திற் சித்திகளாகும், இதனையே, கருதிக் கூறப்
பெற்றதாம்:--

தீரவியமந்திரங் கிரியைகாலஞ் சத்தி திகழிவைகணல்ல
னவாஞ் சித்திரல்கும், உறவியநற் பரமான்மபதத்தைமேவ
வுபகாரமெள்ளளவு மிலவேயில்லை, சருவவிச்சை லாபமெ
லாஞ் சரீந்தியாகச் சருவான்மலாபமது தானேபுண்டாம்,

மருவதுசித்தியின் வாஞ்சைதனிலே பூழ்கி மக்கினமா'மனத் தினனான் மருவலெங்ஙன்.

இவ்வண்ணம் ஏகாக்கிரபூமியியின்கண் சம்பிரஞ்ஞாத சமாதி சாற்றப்பெற்றது, நிருத்தபூமியீ லசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியைச்சாற்றுவாம். எப்போது விசேஷ நியதமாய சர்வஞ்ஞானியத் தகைமையை யடைந்த சித்தமானது, இரஜதமங்கடந் ததால் அதி சொச்சத் தன்மையானே 'சுருவவிடயா காரக் கிரகண சமர்த்தமாயினும் எல்லாவற்றினின்றும் நிருத்தவிருத்தி யுடைமையானே பிரத்தியக் கான்மாவின் கண்ணையிருக்கும், ஆன்ம ஏகாகாரத்தன்மையானே நிச்சலமாம், அப்போது, சுருவவிருத்தி நிரோதகாகவே சமாகித் தனெனப் பெறுகின்றான். இந்த அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதிக்குச் சாதனமியாது கொலாமாலோவெனின்? 'சுருவாசாரீக்கமே யாம், இயமாதி யோகசாதனங்களியம்பப் பெற்றனவாம், என்னுறும் வைராக்கியமே அஷ்டாங்கயோகப் பிரவர்த்தக மாய அந்தரங்க யோகசாதனமாம், அதுவும் அபரம்பரமென விருவகையாம்:—அபரமும் யதமானம் வியதினோகம் ஏகேந் திரியத்வம் வசிகாரம் என நான்குவகையாம், அவற்றுட் சாராசாரவிவேக உத்தியோகம் யதமானவைராக்கியமாம், விவேகப்பயிற்சியானே இத்துணைத்தோடங்கள் பக்குவங் கள் இத்துணை யெஞ்சினவாமென்னும் பாகுப்பு வியதினோக வைராக்கியமாம், கண்டகேட்ட விடயப்பிரவிருத்திக்குத் துக்கான்மத்தன்மைப் போதத்தானே அதனைவிடுத்து மனத் தின் ஒளத் சக்கியமாத்திரமாகச் செய்தநிலைபெற்று ஏகேந்திரிய வைராக்கியமாம், விதிருஷ்ணத்தன்மையே வசிகாரவைராக்கியமாம். அவ்விவ வபரவைராக்கியம் அஷ்டாங்கயோகப்

பிரவீர்த்தகத் தன்மையானே சம்பிரஞ்ஞாதத்திற்கு அந்த
ரங்கமாம் அசம்பிரஞ்ஞாதத்திற்கோ பகிரங்கமாம், ஆண்டர்
தரங்கமோ பரவைராக்கியமாம், அது சகலப்பிரபஞ்ச விவ
கார் வைதிருஷ்ணயபூபமென்பது யோகசாஸ்திர மரியாதை
யாம். உத்தாலக தேவசம்வாதம் ஸ்ரீ ஞானவாசிட்டத்திற்
காணப் பெறுவதிவ்வாறும்:—

இந்தமிழ்க்க பேருலகினிற் றற்பதத்திருக்கு மம்முனி
யைக்கண், டந்தரஞ்செறி சித்தர்விண்ணவர் குழுவற்புதப்
பலபேரும், வந்துசுற்றின ரம்பையர் நிரம்பினர் வாசவன்
றணிமுதூர், தந்தளிப்பவ னங்கவையனைத்தையுந் தள்ளினன்
விருப்பினறி.

அலங்கன்மாத ரிங்கிதங்களைச் சைசவத்தற்கிலா னெ
னச்சுற்றுங், கலங்கலாத கெம்பிரமாதியினன் கடவுள்வான்
பேற்றெண்ணம், விலங்கியன்ன தன்னுந்தவீட்டிலே மேவி
னன்மதியாறு, துலங்கியோங்கிய வுத்தராபணத்திலே சுடர்
விடுகதிரென்ன.

மூவாகிய முதல்வரு மமரரு மொய்த்த சித்தரும் வா
ழுஞ், சீவன்முத்தியாம் பதமடைந்தருந்தவன் செறியுமாதந்
தத்தி, னோவலின்றிய நிறைவின லாதந்தமுதிர்ச்சியாம் பத
முற்ற, னாவதான பேராந்தமதுவி லவ்வறிவினும் நிகழ்வுற்
றான்.

ஒருகணஞ் செறிவருட நூறென்னினு முயர்ந்தவப்பத
முற்றோர், வருபவந் தருமேதுவாய்க் காண்பன மருவுமிவ்
விழிமேவார், பெருமைபான விப்பதத்தி லுத்தாலகன்பிறை
களோ ராழலே, யருகுறுவகைசித்தி பூமியைக் கடிந்தமைந்
திருந்துணர்வுற்றான்.

விழித்துநோக்கினன் சித்தகார்ப்பவர்களு மிக்ஞாயின்
றன்னிப், பழிச்சுயன் பொடு பகவத்காண்டி, மொப்பனிதல்
வொண்ணுலகத்தி, விழிச்சுமிவ் விடானத்துவன் தே, மறுதலித்
திரபதத்தின்பங், கழித்தபூமிக் வளைத்தினு மில்லதே, தார் கற்
புட்ப்பயன் றுயர்யாய்.

பகவதெய்தன தவமெலாமித்திர பதமுறந் பொருட்டெ
யென், நகமலர்க்துறை பன்னியசுத்தனா பதிதியென
நோக்கி, முகமலர்க்து பூசுத்தனன் மயங்கலன் முத்தய
பெருஞ்செவ்வு, மிககிருத்பலன் வெ, மங்கலன், மின்னிப் பொ
விபுதரேகுதிருன்றன்.

மொப்த்த கூட்டத்தை விடுத்தனன் நன் சொம்புபன்
றிஞத்தனன்பொக, பெத்தங்கிவனவனை பங்கித்தகும் பின்பு
சின்னாட்டெயி, சித்தம்விட்டனர் தாங்கிவெ மகன்றன்
சீவன்முத்தனுங்காணின், மெப்த்தகாதவரிடங்காந் கந்த
திலே வேண்டினவொவற்றன்.

7-8-9.

(அ - கை) கண்கண்டதடைகளாண்டு வெட்டவெளி
யனவேயாம், மிசாசாதிகளானே இயற்றிப்பெற்ற கண்
காணத்தடைகள் இனையாவெனத் தாமெதிருவாய்மலர்க்
தருளல். ன்மாதபயத்திற பாதகத்தைமுதலான:-

சு. ஸுதினொவொழிஞ்சுக்வையாய்ப்புறநீது காணு
ஜயதாஜாயதெவசெழு ஷொஷாஜோயா கியா மகி
வனதெஷொஷாஃ வாரித்யாஜோ வயாமாஸுஸாஸாஸிதா,
சுநாஷரெவமிமெவெதெஷாஸுதினொவொழிந்யாய்.

க. மிருதிலெய்யும் முகமும் பதிமும் மிருதுவை
சுரம்போதே, வ நுகளஞ்சுடத்தன் கவடிம் போகிக்கு மாசந்

விலதாலே, ஒரு திண்யோகத்தைப்பயின்றிடுபவற்றை. லொழிப்பனவிம்மாசாம், மிருதிலோபங்களிவற்றினை யாத் ரமேவுறுமையினுமே.

வி. ஸ்மிருதிலோபச்ச=வாதாதி மிருதியால் அனுஷ்டிக்குத்தக்கயோகாங்க விஷயத்தின் நினைவின் நாசமுமாம், மூகத்வம்=அதிவாதத்தன்மையானே ஊமைத்தகைமையாம், பசுதிர்யம்=மிகக் காற்றடித்தலானே செவிட்டுத்தகைமையாம், மந்ததா=பிசாசாதி சேஷ்டா தரிசனத்தாலே மிருதுத் தன்மையாம், ஜ்வர:=மிருந்த வெம்மையானே தாகமாம், ஜடதா=ஆமவாதாதியானே ஜாட்டியமாம், சத்யோஜாயதே=உடனேயுண்டாம், தோஷாஜ்ஞாநா=கூறியதோடங்களின் அறியாமையாலே, ஹி=ரிச்சயமாக, யோகிந:=யோகிக்கு, யோகாப்யசனசாலினு=யோகத்தைப்பயி லுஞ்சிலனால், ஏதேதோஷா:=இத்தோடங்கள், பரித்யாஜ்யா=விடத்தக்கனவேயாம், ஏதேஷாம் அநாதரேஹிச=இவற்றின் அநாதரத்தினாலேயோ, ஸ்மிருதிலோபசத்யோ=ஸ்மிருதிநாசாதிகள் உண்டாவது த்ருவம்=திண்ணம்.

(அ - கை) யோகிகட்காகாராதி நியமத்தை யருளல்:-

சு. நாதிலுஃஜநுதா யொழிநாஃஜநா திரி ழிதஃ
நாதிலுஃஜநுதா யொழிநாஃஜநா திரி ழிதஃ

க. உண்டியினை மிகுக்காம லெப்போது மொறுக்காமற், கண்டுயிலை மிகுக்காமற் கண்விழிப்பை மிகுக்காமல், திண்டிற்றலை மேவுறுவன்றின்புயனே யோகியிவன், அண்டசிய யோகம்மையசர் நிசமும் பயிலவற்றே.

வி. ந அதிபஞ்சன் = மிகப்புகியாதவனாய், சதா = எஞ்ஞான்றும், யோகி = தியானநிஷ்டன், ந அபஞ்சன் = அயிலாதவன் அல்லனாய், ந அதிநிச்சித: = மிகத்துயிலாதவனாய், ந அதிஜாக்ரத் = மிகவிழியாதவனாய், பூப = மன்னவனே, யோகம் = நிட்டையை, சதா = எப்போதும், அப்பசந் = பயின்று, சித்திமேதி = சமாதிசித்தியை எண்டவன். ஹே மகிபனே! யோகியானவன், மிகப்புகியவனாய் மிகப்புகியாதவனாயாதல், மிக்குறங்குபவனாய் மிகக் கண்ணிழிப்பவனாயாதல், யோகாப்யாசஞ் செய்து சமாதி சித்தியையடையமாட்டான், ஆகனின் ஆகார நித்தியையாதல், யோகியினால் அளவாகவே செய்யத்தக்கனவாம் எனளித்திருளப்பெற்றனவாம்.

12

(அ - கை) இவ்வண்ணம் தேச சத்திகால சத்தி ஆகார நித்திரை நியமம் ஆசன சித்தியின் பொருட்டருளப்பெற்றது. அவ்வாசனம் பிராணாயாமம் என்று மீரண்டுமே முன்னரே யருளப்பெற்றது. கவேத அகவதர வுபநிடதத்தில் ஆசன ஜயபூர்வகயோகம் விதிக்கப்பெறுகின்றது:

மூன்றிலுன்னதமாய் நி றுனியேயொப்பாய் முடகீவரீ வுடலிணையிருதத், தேன்றவிந்தியங் கண்மனத்தினு னிறுனியின் பிரமத்துடுபத்தா, லான்றகல்லறிஞன் ருண்டுகவிர சேகரவாரியனருளாற், பூன்றபுன்னதிகளென்றிகெம்கலாப் பொருவரு வெருவருநிவையே.

பொருள்:—மனத்தினது நிக்கிரகம் பரமபுருடார்த்த சாதனமென்று முன்மொழியப் பெற்றது, அதவே யுபயமில்லாமற் பிராணிகளினாலே செய்யமுடியாத காரியமா

மென்று தடையோடுகூடிய தாயைப்போலச் சுருதி மாதா ஆண்டுபாயமுரைத்தல்:—

பிரமத்தினிட்டுடைபெரிது செய்துகெவெனப் பெற்றது முன் எங்ஙனம் சமாதிகரணம் எனவா சங்கித்து அதன் பிரகாரத்தைக் காட்டல்: இப்போது சரீரம் கிடைத்த அதிகாரிக்கு ஆன்மஞானப்பொருட்டு யோகசாதனங்களைக் கூறல்: பதுமாசனாதிக்குக்குள் ஏதாவதொரு ஆசனத்தையினிது கவர்ந்து சரீரஸ்தாபனப் பிரகாரத்தைக் கூறும்வாயிலாகப் பிரத்தியாகாரங்கூறிக் கப்பலைப் பற்றலானே சமுசார சமுத்திரத்தைத் தாண்டல்கூடுமெனல், உதரந்தோள்களிலும் தனங்களின் மத்தியிலும் வாயு பூரணத்தானே யுன்னதத் தகைமையடைதலைத் தாபித்து, உரக்கீர்வ சிரங்களை யுன்னதங்களாகச் சரீரத்திலமைத்து, சிரத்திற் கழுத்திலிருந்தயத்திற் செவ்வேயிருத்தறனைப்புரிவித்து, அல்லது காலேமத்தி மாலைகளில், மூன்றங்கங்களை யுன்னதமாகவுடைய சரீரத்தை நேராக நன்குதாபித்து, தண்டம்போல நெளியாமலிருத்திக் கெட்டுப்போம் சரீரமானபடியினாலே அதிலாசைவைக்காமல் வாயு மிகச்சிறக்கும்வரை பயிலலாகாது, என்பது ஒப்பிள்குறிப்பாம், உன்னதத்தானே யாலசியாதியிராதாம் ஸ்தாபிதத்தானே பிரேத ஆசனாதிபாவமாம்; விநாசினியாய சரீரத்தில் அத்தியந்தம் ஆஸ்தையைவிட்டு வாயுப்பிரகோபத்தை வர்ஜித்து, தன்னதின் ஆசனத்தில் ஆலசியாதியற்றிருக்கவேண்டுமென்றதாயிற்று; சும்மாவிருத்தல் கூடாதாம் மற்றுே இந் திதியங்களைப் பிரத்தியாகாரமும் செய்யவேண்டுமெனல்:—

இருதயபதுமாகார ஐந்து சித்திரமாம்சகண்டத்தில்,

வெளிஞான் கரும்காரணங்களாய இந்திரியங்களை புலன் பரிக்கடிவாள பூதமான மனத்தினாலே நன்றாக நிரந்தரம் புகும்படி செய்வித்து; கருமேந்திரியங்கள் நன்கு நிலைத்த சரீரத்தன்மையானே தாமே வியாபாரங்களினின்றும் உபரதங்களாம், ஆகையினால் ஆசனத்திற் காண்பெயோகமாம், பிராணாயாம அங்குசத்தானே பிராணாயானையின் இஷ்டப் படி சஞ்சாரநீக்கம், பிராணாயாம உபயோகமாம், இயம நியமங்கட்கு அதிர்ஷ்ட விசேஷகரத் தன்மையானே, தாரணத்தியான சமாதிகட்கும் ஜிதேந்திரியத் தன்மையிற் பாவித்தன்மையுண்மையின், பிரத்தியாகாரம் எஞ்சாநிற்கும், நிற்கவே, இயம நியமங்களினாலேபுண்டாய சமுசார வைராக்கியத்தையுடைய விசத்தபுத்தியானவன் ஆசனத்தினாலே கருமேந்திரியங்களை வெற்றிகொண்டு, விடயங்களை நினைத்துக்கொண்டு குதித்தோடும் ஞானேந்திரியங்களாகிய குதிரைகளை விடயங்களிற்றோட தரிசனமானசக்கடிவாளத்தானே, மீளவும் தன்னிருதயத்திற் சேர்ப்பிக்குக என்பது கருத்தாம். தேசகாலவஸ்துபரிச்சேத சூனியப்பிரஹ்மஞான ஓடத்தானே, உடுபம் = நீர்ப்பிரவாகந் தாண்டுங்காரண காஷ்டக்கட்டுவிசேடம், நன்றாகத் தாண்டுக வித்வான், பிரணவமாம் ஓடத்தாற்றாண்டுக வெண்ணும் அமைபும், பிரணவப்பொருள் பராபரப்பிரஹ்மமாம், எவற்றைத் தாண்டவேண்டுமென்னின் பயங்கரமான சமுசார நதிகளையென்க, நதிகளைப்போல வெளிமுகமாக ஓடும் இந்திரியங்களை யென்பதாம்; பிரத்தியாகாரத்திற்கும் இதிலே செயல் எனினும் பிரத்தியாகாரம் கோபாலனைப்போல அடக்கமுடியாத காளைசனைப்போல வலிதிலேயே இந்திரிய அசுவங்களை இசயமாமிடத்தில் மண்மாம் வடத்தால்சுட்ட

டும், அவ்வாறு கட்டப்பெறினும் இந்திரியக் குதிரைகள் கொழுத்த இடப்பங்களைபோல, மனமாம் வட்டத்தையுங் கீர்ண்டு வெளியோடிப்போம், தாரணத்தியான சமாதிகளாம் கசைகள்வசியம்வேண்டும், ஆதலின் முரணின்றும் அவற்றிற்கும் ஆண்டுபயோகமாம். நதிச்சத்தத்தானே விசுஷபமாத்திரங் கூறப்பெறும், விசுஷபமியாவுமே அநர்த்தவேதுவேன்பது வெளியாம், அவ்வப்பிராயத்தானே எல்லாம் என்றதாம், எல்லாப்பிரவிருத்திகளுமே எல்லா இந்திரிய அர்த்தங்களின் அநர்த்தஹேதுக்கள், என வெண்ணிலேம், இரண்டிலகத்திலும் பெரும்பாலும் இன்பமும் காண்டலின் எனக்கடாவி விடையிறுக்கல்:—ஒவ்வொரு சரீரத்தில் ஒவ்வொருபோது வெளிமுக விர்தியங்கள் இன்பப் பொருட்டாம் என்பது வெட்டவெளியேயாம் என்றாலும், ஆண்டும் சுஷயாதி ஜன்மபயம் மூடர்க்கும் உண்டாயிருத்தலின், தன்முயல்வினாலதல் தன்முயல்வின் பலத்தினாலதல் மிகவச்சத்தை என்றும் எங்கும் எல்லாச் சரீர்க்கவச்சிக்களிலும் உண்டாக்குவனவாம். விசுஷபத்திற்கு ஆவரண நீக்கமில்லாமல் எல்லா வடிவத்தாலும் நீக்கமின்மையின், ஆவரண விசுஷப வடிவ அவித்தை தாரணத்தியான சமாதி ஜன்னிய பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தானே நசிக்கும் என்பதாம். சம்சாரசரித்துக்கள் அவித்தை காமகருமப் பிரவிர்த்திதங்களாம், பயங்கரங்களாம், பிரேததிரியக்குமேல் அடைவைச் செய்விப்பன்னாம், புனராவிருத்தியைத் தருவனவாம் ஆசை நிரந்தவாசனையேதுக்களாம், பஞ்சனகாரணங்களாம், இத்தகைய துக்கங்களைக் கடக்கவேண்டுமென்றுச் ச்ருதி யோக்கிய அதிகாரியை நோக்கி யுபநேசித்தின்றது. பெரியோரும் கூறுவர்:—

எண்ண நீர் வேட்டையலை பொலிவாக விருங்கலானிதர்
 க்கமார்விகங்கந், தின்னிறைத்துநுமநாகினிமேதிரி கழற்
 கடப் பரிதறவாழ்ந், தொண்ணுபர்சுக்கைக்கலையுமபாலை
 பொருநதிப்பாரசமேயடைந்த, தின்னிறைப அிகத்தசுத்தமெய்
 த்தவர்கடடைபறர்க்கருகருவதால்.

என்பதாதி கருதியினுடைய பொருளைத் தொகுத்
 தருளுகின்றார்:—

சு. ஸரணுஜாஹுஜெதமேஜீய தாஸாபாஸபாஸீ
 பியஜேஷமணரஷாஸுவிருகஜேஸுஜீஸுபாஸீ

க. எண்ணியவெண்ணத்தாய விண்ணவவநிதெய்
 னர், கண்ணுறக்கத்தோடுலும் கணக்கினினைக்காய்க்
 புண்ணியநியமஞ்செய்து புணக்கணம்மத்தியமே, பண்ணு
 பல்பையப்பைய யம்பிகரித்திநெதானே.

வி. ஆண்டுநிருன்னதமென்பதன் பொருள் ஸ்ரீபக
 வானுலும் தொகுத்தருள்பெற்றானது:—தன்நங்குத்து
 மென்பதாதிதாக, ஆனழமருள்பெற்றது, பாதுகையா
 லிடத்திலென்பதாக. ஸ்ரீபதஞ்சலி பகவானுலும், சுத்
 தரிக்கப்பெற்றானது:—திரைகமாராவம் கன, கணவாதனத்
 தின்கண் நீன்போது கமராக நிலபெறக்கடிகேமா அது திர
 சுகமென்பது பொருள் அதுவும் ஸ்ரீபாதகராயண பகவானு
 ளுத்தரிக்கப்பெற்றானது:—

இருப்பவனுக்கே வொய்துவதாதனின், நிற்பவனுக்குத்
 தேகதாரணத்தில் குழப்பமாதல்கடும், படுத்துக்கொள்பவ
 னுக்கு நித்தியையுதிக்கும், ஆகனின் இருப்பவனுக்கே வொது
 தோஷப் பரிதாரங்கடனின் தியானத்தன்மையுங்கடும்
 என்பதாம்.

உபாசனைகள் நின்றிருந்து படுத்தாதல் செய்கவென அநியமமா அல்லது இருந்தே யெனநியமமாவென வைய முந்தாகவே, அநியமம் என்பது பூர்வபக்தம், சித்தார் தமோ இருந்தே யுபாசனைகள்செய்க, வென்பதாம்,என்னை, கமனாதிகட்குச் சித்தவிசேஷபகரத்தன்மையானே இருப் பவனுக்கே உபாசனைகளின் சம்பவமிருத்தலின், தியானத் தானும்=உபாசனைகட்கு தியாயதியர்த்த தியானரூபத் தன்மையால், தியானிப்பதற்கும் ஏகவித நூட்டமுடைய இருக்கும் கொக்காதிகளிடத்தில் பிரயோகங்காண்டலின் இருந்தேயுபாசிக்கவேண்டும்; அசலத் தன்மையேபேக்ஷித் தும்=தியானிப்பதேபோலும் பிருதிவி, என்பதன் கண் ணே, பிருதுவியால் அசலத்தன்மையை யேபேக்ஷித்துத் தியான உபசாரம் காணப்பெற்றது, அந்தலிங்கத்தானும் இருந்தேயுபாசிக்கவேண்டும்; ஸ்மரிக்கின்றார்களும்=தேயந் தூயதிற் றன்னுடையாசனந்திரமாய், நேயமாய்ச்செய்து” என்பதாதி யானே யான்றோர்கள் உபாசனையின் பொருட்டு ஆசனம் ஸ்மரிக்கின்றார்கள், ஆகலின் இருந்தே யுபாசிக்க வேண்டுமென்பது துணியப்பெற்றதாம். ஆண்டு நியதா ஹார ஜாகர:—நியமமான ஆகாரத்தையும் விழிப்பையும் உடையவனாகி; “ஆகாரசத்தியேற் சத்துவசத்தியாம், சத் துவசத்தியேற்றுருவமாமிருதி, மிருதிலாபமே லெலாக்கிரந் திகளின் விப்பிரமோக்ஷம் வெகுவாகும்மே” வித்தையின் சாதனமிதுவாம், சப்தாதி விஷயவிஞ்ஞானம் போக்தா வின் போகப்பொருட்டுக் கவரப்பெறுகின்றதாம், அந்த விஷயவுபலப்தி லக்ஷண விஞ்ஞானத்தின்சுத்தி, ஆகாரசத் தியாம், இராகத்துவேடமோக தோடங்களினாலே தீண்டப் பெறாத விஷயவிஞ்ஞான மென்பதாம், அவ்வாகார சுத்தி

யாகியவழி அந்தையுற்ற அந்தக்கரணத்தினின் றாய்மையாம், சத்துவசுத்தியாகவே, உணர்ந்தபடியாய் பூமான்மையில் விச்சின்னமில்லாமல் மறதியின்மையாம், ஸ்மிருதிஸ்பாடின தாகவே, அவித்தையாலாக்கப்பெற்ற அநர்த்தபாசரூப அநேகஜன்மார்த்தரானுவை பாவனைகளினாலே சடிவமாக் கப்பெற்ற இருதயாசிரய சருவக்கர்த்தகளின் விசேஷ விநாசமாம். ஆகாரசுத்திமூலமாகவே யாவும் உண்டாக வேண்டியிருத்தலின், ஆலீதன் றியாயையா தியற்றத்தக்க தாம். என்னும் சாந்தோக்கியசுருதியி னு ளாகாரத்திற்குக் கிரந்திமோகூட்டேறாதுத்தன்மை காணப்பெறுதலின் காரதி விஷமாகாசத்திற்கு, சித்தமேதாவந்தயாகிக் குழம்புதல் காணப்பெறுகின்றமையானும், யாதா சாந்தித்தின் றேத் தமாதேமா அவ்வன்னபானுதி என்னாவனவானும் விடத் தக்கதாம், யாதாவிதமாதேமா ஆதுதாதின தயாமாக அங் கிகரிக்கத்தக்கதாம். இவ்வன்னம் தியதவிழிப்பினாலு யென்றருளிய தானே தியத கண்டபாதிதனும் உணர்த்தக் கனவாம்; இவ்வன்னம் ஹிதாதிதேமத்ய ஆகாசபா அந்த யோகியானவன் கவந்திகாதி யாசனத்தின் தந்து சங்கல்ப ஜானகாமான் மனோராஜ்ஜியத் தெழுந்த காமங்களை, தய றேஜத்—விட்டொழிக்குக; மனோராஜ்ஜியத்தை விடுத்துக் குருவருளிய ணகங்களினாலே புத்ரா—மதியினாலேயே, கசனம்—இத்தியங்கட்டத்தை, கீயம்ய—தத்தம் விடபங் களினின் றும் பிரத்தியாகாசஞ்செய்து, சகசரகை—பையப் பையப் பூரி கைவெற்றிமுறையில், சிரமேத்—தியேயதயா னதயாதாக்களின் விபாகத்தை கங்குத விட்டொழிக்குக; ஸ்ரீபகவானு மிதனைத் திருவாய்மலர்த்தருளிபுள்ளார்;—

போகமாய்த்தய் புலன்களைப் போக்கமுற்ற தாகமா

மெய்யறிவிடையேயந்த, வேகமாய் மனத்தினை மெல்லவே, யேகமாக விருத்திகலாதாரீ.

யோகாப்பியாசப் பிரகாரமிதுவாம்; மாலை சந்தன் வனிதாதி யபிலாஷைகள் சங்கற்பத்துண்டாயினவாம், அசோபன விடயங்களில், அழிகின்றவைகளில், அழகிவையாம் என்னும் அத்தியாசம் சங்கற்பமாம், அதுவோ நன்றாகக் காணங்களைக் கற்பிக்கின்றது, அவ்வாறே மிருதியு முளது:—காமனே யறிவேனுன்றன்மூலஞ் சங்கற்பந்தன் னை, னாமமாய் வருவாயன்றோ. அவ்வெண்ணத்துளவாயு காமங்களை யெள்ளிசனகன் கக்கியபாயசமேபோல விடய தோட தரிசனத்தால் விட்டொழித்து, மாலை சந்தனவனி தாதிகளிற்போலவே, பிரஹ்மலோகாதிகளிலும் அணிமா தியஷ்ட ஐசுவரியங்களும், உள்ள ஆசைகளையும் விட்டொழித்திடுக, உபவாசவிரதியினால் ஏதாவதொருதினத்தில், விடப்பட்டபோதினும் அன்னவாசை மீண்டு முண்டாம் அவ்வாறுண்டாகலாகாது ஆகையினால், யாவற்றையுமே விட்டொழிக்கவேண்டும்; பற்றேயிருக்கப்படாது; இவ்வண்ணங் காமங்களைவிட்டு இதனானே காமபூர்வகத் தன்மையுண்மையின் இந்திரியப் பிரவிருத்திக்கு, அஃதிலதாகவே, விவேகத்தோடுகூடிய மனத்தானே இந்திரியசமுதாயத்தை நன்றாக அடக்கி யுபராமத்தை யடையவேண்டும், திருவிழாப்பார்த்தலாதியும் தியானத்திற் கிடையுறேயாம். சின் னாத்திர ஆன்மாவிற்கண்ணே சம்ஸ்தா—சமாப்தி, கரக உதக நியாய்த்தானே அது ஆத்ம சம்ஸதமும், சம்பூர்வ திஷ்டதாதுவிற்குச் சமாப்திவசனத் தன்மையுண்மையின், பிரஸம் சம்ஸ்தன் அமிருதத்தையடைகின்றான் எனப் பிர யோகங்காணுதலினாலும் என்க, எனவே இவ்வாறு மனத்

தைச்செய்து ஒன்றையும் சித்திக்கலாகாது என்பதாம். சுருத்திதுவாம்:—கூதினனி நுத்திக்குத் தியாதேவாயாமணி கேபோலக் கவர்வான் கவர்ச்சி கவர்வனவற்றான் அத்தனி ரூப்பாய புனஞ்சனத்தன்மை சமாபத்தியாம். பொருள்:

மிகத்தூய்தாய வெண்பரிந்துமணிக்குப் பொய்துத் தம்பூச் சம்பந்தத்தால், வடிவாமைப்பன், தித்தியாதத் தன்மையாவதேபோல இரத்தமங்கலநிஷ்டமாய் நுத்தியை யுடைய சித்தத்திற்று, பூத இந்திரிய தன்மாத் திமை வந்தக் கரண இரத்தமோலேசஞ் சேர்த்த அகங்கா அகன்ற ரத்தமோமல சுத்த சத்துவாஸ்தவ மாகத் தத்துவங்கலாகிய கிராகிய கிரகண கிரஹிதாக்களின் அகன் சம்பந்தமாய் சொருப பரித்தியாகத்தானே அவ்வவ்வதத்துவத்தன்மையின் நல்லடைவே சம்பொஞ்ஞாத சமாபத்தியாம், அதாவது கூதினனிநுத்தியுடையதற்குக் கவர்வன் கவர்ச்சி கவர்வன என்பனவாய ஆன்ம இந்திரிய விடயங்களின், தித்தியாக் கிரத் தன்மையும் தன்மயத் தன்மையும் சமாபத்தியாம், கிராமமாகிய படி கமணிக்கு அவ்வவ் வுபாதிவர்த்தினிலே அவ்வவ்வுருவ அடைவு ஆவிதேபோல சீர்மையாய் சித்தத் திற்கும், அவ்வவ்வாஸிங்கத்தக்க வஸ்துவின் சம்பந்தத்தால் அவ்வவ்வு அடைவாம், இந் நுத்திரத்திற்கு கவர்வான் கவர்ச்சிக்கவர்வன எனப்பெற்று, என்றபோதிலும் பூதவிவகையுற வயத்தானே உணர்ச்சிமுறைமையானே முதலிற் கிராகிய சமாபத்தியாம், இரண்டாவது கிரகண சமாபத்தியாம், மூன்றாவது கிரஹிதா சமாபத்தியாம், எதனுற் பிரதமம் கிராகிய நிஷ்டமே சமாதியாமோ, அதன்மீன் கிரகண நிஷ்டமாமோ, அதன்மீன் ஆஸ்மிதைமாத் திர ரூபமாமோ, அதாவது கிரஹிதா நிஷ்டமேயாமோ, முதலிலேயே கிரஹி

ருபாவனை கூடாமையின், அதனானே, தூலகுக்கும் கிராகிய சம்பந்த சித்தம், ஆண்டுச் சமாதியையடையும், இவ்வண்ணமே பிறவற்றினும் காண்க. ஒவ்வொன்றும் மூன்று விதமாம், அதிலிருப்பதார் தகைமை அதன் மயத்தகைமை தற்பாவ்யத் தகைமை யென்னும் பேதத்தாலென்பதாம்; ஆகலின் இங்ஙனம் க்ஷணவிருத்தியையுடைய சித்தத்திற்கு இரஜ தமோமலமற்றவதற்கு படிகமணியைப்போல அதிசொச்சமாயிருக்கும்தற்கு, இச்சமாபத்தி கள்முறையாக ஒன்பதுவிதமா யடைவுறும்; சித்தப்படிகமானது சுத்த சித்தத்தில் தன்மாத்திரத்தில் அடைவுற்று, பனிக்கட்டிபோலத் தாற்பாவ்யத்தை யடையாநிற்கும், ஆண்டிது முறையாம்:—முதற் கிராகிய ஸ்ரீகணபதி விக்கிரக தூலப் பிரதிமை ரூபத்தில் திருஷ்டியைத் தரிப்பவனா யெப்போது திரிவிதமாய திருக்கொருமையாமோ அப்போது மனத்தமென மலரப்பெறும், ஆண்டாதியது அருச்சுனனுக்குப் பாசகட (பரீசகூட) சப்தாதி கிரகசகிதம் திருக்கொருமை பாரதத்திற் காணப் பெறுகின்றது, இவ்வண்ணம் பாணக் காரனுக்கு, கண்டு, சப்தாதி கிரகசகிதம், சமனஸ்கவதாதி யில் ஸ்மரிக்கப்பெறுகின்றது, இங்ஙனம், ஸ்ரீகணபதிப் பிரதிமையில் ஸ்தூலத்தில் (ஸ்தூல) தேக அசங்கத்தால், சித்தந்திரமாம்போது அதன் கண்ணுற்றதென வறையப் பெறும், இவ்வவத்தையில் மூர்த்தத்திற் சடத்தன்மை மறைகின்றது, இதனானே பக்தர்கள் தங்களாராத்தியங்க ளோடு ஆண்டா னடிமைத் திறத்தானே மாபலிபாணாதி கள் விவரிக்கின்றார்கள் எனக் கூறப்பெறுகின்றது ஈண்டே சித்திற் றன்மாத்திர சொரூபத்தில் ஆன்மவீதன் பிரதிபிம்ப கருப்பமந்தக்கரணம் ஒதீ யுபாதியை நோக்கிப்

புகுகின்றதோ அதனையே ஆன்மா வேனுமெண்ணி அதன் வாயிலாகச் சுகாதியனுபவிக்கும், இதுவும் நனைக்கனக் காயங்களில் வெளியாம் பேய்க்குப் பரசரீர ஆவேசத்திலறியப்பெறும், ஆண்டாதியவற்றில் வெளியாம் தாற்பாவ்யம் மனத்தினுக்கு, பேய்க்குப் பரசரீரத்திலோ வேற்றுமைக் கவர்ச்சியிருந்தபோதினும், போகமாத்திரன் தேர்ற்றலின் தன்மயத் தன்மையையாம் தாற்பாவ்யம்லதாம், இங்ஙனம் ஸ்ரீ கணபதி விக்கிரகத்தில், பாவனாசயத்தாற் சித்தம் புகும்போது, யோகியர்னவன் கீட்பிருங்க நியாயத்தானே ஸ்ரீ கணபதியின் சாருப்பியத்தையும் பரானுக்கிரகாதியிலே சுவரியத்தையு மடைவன், அதனைக்கண்டாம் சிவமூர்த்தி யைப் பாவித்த திருநந்திகேசுவரருக்கு அதனினும் நிரதி சய பாவனையால் ஸ்ரீ கணபதி தாற்பாவ்யம் அனுபவிக்கப் பெற்றபோது அத்தேகத்திற்கே கிரகணபாவம் அபரோக்ஷிக்கப்பெறும், கிரகிக்கப்பெறும் இதனால் என்னும்விற்பத் தியினாலே கிரகணபதத்தாற் கூரண சமுதாயங் கூறப் பெறும், ஆண்டுச்சுருதியின்கண்ணே பிராணன்களினின்றும் தேவர்களும், தேவர்களினின்றும் உலோகங்களும், என விழி முதலிய தசங்களினின்றும் ஆதித்தியாதி தேவர்க ளாண்டாயினார்கள், தேவர்களினின்றும் அவர்களானே பிரகாசியங்களாய சகலலோகங்களும் உண்டாயினவாம், அதன் பின்னர், அரசனுடைய ஆணையை யினிதடைந்து சேனாதி பதியாதிகள் நகரத்துள்ளே எங்ஙனம் புகுகின்றார்களோ அங்ஙனம் பரமேசுரருடைய திருவாணையை நன்கடைந்து வாக்கிமானியாகிய அக்தினி வாக்கேயாகித் தண்து துவா ரமாகிய முகம்புகுந்தது, வாயுப்பிராணனாகி நாசிகையிற் புகுந்தது, ஆதித்யன் சுகூலவாகி யகூலங்களிற் புகுந்த

ன்ன? வாக்கபிமானி யக்கினி வாக்கே யாகாதெனினும்
அதற்கு வாக்கினிற் காக்கப்பட்டாயின் வாக்கிற்கும்
தேவதையின் நித் தனது விடயக் கிரகண சமார்த்தியமின்
மையின் அவற்றிற்கு ஏகலோலீ பாவத்தால் அபேதங்குறி
யதாம், தேவதைகட்கே ப்ரமேசுரரானே பிரவேசம் ஏவப்
பெற்றதெனினும், கரணங்களாலன்றி யவற்றிற்கு நேரே
அயில்வதாதிபோக அசம்பவத்தானே அவற்றிற்கும் பிர
வேசம் பொருளால் ஏவப்பெற்றதேயாம், என்றவற்றிற்
கும் அது கூறப்பெற்றது; இதுவும் ஸ்ரீ வியாசபகவானுலே
சூத்திரிக்கப் பெற்றுள்ளது:—ஜோதியாதி யதிஷ்டானமோ
அது கூறப்பெறுதலின்” ஈண்டு ஆதித்தன் சக்ஷுவாகி
யென்பதாதி யிந்திரியங்களின் தேவதாதீன் சேஷடை
யுடைமைச் சுருதிக்கு சக்ஷுவினானே ரூபங்களைப் பார்க்
கின்றான் என்னுள் சுருதியோடு விரோதமுள்ளதா இவதா
வெனவையுற்றவழி, உளதாமென்பது பூர்வபக்ஷம், சித்
தாந்தமோ, ஜோதியாதிகளினுலே—ஆதித்தியாதி தேவ
தைகளினுலே, ஏவப்பெற்றே, வாக்காதிகள் சேட்டிக்கின்
றன, என்னை, அத்தேவதைப், பிரேரணையும் ஆதித்தியன்
சக்ஷு என்பதாதி சுருதியினுலே, கூறப்பெறுதலின்,
சக்ஷுவினானே யென்னும் சுருதியினும் தேவதையால்
ஏவப்பெறுந்தன்மை நியேதிக்கப் பெறுமையின் அதனு
லிதற்கு விரோதமாகாதென்பது துணிபாம். அதாவது
அக்கினியாதி தேவதைகளினுலே வாக்காதி இந்திரியங்
களின் பிரேரணை யங்குகரிக்கத் தக்கதாம் ஏனென்றால்,
தேவதையின் பிரேரணை அக்கினி வாக்காகி யென்பத
னுனே கேட்டிப் பெறுதலின் என்பதாம். எனத் தத்தம்
விடயசகிதமாக அக்கினி யாதித்யாதி தேவதைகட்கு வாக்க

குச் சக்ஷுவாதி பாவங்கேட்கப் பெறுகின்றது, அதனால்
 மூழுவதுமேயாய விராட்டுக்கிரகண சத்திதம் இந்திரியக்
 கூட்டம், சூத்திர அபர நாம்மதேயம்புகும், இதனானே சாங்
 கியர் கரணங்கட்கு விபுத்தன்மையை யங்கீகரித்துச் சரீர
 தேசத்தில் விருத்திலாபங் கூறுவர், அக்கினிக்கே போலும்
 கடையுந் தேயத்தில் இவ்வவத்தையிற் சித்தம் சுரணத்த
 மெனக் கழறப்பெறும், ஆகலிற் சர்வவிடயங்களையும் ஒரே
 போதில் ஒளிர்விக்கும்போது தன்மயமா மெனச் சாற்றப்
 பெறும், யானே யிவ்வியாவுமாயிருக்கின்றேன் என்றெண்
 னும்போதோ கிரகண தாற்பாவ்யத்தை யோகியானவன்
 அடைந்தவன் ஆவன் எனக் கூறப்பெறுவன், இந்திரியங்
 கட்டும் நீடம் இருதயம், வாக்கிருதயம் சக்ஷு இருதயம்
 மனே இருதயாதி மந்திரலிங்கத்தானே, கரணங்கள் இருத
 யம்புகும்போதோ, இருதயாகாசத்திலிராநின்ற முக்காலத்
 திய காமங்களின்றரிசனமாம், அப்போது, மனம் இருத
 யத்தமென வியம்பப்பெறும், அக்காமங்களையுந் துச்ச
 மாக்கி பான்மாவைக் காணும்போதோ ஆன்மாவிற்
 சூத்திர சதங்களைக்காண்பன், அந்த அவத்தையிலந்தக்கர
 ணம் பகிர்முகத்தன்மையால் அகமென்னும் சப்தத்தானே
 யறையப்பெறும், யானே பிரஹ்மாண்ட சதங்காண்போன
 யிருக்கின்றேன், என்னும் அனுபவத்தால்; இதுவே கிர
 கீத்ரு அஞ்சிதத்தன்மையாம், அப்போதுண்முகமாகச்
 சத்தாகவிருக்கின்றேன் என்றுமாத்திரம் அனுபவிப்பன்;
 இது கிரகீத்ருபாவ அனுபவமாம், இதுவே பிஷ்ணுமமா
 யிருக்கின்றேன் என்னும் சுருதியினானே கூறப்பெறுகின்
 றது இதுவே சாங்கியர்கட்கு சத்துவபுருஷ அன்யதாக்
 கியாதி யென்னும் வேறு பெயரையுடைய குண்டிருஷாந்தர

ஞானமாம் இதுவும் உபரமமாகவே மனம் ஆதம் சம்ஸ்த
மாம், அதனாற்றான் இஃதருளப்பெற்றது ஒன்றையுஞ் சிந்
திக்க வொண்ணாது என்பது; ஈண்டும் விரமேத் தென்பதே
யாம், அதனானே மெதுவு மெதுவாக விராமத்தை யடைந்
திடுகவென வியாக்கியானிக்கப்பெற்றது. ஈண்டு சரைசரை
ருபரமேத் புத்யநத் ருதிக்குவீதயா, ஆதம்சம்ஸ்தம் மன:
க்ருத்வா நகிஞ்சித பிசிந்தயேத் என்னும் ஸ்ரீ பகவத்கீதா
சுலோகத்தை ஸ்மரித்துக்கொள்க அற்றேற் சூத்திரத்திற்
கிராகியாதிகளில் அதிலிருப்பதார் தன்மை அதன் மய
மாந்தன்மைச் சமாபத்திகள் இரண்டே கூறப்பெற்றனவே
யாங்ஙனம் தாற்பாவ்ய சமாபத்தியெனவும் மூன்றாவதாகக்
கூறப்பெறுதல் எனின்? ஆண்டுக் கூறுவாம்:—

பேததரிசிகளாய அவ்வியோகிகட்கு தோற்று மிவ்
வியாவுமே இவ்வான்மாவாம்” என்னும் சுருதி சித்தமாய
சர்வத்திற்கும் ஆத்மமாத்திரத்தன்மை யங்கீகாரமின்று
மென இரண்டே சமாபத்திகளாம், அதனையுணர்ந்த நம்
மனோர்க்கோ, மூன்றாவது சமாபத்தியுமுளதாம், இத்
ன்னே ஸ்ரீயாஸ்கரரானே கூறப் பெற்றதிதுவாம், யாவன்
எந்தத்தேவதையை அகமென வுபாசிக்கின்றானோ அவன்
அதனது தாற்பாவ்யத்தை யநுபவிப்பன் என்னுமாகமம்,
இதுவேதாற்பாவ்யமென்பது வெளியாம், இதனையே சுரு
தியுமறையும்:—யாவன் எதனை யகமென வுபாசிக்கின்ற
னானோ அவன் அதனையே யடைவன், இதனானே புருஷக்
கிராகியக் கிரகண கிருஹீத்ருதாற்பாவ்யங்கள் முறையே
யனுபவித்து ஆன்மாவாய சிதிதத்துவத்திற் சித்தத்தில்,
தன்மாத்திரத்தன்மையையு மனுபவிப்பன் அகம்பிரஞ்ஞா
னத்தில், உபரமம் அடைகவென வருளப்பெற்றதே ஆண்

பேரதி எங்ஙனம் எதனால் இயற்றத்தக்கதாகும் எனின் உரைத்தும்: அவசியம் எனக்கு யோகம் உண்டாமென்னுதையித்தோடுகூடிய, செய்யத்தக்கதென்னும் நிச்சயவடிமதியினாலே பையப் பைய சாஸ்திராசார்யர்களானே யுதேகிக்கப்பெற்ற பூமி கைச் சயக்கிறமத்தானே மனோ நிரேதரூப வுபரமத்தைச் செய்க, பலாத்காரமாகச் செய்யற்கமிக முயன்று வருந்தாமற் சமமாகின்ற வேண்டுகொளாறன் முயல்வால் விநோதந் தன்னாற், பகர்மனமாஞ் சிறுகவை நிறுத்தல் வேண்டும், என்பதால். பூமியின்வெற்றமுறை இவ்வாறும்:—

பூமிகணன்கர்ம், வாக்குப்பூமி மனோபூமி யகங்காரபூமிகத்தத்துவபூமி யென்பனவாம், இவற்றினது முறையான ஜயம் பூமி கை ஜயமாம், அவற்றுள் வாக்காதி சர்வேந்திரிய வியாபார நிரோதத்தானே மனோவிருத்திமாத்திர சேடமாக நிலைபெறுதல் வாக்கு பூமி வெற்றியாம், இந்தமுதற் பூமி வெற்றியுளதாகவே, கோர்பரியாதிக்கே போலும் இயற்கையேயாய் வாக்கு நியமம் அடைவதும், அதன்பின் சங்கற்ப விகற்பாதி சகல மனோவியாபாரத் தியாகத்தால் அகங்காரமாத்திரமான ஸ்திதிரூபம் இரண்டாவதான மனோபூமி வெற்றியாம், இது உளதாகவே மயங்கிய பால் மூடர்க்கேபோலும், இயல்பாகவே மனமிலாமைபுளதாகும், அதன்பின் யானிவன் மைந்தன் யானிவன் றந்தை என் றிவ்வண்ணம் வெளியாய் அபிமானிக்கும் வடிவ விசேடாகங்கார வியாபாரத்தியாகத்தானே இருக்கின்றேன் என்ற இத்துணை மாத்திரமாக அபிமானிக்கும் வடிவ சாமானிய அகங்காரம் எனப்பெயரிய மகத்தத்துவமாத்திரமான நிலைபேறு மூன்றாவதான அகங்காரபூமி வெற்றியாம், இஃதுள்ள

தாக்கவே சொற்ப நித்திரை யடைதவனுக்கு விசேஷ அக்கங்காரம் தானே சுருங்குதல் போலும் சுயமாகவே அதன் சங்கீகாசமுண்டாம், அதன் பின்னர் இருக்கின்றேன் என்பதான இத்துணை மாத்திர அபிமானரூப சாமானிய அகங்கார வியாபாரத்தினது உத்தியாகத்தால் நிருபாதிக சின்மாத்திரமாக நிலைபெறுதல் வடிவ நான்காவது மகத்தத்துவ பூமி ஜயமாம், இஃதுளதாகவே நிருபாதிக சுத்த ஆன்மாவாகிய துவம்பத் இலக்கியம் சாசுநாத கரிக்கப்பெறும், அவ்விப் பூமி காசதுஷ்டய ஜயம் கடவல்லி சுருதியானே கழறப் பெறும்:--

வாக்கதும் எத்திடைவைக்கு மம்மனம், போக்கிடும் புந்தியுட் புந்திமானிலே, யாக்கடு மந்தமானி வையனைத்திலுந், தாக்கறுஞ் சாந்தமான் தன்னிற் சாந்தபாம்.

ஆன்மாவை யடைதற்குச் சாதனீ பூதமாய ஞான உபாயத்தை யிறைதலாமிது, விவேகியான்வன் சங்கரிக்குக, எதனை, வாக்கை, வாக்கை யுபசங்கரித்த பேரதினும் வியாபாரங்கனோடு கூடிய இதர இந்திரியங்களின் உபசங்காரம் ஆகாதவழி அம்மாத்திரம் ஞான சாதனம் ஆகாதேயெனின், எல்லா இந்திரியங்கட்கும் வாக்கீண்டுப, லக்கணமெனக் கொள்க, எவ்வதிகரணத்தில், மனத்தில், அம்மனத்தையும் பிரகாச வடிவமாய புத்தி யான்மாவிலுப சங்கரிக்குக, புத்தி யோமன, ஆதிகரணங்களை வியாபிக்கின்றபடியினாலே அவற்றிற்குப் பிரத்தியக் கான்மாவாம், சங்கற்ப விகற்பான் மக மனத்திற்குப் புத்திதந்திரத் தன்மை யுண்மையின், அதனை யதன் கண்ணிலயம் செய்ய வேண்டியபடியினாலே பிரகாச சாமானியமும், ஃனாசிகரண வியாபதியினாலே அவற்றிற்கும்

பிரத்தியக்காத்மாப் புத்தியெனவும் கூறப்பெற்றதாம். ஞான
மாம் புந்தியையும் பிரதம ஜன்னிய மகத்தான்மாவில் உபசங்
கரிக்குக, ஆன்ம மகத்துச் சத்தங்களானே வியாபகப் பிரத்தி
யக் காண்மாக் கூறப்பெறுதலின் எங்ஙனம் பிரதம ஜன்னிய
ஹிரண்யகர்ப்ப புத்தியில், வியஷ்டி புத்திக்குப் பிரவிஸாப
னங் கூடுகிறதின்? அதனுத்தர பரியாயத்தில், சாந்த
ஆத்மாவெனச் சிறப்பித்தலின், சர்வ விசேஷனுடும் நன்
கடங்கியதின் கண்ணே இதற்குல யப்பிரதி பாதனத்தால்,
அதனைக் கவர்த்தன முரணாகாதாம், வியஷ்டி புத்திக்குச்
சமஷ்டியில் விலயமேல், அதற்குப் பரம காரணத்தில் வில்
யம் கூறவேண்டும், அஃதென்றி நிர்விசேடத்தில் விலயம்
எங்ஙனம் என்னற்க; ஆன்ம மகத்துச் சத்தங்களானே காரண
சகித ஞாந்திர சகித ஹிரண்ய கர்ப்ப சம்பந்த புத்தி கவரப்
பெறுதலின், தோடமினரூமென்க. சமஷ்டி வியஷ்டிகளின்
சாமிய இலய நிமித்த மென்னெனின், சொச்சத் தன்மை
யேயாம், பிரதமஜம் போலக், சொச்ச இயற்கையதாக ஆன்ம
விஞ்ஞானத்தை மாக்கிக்கொள்க, அவசச சுபாஸ்கப் பிறகுமஜ
விஞ்ஞானத்தைப் பிரத்தியக் காண்மாவின் உபாதிபுத் விஞ்
ஞானமாகச் சூழாதித்துக் கொள்க; வென்றதாம்; அந்த
மகத்தான்மையும், சாந்த, சர்வ விசேடங்களுந் ஆகன்முள்ள
வடிவ, அளிக்கிரிய, சர்வாந்தர, சர்வ புத்தி விருத்திகளின்
சாலியாய புக்கிய ஆத்மாவின் தன்னே யுபசங்கராடி செய்
தல் வென்றும், விசேடணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று உஹேது
வெனக் கண்டு கொள்க இந்தப் பூமி ஜபங்கிரமத்தை கருதி
யகுளிப்பையாய்நாய உபராமத்தை யுடைக வென்றருளப்
பெற்றதாம்; இதன் விஸ்தாரமே போகபாடியதென உபாதிப
ய்வன முக்திப் பிரகாஸாதிகளிற் கண்டு கொள்க, இம்முறை

யானே. மனத்தை நிரோதித்து என்ன செய்யத் தக்க தெனின், திருபாதி க்ருவம்பத இலக்ய பிரத்தியக்ருச்சை தன்ய ஆன்மாவில், முடிவுடையதாய்ச் சருவாகார விருத்திர கிதமாய் மனத்தை யாக்கி, அனான்மாவையேனும் ஆத்மாவை யேனும் ஒரு சிறிதையுமே சிந்தியாதொழிக, விருத்தியானே விடயம் செய்யாதொழிக; ஆநாத்மகார விருத்தியிருப்பினே இலம்புகைகூடியாம், சமாநியாகாதாம், ஆத்மகார விருத்தி யிருந்தாலேர் சம்பிரஞ்ஞாத சமாநியாம், ஆகலின் அசம்பிர ஞ்ஞாத சமாநித்திரப் பொருட்டு, எம்மனே விருத்தியையும் உண்டாக்கலாகாது, இங்ஙனமாயின் எங்ஙனம் ஆன்ம சாஷத் காரமெனின், என்னற்க, அதற்கு ஆன்மசைதன்ய ரூபத்தன் மையானே விருத்தி ரூபத்தன்மையின்மையின், ஆயின் தற் குத் தானே யெப்போதும், இருப்புண்மையால். ஆகாப யாசம். வீணே யாமெனின்? ஆகாதாம், அனான்ம விருத் தியை யெஞ் சதலில்லாமற் செய்தற்கு, நிவிருத்திரூப நிரோத சமாதி பயில வேண்டியதேபாதலின், சிரேயோ மார்க்கத்திற் கூறவும் பெற்றுளது:—

ஆன்மாஞ்ஞ. மாகார வியற்கைத் தாய் அவத்திஞ்ஞ சித்தமா மெப்போது, ஆன்ம. யேகாகாரமா மதஞ்ஞ அனான்ம திருஷ்டியை யகற்றியே வாழ்க.

அங்ஙனமன்றோ:—சமித்து நெய்யாகுதி களிஞலே மேலும் மேலும் விருத்தியாகச் சவாலை விட்டெரிந்த அக் துணியானது, சமித்தாதி க்ஷயமாகவே முதற்கணத்திற் சிறிது சாந்தியை யடைபும், இரண்டாவது முதலிய கணங் களில் அதனினும் அதனினும் சாந்தியை யடைபும், அது இப்பால் அநாத்ம விடய சங்கற்ப விகற்பாதிநாநாவிருத்திக.

எரினே வளரா நின்ற மனமானது நிரோத வசத்தால் உத்த
 ரோத்தரம் சாந்தியை யடையும், அஷ்டிதனைப் பிரசாந்தவாகு
 தாவென யோக சாந்திரத்தில் விவகரிப்பார். இதனானே
 அனான்ம விருத்திக் கூட்டம் எஞ்சாமற் செய்தபோது,
 மேகமறைப் பகன்றபோது சூரியப் பிரகாசமேபோல தானே
 யான்மப் பிரகாசமாம், விருத்தியை யபேகியாதாம், அதி
 சூக்தம்மதியினுணை காணப்பெறும், யாண்டுதான் நன்னாற்
 நன்னைக்கண்டு தன்னிலேமகிழும், ஆன்மயோகாகாமதனானே,
 என்பதாதிகளும் அனான்ம விருத்தி நிரோதமாய்போது, ஆன்
 மப் பிரகாசத்திற்குத் தானே யிருப்புண்மைமீன், அதன்
 நிரோதமாகத்திர அபிப்பிராயத்தால் தன்பாற்படுத்தி நிருசி
 யத்துவாதி விவகார ஞாபமென்பது, அக்ஷயத வஜ்ஜீர பஞ்
 சரத்திற பிரபஞ்சமாம்.

13

(அ - கை) விராமலங்க வாய்மையான என்றருளிய
 னையே வியாக்கியானித்தருளல்:—அந்நேரம் ஆன்மாவின்
 கண்ணே நிலைபெற மனத்தாகச் செல்வான் பூயன்றயோ
 கிக்கு ஒருபோது மனம் சஞ்சல வியாதிக்கையாதலின், விடய
 நாட்டமாக வெளியிற் செல்லுமாயின் அப்போது என்ன
 செய்யத்தக்கது எனின் அருளல்:—

சு. ததஸ்தத் சூஷெஷி க்ஷுப்தாநுபுதி,
 யுத்யாதவஸூர க்ஷயபூதி த வவஹோஷுதம்

க. விஞ்சி யெங்கெங்கெழந்து விழுந்திருந், சஞ்சலம்
 மணந்தன்னைத் திருதியா, லஞ்சருதி மூத்தன் வவ்விடத்தி
 னின், தஞ்சவாதார் தன்வயமாக்குவாய்.

வி. இந்த, சஞ்சலம் சித்தம்—சலனமான மனமானது,

யத்ரயத்ர—யாண்டுயாண்டு மங்கையராதி விடயங்களிலே
 னும் பகையாதி விடயங்களிலே னும் இராகத்துவேடங்களில்,
 பிரபலமாக, அதுகச்சதி—செல்லாநிற்குமோ, யாண்டுப்பற்
 றுடையதரமோ என்பபடி; ததஸ்தத:—அவ்வவ்விடயங்களி
 னின்றும், வதத்க்ருஷேத்—இச்சித்தத்தைக் கவர்க, கவாந்த
 பின், த்ருத்யா—சத்துவசம்பந்தத்தால்; ஆத்மவசகம்—தன
 திச்சையின், அதீனமாக, சூர்யாத்—செய்க, ஆத்ருத்:—பிரத்
 யக்குத் தற்பரத்தை விட்டுவிட்டு வெளிமுகத்தை நாடாத
 படியாத்ரவுடன் செய்துகொள்க. சாத்திகீதிருதியும் ஸூபக
 வானுலே திருவாய்மலர்ந்தருளப் பெற்றுளது:—

மனஞ்செயுந் தொழின் மன்னுயிரிற்றொழி, வினஞ்செ
 யிந்தியஞ் செப்தொழிலென்றிவை, கனஞ்செய்தேறிலுங்
 கண்டுபொறுத்தலுஞ் சினஞ்செயாமையுஞ் சாத்திகதிருதி
 யே, சயாதி சமநியதமரீய மம்முயல்வினாலே மனப்பிரானேந்
 திரியங்களின் சேஷடை நியமிக்கப்பெறுமோ, எதனற்றான்
 நியமிக்கப்பெற்ற மன ஆதிக்கிரியைகள் நூலைக்கடந்து
 பிறுண்டு செல்லாவோ, அத்திருதி சாத்திகியாம், மனதுக்கு
 மங்கையராதி சம்பந்தம் துக்கஹேதுவாம், அதனீக்கமே துக்
 கரீக்கமாம், என ஸ்மரிக்கப் பெறுதின்றது:—

ஆகுஞ்சந்துளத்தன்புறுஞ் சம்பந்தத்துணையுஞ், சோக
 சங்குகளிடையத்திற் றுன்புறுத்திடுமே, ஏகுமெவ்வெதி னவ்
 வதினிடர் விடுமதனால், ஆகுமியாவையு மகன்றிடத்துயரணு
 வறியா. பாதினின்யர்தினின் நீங்கியான்நோதல் அதனின்
 அதனின் இலன்.

எத்தனை யெத்தனை நீத்தாய்கிலத்தைப் பரஞ்சடரா
 யெறிக்குஞ்சேர்தி, யத்தனையத்தனை தோன்றுமெந்நீண்மட்

- டனீத்தும் விடாயந்நாண்மட்டுந், தத்துவமாம் பொருளெய்த
தாச் சுகலமும்போனாற் சேடந்தானாஞ்சித்தந், தொத்தந்
வேற்றுமையெல்லாம் போகாதேற் சம்மானசோதிதோன்கூறு
என்பனவர்தியாம்.

ஆத்மநத என்மருளிய தானே நீள்போது இடைவிடா
மைகளும் கவரத்தக்கனவாம்; அவ்வாறே யோககுத்திரமும்
அறமகின்றது:—அதுவே தீர்க்ககால நைரந்தர்ப் சத்கார
சேவித திடபூமியாம். அவ்வியோகமே நீள்காலஞ் சேவிக்க
கப்பெற்றதாய், இடைவிடாமற் சேவிக்கப்பெற்றதாய் ஆத்ம
வோடுஞ் சேவிக்கப்பெற்றதாய் திடபூமியாம், நுற்பூமியை
வெற்றிகொண்டு நுற்பூமியை வெற்றிகொள்வான் ஆற்றல்
உடையவன் ஆவனென்பது குத்திரப்பொருளாம் அற்றைல்
இப்போதுள்ள பயிற்சி சுயம் திடமுற்றதாய், அநாதி சஞ்சித
வியுத்தான சமஸ்காரங்களை எங்ஙனமுமிழ்ச்ஞம் எனவாசந்
கித்தியம்பியதாயிது திவசங்களாலாதல் டாசங்களாலாதல்,
சமாதிசித்தியை வாஞ்சிக்குன் அப்போது ஒருபன நான்கே
வேதங்கள், அவற்றைக் கற்கச்சென்ற மாணவனுக்கு ஐந்து
நாள்களாயினவே, இன்றளவும் அவன்வந்திலனே யென்னும்
முடவசன அனுசாரியே இவ்வியோகியாவன்; ஆகலின் சம
வற்சாங்களாலாதல் ஜன்மங்களாலாதல் தீர்க்ககாலம் யோகம்
சேவிக்கத்தக்கதும், அவ்வாறே ஸ்மரிக்கப்பெறுகின்றது:—
அநேக ஜன்ம சம்சித்தனானவன் ஆதன் பின்னடைவன் பரம
மாங்கதியை நீள்காலஞ் சேவிக்கப்பெறுவன் வாயினும் விட்டு
விட்டுச் சேவிக்கப்பெறுவனவாயின் உண்டாய், யோக சமஸ
காரங்கள், உடன் பின்னுண்டாவனவாய் விட்டகாலத்தன்வாய்
வியுத்தான சமஸ்காரங்களானே முறைப்பட்டன்றோபோம்,
ஆகலின் இடைவிடாமற் சேவிக்கவேண்டும், சற்காரம்—ஆத்ம

ரம், ஆதரமின்றேல் இலய விசேஷப கஷாயா திகள் அடையா
நிற்கும், ஆகையினாலா தரவோடுஞ்சேவிக்கத்தக்கதாம், தீர்
க்கக்ஷலாதி மூவகையானே சேவிக்கப் பெற்ற சமாதி திட
பூமியாம், அது அதிப்பிரபல துக்கத்தினாலும் அசைக்க முடி
யாததேயாம், ஆவ்வாறே ஸ்மரிக்கவும் பெறுகின்றது:—
இருந்தவ னெதன்கண் ணின்பமேயாகிப் பெருந்துயரானும்
பேதிக்கமாட்டான். இம் மிருதியின் விரிவிதவாம்:—

யாதொன்றிந்தப்புலனறியா வளவிலின்பமாயிருக்கும்,
யாதொன்றினைச் சென்றடைந்தோர்கள் பினையதனி னிர
ண்டாகார், யாதொன்றினைப்பெற்றவரிதனின் மிக்கதொப்ப
துண்டென்றார் யாதொன்றிந்தவறிவுதகை யறிவாய் நிற்கு
மதினின்றோர். வஞ்சர்வேல்கொடு மாபினைறியினு, மெஞ்ச
வேதழன்முடியெரியினு, நஞ்சினொழுகை நலியினு, மஞ்சி
டாரது வானந்தமாவதே.

எதன்கண்ணந்தக்கரண பரிணாம விசேடமாம்போது,
அதிந்நிரியமனமோ அதாவது வாக்கு மனது முதலிய புலன்
களைக் கடந்ததாமோ, வாக்குமனமுங்கண்ணு மற்றுள் விந்
தியங்களுமே, நோக்கரிய ப்ரஞ்சுடரை நோக்கி யிவை செவ்
மாட்டார், என்பதாதி சுருதியிருத்தலின், இதனானே ஆத்தி
யந்திகம்=அநந்த நிரதிகயம், புத்திக் கிராகியம்=நுண்மை
யாய்ச் சூக்கமாமதியானே யுண்ணையாய்ப் பார்க்கவது வந்தி
டுமே, என்பதாதி சுருதி. புகன்ற சூக்குமத்தன்மை நுண்
மைப் பெயரிய தமோ ரஜசுற்றதாந் தகைமையடைவுற்றுச்
சுத்த சத்துவம் சூரவகிக்கப்பெற்றந் புத்தியினுலே கவரப்
பெறு மத்தகையதா மின்பத்தை யாவனறிவனோ, யாண்டு
நானிருக்கு மிவ்வறிஞன் ஆத்துமதத்துவ சொருபத்தினின்

• அழ் அசையவேமாட்டானே, அதனை யோகமென் னுணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும், ஈண்டதீந்திரியமென்றது விடயசக விலக்கப் பொருட்டாம், புத்திக்கிராகியமென்றது நித்திரை யின்ப விலக்கப்பொருட்டாம், சுழுப்தியிற் புத்திக்கு ளீனத் தன்மையுண்மையின், சமாதியிலே விருத்தியில்லாமல்தற் கிருப்புண்மையின், இது கூறப்பெற்றுள்ளது. புனீ கௌடபாத ஆசாரியரால்:—

நீங்குந்துங்கினால் நீக்கினுமதுதா னீங்கிடாதன்றே, யாண்டிருப்பவன் அசையான் என்பதையே நன்குவிரித்து நோக்குமிடத்து இவ்வாரும்:—எந்நிரதிகய ஆதமசகவியஞ் சக விருத்தியற்ற சித்த அவத்தை விசேடத்தை யடைந்து, வேறுலாபத்தை யதனினு மதிசமாக வெண்ணமாட்டானே, ஆன்மலாபத்தினும் அயலொன்றிலையால் என்னுஞ் சுருதி யிருத்தலின், ஆகலின் விடய போகவாசனையினுலே சமாதி யின் பெருஞ்சலன மாகமாட்டாதாம், சித்தவாத மசகாதியுபத் திரவ நிவாரணப்பொருட்டும் ஆஃதுண்டாகந்தாம், எப்பர மான்மசகமய விருத்தியற்ற சித்தாவத்தா விசேடத்தில் இருக்கும் யோகியானவன் பெருஞ்சத்திர நிபாதாதி நிமித் தப் பெருந்துயரானு மசையமாட்டான் என்றால் என்னே யியம்புவதாம், துச்சத்தா லென்றுணர்க, எவ்வந்தக்கரண பரிணமம் யோகசேவையாகிய யோகாப்பியாச பாடவத் தானே உண்டானபோது சித்தம், நிருத்தமா யுபராமத்தை யடைபுமோ, ஹிகலரத் திபோலும், காயந்த சிலமேஷிட்ட சலம்போலும், உபசாந்தி யடையுமோ, விருத்தியில்லாமற் சத்துவவிருத்தி நிரோதருபத்தாற் பரிணமத்தை யடையா நிற்குமோ; எது பரிணமிக்கும்போது இரஜ தமங்களான் மறைபடாத சுத்தசத்துவ மாத்திராய் அந்தக்கரணத்தானே

தீயிக்குச் சைதன்ய அகண்டானந்த கணத்தை யறியுப்
 பற்றவனுப், அவ்வான்மாவின்கண்ணே மகிழ்ச்சியுறும், அவ்
 துக்கரண பரிணாமத்தை யோகமென்றறிந்து கொள்க,
 ர்பதாகத் தொடங்கி யநேகஞ் சிறப்புகளானே, எச்சித்தர
 னை விசேடங்கூறப்பெற்றதோ, அச்சித்தவிருத்தி நிரோ
 னை சித்தவிருத்தியைச் சர்வதுக்க விரோதித் தன்மை
 னே துக்கவியோகமாயேயிருந்தேயும், வியோக சப்தார்க
 பினும், விரோதிலக்ஷணையினாலே யோகசப்தவாச்சிபமாக
 னர்ந்து கொள்க; யோகசப்த அனுசாரத்தால் யாதாவ
 காரு சம்பந்தத்தைச் சாற்றுவதில்லையாம்; சம்பந்தம் உணர்த
 பெறுவதுமில்லையாம்; அவ்வாறே ஸ்ரீ பதஞ்சலி பகவானு
 டய சூத்திரமுமாம்:— யோகமென்பது சித்தவிருத்தி
 ரோதமாம். இத்தகைய யோகத்திற்கு யாது கொலுவமை
 மாலோ வெனின்? அதுவும் அம்மிருதியிலேயே காண
 மாம்:—இப்பரிசு பயில்கின்ற யோகிகாலிலாவிடத்து, மெய்ப்
 பரிசு நடுங்காத விளக்குப்போல் விளங்குமா, லெப்பொழு
 தங்கவனுணர் விவ்வுண்மையிலே சென்றிசையுமப்பொழுது
 மாநந்தத்தினையு மடைபுமால். நிருத்தசித்த விருத்தியை
 டைய அசம்பிரஞ்ஞாதரூப யோகத்தை முபன்றுகொண்
 றுக்கும் யோகியி னந்தக்கரணத்திற்கு அது உவமையாக
 யாகமறிந்தவரால் ஸ்மரிக்கப்பெறும், “யாதெனின், காற்
 லாவிடத்திலவைத்த பிரதீபம் சலனவேது விலாமையின்
 ளையாததேபோலு மென்பதே யுவமையாம், என்னுணர்க.
 ச்சலமாகவும் சத்துவ மிகுதியால் பிரகாசகமாகவும் இருக்
 கும் சித்தத்திற்கு நிச்சலமான தீபமே திருஷ்டாந்தமாம்.
 வ்வண்ணம் மகாபலத்தை யுடையது யோகமாதலினாலே
 வசியம். பயில்த்தக்கதே யாகும், கூறிய பலத்தையுடைய

யோகமானது சாஸ்திர ஆசார்ய வுபதேசங்களின் உண்மைத் துணிவானே பயிலத் தக்கதேயாகும், இத்துணைக் காலம் அனுட்டித்தும் யோகம் சித்திக்கவில்லை யிவ்வி யென்னே கஷ்டமென்னும், அனுதாபத்தி சித்தத்தால் இப் பிறப் பிலேனும் மறுபிறப்பிலேனும் அடைந்துவிடலாம் விரைவ தென் என்பதான தைரியத் தோடுகூடிய மனத்தினாலே பயிலத்தக்கதேயாம்.

மனம்போன் போக்கெல்லாம் போகாமல் நிறுவ அரு ளியதைப்போல் ஸ்ரீ பகவானும் அருளுவர் :—

வாங்கியைப் பொறிநின்ற மனத்தினை நீங்கிடாவகைநின் னுளிருத்தியே, தீங்கியாவையுஞ் சிந்தைசெயாமைபாம், பாங் கியாததுவேபயில் வாயரோ.

சித்தவிசேஷத்தை யுண்டாக்கும், ரூபசாதவிடய மத் தில் எவ்வெந்நிமித்த ரூபசாதியினின்றும் விசேஷப் நாட்ட மாய் மனஞ்செல்லுமோ சமாதி விரோதியாக விசேஷப் விருத்தியை யுண்டாக்குமோ, சித்தலய ஹேதுநித்ராசேஷ வெசுவசனம் சிரமரீதிமத்தியில் எவ்வெந் நிமித்தத்தானே அஸ்திரமாய் லயநாட்டமாய் மனஞ்செல்லுமோ சமாதி விரோதியாக நித்திரையெனப் பெயரிய லயவிருத்தியை யுண் டாக்குமோ அவ்வவ்விசேஷ நிமித்தத்தினின்றும் லயநிமித் தத்தினின்றும் இம்மனத்தை நியமனஞ்செய்து விருத்தியற் றதாக்கி, ஆனந்தகன ஆன்மாவிலே யேலயஞ்செய்க, விசேஷ ப்ப்படாதபடி, லயப்படாதபடி தடுக்கவேண்டும் இவ்விடயம் ஸ்ரீ கௌடபாதியவதன் விவரணங்களில் விரிவாம், வித்தர பயத்தால், விரித்திலேம் ; ஸ்ரீ கூடாரத்த திபிகையிலும் காணலாம்.

புதி வசியம் பகவானும் அருளிபுள்ளார். —எங்கே யெனினும் தோன்றுமிந்த மனத்தை முத்திச் சங்கேதத்தா லுக்கந்தன்னிற் கூட்டினன்றும்.

எந்தவெந்த வாதனைகளிதயத் தெழுந்தவையெல்லா மந்தவந்த விடத்தழிக்கிலதுவே மாயைக்கழிவாகு, முந்து யோகபேதமென மொழிந்தவிரு வாதனைவிட்டு, வந்தபாவா பாவங்கண் மாற்றிவிதற்ப மறமகிழ்வாய்.

எங்கேயெங்கே மனமோடி யினையோடுன்ன விழுந்தழு ந்து, மங்கேயங்கே நின்றெழுப்பி யகண்டவறிவி லடைவிப் பாய், எங்கேகதமதா யிவ்வாறு சாதித்துளமா மதகரியை, வெங்கேத மறத்தனைத்தெல்லா விசாரத்தாலும் விடனை வாம்.

விசாரமாவது: —எதுபயனுந்நிற்கங்கித் தண்டியான் செய்கின்றேன், முதுவிசாரத்தின்மக்க முதன்மையோர்க் குளமொன்றில்லை, யதிகமாழுடிவில் சித்துக்கற்பமா நிலை யென்னெஞ்சில், விதியதாடினதோ யானை வில்வக்காய் புகுத் துண்டோ.

தசையில் புகாங்குட்டத் தலைமட்டும் வெவ்வே ருய்ந்து மிசைவுறபானங்கில்லை யானெனு நிலையெங்குண் டோ, திசையெலாம் விழுங்கிமேலாஞ் சித்ததாய்க்காண்ப தின்றி, யசைவறவெங்குந்தான மென்றுலக னைத்துங்காண் கேன்.

உயர்வுறு மதற்குநாடி கற்பனை யொருமை பன்மை, வியன்மகத்தனு வென்றோதும் விதமுறுகுறிகள் காணே, னியலறிவாதலாலே யான்காணு மென்பானியே, துயர்தரு மெதுவாகுத் தோன்றனை பேதைநெஞ்சே.

முதுவிவே கத்தாற்போத மொயம்பிண வந்தவுன்னைக்,
கதுமெனக் கொல்லாநின்றேன் காணுதி கவலைநஞ்சே,
யிதுதசை யிதுபுண்ணீர் தென்பிவை யுளவுயிர்ப்பாய்ப்,
பொதுளியு வாதமிங்கே யகமெனல் பொருந்திற்றெங்கே.

தசைகளவே றுதிரம்வேறு தடிபென்பு வேறுமெய்யி,
லசைவுவே றறிவுவேறு வகமெனல் பொருந்திற்றெங்கே,
விசைவிழி யிதுதோலீது வியன்செவி யிதுமுகச்சிது, பசை
வுறுநாகிதிங்கே யகமெனல் பயின்றதெங்கே.

அகமென லெங்குமாகு மற்பமிங் ககமன்றாகு, நிகழமிந்
நல்லநோக்கே நோக்கயனெறி வேறில்லைப், புகரில்சின்மயனா
மென்னைப் போதமில் தூர்த்தநெஞ்சே மிகவருத்தி னையான்
கன்றை வனசநெநாய் வெருட்டுமாபோல.

தெய்வயோ கத்தாவின்று தேறினன்சொ ரூபச்செம்
பொற், கைவழிகவரஞ் ஞானக்கள்வன்மீண் டிவனைச்சேரே,
னைவழிப் பொறிகளொன்று வாதனையற்றிருந்துந், தைவரு
புறனிற்றத்தம் பொறிகளிற்றுவாநின்ற.

வாதனை பொலன்கட்கெல்லா னன்னுகாரணமன்றாகு,
பாதலாற் பூர்க்கமான வைப்பொறி ஷீவிரநெஞ்சி, நேதவா
தனைகண்மாற்றிக் கருமங்களெல்லாஞ்செய்வீர், வேதனைத்
துன்பமொன்றுங் கிஞ்சினுமேவா தென்றும்.

கூடுசெபுந்தம்வாயி னூலாற்பொன்றுங் கோசகார்க்கிரு
மிக்கூட்டம்போல, வோடுபொல னெனுஞ்சிசுக்காள்மயலால்
வீணே யுலர்ந்திடுவீர் புலனெல்லா முறைபுளான, நீடுமன
னையொடுங்கிப் பொலன்களோடு நீவேற்றாத்தும் தத்து
வத்தைநேரே, நாடுதிபற்றற்றென்றாய் முத்தியானுஞானவடி
வினைநிலையாய் நன்னுவையே.

(அ - கை) இவ்வண்ணம் அனுட்டிக்கப்பெற்ற யோகத் தினது பலத்தை யருளல் :—

சு. ஊவம் கூவபுநு ஸஹாயோயீ வராஃ நிவபூதி
பூஹதி, விஸுவிஹிஜிந தூநம் விஸூவ ஸூ தூநீக்ஷதெ.

க. இந்தவண்ண மெஞ்ஞான்று மியற்றியே, யந்தமில்
பதமியோகியடைகுவா, நந்தனை விசுவத்தினிலாந்தனிற், பந்
தமாம் விசுவத்தினைப் பார்ப்பனல்.

வி. ஈவம்யோகி = கூறிய வகையானே ஆதரவுற்ற
யோகியானவன், சதா = நித்தியம், குர்வந் = யோகநிட்டை
புரிந்து, பராம்நிர்வருதம் = திரதசய அகசம்பத்தை, இஃதிவ
னுக்கு மேலாந் சம்பத்திஃதிவனுக்கு மேலாம்யோகம் இஃ
திவனுக்கு மேலாமின்பம், என்னுந் சாஸ்திரப் பிரசித்த
மான அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியவஸ்தையை யோகியானவன்,
ருச்சதி = அடைவன இவ்வண்ணம் முக்கிய யோகபலத்தை
யருளி விசேஷப சம்பிரஞ்ஞாத அவஸ்தைகளில் அவனுக்
கவாந்தரபலத்தைக் காட்டியருளல் :—விசுவஸ்மிந் நிஜ்மாத்
மானமீக்ஷதே = உலகத்தில் தனது ஆன்மாவைப் பார்ப்பன்,
அவ்வாறே சாமகானத்திற் கூறப்பெற்றுளது :—அகமன்
னம் அகமன்னுதோ அகமசுலோககிருத் யாவும் என்னால்
வியாபிக்கப்பெற்றதாம் என்று காண்பன் என்பது கருத்
தாம். விசுவஞ்ச சுவாத்மீக்ஷதே = விசுவத்தையும் தன்பாற்
காண்பின் ; எனக்கவாந்தருளியுதைத் தாத்பாவ்ய அபிப்
பிராயத்தினுதைல் கிருகீத்ரு சமமாயேனும் என்னும் அபிப்
பிராயத்தினுதைல் சநந, சநந நியன்னும் சுலோக வியாக்
கியானப் பிரகாரமாக வுணர்ந்துகொள்க.

(அ) (கை) இவ்விதமாய் போகத்திற்கு அவ்விதப் பலத் தன்மையைக் காட்டியருளல் :—

சு. யோமெநயொரோ, உடுபெதிதகுடுவெறி ஸ்ரீரோ
ஈராசு, ஓவாயுரிநகுடாதி தடுஹ், ரோஸநததுஜெசு. ||

க. யாவனென்னை யடைந்திடும் போகத்தா, லாவலா
லடைவே னவன் றன்னையான், மேவவே விடுவிப்பன வுனையா,
னேவிடேனவ னென்னையுமே விடான்.

வி. துவைதவாதிகளையாய் சாங்கியரும் போகியரும்,
அத்தியந்தம் நிபுணர்களே யாயினும், துவம்பதார்த்த மாத்
திரம் அறிபவராய் முறைமுத்தி மாத்நிரத்தை யடைவார்,
பிரஹ்மாத்ம் அபேதபோத அபிவிநங்கியமாய் இங்கே புண்
டாம் முத்தியை யடைந்திடார் என்னுமிதனை யருளல் :—
யோகேந=யோகத்தினாலே, யோ=யாவன், மாம்=என்னை
உபைதி=அடைவதிலே, தம்=அவனை, உமைம்=அடை
வேன், அகம்=யான், ஆதாத்=ஆதரவுடன்; சிரௌத்
யோகத்தினாலே எந்த யோகியானவன்.

“கரணத்திற் றூலமிட்டுக் கரணத்தைக் காரணத்திற்,
கரணகாரண மிலாதிற் காரணம்தனையிட்டு, புரணமாடும்திக
ளிந்த விதம்திற் புருத்திமேலாம், சரணைத்தயிங்குநல்ல சர
ணை வடைகுவாரோ.

என்று புராணம் புகன்ற முறைபாய், சத்தியஞான்
அநந்த ஆனந்த ரூபமாய் வென்னை யடைவன், நதி சமுத்தி
ரம்போலும் நவிலப்பெறுகின்றதாவென் ? அங்ஙனமன் னோ
கேட்கப்பெறுகின்றது :—

பாடுபேருருவ் மானும் மற்றநீதப் பரமனமாய்விடுந்

யார்மே, லோமோமெல்லா முத்தி. புக்கொன்றா புருஷுபே.
ரொழியுமாபோல.

ஓடாநின்ற ஸ்ரீ கங்காதிருதிகள் கடலடைந்து நாமருப
ங்களைவிட்டு அவிசேட வடிவுடைமையை யடைவனபோல,
அவித்தையாலாக்கப்பெற்ற நாமருபங்களை விடுத்தவனாகி
யறிஞன், முன்மொழிந்த அக்ஷரமாகிய பரத்தினின்றும் சுச்
சிதானந்த பரமாகிய திவ்யபுருடனை யினிதடைவன் என்ப
தாம். எனின்? அற்றன்றும், என்றருள், தம் உபைமியகம்
ஆதராத் = ஆவலாலடைவேன் அவன் நன்னையான், துவம்
அர்த்தம் ததர்த்தத்தைப் புகுவதேபோலத் ததர்த்தமும்
துவம் அர்த்தத்தைப் புகும், இதனானே யறிஞனுபவம்
யானே மேலும் யானே கீழும் என்பதாயாக ஆன்மா
விற்கு எல்லாவடிவமு முடையதார் தன்மையைக் கவர்வ
தாகும், ஆதிபதத்தானே.

புகலுமுப் பதத்திற்போகம் போக்கியும் புகிப்பானேநா,
னிகமுழிக் தனைக்குஞ்சுரன்றாய் நின்றதம் சொருபனேநா,
னிகமுவுதென் பாலென்பா நிறபுதுநிறப்ப தென்பான், சக
லமு மாதலாலே தற்பரம் பொருளாகின்றேன்.

அணுவினுக கணுவுநானே யப்படி மகத்துநானே,
துணியிலெப் பொருளுநானே சேர்தியுட் சேதிநானே,
பணிவுறத் தகுவேனானே பழையனும் புருடனானே, யினை
தனக்கில்லாவிச னாகியவன்புநானே.

கண் ணுஞ்செவியு மின்றியுடிக் காணக்கேட்கக் கடவே
னான், பண்ணுந் தொழி மெல்லரிமஸ்ஸேன் பாணிபாதமில்
லெனினுட் மெண்ணுங்கடந்த விடமிங்கே யிருந்துஞ்செல்

வனு னொருவர்க், கொண் ணும்படியன் றெனையுணர் வெல்லா முணருகின்றேனான்.

ஒதுவேதம்பலவா லு மோதியுணரப் படுவேனான், வேத வேதார்தப் பொருள் களெல்லாம் விளங்கவறிவேனான், ிது நன்றும்வினை மரணஞ்செனநந் தேகேந்தியம்புந்தி, பூத மைந்துமின்றி யகமிதமாய் நானேபுசிக்கின்றேன்.

சிறப்புடைய தேசவடிவிற் றிகழ்தலானு, ணறித்தவடி வாலு மெறியாவடிவிலு, நிறத்தசடரானவடிவாக நிகழ் கின்றே, ணிறத்தலிலான பரமீசனவனியானே.

எனையொழிய வொன்றுமிலை யெலாமென துருவென்று நிகழ்வதோ, ரனுபவம்வந்து வினையுமே லழிவுளதன்றி யம் லமா, யினிதுறநெஞ்சி லுறைவதாயில துளதன்றி யெதுவுமர், யனிய மிறந்த பிரமமா யறிவுரு வொன்றையுடையுமே.

என்னுங் கைவல்லிய வுபநிடதார்த்தத்தையுங் கவரலாம். ஒரு போதாலங்கட்டி நீர்த்தன்மையானே கண்டது மீண்டு மதனையே யாலங்கட்டித் தன்மையானே கவர்து நீரேயிது என எண்ணுவதே போலும் என்றணர்க. சுருதியோதுவம் பதார்த்தசத்தி மாதிரிபடும்ஆம், பேதபரமன்று தத்துவமசி யென்பதே போலும், இவ்வத்தியந்த அபேத ஞானத்தி னானே யென்னெனியருளல்:—தம்=யோகியாதிய துவம் அர்த்தத்தை, அகம் = ததார்த்தமாகிய யான், பிரத்தியக்க பேதமாகக் கவரப்பெற்றவனாகி, மோசயாமி=சமுசாரபந்த னத்தினின்றும் முத்தனாகுவேன் அசம்பிரஞ்ஞாதத்தை யுடைய சமாதிபவத்தையிலேயே விடுவிப்பிரோஷனில் இன் றென்றருளல் நமுஞ்சாழி=கிடேன், அவனுக்கொருபோது

மே நீக்க முண்டாகமாட்டாதாம், ஒருபோது தகத்தமரிய
 பேதஜனக அஞ்ஞானமானது மீண்டுண்டாகாமையின்;
 அற்றேல் துவம் அர்த்தமே பூர்வபோகவாசனையால் ததர்த்
 தத்தை விட்டுவிடலாமேயெனின் அற்றன்றென்றருளல்:—
 மாம்சநத்யஜேத்=அவன் என்னையுமேவிடான், போத
 மடைந்தயோகியானவன் மீண்டும் மயலையடையான், தத்
 துவ பக்ஷபாதமும் புத்திக்கு இயற்கையாம், பாகியரும்
 இதுபற்றிப்பகர்வர்:—நிருபத்திரவபூதார்த்த வியற்கைக்கு
 விபர்யயங்கனினுலே போதமாகாதாம் பாதமாகாதாம்,
 பலமுடைமையிலும் புத்திக்குத்தற்பக்ஷபாத மிருத்தலின்;
 என்பதாம், மயலினாதியே யாயினும் ஒருபோதுனதாம்
 ஞானத்தினுலே சமூலங்கெடும், அவ்வாறே சுருதியும்
 அறைகின்றது:—எப்போது மிலங்குவதாம் எப்போது
 மேகரூபமாம், தன்வடிவத்தாலிப்பிரஹ்மலோகம், பிரஹ்ம
 வடிவ அவேதயலோகம் சுவப்பிரகாச சித்தேகரூபமாம்,
 விருத்திஞ்ஞானிமனத்தையுடைய அகல்மஷ விக்ஷேபஞ்ஞானிய
 லய ஞ்ஞானியுத்தையுடைய பிரத்தியக்கபின்ன பிரஹ்மபாவத்
 தையுற்ற யோகியை உத்தமமான நிரதிசய சுகமடையும்,
 சுகலகாமங்களையும் விட்டுத் தன்னையே தியானித்துக்
 கொண்டிருக்கும் போகி சமுசாரகாரணமாகிய புண்ணிய
 பாவரகிதனாகி அநாயாசமாகப் பிரஹ்மசம்பந்தி அவை
 ஷயிசுகசத்தை, திரிவிதபரிச்சேதரகிதமான சுகத்தை,
 அனுபவிப்பன். அற்றேல் எங்ஙனம் யோகத்தினுலே ஆத்
 தியந்திக சுகவடைவாம், அதற்குத் தத்துவமசியாதி வேதா
 ந்த மகாவாக்கியார்த்த ஞானைக பலத்தன்மையுண்மையின்
 எனின்? உண்மையே, அவ்வாயிலாக வாயதேயாரம் யோகத்
 திற்கு அப்பயனுடைமை, அதனைக்காட்டுவாம், யோகத்

தோடுற்று அதிநீர்மலமடைந்த மனத்தினையுடைய யோகியானவன், தன்னை அவித்தையால் ஆக்கப்பெற்ற தேகாதி பரிச்சேத சூனியமாகப் பிரமாதி ஸ்தாவராந்த சகலசுரீரங்கனிலும் இடங்கொடுக்குமதிஷ்டானமாக விருப்பதாகவும், அவ்வாறே பிரமாதி சருவப்பிராணிகளும் அத்தியஸ்தமாகத் தன்னிடத்திலிருப்பதாகவும் காண்பன், என்னை, சருவப் பிரபஞ்சங்களிலும் சமமாய் நிர்விசேஷப் பிரஹ்மத்தையே காண்டலின், இதனானே ஈவாத்மகற்பித பிரஹ்மமாதி ஸ்தாவராந்த ஜகத்திற் றெடர்ந்த கேவல சின்மாத் திரூப சுத்த துவம்பதார்த்த ஞானங்காட்டப் பெற்ற தாம். இனிச் சுத்ததற்பதார்த்த ஞானத்தைக் காட்டுவாம்:—எந்த யோகியானவன் ஈசுவரனாகிய தற்பதப் பொருளாம் என்னை, மாயிகதேகாதி பரிச்சேத சூனியமாக எவ்விடத்திலும் சத்தூருபமாய்த் தொடர்ந்திருப்பதாகக் காண்பனோ, அவ்வாறே சகலப்பிரபஞ்சத்தையும் என்னிடத்தில் ஆரோபிதமாகக் காண்பனோ, அந்தப்பிரஹ்ம அத்வைததரிசிக்கு, ஈசுவரன் ஒருவன் என்னினும் பின்னாக விருக்கின்றான் என்பதாக, பரோக்ஷஞான விடயமாய் அகமாகேன், அவனையானதலின் அவனும் என்னினும் அன்னியமாய் அவனொருஜீவன் என்பதாக எனது பரோக்ஷஞான விஷயமாகான் யானே யவனாகலின், இதனை ஸ்ரீ பகவானே திருவாய்மலர்ந்தருளுவர்:—

இன்னவர் தங்களி லென்னொடும்வேறா, யுன்னலிலா மையின் ஞானியுயர்ந்தோன், அன்னவனல்ல நெனக்கவ னுக்கே, நன்னலம் வைப்பது நானும் நலத்தோய்.

ஶீதருஞானிபென் னுண்மையினுள்ளே ஶீயய்தலினு

லவஞ்ஞெனவேயா மாதலுமிங்ஙனனேக மெனச்சொல்,
காதலிற்ந்தபவங்கனிநூலாம். இருவருக்கும் ஓரான்மத்
தன்மைபுண்மையின், ஆன்மாவிற்கு வேறாய பிரியபதார்த்
தம் ஒன்றின்மையின், தனக்குத்தானே இதமாயிருத்தல்
கூறாமலே பெறலாம், இதனைப் பகவான் பாடியக்காரரும்
அருளுவர்:—இரண்டிற்கும் ஆன்மவொருமைபுண்மையின்
தான் றானே தனக்குப் பிரியமேயாம்.

வாக்கியார்த்த ஞானமிதுவாம்:—சர்வபூதங்களிலும்
அதிஷ்டானமாயிருக்கும் பரமேசுவரனாகிய என்னை—தற்
பத இலக்ஷியத்தைத் துவம்பத இலக்ஷிபத்தோடு ஒருமைப்
படுத்தி அகம் பிரஹ்மாஸ்மி யென்று சாக்ஷாத்கரிக்கும்
யோகி நித்தியமுக்க சொருப என்னிடத்திலேயே யிருப்
பன் சீவன்முத்தனும் கிருதகிருத்தியனும் ஆவன் அவனிடத்
தில் விதி நிஷேத சாஸ்திரம் பிரவர்த்திப்பதில்லை, எல்லா
வகையினும் நிகழ்ந்தபோதினும் லோகாதுக்கிரகப் பொரு
ட்டுக் கருமம்செய்தபோதினும் செய்பாதபோதினும்வே
றொருவகைபாற் செய்தபோதினும், கெடுதலேகிடையா
தாம், அருளவும் பெற்றுளது:— எக்குணங்கடந்த நெறியி
னில் நடப்பர் கெதுவிதியெது நிடேதமதாம். இப்பொருள்
கள் நிறைந்த ஸ்ரீபரமார்த்த தரிசனம்:—

தேவநெஞ்சினனாய்த் தன்செயலால், வேறுகண்டறி
யா மெய்யறிவினா, லூறிலிந்த வுடம்புடன்; வேறுபெற்,
நேறி நின்றவனே யின்பமெய்துவான்.

இழியாதிர்த யோகத்தை யென்றுந் தலைநின்றவ
னென்று, மழியாவின்பத்தினை யின்பத்தாலே யுடையும்து
கிற்க, வொழியா வெல்லாவுயிர்களுந் தன்னுள்ளே சாணு

மீவற்றுள்ளே, கழியாதெங்குந் தானின்ற பரிசுந் தெரியக் காணுமால்.

யாவனொருவனென்னை யெல்லாவுயிர்களுடையுமென் னிடையே, மேவெல்லாவுயிர்களையும் வேறுகாதே மெய் காண்பான், தேவர் பகைமுன் செகுத்தோனே யவன் யாதேனுஞ் செய்திடுனு, மாவவனாகின்றேன்யா, னது நீயேதுமையுறேல்.

இன்னவர் என உதாகரித்த செய்யுட்களின் அபிப் பிராயம்:—ஆர்த்தன் ஜிஞ்ஞாசு அர்த்தார்த்தி ஞானியென் பவருள் மேன்மையென்பாவனே யென்னின்? நால்வருள் றும் ஞானியே உயர்ந்தவன், எப்போது மென்னிட்டனா கியேயிருப்பன், இதனானே யம்முவரினும் இவன் சிறந்த வனே பாவன், என்னை, அம்முவருக்கும் சுவார்த்த சித்தி பரியந்தமே என்னிட்டத் தன்மையுண்மையின் சமயாந்த ரங்களினும் அவர்கட்குச் சிலபால் என்னிஷ்டையிருந்த போதினும், விசேஷபிரகிருதியால் விச்சேதமா'வதால் எப் போது மென்னிட்டையிருப்பதின்றும், எல்லாவற்றினும் விரக்தனாய் ஜிஞ்ஞாசுவாய்ச் சற்பிரேமபக்தனுள்ளவனு க்கு, எப்போதும் பகவத்நிஷ்டையுளதாம் என்றாலும் ஒரு என்னிடத்திலேயே அன்பிருப்பதில்லையாம், ஞானிக்கோ ஒரு என்னிடத்திலேயே அன்பு மிகுந்திருக்கும், ஜிஞ்ஞாசு விற்கோ தான் விரும்பிய ஞானத்தின் சாதனமாக என்னி டத்தில் அன்பிருக்குமென்பதால் அவனுக்கு ஏகபக்தித்வ மிலதாம், நிட்காமப்பிரேமபக்தனுக்கு ஏகபக்தித்வ மிருந்த போதினும், ஞானிக்கு யான் பிரியனாயிருக்கும் வண்ணம் சர்வஞ்ஞாய்ச் சர்வீசக்திமானாயுள்ள வென்னாலும் கூற

முடியாததேயாகும், வெட்ட வெளியேயாம்து உலகத்திலும் வேதத்திலும், ஆன்மாவே யெல்லாருக்கும் நிருபாதிகப் பிரேமவிடயமென்பது, சுருதியுமுளது:—ஹேமைத்திரேயி! ஜாயையின் காழப்பொருட்டு ஜாயை பிரியமென்பதில்லையாம், ஆன்மாவின் காழப்பொருட்டோ இவையாவும் பிரியமாம் ஞானிகட் கான்மாவே யான், அது அகம் பிரஹ்மாஸ்தியென ஆன்மாவையே புணர்ந்தது, எனச் சுவான்மத்தன்மையானே அவனால் அடையப்பெறுதலாதலின், அவ்வாறே, அந்த ஞானியும் எனக்கு மிகப்பிரியனவன், என்னுன்மத்தன்மையானே தன்னுன்மதரிசியாமவனுக்கும் என்னுற் றன்னுன்மத் தன்மையானே அடையப்பெறுதலார் தன்மைபுண்மையின், எவரெவ்வா றெனையடையுகிற்பாரோ அவரை யவ்வாறே யன்புசெய்வேனியான், என்பதேயெனது நிலைமையாம், எவர்கள் எவ்வகையானே எப்பல உத்தேசத்தோடும் பரமேசுரனாகிய அகில பலந்தருமென்னை, இனிது பற்றிடுவார்களோ, அப்பலங்கொடுத்தலானே யான் அவர்களை அனுக்கிரகிப்பேன் ஆகலின் திட்காமமாகப் பஜிப்பவர்கட்கு மோக்ஷத்தையும் சகாமமாகப் பஜிப்பவர்கட்கு ஐசுவர்யாதிகளையுமே கொடுக்கும் எனக்கு வைஷ்ணவியம் ஏற்படாதாம், எவ்வெத்தானியத்தை யுத்தேசித்து எவ்வெவ்விரையை நடுகின்றார்களோ அவர்கட்கு அவ்வவ்வாறே கொடுக்கும் பூமியேபோலும், ஆயின் என் ஆர்த்தாதிகள் உனக்குப் பிரியமல்லரோ, உன்மாயையைக் கடவாரோ வெனின்? இன்றும், ஆர்த்தாதிகளாகிய என்னுடைய பக்தர் எவருமே மகத்துக்களே யாவர்கள் முற்பிறப்பிற் செய்த புண்ணிய புஞ்சத் தன்மையால், அன்றாயினு என்னைப்பஜிக்கவே மாட்

டார்களன்றோ, ஆர்த்தன் ஆதியோரும் எனையொழிந்து
வேறு தேவதையைப் பஜிப்பவரும் காணப்பெறுதலின்,
ஆகலின் அவரியாவரும் எனக்குப் பிரியரேயாவர், என்
னன்பன் எவனும் எனக்கப்பிரியமாவதே கிடையாதாம்,
என்னை யடைந்தவர்களுள் எவனும் அழுத்தனாவதே கிடை
யாதாம், ஆயின் எங்ஙனம் ஞானிமாத்திரம் சிறந்தவன்
எனின், முன்மொழிந்த மூன்றுவிசேடணங்களுமென்க;
ஞானியானவன் மானேயாவன் ஆர்த்தாதிகளோ, என்ன
வர்கள் ஆவர்கள், இது ஒருமத அனுவாத மல்லவாம், மற்
றோர் சர்வஞ்ஞாகிய சருவதேசிகர்க்கட்கும் தேசிகனாகிய
என்னுடை துணிபாம், ஞானி யெப்போதும் யானாகவே
ஒருமைப்பெற்றிருப்பன், பரமேசுரனாகிய என்னையே உத்
தமோத்தமமாக அடையத்தக்க பலமென்று பற்றியிருப்
பன் வேறொருபலனையுமேகருதான், இதுவே யென்னேக
பக்தியாம்.

16

(அ-கை) இவ்வாறாய் யேரீகியினுடைய தற்பரசாக்ஷி
கங்களாய் இலக்கணங்களை அருளல்:—

சு. ஸுவெஷ்டஃவெதரொவெஷ சுஷ்டியிதொவெஷ
ஸஃஸுஷி, சுஷ்டஸாஜெநஹஃதாநி ஸவபுஷம் ஶாஃவ
வெதியஃ

ஜீவநுக்ஷஃ ஸயொமீநுஃ சுஷவஃ ஶிஸஃஸித்
ஸஹாஜீநாஃவ ஷவாநாஃ ஸவீநுஃ ஸூதமத்யயே.

க. இன்பினிற்றுயீரி லிதரத்தில் வெறுப்பி லிரும்பசி
மகிழ்வழற்சியினில், ஒன்பதன் நனக்கொத் தேவற்றை

மெனையு முணர்பவ னுலகெலாமுறைந்த, அன்பவன் சீவன் முத்த யோகீந்தரன் அரிதினி லென்னிலே யமைவோன், வன்புரமாதி தேவர்க்கு மெவர்க்கும் வந்தியன் றிரியுலக திலே.

வி. சுகே=அனுக்லமென்றறிவ்தில் துக்கே=பிரதி கூலமென்றறிவதில், இதரே=அநுபயவேதநீயத்தில், துக் கஞ்ச இதரஞ்ச வெனச் சமாஹார துவந்துவசமாசமாம் துக்கேதரம், அதன்கண், இம்மூன்றில், சம:=ஒப்போன், இதரத்திற்போலச் சுகத்திலும் துக்கத்திலும் கொள்ளுந் தள்ளும் வேட்கையின்மையன், த்வேஷே=தன்பாற் பரனு ண்டாக்கும் போதாம் வெறுப்பில், க்ஷாதி=பசி வறும் போதில், தோஷே=அயலானுற்றும் மகிழ்ச்சியில், த்ரு ஷி=தாகமாம்போதில், ஒப்போன், இச்சித்த விகார ஹேதுக்களில் நிர்விகாரன், இதனானே, பூதானி=பையிற் பிறப்பன முட்டையிற் பிறப்பன வேர்வையிற் பிறப்பன பூப்பிளந்து பிறப்பனவற்றை, ஆத்மசாம்யேநய:வேத்தி= தனக்கொப்புபாக யாவன் உணர்வனோ, துக்கம் எனக்கு வேண்டாம் என்பதுபோலவே தனக்குத் துக்காபாவத்தை விழைபவன் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் இம்சையின் மையை எவனுணர்வனோ, மாஞ்ச சர்வகம்ய: வேத்தி= சுகல பூதங்களிலும் புகுந்திருக்கும் ச்ருவான்மாவாகிய என்னையும் யாவன் பிரத்தியக்கனன் யமனத்தனையே சுயம் யாவன் உணர்வனோ சஜீவன்முக்த: =அவன் ஜீவன்முக்த னாவன். அவன் சருவசாகியதரிசியாதலின் யோகீந்தர: = எல்லா யோகிகட்கும் இந்திரனாவன் மேன்மையனாவன், ஜீவன்முக்த: =சதேகனாயினும் விதேகனையாவன், அவ் வாறே க்ருதியு மறைகின்றது:—எஞ்ஞான்று சமஸ்த

காமங்களும் விடுபடுமோ ஆன்மகாமனாய பிரஹ்மவித்திற்கு மூலத்தோடும் கெடுமோ எவ்விகாழுத்திரார்த்தங்கள்— புத்திரவித்தலோக ஏஷணைகள், இவ்னது மதியிற் பற்றிக் கொண்டிருந்தனவோ, அஞ்ஞான்று மர்த்தியன் மரண தருமவானுயிருந்தும் மூலத்தோடுங் காமமெல்லா மேலின் அமிருதனையாவன், அநாத்மவிடய காமங்கள் அவித்யா வடிவ மிருத்தியுக்கள் என்றதாயிற்று; எனவே மிருத்தியு விநோகமாகவே யறிஞன் ஜீவித்துக்கொண்டேய் மிருதனாகின்றான், இத்தேகத்திலிருந்து கொண்டே பிரஹ்மத்தை யயில்வன்—பிரஹ்மபாவ மோக்ஷத்தைபடைவன், ஆகலின் மோக்ஷம் தேசாந்தரகமனாதியை யபேக்ஷிப்பதில்லை, அதனால் அறிஞன் பிராணான்கள் கிளம்புவதில்லை யாம், இருந்தபடியிருந்தே தமது காரண புருடனிடத்தில் இனிதுவிலய மடைகின்றனவாம், ஈண்டே சர்வான்மாவாயிருந்தே மீண்டும் முன்போலத் தேகித்தன்மையைச் சமுசாரித்தன்மையை எங்ஙனம் அடையாமலிருப்பான் எனின் னுதலுதும்கேட்டி! ஆண்டிது திருஷ்டாந்தமாம், எங்ஙனம் உல்கிற் சர்ப்பத்தின் சட்டைவல்மீகாதியில், மிருதமாய் அனான்மபாவத்தானே யரவால் விடப்பெற்றதாய் நிகழாநிற்குமோ, அங்ஙனமே, இத்தேகம் சர்ப்பத்தானிய முக்தனால் அநான்மபாவமாக விடப்பெற்றதாய் மிருதம்போல நிகழும், முத்தனே சர்வான்ம பூதனாய்ச் சர்ப்பம்போல ஆண்டே நிகழினும் அசரீரனையாவன் முன்போல மீண்டுஞ் சசரீரனாகான், காமகர்மப் பிடியுத்த சரீராத்மபாவத்தினாலன்றோ முன்னர்ச் சசரீரனும் மர்த்தியனுமாயினான், அஃதிஷ்டமயினிப்போது அசரீரன் ஆகலினுனை அமிருதனே யாவன் என்பதாம். கண்ணுளனேனும் கண்ணிலன்

போல்வன் வாக்குளனேனும் வாக்கிலன்போல்வன் மன
முளனேனும் மனமிலன்போல்வன் என்பதாம், ஸ்ரீமத்
பாசுவதத்தின்கண்ணும் இது கூறப்பெற்றுளதாம்:—சாற்
றியகுணமுமாக்கையு மனமுந் தானல்வென்பதை யறிந்
தாற், போற்றிய வாக்கையுடனிருப்பதுவும் போவது மறிந்
திடயாகி, யேற்ற்தம்புய மேற்றுதில் கழிவதுவு மிருப்பதும்
வெண்ணஹைருகி, மாற்றருமதத்தி னறிந்திடாதொழுகு
மாக்களைப் போலுவர்மாதோ, ஈண்டேதுவை யருளல்:—
கேவலம்=விருத்தியந்தரரகிதனாகி, மயி=அகண்டைகரச
என்னிடத்தில், சமஸ்தித:—முடிவு பேறுடையவனாவன்,
இதனானே சஜகதர்யே=அவன் முவுலகத்திலும், பிரஹ்
மாதேனுஞ் சதேவாராம்=பிரஹ்மாதிகளானும் தேவதைக
ளானும், சகாரத்தால் இதரயோகிகளாகிய சகசரகவசிஷ்ட
வாமதேவாதிகளாலும் வந்தய: ஸ்யாத்=துதிக்கப் பெறு
பவனாவன். ஈண்டு யோகவாசிஷ்டத்தில் ஏழு பூமிகள்
கூறப்பெற்றுளவாம்:—

ஞானபூமியை முடிவில் பேதமாகநிலுவர் வந்திய
ரவற்றினமக்குநல்ல, தானவிலையிவை யறிதன் ஞானமாகு
மறிந்த விவற்றந்தமே யழிவில்வீடா, மானமுறு சுபம்
விரும்பல் விசாரமெய்தன் மனஞ்சிறுக ளுண்மையிலே
மன்னிநின்றல், லீனமறு சங்கற்பமறல் பதார்த்த வெண்ண
மறுத்திட ஹரியமிவையேழாகும்..

இவற்றுட் சுபேச்சை விவேகைவராக்கிய பூர்விகை,
திவிரி முமுக்ஷு, விசாரணை வேதாந்த சிரவண மனஞத்
மிகை, தனுமானசை நிதித்தியாசினம், சத்துவாபத்தி அகம்
பிரஹ்மாஸ்மியென வித்தியா விருத்திலாபநான்குவதாம்,

யோகபல பூமியாம், இதன்கண்ணே யோகி பிரஹ்மித்
 தெனப்பெறுவன், அசம்ஸக்தியாதிகள் “நிருவிதற்பசமாதி
 யினது அவாந்தர பேதங்கனையாம், யோகி சுயமே எழுந்
 திருக்கும் அந்தயோகபூமி அசம் சக்தியெனப் பெயரிய
 ஐந்தாவதாம், இதன்கண்ணி யோகி பிரஹ்மவித்வரனெ
 னப் பெறுவன், எதன் கண்ணே பரபோதிதனாகவே எழுந்
 திருப்பானோ அது பதார்த்தாபாவ நீயென்னும் ஆளுவ
 தாம்; அதனால் பிரஹ்மவித்துவரியான் என வியம்பப்
 பெறுவன், எதனினின்றும் தன்னானேனும் அன்னியனா
 னேனும் எழுந்திருக்கவில்லையோ அது துரியகையென்னும்
 ஏழாவது யோகபூமியாம், இதன்கண்ணே யோகியானவன்
 “இவ்வறிஞனோ ஆன்மாவின் அபலாக ஒன்றையும் பாரான்
 ஒன்றையுங் கெடான் ஒன்றையுமறியான், ஆகலின் ஒன்றை
 யும் பேசான், மேலும் தன்னிலேயே கிரியப்பன் அன்றி
 மனைவி மக்களாதிகறிற் கிரியான், தன்னிலேயே இரம்பி
 பன், கிரீடை பாகியசாதன சாபேபைக்ஷயுடையதாம் பிரி
 தியோ சாதனாபேபைக்ஷயற்றதாம், பாகியவிடீயப் பிரிதி
 மாத்திர மென்பது விசேடமாம், ஞானத்தியான வைராக்
 கியாதி கிரியையை யுடையவன், என்னுமிவன் எல்லாப்
 பிரஹ்மவித்துக்களுள்ளும் மிகுநிக மேன்மையன் ஆவன்”
 என்னும் சுருதியினாலே பிரஹ்ம வித்துவரிஷ்ட னெனப்
 பெறுவன், இவனே சுண்டு யோகித்திர பதத்தானே கவ
 ரப்பெறுவன். பூமிகளின் விரிவுரை ஸ்ரீ வீரகேசரத்தாட்
 கான்க, இதனை ஸ்ரீ பகவானு ஸ்ருளுவர்:—.

இடரானதுகா னின்பந்தான் யாவர்க்கேனு மாயிடு
 மேற், பட்டாசின் றவைதானு முழுவான் பரமயோகியென்
 பான், ஸ்டாராகின்ற வசுவேலைய் துணிரியென்று துழா

யலங்க, டடரானின்ற நெடுமுடியோ நருளிச்செய்ய வூவ
னுரைப்பான்.

கைம்மாறில்லாதன செய்வான் காதற்றேழன் கடும்
பகைஞன், விம்மாத்தேவர்க்கு மொத்திருப்பான் வேண்டப்
படுவான் வேண்டாதா, னம்மாமறை நூனெறி புரிவா
னாகாதன வாக்கிடுவானென், நிம்மாதுடவ ரனைவருக்கு
மொப்பான் யோகியெனப்படுவான்.

தத்துவ ஞானமே ஞாசவாசனா கூடியங்களின் ஏக
காலப் பயிற்சியாற் கண்கண்ட துக்கநிவிருத்தி வாயிலாய
ஜீவன்முக்திச் சுகத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு நுகர்வினை
வயத்தால், சமாதியினின்றும் எழுந்திடில், தன்னை யொத்
தெல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும், சுகமேனும் துக்க
மேனும் சமமாக யாவன் காண்பனோ தனக்கனிட்டம் எங்
ஙனம் சம்பாதிப்பானோ அங்ஙனம் அயலானுக்கும், துவேஷ
குனியத்தன்மை யுண்மையின், இங்ஙனம் தனக்கேபோலப்
பரனுக்கும்ஷ்டம் யாவன் சம்பாதிப்பனோ, இராக குனி
யத்தன்மை யுண்மையின், அவ்வியோகி மேன்மை மிக்கவ
னாவனென்பது திருவுளச் சம்மதம், பொருளால் இவனி
னும் அன்னிய யோகி கேவலந் தத்துவஞான மாத்திர
வான்மனோ ஞாசவாசனா கூடியரகிதன் ஜீவன்முக்திசுகத்தை
யறியான், விக்ஷிப்த சித்தத்தானே திருஷ்ட துக்கம் அனுப
வித்துக்கொண்டுடல் விழும்போது கைவல்ய பாக்யபரமன்
எனப்பெறுவன்: ஆகையினால், தத்துவஞான வாசனா கூடிய
மனோ ஞாசங்களி னப்பியாசம் அவசியம் விதேயமேயாம்.
அதனப்பியாசப் பிரகாரமோ ஸ்ரீ ஞானவாசிஷ்ட ஜீவன்
முக்திப் பிரகாரனாதிகளில் விஸ்தாரமாம், சுருக்கமாகச்

சிறிதுகாட்டுவாம் :—இவ் வெல்லாத்துவைதக் கூட்டமும்
அத்விதீய சிதானந்த ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பித்தமாம்,
ஆன்மாவொன்றே பரமார்த்தமாம், அதுவே யானென்
னும் ஞானம் தத்துவஞானமாம், விளக்குச் சுவாலீப்
பரம்பரைபோலும் விருத்தி சந்தர்னவடிவத்தானே நிரந்
தரம், பரிணமித்துக் கொண்டிருக்கும் மனத்துக்கு, விரு
த்தி ரூபபரிணாமத்தியாகத்தானே நிரோதாகார பரிணாமம்
மனோநாசமாம் முன்பின் ஞாய்ச்சியின்றித் திடரென்
றுண்டாகா நின்றகுரோதாதி விருத்திவிசேட காரணம்
சித்தத்துள்ள சமஸ்காரம் வாசனையாம், முன்முன் அப்பி
யாசத்தானே சித்தத்தில் வாசிக்கப் பெறுதலின், அதனது
க்ஷயமென்பது விவேகஜன்ய சித்தப்பிரசமவாசனா தாட்டி
யத்தானே வெளிநிமித்த மிருந்தபோதினும் குரோதாதி
யுண்டாகாமையாம்; இந்தத் தத்துவஞான மனோநாசவா
சனா க்ஷயங்கள் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமடைந்தன
வாம், அங்ஙனமன்றோ :—தத்துவஞான முண்டாகிய வழி
பொய்மய வுலகில் முயற்கோடு மூதலவற்றிற் போலும் பய
னின்மையின் மதிவிருத்தி யெழாமையின் விறகிலாத்தீயே
போலும் மனமழியும், மனமழியவே சமஸ்காரத்தைக்
கிளப்பும் வெளிநிமித்தம் தோற்றதொழியவே வாசனை
கெடும் வாசனை கெடவே காரணமின்மையின் குரோதாதி
விருத்தியுண்டாகாமையின் மனங்கெடும், மனங்கெடவே
சமதமாதி சம்பத்தியால் ஞானமுதிக்கும், இங்ஙனந் தத்
துவ ஞானமுண்டாகவே இராகத்துவேஷாதி ரூபவாசனை
கெடும், வாசனைகெடவே தடைபில்லாமையின், தத்துவ
ஞான உத்யமாமெனப் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமறி
யத்தக்கதாம், ஆகலின் இவை மூன்றும் ஒருங்குசேரப்

பயின்றனவே பயன்தரும் ஒவ்வொன்றாகப் பயிலிற் பயன் .
 றரா, காய்ப்ருப்போதனங்கள் சேர்ந்தனவே போஜனம் நிர்
 வாகம் செய்வதே போலும், சேர்ந்த இவற்றிற்கே பல நிர்
 வாகஞ் செய்யுந் தன்மை யுண்மையின், அவ்வப்பியாசமும்
 நெடுங்கால மனுட்டிக்கத் தக்கதாம், ஜன்மார்தர சதம்
 பயின்ற சம்சார் சந்ததியானது இராகவனே நெடுங்காலம்
 பயின்ற யோகத்தினுலன்றிக் கெடமாட்டா தெங்கும்
 எனக் கூறியிருத்தலின், ஈண்டு அப்பியாசத்தின் கண்ணும்
 பிரயோஜன அநுசாரமாக குணப்பிரதான பாவம் உள
 தாம், முமுகூஷுவாகிய புருடனுக்கும் விதேகமுக்தி ஜீவன்
 முக்தியென இரண்டு பிரயோஜனங்களுண்டு, அவற்றுள்
 விதேக முக்தியை விரும்பினவனுக்குத் தத்துவஞானம்
 முக்கியமாம் மனோநாசவாசனா க்ஷயங்கள் அமுக்கியங்க
 ளாம், ஜீவன் முக்தியை விரும்பினவனுக்கோ மனோநாச
 வாசனா க்ஷயங்கள் முக்கியங்களாம், தத்துவஞானம் அமுக்
 கியமாமென்பது விவேகம், ஆண்டு தத்துவஞானத்திற்கு
 சிரவணமன்ன நிதித்தியாசனங்கள் உபாயங்கள் என்பது
 வெளியேயாம், மனோநாசத்திற்கோ யோகாப்பியாசமாம்
 அதுவும் நிரூபிக்கப் பெற்றதாம், வாசனாக்ஷயத்திற்கோ
 பிரதிகூலவாசனையினுற் பாதனமாம் வாசனையும் இருவித
 மாம் மலினம் சுத்தம் என்பனவாம், பாகியார்தர பேதத்
 தால் மலினமும் இருவகையாம், வெளிவிடயத்தைப் பற்
 றியது பாகியமாம் அதுவும் லோகசாஸ்திர தேகவாசனாதி
 பேதத்தானே வெகுவிதமாம், உள்ளதோ காமக்குரோ
 தாதி அசுரசம்பத்து வடிவமானசமாம், சுத்தவாசனையோ
 தெய்வ சம்பத்தாம் சுத்தவாசனையினுலே மலின வாசனைக்
 •கெடுக்கத் தக்கதாம் விரிவோ ஆகரத்திற் சுண்டுகொள்க.

கைமாறின்றி நேயசம்பந்தமின்றி உபகரிப்பவன் சுகிருத்தெனப் பெறுவன், நேயோபகாரி மித்திரனாவன் காரணமின்றி அபகாரஞ் செய்பவன் சத்துருவாகும், விவாதிக்ஞம் இருவரையும் உபேக்ஷிப்பவன் உதாசீனனாவன், இருவருக்கும் இதத்தை விரும்புவவன் மத்தியஸ்தனாவன் உபகரிப்பவனிடத்திலும் அபகாரஞ் செய்பவன் துவேஷிப்பனாவன், சரீரசம்பந்தி பந்துவாவன், தருமசீலர்கள் சாதுக்களாவார்கள், பாபசீலர்கள் பாபிகளாவார்கள், இன்னோர்கனிடத்திலும் அன்னியர்களிடத்திலும் சமபுத்தியெவன் எத்தகையன் என்று ஆராயாத மதியையுடையவன் யோகாருடனாவன், எல்லா யோகிகளிலும் சிறந்தவனாவன் என்பதாம்,

ஆண்டு ஸ்ரீ ஞானவாசிட்டத்தில் கூறப்பெற்றதும் ஜீவன்முத்திப் பிரகரணதிகளில் ஸ்ரீ வித்யாரண்ய சுவாமிகளால் நிச்சயிக்கப்பெற்றதும் ஆய பிரமேயக் கூட்டத்தை முதலில் அதுசந்திக்கவேண்டும் :—சமாதி போகத்திற்கு ஏழு பூமிகளுண்டு அவற்றுள் நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகாதி வாயிலாய மோகேக்ஷச்சை முதற்பூமி, அதன்பின் ஞானாசாரியரை யடைந்து சிரவணமனனாதி வடிவ வேதாந்த விசாரம் இரண்டாம்பூமி, அதன்பின் நிதித்தியாசன அப்யாசத்தால் மனத்தின் ஒருமையானே சூக்ஷ்ம வஸ்துக் கிரகண யோக்கியதை மூன்றாம்பூமியாம், அதன்பின் வேதாந்த வாக்கியத்தால் அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் நான்காம்பூமியாம், அதன்பின் சங்கல்ப கச் சமாதியப்யாசத்தானே நிறுத்தப்பெற்ற மனத்தில் நிருவிகற்ப சமாதியவஸ்து ஐந்தாம்பூமியாம், அதன்பின் அதனப்யாச மிகுதியானே லீளகாலம் நிலைத்திருப்பதே.

ஆரூம்பூமியாம், அதன்பின் அதனது பரிபாகத்தானே எப்போதும் சொப்பிரகாச சிதானந்த ஏகரஸப் பிரஹ்மத் தின்கண் மிகவும் மூழ்கிக் கடலிடையிடப்பட்ட சூம்பம் போல் உள்ளும் வெளியும் நிறைந்திருத்தல் ஏழாம்பூமி யாம், இவற்றுள் முதற்பூமி மூன்றும் சாதனம் சாக்கிரத வஸ்தைபென்று சாற்றப்பெறும் நனாவிற்போல ஈண்டு துவைதப் பிரபஞ்ச உண்மைத்தோற்றம் உளதாதலின், நான்காவது பூமியோ பலம் சொப்பனாவஸ்தை பெனச் சொல்லப்பெறும், துவைதம் பாதிதமாயினும் கனாப்போல அதன்றோற்ற முண்மையின், இப்பூமியை யடைந்த யோகி பிரஹ்மவித்தெனப் பெறுவன், ஐந்தாவதாதி மூன்று பூமி களும் ஜீவன்முக்தி யவாந்தர பேதங்களாம், அவையும் நிருவிகற்பக சமாதியப்பாசத்தியினாலே யாக்கப்பெற்ற விசிராந்தி தார்தம்மியத்தால் அடையப்பெறுவனவாம், அவற்றுள் ஐந்தாவது பூமி சுழுப்தியெனப் பெறும், இரு மைத் தோற்றமின்மையின், அதனையடைந்த யோகிக்கு விகல்பமுண்டாகவே தானாகவே எழிச்சி யிருத்தலின னும் இந்த யோகிப் பிரஹ்வித்வரனெனப் பெறுவன், ஆறாவது பூமியோ காடசுழுப்தியெனப் பெறும் அதனை யடைந்த யோகிக்குப் பரப்பிரயத் தனத்தினாலேயே உத் தான மிருத்தலின், இவன் பிரஹ்மவித்வரீயானாவான்; ஏழாவதோ துரிய அவஸ்தைபெனப் பெறும், அதனை யடைந்த யோகிக்குத் தன்னாலேனும் அன்னியனாலேனும் எழுச்சியேயிலதாம், ஐகத்தோற்ற மில்லாமையாலே யெப் போதும் தன்மயத்தன்மையானேயே யிருப்புண்மையின், அவனுக்கும் தேகநிர்வாகும் தனமுயல்வின்றியே ப்ரமேச வரரானேன் ஏவப்பெற்றப் பிராணவாயுவினாலேயே உண்டா

வதாகும், சிவநிலைப்பெற்ற எருது முதலியவை சாரதியால் மார்க்கத்தில் சேர்க்கப்பெறச் சாரதி முயற்சியில்லாமலே சுயமே தேர்வண்டியாதிகளை எதிரிக்கும் கிராமத்தை அடைவிக்கும், அதுபோன்றென்பதாம், இதன்கண்ணே அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதிப்பிரதிபாதக யோக சாஸ்திரங்கள் முடிவுபெருடையனவாம், இவ்வவத்தையை முன்னிட்டே முன்னிட்ட ஸ்ரீமத் பாகவதமும் சரிதூர்த்தமாம், இவ்வவத்தையை படைந்தவன் பிரஹ்வித்வரிஷ்டனாவன், இவ்வண்ணம் நிலைபெற்றே ஐந்தாவதாதி மூன்றவஸ்தைகள் பரஸ்பரம் தாரதம்மியமுடையனவாய் நிருவிகற்ப சமாதிகளாம் இம்முன்றினும் தொடர்ந்திருக்கும் இலக்கணம் இவ்வாரும் எப்போது சர்வகாமங்களையும் விடுவனோ அப்போது சமாதிஸ்தன் திடப்பிரஞ்ஞன் எனப்பெறுவன், சர்வமென்றதனானே மாலைசந்தன் வனிதாதிகளிற்போல பிரஹ்மலோகாதிகளிலும் அணிமாதி அஷ்ட ஐசுவரியங்களிலும் எக்காமங்களுளவோ அவற்றிற்கும் ஆனிகூறுமேபணையாம், அதனானே காம் நீக்கக்கூற்று நிஷித்தகாமம் நீக்கபரமாம், திடப்பிரஞ்ஞனுக்கும் அநிஷித்தக்காமங்கூடலின் எனக்கூறுபவர் நீக்கப்பெற்றவராவர், அநிஷித்தக் காமங்கட்கும் குறித்த நிருவிகற்ப சமாதி விரோதித் தன்மைமிருத்தலின், காமத்தால் கெடுக்கப்படாதவன் என்பதாதி சுருதிவிரோதத்தானும் உணர்ந்துகொள்ளலாம், காமாதிவிருத்திகட்கும் அனன்மதன்மத்தன்மையுண்மையின் தள்ளத்தக்கமையுண்டு, அவை மனத்தின்கண்ணேயிருப்பனவாம், ஆன்மதன்மமேலோ அவை கெடுக்கமுடியாதனவாம், தீ வெப்பம்போலும் இயற்கையாய் தன்மங்கட்கு தர்மியைவிட்டன்றி விடுதல்கூடாமை

யின், காமம் சங்கற்பம் என்பதாதி சுருதியினனும் அவை
மனோதன்மங்களேயாம், ஆகலின் மனத்தைவிடுதலானே
அவற்றையும் விடுதல்கூடும், காமக்கவர்ச்சியும் சங்கற்பாதி
சகலவித மனோவிருத்தி யுபலக்ஷணமாம், ஆகவே சர்வ
வித மனோவிருத்திச் சூனியத்தன்மையே சமாதிக்கேற்ற
விலக்கண மென்பதாயிற்று, இதனைக் கருதியே ஸ்ரீபதர்
சலிபகவானனும் சூத்திரிக்கப்பெற்றுளதாம் “அதற்கும்
நிரோதமாகவே சர்வநிரோதத்தால் நிர்ப்பீஜ சமாதியாம்,
பரவையாக்கியத்தோடுகூடிய விராமப் பிரத்தியத்தானே
பிரஞ்ஞா சமஸ்காரத்திற்கும் நிரோதமாகவே யுண்டாவ
தாய பிரஞ்ஞா சமஸ்கார மெல்லாவற்றிற்கும் நிரோதமுண்
டாதலால் எஞ்சுதலில்லாமல் தடை நீக்கமேற்படுதலின்
நிர்ப்பீஜ சமாதியுண்டாம், அச்சமாதியுளதாகவே மீண்டும்
எழும்பமுடியாதபடி சித்தம் நசிக்கும் அதன்பின் கூடஸ்த
நித்திய அனந்தசத்த சிதி சக்தியானது தன்மகிமையில்
நிரந்தரம் விக்கினமின்றி நிகழாநிற்கும்” இச் சர்வ தீவிருத்
திச் சூனியுத்தன்மை சுழுப்தி சாதாரணம் ஆமாலோவெ
னின் நிர்ப்பீஜமாகவிட்டால் ஆகாதாம், என்னை துயி
லிலோ காமாதிவிருத்திகட்கு நிர்ப்பீஜமாக தியாகமின்றும்,
அவற்றின் பீஜமாய அஞ்ஞானமிருத்தலின், இதனானே
ஆண்டு மறைபடாத அகண்டானந்த ஸ்பூரணம் இலதாம்,
சமாதியிலோ அங்ஙனமன்றுமென பெரும்பேதமுளதாம்,
சர்வகாம கிரஹணத்தில் ஏது வென்னுமெனின் உரைப்
பாம், நியதிசயானந்தரூப தன்னிடத்திலேயே சந்துஷ்ட
னாதலின் மிகத் துச்ச காமானந்தத் தியாகம் பொருத்தமே
யாம் “உல்கினிற் பொருள்களெல்லாம் உணர்ந்தவன் நனை
மயக்கா, பொலிநகர் விடலைக்கென்னும் புல்லிய சிறுநூர்

புன்பெண்.” என ஸ்ரீ ஞானவாசிட்டத்திற்கூறிய நியாயத் தாலென்பதாம், ஆத்மானந்தமும் ஈண்டு சம்பிரஞ்ஞாத சமாதியிற்போல மனோவிருத்தியா லிலக்கப் பெறுஷதன் றும், மற்றே சொப்பிரகாச சித்ரூப ஆத்மாவினாலேயே யாம், அவனது மகிழ்ச்சியும் விருத்திரூபமாகாதாம் மற்றே ஆன்மப்பிரகாசமேயாம், தன்னாலேயே சந்துஷ்ட னென்றுணர்க, இது சமாதியிலிருப்பாவனது இலக்கண மாம், சமாதியினின்றுங் கிளம்பியவன திலக்கணம் மூட விசுஷண பாஷணாதி விவகாரமேயாம், அஃதெவ்வாறெ னிற் காட்டுவாம், துக்கங்களுண்டானபோது கலக்கமில் லாத மனத்தையுடையவனாயிருப்பன், சுகங்களுண்டான போது ஆசையற்றவனாயிருப்பன், ஆண்டு சுகதுக்கங்களுக்கு பிராரப்தகருமத்தாலாய சித்தவிருத்தி விசேஷரூபத்தன் மையுண்மையின், கிளம்பியவனுக்கும் பிராரப்தகருமச் சித்த விருத்திகளுளவாம், ஆதலின் சுகதுக்கங்களுமுண்டு அவற் றினும் வேறாய ஆசை கலக்கங்கள் உண்டாகாவாம் அவை அவற்றை விடயஞ் செய்யாமையின், அதன் கண்ணேது வென்னெனின் இராகம் பயம் சூரோதம் அவன்பாலின்மை யேயாம், இராகமின்மை ஆசையின்மையிற் காரணமாம், சோபானாத்தியாசமேயாய இராகம் தனது விடயத்தில் ஆசையை யுண்டாக்குமாதலின் இராகமில்லாதவனுக்கு ஆசையிலதாம், பயக்குரோதமில்லாமை கலக்கமின்மை யிற் காரணமாம், பயமென்பது பிரியம்போதல் அப்பிரி யம் வருதலாதி ஹேது தரிசன ஜன்னிய தைனியவடிவ சித்தவிருத்தி விசேஷமாம், தனது ஹேதுபூத பிரியம் நீங் குதலாதியாலாக்கப்பெற்ற கலக்கத்தையுண்டாக்கும், அச் சமற்றிவனுக்கோ கலக்கமுமில்லதாம், துவேஷமென்பதோ

பிரியப்பிரிவாதி ஹேது புருஷாந்தரகத துக்ககாரணீ பூத
சந்தாபவடிவ சித்தவிருத்தி விசேஷமாம், தனது விடயாதி
களில் கலக்கத்தையுண்டாக்கும், குரோதமற்றவனுக்கோ
கலக்கமில்லதாம் இத்தகைய முனிவன் திரப்பிரஞ்ஞனென
வும் ஜீவன்முத்தனெனவும் வியுத்திதனெனவும் புகழப்
பெறுவன், ஈண்டு கூறிய விசேஷணங்களானே ஜீவன் முக்
தனுக்கு லோகவிலகூணத் தன்மைக் காட்டப்பெற்றதா
மென்றுணர்க, லோகத்திலோ துக்கமடைவுற்றபோது, சி
நான் மகாதுக்கி பாபி அந்தோ வென் தலைவியென் என்
னும் அநுதாபவடிவ கலக்கவசனங்களை மூடர் கூறுவர்,
ஞானி யவ்வாறுகூறான், இக்கலக்கம் விவேகம்போற் றோற்
றுவதாயினும் பாபாநுஷ்டான காலத்திலே இருக்குமே
யாயின் இது பாபப் பிரவிருத்திக்குத் தடையாய் பலமு
டையதாம், போககாலத்திலோ பயனின்மையின் மயலே
யாம், இவ்வண்ணம் சுகப்பிரப்தியிலும் இத்தகைய சுகம்
எனக்கு நித்தியமுண்டாகுக வென்னும் ஆசை வசனங்க
ளைப் பேசுவீர் மூடர் ஞானிபேசான், இதுவும் அதன்
காரண தருமத்தை யதுட்டிக்காமல் அதனா காங்ககூ வடி
வமாதலின் தாமச மனோவிருத்தி மயலேயாம், ஜீவன் முக்
தனுக்கு மயலின் காரணமாய வஞ்ஞான நாசத்தால் ஒரு
வாறாக தேகயாத்திரை மாத்திரத்தை நிர்வாகஞ் செய்யும்
பிராரப்த கருமபலன் பிரமமில்லாமலும் பாதிவநுவிருத்
தியானே கூடலின் அவ்வாறு வாக்கு வியாபாரஞ் செய்
யான், மற்றோ தனதநுபல பிரகடனத்தால் சிஷ்யசிகைப்
பொருட்டு ஆசையின்மை கலக்கமின்மை யடங்கிய முனிவ
னாகிய தனது அநுபவத்திற்குத் தக்கயுக்தி நிறைந்த பேச
சையே பேசுவன் என்பதனானே அத்தகைய பாஷண் விவ

கூரம் அவனுக்கிலக்கணமாம், இராக பயக்குரோத்த தன்மைபின்மையால் ஆக்கப்பெற்ற சுகதுக்க பிரியகலக்கமிலாததன்மை ஞானாதிகாரியாய ஜிஞ்ஞாசுவிற்றகுமுளதாம் எனவதன் விவகாரரூபம் ஆய திடப்பிரஞ்ஞ லக்ஷணம் ஆண்டு அதிவியாப்தமாயினும் விசேடமுளதாம், சிரேயோமார்த்தக் கக்காரராலும் கூறப்பெற்றுளதாம், வித்தையின் திதியின் முன்பு விளங்கு சாதனங்களெல்லாம் எத்தினத்தானே யாகும் இலக்கணமாகு மீண்டு, சத்திய வியற்கையானே அவையெலாம் ஞானிபாலே.

மேன்மையாஞ் சீவன்முக்தி யென்பதாய் மேலோரானோர், ஆன்மசம்போதநின்ற வவத்தையாயறையாநிற்பற், பான்மலிபிதனைப்பேத பாதித்தோற்றமாகப், போன்ம. பாதிதமா மான்மபோதமா மாற்றலானே.

இவ்வபிப்பிராயத்தானேயே ஸ்ரீ பகவான் பாடியக் காரராலும் அருளப்பெற்றுளது அத்தியாத்ம சாஸ்திரம் யாண்டுமே கிருதார்த்த லக்ஷணங்களாகிய இவையே சாதனங்களாக வுபதேசிக்கப்பெறும் என்பதாம்.

சுககாரண தன்மனைவியாதி சுபமாம், அதன் குணத்தைப் புகழ்வதாய பயனையுடைய மகிழ்ச்சி வடிவமதி. விருத்தி விருப்பமாம், ஈண்டு குணத்தைப் புகழ்வதற்கு அன்னியரது உருசிப்பயன் இன்மையானே வாளா போதலின் அதன்காரணமாய விருப்பம் தாமசமேயாம், இவ்வண்ணம் துக்ககாரண அபலான்புலுள்ள வித்தையாகி அசுபமாம், அதன் நிந்தையின்பொருட்டு எரிச்சல் வடிவமதிவிருத்தி வெறுப்பாம் அதுவும் தாமசமேயாம், நிந்தைக்கு நிவாரணர்த்தத் தன்மையின்மையானே வாளாபோதலின், இம்

மயல் வடிவமான விருப்பு வெறுப்புகள் கிளம்பிய ஞானி
பால் சம்பவியாதாம், என்னை யாண்டும் நேயமின்மையின்
தேகம் வாழ்தலினும் நேயமிலதாம், நேயமென்பது பிரே
மையெனப் பெயரிய தாமசமதி விருத்திவிசேஷமாம், அஃ.
திருப்பின் அன்னியன்பர்லுள்ள விருத்தி ஆனிகளை தன்
னிடத்தில் ஆரோபித்து விருப்பு வெறுப்புகளை மியற்று
வன், அஃதினமையால் நேயமின்மையனும், இவ்வண்ணம்
பிராரப்தந்தந்த சுபாசுபத்தையடைந்து விருப்பு வெறுப்பு
இல்லாதவனாய் உதாசீனமாகவே விவகரிப்பவன் எழுந்த
திடப்பிரஞ்ஞனவன், அவன் எவ்வாறிருப்பனென்றால் இக்
கிளம்பியவன் சர்வேந்திரியங்களையும் சர்வ இந்திரியார்த்
தங்களாய் விடயங்களினின்றும் எப்போது ஒடுக்குவானோ
அப்போது அவனது பிரஞ்ஞை நிலைபெற்றதாம், அனாயாச
மாக உபசங்காரத்தில் திருஷ்டாந்தமிதுவாம், ஆமையா
னது கரசரணதிகளை முயலில்லாமலே இழுத்துக்கொள்வ
தேபோல மென்பதாம், இதனானே கிளம்பிய விச்சிப்த
இந்திரியங்களை மீண்டும் உபசங்கரித்து சுமாதியின் பொரு
ட்டே திடப்பிரஞ்ஞனது இருப்பாமென இயம்பியதா
யிற்று, ஸூடனும் பீடையுற்றபோது புலன்களை பொறிகள்
னினின்றும் இழுத்துக்கொள்வன், ஆகலின் இந்தவிவகாரம்
லோகவிஷக்ஷணமாக திடப்பிரஞ்ஞ அசர்தாரணம் எங்ங
னம் ஆம் எனின் பேதமிதுவாம், இந்திரியங்களினுகாரங்
கள் விடயங்களாம் விடயங்களினின்றும் நிராகாரனாய்
இழுத்த இந்திரியத்தையுடைய தேகியாகிய பீடையுற்றவ
னுக்கு விடயங்கள் அவற்றை அநுபவிக்கும் சமர்த்த இந்
திரியங்கள் விலகுவனவாம் ஆனால் இராகம் விட்டுவிலகும்,
விஷயாபிஷ்டை விடயமாட்டாதன்றோ, இந்தத்திட்டப்பிர

ஞ்ஞனுக்கு மேலான நிரதிகையானந்தரூபப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்துச் சுகமாயிருக்குந் தன்மையுண்மையின் விஷயபிலாஷையும் விலகும், தனது உபாதான அஞ்ஞான நாசத்தால் நிர்ப்பிஜமாம், ஆன்மதரிசிக்கு விஷய ராக நிவிர்த்தி பிரஜையாலென்னேயென்னும் சுருதியினாலும் கேட்கப்பெறுகின்றது பெறவே இராக சகிதவிஷய பிரத்தியாகிருத இந்திரியத்துவ விவகாரம் கிடப்பிரஞ்ஞனுக்கே ஆம், மூடனுக்கிலதாம் அதிவியாப்தியுமின்றும், இராகசகித விஷய நிவிருத்த இந்திரியத்தன்மையும் மூடர்களுக்குள் சம்பவிக்கும் விஷயதோஷ தரிசனத்தினாலும் நித்தியா நித்தியவிவேகத்தினாலும் விஷயராக நிவிர்த்திக் குச் சுகரத்தன்மையின் எனின் கூறுவாம் மீண்டு மீண்டும் விஷய தோஷதரிசன வடிவமுயற்சிசெய்யும் விவேகியினுடைய நிருவிகாரமனத்தையும் ஒருகணத்தில் வலிதலிழுத்து விகாரஞ்செய்து இந்திரியங்களானவை தங்கள் விடயங்களின்மயமாய்ச் செய்விக்கும் வைராக்கிய இரக்ஷக விவேகராஜனிருப்ப பிரயத்தனமாகிய அவன் மந்திரியிருப்ப எங்ஙனம் இந்திரியங்கள் விகாரப்படுத்துமெனின் நன்குகடையுஞ் சிலத் தன்மையுண்மையின் இராஜமந்திரிகள் விழித்திருந்தபோதினும் அவர்கள் கண்களையும் மூடி விகாரப்படுத்துமென்றுணர்க பிரமாதத்தோடுகூடிய துஷ்டர்க ளாகிய கள்வர்கள் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போதே தனிகனிடத்திலுள்ள தனத்தை கவர்கின்றார்களென்பது உலகத்தில் வெட்டவெளியேயாமன்றோ, பிரயத்தன விவேகங்களாலும் இந்திரியஜயம் உண்டாகாதாயின் அவை ஜயிக்கமுடியாதனவேயாம், பிரத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்து நீங்குமெனவுரைத்த ஆன்மதரிசனமே இந்திரியஜய உபாய

மென்பது பொருத்தமாகாதாம் அவ்வாறாயின் ஆன்மதரி
சனத்தால் இந்திரியஜயம், இந்திரியஜயத்தாலோ ஆன்ம
தரிசனம் என அன்யோன்யாசிரயம்வரும் வரவே திடப்
பிரஞ்ஞத்தன்மை அதிதூர்லபமாம், என்றெண்ணுவான்.
பொருட்டு இந்திரியஜயோபாயம் இவ்வாறுகிளத்தல்வேண்
டும், பரமேசுவரபரமாயிருந்துகொண்டு அவற்றையெல்
லாம் ஒடுக்கி யோகியிருக்கவேண்டு மென்பதாம், பரமேசு
வரனை இஷ்டமாகவுடையவனாய் பரமேசுவரனிடத்தில்
மனத்தை யர்ப்பித்தவனாய் பிரமாதஞ்செய்யும் அச்சர்
வேந்திரியங்களையும் வசஞ்செய்து ஒருமையையுடைய
யோகியானவன் இருக்கவேண்டும், இராஜாவினிடத்தில்
கொடுத்த தனம் சோரர்களானே அபகரிக்கமுடியாதாம்
மாறாகவோ இராஜாவைப்பற்றியவனிவனென்னும் பயத்தி
னாலே சோராதிகளே அவனது வசவர்த்திகளாவார்கள்
அதுபோல சர்வலோக ஈசுவரனாகிய பகவானிடத்தில் அப்
பித்தமனம் இந்திரியங்களாலே அபகரிக்கமுடியாதாம் இந்
திரியங்களே அவனது வ்யத்தால் வசியங்களாயிருக்கும்
பரமேசுவரனிடத்தில் சமர்ப்பித்த மனம் சகலகல்மிஷங்க
ளும் விடுபட்டதாய் அதிவிமலமாம், எங்ஙனம் அக்கினி
யெழுந்த சிகைதான் என்றாமுடனே துரும்பைக் கொளுத்
தும், அங்ஙனம் உள்ளத்துள்ள பகவான் அழிக்கும் யோகி
யின் களங்கமெலாமே என்பதாதி மிருதியிருத்தலின்,
ஆண்டு விஷயராகரகித மனம் சர்வேந்திரியங்களையும் தன்
வயப்படுத்தும், அதனால் வசிய இந்திரியன் தத்துவஞானப்
பொருட்டுச் சமர்த்தனாவன் என முன்மொழிந்த அன்
யோன்யாசிரயமில்லதாம், எவனுக்கு இந்திரியங்கள் வச
மாமோ அவனது பிரஞ்ஞ நிலைபெற்றதாம் பெறவே இந்

திரியத்தை யடக்கினவனாகி ஜீவன்முகத்தனிருப்பவன். பதாம், அற்றேல் ஆதியில் பரமேசுவரனிடத்தில் மனத்தை நிறுத்தி கல்மஷமற்ற தாக்கியவதனால் பாகியேந்திரியங்கள் வயஞ்செய்யத்தக்கன என இஃதென்னே தலையைச்சுற்றி மூக்கைப்பிடிக்கும் பிரயாசம், விழிமுதலியவற்றிற்கு அவ்வக் கோளகத்தில் வைப்பதானே ஜயசித்திகூடலின், இராகம்விட்டு என முன்மொழிந்த முறையாய் இராக ஜய மின்றி பாகிய கோளகத்தடை மாத்திரம் உபயோகமில்லை. யென விஷயதற்பரமான மனத்தை பரமேசுவர தற்பர மாக்கலால் அவற்றினின்றும் விலக்கி பாகியேந்திரியங் களை அதனனுசாரியாகச் செய்யவேண்டும் என்னற்க, பாகி யேந்திரியப் பிரவிர்த்தவாயிலாகவே மனத்திற்கு அனர்த்த ஹேதுத் தன்மையானே நிக்கிருகீத பாகியேந்திரியன் பொருட்டு ஆந்தர விஷயாபிலாசை யிருந்தபோதினும் கெடுதலில்லை எனக்கடாவின் விடையி லுக்குவாம், சித்தத் தை பரமேசுவரனிடத்தி லர்ப்பிக்காமல் விஷய ராகத்தை விடாமல் கெவலம் பாகியேந்திரியக் கோளகத்தை மாத்திரம் தடுத்தவனுக்கு அனாதிவாசனை யிறுக்கையினாலே விஷ யத்தியானம் ஆகற்றலாகாததாம், ஆண்டோ விஷயங்களை மீண்டுமீண்டும் மனத்தினாலே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பவ னுக்கு அவ்விடயங்களில் அவ்வவ் விர்திரியங்களின் சம்பந் தமுண்டாம், பலவானாகிய சிந்தைப்பிரவாகம் மணலனை போல மிகவும் வலுவில்லாத வெளிக்கோளகத் தடையை எடுத்தெறிந்து அவ்வவ் விஷயேந்திரியச் சையேடுகத்தை அவசியமுண்டாக்கும், அவ்விஷயேந்திரிய சங்கத்தானே அவ்விஷயத் திருஷ்ணாவிசேஷ முண்டாம் உண்டாகவே புருடன் விஷயங்களை யாறுபவிக்காமல் நிலைபெற்ற முடியா

தாமி; ஏதனாலேனும் தடைப்படுத்தப்பட்ட காமத்தானும், அதனைக்கெடுக்கும் விஷயமாய் சினமானது ஜோலனவடிவமாக உண்டாம், சினத்தானும் செய்யத்தக்கது செய்யத் தகாததுகளின் விவேகஞ்ஞியுத்தன்மை வடிவ பெருமோத முண்டாம், சினத்தைபுடைந்த கனத்தமுடனே தன்னை யையுங் கொல்கின்றான், பெருமோகத்தானே சாதிப்பா னிச்சித்த இந்திரிய ஜயப்பிரயத்ன விஷயகஸ்மரண பிரம்ச ரூப நினைவின் பெருமழிவு நிகழும், அது நிகழுதலினாலே புத்தி நாசமாம்—இந்திரியஜயப்பலத் தன்மையானே கரு திய தத்துவஞானத்தினது அபாவமாம், புத்திநாசத்தால் மீளவும் சம்சாரத்தில் மிகமுழுகிவருந்துவன் இந்தப்பிரகா ரம் விஷயானு சிந்தனமானது மகா அனர்த்தபிஜமாம், எதிர்மறை முகத்தானே இராகஜயத்தின் இன்றியமையா மைக் காட்டப்பட்டது, இனி உடன்பாட்டின்வாயிலானும் அதனைக்காட்டி அதனதுவாயிலாக அறிஞனது நடையை யுங்காட்டுவரம், இராகத் துவேஷங்கள் விடுபட்ட அத னுனே மனோதினமான மனோகத இராகத்துவேஷங்களி னாலேயே பகிரிந்திரியங்கட்கு அஃதுடைமையாம், பகவா னிடத்தில் அர்ப்பித்தலினாலே இராகத்துவேஷாதி அகில களங்கங்களும் மனத்தில் க்ஷீணமாகவே அதனதின் இந்தி ரியங்கட்கும் அஃதின்மையாம், இந்திரியங்களால் விஷயங் களை அநுபவித்தபோதினும் அமிருத ஸ்நானத்தினற் போல மனத்தில் யாதோ ஒரு சொச்சதன்மைவந்து பொருந்தும், விஷயத்தியானமும் அனர்த்தகாரணமல்ல லோ அதன் கிரகணமும் அந்தியந்தம் அனர்த்தகாரணமே யாம், ஆகவே எங்ஙனம் விஷயங்களைக் காண்பவனுக்குத் தெளிவுண்டாதல்கடும் எனின் இராகத்துவேஷம் விடுபட்

டதனலென்க, அந்தக்கரணத்தை வெற்றிகொண்டவனும்
 ஆவன் அறிஞன் மனோஜய சூனியனுக்கே விஷயதரிசனம்
 அனர்த்தத்தைக் கொடுக்கும், மனத்தை வென்றவனுக்
 குக் கொடாதாம்; மனோவசமாய இந்திரியங்களினாலே விஷ
 யங்களை யடைவுறுவன் என்பது அறிஞனது நடையாம்,
 தெளிவின் பலம் யாது கொலாமாலோவெனின் இஃதாம்,
 கூறிய தெளிவுண்டாமேல் ஆத்யாத்மிகாதி சர்வதுக்கங்க
 ளின் நாசம் அறிஞனுக்குண்டாம், ஞானபலத்தன்மை
 யானே பிரசித்தமாய சர்வதுக்கபலத்திற்கு எங்ஙனம் பிர
 சாதபலத்தன்மையெனின் பிரசன்ன சித்தத்திற்கு விரை
 வில் பிரஹ்மாத்ம விஷயபுத்தியானது திரமாயுண்டாதலி
 னென்க, துக்கஹானி ஞானவாயிலாகப் பிரசாதபலமாம்,
 இந்தப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப்பெற்ற இந்திரிய நிக்கிரகனுக்கு
 அன்வய வியதிரேகங்களினாலே தத்துவஞான சாதனத்
 தன்மையைக் காட்டிக்கொண்டு முதலில் வியதிரேகம் உரை
 ப்பாம் இந்திரிய நிக்கிரகனைப் பெயரிய உபாயரூபயுக்தி
 யற்றவனுக்கு வேதாந்த சிரவணஞ்செய்தபோதிலும் ஆத்ம
 தத்துவவிஷய புத்தியானதுண்டாகாதாம், சாதன சதுட்
 டய அந்தர்க்கத சமதமாதி சம்பத்தியின்மையின், சிரவண
 ஜன்னிய ஆத்மபுத்தியோகரகிதனுக்கு நித்தியாசன வடிவ
 பாவனையிலதாம், நித்தியாசனத்திற்குச் சிரவணசித்தி அநீ
 னத்தன்மையுண்மையின், ஆன்மாவைப் பாவியாதவனுக்
 கோ சாந்தியுண்டாகாதாம், நித்தியாசனஞ் செய்யாதவ
 னுக்கு சர்வ அனர்த்த நிவிர்த்திசெய்யும் தத்துவ சர்க்காந்
 காரமில்லதாம், அதற்கு அது காரணமாயிருத்தலின் அசாந்
 தனுக்கு டோகூதான்ந்தம் எங்ஙனமுண்டாம் டோகூத்தற்
 குத் தத்துவ சர்க்காந் கார சாத்தியத்தன்மையின், தத்தம்

விடயங்களில் இஷ்டப்படிப் பிரவிந்தியாநின்ற இந்திரியங்-
களின்மத்தியில் எவ்விந்திரியத்தை அநுசரித்து மனம் பிர-
விந்திக்குமோ எவ்விந்திரிய விடயத்தோடு கூடியதாக
மனம் ஆமோ அவ்விந்திரியம் சாதகனுடைய ஆத்தம தத்-
துவபுத்தியாகிய பிரஞ்ஞையைக் கலக்கக்கெடுக்கும் ஓரிந்-
திரியமும் பிரஞ்ஞையைக் கெடுக்குமாயின் எல்லா இந்திரி-
யங்களும் ஒருங்குசேர்ந்தால் கெடுக்குமென்பதில் கூற
வேண்டுமென்னே அதன்கண் திருஷ்டாந்தம்துவாம்,
நீரில் ஓடத்தைக் காற்றேபோலும், தார்ஷ்டாந்திகத்தில்
மனோனுயாதத் தன்மையானே இந்திரியத்திற்கு விசேஷி-
தத்தன்மையுண்மையுன் திருஷ்டாந்தத்திலும், ஓட அனு-
யாதத்தன்மை வாயுவிற்கு விசேஷணமென்றறிக, உலகத்-
தில் கடலில் கப்பலேறி வேறு தீவுக்குச் செல்பவர்களுக்-
குப் பிரதிகூல வாயுவுளதாகவே மாலுமி சாவதானமாகக்
கப்பற்கட்டைத் திடஞ்செய்து அதனைக் காப்பன், அந்நா-
விகன் காலவிபரீதவசத்தால் ஒருபோது பிரதிகூலவாயுவை
அநுசரித்தே கப்பலை ஓட்டுவனேல் அப்போது நாவிகளை
யநுசரித்த வாயு இங்குமங்குமாகச் சமுத்திரத்திற் கப்பலைச்
சுழற்றியடித்து நாசமேசெய்யும், அதுபோலச் சம்சார
சமுத்திரத்தின் பிரஞ்ஞையோடத்தைப்பற்றிக் கரையை
யடைய இச்சித்தவனுக்கு இந்திரியலக்ஷணப் பிரதிகூல
வாயுவுளதாகவே அக்கால் மனோநாவிகன் பரமேசுவர
அநுபந்தத்திடபந்தனத்தால் அதனைக் காக்காமல் இந்திரி-
யங்களையே பின்னொடர்வனாயின் மனோ நாவிகளைப் பின்-
பற்றிய இந்திரியப் பிரதிகூல வாயுவானது பிரஞ்ஞையோ-
டத்தை இங்குமங்குமாகக் கலக்கி நாசஞ்செய்யும், இது
முன்மொழிந்ததையே திருஷ்டாந்தவாயிலாக நன்குவிளக்

சியதாமென்றுணர்க, இவ்வண்ணம் இந்திரிய நிக்கிரகத்
திற்கு ஞானஹேதுத் தன்மை எதிர்மறைமுகமாகக் காட்
டப்பட்டது இனி உடன்பாட்டுவாயிலாகவும் அதனைக்
கரட்டுவாம் எக்காரணத்தால் இந்திரியநிக்கிரகமிலதாகவே
பிரஞ்ஞையிலதாமோ அக்காரணத்தால் எந்தமகானுடைய
இந்திரியங்கள் சர்வேந்திரியார்த்த விடயங்களின்றும் நிக்
கிருகீதங்களாமோ அவனதுப் பிரஞ்ஞை நிலைபெற்றதாம்,
இந்திரியத்தை வெல்வது துர்லபமாம், வென்றவனே மகா
த்மாவாவன் இதுவரையும் திடப்பிரஞ்ஞையுடைய சமாதி
வியுத்தான அவத்தைகளின் இலக்கணஞ் சாதனங்களுடன்
கூறப்பெற்றது, இப்போது அவஸ்தா துவய அதுகதமான
திடப்பிரஞ்ஞைகூணத்தைக் கூறுவாம், யாது சர்வபூதங்
கட்கும் நிசிபோன்ற நிசியாய் பரம் பிரஹ்மாமோ லோ
கத்திலோ நிசியில் நித்திரை செய்பவன் நிசியைக்காண்ப
தில்லை, அவ்வாறே பிரஹ்மலக்ஷண நிசியில் அஞ்ஞான நித்
திரைப்பரவசங்களாய் சர்வபூதங்களும் பிரஹ்மதத்துவத்
தைக் காண்பதில்லை, அந்தப்பிரஹ்மரூப சர்வபூத நிசியில்
இந்திரியங்களை யடக்கிய திடப்பிரஞ்ஞைகிய சீவன்முத்தன்
விழித்திருப்பன் அஞ்ஞானலக்ஷண நித்திரைகூடியத்தால்
பிரபுத்தனாப் பரம்பிரஹ்மத்தைக்காண்பன், எந்த துணை
தப்பிரபஞ்ச விவகாரரூப அவித்தையின் கண்ணே மிகத்
தூங்குகின்றன பூதங்களே விழித்திருக்கின்றனவாம், கனாப்
போல விவகரிக்கின்றனவாம், அது பிரஹ்மதத்துவத்தைக்
கண்டுகொண்டிருக்கும் மனனசீலனாகிய திடப்பிரஞ்ஞை
யையுடைய சீவன்முத்தனுக்கு அப்பிரகாசவடிவ நிசியாம்,
இதனால் ஆவித்தியகப் பிரபஞ்சவிவகார குணியாய் பரப்
பிரஹ்மத்தைக்காணுந்தன்மை திடப்பிரஞ்ஞை இலக்கண

மெனப்பட்டது, யாஞ்ஞவல்க்கியாதிகளிதத்தில் சந்நியூசு. அவஸ்தையின்முன்பு இளைப்பாறுதலின்றிய சித்தத்தாலே திடப்பிரஞ்ஞத்தன்மை யடையாமல் கேவலம் ஞானிகளா யிருந்த அவஸ்தைகளில் அதிவியாப்தி நீக்கப் பொருட்டு ஆய் என்பதுபரியந்தமாம், வியவகார சூனியத்தன்மை யென்பது அதன் வாசனா சூனியத்தன்மையாம், யாஞ்ஞ வற்கியாதிகளுக்கோ அவ்வவத்தையின்கண்ணே மலின வாசனை தொடர்ந்திருத்தலின் அதிவியாப்தியின்றும் தூங் குபவரிடத்தே அதிவியாப்திநீக்கப்பொருட்டுப் பரம்பிரஹ் மத்தைக் காணுந்தன்மையாம், இனி அன்னிய திடப்பிர ஞ்ஞ லக்ஷணமும் அதன் பலமுங் காட்டுவாம் நிரதிக்ய சுவாத்மான்ந்தத்தினாலேயே பரிபூர்ணனாய் அதனானே துச்ச விஷயானந்த இச்சைவடிவ விகாரமின்மையின் நிர் விகாரத்தையுடைய எம்மகாணை எல்லாக்காமவியுங்க ளும் இந்திரிய கோசரத்தன்மையை யடைவனவாமோ விகாரஞ்செய்யாவோ இதனானே காமங்களினால் விகாரப் படுத்தானம் திடப்பிரஞ்ஞ லக்ஷணமெனக் கூறப்பெற்ற தாம், அவன் சாந்திருப மோக்ஷத்தையடைவன் விஷயேந் திரிய சம்பந்தமுளதாகவே விகாரமுண்டாகவேசெய்யும் எனின் ஆகாதாம், எல்லையின்றி நீர் நிறைந்திருத்தலினாலே பரிபூர்ணமும் அதனானே நிர்விகாரத் திதியுமுடைய சமுத் திரத்தைநோக்கி நதிகள் செல்லுவதேபோலும் உணரலாம், நிஜரூபப்பரிபூர்ண அர்ணவத்திற்கு நதியாதி ஜலப்பிரவே சத்தினாலும் அப்பிரவேசத்தினாலும் விருத்தியேனும் ஆனி யேனும் ஆகிய எந்தவிகாரமும் கிடையாதாம், இவ்வண் ணம் நிஜவடிவ ஆனந்தபூரணனுக்கு விஷயேந்திரிவசம்பந்த அசம்பந்தங்களானே யாதொரு விகாரமுமேயில்லாதாம், திட

பிரஞ்ஞனாக்கே மோக்ஷமாம் விடயங்களில் விவக்ரப் பட்டுழல்பவனுக்கு மோக்ஷமின்றும் முன்மொழிந்ததின் விரிவேயாமிது, எக்காரணத்தினால் இவ்வண்ணம் காழிக் குச் சாந்தியிலதோ அக்காரணத்தினால் யாவன் எல்லாக் காமங்களையும்விட்டுச் சரிக்கின்றானோ அவன் சாந்திருப மோக்ஷத்தையடையாநிற்பன், மனைதன தானியாதிகள்பாகி யங்களாம் மனோரட்சியாதிகள் ஆந்தரங்களாம், நெறியிற் கிடக்கும் துரும்பாதிபோல் தொடக்கத்திற்கேற்றுவன வாசனைகளாம் இவ்வியாவற்றையுமே விட்டவனுக்கே சாந் தியுண்டாம், சரீரயாத்திரை நிர்வாகமெங்ஙனமா மெனின் வாழ்விலும் ஆசையில்லாதவனாகியே பிராரப்தந்தந்த தேக யாத்திராமாத்திரச் சேட்டையொன்றுடையவனாகச் சஞ் சரிப்பனென்றுணர்க. ஜீவனமாத்திரத்திலும் பிராரப்த கருமந்தந்த பிகைக்ஷகந்தையாதிகளில் எனதென்னு ம்பி மானமற்றவனாகவிருப்பன், தேகாதிகளில் இதுயான் என் னும் அகங்காரவானுக்கு எனது இதுவென்னும் மமகார மாம், அஃதுடையவனுக்கே தன்னதென்னும் பான்மை யால்வரும் அதனாசையாம், அஃதிலதாகவே அவ்விரண்டு மிலவாம். என்றுணர்ந்து கொள்க, யோகந்திரன் என்ப தற்கு உதாரணம். பிரஹ்மகீதை

அன்புறுகுரவ் னருளிநூலிங்ங னறிந்தவ னயர்ந்திரு வினையாற், துன்புறுன்னுன்பஞ் செய்வதுந்நுன்பந் துய்ப் பது மாகியதோற்ற, முன்பதாம்வேத முடிவுவாக்கியத் தான் முனைத்த ஞானத்தினான் முற்று, மின்புமார்தன்ன ரதுருவமாயிலங்கு மிறைமிகு திருவருளதனால்.

செய்வான் செய்விப்பவன் செய்யும்பொருள் செய்க ருவி செய்தொழிலென், றைவாய்ப்பொருளும் வெறுமான்

மாவாகித் தோன்றுமிறையருளா, லெய்யாமான மெமதறி
வுவறிவோ னென்னப்படும் பேத, மெய்யாமிறைவன் றிரு
வருளா லெல்லாந்தானாய் விளங்குமால்.

துய்க்குமவன் றுன்றுய்ப்பிப்பான் துய்க்கும் பொரு
டான் துய்த்துன், கைக்கொள் பொருள்கொள்பவன்
கொள்கை கடவுளருளாற் றுனையா, மைக்கொண் ஞான
மொன்றென்ற மாறுஞான மையமுதந், துய்க்குஞான
முற்றுமிறை யருளாற்றானே யாய்த்தோன்றும்.

கடபட குட்டியமுதலா மிதினஞானங்கள் கடமது
குட்டிய குதுலபடமதாகுந், தடமலை பாதாள முதலுலக
மற்றைச் சத்தியமே முதலான வுலகமெல்லா, மிடவியமா
மலரவன்ற னண்டமீதிற் கற்பிதமா மெல்லையி லண்டங்க
ளெல்லாங், கடறடமாறு கண்மற்றுங் கண்டவெல்லாங் கட
வுளருளதனாலே தானாய்க்காணும்.

மேசுமந்தரமுலதா மிகுத்தமால்வரைகள்
சாருமெல்லையின் றியவனம் வனத்தினுள்ளவைதான்
ருருவந்தமில்விதங்கள் புற்புதலெலாந்தான
யேதமின்றிய விறைதிருவருளி லிலங்கும்.

வான்முதலாம்பூதங்கள் பௌதிகங்கண் மன்னுமொலி
பரிசுமுருச்சுவை நாற்றங்க, ஞன்மருவு கிருமிகீடம் பதங்க
முலவுப்சுவிதமோடு மெருட்டையாணை, கான்மருவு பரிகரப
மநுடர் சித்தர் கந்தருவ ரர்க்கரியக் கார்கடாமிக்க, வான்
மருவுந் தேவகண மெல்லாமாற்றுமாப் பரமனருட் டனது
வடிவாய்த்தோன்றும்.

வினைமிகு விண்ணோர் விண்ணவர் விண்ணோர் வேந்தனும் விராட்டுடன் சுராட்டு, மெனையடைந்தவ ரென்செல்வமியானெமொலு ருத்திரனீச னற்சிவனென், றனைவர்தம் பதங்களவர்களை யடைந்தோ ரவர்கடா மன்னியமின்றித், தனைநிகரில்லா விறையவனருளாற் சகலமுந் தானெனத் தோன்றும்.

தீதெனும்பொருள்க ணன்றெனும் பொருள்கள் செய்வலாவன செயப்படாத, வேதமாமுடல மிந்தியம்பிராண னிசைமனம் புத்தியாங்காரந், தீதுறுகாமங் கோபமேமுதலாந் தியன சாந்தி தாந்திகளே, யாதியா நலங்களடைய வந்தானே யாகியேதோன்று மெய்யருளால்.

பேதமாஞ்சீவ பரங்களுமவர்கள் பேதமும் பேதிக்கு மதுவும், போதமில் சடசத்தியு மதன்பிதையும் போதசத் தியு மதன்பிதையு, மோதுமுண் டில்லையென வெழுமுரையி லுள்ளதாம் பொருள்களுமிலாதும், யாதுவவ்விறைவ னரு ளினாற்றன்ன தேகமாமுருவமா யெறிக்கும்.

ஒருகால முன்செய்வினையளவு மியோகி யுயிருலகாதி யைக் காண்பானொருகாற்காண, னொருகாலிற் றோற்றமெல்லாம் பரமாய்க்காணு முளபரிசே யாயொருகா லொன்றுங் காணன், றுரிசானசக ரூபந்தோன்றும்போது துக்கசுகங்களுமா பாதித்துத் தோன்றும், பரமாகத்தோன்று பொழுதாபாதித்துத் தோன்றுது துக்கசுகம் பரமேதோன்றும்.

தத்துவஞானிகர்ணிலுஞ் சகத்தைக்கண்டிலன் றத்துவமே கண்டான், வத்துவேயாக் வல்லவேயாக் மற்றொரு பொருளிலையான, லித்தில் வேறென்றை யெய்வனங்காண்

பானி யாதொருபடி சகத்தாகத், தொத்தரவில்லாத் தோ
ற்றமெப்படியோ வப்படிநிகழ்வது பரந்தான்.

எப்படி யெப்படித்தோற்ற மப்படியாயிலங்குவ துண்
மைபேயோகிக், கப்படி யப்படி யுண்மையேயாக வறிவதே
யான்மவேதனந்தான், செப்பு நாமத்தா லுண்மையாலெல்
லாத் திகழ்வுமா தேவனேயாகி, லிப்படி யறிந்தனானிகைக்
கொள்வா னெத்தனையன்றென வெத்தைவிடுவான். 17-18.

(அ - கை.) பூரகும்பகமென்பதாதியானே பிராண
நிக்கிரக பூர்வகயோகம் அருளப்பெற்றது, சங்கற்ப ஜன்
னியகாமங்களை விடுகவென்பதாதியானே மனோ நிக்கிரக
பூர்வகயோக மருளப்பெற்றது, அவ்விரண்டுமே இயற்ற
முடியாதன வெனவெண்ணி வரேன்யன் கூறுதல்:—

சு- லிவியொவிஹியொமொய லெஸாஹவெயா ஹிடுஜிதஃ
யதொந்திக்ரணம் ஐஷ்டஹம்ஹம் ஐஷ்டஹம்
விஹா ||

க. கருதந்தக்கரணந் துட்டஞ் சஞ்சலங் கவர்ந்தற்கேலா
திருவகை யோகந்தானு மியற்றுதற் கேலாதத்தால்
திருதருபரனே வீரசேகரவிடவே யெந்தாய் [நம்.
மருவின்தென்றே யென்றன் மதமெனக் கருளல்வேண்

வி. ஹேவிபோ=ஹேவியாபகராகிய பரமேசுவரரே,
வியாபகத்தன்மையானே யெல்லாருடைய வந்தக்கரணங்
களில் தோஷபாவத்தை அறிந்தருளுவீராதலின், அந்தக்
கரணம்=மனம், எல்லாப் பிராணிக் கூட்டத்தின் தூஉம்,
துஷ்டம் = டிகட்டதாம், இராகத்துவேஷாதி தோஷத்

தோடு கூடியதாம் அதனானே, சஞ்சலம்=கணமுந்திரமந்ததாம், அதனானே, துர்க்கரகம்=துக்கப்பட்டும் கவர நியமிக்க முடியாதாம், யதம்=எதனாலாமோ, அதம்=அதனால், த்வி விதோபி=பிராண ஜயப்பூர்வகந்தானாதல் கேவலந்தானாதல் இவ்விருவகையும், ஹி=பிரசீத்தம், யோகம்=சர்வசித்தவிருத்தி நிரோத ரூபயோகம், அயம்=தங்களால் திருவாய்மலர்த்தருளியது, அசம்பாவ்யம்=அடைவதற்கு முடியாததாம், மே=சஞ்சல சித்தத்தையுடைய அடியேனது, மதம்=கருத்தாம், ஆகலின் இதனினும் ஏதாவதொரு எளிதான உபாயத்தைத் திருவருள் செய்யவேண்டும் என்பது கருத்தாம், இவ்வண்ணமே ஸ்ரீ ராமபிரானும் கூறியுள்ளார்.

“கடுமனவன் பேய்கனலிற் கொடிதார்கு மலைகளினுங் கடத்தற்கொண்ணு, நெடுவயிரத் தினும்வலிது கடல்பருகி மேருவினை நேரேபேர்த்துச், சுடுகனலை விழுங்குகினு நிறுத்தரிது புலன்முழுதுந் தோன்றுமூலங், கெடுமுலகிதுண்டெனிலுண்டிலதாகி லிலதிதனைக் கெடுத்தல் வேண்டும்.”

ஸ்ரீ பகவற்கீதையில் அருச்சுனன் வினாதல் ;

“எல்லாவுயிரு மொன்றாகப் பார்ப்பதி யோகமென வுரைத்தாய், மல்லார்தோளா யிதற்குநிலைகானேன் மனமாகின்றவிது, நில்லாவிற்கைத் தாய்ப்புலனைக் கலக்கு மதனை நிலைநிறுத்த, லொல்லாதெனவுங் காற்றடக்கற்கொக்குமெனவு முணர்கின்றேன்.”

மனத்தின் லயவிசேஷ சூனியத்தன்மையானே ஆதம் ஏகாரமடிக் நிலைபெறும் வடிவத்தால் அருளப்பெற்ற யோக

த்தின் தீர்க்ககால நிலைபெறுதல் வடிவ இருப்பைக்காண்கி
கிலேன், மனசஞ்சுலமாதலின் சம்பவியாதென்றே யெண்
ணுகின்றேன் மனோநிக்கிரகமே யன்றோ யோகம், அதுவோ
அத்தியந்தம் அசம்பாவிதமேயாம் ஏனெனின் மனத்திற்
குத் தானேநிக்கிரகமோ சம்பவிப்பதைக் காணோம், இயற்
கையாகவே அது சபலமாதலின் அன்னியத்தானு மாகா
தாம் அன்னியமும் தேகேந்திரியாதியா அல்லது ஆன்மாவா
ஆதியதாகாதாம் தேகேந்திரியங்கள் கலக்கும் சீலமுடைய
னவாம் ஆதலின் அவற்றால் தடுக்கப்படுவதும் மனம் ஆகா
தென்பதாம், மற்றது மியலாதாம் ஆன்மாவைக் குறித்தும்
பலமுடைய தாதலின் என்னை நிர்விகார ஆன்மாவை விகா
ரப்படுத்தி நாசியிற் கயிறிட்டிழுக்கும் பசுவைப்போல இங்
கும்ங்கும் நன்கிழுக்கும் மனத்திற்கே ஆன்மாவைக் குறி
த்து வலுவதிகமுண்மையின், மனத்தோடு கூடியன்றோ
இரண்டு லோகத்திலும் சஞ்சரித்தல் தியானஞ் செய்வதே
போலும் லீலை செய்வதேபோலும் ஆதல் என்று சுருதியு
மறைகின்றது ஆகலின் ஆன்மாவினாலும் அது தடுக்கப்
படாததே யாகும், அற்றேல் தன்னாலேனும் அன்னியத்தா
லேனும் தடுக்கமுடியாத மனத்திற்கு மத்தவன கஜத்திற்
கேபேனும் மதயகன்றவழி ஒரு காலத்தில் நிக்கிரகமா
மெனின் ஆகாதாம், ஏனெனின் கணந்தோறும் வளர்ந்து
கொண்டே போகும் விஷயவாசனைச் சகத்திரங்களோடு
கூடியதானே விருத்தியாகும் அது அநேக கோடி ஜன்மங்க
ளாலே இனிக்கமாட்டாதாம், ஆகலின் மகாகாசத்தில் மிக
வீசும் வாழுவைத் துணியாற் றடுத்தல் முடியாததேபோல்.
மனத்தினது தடையும் எல்லா வகையாலும் இயற்றமுடி
யாததென்றே யெண்ணுகின்றேன்.

“(அ-கை) ஸ்ரீகுருப்பிரசாதாதிகளாகிய சித்தஜய உயங்களைத் திருவருள்செய்ய விழைந்த ஸ்ரீ கஜானனப்பெமான் மனத்தினது தோஷ பாவத்தையே விஸ்தாரப அநுவதித்தருளல்:—

சு. யொழிமுஹம் ஐமுமுஹஸ்ய சிவஸஃ ஸம்வ்ருக்ஷெ

வ்யடியஞ்ஞஸோடிஸாநுக்ஷஃ ஸம்ஸ்யதி வக்ருக்ஷாசு

க. வீட்டினை விழைந்தயோகி விளம்புறு குடும்ப மிவ், வோட்டுசக் கரத்தினிந்த வுயர்கடிப் பொறிபோன றும், கூட்டுதற் கரியதான மனத்தினைக் கூட்டவேண் வாட்டமாய் முயலவேண்டும் வரமிகு மருளிஞானே.

வி. முக்தஃ=மோக்ஷமடைய இச்சித்தவன், கினி தான் விழைந்தான் என்பதேபோலும் அக்கினித் தமைக்காம எனுமான அனக்கினியினிடத்தில் அக்கினிப் போலும் வரும் விருத்தியைப்பற்றி இந்த முக்த பதப் யோகமருளியதாம், அஸ்மாத் சம்சிருதி சக்ரகாத்=இந் சம்சாரசக்கரத்தினின்றும், சம்சாரம் ஜனனமரணப் வாஹம் அதுவே தேர்ச் சக்கரம்போல மேலுங்கீழும் ம பாடாக இரவும் பகலும் மிகச் சுழற்றுதலின் கிலே செய்தலானே நிந்திதமாதவினாலும் உருளைபோன்ற னையாம், கடியந்த்ர சமாத்=ஏற்றவெந்திரம் போன் னின்றும், இதனானே ஏற்றம்போன்றதாம் கடியந்திரத் தட்டியிருக்கும் கடிகைமேலேயேறும் கீழேயிறங்கும், இ போல ண்டு தேவாதி தாவரந்தப் பிராணிகள் மே டகீழும் மோதலையெப்போது மடைந்துகொண்டேயிருக்கு

அஸ்மாத்=இதனினின்றும், யோகியாகிய முமுகூஷ்வான வன் தன்னை வெளிப்படுத்துக அடைக்கமுடியாத மனத் தினது நிக்கிரகத்தையும் இனிது செப்க, யோகி=தியானி, துர்க்கிரகஸ்யமனஸு=நிக்கிரகம் பண்ணமுடியாத மனத் தினது, கிரகம்=அடக்கத்தை, சங்கற்பயேத்=நன்கு கற் பித்தலே செய்யவேண்டும், கிலேச பயத்தினாலே உதாசீன மாய் விட்டுவிடலாகாது.

20

(அ-கை) சங்கற்பத்திற்கு அதியத்தன சாத்தியத் தன்மையை அருளும்பொருட்டு அதனது துஷ்டபாவத்தை விரித்தருளல்:—

சு. விஷயெஃ சூக்சுமெவரெதஹ்ஸுஷ்டிம் உசூகூஷ்டிம்
ஜநஸுஷ்டிம் நஸுகோதி கஸ்டுசூகூஷ்டிம் ஸுஸுஷ்டிம்॥

க. விடயரம்பங்களாலே விளங்கும்மீமா சம்சாரக், கடவனை திடமதாகுங் கருமசீலங்களாலே, படர்வுறவமைவ தாகும் பரம்பொரு ளுளாலன்றி, முடியவே முடியா வெட்ட மூடரிங் கெதனினுனும்.

வி. விஷயைஃகரகைஃ=விடயங்களாகிய ரம்பங்களி லினாலே, ஏதத் சம்சிருஷ்டம்=இந்தச் சமுசாரமாகிய, சக் ரகம்=சக்கிரம், த்ருடம்=திரமாம், கர்மகிலைஃ=கர்மங்தி ளாகிய ஆப்புக்களினாலே, சுசம்வ்ருதம்=சூழப்பெற்றதாம், ஜனஃ=ஜனம், சேத்தும்=கெடுத்தற்கு, நசக்னோதி= முடியாததாம், இரும்புக்கச்சுக்கி அரம்பம்போல தந்தங்களி னால் உள்ளும் வெளியும் மரத்தைப் பிளக்கும் எந்தரசதிரு சங்களினால் நாபிநேமிகளினால் சூழப்பெற்றது, திடமான ஆப்புக்களினாலே அறையப் பெற்றிருத்தவின் எப்பக்கத்தி

ஆம் கெடுக்க முடியாததாம் இதுபோல் இந்தச் சம்சார
கிரம் நனாக்காலத்தில் பாசியினைய சட்டியினினுலே மிக
களைத் துன்புறுத்தும் உள்சே காமஸ்ருரோதாதிகளால்
துன்புறுத்தும் கெடுக்கமுடியாதவனாம், அகலின் கடி
ளையாய கிலங்கள், வெவ்விதன் தம்பங்கள் தார்ப்
வேதுக்களாம் அவற்றால் அத்தியந்தம் விபாதிக்கப் ப
றதாம்.

(அ-கை) இவ்வண்ணம் இச் சம்சாரத்திற்குள் ச
திருஷ்டாந்தத்தால் கெடுக்க முடியாமைவைய அரு
செய்து அதனுள்ளே உபாயங்களை அருளில் :—

சு. சுவிதாபேதம் வெவ்விதம் சொல்லி, உத்தமம்
மாறாபவ்யவஸ்துமே மெதுவா உபாயமஸி, பக

க. துக்கமே மிகவுழுந்தித் துன்பாதிகளினத் த
ப்ப, பக்கமே சொழுமாயம் பவணம் பதகலேண்
மிக்கவே மாகம்போக விவாஸிவ்மை குடவிக்குக்
தக்கருள் சாதுசங்க மென்பன சாதித்துவ்வாம்.

லி. சகாமம் ஸ்ரேஷ்டம் பொருள்வாம், சக்கரம்
தால் கறிய வடிவம்சார சக்கரம், அதிதுக்கம்—அ
யந்தந் துக்கஞ்செய்ததாமோ, அக்காரணத்தால் தங்கு
அத்தய நிந்ததம், அம்—எம்மால் அருளப்பெற்
வாய இவ்வகன், உபாயம்—உபாயங்களைப்பது மிக
தங்களாம், அதுபுக்கத்தக்கவனாம், அவற்றையே ப
ளல், வைதாக்கியம்—விதிகபாவம், அதனதே மிலக்கை
போகாத் வைதருஷ்ணயமேவச — பேசுதத்தில் மின்
ஆசை யின்மையேஆம், துக்கலோக சம்பந்திபெறும்

லோக சம்பந்தியேனும் ஆய போகசாதனத்தை யடைந்து அதன்கண் திருஷ்ணையின் அபாவமாம் இதே வைராக்கிய லக்ஷணம் ஸ்ரீ பதஞ்சலி பகவானால் சூத்திரிக்கப் பெற்று ள்து, கண்டகேட்டவிடயவிதிருஷ்ணனுக்கு வசீகார சம்மனை வைராக்கியமாம், கண்டவை இகலோகத்தாய மாலைசந்தன வனிதாதிகளாம், கேட்டவை வேதபோதித திவ்ய ஸ்திரீ யாதிகளாம், அவைகள் கிடைத்தபோதினும் ஆசையற்ற புருடனுக்கு வசீகாரப் பெயரிய வைராக்கியஞ் சித்திக்கு மென்பது சூத்திரப்பொருளாம் குருப்ரசாதம் = யோக்கனை யடைவு, சத்சங்கம் = பிரத்தியக்காதம் மீமாம்சாபரங்க ளோடு சகவாசம், அதன்சிந்தனம் அதன்கதனம் அன்னீ யோன்னியம் அதன் பிரபோதனம் இதனேக பரத்துவம் ஞானாப்பியாச மென்று புதர்புகல்வர் எனக் கூறியவித ஞானாப்பியாச ஹேதுவாய சாதசங்கம் முக்கியஜயோபாயம் என்பதாம். (22)

(அ-கை) வைராக்கிய சற்சங்கங்களுக்கு ஜயோபாயத் தன்மையை யருளிச்செய்து அப்பியாசத்திற்கும் அதனை யருளல்:—

சு. சுஹாஸா ஆவஸீகூயடாநூநொயொமஸ்ய விஜயெ
வரொணுஊமடூஹொயொமொ வீநாஸ்ய சீநலொ
ஜயாஸு ॥

க. பபிற்சியினுமுள்ளந் தனைவசம் படுத்திவாழ்வா, யயற்சியில் போகசித்தி யதனினு லடையலாகு, மியற்கையி லோடுமுள்ள மினக்கடி தில்லையாயின், கெயற்கருயோக முன்றன் கைவரா செல்வமிக்கோய்.

வி. வா=சப்தம் உம்மைப் பொருளிலாம், அப்பா
சாச்சமனோவசீ குர்யாத்=பசியினாலும் மனத்தை வயஞ்
செய்க, அப்பியாச வைராக்கியங்களினால் அதன் நிரோதம்
=இயற்கையாக எழுந்த மாலையாதி கோசரசித்தத்தின்
விருத்தி நீர்ப்பிரவாகத்தை வைராக்கியத்தினாலே தடுத்து
சமாதியப்பியாசத்தினாலே பிரசார்தப் பிரவாகத்தைச் சம்
பாதிக்கவேண்டும், ஆகலின் அவ்விரண்டினாலும் ஆக்கப்
பெறுவதாம் நிரோதமென்பது பொருள், எனவே ஒன்று
சேர்ந்தனவாய் அவற்றிற்கே கித்த நிரோத காரணத்துவம்
சூத்திரித்திருத்தலின், யோகஸ்ய சித்தயே=யோகத்தி
னது சித்தியின்பொருட்டு, இது வசீகார பலம் அருளிய
தாம், விபக்கத்தில் தோடமருளல், வரேண்ய=ஹேவ
ரேண்யனே, அஸ்ய=சுபாவ சபலமாய், மனசோஜயாத்
வினா=மனத்தினது வெற்றியினலன்றி, யோகோ தூர்லப:
=யோகம் அடையப்பெறுததாம்.

“ இவ்வகை விசையன்கூற மாயவனியம்புகின்ற
னைவகைப் புலனுநெஞ்ச மடக்குகை யரிதானாலு
முய்வகை யோகமியாவு முயற்சியினாலு மொவ்வா
வைவகைப் புலன்செயின்ப மனைத்தையும் வெறுத்த
லானும்.

வெய்யநெஞ்ச மீடங்கிடும் வேறிதற்
கையமில்லை யென்றேயறி யாதலாற்
பையவே கரணம்பதி னுன்கையுங்,
கைகடந்தவர் யோகமுங் கைகீண்டார்.”

ஆண்டு முனோரிக்கிரகம் முடியுத காரியமர்மெனின்
விழியாதிக்குக்கு அவ்வக்கோளக மாத்திரத் தடைவீழ்வம்.

அடத்தால் நிக்கிரகம்போல மனத்திற்கும் அடத்தடை முடியாததா அல்லது முறைத்தடை முடியாததா? முதலது அங்கீகாரமாம். மனஞ்சலம் நிக்கிரகிக்க முடியாததாம் இனிச் சம்சயமில்லை உண்மையே கூறியும், ஈற்றதோ அசம்பவமாம் பிரத்தியக்காதமாகார பிரத்திய ஆவிருத்திருப அப்யாசத்தானும் திருஷ்ட அதிருஷ்ட போகங்களில் தோஷதரிசன அப்யாச ஜன்னிய நிராசைவடிவ வைராக்கியத்தினாலும் மனம் நிக்கிரகிக்கப்பெறும், தீவிர வேகத்தோடுகூடிய நதியின் பிரவாகம் அணைத்தோடலால் தடுக்கப்பெற்று கால்வாயின்வாயிலாகக் செலுத்தப்பெற்று வயலைநோக்கி குறுக்குப் பிரவாகாந்தரமாக வுண்டாக்கப்படும், அதுபோல வைராக்கியத்தினாலே சித்தநதியின் விஷயப் பரவாகந் தடுக்கப்பட்டு தியானாப்யாசத்தினாலே பிரசார்தப் பிரவாகம் சம்பாதிக்கப்பெறும் பெறவே முறைத்தடை இனிதுகூடும், இவ்வாறுகவே சமாதியப்பியாச வைராக்கியங்களுக்கு வாயில் வேற்றுமையால் ஒருங்கு சேர்தலாம், ஸ்ரீவசிஷ்டபகவான் மனோஜய உபாயங்களை ஒருங்கு சேர்த்தியுள்ளார் அத்தியாத்மவித்தையை அறிதல் சாதுசங்கஞ்செய்தல் வாசனையின் பரித்தியாகப் பிராண ஓட்டத்தின் தடையென்னு மிந்த யுத்திகள் சித்த ஜயத்தில் புஷ்டியுடையனவாம், இந்த யுத்திகளிருப்ப எவர்கள் சித்தத்தை அடமாக அடக்குகின்றார்களோ அவர்கள் தீபத்தைவிட்டு அஞ்சனங்களினாலே இருளைக் கெடுப்பவர்களாவர்கள், அவற்றுள் அத்தியாத்ம வித்தையானது திருசியத்திற்கு மித்தியாத் தன்மையையும் திருக்குவஸ்துவிற்கு பரமார்த்த சத்தியப் பரமானந்த பிரகாசத்தன்மையையும் போதிக் கும் போதிக்கவே மனமானது தன்கோசமாய திருசியங்

களில் மித்தியாத் தன்மையானே பிரயோஜன அபாவத் தையும் பிரயோஜனத்தோடுகூடிய பரமார்த்த சத்திய பரமனந்தரூப திருக்குவஸ்துவின்கண் சொப்பிரகாசத் தன்மையானே தன் அகோசரத் தன்மையையும் உணர்ந்து விடவில்லாத தீயேபோல தானே சாந்தியை யடையும், யாவன போதித்த போதினும் தத்துவத்தை நன்குணர்கிலானோ யாவன்றான் மறந்துவிடுகின்றானோ அவ்விருவருக்கும் சாதுக் சங்கமமே புபாயமாம் சாதுக்களோ மீண்டும் மீண்டுமே போதிப்பார்கள் நினைப்பிப்பார்கள், யாவன்றான் வித்திய மதாதி துவாசனையினாலே பீடிக்கப் பெற்றவனாவனோ சாதுக்களைப் பின்றொடர முடியாதவனாவனோ அவனுக்கு முன்மொழிந்த விவேகவாசனாபரித்தியாக பிராணயாமங்கள் உபாயங்களாம், பிராணசலனமும் வாசனையும் சித்தத்தையேவுதலானே அவற்றை நிரோதஞ்செய்ய சித்தசாந்தி சம்பவித்தலின் கூறவும்பெற்றுளது ஸ்ரீவசிட்டபகவானால் சித்தவிருகூத்திற்கு பிராண சலனவாசனைகளென இரண்டு பீஜங்களுண்டு இவற்றுள் ஒன்று கெடவே விஷரவில் இரண்டும்கெடும், அப்பியாச வைராக்கியங்களினாலே நிக்கிரகிக் கப்படுமென்பதை அன்வய வெதிரேகங்களினாலே திட்டபடுத்துவாம், அப்பியாச வைராக்கியங்களினாலே அடக்காத அந்தக்கரணத்தை யுடையவனால் சித்தவிருத்தி நிரோதரூப யோகமானது அடையமுடியாததா மென்பது பெர்யோர் சம்மதம், வசமாய சித்தமுடைய புருடானாலே மீண்டுமீண்டும் முயற்சி செய்தலாலே கூறியபுபாயத்தானே யோகம் அடைதற்கு முடியக்கூடியதாம், வெதிரேகத்தின் வாக்கினைப்பென்பதாதி சுருதிபுகன்ற பூர்வ பூர்வ பூமிதிடத்தன்மையின்மைகொள்க அன்வயத்தில் உண்மைகொள்க

இது ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய சுவாமிகளினது திருக்கருத்
தாம். 23

(அ - கை) மனோ நிக்கிரகமானது அனேக ஜன்ம
சாத்தியமாதலின் போகத்தைவிட்டவனுக்கு மனோஜயமில்
லாதவனுக்கு போகாதி அயோகத்தானும் பிரட்டனுக்கு
இடையில் நாசமாகவேண்டாமென சம்சயப்பட்டவரேண்
யன் வினாதல்:—

சு. யொமஹுஷஸ்ய கொஹொகஃ காமதிஃ கிம்வயம்

ஹவெசு

விஹொஸவஹுஜகுபே விஸிஸம்ஸ்யம் ஹஜிஹசுஹுசு||

க. வீரமே மிகுத்தவெல்லா முணர்ந்தருள் விபுவே
புந்தி, யேருலங் குழுவையெல்லா மியைந்தருள் கொழிக்கு
மெந்தாய், சீரிலா யோகியெந்த லோகத்தைக் கதியைச்
சேர்வா, னாருவான் பலனையென் றினையநீ கற்றல்வேண்டும்.

வி. யோக ப்ரஷ்டஸ்ய=யோகப் பிரட்டனுக்கு, கஃ
லோகஃ=என்னலோகம், காசுதிஃ=என்னகதி, கிம்பலம்=
என்னபலன், பவேத்=கிடைக்கும், யாகத்தைத் தொடங்
கியவன் பாதியில் இழிவு செய்தவதனால் யாகபலத்தை
யடையான், மாருகவோ தோஷத்தால். கீழேபோவான்
இவ்வாறு யோகப்பிரட்டனுக்கு மேலுலக அடையில்லா
மையினால் கீழானகதியை யடைவன், அதுனே மேலே
யேறுதல் உளதா இலதா என்பது முதல்வினாவாம், அல்
லது அற்பபுண்ணியத்திற்கு அற்பமே பலமாம் அதுவும்
பலதானத்தினாலே தத்ஜன்யம் கிருதம் போகத்தினால்
கூடினிக்கும் என்பது இரண்டாவது வினாவாம், கூடினமான

தேபாதினும் பூர்வசமஸ்காரத்தால் மறுபடி யோகாப் ப
சத்தில் முயல்வானு முயலானு என்பது முன்றாவது .
வா. ஹேவிபோ! = ஹேவியாபகரே!, புத்திசக்ரப்ருத்
சர்வப்பிராணிகளிடத்திலு மிராநின்ற மதிகளின் சரு
யத்தைத் தாங்குகின்றவரே! காப்பவரே!, இத்தகைய
வஞ்ஞை = முற்றுமுணர்ந்தவரும் முழுவல்லமை வாய்
ரும் ஆகிய தேவரீர், மே = அடியேனுடைய, சம்சயம்
= சுடறியமுறையான மூவகைச் சம்சயத்தைக் கெடுத்த
வீராக, ஸ்ரீ பகவற்கீதை அருச்சுனன் சங்கை,

என்றுகூற விசைய வியம்புவா
னின்னு யோகத்திலே நெடுநாளெலாம்
பொன்றுங் காலத்தயர்ந்துயிர் போயினுற்
சென்று நற்கதியே யன்று சேருமோ.

யோகமேவ வினைக ளொருவினான்
மோகமேவலின் யோக முடிந்தில
னேகமே யிருபாலும் விடாநிற்க
மேகமேயென வியந்து கழியுமோ.

மையலிது வென்மனத்தினின் மற்றிந்த
வையமறுக்க வல்லாரில்லை நீயன்றி
புய்யவிதனை யுரையென்ன யோகத்தின்
மெய்யனிதனை விரியவுரைக் கின்றான்.

யோகாப்பியாச பரத்தினுலே யெல்லாக் கருமங்
புய்யம் விட்டவனுக்கு யோகபலமாகிய தத்துவஞானத்
தையும் அடையாதவனுக்கு என்னகதியாம், அற்றேல்
வினா யோகமேற விழைந்தான் பொருட்டா? அல்லது

யவன் பொருட்டா? ஆதியதாகாதாம் அவனுக்குக் கருமித் தன்மையானே கருமப்பிரம உபயப்பிரஷ்டத்துவ பரனுக்கு உபய விப்பிரஷ்டபத்னுக்கு ஆண்டுச் சேர்க்கையின்மையின், மற்றதுமாகாதாம் யோகாருடனுக்கு நற்றிரிசித்தன். மையானே ஆண்டு பொருத்தமின்மையின், யோகாப்பியாசத்தைத் தொடங்கி மந்தவைராக்கியத்தினால் இடையில் விடயதற்பாணவன் பொருட்டு இவ்வினா வென்னற்க, பாவிபாகிய அவன்பால் பொருந்தாமையின் ஆதலின் இவ்வினா இத்தகையதாம் தத்துவ சாக்ஷாத்காரபரியந்த விசார சூனிய விஷயகமாம் தத்துவஞானத்தை யடைந்தவன் ஜீவன்முத்தியை யடைந்தவன் பரமயோகியாம், தத்துவ ஞானத்தை யடைந்தவன் ஜீவன்முத்தியை யடையாதவன் அபரமயோகியாம், அவ்விருவரிடத்திலும் ஜீவன்முத்தி சதசத்பாவ மாத்திரபேத மிருந்தபோதினும் ஞானத்தினாலே அஞ்ஞான விநாசத்தால் விதேகமுத்தி விவாதமற்றதாம், ஆதலின் அவர்கள் கதிவிஷயத்தில் யாதொரு சங்கையுமில்லதாம், யாவன்றான் நித்தியானித்திய விவேகாதி முறையாக விவிதிஷாசந்நியாசியாய் வேதாந்தசிரவண மனந்நிதித்தியாசனங்களைச் செய்துகொண்டிருப்ப மத்தியில் விபத்தடைவனோ அவன் ஞானபரிபாக சூனியத் தன்மையால் மோக்ஷசுகத்தை அடையமாட்டான் சொர்க்காதிகளையு மடையமாட்டான் சர்வகர்ம சந்நியாசத்தால், இது னால் இத்தகைய யோகப்பிரட்டன் எக்கதியை யடையவன் என்பது வினாவின் கருத்தாம், ஒரு வேதாந்த விசுவாசத்தோடுகூடியவனாய் சிரத்தை சாந்தி தாந்தி முதலியவற்றோடுகூடியவனாய் சாதன சதுட்டிய சம்பன்னனாய் முதலில் ஞானசாரியணுயடைந்து சிரவணதிகளைச் செய்துகொண்டு

அதிருட அப்பியாசப் பிரயத்தனனாய் தத்துவஞானத்தி னுடைய உதயத்தை யடையாமல் ஆதத்துவஞானனாகவே மிருதனாய் அந்தியகாலத்திலும் யோகத்தினின்றும் நழுவிய மனத்தனாய் மரணவியாகூல மனத்தையுடையவனாதலாலே ஸ்மிருதியில்லாதவனாய் கத்யந்தர அசம்புவனாய் உள்ளவன் என்னகதியை யடைவனென்பதாம்; கருமமார்க்கத்தினின் றும் ஞானமார்க்கத்தினின்றும் நழுவியவொருவன் நசித்து விடமாட்டானே சர்வகரும சந்நியாசித் தன்மையானே கருமரூப ஆசிரயரகிதனாய் தொடங்கிய பிரஹ்மப்பிராப்தி மார்க்கஞானத்தில் விமூடனாய் அதனுனை உபயப்பிரட்டத் தன்மையால் சின்னமேகம்போல நசித்துவிடமாட்டானே வாயுவினாலே பிரிக்கப்பட்டு சிதறுண்ட மேகமானது பூர்வ மேகத்தினின்றும் நழுவியதாய் உத்தரமேகத்தை யடையா ததாய் மழைக்குத் தகுதியற்றதாய் இடையிலேயே நசிப்ப தேபோல யோகப்பிரட்டனும் பூர்வகருமமார்க்கத்தினின் றும் நழுவியவனாய் உத்தர ஞானமார்க்கத்தை யடையாத வனாய் இடையிலேயே கருமஞானபல அயோக்கியனாய் நசி த்து விடுவானே அல்லது மோக்ஷசாதன சமாதிசம்பன் னத் தன்மையானும் சாஸ்திர நிரந்தித கரும சூனியத்தன் மையானும் நசிக்கமாட்டானே யென்பது சம்சயம், இந்த யோகப்பிரட்டகதி விஷயசம்சயம் தேவரீராலாயே நீக்கத் தக்கதாம் அன்னியராலாகாததாம், இச்சங்கை ஞானவா சிட்டத்தும் காணலாம்,

“இவண முயர்பூமியீ லொன்றை யிரண்டை மூன்றும் வேறென்றைக், கவர்வுற் றடைந்தோ னுயிர்மாய்ந்தாற் கலந்துமேஷங் கதியேது, தவநிற் பெரியோ யுமையென்னச் சிவசிவசிவனுரை செய்வான்.”

(அ - கை) இவ்வண்ணம் பிரார்த்திக்கப்பெற்ற பூ
கணேசப் பெருமான் உத்தரமருளல்:—

சு. லிவ்யுஷெஹயரொயொமாஜஷ்டி ஸ்லெபாமஹேதஹி

ஹுகாயொமி கௌஜநலுஷெவலிபிதாங்குமெ ||

க. யோகமேநமூவலான யோகிதான் நேவர்போற்று
மாகமேபுணந்துமேலா மரம்பையர் குழுமிவாமும்.
மாகநாடனிற்போக வகையெலா மிகவுமாந்தி
யோகியர்குலந் தூயோர்தங் குலந்தனி னுதிக்குமன்றே.

வி. யோகாத்ரஷ்டி = யோகத்தில் நின்றும் நழுவி
யவன், திவ்யதேகதரஃ = தேஜோமயமான தேகத்தைத்
தரித்தவனாய், ஸ்லர்போகமுத்தமம் = மேன்மையான சொ
ர்க்க போகத்தை, புக்த்வா = அறுபவித்து, யோகிகுலே =
யோகிகுலத்தில், சுத்திமதாங்குலே = சுசிமான்களுடைய
குலத்தில், ஜன்மலபேத் = பிறப்பையுறுவன், யாகத்தை
முடியாதவனேபோல யோகப்பிரட்டன் கீழானகதியை
யடையமாட்டான், மற்றோ திவ்யதேகத்தைத் தரித்துக்
கொண்டு உத்தமமான சுவர்க்கபோகத்தை யுண்பன், இது
முதல் வினாவின் உத்தரமாம், இரண்டாவதுனுத்தரமோ
யோகிகுலத்திலாவது சுசிமான்கள் குலத்திலாவது ஜன்ம
மடைவனென்பதாம்.

25

(அ - கை) மூன்றாவது வினாவினுத்திரமருளல்.

சு. ஹநயெபாஹவதெஷ ஸ்லெபாமஹேதஹி

நஹிபுணுகுதாங்குமிஹாகம் புகிவபுகித

க. உதித்தவன் மீண்டுமுன்ன மொழுகிய பழக்கத்தானே
மதித்திட யோகியாகி வயங்குவ நருளினாலே [ழாய்க்
விதித்தமெய் யறத்தைச்செய்து விளங்கிய வெவருங்கீ
கொதித்துள நாகந்தோயார் குறையவர்க் கெதுவு
முண்டோ.

வி. ஏஷ=இவன், பூர்வகர்மஜாத் சம்ஸ்காராத்=பூர்
வகர்ம ஜன்னிய சம்ஸ்காரத்தாலே, புனர்யோகி பவதி=
மறுபடியும் யோகியாவான், புண்யக்ருதாம்=புண்ணிய
வான்களின்மத்தியில், கச்சித்=எவனும், நரகம்=நரகத்
தை, நஹிப்ரதிபத்யதேய=யடையமாட்டான், இந்த யோ
கப்பிரட்டன் யோகி குலத்திலாவது, மகா குலத்திலாவது
ஜன்மத்தை யடைந்து மறுபடியும் யோகியாவான், அதன்
கண் காரணம் பூர்வகருமஜன்னிய சம்ஸ்காரமாம், யோகம்
பயின்றவனுக்கு மறுபடி ஜன்மமந்தரத்திலும் யோகப்பயிற்
சியிலேயே பூர்வ சம்ஸ்காரத்தால் அவசியம் பிரவிருத்தி
யாம், அவ்வாறே மிருதிபு முளது

“ஜன்ம ஜன்மந்தரம் அப்யஸ்தமாய தானம் அத்தி
யயனம் தபம் அவ்வப்பியாச யோகத்தானே யீண்டும்
அதனையே யப்பசிப்பன் என்பதாம்.” ஸ்ரீபகவான் உத்தர
மருளல்:—

பொய்ம்மை யடையாப் புலனுடை மாந்தர்க
ளிம்மையிடையு மறுமை யுலகத்தும்,
வெம்மை யடைகிலர் மெய்மைவிடா ரென்றுஞ்
செம்மை தெளியின்னுஞ் செப்புதுங் கேளாய்.

யோகமுடியா திடையே யிறந்தவன்
யட்கவினை பலசெய்தாங் கிசைந்திடுஞ்

சோகமினா டெய்தித் துன்பர் தொடராதே
போகநுகர்ந்து பல்காலங்கள் போயபின்.

சிறந்தவரசர் திருக்குலத்தாத
லறந்தருயோகி கடங்குலத் தாதல்
பிறந்து பெறுவதெல்லா மெய்திப் பின்னு
மறந்தவியோக மகிழ்வுட னெய்தும்.

கொண்டு பயிலுங் குணமிலனாகிலு
முண்டு தெளிவென் றுணர்ந்த வியோகந்தான்
பண்டு பயின்ற பயிற்சினுன்றனைத்
தண்டுதலின்றி முன்றானே தலைப்படும்.

அனையவி யோகத்தை யாற்றுவ னென்று
நினைபு மவனு நெறி பிறழாமல்
வினைகள் பலசெய்து வேள்விமுடித்தா
னணையுங் கதிமேற்கதி பெறுவானால்.

நீடுமன் நிலை நின்றிலனாயினு
மோடும் வகையால் விடாதே யுழன்றவன்
பாடும் பவங்கள் பலகடந்தாயினும்
வீடும்பெறு மின்னும் வேறுஞ்கில கேளாய்.

யோகப்பிரட்டன் நசிப்பனென்பதில் யாதுகொல்
ஐயம் அநிஷ்ட அடைவா, இட்ட நட்டமா, அநிட்ட அடை
வும் இகலோகத்திலா பரலோகத்திலா, இருபாலும் ஆகா
தாம் சாஸ்திரப்படி சர்வகரும சந்நியாசத்தை அதுட்டித்
தவனும் ஷில்லாவற்றினும் விரக்தனும் சிரவனாகி செய்த
வனும் மத்தியில் மிருதனும் ஆகியு யோகப்பிரட்டனுக்கு

இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் விநாசமும் அநிஷ்ட அடைவும் இல்லை இலவாம், இகலோகத்தரிட்டம் உபயப் பிரட்ட நிவனென ஆன்றோரிகழ்தலாம், பரலோகத்த ஈட்டமோ நரகவீழ்ச்சியாம், அஃதிரண்டுமே யிலதாம் சாஸ்திர விதிப்பிரகாரம் நடந்தவனெவனும் தூர்க்கதியை யேனும் அகீர்த்தியையேனும் நிரயருபத்தையேனும் அடையமாட்டான் சுகமேயடைவனெனின் நிரதிசய க்ஷியாணத் தைச் செய்த விவன் தூர்க்கதியை யடையமாட்டா னென் பதில் கூறவேண்டிய தென்னே, ஆயின் அவனதுகதி யெத் தகையதெனின் கூறுவாம் யோகப்பிரட்டன் இருவகையா வன் ஒருவன் பிராரப்தந்தந்த போகவாசனையன் மற்றொரு வன் திடவைராக்கியவான், ஆதியன் அஸ்வமேதாதி செய் தவர்களின் லோகங்கனையடைந்து போகங்களை போகாசை தீரும்பரியந்தம் புசித்து பிரஹ்ம சம்வத்சரங்களை ஆண்டு களித்து அதன்பின்னர் பரிசுத்தர்களும் ஞானயோகியர் களும் தனிகர்களும் ஆகிய மகாராஜச் சக்கரவர்த்திகளி லுடைய குலத்தில் போகவாசனா சேஷமிருத்தலின் ஜன காதிபோலும் அவதரிப்பன்; திடவைராக்கியவானோ போக வாசனையின்மையின் புண்ணியவான்களின் லோகத்தை யடையாமலே யோகிகளேயாய் தரித்திரப் பிராமணர்களு டைய பிரஹ்மவித்தியாவான்களுடைய குலத்தில் பவிப் பன் இது மற்றெல்லாருக்கும் சித்திக்கவே மாட்டாதாம். அவ்விருவகைச் சன்மத்திலும் பூர்வதேகத்தில் சர்வகரும் சுந்ரியாச குருசரணாகதி சிரவணமனன நிதித்தியாசனங் களின் முத்தியில் எத்துணை அதுட்டிக்கப் பெற்றுள்ளதோ அத்துணை பிரஹ்மாத்மைக்கிய விஷயபுத்தியோடு சையோ கமுண்டாம் அவ்வளவு சாதனகலாபமும் கிடைக்கும்

தூங்கி யெழுந்தவனிடத்திற் போல உண்டாம் என்றபடி
அந்தலாபத்தின் பின்னர் மோக்ஷ நிமித்தம் அதிகமாகக்
கிடைத்த பூமியினும் மேலான பூமியைச் சம்பாதிப்பான்
பிரயத்தனஞ்செய்வன். சகலமோக்ஷ பூமிகளையும் சம்பா
தித்துக் கொள்வன், இவ்வர்த்தமயாவும் ஸ்ரீ ஞானவாசி
டத்திற் காட்டப்பெற்றுளது.

“இவ்ன முயர்பூமியி லொன்றை யிரண்டை
மூன்றும் வேறொன்றைக்
கவர்வுற் றடைந்தோ னுயிர்மாய்ந்தாற்
கலந்துமேவுங் கதியேது.”

என்பது ஸ்ரீ ராகவர் வினாவாம். முன்னரே ஏழுபூமிகள்
கூறப்பெற்றனவாம் அவற்றுள் நித்தியா நித்திய வஸ்து
விவேக பூர்வகமாக இகா முத்திரார்த்தபோ வைராக்கியத்
தினின்றும் சமதம திதிக்கை சர்வகரும சந்நியாசாதிவாயி
லாகவுண்டாம் முழுக்கை சுபேச்சை யெனப் பெயரிய
முதற்பூமியாம் சாதனசதுட்டய சம்பத்தென்றபடி, அதன்
பின் ஞானாசாரியரை யடைந்து வேதாந்த வாக்கிய விசா
ரண வடிவம் இரண்டாவது பூமியாம் சிரவணமனன மென்
றபடி, அதன்பின் சிரவண மனனத்தால் உண்டான தத்
துவஞானத்தின் சம்சயரகிதத் தன்மைவடிவம் தநுமானசி
யென்னும் மூன்றாவது பூமியாம் நித்தியாசன சம்பத்தென்
றபடி, நான்காவது பூமியோ தத்துவ சாக்ஷாத்காரமே
யாம், ஐந்தாவது ஆறாவது ஏழாவது பூமிகளோ சீவன்
முக்தியின் அவார்தர பேதங்களுன்று முன்னரே கூறப்
பெற்றது; அவற்றுள் நான்காவது பூமியை யடைந்திறந்தவ
னுக்கு சீவன் முக்தியிலதேனும் விதேக கைவல்யப் பொரு

•ட்டுச் சம்சயமேயிலதாம், அதன் மேற்பட்ட பூமி மூன்
றையு மடைந்த சீவன் முக்தன் விதேகமுக்தன் ஆவனென்
பதில் கூறவேண்டிய தென்னைபுளது, நான்கு பூமிகளில்
சங்கையே கிடையாதாம், சாதனபூமி மூன்றிலோ, கருமத்
தியாகத்தானும் அஞ்ஞாவத்தானும் சங்கையுண்டாம் என
ஆண்டையதே வினாவாம், அதற்கு ஸ்ரீ வசிக்ஷதபகவான்
உத்தரம் விளம்பல்,

“யோகபூமி யம்சம்விடா துறலாற் பழைய தீவினைபோ
மாகவிமான மதற்பின்பு வந்துகொடுபோய் வானவர்வாழ்
நாகமுதலா முயர்பதியினன் மேருவின்சூழ் பொழின்முழையிற்
போகமடவாரொடுங் கூடிப்புணர்ந்து சிந்தைகளி கூர்வன்.”

“அருந்துபோகமாய்தலினு லளவில்பண்மை யிருவினையும்
பொருந்தமாபு மப்போது புலியிற் பிறப்ப ரியோகிகடாந்
திருந்துசெல்வங் குணஞ்சுத்தஞ் சிறந்தநல்லோர் மனைப்பிறந்து
வருந்திமுன்னம் பழகுதலால் வழுவாயோக நெறிநிற்பர்.”

ஆண்டு முற்பாவனாப்பியஸ்த யோகபூமிக்கிரமத்தை புதர்
பார்த்து மேலாச உத்தரபூமித்திரயத்தை யடைய வேறு
வர், ஈண்டு முன்வளர்ந்த போகவாசனை மிகுதிப்பாட்டி
னும் அற்பகால அப்பியஸ்த வைராக்கிய வாசனைக் குறைவு
பாட்டினாலே உயிர்கிளம்புஞ் சமயத்தில் கிளம்பிய போகே
ச்சையுடையவன் சர்வகரும சந்நியாசியெனப் பெற்றான்,
யாவன்றான் வைராக்கியவாசனைப் பிராபல்யத்தால் மிகுந்த
புண்ணியஞ் செய்ததாலுளதாய பரமேசுவரப்பிரசாத வசத்
தானே உயிர்போஞ்சமயத்தில் அதுற்பூத பேர்கேச்சைய
னான சந்நியாசி போகந்தடையில்லாமலே சர்வப்பிரமாத

காரணஞ்ஞிய பிரஹ்மவித்துக்களாய பிராமணர்களுடைய
 குலத்திலேயே யினிதுதிப்பன், அவனுக்குப்பழைய சமஸ்
 கார வெளிப்பாடு அனாயாசமாகவே சம்பவித்தலின் முன்
 னவனுக்கேபோல மோகூப்பொருட்டு ஆசங்கையிலதாம்
 என்பது ஸ்ரீ வசிஷ்டப்கவானது கருத்து, பரமகாருணிக
 ராய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பகூரந்தரமே அருளியுள்ளார்;
 அற்றேல் யாவன் புண்ணியவான்களுடைய லோகங்களை
 யடையாமல் போகிகளின் குலத்தில் உண்டானான் அவனுக்
 குத் தடையற்ற முற்பிறப்பிலாய ஞானசமஸ்கார உற்போ
 தத்தால் புத்தி சம்யோகலாபத்தால் அம்முயற்சியுளதா
 குக, யாவன்றான் புண்ணியவான்களின் லோகத்தை யடை
 ந்து ஸ்ரீமான்களின் குலத்தில் உண்டானானே வெகுவித
 விஷயபோகத்தடையா லுண்டானவனுக்குப் போகவாச
 னைப் பிராபல்யத்தால் எங்ஙனம் மிகத்தடையுற்ற ஞான
 சமஸ்கார உற்போத தற்பிரயத்தன சம்பவம் என்று சங்
 கிப்பின் அனேக ஜன்மத்தடையுறினும் ஞானசமஸ்தாரம்
 சர்வ விதேரீதிகளையுங் கெடுத்தலால் தன்காரியத்தை அவசி
 யஞ்செய்யுமென வுத்தரங்கூறுக, வெகுகாலத் தடையுற்ற
 ஜன்ம உபசிதாமாயினும் அந்தபூர்வ அப்பியாசத்தானேயே
 ஞான சமஸ்காரத்தினேயே போக வாசனையோடு கூடி
 யிருப்பதனாலே இச்சியாதிருப்பினும் அகஸ்மாத்தாகவே
 போகவாசனைகளினின்றும் கிளப்பப்பெற்றுமோகூசாதன
 நாட்டமுடையவன் ஆக்கப்பெறுவன், ஞான வாசனைக்கு
 அற்பகாலம் பயிற்சித்தன்மை யிருந்தபோதினும் பரமார்
 த்த சத்வஸ்து விஷயகத் தன்மையானே அவஸ்து விஷயக
 போகவாசனையினின்றும் பிராபல்யமிருத்தலின், இதனைக்
 கைமுதிக ஞாயத்தானும் திடமாகக் காணலாம். மோகூ

உபாய்பூத ஞானவிஷயத்தை அறியவேண்டுமென் நிச்சித் த முதற்பூமியிலிருக்கும் முமுகூஷும் அதே பூமியில் மிருத னாய் யோகப்பிரட்டனாய் மறுஜன்மத்தில் கருமப்பிரதிபா தக வேதத்தைத் தாண்டுவன், கருமாதிகாரத்தைத் தாண்ட லால் ஞானாகாதிகாரியாவன், இவ்வண்ணம் முதற்பூமியி ல் மிருதனும் அன்னிய ஜன்மத்தில் ஞானியாகி விடுபடுவனே லாயின் இரண்டாவது பூமியிலேனும் மூன்றாவது பூமியி லிலேனும் மிருதன் அன்னிய ஜன்மத்தில் ஞானியாகி விடு படுவானெனக் கூறவும்வேண்டுமோ, போகியானவன் முன் னியற்றிய முயல்வினும் அதிகமதிகமாக முபல்பவனாய் களங்கமற்றவனாய் அந்த யோகப்பிரயத்தன புண்ணியத் தானேயே ஞானப்பிரதிபந்தக பாபராகியைத் தூற்றினவ னாய் அநேகஜன்மங்களில் விருத்தியான யோக சமஸ்காரத் தினாலே நல்ல ஞானியாகி அதன்பின் மேலான முத்தியை யடைவானெனக் கூறவேண்டுவதென்னே.

26

(அ - கை.) இனி யோகினியப் புகழ்ந்து கொண்டு துவம்பதார்த்த சுத்தியை உபசங்கரித்தருளல்:—

சு. ஜ்ஞாநநிஷா துவொநிஷா துஷ்டநிஷா ஞராயிவ

ஸ்ரெஷ்டா யொஸ்ரெஷ்டகஜோஹகிஜாந்யுதிதஷுயஜெ||

க. ஞானிங்கருமந் தவமென்னு நாட்டமூன்று முடை யரினு, மானயோகி சிறந்தவனா மற்றுமவர் கடமிலேவன் ஞானகனமா மென்னிடத்தி னல்மாரன்பு மிகுத்தவனா தேனங்குலவு மணிமார்பர் சிறந்தோர் தமிழிஞ் சிறந்த வனே.

ஆரியயனரற்கு முமைமுதலெவர்க்கு மரியவனாகினு
மருளால், உரியவனெனவே யவர்களும்போற்ற வுத்தமக்
குரவனாய்ப் போந்தே, திரிபைய மெவையு மகன்றிட யோ
கஞ் செப்பின னரசனைநோக்கி, கரியவனமையின் மடியின்
மேலாலுங் கருத்தினி லாடுதற் கெனியோன்.

ஓம் தத் சத் திதி யுபநிடதார்த்த கருப்பம்வாய்ந்த
ஸ்ரீமத் கணேசகேத யென்னும் யோகாமிருத அருத்த
சாஸ்திரத்தில் ஸ்ரீம தாதிகணேசபுராணத்திலுள்ள
ஸ்ரீமத் கஜானனவரேண்ய சம்வாதத்தில் யோககதன
மெனப் பெயரிய ஐந்தாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

வி. ஹே நராதிபனாகிய வரேண்யனே! ஞான நிஷ்ட
கேவல வேதாந்தி சிரவணுதி பர பரத்வாஜாதியினின்றும்
யோகி மேன்மையனாவன் அவ்வாறே தபோநிஷ்ட விசுவா
மித்திராதியினும் யோகி சிறந்தவன், கரும நிஷ்ட வசிஷ்
டாதியினும் சனகாதியோகி சிறந்தவர் அவ்வியோகிகளுள்
ளும் எம்மிடத்திலன்புடைய பிரகலாதாதிகளேனும் நார
தாதிகளேனும் மிகமிகச் சிறந்தவர் என்பது என்றிருவுளம்
ஆகலின் நீயும் அத்தகைய யோகியாவாய் என்பது திருக்
கருத்தாம், இவ்வண்ணம் சோதித துவம்பதார்த்தமாம்
இனி தத்பதார்த்த சுத்தியாம், அதாவது கரும சந்நியாசப்
பிரதிபாதனவாயிலாக ஊகத்துடன் துவம் பதார்த்த நிரு
பண்பரனுக்குப் பகவற்பத்தி ரிட்டைப் பிரதிபர்த்தன் வாழி
லாக தத்வதாழ்த்த நிருபணப் பிரவிர்த்தியாம்.

நராதிப=நரேந்திரனே, ஞானநிஷ்டாத்=ஞானநி
 டையனினும், தபோநிஷ்டாத்=தவநிட்டையனினும், கர்ம
 நிஷ்டாத்=கர்ம நிட்டையனினும், யோகி = யோகியர்ன
 வன், சிரேஷ்டஃ=சிறந்தவன் தேஷு=அவர்களுக்குள்,
 யஃ=யாவன், மயி=என்னிடத்தில், பக்திமான்=அன்பு
 டையவன், சிரேஷ்டதமஃ=மிகமிகச்சிறந்தவனாவன் (அவன்)
 அவன் ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை,

எல்லாத்தவமு மியற்றினின்றோனினு
 மெல்லாக்கலைகளுங் கற்றுணர்ந்தோனினுஞ்
 செல்லாக்கருமமெல்லாஞ் செய்தவனினு
 நல்லான்வலியோகி நீயி துநண்ணுவாய்.

இருவகையவினையறுக்கு மியோகிகளெல்லார்களினு
 மருவரியமனத்தினையு மன்பையுமென்பால்வைக்கு
 மொருவனுமே யானுவக்கப் படுகின்ற னெனவுரைத்தா
 னருவென வன்னருவென முன்பாராலு மறிவரியான்.

இப்போது அத்தியாய அர்த்தவடிவ யேசகத்தைப்
 புகழ்ந்து உபசங்கரித்தருளல், தத்துவஞான மனோநாச
 வாசனாகூத்ய சம்பன்ன யோகியானவன் கிருச்சிரசாந்திரா
 யணதி தபோநிஷ்டார்களினும் உத்தமனாவன், மனம்பொறி
 கட் கொருமையே தவமாம் அது சர்வதர்மங்களினும்
 மேலானது என்பதாதி. ஸ்மிருதிகளினாலே யோகத்திற்குச்
 சர்வதவமேன்மை கூறப்பெற்றிருத்தலின், அவ்வாறே அஸ்
 வமேதாதி கருமஞ் செய்பவர்களினும் அதிகனாவன் அஸ்வ
 மேதாதி. பலங்களுக்கு யேநகப்பிரட்டன் பொருட்டு அடை
 வுறுதலார் தன்மையுண்மையின் யோகத்திற்கு அதனினும்
 ஆதிக்கியம் உணரப் பெறுதலின், வித்தையினாலே யதனை

யடைவர், விழைவுகளெல்லாம் எதனின் முடியும், அத்திற்
 றக்ஷிணை யடைவுறமாட்டா, வித்துவானல்லாதவத்தினர்
 தாழும், நத்தியதனை நண்ணவுமாட்டார். என்னுஞ் சுருதி
 யினானே தவக்கன்ம பலத்தினுஞ் சிறந்த அவற்றால் சாதி
 க்கமுடியாத புருஷார்த்தஹேதுத் தன்மைக்காட்டப்பெறு
 தலினாலும் உணர்க, அவ்வாறே ஞானிகளினும் அதிகன்
 தத்துவசுக்ஷாத்கார மிருந்தபோதினும் மனோநாச வாசனா
 சுஷயவானுக்கு மேன்மைகூறப் பெற்றிருத்தலின் நீயோகி
 யாவாய், பக்தியோகத்திற்கு ஞானயோகத்தினும் மேன்
 மையின்றும் பூர்வாபர விரோதம் வருதலின், பக்தியினால்
 என்னையறிவன் என்னையுண்மையா யறிந்து பரமபத முறு
 வன், எவனுக்குத் தேவனிடத்தில் பரமபக்தி யென்பதாதி
 யானே ஞானசாதனமாகக் கூறப்பெற்ற பக்திக்கு பலத்
 தன்மையானே முக்கியமாய ஞானத்தினும் அதிகத்தன்மை
 கூடாமையானும், மற்றே தேவதாந்தரபக்தி யோகத்தைக்
 குறித்து ஸ்ரீ கணேசபகவானுடைய பக்தியோகத்திற்கு
 மேன்மைகூறப்பெறும், வசருத்திர ஆதித்தியபரங்குளாய
 யோகிகளெல்லாரினும் என்னும் ஸ்ரீ பகவத்பாடியத் திரு
 மொழியிருத்தலின், அவ்வாறாகவே யாவன் எம்மைச் சிர
 த்தையோடு பஜிக்கின்றானோ அவன் எல்லாத் தேவதை
 களின் பக்தர்களுக்கும் மேன்மையனாவன் என்பது பர
 மேசுவரராகிய எம்முடைய திருவுளம், இராஜாவை வேலைக்
 காரன் பஜிக்கின்றான் அதுபோலவே யாதங்களுடைய பஜ
 னம் எனின்; எம்மிடத்திலே அன்புமிருந்த மனத்தோடும்
 பஜிப்பவன் என்றுணர்க, வேலைக்காரனுக்கு மனைவிமக்க
 ளிடத்தில் அன்பாம் அரசனிடத்திற் சேவையாம், அரசு
 அன்போடுற்றமனத்தால் அரசனைச் சேவியான் சிலபால்

தாணமானுதியால் அரசனாற் கொண்டாடப்பட்ட தேவகன் அன்போடுகூடச் சேவித்தபோதினும், சிரத்தையிராதாம், சுருதிமிருதியிதிகாச புராணப் பிரசித்த எம்முடைய, பரமேசுவரத்தன்மை பரமகாருணிகத் தன்மையடைந்தாரைக் காக்குந் தன்மையாதி விஷயக சத்தியத்துவ விசுவாசமென்னும் சிரத்தையோடுகூடி யெம்மைப் பஜிப்பன், ஆகையினாலே நீயும் இவ்வண்ணம் எம்மைப் பஜிப்பாயாக. 27

பிறப்பொடுமிறப்பை யகற்றுக்மீரப் பெருமருஞ்சற் பொருள் பெரிதுந், திறப்புறக்காட்டுங் கணபதிகருத்தின் றிபிகையெனுங் கணேச்சுரன்றன், சிறப்புறு சாதூர்தர னனிபுரிந்த திவ்வியகீதையி னுரையின், மறப்பறுமைந்ததா மத்தியாயம் மாமுதன் றிருவடிமகிழ்வே.

ஸ்ரீமத் பதவாக்கியப் பிரமாண மர்யாதா துரந்தர சதுர்தர வம்சாவதம்ச கோவிந்தசூரிசூனு ஸ்ரீ நீலகண்ட பண்டித ரார்ற்றிய கணபதிபாவ திபிகையென்னும் ஸ்ரீ கணேச கீதை டிகையில் இது ஐந்தாவதத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆரூவது புத்தியோக அத்தியாயம்.

(அ - கை) பூர்வ அத்தியாய அந்தத்தில் யோகி சர்வ சிரேட்டனாயினும் என்னிடத்தில் பக்திமான் சிரேட்ட தமனாவன் என்றருளியதைக் கேட்டு பக்தியோகத்தை வினவி இச்சித்தவரேணயனை நோக்கியருளி சுயமே தெரிவித்த ருள்பவராய் ஸ்ரீ கணேசப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளல்.

சு. ஸ்ரீபரம் விஜயேததம் ஸ்ரீதெநானாரா துநா
யஜ்ஞாக்ஷாரோஸஸம்ஸிதம் வெதிஸோக்ஷஸி ஸவபுதம் ||

க. வத்துவாகி வபுவை மறந்திடச்
சுத்தியானந்த தற்பரருபமே
யத்திமாழுகனாகி யரசனைப்
புத்தியோகம் புரியப் புகலுமால்.

இவ்வகையுணர்தி யென்றன்றத்துவ மென்பாலான
வொவ்வுமுண் மனத்தினுலே யுணர்ந்திந்த வகையதாக
வெவ்விடத்தினுமா மென்னை யிருமையாமையம் போக்கிச்
செவ்விதின டைவாய்முத்தி செறிதிரீ செல்வமிக்கோய்.

வி. ஈத்ருசம்=இவ்வண்ணமரீக, மே, தத்வம், வித்
தி=என்னுடைய தத்துவத்தை யுணர்தி, பூர்வரீத்தியாயத்
தில் அருளியவிதமாக அறிவாய், ஆண்டோ, பராம் நிர்வ

ருத்திம் என்பதனானே துவமர்த்தத்திற்கு பரமானந்த
 ரூபத்தன்மைக்கூறி யருளப்பெற்றது, விசுவஸ்மின் நிஜமாத்
 மானம் விசுவஞ்ச ஸ்வாத்மனீக்ஷதே என வதற்கே ஏங்கு
 மிருக்குந் தன்மையாதி யருளப்பெற்றது, சர்வகம் மாஞ்ச
 வேத்திய என்பதனானே தத்பதார்த்தமாகிய தனக்கும்
 எங்குமிருக்குந் தன்மை யருளப்பெற்றது இரண்டு சர்வகங்
 கள் இயலாவென்று சங்கிப்ப யோகேன யோமாம் என்
 னுஞ் சலோகத்தினாலே துவமர்த்தம் என்னை யடைபுடும்
 யானும் துவமர்த்தத்தை யடைவேன் என அவ்விரண்டிற்
 கும் அபேதமருளப்பெற்றது, அவ்விது ஈத்ருசம் என்னும்
 பதத்தினாலே உணர்த்தப்பெற்றதாம் அனாரோபிதரூப ஆத்
 மாவினுடைய தத்துவத்தை, சீவர்களுக்கு பிரஹ்ம அனன்
 யத்தன்மையையும் பிரஹ்மத்திற்கும் ஜீவதத்துவ அனன்
 யத்தன்மையையும் உணர்தி எங்ஙனமெனின், மத்தகேதன
 அந்தராத்மனா=என்னுட்படுத்திய உண்மனத்தானே ஆல
 ங்கட்டி நீர் நியாயத்தானே என்னிடத்தில் பிரவிலாபித
 மனத்தினாலே, யத்=இவ்வகையாக, சர்வகம்மரீழ் அசந்திக்
 தம்=பிரத்தியக்கு அபின்னத் தன்மையில் சம்சயாதி
 யீனமான எங்குமிருக்கும் என்னை, ஜ்ஞாத்வா=உணர்ந்து,
 வேத்ஸி=சாக்ஷாதாக அடைவாய், அதன் பின்னர்,
 மோக்ஷயஸி=முக்தனாவாய், நீ சர்வகன் ஆவாய் ஆதலின்,
 முக்தனுக்கும் சர்வான்மத் தன்மையுண்மையின் சர்வகத்
 தன்மையானது பிரசித்தமேயாம், யாவன் இவ்விதம் உணர்
 வாணே அகம் பிரஹ்மாஸ்மியென்று அவன் இவ்விதமாவும்
 ஆவன், இவ்விதமாவும் எவ்வவ்வான்மா வெனவும் பிரஹ்ம
 வித்தாய் முக்தனுக்கு சர்வான்மியம் கேட்கப் பெறு
 தலின்.

(அ - கை) இவ்வண்ணம் ஞானபலத்தைக் காட்டி யருளும் வாயிலாக ஜிஞ்ஞாசுவை அபிமுகப்படுத்தியருளி ஞானசாதனமான தத்பதார்த்த உபாசனத்தைக்கூறி யருளும் பொருட்டு பதிஞ்ஞை செய்தருளல்.

சு. ததெஹம் ஸ்ரணுவக்ஷ்யாமி லோகாநாம் ஹிதகாஜ்யா
சுலிஷ்யம் யதெதாநாந்யுத்யுக்ஷேஹ ஸ்யநம்ந்யவ ||

மன்னவ நினக்குரோப மாமுகமானயானே
பன்னுவல் கேட்டிலோகம் பயன்பெறும் விழைவினாலே
யன்னியம் வீடுமேவச் சாதனமமையாதாகு
மென்னினிங் கிதைதேயெயெந்த வகையினு மெய்தவேண்டும்.

வி. ஹே, ந்ருப=ஹே வரேண்யனே!, தத்தெ= அதனை உன்பொருட்டு, ஞானசாதனமாகிய ரோபவஸ்து வையும், அஹம்=சர்வஞ்ஞ பரமேசுவரராகிய யாம், வக்ஷ்யாமி=கூறுவேம், நீயும் எம்மால் அருள்பெற்ற அதனை, சுருணு=கேட்குதி, நீ எமது தரிசனமாத்திரத்தால் கிருத கிருத்தியனாவாய், ஆயினும், லோகானாம் ஹிதகாம்யயா= உலகத்தாரின் ஹிதத்தை யுத்தேசித்து, அருளுவே மென்பது சம்பந்தம், அவ்வாயிலாக வுண்டாம் சீடபரம்பரையால் இதனைக்கேட்டு அன்னியரும் கிருதகிருத்தியர் ஆகுக என்பது திருக்கருத்தாம், யதஃ அன்யத்முக்கதேச்ச சாதனம் ஜ்ஞேயம் நாஸ்தி=எதனால் வேறுமோகூத்தினது சாதனமான ரோபம் இவதாமோ, எதனால் ஆத்மஞான சாதன அன்னிபத்தினும் உணரத்தக்க ரோபம் இவதாமோ மற்றோ ஆத்மதத் துவமே முத்தியின் நற்சாதன ரோபமாம்; ஹீ பகவற்கீதை

உய்யவன்பினொடு மென்னையே யடையு மியோகமே
பயிலும் யோகிதா, னையமின்றியெனையே யறிந்திடுமதைய
நீயுமறிவாயென, வையமுண்டுமறை நீர்மைபுண்டிடையர்
மாதருண்டிட மலர்ந்திடுஞ், செய்யதண் பவளவாய் திறந்து
திருமாது கேள்வனிலை செப்புவான்.

மாயுமாயை மறையாத நெஞ்சினிடை மற்றெனுண்
மையினை வாய்மையா, லேயுமாறுறவறிந்துளேரர்க ளறி
யாத தொன்றுமில்லெ யென்னினும்.

சிரத்தையோடுகூடி யென்னைப் பஜிப்பவன் யோகிக்
கருக்குள் சிறந்தவனென் றருளப்பெற்றது, ஆண்டு தேவரீ
ருடைய சொரூபம் எத்தகையது எனின் இத்தகையதாம்
பரமேசுவரிடத்தில் பற்றுற்று கணமாத்திரையும் அஃ
தொழிந்த அளவே கெடுமியற்கை வருதலின் மேலுமேலும்
திடமாகப் பற்றிய மனத்தனாய் அதனானே எமதேக சரண
னாய் முன்னருளிய யோகத்தைப் பயின்று யோகவிஷய
மாய் சர்வபூதி பஸைவரியாதி சம்பன்ன எம்மை ஐயமின்றி
எந்த ஞானத்தினாலே உணருவாயோ அதனைக் கேட்குதி,
அபரோகூத அதுபவ சகிதமாய இந்த சாஸ்திரசித்த ஞான
த்தை உன்பொருட்டு முழுவதையும் யாம் கூறுவேம், எந்த
ஞானத்தை யுணர்ந்து இருக்குமுனக்கு இங்கு மறுபடி வே
ருன்றறியத்தக்கதாக எனுவும் எஞ்சமாட்டாதோ இவ்வி
யாவும் அறியப்பெற்றதேயாம் என பிரஹ்ம சொரூபத்தை
யறிந்தவனுக்குச் சர்வத்தையு முணர்ந்திருக்குந் தன்மை
யானே அறியத்தக்க தொன்றின்மையினானே கிருதார்த்த
னாவாய்.

சு. ஜேஞ்ஞாபிதகூதிஃ வடுவடூதகஃ ஸ்யுஜா நமொஹாஃ
ததொ விஜ்ஞா நஸவதுபூயிஜ்ஞாதெநுணாஹவெசு

க. விம்மென் பகுதியுணர்ந்திடுக முன்பின்ஞான விட்
யமதாம், அம்மவதனால் விஞ்ஞான வடைவதாரு மெனை
யுணர்ந், செம்மை நரருக்கு குதீக்கமகங் கஞ்சித்தந்திகாலே,
வெம்மைநிலவு முயிரேகாத சத்தின்விதமா மென்பகுதி.

வி. மத்ப்ரக்ருதிஃ=எமது பகுதி, எஞ்சம்பந்தியாய
முக்குண வடிவமாயை, பூர்வம் ஜ்ஞேயா=முன்னுணரத்
தக்கது, மாயாகாரிய பூததேகேந்திரியாதிகளை முன்னுணர்
ந்து, ததஃ=அதன்பின்னர், ஜ்ஞானகோசர்=ஞானத்தின்
விஷயமாய ரூபாதி, ஸ்யாத்=உண்டாம், இதுபொருள்
சஷுப்தியைத் தொடங்கி அப்போது இதனை வாக்கானது
சர்வ நாமங்களோடு அடைகின்றது, சகூப சர்வரூபங்
களோடு அடைகின்றது அதாவது கிரியாசக்தியின் கண்ணே
ஒன்றும்பேசுது பிராணோபாதிக ஆத்மாவை வாக்காதிகள்
விடயங்களுடன் அடைகின்றது எனச் சர்வலய அதிஷ்
டான ஆன்மாவைக் கூறி மறுபடி பிரபோதத்தில் ஜாஜ்
வல்யமான அக்கினியின் நின்றும் துச்சமான அக்கினி
கணங்கள் எத்திசையினுங் கிளம்பிச் செல்கின்றன இவ்
வண்ணமே வேறுவகையின்றி இந்தப்பிராணோபாதிக ஆன
ந்த ஆத்மாவினின்றும் வாக்காதிப் பிராணன்கள் எதற்கு
எத்தகைய நரவாதி யிடங்களுமோ அதனைக்குறித்து விவி
தமாகச் செல்கின்றனவாம், பிராணன்களினின்றும் அக்கி
னியாதி தேவர்கள் கிளம்புகின்றீர்கள், அவர்களிடத்தி
னின்றும் நாமாதிவிடயங்களாம், பிராணோபாதிக பிருடன்

எப்போது நனவையடைகின்றனனோ அப்போது இவ்வி
டத்தினின்றும் உற்பத்தியில் திருட்டாந்தமாமிது அதாவது
ஆத்மாவினிடத்தினின்றும் வன்னி விஸ்புலிங்க நியாயத்
தால் பிராணசப்தித சக்ஷுராதிகட்கும் அவற்றினின்றும்
அவற்றினதிஷ்டாதாக்களாய சூரியாதி தேவர்களுக்கும்
அவர்களினின்றும் அவர்களால் விளக்கப்படுவனவாய
லோகங்களுக்கும் உற்பத்தி கூறப்பெறுகின்றதென்று தெரி
ந்துகொள்ளல் வேண்டும் ஆகலின் இவ்வண்ணம் திருஷ்டி
சிருஷ்டியைப் பின்பற்றி சித்தத்தைப் பிரத்தியக்கின் தற்
பரமாக்கி, மபி = எமது விஷயத்தில், விஜ்ஞான சம்பத்தி =
அநுபவ வடிவமாகக் கைவல்யமுண்டாம், அடையலாம்
எவர்களுக்கெனின், ன்ருணம்பவேத் = அதிகாரிகளுக்குண்
டாம், நிஷ்பிரஞ்சமாகவிருப்பின் எல்லாப்பிராணிகட்கும்,
தத் = அதன்பின், ஜ்ஞாதே = பிரத்தியக்காத்மா வுணரப்
பெற்றதாய், சம்பத்திபுண்டாமென்பது சம்பந்தம். 3

(அ - கை) முக்குணவடிவமாய மாயையைக் காரிய
வாயிலாயே குறிப்பிக்கலாம் இரஜ்ஜு சர்ப்பாதிகாரண
மாகிய அஞ்ஞானம் இதுவெனக் குறிப்பிக்க முடியாதாம்,
பிரமாண அகோசர மாதலின், ஆதலால் அதன்காரியமே
யாய பதினொரு விதத்தையருளல்.

சு. கூருவெளவஹைகாரஃ கஹிதஃஸீரணஃ
ரவீநு ராமக்யுமெகாடிஸ்யாவக்யுதிபிபி ||

வி. ஈண்டு இனி அதனால் விபூதிகள் அந்தப் புருட
னுடைய வாக்கால் பிருதிவியும் அக்கினியும் சிருட்டிக்கப்
பட்டன இவ்வண்ணமாதிரி ஐதரே யதத்தில் கண்ட சிருட்

டிக்கிரமமே ஆதரிக்கத்தக்கதாம் என்னு மிதனைக் குறிப் .
பித்தருளும் பொருட்டு இச்சலோகத் தொடக்கமாம், க்வ
னலௌ=பிருதிவி அக்கினிகளின் உபாதானம், அதனால்
சகூவால் சுவர்க்கமும் ஆதித்தியனும் சிருஷ்டிக்கப்பட்
டனவாம் பிராணனால் அந்தரிக்ஷம் வாயுவும் சிருட்டிக்கப்
பட்டனவாம் என்பதாதியும் கொள்ளத்தக்கது, கம்=
ஆகாசம், அஹங்காரி=அபிமானம், கம்=உதகம், சித்
தம்=சிந்தனைவடிவ திவிருத்தி, தி=நிச்சயவடிவ புத்தி
விருத்தி. சமீரணி=வாயு, ரவீந்தா=சூரியசந்திரர்கள்,
யாகக்ருத்=எஜமானன், இம்முழுக்கூட்டத்தில் மநுடன்
யான் பிராஹ்மனன் நான் என அபிமானவானவான்,
அந்த இந்தி, ஏகாதசதா=பதினொருவகை, மம=எமது
சம்பந்தி, ப்ரக்ருதி=மாயை, சகாரம் எண்ணும்மையாம்,
பிரத்தியக்ஷமாக நித்திரையில் அடங்கும், விழிப்பினோ
வெளிப்படும், கனா இந்திரஜாலம் போலும் என்பது திருக்
கருத்தாம்.

4

(அ = கை) இவ்வண்ணம் ஜடப்பிரகிருதியைத் திரு
வாய்மலர்ந்தருளி சேதனமான ஜீவரூபப் பிரகிருதியைத்
திருவாய்மலர்ந்தருளல்.

சு. சுந்யாந்தகூதி வுஜாஃ 2-நயி ஸம்மிரணிவ
தாயதிவிஷ்வம் வுஷ்வ ஜீவகம் மதயாநயா ||

க. அனியமென் ப்ருதி யனாதியானதை, முனிவரர்
மொழிகுவர் முயல்வதாமுயிர், ஷ்ணைதருமதனினால் வளைந்த
தாகுமால், தினையெனமுனைவுறுதிரய விட்டபம்.

வி. அனயாம்=வேருன, வ்ருத்தாம்=அனாதியான, மத்ப்ரக்ருதிம் ச=எமது பகுதியையும், முனயம்=மனன சிலர்கள், சங்கிரந்தி=கூறுகின்றார்கள், தயா=அதனால், ஜீவத்வம் கதயானயா=ஜீவத்தன்மையை யடைந்த இந்நாலே, த்ரிவிஷ்டபம் வ்யாப்தம்=சுவர்க்கம் வியாபிக்கப் பெற்றதாம், சகலலோகமும் வியாபிக்கப் பெற்றதாம், திருசியம்போல சிதாபாசரூபதிஷ்டாவும் அத்தியஸ்த மென்பது திருக்கருத்தாம்.

(அ - கை) இவ்வண்ணம் பிரகிருதி யி ரண்டையு மருளி
அவற்றின் காரியத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளல்.

சு. சூழாழத் துறையிலிருந்து உதவி பெறும் வாய்ப்பு உண்டு.

க. சரவசர மயவுலகஞ் சருவமுரி மஜ்வஜடம்
விரவியவப் பகுயின லுண்டாகும் விசுவமதன்
விரிவுதயம் வியன்காப்புவிவயமதன் காரணமாய்
பரவரிய யானே காண்பண் பாகவிருக்கின்றேன்.

வி. ஆப்பாயம்=ஜடாஜடப் பிரகிருதிகளின், சங்காத்=சம்பந்தத்தால், அஹமேவ=யானே, விசுவஸ்யசம்பூதி=உலகத்தையுண்டாக்குவன், யானே, பரித்ராணம்=காப்புவன், யானே, லயோபி=சம்மரிப்பவனும், ஆவேன் அந்த விசுவம் யாதுகொலாமாலாவெனின், எந்த சகத் சராசரமயம் சர்வம் உத்பத்யதே=ஜங்கமஸ்தாவரமாய் போக்த்ருப் பிரதானமாய் உள்ள சர்வஜகத்தாகிய யாதுண்டாமோ அது விசுவம், இது பெர்ருளாம் அஃதெந்நன்ம் சைந்தவகனம் அனந்தரம் அபாஹ்யம் கிருத்ஸனம் ரசகனமே இவ்

வண்ணம் நிச்சயமாக அரே இந்த ஆத்மா அனந்தரம் அபா-
ஹ்யம் கிருத்ஸ்நம் பிரஞ்ஞானகனமே சர்வகாரியப் பிரள-
யத்தில் வித்தியா நிமித்தமுளதாகவே சைந்தவகனம்
போல உள்ளற்றதாய் வெளியற்றதாய் முழுவதமாய் பிரஞ்-
ஞானகன ஒரு ஆன்மாவே நிலைபெற்றுளதாம் என்னுஞ்
சுருதியினால் நன்க்கனச் சஷ்ட்ப்திருப வெளியுள் அவஸ்தா
பேதத்திலும் பிரஞ்ஞானகன ஆத்மாவே உளதாம், உற்-
பத்தி ஸ்திதிலய காலத்திலும் சைந்தவகனம் ரசகனமே,
இவ்வண்ணம் சர்வகிரியா காரக பலவடிவ இவை யானே
யாவேன், ஸ்ரீ பரமார்த்தரிசனம்,

மண்ணுநீருமெரி தீயும்வாயுவு மவ்வானினோடு மனபுந்
தியு, மெண்ணுநீர்மைகளில் யானெனும்பதமு மென்னு
மெட்டுமிவை மின்றியே, பண்ணுநீர்மைகளின் மேலதா
யுலகிலி யாவையுங்கொடு பரித்துடற், கண்ணுநீடுயிருமாகி
யென்னுடைய மாயைநிற்பது கைவேலினோய்.

கண்ணினுற்றெரிய வுற்றுணர்ந்திடி லிரண்டினாலும்
வருகாரியம், மண்ணிநிற்ப நடப்பவென்றபொருள் யாவு
மற்றவிரு பான்மையே, நண்ணிநிற்ப துலகாதலாலுலகி
ஞ்சவுற்பவமு நானலா, தெண்ணின் மற்றறிவதில்லை யெப்
பொருளு மென்னினன்னியமதில்லையால்.

வேதமாகிநிகழ் யானலாதுலகி லென்னின் வேறென
விளங்கிடும், பூதமானவை பொறுக்கவேறு பொறையாள
ரில்லை யெதுபோலெனி, லோதுமாமணியனேக மூடுருவு
கோவை தூலினொரு பான்மைபீரன்ம், பேதமானபொரு
டோன்று நான்மருவி நின்றவாறுநனி பேசுகேன்.

சர்வாத்வைதலக்ஷணம் பிரஹ்மசொரூபத்தின் மாயா கத்மம் தாவர ஜங்கமரூப சர்வப்பிரபஞ்சமுமாம், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், என்னும் வேற்றுமையால் முக்குணவடிவ அநிர்வசனீய மாயாசக்தி எட்டுவகையானே வேற்றுமையாம், ஈண்டு பிருதிவியாதி பஞ்சமகா பூதவாசகங்களாய் பூமியாதி சப்தங்களினாலே மகாபூத ரூக்கும் அவஸ்தை வடிவப் பஞ்ச தன்மாத்திரைகட்கும் அகங்கார சப்தத்தானே அதன் காரிய இந்திரியதசகத்திற்கும், புத்தி சப்தத்தானே அதன் காரண மகதத்துவத்திற்கும் உபலக்ஷணமாம், ஆகலின் மூலப்பிரகிருதி மகத்தகங்கார பஞ்சதன்மாத்ர பஞ்சமகா பூத ஞான கர்மேந்திரிய மனோரூபமாகச் சாங்கியர் கருதிய வற்றிற்கும், மாயாபரிணாமங்களாய் ஈக்ஷண சங்கற்ப வடிவங்களையாய் உள்ள புத்தி யகங்காரங்கள் அபஞ்சிகிருத பஞ்சமகா பூதங்களையாய் பஞ்சதன்மாத்திரைகள் எனப் பெயர் வேற்றுமை மாத்திரத்தானே சித்தாந்தத்திற் கருதியவற்றிற்கும் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்கும் எட்டிலேயே அடக்கமாமென எண்வகை வேற்றுமையாதலின் யாதொரு கோதுமின்றும், எண்வகையாய் மொழிந்த பருதியிது அபரையாம் தாழ்ந்ததாம் ஜடத்தன்மையானுபந்தரூபத் தன்மையானு மென்க, இதனினும் அன்னிமான ஜீவபூதப்பகுதியைச் சேதனத்தன்மையானே மேலனதாகத் தெரிந்துகொள்க, எந்த ஜீவப் பெயரிய பரப்பிகிருதியினாலே தன் கருமவாயிலாய் இந்தவுலகந் தாங்கப் பெறுமோ நாமரூப விபாகத்தானே இந்தவுலகம் நிர்வகிப்பெறுமோ இந்தச் சீவவடிவமாய் உட்புகுந்து நாமப் பங்களை நன்கினிது செய்வேன் எனச் சுருதியிருத்தலி

சதனு சேதனப் பிரபஞ்சத்திற்கு எங்ஙனம் பகுதிவடிவத் தன்மை யெனின் இந்தப் பிரகிருதி அவற்றிற் குபாதான ஈகணமாம் அவையாவுமே யிதனினின்றும் உண்டாம் எனவறிக, மண்ணை யுபாதானமாக வுடைய கடாதிகட்டு ண்வடிவத்தன்மை யிருப்பதேபோல பிரகிருதியை யுபா டானமாகவுடைய ஜடாஜடப் பிரபஞ்சத்திற்கும் பகுதிமா னான்மகத் தன்மை யுளதேயாம், இதனானே, மாயாமாத் திரம் இதம் துவைதம் அத்வைதம் பரமார்த்தத்தால், என் பதாதிச் சுருதி புகன்ற மித்தியாத் தன்மை அகிலத்துவை தப் பிரபஞ்சத்திற்கும் மாயாபரிணாமத் தன்மை யுண்மை யின் ஐந்திர ஜாலிக பதார்த்தக் கூட்டத்திற்கே போலக் காட்டப் பெற்றதாம், இவ்வியாவும் துணிவாய்ப் பிரஹ்ம மேயாம் என்னுஞ் சுருதிபுகன்ற அத்வைத சித்தி யுபாய மான துவைதப் பிரபஞ்சமித்தியாத் தன்மையைக் காட்டு வாம், மித்தியாத் தன்மை யென்பதைச் சத்வாத்தியந்தா பாவத் தன்மையோடுற்ற அசத்வாத்தியந்தாபாவத்தன்மை யென்றேனும், அடைவுற்றவுபாதியின்கண் முக்காலத்திய அத்தியந்தாபாவ எதிர்மறைத் தன்மையென்றேனும், தன தாகிரயத் திருப்பதாகக் கருதப்பெற்ற முழுதுமிருக்கும் முற்றுமின்மையின் எதிர்மறைத் தன்மையென்றேனும், சுருக்கமாகத் தெரிந்துகொள்க. பரமான்மா வேசகல ஜகத்திற்கும் உற்பத்திகாரணமும் ஸ்திதிகாரணமும் நாச காரணமும் ஆம், எது தான் எதன்கண்ணே உண்டாயிருந் தொழியுமோ அது அதனால் அபின்னசத்தையை யடை யும் எனவே பிரஹ்மத்தின்கண் உற்பத்தி ஸ்திதி லய வடி வப் பிரபஞ்சத்திற்குப் பிரஹ்மபின்னமாகத் தோற்றுதல் மித்தையே யாம்,

எழுதுவோனு மெழுதிடமு மெதிர்காண் பெருநூ
மிலதாகி, வருவிலாத விண்ணிடையே வந்துதோன்று
மோவியந்தான், பழுதின்மேவுந்தனைத்தானே பாராநிற்கும்
பலபொறியு, நழுவு துயிலினாலன்றி நனவான்மேவுங் கன
வொக்கும்.

விளக்குமிரவிபு மலருமுண்டா யுண்டாம் வீசொளியும்
பகற்பொழுதும் விரையும்போலத், துளக்கமில் சித்துண்
டாகி லுண்டா ஞாலந்தோற்றரவு மாத்திரமே சொருபமா
குங், கிளத்த பரமார்த்தத்தா லில்லையென்னக் கேட்ட
லுமே பாற்கடல் போல்கெம்பிரத்தா, லளக்கரிதாய்ச் சீத
ளமாயமலமாகி யற்புதமா நின்மொழி யென்றண்ணல்
சொல்வான்.

வானநிகரா மனைத்துங் கற்பனை மாத்திரம் வாளா
வளராநிற்கு, மானசக நனவுதனிற் கனவுபோலி ராகவனே
யறிதியன்றே, யீனமுறப் பிறப்பில்லை யிறப்பில்லை யெவ்வி
டத்து மொன்றாமென்று, ஞாபரமார்த்தத்தா லிலை
யெல்லாம் பொய்யாக நண்ணுமன்றே.

ஏகுதல் வருதலுஞ்சல் விழித்திட லிருத்தனிற்ற, லாகி
யவெல்லாம் பொய்யென் றழுந்தியுள்ளாசை தீர்வாய்,
சேகுறவையுஞ் சித்தம்பகுதியாற் சித்தின்பின்னே, போக
லான்மணத்தாற் சிங்கந்தனைத் தொடர்புசை போலாம்.

நீண்டகளு நீண்டமன விராச்சியந்தா னீண்டமன மய
க்கமென்றே, யீண்டு பவந்தனை நினைவாய்தோற்றரவு மாத்
திரமமிந்தஞாலங், காண்டகவுண்டன்றிலது மன்றென்றே
வேற்றெண்ணங்களை தருனே, யாண்டகையே நன்றானகாட்
சுயென டிமயஞ்ஞான ரறைவரன்றே.

சொன்னநெறியி லறிஞர்தினந்தோறுந் தேவாரச்சனை புரியி, லெண்ணமுதலோர் தொண்டர்களா லேத்தமிக்க பதமுடைவ, ருன்னுசுகமில்லாதிருந்து முண்டுபோற் றோற் றிடுந்தோற்ற, மன்னதொழிந்து வேறில்லை யரியதவத்திற் பெரியோனே.

என்னும் ஸ்ரீ ஞான வாசிட்டச் செய்யுட்களையும் ஈண்டுநா கரித்துக்கொள்க.

பிரஹ்மபின்ன சகலஜகத்தும் மித்தையாதலின் சர்வா திஷ்டான பூதப் பரப்பிரஹ்மத்தினும் வேறொரு சிறிதும் பரமார்த்த சத்தியத்தன்மையானே மேன்மையதாக வில தாம் பரமார்த்தமாவினிடத்தில் இவ்வியாவும் சூத்திரத்தில் மணிகணங்கள்போல ஆரோபிதமாகக் கோர்க்கப்பெற்றுள தாம் என்னு மிதுவே சுத்தாத்வைத லக்ஷணப் பிரஹ்ம சொரூப உபதேசமாம், ஜீவ ஆவிர்ப்பாவ விஷயத்தில் அநேகமுறை அநேகவிடத்தில் ஸ்ரீ ஞானவாசிட்டத்தில் காட்டியிருந்தபோதினும் ஓரிடமாத் திரம் காட்டுவாம்.

நொய்யநெடுஞ்சிற் கடறன்னிடத்தே யற்பதுட்க்கத் தாற் கண்மவிளங்கு நுண்மை நோக்கா, லையமறத் தற்பத மொன் றகண்டமென்றே யழுந்துவாயுக்கடலி லசைந்து சற்றே, மொய்யறிவாஞ் சிற்சித்தி கணகாலத்தின் முழு துறு சத்தியினாலு முழங்கத்தோன்றித், துய்யவிடங்கால் மொடுதொழில்கண்மூன்று தூயனசத்திகடம்மைத் துணை யாய்ச் சேர்க்கும்.

தனதுசபாவத்தை யறிந்தந்தமான தற்பதத்திலிருந் துஞ் சிற்சித்திதானே, யெனதுரு விவ்வளவென்றே யறி

•வுற்றாற்போ லெண்ணுறு மிப்படியிருவை யி துபாவிக்கி,
லனுக்கதமா யப்பொழுதே பெயர்களெல்லை யாதியாம்பார்
வைகள் வந்தடையா நிற்குங், கனவிகற்பந்தரு வடிவாய்ச்
சித்துருபங் கவரிடங் காலந்தொழிற்குக் கலந்தபற்றும்.

ஈங்குரைசெய் சித்தினுடை யுருவந்தன்னை யாவருஞ்
சேத்திரக்கிய னென்றியம்பாநிற்ப, ராங்கதுவும் வாதனை
யைச் செய்பாநின்றே யகங்கார பாவனையை யடையாநிற்
கும், வாங்கருமாங்காரமு நிச்சயிப்பதாகி மலினமுறு புந்
•தியாமலஞ்சேர்புந்தி, வீங்கியகற்பனைவடிவாய் மனனநெஞ்
சாம் விகற்பமிகு மனம்பொறியா மெல்லவந்தே.

கரசரணமய வுடலைம்பொறிகளென்பர் கவல்வுறவிப்
படியன்றோ கலந்துசீவன், விரவிய சங்கற்பமெனும் பாசத்
தாலே வீக்குண்டு துன்பவலை வீசப்பட்டுத், தரமறவீனதை
யடைவே யடையாநிற்குஞ் சத்திமயமாமனித் தன்மை
யாகிப், பொரவகங்காரதைமேவிக்கோசகாரப் புழுப்போற்
றன்னிச்சையினுற் பூணும்பந்தம்.

திசைகாலமாதிகளாற் றன்னுடைய சத்தியினுற் றிரி
யாச்சீவன், பசையான லீலையினுற் றிசைகால மாதிகளாற்
பயின்றமேனி, யிசையாநின்ற ளுளபோதே சீவனுக்குப் பரி
யாயமென்னப்பட்ட, வசையானவாதனையின் வசத்தாலே
யுடையுமனம் வந்துதோன்றும்.

இதனானே அந்த நிர்விகாரப் பரமசிவமே ஜீவருப
மாகி விளையாடுகின்றதாம். இப்படி விளையாடுதற்கும் இவ்
வண்மையைத் தெரிந்தவர்க்கு இடரின் நென்பதற்கும்,
தெரியாதார்க்கு இடருண்டென்பதற்கும் உதரணம், பிர

ஹ்மகிதை, கைவல்ய முபநிடதார்த்த முரைக்கு மத்தியாயம்,

தாக்கரும் பரமன்றன் சுதந்தரத்தாற் றன்னுடை
மாயை தன்னாலே, யாக்கினனிந்தவுடம் படைந்தறியான்
போல நின்றனைத்தையும்திலே, சாக்கிரத் தென்னுமிடம்
வகுத்தன்னபானமுந் தையலார்முதலாம், போக்கியங்களை
யும் புசுத்திடுங் கனவும் பண்ணியத்தன்மையே புசிக்கும்

உறங்குமவ்வியத்தமன்னி யதமத்தினுட்புருந் தொன்
றொழியாம, லிறந்தவவ்விடத்தே தன்னுருவான விற்பமே
புசிக்கு மீண்டெழுந்து, கறங்குபோ னனவையடையினு
மடையுங்கண் வைவந்தடையினு மடையுந், சிறந்தமுப்
புரமுமிவன் விளையாடித் திரிதரச் செய்ததேதிகழ்த்தில்.

சொல்லிடும் பெர்ருள்களி யாவையுங்கடந்து சுதந்தர
னாய்த் துவக்கின்றி, யெல்லைதீரின்பமே வடிவாகியிருந்துள்
விறைவனுக்கென்று, மல்லலுண்டாகா திவையனுபவிக்க
வன்னியமாகவோர்சீவ, னில்லையே பேதமின்மையாற் றுசடந்
தானெங்ஙனே புசிக்குமாறியம்பீர்.

ஆதலா லறிவானந்தமா யுள்ளவமலனே யவைபுசிக்
கின்ற, னீதெலாம் விளையாட்டே விளையாடு மிடங்களே
யிப்புரமுன்று, மாதலாகாமை சொல்லும்படுமோ வதி
சுதந்தரனை யன்னியமா, யோதலா மோவிப்புரங்குந்மவன்
றனுருவமே யொழிவிலாமையினால்.

மாலுருநனவு கனவுறக்கங்கள் வடிவமா நிகழ்ந்துள்
விறைக்கு, ஞாலமே விசுவன்றைச்சுதன் பிராஞ்ஞமமர்
ந்நவிலுவரடைவே, தூலமேவிசுவனுண்பன் சுருக்கந்தைச

தன்றுய்ப்பனசுகந்தன், பாலதாதலினுற் றன்னுடையின் பம் பருகிடா நிற்குமே பிராஞ்ஞன்.

புரங்கண் மூன்றிலும் போக்கியமியாவையங், கிருந்து துய்ப்பவனி யாவன்மற்றியாவையும், ப்ரம்பிரமமெனும்படி பார்ப்பவ, னரந்தை யெய்திடா னுயிரஞ் செய்யினும்.

விழுமிதாமய மேதங்கள் செய்யினும், பழிமிஞும்பஞ்ச பாதகம் பண்ணினு, மொழிவுரும லொன்றே யென்றுண் றுவா, னமுவினானந்த நன்மையுந் தின்மையும்.

சீவனன்று புரமூன்றிற் சித்தாமவனே வினையாடு, மேவுமெல்லா மெய்போல வவனால் வினாதலான் மெய்யத், தேவனே சான்றாதலினுற் சித்துமவனே யத்துவிதன், யாவுந்தானாதலி னெதினுந் தனையே விரும்பிலாலின்பன்.

இந்தப்புரங்க ளொருமூன்று மிவன்றனிடையே யிறப் பதுநிர்த், தொந்தப் புருடனெருகாலு நசியானாதலாற் சொல்லு, மந்தப்பிரமமே யவன்ற னறியாமையினு லப்பர னைப், பந்தப்படுமோர் சீவனெனப் பார்ப்பார் பவத்தே பதைக்கின்றார்.

பரமான்மாவானது உபாதியின் வயத்தினாலே ஜீவன யது என்பது சுருதி கண்டாகோஷமாம், அஃதெங்ஙன மெனின் ஒரு சிறிது காட்டுவாம். எதனைத் தெரிந்துகொள் வதினாலே ஜீவசத்தம் பரமான்மாவிற்குப் பரியாமென வுணர்ந்து இடர்க்கையலாமோ அஃதிவ்வாரும்:—

நுகிய வியாகர்த்தாவால் வியாகிருதமாகிய உலக டி எப்போதுமே எவ்விடத்திலுமே வியாபிக்கப்

பெற்றுளதாம், யாங்ஙனம் ஈண்டு பிரவேசிக்கப்பெற்ற தென்பது கற்பிக்கப் பெறுதல்கடும்? அப்பிரவிட்டமான இடமன்றோ பரிச்சின்னத்தானே புகுதற்குக் கூடியதாகும். புருடனாற் கிராமாதிபோலும் ஆகாசத்தானே சிறிது இல்லை யன்றோ, நித்தியப்பிரவிட்டத் தன்மை யுண்மையின், பாடாண சர்ப்பாதிபோலும் தருமாந்தரத்தானேயெனின்? ஆயினும், பர ஆத்மா தன்னுருவத்தானே புகுதலாகா தாம், ஆயின் என், காரியத்திலிருந்தே தருமாந்தரத் (ஜீவப் பெயரிய) தானே உண்டாம், அதுனாற் புகுந்ததென்றுபசரி க்கப்பெறும், பாஷாணத்தில் சகஜமாகவே யுள்ளிருக்கும் சர்ப்பம்போலேனும், தேங்காயிற்றேங்குந் தோயம்போ லேனுமாம்; எனின்? கூடாதாம், அது சிருட்டித்து அதுவே புகுந்தது என்னுஞ் சுருதியான், எவன் சிருஷ்டிக்கத்தான் அவன் வேறுவடிவ மூடையாமலே காரியஞ் சிருஷ்டித்துப் பின் புகுந்தனன் எனவன்றோ கேட்கப் பெறுகின்றது, எவ்வாறு உண்டு செல்கின்றான் என்புழி உண்ணல் செல் லல் வினைசீட்கு முற்பிற்போதுகளில் இதரேதர விச்சேத னும் அவிசிஷ்டனும் ஆயகருத்தாவாவனோ, அவ்வாறே ஈண்டுமாம், காரியத்திலிருப்பதற்கே பாவாந்தர உபஜனன மாகிய வழி இது சம்பவியாதன்றோ! ஸ்தானாந்தரத்தோடு வியோகமாகி ஸ்தானாந்தர சையோக வடிவப் பிரவேசம். நிரவயவமாய் அபரிச்சின்னமானதற்குக் கண்டதில்லையாம்; சாவயவத்திலேயே பிரவேச சிரவணத்தான் எனின், அன் றும், “திவ்வியமே யாமமூர்த்த” மெய்ப்புருடன் (அமூர்த் தத்வம் = நிரவயவத்வம், புருஷத்வம் = பூர்ணத்வம்) நிஷ் கலம் நிஷ்கிரியம்” என்பதாதி சுருதிகளான்; சர்வவியப் தேசிய தர்ம விசேஷப் பிரதிஷேத யாதின் பெருங்குச்

•சர்வசாஸ்திர ஆரம்பமாமோ, எதன்கண்ணே இயல்புதாய்
 அவித்தையானே கர்த்தா கிரியை பல அத்தியாரோபமாக்
 கப்பெற்றதாமோ, எல்லாவுலகிற்கும் யாதுகாரணமாமோ,
 எதன் வடிவமாய நாமரூபங்கள் சொச்சமாய சலிலத்தி
 னின்று மென்ன பேனமாய மலமென்ன, அவ்வியாகிருதங்
 களாய் வியாகிருதங்களாமோ, யாதுதான் அந்நாமரூபங்
 கனிநின்றும் விலக்ஷணமாமோ, தானாகவே நித்தியசுத்த
 புத்த முக்த இயற்கையதாமோ அவ்விதுவே அவ்வியாகி
 ருத ஆத்மபூத நாமரூபங்களை வெளிப்படுத்தி, பிரஹ்மாத்மி
 ஸ்தம்பபரியந்தமாய தேகங்களில் ஈண்டுக் கருமபல ஆசிர
 யங்களாய்ப் பசிதாகமுடைய அவற்றிற்புகுந்ததாம். அந்
 றேல், சுருதிகளானும்; பிரதிபிம்பப் பிரவேசம் போலும்
 எனின், வேறுபொருளோடும் விலகியிருத்தல் கூடாமை
 யின்; பொருளின் மாட்டுப் பண்பு புகுதலே போலும்
 எனின்? பொருந்தாதாம், பற்றியிருத்தல் படராமையின்;
 நித்திய பரதந்திரமேயாய் ஆசிரிதமாய குணத்திற்குத் திர
 வியத்திற் பிரவேச முபசரிக்கப்பெறும், பிரஹ்மத்திற்குச்
 சுதந்திரமாயிருத்தல் சிவவணிக்க வருதலின் அவ்வாறு பிர
 வேசம் அமையாமையின் கனியில் விரைகடுப்பவெனின்?
 சாவயவத்வ விருத்திகூடிய உத்பத்தி விநாசாதி தர்மவத்
 து வவழக்காதலின். இவ்வாறாய தருமமுடைமை பிரஹ்
 மத்திற்கிலதேயாம்; அஜன் அஜரன் என்பதாதி சுருதி
 நியாய விரோதத்தான். ஜன்மாதி தருமங்கட்குத் தருமி
 யினும் பின்னத்வ அபின்னத்வ அசம்பவாதி நியாயம், பீஜ
 பலங்கட்கு அவயவ அவ்யவித்வம் பாஷாண சர்ப்பங்கட்கு
 ஆதார ஆதேயத் தன்மையெனக் கூறியது கூறலில்லையாம்.
 அயலேயாய பரிச்சின்ன சும்சாரி ஈண்டு புகுந்தனன்

எனின்? ஆகாதாம், அவ்வித் தேவதை நோக்கிற்றெனத். தொடங்கி நாமரூபங்களை வியாகரணிப்பேன் என்பதாக வதற்கே பிரவேச வியாகரண கருத்துருத்துவ சுருதியிருத் தலின்; அவ்வாறே அது சிருஷ்டித்து அதுவே புகுந்தது, அது இதே யெல்லையைப் பிளந்துகொண்டு இத்துவாரத் தால் அடைவுற்றது; எல்லா ரூபங்களையுமே தீரன் இயை த்து நாமங்களையுமே யியற்றி, நல்லாவுரைத்து நனியிருப் பாணே “நீ குமாரன் அலது நீ குமாரி நீ ஜீரணன் வஞ்சிப் பை தண்டத்தால், “புரமியற்றியது துவிபதம், ரூபம் ரூபம்” எனவும் மந்திர வருணத்தான். பரத்தினும் அய் லானதற்குப் பிரவேசம் கூடாதாம். ஜகத்திற்கோ பரணே சிருட்டா என்பது வேதாந்த மரியாதையாம், சிருஷ்டாவே தான் பிரவிஷ்டா, பிரவேசித்து வியாகரிப்பேன் என்று பிரவேச வியாகரணங்கட்கு ஏக கருத்துருத்துவ சுருதி யுண்மையின், ஆகையால் பரத்தினும் அயலாயதற்குப் பிர வேசம் யுக்தியுடையதாக வாகாதாம் என்பது கருத்து. புகுந்தவைகட்கு இதரேதரபேத முண்மையின் பர அநே கப் பான்மையாம் எனின்? ஆகாதாம், ஒரு தேவன் வெகு வகையாகப் புகுந்தனன், ஒருவனாகியே வெகுவாக விவ கரித் தலைவன், பலவற்றிற் புகுந்தவன் நீ யொருவனாவாய், சர்வபூதங்களிற்குடனா மேகதேவன், சர்வவியாபி சர்வ பூதாந்தராத்மா, என்பதாதி சுருதிகளானே என்று புகு தல் பொருந்துமோ பெருருந்தாதோ என்பது நிற்க, முத லிற் புகுந்தவைகட்குச் சம்சாரித் தன்மையுண்மையின், அதன் அனன்னியத் தன்மையுண்மையினானே பரனுக்குச் சம்சாரித் தன்மையாம், எனின், ஆகாதாம், புகிபானாதி . விழைவுகடந்த சுருதியுண்மையின். சுகித்வதுக்கித்வாதி

தரிசனத்தானே கூடாதாமென்றிற் கூட்டாதாம், பாகியின் பற்றுரூன் லோகதுக்கத்தால் என மறையறைதலின்; காஷியாதி முரணற் பொருத்தமுரூதாம் எனின், பொருந்தாதாம், உபாதி யாசிரய ஜனித விசேட விடயத் தன்மையுண்மையின் காஷியாதிகட்கு, உபாதி = அந்தக்கரணம், அதனாசிரயத் தன்மையானே ஜனித்தவிசேடம் சிதாயாசன், அவன் பாலுற்ற துக்காதி விடயத்தன்மையாற் பிரத்தியக்ஷாதிகட்கு ஆபாசத் தன்மையான், அதனால் ஆன்மாவின் கண் ணசம்சாரித்தன்மை யாகமத்திற்கு விரோதமில்லையாம் என்பது கருத்து. திருஷ்டிக்குத் திருஷ்டாவைக் காணாய், அறிபவன்றன்னை யரேயெதனற்றான் அறிதலாம், என்பதாதி சுருதிகளானே, "ஆன்மவிடயம் விஞ்ஞானம் ஆகாதாம், ஆயின் என், புத்தியாதி யுபாதி ஆத்மப்பிரதிச்சாயை விடயமே, சுகிதனியான் துக்கிதனியான் என்பது போன்றதாதி பிரத்தியக்ஷ விஞ்ஞானம்; இது யான் என்றும் விடயத்தோடு விடயிக்குச் சாமானுதிகரணய உபசாரத்தானே, அதனினும் அயலாய்க் காண்போனில்லை என்றன்னியாத்மப் பிரதிஷேதத்தானேயும், தேகாவயவ விசேஷயத்தன்மையானும், சுகதுக்கங்களின் விடய தர்மத்வமாம். ஆன்மாவினுடைய காமப்பொருட்டே, யென்னும் ஆன்மார்த்தத்வ சுருதியின் அயுக்தமாமெனின், ஆகாதாம், யாண்டுதான் அன்னியம் போலாமோவென அவித்யாவிடய ஆன்மார்த்தத்வ அங்கீகாரத்தான், ஆண்டெதனானே யெதனைக் காண்பன், ஈண்டற்பமும் நானாவில்லையாம், ஆண்டென்மோகம் சோகாரந்தரனென், ஈண்டேகத்வமினிது காண்பவற்கே, என்பதாதி யானே வித்யா விடயத்தில் அதன் பிரதிஷேதத்தானும், ஆன்மதன்மத் தன்மையாகா.

தாம், தார்க்கிக சமய விரோதத்தானே பொருத்தமின்று. மெனீற் பொருத்தமின்றும், ஊகத்தானும் ஆன்மாவிற்குத் துக்கித் தன்மை பொருந்தாமையின், துக்கமாகிய பிரத்தியக்ஷவிடயத்தானே ஆன்மாவிற்கு விசேடியத் தன்மையாகாதாம், பிரத்யக்ஷ அவிடயத் தன்மையான்; ஆகாசத் திற்குச் சத்தஞ்ஞ முடைமைபோலவே ஆன்மாவிற்குத் துக்கித்தன்மையாம் எனின், ஆகாதாம், ஏகவுனர்வின் விடயத்தன்மைகூடாமையின். சுகக்கிரா ககப்பிரத்தியக்ஷ விடயப் பிரத்தியயத்தானே நித்திய அநமேய (ஜரந்நயா யிகமதம் பற்றி) மாய ஆன்மாவிற்கு விடயீகரணம் பொருந் துருதாம். அதற்கும் விடயீகரணமேல் ஆன்மாவிற்கு ஏகத் தன்மையுண்மையின் விடயி அபாவ வழக்கமாம்; சுகாதி போலும் ஆன்மாவிற்கும் காக்ஷியானே விடயீகரணமாவ துடன் ஒருடம்பில் அதனைக்கிய சம்மதியாயின், வேறன் மாவிற் காண்டுப் பொருத்தமின்மையின், ஒரிடத்தில் இர ண்டு போக்தாக்கள் இட்டமுறாமையின் புருடாந்தரனுக் கும் அன்னியன்பொருட்டு அப்பிரத்தியக்ஷத் தன்மையுண் மையின், காண்போன் இன்மையின் ஆன்மதிருசீயத்வ அசித்தியென்பதாம். ஒன்றினுக்கே விஷய விஷயித்தன் மையாம் தீபம்போலு மெனின்? ஆவிதாம், ஒரேபோத சம்பவத்தான், ஆன்மாவின்கண்ணே அம்சம் பொருந்தா மையினாலும் என்றுணர்க. இதனானே விஞ்ஞானத்திற் குக் கிராகியகி ராககத்தன்மை மறுக்கப்பட்டதாம். பிரத் தியக்ஷ அனுமான விடயங்களையாய் துக்க ஆன்மாக்கட் குக் குணகுணித் தன்மையில் அனுமானமில்லதாம், துக்கத் திற்கு நித்தியமுமே பிரத்தியக்ஷ விஷயத்தன்மையான் ஞாபாதி. சாமானுதிகரணயத்தானும் என்க. துக்கத்திற்கு

ஆன்மாவின் கண்ணே மனச் சையோகஜத்வ மங்கீகரிக்கப் பெறினும், ஆன்மாவிற்குச் சாவ யவத்தன்மை விக்கிரியை யுடைமை அறித்தியத்தன்மை வழக்காதலின்; விகாரப் படுத்தாமற் சையோகியாதலிலதாம், எக் குணமேனும், திரவியத்தை விகாரப்படுத்தாமல் ஆதலேனும் போதலே னும் என்கேனும் கண்ட தூண்டுகோல் இலையாம். யாண் டும் நிரவயவம் விக்கிரியமாணமெனக் கண்டதிலேயேயாம். அறித்திய குணசிரயந்தானாதல் நித்தியம் பார்த்திலேம்; ஆன்மா பரிணாமியல்ல. நிரவயவத் தன்மையின், நபம் போலும் என்றும், ஆன்மாகுணியல்ல, நித்தியத் தன்மை யான், சாமானியம்போலும் என்றும் தெரிந்துகொள்க. ஆகமவாதியர்களானே ஆகாசம் நித்தியமதாக அறியப் பெறுவதாகாதாம், அன்னிய திருஷ்டாந்தமோ அமைவது மாகாதாம், மும்மை யணுக்கள் ஒழிந்து அணுக்கள் இல் வாம், திக்குக் ககனத்தடக்கம், காலத்திற் குற்பத்தி சுருதி யுளதாம், உற்பன்ன மாயமனமோ அன்னமயமாம். விக் கிரியமானமாயினும் அவ்வுணர்வகலாமையின் நித்தியமே யாம் எனின்? ஆகாதாம், திரவியத்திற்கு அவயவ அயலா லாதல் இல்லாமல் விக்கிரியை கூடாமையின், சாவயவத் தன்மையிலிருப்பினும் நித்தியத் தன்மையாம் எனின்? ஆகாதாம், சாவயவத்திற்கு அவயவ சையோக பூர்வகத்வ முளதாகவே விபாகங் கூடலின்; ஆடையாதிபோலும் அழியுமென்றற்க. வஜ்ஜிராதிகளிற் காணுமையின் கூடாதா மெனிற் கூடாதாம், சம்போக பூர்வத் தன்மைக் கனுமே பத் தன்மை யுண்மையின்:—விமதம், அவயவ சம்போக பூர்வகம், சாவயவத்தன்மையான், ஆடையோலும் என்ப தாம். ஆகலின் ஆன்மாவிற்குத் துக்காதி யறித்தியகுண

ஆசிரியுத் தன்மைப் பொருத்தம் இலதாம். பரத்திற்குத் துக்கித் தன்மையில்தாயின் அன்னிய துக்கிக்கும் அபாவ மாதிரி வழி துக்க உபசார்தியின் பொருட்டுச் சாஸ்திரா ரம்பம் பயனற்று வாளா போமெனின்? போகாதாம், அவித்யாத்தியாரோபித துக்கித்வப் பிரமத்தை யகற்றும் பயனாதலுண்மையின்; தன்னிடத்திற் பரகிருத சங்கியா பூரண்மாயுலகற்றலே போலும், கற்பித துக்கியாத்மா அந் தீகரத்தானும், ஜலசூர்யாதி பிரதிபிம்பம்போலும் ஆன்மப் பிரவேசமுமாம், பிரதிபிம்பம்போலும் வியாகிருதஞ் செய்ப்பெற்ற காரியத்தில் புலப்படுதலாதலும் பொருந் தும்; உற்பத்திக்கு முன்பு புலப்படாத ஆன்மா பின்பு காரியஞ் சிருஷ்டியாகவே வியாகிருதமாய் புத்தியினுள்ளே புலப்படுவதாய், ஜலாதியிற் சூரியாதிப் பிரதிபிம்பம் போலும், காரியஞ் சிருஷ்டித்துப் புகுந்ததேபோலும் குறிக்கப் பெறுவதா யுணர்த்தப்பெறும்;—அவ்விது ஈண் டப் புகுந்தது, அது சிருஷ்டித்து அதுவே புகுந்தது, என்பதாதி முன்புரைத்த சுருதிகளானே. சர்வ கதமாய் நிரவயவமானதற்குத் திசையினின்றும் தேசத்தினின்றும் காலத்தினின்றும் கடந்து, திகந்தரத்தில் தேசாந்தரத்தில் காலாந்தரத்தில் அடைவு வடிவப் பிரவேசம் ஒருகாலத்தி லுமே பொருந்துறுதாம். பரமான்மர்வினும் அன்னியங் காண்பானில்லை. இதனினுமயலாய்க் காண்பானில்லை இத னினும் அயலாய்க் கேட்பானில்லை என்பதாதி மறைக ளான் எனக் கூறினேம்; உபலவ்தியர்த்தத் தன்மையானும் சிருஷ்டி பிரவேச ஸ்திதி அப்யுய வாக்கியங்கட்கு, உபலப் திக்குப் புருடார்த்தத் தன்மைச் சிரவணத்தான், தன்னையே யுணர்த்தது, ஆகலின் அது, யாவுமாயது, பிரஹ்ம முணர்ந்

தோன் பெரும் பரம்பெறுவன், யாவனப் பரம்பொருள்
 அறிந்தவனாவனோ, ஆவவன் பிரஹ்மமே படைந்து வாழ்ந்
 திடுவன், குருவுறு புருடனே குறைவில்லாதறிவன், அவனுக்
 கத் துணையே ஆந்தாமதமே, என்பதாதி சுருதிகளான் ;
 அதன்பின் னெனையறிந்து தத்துவமாய், அதன்பின் புகு
 வன் ஆந்தமுதலே ; அதுவே மேன்மைய்தெலா வித்தை
 கட்டும், அதனாலமிருமடையவே பெறுமால் ; என்பதாதி
 ஸ்மிருதிகளானும் ; பேததரிசன அபவாதத்தானும் சிருஷ்
 டியாதி வாக்கியங்கட்கு ஆன்மை கத்வ தரிசனார்த்த பரத்
 வங் கூடுதலாம். ஆகலின், காரியத்திலிருப்பதற்கு உபலப்
 பத் தன்மையே பிரவேசமாமென உபசரிக்கப்பெறும்.
 “நகாக்கிரம் வரை ஆன்மாவிற்குச் சைதன்யம் புலப்படா
 நிற்கும்” எனத் தொடங்கிக் கூறப்பெற்றது—பிராண
 னக்கிரியையையே செய்து பிராணப் பெயரைப் பெறும்,
 வசனக் கிரியையை இயற்றி வாக்கெனப் பெறும், காண்ப
 தாற் கண்ணும், கேட்பதாற் செவியும், மனனித்தலான்
 மனமாம், அவ்விப் பிராணாதிகள் இவ்வான்மாவிற்குக்
 கரும் ஜன்னிய நாமங்களாம், கரும் நாமங்களேயலது
 வஸ்து மாத்திர விடயங்கள் அலவாம், ஆகலின் விழுப்
 பொருளாம் ஆன்ம வஸ்துவை விளக்குபவை யாகாவாம்,
 அவ்வாறே—தானே ஜோதியாய ஆன்மாவாம் புருடன்
 ஒப்பானவனாய் இரண்டு லோகங்களையுந் தொடர்ந்து சஞ்
 சரிக்கின்றான், தீசாதிருசியுமே யுபயலோக சஞ்சரண
 ஹேது, தானுயிலதாம். தியாயநீவ=தியான வியாபாரம்
 செய்வதேபோலும், சிந்தனை செய்வதேபோலும், தியான
 வியாபார வதியாய புத்தியை அவன் அதன்கண்ணிருக்கும்
 சிந்தபாவு ஜோதிருபத்தானே யிலக்கிக்கொண்டு அதனுக்

கொப்புனவனாகித் தியாயதீவ ஆலோகம்போலும். ஆக
லின் உலகுக்குச் சிந்திக்கின்றனன் என்னும் பிராந்தி
யுண்டாகின்றது, உண்மையாகவே சிந்திப்பதில்லையாம்.
அவ்வாறே லேலாயதீவ—மிகச் சலிப்பதேபோலும், கர்
ணங்களாகிய மதியாதிகளும் வாயுக்களும் சலனமுறவே,
அவற்றை யிலக்கலின் அத்தகையதுபோலுமவன் என
அமையும், உண்மையாக அவ்வான்மச் சோதியானது சலன
தருமமுடைய தாகாதாம். யாங்ஙனந்தானி துணரப்
பெறும் தற்சமானத் தன்மைப் பிராந்தியே உபய லோக
சஞ்சரணாதி ஹேதுவாம் சுயமாகவோ இலையாம் என்பது,
இப்பொருளைக் காட்டற்பொருட்டு ஹேது உபதேசிக்கப்
பெறுகின்றது:— அவ்வான்மா எதனாற் சொப்பன
மடைந்து=அது எம்மதியோடு சமானமாமோ அம்மதி
எது எது ஆமோ அது அது இதுவும் ஆவதுபோன்றும்,
அதனால் எப்போது இது சொப்பணமாமோ சுவய விருத்
தியை யடையா நிற்குமோதீ, அப்போது அதுவும் சொப்
பன விருத்தியை யடையாநிற்கும், எஞ்ஞான்று தீநனவுற
வாஞ்சிக்கின்றதோ அஞ்ஞான் றிதுவுமாகலின் உரைப்ப
தாம்:—சொப்பனமுற்று=சொப்பனவிருத்தியை யிலக்கிக்
கொண்டு, மதியினுடைய சுவய விருத்தியாகாரமாகி, இவ்
வுலகத்தை—ஜாகரித விவகார வடிவ காரியகரண சங்கா
தான்மக, லௌகிக சாஸ்திரீய விவகாராஸ்பதத்தை,
கடந்து சென்றிலங்கும், தனித்த தனது ஆன்மச் சோதியி
னால் சொப்பன வடிவமாய் தீவிருத்தியை யிலக்கிக்
கொண்டு இனி திருக்கும்; எதனால்தனால், சுயஞ்சோதி
சுபாவமேயுடைய இது விசுத்தமாம், காத்ரு கிரியாகீர கபல
சூனியமாயது, உண்மையாக, தீசாதிருசியமே உபய்லோக

சஞ்சாராதி சம்வியவகாரப் பிராந்தி ஹேது;
 ரூபங்கள்—மிருத்தியு கரும அவித்யாதி, அபி
 ரூபம் சுயமாக இலதாம். காரிய கரணங்களை
 ரூபங்களாம். ஆகலின் கிரியா பல ஆசிரயங்
 மிருத்தியு ரூபங்களைக் கடந்திலங்கும்; 'பிரு
 அவ்வாறே சுருதி யந்தரத்தில்:—ஜரையாதியோ
 ரூரோதாதி பரிச்சின்னத் தன்மைகளோடும்
 தோடு கூடி விவகரிப்பதாய், இருப்புகியின்
 அதி சூக்குமமாய், அவரமாயும் காணப்பெறு
 குஷ்ட மாத்திரம் ரவதுல்யரூபம் சங்கற்ப அகம்
 விதமாயது ஆத்மாவென முற்பாதிபிற் கூறிய
 மாத்திரத் தன்மை சூக்குமசரீர உபாதி தன்
 யாம், பிற்பாதிபி லுரைத்த ஆராக்கிரமாத்திரத்
 புத்தியு பாதித் தன்மையானேயாம் என்று உப
 யானே யங்கிகரிக்கத் தக்கதாம், ஆராக்கிர
 தன்மையும் அதி சூக்குமத் தன்மையானேயாம்
 யாக வதன் பரிமாணத்தானேயல்லவாம், என
 சூக் கூறப்பெறுகின்றது:— கேசத்தினுடைய
 தேசத்தினுடைய நூறு கூறினதூஉம் நூறுகூ
 னது பாகம் ஜீவனம், கேசசதாம்சசதாம்சம்
 முடியாதாம், எனினும் அதனை மனத்தானே
 பித்து அப்பரிமாணன் ஜீவன் என உணரத்தக்க
 சூக்குமம் என்பது பொருள். பாகம்—அம்சம்
 பிராணதாரணை செய்வவன், அவன் கேசசதாய்
 கற்பித பாகசமன் என விசேடமாயறிக. அந்
 பொருட்டிவன் அதிசூக்குமமேயாதல், அ
 மிருந்தபோதினும், பரமான்மாவினும் பின்ன

ஆகாயத்தினின்றும் திரிசரேணுவேபோலும் என ஆசங்கித்
 துரைத்தல்:—அவன் அந் குக்குமனையாவன், காரிய
 சகித அவித்தையானது அகன்றவழி யுபாதியின்மையின்
 அநந்தத் தன்மையின்பொருட்டு—தற்பதார்த்த தாதாத்
 மிப்பொருட்டு, சமீர்த்தனாவன். ஆராவென்பது அயமுண்
 முனைக்கோல் சுவேத சுவதரம், அது சிருட்டித்து அதுவே
 புகுந்தது, அது புகுந்து மூர்த்தமும், அமூர்த்தமும் ஆபது,
 தைத்திரீயம். அச்சிருஷ்டாவாய பரம ஈசுரன், மூர்த்த
 சீமானமாய கேசவிபாக அவசானமாம். இதனையே—
 மூர்த்தமத்திய பாகமாய்க் கபாலசந்திரூபஸ்தான விசேட
 மாம். இதனையே, சித்திரஞ் செய்து அச்சித்திர ரூபவாயி
 லாய், ஞானசக்தி சகிதனாய், காரியகாரண சங்காதத்தில்
 தேகமத்தியிற் புகுந்தனன். ஞானோபாதிகனுக்கு மூர்த்த
 மத்தியில் பிரவேசமாதலினானே, மூர்த்தனத்தில் ஞானேந்
 திரிய பாகுல்யம் புலப்படுகின்றது. கிரியாசக்தி யுபாதிக
 னுக்குப் பாதாக்கிரப் பிரவேசத்தால் கண்டத்தினின்றும்
 கீழ் பாகத்தில் கருமேந்திரிய பாகுல்யம் புலப்படுகின்றது.
 பாகுல்யம்—மிகுதிப்பாடு, ஹிருதயம்—புத்தி, அதுவும்
 ஆன்மாவின் மாட்டுக்கர்த்துருத்துவாதி தர்மாரோப
 சாதனத் தன்மையான் அந்தக்கரணமென வறையப்
 பெறும்; அந்தப் புத்தி விசிஷ்டமாய்க் கர்த்தாவாய ஆன்
 மாவின், ரூபாதி விடய சங்கற்ப விகற்பாதி சாதனம் மன
 மெனப்பெறும்; அந்தக்கரண விசேடங்களாய புத்தி மனங்
 கள் இரண்டிற்கும் சமூச்சயப் பொருட்டாம் உம்மை.
 இதே யந்தக்கரண இருவகையைக் கருதியே தைத்திரீயகத்
 தில்:—“ஆவ்விம்மேமயனிநின்றும் அன்னிய அந்த
 ராத்மா விஞ்ஞானமயம்” எனக் கோசமீரண்டாக்

யதனாற், சிறந்தவொருவன்னுனெ யென் சித்தின் வடிவைச்
சிவசுகத்தை, யறிந்து வாழவிரும்பிடுவனரியமுயல்வும்
புரிந்திடுவன்.

வி. பும்ஸாம் = புருடர்களுடைய மத்தியில், வர்ண
சிரமவதாம் = எவர்கள் வர்ணசிரம தர்மவான்களோ
அவர்களுடைய மத்தியிலும், அத்ர = இந்த வுலகத்தில்,
மே = பரப்பிரஹ்மமாகிய என்னுடைய, தத்வம் = அநாரோ
பிதருப ஆநந்த ஏகரசத்தை, னிபோத்தம் = நன்கு காட்-
சிப்படுத்தும்பொருட்டு, ஹி = பிரசித்தம், கச்சிதேவ =
எவனோ ஒருவனே, யததே = முயல்கின்றான், இதன் கண்
ணேது, புராசீர்ணைகர்மண = ஜன்மஜன்ம மார்தரங்களிற்
செய்த புண்ணிய கருமத்தால், அவ்வாறே அநேக ஜன்ம
சம்சித்தன் அதன் பின்னடைவன் பரகதியை யென்னும்
ஸம்சிருதி யிருத்தலின், ஆத்மதரிசனத்திற் பிரவிருத்தி
அத்தியந்தந் துர்லபமென் றருளப்பெற்றதாம் அவ்வாறே
சுருதியுமுளது: — யாவன்றான் அநேக ஜன்மங்களில் சம்
பாதித்த புண்ணிய பிரசாதத்தால் அடைந்த சுத்திபுத்தி
யையுடையவனாய் காமாதி விமுகனாய் நிரதிசய புருஷார்த்
தப் பிரஹ்மத்தைப் பிரத்தியக்ஞத் தன்மையானே யுணர்
வனோ அவன் ஆயிரக் கணக்கான பெயர்களுக்குள் நசிகே
தனைப் போல எவனோ வொருவனே ஆவன், யாவன்றான்
மேன்மையை விரும்புவானோ அவன் ஆயிரம்பேர்களுக்
குள் ஒருவனையாகி முன்போல ஆத்மவித்தாவனென்ப
தாம், அதன்கண் ஏது பரமாய உத்தரமிதுவாம் எக்கார
ணத்தால் செவிகொளக் கேட்பீதற்கும் அநேதர்களால்
எந்த ஆத்மா கிடைக்கப்பெறுததாமோ சிரவிணத்திற்குக்
கண்கண்ட பலத்தன்மை யுண்மையின் நிர்விஷயத்திற்கும்.

சாக்ஷாத்கார அஜனகத்தன்மை யுண்மையின் ஜனிதத்திற்கும் பிரதிபைப் பிரத்தியயம்போலப் பிராந்தித் தன்மையால் ஆத்மா அவிஷயமென்றே யங்கீகரிக்கத்தக்கதாம், கேட்பவர்களுக்குள்ளும் முன் மொழிந்த அதிகாரிகளிலும் வேறாய அநேகர்கள் எந்த ஆன்மாவை யறியமாட்டார்களோ அபாக்கியவான்களாய் நித்திய நைமித்திகங்களினாலே சமஸ்கரிக்கப்பெறுத அந்தக்கரணத்தை யுடையவர்களாய் அறியமாட்டார்களோ அதாவது சிலபேருக்கு ஆன்மா கேட்பதற்குந் துர்லபமாம், மற்றுஞ் சிலபேருக்கு அறிவது துர்லபமாமென்றுணர்க, எனவே கேட்பவர்களும் உணர்பவர்களும் துர்லபர்களாக எவனோவொருவனோ அதிகாரி ஆவன், அன்றியும் இதனது வக்தாவும் அற்புதவானாகவே அநேகர்களுக்குள் ஒருவனையாவன், கேவலம் சுரோதாவே துர்லபனென்பதாகவில்லை. வக்தாவும் துர்லபனையாவன், அநேக பதார்த்தங்களுக்குள் யாதோ ஒரு பதார்த்தமே ஆச்சரியப்படுத்துவதேபோல வக்தாவும் ஒருவனையாவனென்பதாம், அவ்வாறே = வக்தா துர்லபனாமாறே, கேட்கும் இந்த வாத்மாவில் நிபுண்ணே யுத்தி யதுபவ சமர்த்தனே அநேகர்களுக்குள் அடைவுற்றவனாய் எவனோ ஒருவன் ஆவன், அதன்கண்ணே துவென்னின் பிரஹ்ம தத்துவத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்த நிபுணனாகிய ஆசாரியனால் வேதார்த்தங்களினால் சிஷ்டிகப்பெற்றவனாய்ச் சாக்ஷாத்காரவான் எவனோ ஒருவனே யாவனாதலின் எவனோ வொருவனே ஆத்மாவின் அஷ்டவினை யுறுவானென்பதாம், எனவே ஆச்சரியமென்பது திண்ணம். இதனை ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி திருவாய்மலர்ந்திருளிய ஸ்மிருதியின் கண்ணும் காணலாம்.

சூசூயபுவதூசூதி கூஸிஷெநஹூயபுவபூதித்ஸெய.
வவாநுஃ சூசூயபுவஸெநஹூ ஸுணெதி ஸுகூ
ஷெநம் வெஷநஸெவகூஸிக் ||

இந்த ஸ்மிருதிக்கு ஸ்ரீ கூடார்த்த தீபிகையின்கண்
விரித்துப் பொருளமைத்திருந்தபோதினும் ஈண்டுச் சிறிது
புகல்வாம். பிறப்பதுமில்லை யிறப்பதுமில்லை என்பதாதி
யானே நிர்விகார ஆத்ம தத்துவத்தைக் கூறியருளியும்
இனியிதனை நித்திய ஜாதமாகவென ஆன்மாவிற்கு ஜன்ம
நாசங்களை யங்கீகரித்தருளி எவ்வசோச்சியத்தன்மை வரு
ணித் தருளப்பெற்றதோ அது சோக நிவர்த்தகத் தன்மை
யானே கூறியருளிய நிர்விகார ஆத்ம தத்துவ ஞானத்தின்
தூர்லபத்தன்மையானே லோக திருஷ்டியால் ஆன்மாவின்
கண் ஜன்மநாச அங்கீகாரமாயினும் சோகவடைவு இலதாம்
என்னுமிந்தத் திருக்கருத்தாலேயாம், ஆன்மாவிற்குச் சவி
காரத் தன்மையுளதாமென்னுந் திருக்கருத்தாலோ அன்
றும் என்று காட்டி யளுளும்பொருட்டு நிர்விகார ஆத்ம
தத்துவஞானத்தின் தூர்லபத் தன்மையை யிதன்கண்
ணருளுகின்றார், எவனோ ஒருவன் இதனைக் காண்பன் என்
பது முதலில் அன்வயம், இதனையென்பது நிர்விகார ஆன்ம
பராமரிசமாம், எவனோ ஒருவன் என்பதனானேயோ ஒரு
வன் என்னை உணர்வன் உண்மையாய், அம்மகாத்மா அதி
தூர்லபன், என்பதாதிபாக இனிக் கூறியருளும் முறை
யானே அனேகாயிரம் பேர்களுக்குள் ஒருவனே ஆன்ம
தரிசியாவன் யாவருமாகார் ;

பரஹிணுனிந்தியங்களைப் பராக்குறப் பரம்பரனுள்
னாகி, யிருத்தலா லறிவொண்கி லன்புறம்புள விதரமே

• •காண்கின்றான், றிருப்பி ஞான நாட்டத்தினு லப்பொரு
டெரியவே பெறுந்தீர, நெருத்தனே யவநாசியாம் பர
வொளியாயவனென்கின்றான்.

• ஆன்மாவை யுணர்வனேல் என்பதாதி சுருதியால்
வெளித்தற்பரமாகவே பிரமனால் உலக சிருஷ்டியின தூஉம்
ஆத்மதரிசன தெளர்லப்பத்தினதூஉம் உணர்வாதலின்
என்னும்பொருள் குறிப்பிக்கப்பெற்றதாம், அற்றேல்
யாவரும் அகமென ஆன்மாவைக் காண்டலின் எங்ஙனம்.
ஆத்மவித்து துர்லபனாதல் கூடுமெனின் உத்தரமருளல்:—
ஆச்சர்யவத்தென்பது, ஐந்திர ஜாலிக முடியாத ஆச்சரி
யம்போல விராவின்ற இதனைக் காண்பனெனக் கூட்டுக,
சத்தியம் அகிலமும் யானென்று ஆன்மாவைக் காண்பன்
அதுவோ ஆத்மதத்துவ தரிசனமன்றும் ஆத்மதத்துவமோ
பரம ஆச்சரிய ரூபமாம், கர்த்தா டிபாக்தாதி ரூபமாக
அகம்பிரத்யயத்தால் உணரப்பெறுவதாயினும் வாஸ்தவ
மாக நித்தியசத்த புத்த முக்த சுபாவரூப பரமானந்த
பரப்பிரஹ்ம ரூபமாதலின், இவ்வாறாய ஆன்மதீத்துவமும்
• சுருதியாசாரிய உபதேசமொன்னே யினிதுணரத்தக்க
தாம், அகம்பிரத்யயத்தால் உலகர் அறிந்துகொள்ளத் தக்க
தன்றும் மற்றே அநேக ஜன்ம சம்சித்த சரமசரீரி யெவனோ
வொருவன் உணர்வனென அத்தரிசனம் துர்லபமாம்,
கேவலம் அறிவோனகப்படாமை விடயம் உணரப் பெறு
மைகளான்மாத்திரமே ஆத்மதரிசனம் துர்லபமன்றும்,
மற்றே உபதேசிக்கும் ஞானாசாரியனது துர்லபத் தன்மை
யானும் என்றருளல்:—ஆச்சர்யவத்வத்தி ததைவசான்படி,
பஸ்யதி யென்பதோடு வத்தியென்பதற்குச் சமுச்சயார்த்
தம்ஸ்காரீமாம், ததாசுப்தமோ பிரதம்பரத்தத்தினின்றும்.

கச்சிதேன மென்பதன் அதிதேசப் பொருட்டாம், இவ்வாறு
 ருகவே ஒருவனே இதனைக் கூறுவனென முதலிற் சம்பந்த
 மாம், ஒருவனே யென்னுந் தேற்றத்தால் அநேகர்களுக்
 குள் ஒருவன் அறிந்தவனாவன் அவர் தம்முள்ளும் ஒரு
 வனே உபதேசிப்பவனாவன் ஆகவே அறிந்தவனைக் குறி
 த்து உபதேசிப்பவன் தூர்லபனென அருளப்பெற்றதாம்,
 யாவர் ஆன்மாவை நன்றாக உணர்வரோ அவர் யாவருமே
 உபதேசிப்பவரல்லர், சமாதரி நிஷ்டனுக்கு அது கூடாமை
 யின் கிளம்பியவனுக்கும் கியாதிலாபம் பூஜை முதலியவற்
 றின் அபேகைப்பின்மையானே சுயமாக அந்தப் பிரவிருத்
 திகூடாமையின், ஒருவாறு கிருபாமாத்திரத்தால் உபதே
 சிப்பான் முயன்றவனே பரமேசுவரன்போல அதிதூர்ல
 பனே யாவன் என்பது திருக்கருத்தாம், ஒருவாறு உபதே
 சிப்பவன் கிடைத்தபோதினும் முன்மொழிந்த சுருதிப்பிர
 காரம் கிஷ்யசமாதான குசலனாயவக்தாவும் அத்தியந்தம்
 தூர்லபனேயாவன், பகவான் வாதராயணரிடத்தினின்றும்
 சமாதானம் பெறாத சக்முனிவன் ஜனகராஜாவை யடைந்து
 விகிராந்த சித்தனானென்று ஸ்ரீ ஞானவாசிட்டத்தில்
 கதைக்கேட்கவும் பெறுகின்றது என்னுந் திருக்கருத்தால்
 உரைத்தல், அன்னியனென்பது, விலக்ஷண நென்பது
 பொருள் உபதேச சொரூப பரியாலோசனையினாலும் உப
 தேசிப்பவன் தூர்லபவன் என்றுணர்க, ஈண்டு வததிக்கு
 விசேஷணம் ஆச்சரியனத்தமாம், ஆச்சரிய மெவ்வாறு
 மோ அவ்வாறு கூறுவனென்பதாம், சப்தவிஷயத்தி
 லேயே வஸ்துவி லுபதேசம் வ்யங்காநிற்கும், ஆத்துமதத்
 துவமே எச்சபத்தத்துக்கும் விஷயமாகாதாம்,

வர்க்குமனமுங் கண்ணுமற்றுள் விந்தியிங்களுமே.

நோக்கரிய பரஞ்சடரை நோக்கியிவை செலமாட்டா, தருக்
கல்பரம்பர னறியிற்றான் வேறுமறியாதே, போக்குபொழு
திலும்வேறும் பரனரிய பொருளன்றோ.

வாக்குமனங் கண்செவியான் மன்னிநின்ற பிராண
னினு, னீக்கியுளகரணத்தா னின்மலன் கோசரிக்கவுரான்,
பாற்கரனுக் குருவம்போற் பகர்பொரு ளெலாந்திகழ்வ,
தாக்கதனைச் சனாதனமாம் பரம்பிரமமென வறிமின்.

என்பதாதியாகச் சுருதியிருத்தலின் ஆதலால் எங்ங
னம் அது உபதேசிக்கத்தக்கதாகும், இதனானே யன்றோ
மௌனமாய் மொழியும் வேதம், என்றதும்மையும், ஆத
லின் பொருந்தாமையானே ஆச்சரியவொப்புமையால் ஆத்
மோபதேசம் ஆச்சரி முடையதேயாம், இங்ஙனமேனும்
அபிதையினால் ஆன்மாவின்கண் சப்தத்திற்கு பிரவிருத்தி
யின்றாயினும் இலக்ஷணையினால் வேதாந்தரூபசப்தம் ஆண்டு
பிரவிருத்திக்கும், உபநிடதப் பிரதிபாத்திய வதனையே
யென்னுஞ் சுருதியிருத்தலின், வாக்கு என்பதாதியோ
அபிதாவிருத்தியால் ஆத்மாவிற்கு சப்த நிலேஷத பரம் என்
பது சித்தாந்தம், அங்ஙனமாயினும் இலக்ஷணையினாலும்
ஆத்மோபதேசம் அத்தியந்தம் ஆச்சரியரூபமாம், சக்கிய
சம்பந்தமின்றி சக்கியதா அவச்சேதகமுமின்றி யெச்சப்
பத்தானும் வாச்சியத் தன்மையுமின்றி எவ்விடத்திலும்
இலக்கணயால் உலகத்தில் சப்தப்பிரவிர்த்தி காணமை
யின் என்பது திருக்கருத்தாம், இவ்வண்ணம் ஞாநாவிற்கே
தன்மையுண்மையின் அவ்விருந்தபோதிலும் உப

பவன் துர்லபதைவின் ஆத்மதரிசனம் துர்லபமென
பெற்றது, இப்போது உபதேசிப்பவனிருந்தபோதி

ஹம் கேட்பவன் கிடையாமையின் அது துர்லபமென வரு
 ளல்:—ஆச்சரியவச்சைன மன்யசுருணேதி யென்பது;
 வத்தியோடுகூடச் சுருணேதிக்குச் சமுச்சயார்த்தம் சகார
 மாம், ஆச்சரியவத் என்பதும் அன்னிய வென்பதற்கு
 விசேஷணமாம், ஆச்சரிய துல்லியன் எவனோ வொருவன்
 இதனைக்கேட்பன், வேதாந்தவிசாரப் பெயரிய சிரவண
 விஷயீ ஆக்குவன், யாவருமாக்கார், நாஸ்திகனுக்கு அஃ
 தின்மையின் ஆஸ்திகனுக்கும், ஒளி மறைநெறி யென்பதா
 தியாக அருளும் முறையால் பெரும்பாலும் போக ஐசு
 வரிய ஒரு நாட்டத்தானே கருமமார்க்கத்திலியே யியற்கை
 யாகப் பிரவிர்த்தியாமென ஞானமார்க்கப் பிரவிர்த்தித்
 துர்லபமேயாம், எங்கேனும் எப்போதேனும் எவனுக்கே
 னும் உண்டானபோதிலும் அது தேவர்களால் தடைப்
 படுத்தப்படும், மதுர் இந்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்தல்
 தேவதைகளுக்குப் பிரியமின்றாமென்று சுருதியிருத்தலின்,
 தேவதைப் பிரதிகூலப் பாவத்தில் மதுடயத்தினம் மலரா
 தாம் இதனைக் கருதியே சுருதி கேட்கப் பெறுவதற்கும்
 என்பதாதியாக வறைந்தது, மாதுடரநேகர்பால் ஒருவன்
 என்பதாக அருளவும்பெறும், பெறவே அநேகஜன்மங்களி
 லாற்றிய அறத்தினாலே அந்தக்கரணமூலத்தைக் கழுவிவவ
 னாய் சமதமாதி சாதன சம்பன்னனாய் முமுகூஷத்தன்மை
 யோடுங்கூடி விதிப்பிரகாரம் ஞானசாரியனைச் சரணாகதி
 யடைந்த எவனோ வொருவன் வேதாந்த திரவணஞ் செய்
 வன் எனக்கேட்பவன் அதி துர்லபமென்பது திருக்கருத்
 தாம், இவ்வண்ணம் ஒருவாருக்கே கேட்பவன் கிடைத்த
 போதிலும் அவனுக்குச் சிரவணத்தினாலேயே ஆத்மஞா
 னம் உண்டாமென்பது நியமமாசூமாயின் ஆத்மஞானம்

• சிலபமென இன்றியமையாது அங்கீகரித்துக் கொள்வோம், இவ்வாற்றின்றோ சிவவணஞ்செய்தபோதினும் அநேக விக்கின பிரதிபந்தமிருத்தலின் பிரதிபந்தமில்லாதவழியே தான் சிவவணதிகளுக்கு ஞானஜனகத் தன்மையாம், கேட்கவும் பெறுகின்றதன்றோ ஆன்மாவை யறியவேண்டுமென்னு மிச்சையினால் விதிப்பிரகாரம் பிரஹ்மாவைச் சரணடைந்து சிவவணஞ்செய்த இந்திரவிரோசனர்களுக்குள் விரோசனன் ஆன்மதத்துவ ஞானத்தை யடையாமலே தன்புரமடைந்தான், இந்திரனே நூற்றுக்கணக்கான வருடங்கள் ஆண்டுப் பிரமசரியஞ் செலுத்தி ஆத்தம தத்துவத்தை யுணர்ந்தவனாகிச் சென்றனென்பது சாந்தோக்கியத் திற்கதையாம், இதன் விரிவை ஸ்ரீ ஆத்மபுராணத்தில் தெரிந்து கொள்ளலாம், வாமதேவரும் சிவவணஞ் செய்திருந்த போதினும் ஜன்மாந்தரத்தை யடைவிக்கும் வலுவான நுகர்வினைத் தடையால் ஞானமுண்டாகாமல் அவ்வாறே கருவாசமடைந்து தடைபடவே அப்போது ஞானியானார், கருப்புத்திலேயே வாமதேவருணர்ந்தா ரென்பதர்திச் சுருதியாலுணரப் பெறுவதாகும், இதுவும் ஸ்ரீ ஆத்ம புராணத்தில் பிரசித்தமேயாம், ஜடபரதரும் வெகுவாக ஆன்ம விசாரஞ் செய்திருந்தபோதினும் நுகர்வினைவயத்தால் முப்பிறப்பை யறுபவித்து வாசனையற்றுப் பின் தடையற்ற ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் முத்தரானார் என்பது ஸ்ரீ பாகவதாதிகளில் பிரதி பாதிக்கப்பெற்றதாம் ஈண்டு மருளப்பெறும் அநேக ஜன்மவென்பதாக, ஸ்மிருதி புராணங்களுங்கூடும், புருடர்க்கு ஞானம் புகுவதற்கும் மருளுற்ற பாவம் மழுங்கியதானே, கடவல்லியும் இதனைக் கருதியே கூறியதாம். இவ்வண்ணமே ஸ்ரீ வியாசபவானாலும்

பிரஹ்மமீமாம்சையில் சூத்திரிக்கப்பெற்றதாம். ஐகிகமும் அப்பிரஸ்துதப் பிரதிபந்தமாக அது காணப்பெறுதலின், பொருளினுவாம் ஈண்டு பூர்வபக்ஷத்தில் சிரவணதிக்கு வித்தியா சாதனத்தன்மை அசித்தியாம் சித்தாந்தத்தில் பிரதிபந்த கவசத்தால் விலம்ப மேற்படினும் அதன் சித்தியாம் என்பது பல பேதம் ஆண்டுச் சிரவணதிகளால் ஈண்டே வித்தையினுதயமா அல்லது ஒருபோது பரத்தினுமா என்பது சம்சயமாக ஈண்டே வித்தையினுதயம் உளதாகுக என்னுங் காமனையால் சிரவணதிகளில் முயன்றவனுக்கு இகலோகபலமாகவே வித்தையினுதய மென்பது பூர்வபக்ஷமாம், சித்தாந்தமோ வித்தியாவிருத்த பலத்தையுடைய பலோன்முகமாய கருமம் பிரஸ்துதப் பிரதிபந்தமாம் அந்தப் பிரதிபந்தகமபாவமாகவே ஐகிகமாய வித்தையினுதயம் சிரவணதிகளினாலே உண்டாகவே செய்யும், பிரதிபந்தமிருப்பினே அமுத்திரத்தினுமாம் என அநியமமே, ஈண்டேயென்பது நியமமில்லையாம், என்றை அது காணப்பெறுதலின், கர்ப்பத்திலேயே சயனித்துக்கொண்டு வாமதேவர் இவ்வண்ண மிதனைக் கூறினார். கேட்பதற்கும் வெகு பேர்களால் யாது கிடைக்கமாட்டாதோ என்பதாதி சுருதிகளில் பிரதிபந்த அப்பிரதிபந்தங்களால் அந்நியமங் காணப்பெறுதலின் என்பதாம். இவ்வியாவற்றையும் கருதியருளப்பெறுகின்றது. சுருத்வாப்யேனம் வேத நசைவகச் சித்தென்பது, இந்த வான்மாவைக் கேட்டபோதினுமே ஒருவனுந் தெரிந்துகொள்ளவேமாட்டான் என்று கூட்டுக, சுருத்வாபி என்பதனானே சிரஷ்ணமே துர்லபமாம், சிரவணஞ் செய்தபோதினும் எவனுந் தெரிந்துகொள்ளான் என்னும் பொருள் காட்டி யருளப்பெற்றதாம், அல்லது

கேட்டபோதுந் தெரிந்திலதேல் கேட்காவிடின் தெரி
யாமையென்றி கூறவேண்டியதென்னே எனவாம், அல்லது
கேட்டபோதினுமென்பதற்கு இவ்வாறு வியாக்கியானமாம்
நித்திரையின்கண் யாவரும் சுகரூப ஆன்மாவை அதுப
விக்கவே செய்கின்றார், துயிலிலே யெல்லாந் துலைந்து
போகவே அயர்வுறுதமத்தினால் மூடலாகிய நயசுகரூபமே
நண்ணுவானரோ எனச் சுருதியிருத்தலின், எங்ஙனம்
எவனோ வொருவன் இதனைக் காண்பன் என்று கூடுத
லேனும், அவ்வாறே உலகத்தில் யாவரும் வேதாந்தங்க
ளைப் படிக்கின்றனர் கேட்கவுஞ் செய்கின்றனர் வியாக்கி
யானிக்கவுஞ் செய்கின்றனர். செய்யவே எங்ஙனந்தான்
உபதேசிப்பவன் கேட்பவனும் துர்லபமாவர், எனக்கடாவ
விடையளிக்கப் பெறுகின்றது. சுருத்வாப்டியனமென்பது,
அபிசப்தம் பூர்வார்த்தத்திற் புகன்ற தரிசன உபதேசச்
சமுச்சயப் பொருட்டாம், கண்டும் உபதேசித்தும் கேட்
டும் எவனும் இதனை உணர்வதேழில்லை பென வந்துவயம்,
எல்லாப் பிரஜைகளும் எய்துற்று மெய்தார் எய்துவேம்
யாம் பொற்பொருள் புதைத்த புவியிற் புலனிலார்போய்,
நிற்பினுமிடிப்பர் நனி நித்தமுலகத்தோர், தற்பொருள்
சுருத்திதனிலுற்று மதுதானே, யற்பமறிகிறீரயர்ச்சி
வலியையோ.

என்பதாக சுழுத்தி காலத்திய ஆத்மசுக சம்பத்திக்கு
அஞ்ஞானத்தால் மறைபட்டிருக்குந் தன்மைக் கூறப்பட்
டிருத்தலின், இப்போதைய் பிரர்பஞ்சிகக் குணசிஷ்ய சமு
சாயத்திற்கும் உபதேசிப்பர். உனக்கு ஞானம் என்று
அருளும் பிரகாரம் உள்ளபடி ஆத்துமதத்துவ தரிசன
சிலத்தன்மையின்மையானே அதனது உபதேசச் சிரவ

ணங்களுக்குப் பயனென்று மின்மையினனும், கூறிய தரி
சன உபதேச சிரவணங்களினாலே எவனும் ஆத்தம தத்து
வத்தைத் தடையற்ற அபரோகூடமாக அறிந்திடான்,
எனவே துர்ப்போதம் ஆத்தம தத்துவம் என்பது
துணிந்த பொருளாம்.

7

(அ - கை) இதனையே நன்கு உபயமாகவருளல்.

சு. ஸாக்ஷாத்ரொதிபோ கஸிடி தவதவிதெஷு உ

விதொநுநெக்ஷதெ கிம்வி நயிஸவடி உ வீக்ஷதொ

க. வன்மையொடு மேன் முயலுவாரவர்கடமினு,
மென்மகிமை தன்னை யெவனோ வறிகுவானு, லென்மகிமை
தன்னி லெவையிற் தெரிதலானே, தன்மயமதன்றி யணு
வுந் தரிசியானே.

வி. எவனோவொருவனே என்னைக் காண்பான் முயலு
கின்றான் என்றருளப்பெற்றது, யத்னவத்ஸ்வபி = முயல்
வார்களுக்குள்ளும், கச்சிதேவ = எவனோ ஒருவனே,
மாம் = என்னை, சாக்ஷாத்கரோதி = பிரத்தியக்ஷமாகக்
காண்பன், தேஷு = அந்த வெகு முயல்வார்களுக்குள்
ளும், எவனோ வொருவனே என்னைக் கூறியவிதமாக ஏக
ரகமாய் சாக்ஷாத்கரிப்பன், என்னைச் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்
தவனுக்கு இலக்கணங் கேட்டி, மத்தஃ = சின்மாத்திர என்
னினின்றும், அன்யத்ரகிஞ்சித் நக்ஷதே = வேறொரு ஜடத்
தையும் ஒரு சிறிதுங் காண்கிலன்; மயி = சின்மாத்திர என்
னிடத்தில், ஆகாயத்தில் நீல்மேபோல, சர்வம்சவீக்ஷதே =
யாவற்றையுமே காண்பன், கனாப்பேரீல தன்னினும் அன்

- னியம் இருக்கவில்லை யெனக் காண்பனென்பதாம், சொப் பனத்தில் எனக்கயலாக ஒரு சிறிதும் இராததேபோல ஜாக்கிரத்தின் கண்ணும் காணப்பெற்ற இது எனக் கய லாக விலதாம், இரவியின் வெப்பத்தாலே மருப் பூமியில் வெறுந் தோற்ற வெள்ளப் பிரவாகமேபோலவும் சுவரில் ஓவியமே போலவும் ஆம் என்பது திருக்கருத்தாம், இதற் குதாரணம் திருவாசகம்

பூத்தாரும் பொய்கைப் புலனிதுவே யெனக்கருதிப்
பேர்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்
கூர்த்தாவுன் சேவடி கூடும்வண்ணந் தோணோக்கம்.

குறுந்திரட்டு.

காயநீர்க்குமிழி யதிலுறும்பிங் கானலிற் புலனது
தனக்கிங், காயவத் துயரமளவிலையது நீயாபுவுறடையி
லழிந்தற்றாய், நீயினிக்கவலை நினைவெலாமொழித்து நெஞ்
சமேவந்தெனக்குடன்பட், டாயநற் சொருபற் கன்பதே
யிசைந்தாலரியதே தார்மக்கெதிரே.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருக்கழுமல மும்மணிக்
கோவை,

எந்தை நின்,

றிருவளர் நாட்டங் கருணையிற் பெறலும்

யாவையு மெனக்குப் பெரியெனத் தோன்றி

மேவரு நீயே மெய்யெனத் தோன்றினை

ஓவியப் புலவன் சாயல்பெற வெழுதிய

சீர்ப் விகற்ப மெல்லா மொன்றிற்

றவிராது தடவினர் தமக்குச்

சுவராய்த் தோன்றுந் துணிவு போன்றனவே.

மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ் செந்தீ
யையாரின் மாயை யுருவெளித் தோற்ற மகிலத் துள்ளே
மெய்யர் யிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்ட வெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய் மெல்லப் போன
[துவே.

மாயப் பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்
கனவேபோன்று நனவு பெயர்பெற்ற மாயவாழ்க்கையை
மதித்துக் காயத்தைக் கல்லினும் வலிதாகக் கருதிப்
பொல்லாத் தன்மைய ரிழிவு சார்ந்தனை.

சுவாதுபவத் திருவாக்கு.

சுவருறையு மோவியங்கள் சுவரே யென்றல்

சுபாவமதிபோற் பரத்திற் றேன்றாநின்ற

பவமுதலாஞ் சங்கற்ப விகற்பமெல்லாம்

பரவடிவாய்க் கண்டு பரவடிவமான

தவருறையுங் கழனிநகர்க் கொற்றநாதன்

றனதருளாற் பேதமதி நாயினேனுக்

கிவனவனானது வென்னும் பேதமின்றி

யெவ்வுருவுஞ் சின்மயமா விருந்தவாறே.

ஸ்ரீமத்பகவற்கீதை.

மாயுமானுட ரனேகர்பா லொருவ னென்னையாயு மனம்
வைத்துளர், னாயுமானுட ரனேகர்பா லொருவனே யறிந்து
முடிவானையா.

கேவலம் விகிஷ்டபலமுடைமையானே ஞானத்திற்கு, மாகான்மியமென்பதிலதாம், மற்றே அதிதூர்லபத் தன்மையானும் என்றறிக, எண்ணிக்கையற்ற சீவக்கூட்டங்களுக்குள் மதுட்ரினும் வேறானவைகட்கு சிரேயசிற் பிரவிருத்தியே யிலதாதலின் மதுடத் தன்மையே முதலில் தூர்லபமாம் மதுடத்தன்மை கிடைத்தபோதினும் எல்லாருமே ஞானப்பொருட்டு முயல்வதின்றும் மற்றே ஆயிரத்தி லொருவனே மகா புண்ணியவானாய் முயல்வன், விசுவம்சதம்சகஸ்ரம் யாவும் அக்ஷயவாசகம் என்னும் மகாபாரத வசனத்தால் சகஸ்ரபதம் ஆனந்த்யபரமாம், ஆதலின் தத்துவஞான சாதன அதுட்டானம் புரிபவன் தூர்லபதரனவன், அதுட்டானவானிருந்த போதினும் அவ்வாயிரம் பேர்களுள் ஒருவனே என்னை யுணர்வன் எனச் சித்த ஞானி தூர்லபதமனவன், சித்தனிருந்த போதினும் அவ்வாயிரத்து லொருவனே என்னை உண்மையாக உணர்வன் அம்மகாத்மா சுதூர்லபன், என்னையோ ஒருவருமுணரார் எனவு மருளப்பெறும் ஆகலிஷ் நிரதிசயமான ஞானமாகான்மியம் இத்தகையதாம். 8

(அ - கை) இவ்வண்ணம் பரமசித்தாந்தத்தை திருவாய்மலர்ந்தருளி அதனை யுணரு மடையுமுடாயமாகிய விபூதிகளின் சிந்தனத்தைச் சுருக்கமாக வருளல்.

சு. கூடிதொள ஸுமம்யருடுவெண தெஜொருடு
வெணவாழிஷு ப்ரஹ்மருடுவெண வுஷுஷெ ரஹ்
ருடுவெண வாஸுய்தவொ வலிநாம் வாஹயீஸவொ
ஷுஷெஷி, த்ரிவியெஷு விகாரெஷு ஶீஸுதெஷு
ஷுஷிதம் ||

க. நறுநற்றமதாய்ப் பூவிலெழு நாவிற்பே யுருவம்
தாய், நெறியாதபமாயிரவியினி னிலவினீரிலிரதமதாய்ச்;
செறிதீத்தவமாய்த் தீத்தவரிற், றிறமாய்த் திறமைவாய்ந்த
வரி, லறிவா மெனினோ மூன்றுவகை யவற்றுடகமே யமர்ந்
திடுவேன்.

வி. அஹம்=அநுபவாத்மாவாகிய நான், கூடிதென
=ஜடமாபு இந்தப்பூதர்துவில், பூத்தன்மை ரூபத்தானே
இல்லாததில், சுகந்தரூபேண=சுகந்த அநுபவரூபமாக,
ஸ்திதோஸ்மி=இருக்கின்றேன், இதுபொருள் இரச்ச உரக
சொப்பன மாயாதிகளில் அசத்தாய ஜட சர்ப்பாதி சரீரத்
திலும் அதனநுபவாத்திரச் சரீராகியயான் அநுபவிக்குஞ்
சாக்ஷியாய் அவிக்கிரியனாய் இருக்கின்றேனென்பது திருக்
கருத்தாம், அக்னிஷு=அக்னிகளில், தேஜோரூபேணசு=
தேஜோரூபமாகவும், தேஜு என்பது உஷ்ணஸ்பரிசத்தை
மாத்திரம் குறிக்கும், பூஷணி=சூரியனிடத்தில், ப்ரபா
ரூபேண=ஆதரூபமாக, அப்ஜே=சந்திரனிடத்தில், சந்
திரிகைவடிவமாகவும் இருக்கின்றேன், அப்சுசு=நீர்தளி
லும், ரஸரூபேணசு=ரசரூபமாகவும், இருக்கின்றேன், தீ=
புத்திமான்களுக்குள், தீ=விஷயப்பிரகாசவடிவம் யானே,
தபி=தபசிகளுக்குள், தப=ஊர்ஜிதத்தன்மை மகானு
பாவத்தன்மையானே, பலினம்சு=யோக ஐசவரியவான்க
ளுக்குள், பலம் அகமேவசு=ஐசவரியம் ஸ்ரீ அகஸ்தியாதி
யர்களின் கடல்வற்றச்செய்தலாதிஆற்றல்யானே யாவேன்,
மதுத்பன்னேஷு = என்னிடத்தினின்றும் உண்டாயின
வாய, த்ரிவிதேஷு விகாரேஷு=மூவிதவிகாரங்களிலும்,
அஹம் ஸ்திதீ=யான் இருக்கின்றேன், சாக்கிரத்த்பிமானி
விசுவன், சொப்பன அபிமானிதைஜசன், சுபூத்தியபிமானி

பிராஞ்ஞன், என்னும் இம்முன்று விகாரங்களிலும் எனது மாயையினாலே என்னிடத்தினின்றும் உண்டாய பரஸ்பரம் விலகியனவாயவற்றுள், குசமகூத்திர நியாயத்தானே தொடர்ந்திருக்கும் யான் ஒருவனே யாவேன், அதுபவிக்கப் பெற்ற கந்தாதியினின்றும் அதனிச்சையினாலே கற்பிக்கப் பெற்ற க்ஷீதியாதியினின்றும் அன்னியனாய் அதுபவாத்மாவாய் யான் இருக்கிறேன்,

ஸ்ரீ பரமார்த்ததரிசனம்—திரியுமிருகதிரினிடைத்திகழொளி நான்நிருமறையி, னரியமுதலெழுத்தது நானாவர்பாலாண்மையு நான், விரிபுனலிற் சுவையது நான் மேதினியில்வாசமுநா, னெரியில்வரு வெம்மையு நானாகாசத் தெழுமொலி நான்.

ஆன்றவறிவுடையோர்பா லறிவுநானடங்கினர்பால், வான்றவநான் வளர்நன்மை பூண்டார்பால் வண்புகழ்நான், றேன்று மிகுதிறலோர்பாற் காமமுரூத் தொல்வலிநா, னூன்று பொருளனைத்தினுக்கு முயிராகி யுள்ளேனான்.

நிர்விசேஷ அத்வைதலக்ஷணப் பிரஹ்ம சொரூபம் கூறப்பெற்றதாயினும் அது வேதாந்தமொன்றினாலேயே அறியத்தக்கதாகும், மந்தமதிசுனிதாலே கோசரிக்கமுடியாததாகும் ஆகவே அதனது பஜன உபயோகி விபூதிலக்ஷணப் பிரஹ்மசொரூபத்தைக் காட்டுவாம், சர்வஜ்ஞங்களிலும் மதுரதன்மத்திர ரூபரசமர்கிய சாரம்பரம்பொருளேயாம், இரசரூப விபூதியுப் பரம்பொருளின் ஷட்வமாகவே தியானிக்கவேண்டும் சசுக்ரூரீயர்களிடத்தில் பிரபைபாயி ரூப்பது பரம்பொருளேயாம், சந்திரசூரியபிரபை விபூதி

யைப் பரம்பொருளின் வடிவமாகவே தியானித்தல் வேண்
 டும், இவ்வண்ணமே பிறவற்றினுங் கண்டுகொள்க, எல்லா
 வேதங்களிலும் தொடர்ந்திருக்கும் பிரணவம் பரம்பொரு
 ளேயாம், இலைகள் முழுவதிலும் வரிகள் படர்ந்திருப்பதே
 போல ஓங்காரத்தினாலே எல்லாவாக்கும் வியாபிக்கப்பெற்
 றிருக்கும் என்று மறையுங் கூறுகின்றது, ஆகாயத்தில் சத்
 ததன்மாத்திர ரூபம் பரம்பொருளேயாம் நரர்களிடத்தில்
 புருடப்பிரயத்தனம் பரம்பொருளேயாம், முயற்சியே புரு
 டர்களிடத்தில் விபூதியாம், பிருதிவியினிடத்தில் நறுநாற்
 றம் பரம்பொருளேயாம், அக்கினியினிடத்தில் சகிக்கமுடி
 யாத தீப்தியும் பரம்பொருளேயாம், வாயுவின்கண்ணே
 நல்லபரிசும் பரம்பொருளேயாம், சர்வப்பிராணிகளிடத்
 திலும் பிராணதாரணமாகிய ஜீவனமென்னும் ஆயுள்பரம்
 பொருளேயாம், தபசிகளிடத்தில் பசிதாகாதி துவந்துவ
 சுகன சாமர்த்தியரூபதபம் பரம்பொருளேயாம், மனத்தின்
 ஒருமை வடிவ உட்டவழும் நாவையும் உபஸ்தாதியையும்
 அடக்கும் வெளித்தபமும் பரம்பொருளேயாம், கிரந்தன
 மாய சர்வபூதங்களின் காரணம் பரமாத்மாவேயாம் அத
 னைச் சிவமென்றே சேவிக்கவேண்டும், புத்திமான்களுக்
 குள் இருக்கும் விவேகசக்தியும் தேஜஸ்விகளுக்குள்ளிருக்கும்
 பிராகல்பயமென்னும் பிறரை யடக்குஞ் சாமர்த்தியமும்
 பிறரால் அடங்கப்படாமையும் பரம்பொருளேயாம், மே
 லும் அப்ராப்தவஸ்துவின் அபிலாஷை வடிவகாமமும்,
 அடைந்தவஸ்துவிலும் மீண்டும் அதனதிகப் பிராப்தி திரு
 வ்ஷணவடிவ இராகமும் அற்றபலம் அதாவது தனது தரு
 மாதுஷ்டான் சாமர்த்தியரூபச் சாத்விகபலம் பிலவான்க
 ளுக்குள் பரம்பொருளேயாம், காம ராக விவாஜிதமேயாய்

பலத்தப் பரமாத்மாவென்றே தியானஞ்செய்க, தரும
அவிருத்த பத்தினி புத்திரவித்தாதி விஷயகாமம் பரம்
பொருளேயாம், அனேகமாக எண்ணுவதனால் பயனெனே,
எல்லாவுலகமும் பரம்பொருளாலேயே உற்பத்தி ஸ்திதி
நாசமாதலின் பரம்பொருளென்றே சகலத்தையுந் தியா
னிக்கவேண்டும், சேதன சேதனவடிவங்களான சாத்விக
பதார்த்தங்களும் இராஜசபதார்த்தங்களும் தாமசபதார்த்
தங்களும் யாவும் பரம்பொருளினின்றுமே யுண்டாயின
வென்று தெரிந்துகொள்ளல்வேண்டும், ஆகலின் எல்லாம்
பரம்பொருளென்றே சிந்திப்பதற் கென்னதடை, அற்றேல்
சாத்விக பாவங்களில் பரம்பொருட் சிந்தனம் பொருத்த
மாம், இராஜச தாமசங்களிலோ எங்ஙனமது பொருந்தும்,
அவற்றிற்குத் தாழ்வுண்மையானே அவ்வடிவத்தாற் சிந்
திக்கப்பெற்றப் பரம்பொருளுக்கும் அவ்வழக்காதலின்
எனின் அவைகளிடத்தில் பரம்பொருளிருப்பதில்லை அதா
வது அவற்றினதீனமாயிருப்பதில்லை அவையோ பரம்பொ
ருளினதீனமாய்ப் பரம்பொருளிலிருக்கும், ஆகலின் எல்லா
வற்றினும் மேன்மைவாய்ந்த பரம்பொருளின் சர்வரூபத்வ
சிந்தனஞ்செய்தபோதினும் தாழ்வில்லை யென்றுணர்க் சர்
வரூபத்வ சிந்தனமும் சர்வத்தில் பரமாத்மதிருஷ்டியாம்,
சேவகனிடத்தில் அஃசதிருஷ்டியேபோலும், அதனால் அர
சன் தாழ்வதில்லையல்லவோ மற்றோ சேவனுக்கே உயர்
வாம் இதனானே மனம் பிரஹ்ம வென்பதாதிப் பிரதீக
வுபாசனை விதியாம், பிரஹ்மதிருஷ்டி உத்கர்ஷத்தாள் என்
னும் நியாயமுமாம், அன்றாயினே அதன் விரோதமாம்
என்பது திருக்கருத்து, சூத்திரப் பொருளினுவும் ஈண்டு
பூர்வ பக்ஷத்தில் தாழ்ந்ததில் உயர்ந்ததன்மதி செய்யத்தக்

கதாம் என்னும் லௌகிக நியாய அநபேக்ஷயாம், சித் தாரந்தத்தில் அதனபேக்ஷயாமென்பது பலபேதம், ஈண்டு பிரஹ்மத்தில் பிரதீக திருஷ்டிசெய்யத்தக்கதா, அல்லது பிரதீகத்தில் பிரஹ்மதிருஷ்டி செய்யத்தக்கதா என்று சம் சயமுண்டாயவழி பிரஹ்மத்திற்குப் பிராதான்யமாக உபா சியத்தன்மைச் சித்தியின் பொருட்டு அதன்கண் பிரதீக திருஷ்டி செய்யத்தக்கதாமென்பது முன்வினாவாம், சித் தாரந்தமோ பிரதீகத்திலேயே பிரஹ்மதிருஷ்டி செய்யத்தக் கதாம், என்னை பிரஹ்மத்திற்கு உத்கர்ஷமிருத்தலின், தாழ்ந்ததில் உயர்ந்த தன்திருஷ்டியைச் செய்திடினோ தாழ் ந்ததற்கு உயர்ந்ததார் தன்மையுண்டாம், இராஜதிருஷ்டி ஆமாத்தியனுக்கேபோலும், இங்ஙனமாயின் பிரஹ்மத்திற் குப் பிராதான்ய அலாபம் ஆம் என்னற்க இஷ்டாபத்தி யாதலி னென்பது கருத்து;

(ஈசரகீதை) ஆகமுறுமாருயிர்நீ யவ்வுயிர்க்கு மதிபதி நீ, போகநுகர் புருடனுநீ நுகர்விக்கும் புராதனனீ, யோகி நீ யுணர்பவனீ யுளந்தொறு நின்னுணர்கின்ற, வேகனீ நின் மலமாயாவையுமாம் பரம்பொருணீ.

பரமாணுவினதுருவாகிப் படைப்பாய்நீ பல்லுலகுக ளுந், திரமாமுன்னாலே யுண்டாஞ் சிறிதிற் சிறிதாய் மிகப் பெரிதிற், பெரிதாய் நின்னில்வேறில்லாப் பெருமைகாணும் பெருந்தகைமைக், குரியரெல்லா மொருநீயே வேறென் றில தென்றுரைப்பர்களால்.

இப்பிரம சக்கரமியங்குவது முன்பா, லப்பெரிய மா யையுடையா யமலநீயே, சிற்பரம் யோகபதி நிவ்யநடனா கின், பத்மசரணங்கள் சரணென்று பணிகின்றோம்.

உன்னுரையா மோங்கார முயர்முத்திக் கொருவிதை
நீ, துன்னியுடனோறுந் தோன்றாமை மறைந்திருத்தி, நின்
னிடையெல்லாமாய நீமாயாய் நின்னொழிய, வன்னியடா
யுள்வெல்லா மசத்தியமென்றறைவர்களால்.

அகிலவுலகு மிருப்பிடநீ யறியவேண்டு மக்கரநீ, சகல
தருமங்களும் வளர்க்குந்தாய்நீ புருடோத்தமன்றானீ, புக
லுமரிநீ பூமகனீ புராரிநீ யெப்பொருளுக்கும், பகுதிநீ
நீயொழிவின்றி நிலையாய் நிற்கும் பரம்பரநீ. 10

(அ - கை) இந்த ஞானம் மிகவும் துர்லபமென்றரு
ளல்.

சு. நரோவிந்நிவாவிஷ்டாபாயாரோஹிதவெதஸஃ

த்ரிவிகாராரோஹயதி ப்ரக்யதிஸெபு ஜமதூயம் ||

திலகமாகிய வென்றினைப்பாவியர் தெளியார், கலக
மாயையிற் கலங்கியகருத்தினைப் போறுத்தார், விலகுமூவ
கையாகிய விகாரமதுடைய, வுலகமுன்றையும் பகுதியென்
மோகமேபுளுற்றும்.

வி. பாபிஷ்டாஃ = பாவஞ்செய்தலானே அதன் சம்
பந்திகள் பாபிஷ்டர்களாவர்கள், அதிதுஷ்டர்கள், பாகண்
டிகள் அவர்களோ தேகாதி ஆத்மவாதிகள், மாம் =
என்னை, தன் வடிவத்தானே முன்போன்றதாய் ஆத்மா
மாய் அசரீரமாய் தேவபித்ரு ம்ருஷ்யாதி சரீரங்கள் நிலை
பெறாதனவாயினும் அவற்றுள் நிலைபெற்றதாய், நித்திய
மாய், அனிகாரமாய், மகத்தாய், நிரபேக்ஷிகவிபுவாய், தன்
வடிவமாய் இருக்கும் பிரத்தியக்காத்மாவை இதுவே என்

னுடைய வடிவமென வறிந்து தீரனாகிய தீமான் சோகத்
 தையடையான், பரம்பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்தவ
 னுக்குச் சோகமின்றென்பதாம் என்னுமிச் சுருதியினால்
 காலத்திரயத்திலும் சரீரசம்பந்த ரகிதமாய என்னை, நவீந்
 ததி=அடைவதில்லை, அதன்கண் ணேதுவெனின், மாயா
 மோஹித சேதஸு=மாயாவான்களாகிய பாகண்டர்க
 ளாலே போதிக்கப்பெற்ற சித்தத்தை யுடையவர்களாத
 லின், த்ரிவிகாரா=மூன்று விகாரமுடையதாகிய, மே பிர
 கிருதி=என்னுடைய மாயை, ஜகத்த்ரயம்=மூன்றுலகத்
 தையும், மோஹயதி=மயக்குகின்றது, பிரமாதா பிரமா
 ணம் பிரமேயமேனும், ஜாக்ஶிரசொப்பன சுழுத்தியேனும்,
 தமசு இரஜசு சத்துவமேனும், மூன்று விகாரங்களாம்,
 அவற்றையுடைய மாயை யென் சம்பந்தியாம், மாயையைப்
 பகுதியென்றே மதிக்க, மாயிகன்றையோ மகேச்சுர
 னென்றே, பொருள், மாயை யாது மாயாவியாவன் எனின்
 ஜகதுபாதான காரணபூதமே மாயையாம் என்றறிக, மாயி
 கனே மகேச்சுரனாவன், மாயாவி யென்பான் மகத்தாகிய
 அக்கினியாதிகளுக்கும் நியந்தாவேயாவன், அந்த மாயாவி
 னுடைய ஏகதேச அவயவங்களினாலேயே இந்த நாநாவித
 ஞானகேச்சரமாய சேதனசேதன வடிவப் பிரபஞ்சம்
 வியாபிக்கப்பெற்றதாம், மாயையின் வசத்தினாலே கற்பிக்
 கப்பெற்ற சச்சிதானந்தப் பிரஹ்மத்தின் அவயவபூத
 காரிய காரண சுங்காதங்களினாலே காணப்பெற்ற இந்தச்
 சகலப் பிரபஞ்சமும் வியாபிக்கப்பெற்றதாம், அடிக்கடி
 கூறப்பெற்ற ஜகத் பிரகிருதிக்கு மாயைத் தன்மையாம்,
 அதன்திஷ்டான் அனந்த சுகசின்மாத்திரப் ப்ரமேசுவர
 னுக்கு மாயாவித் தன்மையாம், சகல ஜகத்தும் வியாப்பிய

மாம், மகேசுவரர் வியாபகராவர், இருப்பு விளக்கங்களி னாலே இவையாவு மிருந்து விளங்குவனவாம், இவையாவும் விவர்த்தமாதலின், இவ்வியாவற்றையும் நீக்கும்பொருட்டு இனிய தரிசனம் வேண்டியதிருத்தலின், அத்விதீய ஈசுவர ஏகத்துவ ஞானசித்தியின் பொருட்டு முமுக்ஷுக்களி னாலே எத்தனஞ் செய்யத்தக்க தென்பதாம், என்னுஞ் சுருதியினானே சர்வ காரிய உபாதான பூதமாய் மாயை யானது அத்தகைய மூடர்களை மயக்குகின்றது, மாய வலைக்குட்பட்டவர்கள் மீள்வதில்லை யென்பதாம், இந்த மோகமானது அதம மத்திமர்களாய திரியக்கு மதுடர்க ளிடத்திலேயே இருக்கின்றதென்பதாகவில்லை, மற்றோ உத்தமர்களாகிய தேவதேவர்களிடத்திலும் ஐதரேயப் பிராமணத்தில் கேட்கப் பெறுகின்றது, பிரஜாபதிதான் தன் புத்திரியை யடையமுயன்றான், என்பதன் விவர ணம் சிவமஹிமையின்கண்ணும் காணலாம்.

நாதவவமதியினு லுழையதாகியதனாடு சிறுமியினை மானுருவினாலிரமி, தாதலொடு வலுவனாலடையு கரீமுகனுங் காது கணையினொடு கூடுமுடலானவனும், பிதியுடையவனும் வானுலகிலேயு நிலைபேணி யடைபவனுமாகு மலரோனி வனை, மாதுதனுசுரனின் வேடமகிழ்வானவது மாறியொரு பொழுதுமே விவிலேயிலதே.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை:—

மூன்றுகுண வகையாகி முடிகின்ற பொருண் முழுதந், தோன்றுவது மென்னிடையே யெனைத் தொடர்ந்தே நிற்ப துவு, மான்றவமற்ற வற்றினிடை யான்றோன்றே னவற்றி னுக்குச், சான்றென நிற்பேனல்லா லவைசார்ந்து வாழே னான்.

ஹைக்குணங்க ளெனமுனம் யான்வகுத்து நினக்குரைத்
திட்ட, விக்குணங்கண் மூன்றாலு மயக்கப்பட்டறிவிழந்து,
தொக்கிணங்கு கின்ற வுயிரிவை யெல்லாஞ் சடர்வேலோ,
யக்குணங்கள் கடந்தவெனை யறியுமோ வறியாவால்.

இவ்வகைய குணமூன்றி னியற்கைத்தா யாராலுஞ்
செய்வகைய தல்லாவென் மாயையினுற் றிகைப்பொழிந்திந்
குய்வகைய தரிதெவர்க்கு மென்னையே யெப்பொழுது
மெய்வகையோ டடைகின்ற மனமிலேரல் வேல்வேந்தே.

ஊழலோ வருமிந்த மாயையினு லேயுள்ளம்
பாழாக வறிவிங்கே பறியுண்டு நெறிநின்றோர்
வீழாத திவ்னையே வினையாக விளைக்கின்றார்
கீழானோ ரெனையடையா ரடைவாருஞ் சிலருளர்கேள்.

சத்துவ ரஐ தமோகுண அதிகாரத்தோடு கூடின
வாய் அதனானே மூவிதங்களாய் உள்ள பாவபதார்த்தங்
களினாலே இவ்வுலகமெல்லாம் அவிவிவேக முற்றனவாம்
அதனானே இந்தக் குணமயங்களினும் மேலானதாய் இவற்
றின் கற்பனைக் கதிஷ்டானமாய் அதனானே சர்வ விகார
சூனியமாய் உள்ள என்னை அறியமாட்டா; அந்தோ அவி
வேக லோக தூர்ப்பாக்கியம் என்னே, எல்லாச் சகத்தும்
• முக்குண மோகிதமாயின், மோகரகிதன் எவனுமில்னென
உலகம் மோக்ஷமில்தாகவே ஆய்விடுமெனின், என்னையே,
யாவர் அறிகின்றாரோ அவர் மாயையைக் கடப்பர் என்
றுணர்லாம்; இந்த மாயை அவித்தையினும் வேறுகாதாம்,
மாயை யென்றும் அவித்தை யென்றுந்தானேயாம்,
மாயையைப் பகுதியென்றே மதிக்க, அவித்தை பகுதி
• மாயை தமழ் அஞ்ஞானம் அனை பாய் பிரதானம் ஐயம்

நாகசீலம் திரிகுணவடிவம் அசேதனம் அசத்து சர்வ
 அசுபஸ்தானம் என்பதாதி சுருதி மிருதி வசனங்களினாலே
 மாயை யவித்தைகளின் அபேத முணரப்பெறுதலின்; இத்
 தானே மாயா சப்தம் ஈண்டு விசித்திர சக்தி பரமாம்
 மித்தியாஞான பரமன்றும் என்பது நீக்கப்பெற்றதாம்,
 விசித்திர மாடமானிகை யுண்டாக்கும் விசித்திர சக்தி
 மானிடத்தில் மாயாவி சப்தப் பிரயோகங் காணாமையின்,
 மாமாத்திரமிதந் துவைதம் அத்வைதம் பரமார்த்தத்தால்
 என்னுஞ் சுருதியில் பாரமார்த்திகமல்லாத வாஸ்துவின்
 கண்ணே மாயா சப்தத்தினது பிரயோகம் காணப்பெறுத
 லினாலும், இம்மாயை என்னுற் சிருட்டிக்கப்பெற்றது.
 எவ்வெண்ணக் காண்கின்றனையோ நாரதனே என்னும்
 மகாபாரதத்திலும் அர்த்தக்கிரியாகாரிணியாய் மித்தி
 யார்த்தத்திலேயே மாயா சப்தப் பிரயோகத்தினாலும்,
 பூயச்சாந்தே விசுவமாயா நிவர்த்தியென ஞான நிவர்த்தி
 யத் தன்மையானே சுருதி புகன்ற மாயைக்கு மித்தியாத்
 தன்மை அவசியம் பவித்தலானும், ஐந்திர ஜாலிக் கஜ தூர
 காதி மித்தியாபூதங்களிலேயே உலகத்தில் மாயாப்த விவ
 காரத்தினாலும், என்றுணர்க, கட்டில் கரைகின்றது என்
 பதுபோல இது உபசார விவகாரமென்னற்க, முக்கிய
 முளதாக நிர்நிமித்தமாய் உபசார கற்பனை செய்தல் அநி
 யாயமாதலின், அதனால் மாயா சகத்திரம் அச்சம்பரன்
 றன் என்னுமிடத்திலும் மாயா பதம் மித்தியாத்துவ
 வாசகமேயாம், என்னையே மென்னுந் தேற்றத்தானே
 துவிதிய, நேயநிஷேதத்தால் அத்துவிதிய ஆத்மஞானம்
 அருளப்பெற்றதாம், சமஸ்த யேதங்களும் நீக்கப்பெற்று
 உபாதியற்ற நித்திய சுத்த புத்த முக்த பிரத்தியக் கபின்ன

பிரஹ்ம சைதன்யத்தை யாவர் சாக்ஷாத்கரிப்பரேர் அவர் முன் மொழிந்த முக்குணமய சகல அனர்த்த ஹேதுவாய மாயையைக், கட்ப்பர் = கெடுப்பர் என்பதாம், இப் பொருள் சுருதி மிருதி பலத்தினலென்றுணர்க, மாயா நிவர்த்தி யென்னுஞ் சுருதிக்கும் இனி விநாசப் பொருள் கூறப்படுதலின், இம்மாயை என்ன பற்றுக்கோடுடையது, எவ்விடயத்தது, எவ்வளவையது, எவ்வுருவத்தது, எதனதீனமானது, என்றிடில் கூறுவாம். ஒரு தேவன் சருவ பூதங்களிற் கூடன் என்பதாதி சுருதிப் பிரசித்த சுயம்பிரகாச சொப்பிரகாச சைதன்னியத்தினிடத்தில் ஆசிரயம் தாகவும் விடயமதாகவுங் கற்பிதமாம் இதனானே சொப்பிரகாச சின்மாத்திரமே அஞ்ஞான ஆசிரயம் விஷயமென முதலிரண்டுவினாக்கட்குத்தரமாம், இதுகூறவும் பெற்றுளது சங்க்ஷேப சாரீரத்தில்— “பற்றலாதலும் விடயமதாதலும் பாக, மற்றதாமறிவே தனியாயிடும் பூர்வ, முற்றதாமிருட்கு தன் முனமுதயமாயதுதான், பற்றலாதலும் விடயமதாதலும் படுமோ.” அற்றேல் அகம் அஞ்ஞன் எனச் சீவாசிரயமாக அஃதனுபவிககப் பெறுகின்றது இவ்வண்ணம். விடயமும் பிரஹ்மத்தை யானறிகின்றிலேன் என்னு மது பவத்தரல் அதற்குப் பிரஹ்மமேயாம், ஆதலின் எங்ஙனம் சித்துவத்துவினது வடிவமாய சித்திலிருக்கும் திமிரம் எனக் கூறப்பெற்றதாம் எனின் ஆண்டு கூறல் பற்றலென்பது, அஞ்ஞானத்திற்கு பற்றலாதலும் விடயமதாதலும் ஆயிடும் அறிவே தனி—அத்விதீயமேயாயது, அதனானே பாகமற்றதாம் சீவேசுவர விபாகரகிதமாம், இவ்வண்ணமாயின் கீட்டப்பெற்ற அதுபவமுரணமென்னற்க அதற்கு வேரொரற்றால் பெறலாதலுண்மையின், மாறியிடே அன்

யோந்யாசிரயமாம் என்னுங் கருததாலுரைத்தல் பூர்வ முற்றதாமென்பது, இருட்கு=தன் சத்தைப் பிரயோஜக அஞ்ஞானத்திற்கு, தான்=ஏதுவில், சீவேசுவர விபாக சத்வப் பிரயோஜகமாய அஞ்ஞானம். அதன்பின் வருவ தாய அதன் பிரயோஜ்ஜிய பிரஹ்ம விபக்த ஜீவனும் ஜீவ விபக்த பிரஹ்மமும் முறையே ஆசிரயமாகாதாம் கோசர மாகாதாம், எங்ஙனமேனும் ஜீவேசுவர விபாகாதி அனாதி யாம், அங்ஙனமாயினும் அது வாஸ்தவமன்றும் மாயி கமோ ஆயவது அத்வயப் பிரஹ்மம் விளங்காத தசைநி லேயேயாம். ஆகவே அது அஞ்ஞான அதீன சத்தை யுடையதேயாம். அஞ்ஞானமோ தன் சத்தையில் விபா காதி சத்துவத்தை அபேக்ஷிப்பதில்லையாம் என அது பிர யோஜ்ஜிய மன்றும், இவ்வாறுகவே அனாதிபூதமாயினும் ஜீவப் பிரஹ்ம விபாகம் அஞ்ஞான விகாரமேயாம், இத் தனைக் கருதியே பூர்வமுற்றதென்பதாதி கூறப்பெற்றதாம். அதனானே ஆத்மாவின்கண் அஞ்ஞானத்தி னிருப்புளதா கவே ஜீவேசுவரவிபாக இருப்பாம், அஞ்ஞானத்திற்கு விபக்த ஜீவ சைதன்ய ஆசிரயத் தன்மையில் அதனதீனம் சத்வம் என அன்யோன்யாசிரயமாம், நான் அஞ்ஞான் என்பதாதி பிரதிதியோ அஞ்ஞான ஆசிரய பூரண சைதன் யத்திற்கே அகங்காராதி உபகிதத் தன்மையால், ஆண்டும் அதன் சம்பவத்தால் பொருத்தமுடைத்தேயாம், இத் தானே இவ்வதுபவத்தால் அகங்கார ஆசிரயம் பிரஹ்ம விஷயம் என்பது மறுக்கப்பெற்றது, அஞ்ஞானத்திற்குக் கேவல ஜடவிருத்தித் தன்மை கூடாமையானுமென்க, இவ் வண்ணம் விடயமும் பூரணப் பிரஹ்மமேயெனக் கூறப் பெறும் பெறவே சித்துவத்துவின் வடிவச்சித்திஸ் திமிர

மென்றது பொருத்தமுடைத்தே யென்பது கருத்தாம். அலௌகிக மிதுவென்பது கூடாது நானஞ்ஞனென சர்வ லோகப் பிரசித்தமாதலின், இனி அஞ்ஞானத்தில் அளவை யென்னென்னும் மூன்றாவது வினாவின் விடைபகர்வாம். யான் அஞ்ஞன் என்னையும் பிறனையும் அறியேன் எனச் சர்வப் பிரத்தியக்ஷ சித்தமாம், சின்மாத்திர ஆசிரய அஞ்ஞானத்திற்கு அகமர்த்த அனாசிரயத் தன்மை யுண்மையின் அகமஞ்ஞனென்னும் பிரத்தியக்ஷம் எங்ஙனம் பிரமாணமாமென்னற்க தக்துருத்தன்மை அனாசிரயமாய் இரும்பினுக்கும் வன்னி சம்பந்தத்தால் இரும்பு சுடுகின் கின்றது என்பதேபோல அஞ்ஞான அனாசிரயமாய் அகமர்த்தத்திற்கும் சைதன்ய தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் யானிருக்கின்றேன் என்னும் பிரத்தியக்ஷப்பிரதீதி அவி ரோதத்தான் என ஷஜ்ஜிரபஞ்சரத்தில் பிரபஞ்சமாம், எத்தகைய வருவமுடைய தென்னும் நான்காவது வினாவிற்கு விடை வருமாறு சத்துவ இரஜதமோகூண மூன்றன் வடிவாயிருப்பது அதனானே கடக்க முடியாதது, முன்புரிக் கயரேபோல அதிதிடத் தன்மையினானே அபேத்திய பந்தனத் தன்மையால் கெடுக்க முடியாததேயாம் ஞான மின்றி அனுச்சேத்தியமென்றபடி, என்னது அதீனமென்னும் ஐந்தாவது வினாவிற்கு உத்தரம் வருமாறு:—பரமேசுவரனது வசவர்த்தினி யென்பதாம், மாயை பரமேசுவரனது ஆணையைச் செய்வதாம் என்னும் பாகவதத்தால் உணரலாம்; ஈசரகிதையின் கண்ணுங் காணலாம்.

ஒதுமியோகியர் கடங்களுற்பவ மொழிப்பனான்று பிறப் பினுக், கேதுநானொரு பிறப்பிறப்பு மிலனாவனாநி வகிலத் தினுக், காதிநானது துடைப்பனாது புரப்பனன் முழு

தனிப்பனா, னீதிதானினையலற்ற மாயைசெய்து நித்தனாய்
மறைய நிற்பனன்.

வஞ்சமாயையொரு சத்தியென்றனது மற்றியாரமை
மயக்குமாம், விஞ்சையாகுமொரு சத்திமற்றெனது விமல
யோகுபுணர் வார்கடர், நெஞ்சின்மேவியதனா லம்மாயை
யினை நீக்கியே நிகழுகிற்பனா, னஞ்சிடாதெனை யனந்தசத்
திகளுமியானினை த்தவண மாகுமால்.

ஆலம்பனமாஞ் சத்திகளுக் காலம்பனனா னடங்கவு
மென், பாலங்கிருக்கு முத்தியுமென்பாலே யெவர்க்குமுள்
ளாயென், மாலொன்றியமாயையை யடைந்துமலரோன்
வடிவுகொண்டொன்று, ஞாலந்தன்னையுண்டாகப் பண்ணு
நானுவிதமாக.

ஓதியாவையுந்தானா யுயிர்க்கெலா, நாதனாகிய நாரா
யண்ணெனுந், தீதிலாதவென் சத்திதிதித்தலா, லீதெலா
நிலைபெற்றேயிலங்குமால்.

மூன்றாவது ருத்திரமூர்த்தியதாய்த், தோன்றாவகை
நின்று துடைப்பதனைச், சான்றோர் பலர்தாமதகாலமென,
ஆன்றவெனதாகவுரைப்பர்களால்.

ஆகலின் பரமேசுவர அதினமான மாயையை பரமேசு
வர பத்தரே கடப்பர் அன்னியர்கடவார், பக்தர்களின்
பேரில் கருணைபுரிந்து அந்தரியர்மியா யிருந்துகொண்டு
விளங்காரின்ற ஞானதிபத்தால் அஞ்ஞானகம்மிய விரு
ட்டை யகற்றுவேன், என அருளவும் பெறும், அற்றேல்
பிசஹ்மத்தஞ்ஞானத்தால் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியென்று
மிது உண்மையே, எனினும் அது துர்லபமேயல்லவோ,

ஒருவனென்றுங் கண்டறியாதது எனப் பரமேசுவரனாலே யே ஆத்மஞானத்திற்குச் சகத்தில் அசம்பவமருளப் பெற்றிருத்தலின், ஐகத்தநிர்மோகமும் அவ்வாறேதானிருக்கும் எனின், அற்றன்றும் பரமேசுவரனையே பஜிப்பவர் மாயையைப் பாறுவர், சமீபத்திலிராநின்ற அகிலஜன விலோசன சீதளமிகவுங் கவின்வாய்ந்த அற்புதச் செக்கர்வான்போன்ற அரதன், வடிவ அன்பர்ப்பால் வாச்சல்ய மிக்க கருணைப் பெருந்தடங்கடலாகிய பரமதெய்வவிசுவரூப விசித்திர சரித்திர அகிலலோக சரண்ய அனவரதப் பிரசாத சுமுக அர. விந்தபலாசலோசன மாமுகனா யிராநின்ற என்னை அளவிற்றந்த அன்போடும் எவர்கள் அனன்யமாகப் பஜிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் மாயையால் மறைபடாதவர்களாய் மாயையைக் கடந்திடுவார்கள், அதாவது குரோத தபோ தன்னிடத்தினின்றும் வாரவனிதையேபோல பயத்தோடும் என்னன்பர்களிடத்தினின்றும் மாயையே ஓடிப்போய்விடும், அவ்வன்பர்கட்கு தத்துவஞானம் மிகவுமெளிதாம் ஆகையினாலே மாயையைத் தாண்டவினாவோன் எவ்வுனும் என்னுடைய அன்பு செய்யத்தக்கதென்பது திருக்கருத்தாம், இவ்வண்ணமாயின் எல்லாரும் பரமேசுவரனையே பஜிப்பதில்லையெனின் பாபப் பிரதிபந்தத்தா லென்றுதெரிந்துகொள்ளல்வேண்டும், புரடிகள் பஜிக்கமாட்டார்களென்றபடி, எப்படி பஜிக்கப்பட்டப் புண்ணியவான்கள் ஆர்த்தனென்றும் ஜிஞ்ஞாசு வென்றும் அர்த்தாத்தி யென்னும் ஞானியென்றும் நான்குவித மாவர்களோ அப்படி மூடர்களென்றும் நராதமர்களென்றும் மாயையா லபகரிக்கப்பட்ட ஞானவான்களென்றும் ஆசுரர்களென்றும் பாபிகளும் நான்குவிதமாவார்கள், அவர்களுள் மூடர்கள் ஆடி

யோடும் பரமேசுவர சொரூபஞான சூனியர்கள், நராதமர்
களோ பரமேசுவர சொரூபஞான மிருந்தபோதினும் பர
மேசுவர நாட்டமற்றவர்கள், மாயா அபகிருத ஞானர்
களோ பரமேசுவர சொரூபஞான மிருந்தபோதினும் குயக்
தியா லாக்கப்பெற்ற அசம்பாவனையோடுகடியு சித்தமுடை
யவர்கள், ஆசுரர்களோ அதிதிடமாக பரமேசுவர சொரூ
பத்தைத் தெரிந்தபோதினும் துவேஷத்தால் தூஷித்துக்
கொண்டிருப்பார்கள் இவர்கள் உத்தரோத்தரம் பாபிஷ்
டர்களாவர்கள், இவர்களுக்கு மாறாய புண்ணியவான்கள்
என்று கூறிய நால்வர்களை ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்மாவே திரு
வாய்மலர்ந்தருளியுள்ளார்,

செல்வம்விரும்பினர் செல்லடைந்தோ
ரல்லல்கெடுக்கெனை யன்புசெய்வோர்க்
ணல்லதறிந்தமெய்ஞ்ஞானி யிந்நால்வரும்
வல்லதிலென்னை வணங்குதவத்தோர்.

இந்நால்வருள் ஆர்த்தனென்பவன் சத்துரு, வியாதி
யாதி உபத்திரவங்களால் பிடிக்கப்பட்டவன் கஜேந்திர
துரோபதையாதிபோலும் ஜிஞ்ஞாசுவென்பவன் ஆன்ம
ஞானத்தை விரும்பியவன், மைதில ஜனக சுருத தேவாதி
போலும், அர்த்தார்த்தி யென்பவன் இம்மையிலேனும்
மறுமையிலேனும் போக ஐசுவரிய காமன் இகத்தில் சுதா
மாவேபோலும், பரத்திலோ துருவன் போலும், ஞானி
யென்பவனோ பகவத் தத்து சாக்ஷாத்கார முடையவன
வன், சனகாதிபோலும், அவனுக்கு அஞ்ஞான வதன்
காரி துவைத்ததோற்றம் நீங்கியிருந்தபோதினும் விதேக
முத்தி பரியந்தம் துகர்வினை வயத்தால் தொடர்வுற்ற

துவைத விவகாரங்கடலின் பஜனம் அவிருத்தமாம். கிருத கிருத்தியத்தன்மை யிருந்தபோதினும் ஆத்மாராமர்களாய முனிவர்கள் கட்டிற்றவர்களாய் முறைதவறாமல் அகாரண மாகவே அன்பைச்செய்வர், அத்தகைய கலியாணகுணனே யன்றோ ஆணைமுகன், நிட்காமப் பிரேமபக்தன் ஞானியுள் ளேய்டங்குவன், ஞானகுனியனாய கேவலப் பிரேமபக்த னுக்கு, ஞானியிடத்தில் அந்தர்ப்பாவங்கடாது எனின் ஐஞ்ஞாசவிலேயே அடக்கலாம்; ஞானயோகத்தன்மை அவசியம் பனித்தலால் ஞானியிலு மடக்கலாமென்றதாம், சகாம நிட்காமப்பேதத்தால் இருவகை பக்தராசிகளுள் சகாமர்கட்கு ஆர்த்தாதிகளிலேயே அடக்கமாம் நிட்காமப் பக்தர்கட்குக் கூறியமுறையானே யாம் என்று சுருக்கமா கத் தெரிந்துகொள்ளல்வேண்டும், இவர்களுள் தத்துவ ஞானியே உயர்ந்தவனென்று ஈசுவரகீதை கூறுகின்றது, நித்த நியமத்துடனே நெறியுறப் பார்ப்பார்கள் சிலர் பத்தியாற் பார்ப்பர்சிவர்பாவணையாற் பார்ப்பர் சிலர் சத்தியம் ஞானத்தாற் பார்ப்பர் சிலர் சாற்றுகின்ற வெத்திறத்தாரினு மிவனே யெனையுணரு மெய்ஞ்ஞானி. 11

(அ - கை) மாயா நிவிருத்தி யுபாயத்தை யருளல்:—

சு. பொருதெகூம் விஜாநாதி ரேஹை ஜதிஸாவி
உம், சுருகெகெஜுநுநிஸெவம் ஜோகாபா 20-உருதெ
தத:

க. யாவனென் முண்மையை யறிவா னவன்
மேவிய மோகத்தை விடுகுவா னெலாம்
கூடிய பிறவிகள் கோடியர் லெனை
யேவமெய் யறிந்ததி னேகுவா னரோ.

.. லீ. யி=எப்புருடன், மே=என்னுடைய, தத்
வம்=நீட்கல அதுபவரூப உண்மையை, விஜாநாதி=உண
ருவானோ, ஸி=அவன், அகிலம் மோகம் த்யஜதி=எனது
விஷயமாய் மாயையெனப் பெயரிய அஞ்ஞான மோக
மியாவற்றையும் காரிய சகிதமாக ஞானத்தினாலே நாசஞ்
செய்வன், அகிலமென் றருளியது விதேக கைவல்யத்
திருக்கருத்தாம், தத்துவத்தை யுணர்ந்தவனுக்கும் பிரா
ரப்த கரும உபயோகப்பொருட்டு மாயாலேசத்தொடர்
பங்கீகரிக்கப் பெறுதலின்.

திகழ்பிரதானம் கூரமெனலாகுஞ் சிவனரன் கூர
மமீர்தம், இகழ்கூர னுன்மனெனு மிவைதம்மையேவுவன்
நேவ னிங்கொருவன், புகழ்வனினிய தியானத்தாற்
பொருத்தாற் பூணவத்து பாவத்தால், நிகழ்மறுபடியு
மீற்றினின்மாற்ற நீக்கமாம் விசுவமாமயலே,

என்னும் சுருதியில் ஜீவன் முக்திகாலத்தில் நீங்கிய
மாயைக்கும் மீளவும் நிவிருத்தி கூறியது விதேக கைவல்ய
அபிப்பிராயமென வியாக்கியானிக்கப் பெற்றிருத்த லினு
மென் றுணர்க. சுருதிவியாக்கியானம் வருமாறு:—ஏகத்
திற் கநேகான்மத்தன்மையை யுபபாதித்தல், பிரதான ஈச
வரர்கட்கு விலகூண்பாவத்தைக் காட்டியதன் விஞ்ஞா
னத்தா லமிருத்தன்மையைக் காட்டல், கூர அகூரங்
களின் சொருபத்தைக் கூறல், ஜீவேசுவரப் பிரகிருதிகட்கு
அநாதித் தன்மையையும், பிரகிருதி சம்பந்த வசத்தாற்
சர்வஞ்ஞத்தன்மையாதி விவஸ்தையையும், ஜீவேசுவரப்
பிரகிருதி யான்மகத்துவைதக் கூட்டத்திற்கு அசேட
விகற்ப டிகன்று சத்தியசக சம்வின்மாத்மிரமீக நன்

ஹ்ணர்வனே பிரவிமயத்தையும் கூறி, இப்போது பகுதித்
கறித்தியத் தன்மையையும் புருடனுக்கு நித்தியத்தகைமை
யையும், இரண்டிற்கும் ஈசுவரனான் நியமியத் தன்மையே
யும், அதனேகத்வ விஞ்ஞானத்தால் ஜீவனுக்கு மேகூதத்
தையும், காட்டல், கூதரம்=விநாசமுடையது பிரதானம்,
முக்கியம் அவித்யாசப்த வாச்சியம் அகூதரமென்பதாம்,
எனவே யுலகிது அவித்தையெனப் பெற்றதாம் காரிய
காரணங்கட்கு அனன்னியத்தன்மை யுண்மையின், இவ்வண்
ணம் ஆகுவாயினும் அகூதரம் பிரதான சப்தவாச்சியம்
பின்னம் என்றசங்கித்துக் கூறல் அமிருதாகூதரமென்பது,
அமிருதம்=பிரஹ்மஞானத்தினாலும் மரணகுணியம், அகூத
ரம்=உபசாரமற்ற வியாப்தியை யுடையது, சேர்ந்தமிர்தா
கூதரம், எங்ஙனம் கூதரம் பிரதானம் அங்ஙனம் அகூதரம்
பிரதானம் அமிர்தாகூதரம், அகூதரம் அகாரியம் அமிர்தா
கூதரத்திற் கென்றபோதினும், அமிர்தாகூதரத்திற் பரிசு
பிதமாம், கற்பிதங்கட்கும் அதிஷ்டானத்தினும் அனன்
னியத் தன்மையாம் சித்திரஜதம்போலும் என்பது அபிப்
பிராயமாம், எங்ஙனம் அதன் அபாவம் அமிருதாகூதரத்
தினும் தனியாமோ அங்ஙனம் அகூதரமும் ஆமெனின்
அறைதல் ஹரனென்பது. அவித்யாபாவம் ஹரன் அது
வும் அதுவும் அமிருதாகூதரம் என்பதாம், அவித்யாபாவம்
கற்பித மேலாயின் அவித்தையோலும், அதுவும் உண்மை
யாக வதிஷ்டான மாத்திரமேயாம், அகற்பித மேலாயினோ
ஈண்டற்பமும் நான இல்லையென்பதாதி சுருதி விரோத
மாம், அவித்தையாதியின் ஹ்ணத்தாற் பரமேசுவரன்
ஹ்ணனாவன் அமிர்தாகூதர பிரமமே பரமேசுவரன் கூத
மாகிப் காரியத்தையும் அவித்யாசகித சைதன்யத்தையும்

ஏவுவன் = நடத்துவன், யாவிலும் புகுவன் யாவுமா யிருப்
பன், தேவன் = சுயம்பிரகாசன், ஒருவன் = சூ அஞ்ஞாதி
பேத சூனிய சைதன்யானந்த வியற்கையன், ஆன்மஞானத்
தினாலே முக்தியென்னுங் பிரத்தியக்ஷ விரோதமாம் என்
னுஞ் சங்கையை யகற்றல் பேதமற்ற சித்தானந்த ரசத்தின்
அபரித்தியானத்தால் எல்லாச் சிந்தனத்தால் சருவம்
ஆன்மாவென்னும் ஞானத்தால், அநாத்ம மாயா நிவி
ருத்தியாம் என்றுணர்க, சுரநர திரியாக்காதிப் பிர
பேதங்களிலும் ஆகா சாதிபேதங்களினும், சிதேகரச அத்
வதிய தேவனே சொரூபன் தந்து காரணத்தன்மையானும்
ஆனந்தந்தந்து போஷகத்தன்மையானும் விளக்கந்தந்து
சாக்ஷித்தன்மையானும் பிரவிருத்திக்கின்றனன் என்று
அபித்தியானத்தால் என்றுங் கொள்ளலாம், யோஜனத்
தால் = காரியாகாரண சங்காத சாக்ஷிபூதபான் பிரஹ்ம
மாகவே யிருக்கின்றேன் என்றுண்டாம் ஞானத்தினாலே
ஆன்மாவிற்குப் பிரஹ்மமத்தன்மையும் மாயாநீக்கமுமா
மெனக் கண்டுகொள்க, தத்வபர்வத்தால் = தேகவீழ்ச்சி
யின் பின்னபாதித சொரூப இருப்புண்மையின், துவைத
மயல் அதன் மூல அவித்யாதி யேகித நிரதிசயானந்த
மோக்ஷ புருஷார்த்த சொரூபப் பிரஹ்மதத்துவத்தின்
றடையாய துவைதமயற்கும் அதன் மூல அவித்தைக்கும்
வித்தையினாலே தாகமேவலால் முமூக்ஷுஷிற்குச் சொரூ
பத் தன்மையானே ஆவிர்ப்பாவத்தால், மறுபடியும்
அனான்மா பிரமம் ஆன்மாவும் பிரஹ்மம் என்னும்
புத்திகளால் இருமுறை நிவிருத்தி யுண்டானபோதிலும்,
ஜீவன்முக்தப் பிராரப்த கருமபலக்ஷயமாய் வீற்றில்
விசுவமாயூா நிவிருத்தியாம் = விபரீதப் பிரதீதியும் அதன்

கர்ணமாய விசுவமாயையின் நீக்கமுமாம், அடியேனும்.
 நாசமாம், சமஸ்கார சேடமாய அவித்தை உடல்
 வீழவே நீங்கும் அதனால் அறிஞனுக்கும் அவிருத்த
 மாம் தேகயாத்திராதியரின் பொருட்டாம் விவகாரம்,
 திருநீயத் தன்மையாதி யேதுக்களிநாலே துவைதத்
 திற்கு ஞானபாத யோக்கியத்தன்மை வடிவ மித்தியாத்
 வப் பிரசாதனத்தால், ஆன்மாவிற்குத் தவய நிர்ணயத்தால்,
 துவைதப்பற்று வாய்ந்த அபரமார்த்தத்தன்மைக் கற்ப
 னைக்கும், அதன் வேறது பூதமாய மாயைக்கும் தாகமாம்
 பூர்வம் மறுபடியும் பிரஹ்ம ஏகத்வ அபரோக்ஷத்தினாலே
 ஏகத்தன்மையை மறைக்கும் அவித்யாதமசி ஞசமாம்,
 அதன்பின் சுவ அசாதாரண அர்த்தக்கிரியா சமர்த்துத்
 தன்மையானே ஆகாசாதி த்வைதப் பிரமகற்பக மாயைக்
 குந் தாகமாம்; பிராரப்த கருமாந்தத்தில் துவைதப் பிரதி
 பாச மாத்திரநிர்வாக மாயாலேசத்திற்கும் அப்பிரதிபக்த
 சக்தி வித்தையினாலே நிவிருத்தியாம், இவ்வண்ணம் விசுவ
 மாயா நிவிருத்தி விதுஷ்ணுக்குண்டாமென வறிக. மீள
 மீளவும் தியானஞ் செய்துகொண்டே யிருந்தால் எல்லா
 மாயையும் இருந்தவிடமே தெரியாம லோடிப்போய்விடும்.
 இதுவும் வெகு ஜன்மசாத்தியமெனத் திருவாய்மலர்ந்
 தருளல்:—அநேகை: ஜன்மபிச்ச—வெகு பிறப்புகளினாலே
 ஏவம்=இவ்வண்ணம், மரம்ஞாத்வா=என்னையறிந்து, தத
 முச்யதே=பின்பதனால் • விடுபடுவன், ஞானத்தின்
 பொருட்டு வெகு முயற்சிசெய்யுத்தக்கது என்பது திருக்
 கருத்தாம். இதனை ஸ்ரீபார்த்தசாரதியும் திருவாய்மலர்ந்
 தருளி யுள்ளார்:—
 . விரிய வுணர்ந்த விழுப்பொரு. ளெல்லா, ஸ்ரீயவெ

என்றி யிலாத வொழுக்கந், தெரிய வறிந்தெனை யேசெறி
கிற்பா, னரிய நவன்பெறு தற்கயில் வேலோய்.

ஸ்ரீ ஈசுர கீதை: அடங்குமனனாய்ப் பயனென்றி
லாசைப்படாதா னளவற்ற, விடங்கொள் வினைகள் செய்
தாலும் வீடேயெய்து மாதலினு, லுடம்பு காணாநல் யோகி
யுண்டாம் வினையா லொருகாலு, மிடும்பை யடையா
னாசைப்பா டில்லா னெனையே யடைந்திடுமால்.

தூர்வரு தொந்துவ மயக்கவை துடைத்துப், பெற்ற
தொட பைந்தனருள் பேறுற நினைந்தே, யுற்றகரு மங்
கள்வினை யென்னவுரை செய்யார், கற்றவர்கள் வீட
தென வேகருது கின்றார்.

அற்றேல் இவ் வீசுர கீதையின்கண்

“காமர மெங்குங் காமரகன்றார் காசிக்கே, யாமர
ணர் தத்தளவு மிருப்பாரங் காவி, போமன வுற்றார் போம்
வரவுற்றார் புரையற்றோர், காமரை வென்றார் தாமரை
வென்றார் கழல்கண்டே. எனவும்,

பொல்லாதவரும் அங்காவி போகிலென்னைவிடப்
போகார், நல்லாரென்னை யடைவரென நவிலவேண்டுவது
முண்டோ, வெல்லாவுயிர்க்கும் வீடளிப்பனென்றால் வினை
யாலிரங்காத, வல்லாவகைகூடினு முயிர்விட்டகல்வா னல்ல
எறிவுடையான்”.

எனவுங் காணப் பெறுதலின் என்னை யுணர்ந்து விடு
படுவான் என்றருளியது. என்னை கொலோவெனின், உண்
மையே, காமரணன் முக்தியென்னும் சுருதியுள்ளடங்
கிய ஐந்தாம் வேற்றுமைக்குப் பிரயோஜகத்வப் பரத்வ

உபவர்ணனம் பொருத்தமாமென் றுணர்க; அன்றியினே ஆண்டும் காசீமரண விசிஷ்டமுத்தியின் பொருட்டுக் காசீ மரணஹேதுத் தன்மைக்கு நிர்த்துஷ்டத்தன்மை யிருத் தன்னினே, அவ்வாறு உபவர்ணனம் அசங்கதமாய்விடும்;

அதனையே யறிந்து தானருஞ் சமுசாரமா, மிதனையே கட்டப்பா, னிதரமா மார்க்கம், விதமதா யிலையாம் வீடு நற்பொருட்டே யென்னும்.

என்னுஞ் சுருதியினாலே தத்துவஞானத்திற்கு முத்தி சாமானியப் பொருட்டு ஹேதுத்தன்மை பிரதிபாதிக்கப் பெற்றதாம், அதுவும், காசீமரணத்திற்கு முத்திஹேதுத் தன்மையேலோ சம்பவியாதாம், காசீமரண ஜன்னிய முத்தியின் கண்ணே தத்துவ ஞானத்திற்குப் பிறழ்ச்சி விழக்காதலின், ஆகலின் காசீமரணத்திற்கு முத்தியைப் பயக்குந் தன்மையிலதாம், மற்றே தத்துவஞான வாயி லாக முத்திப்பிரயோஜகத் தன்மையேயாம், எனச் சுருக்க மாக வுணர்ந்துகோடலாம். இதனையன்றே ஆண்டே யிது வுணர்த்தப் பெற்றுளது:==

அறிவினில் பிறிதெல்லா மறிவென்.வறிவாகும், பெற வரி திதிலல்லாற் பிறிதினில் வெளினிலேன், பிறவியதறு ஞானம் பெறவரி ததனாலே, மறவிய துறுமாயா மயலல திலையெல்லாம்.

நின்மல மாகி நிரஞ்சன மாய்வே, நின்மைய தாய விகாச ம்தீர்மித், தொன்மைய தாகிய சூக்கும் ஞான, மென்மல மில்லுரு வென்ப ரறிந்தேநீர்.

பேறுறுபரமானந்தமு மதுபெறுதாமும், வேறுறவறி
கின்ற ரவர்விழி மறைகின்றார், கூற்றவுவிகாரங்கூடிய விறை
தாமா, யூற்றவுணர்கின்ற ருண்மையை யுணர்கின்றார்.

பங்கமில்சீர் பரனுடையதாதித் தன்பான்மையினை
யிங்கொருவற் கறிவரியதாகிய தவ்வியத்தை
யெங்குமுளதாய்த் தம்பாலிலங்கிய பேரின்பத்தைத்
தங்களிலே நிலைபெற்ற சாந்தரடைந்திருப்பர்களால்.

மெய்த்தகவீடிது விமலமாய்ப்பரி
சுத்தமதாகி நிர்த்தொந்தமாயொரு
பெத்தமில் பிரமரூபத்திற் பேதியா
வுத்தமமெனது சாயுச்சமென்பரால்.

ஆதியுருவு மந்தமுமிலாததொன்
றேததுவெனிற் பரமீசனுநா
னீதியிலெனையறி நிமலநித்தனும்
பேதமிலெனைப் பெறும் பிறவிபின்பெறான்.

இதனைப் பிரஹ்மகேதயிற் கண்ணுங் காணலாம்:—

சிவனேயுள்ளான் பிறிதில்லையென்று திரமாயறிவதுவே
பவமேயொழிக்கும் பரமார்த்தம் பகருநெறிதானதுவாகு.
மவபேயிதனையொழிந்துலதாமவைதானிதனையடைதற்குத்
தவமேமுதலாந் சரிதைகளைச் சாற்றுகின்ற தன்மையவே.

இதுபோன்ற பல வுதாகரித்துக் கொள்க.

சிறிதுசிறிது புண்ணிய வளர்ச்சியேதுக்களாய் அநேக
சதசகத்திர ஜன்மங்களின் முடிவான ஜன்மத்தில்—அந்

தச் சுகிருத விபாகரூபமானதில், பரம்பொருளே யநவு
மென்னும் ஞானமுடையவன் அதனையே யடைவன்,

“இவையெலாந் திரமாய்ப் பிரமமேயாகும் பிரமமே
யிவையாவும், ஆன்மாவேயிவையாவும், யாவும்யானிதுவும்
பரம்பொருட்பெரலிவே”

என்பதாதி சுருதி மிருதி சதப்பிரசித்த சருவான்ம
நாட்டவடிவப் பஜனரூபப் பிரபத்தியைச் செய்வன், ஆக
லின் அம்மகான்மா அபரிச்சின்னதிருஷ்டியன் மிகவுந் தூர்
லபன். அந்நால்வருட் பொதுவலன் ஞானியென்றறிக்க
முயற்சி மிகவும் செய்யவேண்டு மென்பதற் குதாகரணம்
ஹி ஞானவாசிஷ்டம்:—

இராகவ கேளிப்படவத்தி லென்று மெல்லா மியல்புறு
நன்முயற்சியினு லியார்க்குமெம்து, மாகலைன்னுன் முய
ற்சி யொன்று மொன்றுவகுநூலிலா முயற்சிமற் றிவற்றின்,
சோகமின்னூல்வழிவீடா நூலிலாமை துன்பமாஞ்சை சுவ
த்திற்றொடருமிந்நூன், மோகமினல்லோர் கூட்டங் குணங்
களாலே முயற்சியுறு பெரியோர்க்கு முத்திபேறும்.

முற்பிறப்பின்வாதனையின் வயத்தினின்றேன் முயற்சி
யிலே நென்செய்கேன் முனிவவென்ன, வற்புதனே தன்
வருத்த முயற்சியாலே யடையலாம் பரமபத மயல்வேற்
ன்று, சொற்பயில்வாதனைத் திரனின்பேதஞ் சொல்லிற்
சுபமசுபமென விரண்டாஞ் சொன்னவற்றில், வற்புறுமுற்ப
வந்தோறுந் தொடர்ந்துவந்த வாதனையே ததுவொன்றே
மருவிநிற்கும்.

• மிகமுயன்று வருந்தாமற் சமமாகின்ற வேண்டுகொளாற்றன்முயல்வால் விநோதந்தன்னாற், பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல்வேண்டும் பலபிறப்பிற் பரிசயங்கள்கலப்பு பண்ணி, யகல்கபவாசனை யுதித்தான் முயற்சிபேரமுையுந்நுஞ் சுபமுயல்வையது தீதல்லத், திகழ்மனம்போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியுமட்டுந் தேசிகனுற் சொல்வழியிற் செல்லுவாயே.

ஒழிவறு முயற்சிதன்னா லாகத்தா லுயர்ந்த நூலா, ஸீழிவறவியற்றுவோர்கட் கெப்பய ளெளிதினெய்தா, வடநிபடு நன்னூலாளர் வருபயன் கருத்தாச்செய்யி, லழிவறு முற்றுமுற்றியளவறு பயனைநல்கும்.

பெருகியவித்துயர்களா லவசமாய்த் தன் பிதாமகனை மறந்து மிகப்பீடையுற்றுக், கருகிய வீம்மனந்தன்னை யளந்நிலானைக் கரையேற்றி விடுவதுபோற் கரையிலேற்றாய், வெருவுசராமரணமெனும் விடத்தால் வெந்துமிக நலந்தீங்கெனும் பகையான் மெலியுநெஞ்சக், கருள்புரியா நரர் மனிதவடிவமான வரக்கரே யருள்வடிவமான வள்ளால்.

சனனமஞ்சினர்க் கவருடை முயற்சியேசரணந், தினமங்கிவனா னெனுஞ் சிறுமைதான் சிதைமி, லன்கமாயுலகெங்குமாம் விசாலமுண்டாகு, மனனுறத் தனதுயர்ச்சிதான்காண் புறவருமால்.

சோகநன்மைதீமைகளைச் சூழ்வுற்றிருந்துஞ் சமமாகிப், பாகமின்றிக் கற்போலப் புடிந்துநிற்பாய் பலபிறவி, மோகமகீழ் மவ்வளவு முயலுந் தனது முயற்சியினை, னாகமனையாய் சுகதுக்க நடுவுள்ளது நீ நாடலையாய்.

இந்தவளவார் தன்முயற்சியிடர்தீர்முடிவில் பதமளிக் குஞ், சிந்துகலைகணிஹமதிபோற் சீதவமுதேயுண்ணிறைய, வந்தவறிவன் சுகமடைவ னகிலவுலகின் பொருட்சார, முந் தவறிந்து செயற்செய்யாதவனாய் முத்தியெய்திடுமே.

ஸ்ரீமத் பாகவதம்:—

மானுட வாக்கையென்னு மருவறுந் தோணிபெற்று, முனமில் குரவன்சொல்லா மோடமுய்ப்பவனே டென்சீ, ரானதோ ரனுகுலக்கா லணுகவும் பிடிவிவேலை, தானொழி தர வெண்ணுதான் றன்னையே கொல்கின்றனே.

இறந்தொழிந்தது வெங்கூற்றமென்றுளத் துணர்ந் தார்போலு, மறந்தலை மணந்தசெங்கோ லைவர்பா ரேழுங் கசப்ப, நறுந்துழாய் கொண்டலாது நடந்ததாட் கமலப் போது, மறந்தனர் மாக்கள்வாளா வருபகற் கழிக்கின் றுரே.

12

(அ - ஓக) ஞானநிஷ்டை ரகிதர்கள் காமனாவான்க ளாயினும் என்னினு மன்னியும் பூசிப்பதற் கொன்றிலை னமையிற் அந்தவந்தத் தேவதாருபமாய வென்னையே யஜிக் கின்றார்கள். என்றருளல்:—

சு. சுருஷுநாநாவியாநெவாநுஜெநுதாநுஜனிதெ

யயாயயாபிதின்குக்ஷா ஹஜெதோம் ஜமொவிஹம் .

நானாவகையாந் தேவர்களை நாடியயலோ ரருச்சிப்பா, ரானநெறியி லாங்கவரை யவர்களுடைவ ரவ்வகையே, யீன மிலதாமதிபுரிந் திங்கெந்தவ்கையிலேவர்கடாம், ஞானகன மா மென்ஹையே, நயமாய்வாழ்த்தி வணங்குவரோ.

வி. அந்யே=ஞானிகளினும் அயலேர், நானாவிதாந் தேவாந்=சாத்தவிக இராஜச தாமசர்களுகிய இந்திராதிகளையும் இயக்கர் அரக்கராதிகளையும் பிரேத பூத கணதிகளையும் அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி வாஞ்சையின் அனுசாரமாக, யஜந்தே=பஜிக்கின்றார்கள், தாந்வரஜந்திதே=அவர்களை யவர்களடைவார்கள், அவர்களையே பூசித்துத்தத்த மாராத்தியர்களை அவ்வவ்வாராதகர்கள் அடைவார்கள், அகிலோஜநஃ = எல்லா வதிகாரிகளும், யதாயதா = எவ்வாறு எவ்வாறு, மதிம்=புத்தியை, க்ருத்வா=செய்து, மாம்பஜதே=என்னைப்பஜிக்கின்றார்களோ, சாத்தவிகமாகத் தான் இராஜசமாகத் தான் தாமசமாகத் தான் எவ்வெவ்வகையான காமத்தால் இரஞ்சிதமாய் தந்திட நிச்சயத்தைச் செய்து, அகில ஜனங்களும் என்னையோ பஜிக்கின்றார்கள் என்னினும் அன்னியமாய்ப் பஜிக்கத்தக்க தொன்றின்மையின்.

13

(அ - கை) அதனால் என்னொருமனி னருளல்:—

சு. தயாதயாவஸ்ய தஹாவஃ வஹ்யாயாஜ்யஹவேவஹஃ
ஈஹஃஸவஹஃ விஜாநாஜிபாஃ நகஸிபிஸ்யுதெ ||

அந்தவகையி லவர்தமக்கிங் கவ்வப்பயனை யானே காண், முந்தித்தருவன் முழுதினையும் முற்றுமுணர்வன் யர்னேதான், எந்தவுயிரு மெனையறியு மியல்பையியையா தெனவுணர்நீ, விர்தைசெறியும் புயத்தோனே வீரவிறைவன் றிருவருளால்.

வி. அந்யே=இவ்வுயிருக்கு, ததாததா=அந்தவந்த வகையானே, தம்தம்பரீவம் அகமேவ பூரயாமி=என்னை

யாராதிப்பவருக்கு, அந்தவந்த மனோரதத்தை யுணர்ந்து யானே பூர்த்திசெய்வேன், இரண்டு தம்தம் என்னுஞ் சப்தங்களுந் தடையுற்று நின்றனவாயினும், தம்தம்மென வொன்றுபடுத்தித் ததா ததாவென்னும் வீப்சையின் அனு குணப் பொருட்டு, வியாக்கியானிக்கத்தக்கனவாம், அகம் சர்வம் விஜாநாமி—யான் யாவற்றையு முணர்வேன், மாம் நகச்சித்விபுத்யதே—என்னை யெவரும் அறிவதிலர், அவ் விவ்வாராதகரி னபிப்பிராயத்தைச் சருவதேவதை வடிவ மாயிருத்தலின் யானுணர்வேன், பேதப்பிரதான திருஷ்டி யையுடைய எவ்வாராதகனும் அவ்வத் தேவதாருபமான வென்னை யுணர்வதே கிடையாது.

14

(அ - கை) ஏன் உணர்வதே கிடையாதெனின் அரு ளல்:—

க. சவ்யக்ஷம் வீக்ஷிர்வஹம் நவிஹம் காஸிஹிதாஃ
நாஹம்வாஸாஸதாஃயாதி சுஜ்ஜாநாம் வாவகஸிபுணாம்

வெளியதின்றி நின்றமே விளங்கிடும் வெளியதாய்க், களியதாகுமென்னை வெய்யகாமமோகர் கண்டிலார், தெளி விலாதபாஹமிக்க தேர்விலாத மூடருக், கொளிர்வதாகி நின்றிலேனதென்று நீயுணர்ந்திடாய்.

வி. அவ்யக்தம்—அமூர்த்தமாயினும், சாதக அனுக் கிரகப் பொருட்டு அம்வீம்மூர்த்தி பேதத்தானே, வ்யக் திம்—பூடத்தன்மையை, ஆபந்நம்—எல்லா மூர்த்திக ளிடத்திலும் அனுகதமா யேய்ந்த ஒன்றேயாய். என்னை யும், மூர்த்தி பேதத்தானே யபகரிக்கப்பட்ட சித்தத்தால் நவிது:—உணர்ந்திடவே மாட்டார், மற்றோ : நானுத்

தன்மையையே யுணர்வார்கள், காமமோகிதா:—அத்தி யந்தங் காமமோகிதர்கள், சாத்தவிக இராஜச தாமச காமங் களிநிலை மோகிக்கப்பட்டவர்கள், அங்ஙனமன்றோ சாத்தி கர்கள் சுவர்க்க காமர்களாய் யஜிப்பார்கள், இராஜசர்கள் இகலோகத்திய சுககாமர்களாக யஜிப்பார்கள், தாமசர்களோ பரஹிம்சையாதி காமர்களாக யஜிப்பார்கள், காமித்தபடி அவ்வத் தேவதைகளைப் பஜிப்பார்கள் என்ற படி, ஆகையினால் அத்தகையர்களுக்கு எனது ஞானம் மிகவும் துர்லபம் என்றருளல்:—பாபகர்மனும் அஞ்ஞானம்—பாவகருமங்கள் மிகுந்த அறியாதவர்கட்கு, அகம் ப்ரகாசதாம் நயாமி—யான் விளங்கவே மாட்டேன்.

ஸ்ரீபகவானும் இச்சலோகத் திரயங்களி னருத் தத்தை யருளி யுள்ளவர்:—

மற்றவருந்த மனங்களில் வைத்த, பற்றதிலே பறி யுண்டறி வெல்லா, முற்றவை தந்திடு தெய்வ வொழுக்கா, னற்ற்வ நின்றவை நண்ணுவர் லேலோய்.

யாவனொருத்தன் யாதொரு தெய்வ, மேவவருச்சனை யன்பின் விளைப்பா, னவல்சலிப்பறு மன்பவனுக்கே, யாவது முற்று மளித்திடுவேனான்.

அளித்த வவ்வன்பொடு மத்தெய்வநானுங், களித்து வணங்கினர் காதலவெல்லாம், வெளிப்பட முற்று மளித் திடுவேனா, னொளிப்பரிதாமுரு வஞ்சவுடன்றோய்.

சிந்தையினித் தெய்வ மெய்த் தெய்வமென்றே, முந்த வருச்சனைசெய்து முடிக்கு, மந்தமனத்தீர் பெறும் பயன் வாளா, வந்தமுழுடத்த நித்தமுமையா.

தானந்தமிஷியு வமைதர நின்னுதாவரிய, வானந்த்
வுருமமென வெணையொன்று மறிவதிலர், கோனந்தன்
முகன்ரசர் குலமைந்தனிவனுமெழி, லானந்தமிலி யொருவ
னிவனென்ப ரறிவினிகள்

மருவுற்ற பிரகிருதி யதிலுற்ற மறைவனெழி, லொரு
வர்க்கு மறியும் வகைவெளி நிற்பதிலை யுலகில், வெருவுற்ற
பெருமையின் மனமுற்று விழிமறைய, வருவுற்ற வெனை
யுலக மறிகிற்பதிலையடைய.

போனவை யினிமேற் புகுத நின்றவை யிப்பொழுது
போகின்றவை யனைத்தும், யானறிந்திருப்ப னியாவுமா
மென்னை யுலகின் மற்றியாவரு மறியார், மானவெஞ்சிலை
யாய் வேண்டல் வேண்டாமை தன்னிலை வருகுண மயக்
காற், முனமைந்துருவாய்ச் சனித்திடும்பொழுதே தந்த
மெய்யறிவு சரீர்த்திடலால்.

வியக்கமேன் முடின்ற நல்வினைமாந்தர் விரும்பல
ராகி முன்செய்த, பயக்கமேவிய தீவினையெலா ழுறவே
பற்றறப்பறிந்து முன்போனாற், றுயக்கமே புரியுஞ்
சோகமேழுதலார் துவந்துவ குணங்களிற் றொடர்ந்த
மயக்கமே வலராயொழுக்கமே நிலைநின்றென்னையே மனத்
தடைவைப்பார்.

ஈசரகிதையின் மாட்டும் இதனைக் காணலாம்:—

என்பதத்தை விடீழதந் தேவதைகளைக் காமித்,
தின்பம் வேண்டுனர்தாழு மிங்கிதனை யெய்துவரா, லன்
பினு லருண்முர்த்தி வேண்டுநர்களு மவர்ப்பாற், பின்புவுந்
தெனையறிந்து நன்முத்தியே மெறுவார்.

ராமவலிந்தக் கடவுளருஞ் சாவில்லாதென், றுமமதா
மென்றென்னை மொழிந்தார் தமைவிட்டன், பாமகவறிச்
சுற்றமும் விட்டென்பா லன்பா, யாமரணந்தத் தளவுமிஷிங்
கதீ தருச்சிப்பான்.

எந்தப்பதமுங் காதலிலாதே லிங்கத்தே, வந்திப்ப
வன் ஞானாத்மகமாகி மயலற்றேன், சிந்தைக்குலதா
யெங்குந்தானுஞ் சிவலிங்க, மந்தச் சனனந்தனிலே யறிவா
லடைகின்றான்,

பங்கமில் பத்தியோடு மற்றெவரும் பாவனையா
லிலிங்கத்தே, யிங்கேனையி றைஞ்சி லின்பமெய்ஞ்ஞான மெங்
குமாமிலிங்க மெய்துவரா, லங்கியிற் புனலிலம்பரந்தன்னி
லருக்கனி லனிலனிந்துவினி, லிங்கிவையிலிங்க மாரணாதி
யிலே யெனை நினைந்திறைஞ் சிடப்படுவான்.

ஈதெலாம் வெறும் லிங்கமயமதா, மீதெலாமிலிங்கத்து
ளிருப்பதா, மாதலாலந்த லிங்மெங்கே யங்கே, காதலாற்
றெழுவே கடனாகுமால்.

கருத்திலா மூடர்காட்ட மாதிகளிற் காண்பர் கற்ற
வர்களாகாயத், தருக்கனிற் புனலிற் காண்பராசுதியி லருச்
சனை செய்யு மந்தணரவ், வெரிக்கணை காண்ப ரெங்கு,
மாய்நின்ற வெனது லிங்கத்தினை நேரே, யொருக்கிய பரம
யோகிகளென்று மொழிவறக் காண்பர் தம்முளத்தே.

நீங்காத காதலினுன் மலபேரீத மயங்கு, மோங்கார
மாதலுருத்திரியந் தானுதல், பாங்காக வத்தியளவானாகிப்
பரித்தவுடல், போங்காலத் தளவுநிரந்தர யேரீகம் புரிந்
திடுவானீ.

தேவதாந்தர பக்தாபேக்ஷயால், ஆர்த்தாதி பக்தத் தியர் மேலாவர், மற்றையர் பரம்பொருட் பக்தியை விடுத் துத் தேவதாந்தர பக்தியைச் செய்ய யாதுகாரண மெனின், இதுவடம், தங்களுடைய பிரகிருதியை முன் னிட்டு முன் புயின்ற வாதனையினாலே வசீகிருதர்களாய், அதனானே மோகன தம்பன ஆகர்ஷண வசீகரணமாரண உச்சாடன ஆதிவிடய, பகவற் சேவையினுற் கிடைக்க மாட்டாதென் றெண்ணப்பட்ட வபிலாஷைகளினால் அவ் வதற்கு வேண்டிய நியமங்களினால் விவேகமப்கரிக்கப் பட்டவர்களாய், பரம்பொருள் விமுகர்களாய், பூதப் பிரேத யக்ஷாதி கூழ்த்திர தேவதைகளைச் சேவிப்பர், அந்தவந்தத் தேவதாராதனத்திற் பிரசித்த ஜபஉபவாசாதி ரூப அந்த வந்த நியமத்தை விரத விசேடத்தைப்பற்றிச் சேவிப்பரென்பதாம். அந்த வந்தத் தேவதைகளின் றிருவருளால் அவர்களுக்குப் பரம்பொருளிலேயே பக்தி பேன் உண்டாக மாட்டாதெனின், ஆகாதாம் எவ்வெக் காமி எவ்வெத் தேவதா மூர்த்தியைப் பக்தி செய்கின் ருனோ, தனுநிபந்தனமேயாம் அன்யதேவதா விவகாரம், ஜன்மாந்தர வாசனையினாலே யுண்டாய விசுவாசத்தோடு கூடியவனாய், அருச்சிக்க விச்சிக்கின்றனனோ, அவ்வக் காமிக்கு அவ்வம் மூர்த்தியின் பெர்ருட்டேயாய பூர்வ வாசனாப்பிராப்த பக்தியைத் திரமுடையதாக அந்தரி யாயி செய்யும், அதனால் என்னுமெனின் இஃதாம்—அந் தக்காமி அந்தச் சிரத்தையோடு கூடியவனாய் அந்தத் தேவதா மூர்த்தியின் ஆராதனத்தையாற்ற ஆசைப்படு வான், பின்னந்தத் தேவதா மூர்த்தியின் பிரசாதத்தால் இஷ்டார்த்தத்தையும் அடைவான், இவ்வண்ணமாயின்

‘பரமாத்மாவிற்குச் சருவகரும் பலமீயுந் தன்மையானியா
மென்னற்க, பரமான்மாவினாலேயே கொடுக்கப்பட்ட சகல
காமங்கலையுமே யடைகின்றான், இதன்கண்ணே ஸ்ரீ ஷவ
யாசிகநியாயமும் உளதாம்:—

பிரஹ்ம அதிரித்தவஸ்துவின் நிதேதமாகவே பிரஹ்
மத்திற்கு நிர்விசேஷத்தன்மையானே பலதாதுருத்தன்மை
யாகாதெனல் ஆமெனில்; பலமிதனாற் கூடலின்—ஈண்டுப்
பூர்வபக்ஷத்திற் றற்பதவாச்சியமாய பல தாதாவாமீசுரன்
றன் அசித்தியாதலின் இலக்கிய அசித்தியாம், சித்தாந்தத்
திலோ அதன் சித்தியாமெனப் பல பேதமாம் ஈண்டுச்
சருவஜந்துகட்டும், கருமத்தினின்றே பலமுண்டாகின்றதா
அல்லதென் னீசுரனினின்றாவென வையமுண்டாய வழி
கருமத்தினின்றென்பது பூர்வபக்ஷமாம், சித்தாந்தமோ,
இந்தப் பரமேசுரனினின்றும் பலம் சருவ ஜந்துக்கட்டும்
பவிக்கயோக்கியமாம், கணிக கருமத்தினின்றும் பல அசம்
பவத்தால், ஈசுரனுக்கே பலதாதுருத் தன்மைகூடலின்
என்பதாம். சருதத்தன்மையினாலும் “இம்மகானஜ் மாமாத்
துமாவே யம்மவன்னந்தரும் வசதானனுமாம்” என வீசு
ரனிடத்திற் பலவேதுத் தன்மைகேட்கப் பெறுதலினாலும்,
ஈசுரனே பல தாதாவாம். வினாதல், தருமம் ஜைமிநியித
னானே—எதனாற் சருதிபுபபத்திசுளால் ஈசுரனைப்பலதாதா
வாகச் சித்தாந்தி யெண்ணுகின்றானே, அதனானேயே சரு
திபுபபத்திகளினால், தருமம் பலதாதாவென ஜைமிநி யாசி
ரியர் எண்ணுகின்றனர். அங்ஙனமன்றோ:—சுவர்க்க கா
மன் யஜிக்கக்கடவன், என்னும் விதிவிஷய யாகத்திற்குச்
சுவர்க்கசர்தனத்தன்மை கேட்கப்பெறும் அதனை நிர்வா
கப் பொருட்டுச் சருதிப்பிராமாண்யத்தால் அபூர்வமெனப்

தேவதாந்தர பக்தாபேக்ஷயால், ஆர்த்தாதி பக்தத் தியர் மேலாவர், மற்றையர் பரம்பொருட் பக்தியை விடுத்துத் தேவதாந்தர பக்தியைச் செய்ய யாதுகாரணமெனின், இதுவடம், தங்களுடைய பிரகிருதியை முன்னிட்டு முன் புயின்ற வாதனையினாலே வசிகிருதர்களாய், அதனானே மோகன தம்பன ஆகர்ஷண வசிகரணமாரண உச்சாடன ஆதிவிடய, பகவற் சேவையினற் கிடைக்க மாட்டாதென் றெண்ணப்பட்ட வபிலாஷைகளினால் அவ்வதற்கு வேண்டிய நியமங்களினால் விவேகமப்கரிக்கப் பட்டவர்களாய், பரம்பொருள் விமுகர்களாய், பூதப் பிரேத யக்ஷாதி க்ஷுத்திர தேவதைகளைச் சேவிப்பர், அந்தவந்தத் தேவதாராதனத்திற் பிரசித்த ஜபஉபவாசாதி ரூப அந்த வந்த நியமத்தை விரத விசேடத்தைப்பற்றிச் சேவிப்பரென்பதாழ். அந்த வந்தத் தேவதைகளின் றிருவருளால் அவர்களுக்குப் பரம்பொருளிலேயே பக்தியேன் உண்டாக மாட்டாதெனின், ஆகாதாம் எவ்வெக்காமி எவ்வெத் தேவதா மூர்த்தியைப் பக்தி செய்கின்றானோ, தனுநிபந்தனமேயாம் அன்யதேவதா விவகாரம், ஜன்மாந்தர வாசனையினாலே யுண்டாய விசுவாசத்தோடு கூடியவனாய், அருச்சிக்க விச்சிக்கின்றனனோ, அவ்வக்காமிக்கு அவ்வம் மூர்த்தியின் பெர்ருட்டேயாய பூர்வ வாசனாப்பிராப்த பக்தியைத் திரமுடையதாக அந்தரியாமி செய்யும், அதனால் என்னமெனின் இஃதாம்:—அந்தக்காமி அந்தச் சிரத்தையோடு கூடியவனாய் அந்தத் தேவதா மூர்த்தியின் ஆராதனத்தையாற்ற ஆசைப்படுவான், பின்னந்தத் தேவதா மூர்த்தியின் பிரசாதத்தால் இஷ்டார்த்தத்தையும் அடைவான், இவ்வண்ணமாயின்

‘பரமாத்மாவிற்குச் சருவகரும பலமீயுந் தன்மையானியா
மென்னற்க, பரமான்மாவினாலேயே கொடுக்கப்பட்ட சகல
காமங்களையுமே யடைகின்றான், இதன்கண்ணே ஸ்ரீ ஷவ
யாசிகநியாயமும் உளதாம்:—

பிரஹ்ம அதிரித்தவஸ்துவின் நிதேதமாகவே பிரஹ்
மத்திற்கு நிர்விசேஷத்தன்மையானே பலதாதுருத்தன்மை
யாகாதெனல் ஆமெனில்; பலமிதனாற் கூடலின்—ஈண்டுப்
பூர்வபக்ஷத்திற் றற்பதவாச்சியமாய பல தாதாவாமீசுரன்
றன் அசித்தியாதலின் இலக்கிய அசித்தியாம், சித்தாந்தத்
திலோ அதன் சித்தியாமெனப் பல பேதமாம் ஈண்டுச்
சருவஜந்துகட்டும், கருமத்தினின்றே பலமுண்டாகின்றதா
அல்லதென் னீசுரனினின்றாவென வையமுண்டாய வழி
கருமத்தினின்றென்பது பூர்வபக்ஷமாம், சித்தாந்தமோ,
இந்தப் பரமேசுரனினின்றும் பலம் சருவ ஜந்துக்கட்கும்
பவிக்கயோக்கியமாம், கணிக கருமத்தினின்றும் பல அசம்
பவத்தால், ஈசுரனுக்கே பலதாதுருத் தன்மைகூடலின்
என்பதாம். சருதத்தன்மையினானும் “இம்மகானஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்
துமாவே யம்மவன்னந்தரும் வசுதானனுமாம்” என வீசு
ரனிடத்திற் பலவேதுத் தன்மைகேட்கப் பெறுதலினானும்,
ஈசுரனே பல தாதாவாம். வினாதல், தருமம் ஜைமிநியித
னானே—எதனாற் ச்ருதிபுபபத்திளால் ஈசுரனைப் பலதாதா
வாகச் சித்தாந்தி யெண்ணுகின்றானே, அதனானேயே சரு
திபுபபத்திகளினால், தருமம் பலதாதாவென ஜைமிநி யாசி
ரியர் எண்ணுகின்றனர். அங்ஙனமன்றோ:—சுவர்க்க கா
மன் யஜிக்கக்கடவன், என்னும் விதிவிஷய யாகத்திற்குச்
சுவர்க்கசுர்தனைத் தன்மை கேட்கப்பெறும் அதன் நிர்வா
கப் பொருட்டுச் ச்ருதிபிராமாண்யத்தால் அபூர்வமெனப்

பெயரிய வியாபாரம் யாகத்தின் உத்தராவஸ்தை ரூபம் கற்பிக்கத்தக்கதாம் என யாகாதி தருமமே பல தாதா வாம் சுருவ சாதாரண வீசுரனுக்கு விசித்திர பல தாதுருத் தன்மை கூடாமையின். விடைதரல்:—பூர்வமோவாத்ராயணர் ஹேது வியயதேசத்தால்=ஓகாரம் சங்காரிராசார் த்தமாம், முன்மொழிந்த வீசுரன் பல தாதாவென வாத ராயண வாசாரியரோ எண்ணுகின்றனர், கருமமேனும் அபூர்வமேனும், சுவஸ்வரூப சுவவிநியோக சாக்ஷாத்கார வானால் அதிஷ்டிதமாகத் தக்கதாம், அசேதனத் தன்மை யால் மண்ணதிபோலும், என்னும் அனுமானத்தாற் சம் பாவித அருத்தத்தில் சுருதிமிருதிகளைப் பிரமானித்தல்:— ஹேதுவியபதேசத்தாலென்பது, “இவனே நல்வினையி யற்றுவிகின்றான்” அன்னமுந்தருவன் றன்முந்தருவன் “என்னுஞ் சுருதியினாலும், காதலவெல்லாம் வெனிப்பட முற்றுமளித்திடுவேனான்” என்பதாதி மிருதியினாலும், ஈசு வரனுக்குத் தருமா தருமங்களிலும் அவற்றின் பலத்திலும் ஹேதுத்தன்மையானே குறிப்பிடல்காணப் பெறுதலின். எல்லாருக்கும் பரம்பொருளே பலந்தரின் ஆர்த்தாதிகட் கும் பிறநுக்கும் பேதமியாது கொல்லெனின்? கேட்டி அன் னியதேவதை யன்பர்கட்குக் கிடைத்த மகத்தமமாய அந் தப் பிரயோஜனமும், அழிவுடையதாம், பரிச்சின்ன துச்ச தேவதைகளிடத்தில் புத்தியுடையவர்கள், ஆதலின், தேவ பஜனையர் அழிவுறு தேவரையேயடைவர், இந்திராதயரோ பரிச்சின்னபோகர் அளவுறு காலத்தமர்பவர், ஆதலின் அவரை யுடைந்தவரு மவரோகூட்டவே யழிவர்; ஆர்த்தா தியரோ அநந்தமாம் என்னையே யடைவர் என்னையடைந்த வர் மீளவும் பிறவார் எனவருளவும் பெறும்; முத்தியும்

போதமும் சத்தியம் பெறுவர் வெப்பசாந்தியின்பொருட்டு
 ஸ்ரீ கங்கையில் மூழ்கினேன் தான்விரும்பிய தாபசாந்தி
 யையும் விரும்பாத பாவனத்தையும் அடைவன் எத்தனை
 லெனின், முழுஞ் கங்கைநீரியற்கையால், அதுபேரல் ஆர்
 த்தி பரிகாராதி காமனையாற் பரமான்மாவைப் பஜிப்பவர்,
 தாங்கள் விரும்பிய காமங்களையும் பரம்பொருட் பஜனை
 மாகான்மியத்தால், உளதாய மறுபிறவியின்றிய வடிவ பர
 மான்மப் பிராப்தியாம் மோகூத்தையும் அடைவர்; ஆகை
 யால் இருவரும் விலக்கணரேயாவர் இங்ஙனம் பிரயாசம்சு
 மானமாயிருந்தும் பல விசேஷம் மகத்தாயிருந்தும் பரம்
 பொருளை யநாதரசுசெய்து தேவதாந்தரத்தைப் போற்று
 தல் விசித்திரமேயாம், இதற்குமுன் வெளிப்பட்டர்மல் இப்
 போது உலக புண்ணியவசத்தால் வெளிப்பட்டிருக்கும்
 விநாயகனு மென்னைப் பொதுவதாக மூடர் கருதுவர்,
 விவேக சூனியர், ஜகத்காரணபூதமாய்ச் சருவோத்திருஷ்ட
 மாய் நித்தியமாயுள்ள எனது சொரூபத்தை யறியாதவ
 ராய், காரியங்கண்டு சாமானியமாகவே கருதாநிற்பர், ஆக
 லின் பரம ஈசுவரனாகிய என்னையொழிந்து தேவதாந்தரத்
 தைப் போற்றுவர் அதனாற்றான் அந்தவற்பலத்தை யடை
 யாநிற்பர், அவதரித்தது தொடங்கி மற்ற தெய்வங்களா
 லியற்றமுடியாத அதியற்புத விவித திவ்யசரித்திர சாலி
 யாய தேவரீரிடத்தில் எங்ஙனம் இதர தேவசாதாரணபுத்
 திகூடல் தேவரீரது ஒவ்வொரு விசித்திர சரித்திரமும் அப்
 பிராகிருத திவ்ய தெய்வத்தன்மையை எனின், யான் எல்
 லாவுலகிற்கும் என்றன் வடிவத்தானே பிரகடமாவதில்லை,
 எனது சில புக்தர்கட்கு மீர்த்திரமே விளங்காநிற்பேன்,
 தியானரூபு எனது சங்கற்பவசவர்த்தினியாய என்னென்ப

னிஹிதரன் என்னை யறியாதொழிக என்னும் சங்கற்பா
 தீனமாய மாயையினால், மறைபெற்றவனுயிருப்பேன், ஆக
 லின் மூடன் அந்நால்வரினும் விலகூணன், ஞானகாரண
 மிருந்தபோதினும் அஜமாயவ்யமாய் அநாதியா யந்த
 மாய்ப் பரமேசுரனுயிருக்குமென்னை உணர்ந்திடமாட்டான்,
 மற்றோ தெய்வசாதாரணமாகவே காண்பன், சென்றன
 நின்றனவருவன வென்னும் காலத்திரய வர்த்தினியாய
 ஸ்தாவர ஜங்கம சருவபூதங்களையும் நானறிந்திருப்பன்,
 என்னையோ ஒருவருமறியார், இது உலகத்திலும் பிரசித்த
 மேயாம் மாயாவியாய இந்திரஜாலக்காரன் உலகரை மயக்
 கியவர் பாவரையுந் தானறிவன், உலகராலோதானறியப்
 பெறான், அங்ஙனம் சர்வ ஜகன்மோககனாய் மகாமாயாவி
 யாய் யானு மிருப்பேனென்பதாம். மாயையைப்போலத்
 துவந்துவமோகமும், தத்துவஞானத்தடையேயாம், இச்
 சாத்வேஷ அனுகூலப் பிரதிகூல விடயங்களினால், கிலம்பிய
 சீதோஷ்ணாதி துவந்துஷ்ப் பெயரிய மோகத்தினால், சர்வ
 பூதங்களும் ஜன்மகாலத்திலேயே சம்மோகத்தை யுடை
 கின்றனவாம், குணமய சுகதுக்காதி துவந்துவங்களில்பூர்வ
 ஜன்மத்தில் எவ்விடய விச்சை துவேடங்கள் பயின்றனவா
 மோ அவ்வாசனையான் மீண்டுஞ் சன்மகாலத்திலேயே துவ
 ந்துவமெனப் பெயரிய இச்சாத் துவேட விடயத்தன்மை
 யானே கிளம்பிய அதேமோகனம் பூதங்கட்காம், அம்
 மோகத்தானே சருவபூதங்களும் சம்மோகத்தையடையும்,
 அவ்விடய இச்சாத்துவேட வியற்கையுடையனவேயாம்,
 பகலற் சையோக வியோக சுகதுக்கமுடைய வியற்கையன
 வாதாவாம், ஆகலின் பகவானைப் பஜிப்பன்வு மல்ல
 வாம்.

(அ - கை) காமமோகிதர் தேவரீரைப் பஜிக்கின்றிலர் தேவரீரும் அவர்கட்குப் பிரகாசமாகின்றிலீர், ஆயின் அவர்கட்கென்னே கதியெனின்? உரைத்தருளல்:—

சு. யஃஸூக்ஷாத்ஜதி ப்ராணஸிஞ்ஜோம்ஸூஃயாநிதஃ
ஸயாத்ஜவஃரராவ்யுதிஃ ப்ரஸாஹாந்ஸூஃயாநிதஃ ॥

எண்ணியேவன் பிராணனை யென்னையே, திண்ணமீற் றில்விவன் சிரத்தையாய், அண்ணலாமவனாதல் பிறப்பினி, ணண்ணிடானிறையே நம்மருளினால்.

வி. ஹே ப்ராஜ=புவனங்காப்போய்! எவ்வாறரசன வ் வாறுபிர்கள் என்னும் நியாயத்தானே நீயெமது சிந்தனை பரகைவே சகல லோகர்களும் உன்போன்றே யாவர், எனக் குறிப்பித்தருளி விளித்ததாம், யஃ=யாவன், மாம் என்னை ஸ்மிருத்வா=நினைந்து, ப்ராணம்=உயிரை, அந் தே=ஈற்றினில், த்யஜதி=விடுவன், சிரத்தயாந்விதஃ=சிர த்தையோடுகூடினவனாகி, மம=என்னுடைய, ப்ரசாதாத்- திருவருளினால், அபுநராவ்ருத்திம்=மறுபிறவியின்மையை, ஸயாதி=அவனடைவன், நிரந்தரம் எமது ஸ்மரணம் அவ் வாறு செய்குக, எங்ஙனந் திடதர சமஸ்காரத்தால் அந்த காலத்திலும் சிரத்தாபூர்வமாக எமது ஸ்மரணம் ஆமோ அதனானே ஈற்றின்மதிதான் கதிபாவதுதான் என்னும் வச னத்தால், அவன் எம்வடிவாயினவனாய் மீண்டுஞ் சமுசா ரத்தைச் சேவியான், ஆகையால் எமது நினைப்பே யவர்க ளாலின்றியமையாது செய்யத்தக்கதாம், இவ்வண்ணமே யவர்கட்கு முத்தியுபாயம் என்றுணர்க. 16

(அ - கை) இந்த நியாயமே தேவதாந்தரத் தியானத் துலம் சமரணம் என்றருளல்:—

சு. யம்யம்ஷெவா ஸ்ரூதகூரத்யஜிஸுங்குஷெவா

தததூயெஷுரீயாதிதததூரூநரூததி ||

எவ்வெத்தேவரை யெண்ணிமெய்யன்பினால், வெவ்
வித்தேகத்தை விடுவன்வீரனே, யவ்வத்தேவருலகை யடை
யுமா, லவ்வவ்வன்பினி னென்பதுமையமோ,

வி. யம்யம் தேவம் = எந்த எந்தந் தேவனை, பக்த்யா
ஸ்மரந் = அன்போடும் நினைந்து, ஸ்வம் = தனது, கலேவ
ரம் = காயத்தை, த்யஜதி = விடுவானே, ஹே நரோத்தமம் =
ஹே புருஷோத்தமனே தத்தத்ஸாலோக்யம் ஆயாதி =
அந்த அந்தச் சாலோக்கிய பதவியை அடையாநிற்பன்,
தத்தத்பக்த்யா = அவ்வவ்வன்பினால்; எந்த எந்த விஷ்ணு
ருத்திர கௌரி கணேச சூரிய தேவனைப்பேனும், பற்றிய
அன்போடுங்கூட அந்தத்தில் தனது களேவரத்தைத் தியா
கிப்பானே, அந்த அந்தத் தேவனுடைய சாலோக்கியத்
தை = சமீபமான லோகவாசத்தை யடைவன், சாலேடூக்கிய
மென்பது உபலக்கணமாம், பாவனைத்தாரதம்மியத்தால்,
சாமீப்ய சாரூப்ய சாயுஜ்ய அடைவுங்கூடலின், கேவலமிவர்
கள் தேவதா ஸ்மரணத்தினாலேயே அந்த அந்த சாலோக்
யாதிகளை யடைகின்றார்கள். என்பதாக விவதாம், மற்றே,
எப்பொருளையேனும் பிரீதியால் நினைத்துக்கொண்டு இக்க
லேவரத்தைவிடில் அச் சாரூப்பியத்தையும் அடைதல்
கூடும், பரதன் மாணமரித்துக்கொண்டு யிரைவிட்டு மான்
றன்மையையே யடைந்ததுபோலவாம், அவ்வாறு நீ ரூபாதி,
பராகவேண்டாம், என்பதாகக் குறிப்பித்துச் சம்போதித்
தருளியதாம் வீரனே யென்றருளியது.

• (அ - கை) பாவனா விதான சாத்திரத்தை யுபசங்கரித்
தருளல்:—

சு. சுதஸ்ராஹநிஃஸம்ஹிவ ஸுதஃஸ்யோ மெக்
ராஹ்வவாந ஸவெஷ்டி வ்யஹம்ஜிஃ ஸ்ரோதஸா
சிண்டுவொயயா ||

ஆதலா விரவும் பகலன்பனே
சாதியா நினைதக் கவன் பல்லுரு
வேதமோ தெவர்க்கு மடைவே னியான்
ஒதம்புக்க நதிகளுக் கொப்பவே.

வி. அதிச=ஆகையினாலேயும், அகர்நிசம் = இர
வும் பகலும், பூப=பூமியை இரக்ஷிப்பவனே ! சப்த பூமி
யையும் இரக்ஷிக்கும் குறிப்பாமிது, ஸ்மர்த்தவ்யம்=ஸ்ம
ரிக்கத்தக்கவன், அநேக ரூபவான்=அநேக உருவமுடைய
வன், சர்வேஷாமபி = யாவருக்கும், அகம் = யான்,
கம்யம்=அடையத்தக்கவன், ஸ்ரோதசாம்=நதிகளுக்கு,
அர்ணவம்=சமுத்திரம், யதா=எங்ஙனம்; எக்காரணத்
தால் நினைப்பவன் நினைப்பிற்கு விடயமாய் தேவதா
சாலோக்யாதியை அடைவனோ அக்காரணத்தினால், உம்
மையால் பக்தியுத்தனுங் கொள்ளவேண்டும், எப்போதும்
ஹே மன்னவனே ! பல்லுருவுடையன் யானுயினும், ஏதா
வது ஒரு சிறிது ரூபத்தை கொண்டு நினைக்கத்தக்கவ
னியான், அன்னிய தேவதா சீரூபப் வாயிலாயும் நதீ
சமுத்திர நியாயத்தால் ஷானே யெவருக்கும் அடையத்
தக்கவனுவேன் என்பதாம். இதுபோன்றே ஸ்ரீ பகவான்
கண்ணபிரானும் திருவீரன் செய்துளார்.

எஞ்சுதலையிவதி யெச்சமாகின்றே னுன்றகுங்கால்,
நெஞ்சுகவரும் நெறிகளெலாமடைத்து நினைப்படுவதுநா,
எஞ்சுபுலனும் பொறியைந்துமடக்கி யறிவென்பாலதாய்த்,
துஞ்சுமவர்க ளெனையடைவா ரெவ்வாறென்னிற் சொல்லக்
கேள்.

இந்தவுடலம் விடும்பொழு தியாவன்யாதொன் றினை
நினைந்தா, னந்தவள வேயந்தப் பாவனையா லதனையடை
யுமா, லென்றனியல்பே யெப்பொழுது மிதயத்திடை
கொண் டென்பாலாஞ், சிந்தையொடும் வாளமர்தொடங்கி
லத னுலெனையே சேருதியால்.

அந்த் காலத்திற் பரமான்மாவை நினைந்து களே
வரத்தை விட்டு யாவன் செல்வனோ அவன் பரம்பொ
ருளையே யடைவன், இதனை ஸ்ரீ பகவானே யருளியுள்
ளார்:—

ஈனமதடையா ரித்தையிடைந்தவ ரிறக்கும்போ
தேனுமீதடைவா ரென்னையெய்துவார் பிறவியெய்தார்.

இந்தப் பிரஹ்மவித்தையானது பன்முறை யுபதேசிக்
கப்பெற்றதே யாகும், இதனது பலமியாது கொலாமாலோ
வெனின் இந்தப் பிரஹ்மீஸ்திதியை யடைந்து சமுசார
அநர்த்த ஹேதுவாய மோகத்தையுடையான், இதனை யிது
வரையும் அடையாதவன் என்ன செய்வதெனின், மரண
காலத்திலும் இந்தப் பிரஹ்ம நிஷ்டையின்கண்ணிருந்து
பிரஹ்மரூப மோகூத்தை யடையாநிற்பன், இப்போது
கிடையாவிடினும் தத்துவஞானம் ஈசுவர ஆராதனை மன்ன
நிதித்தியாசன பரிபக்குவமானவனுக்கு அந்தியச்மயத்திற்

கிடைத்தல் கூடும், இதனை ஸ்ரீ விசாசபகவானது திருக் குமாரரே யருளியுள்ளார்:—

கழிபுகழ் கட்டுவாங்கனென் றுரைப்போன் கடவுள்
சொல்லினுள்ளாவி, யொழிவதற் கிரண்டுகன்னலுண் டினி
யென் றுணர்ந்தன னனைத்தும்விட் டொருவி, யழலவிர்
மணிச்சூட் டரவினின்றூடு மமலனை நினைத்துவிட்டுற்றா,
னெழுபகல்கிடந்த வுனக்குமற்றெண்ணி லென்னைகொல்
பெறுவதற் கரிதோ.

ஞானமார்க்கமானது இத்தகைய உயர்ந்ததென்று
தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும், மரணகாலத்தில் எல்லாக்
கருவி கரணங்களும் இருண்டு கலங்கவே நினைவு கூடா
தெனினும் மற்றெப்போதுமே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்
தால் அப்போதும் அப்பழக்கம் போகாமல் வந்துசேரும்
திருவருளால், - நிரந்தர பகவதநுசிந்தன அப்பியாசவாச
னையே பெருகவேண்டும், பெருகினால் முத்தியே பெறலாம்.
மரணகாலம் பரவசகால மென்பதற்கும் அப்போதுந் திரு
வருள் செய்யும் அன்பற்குக் கடவுள் என்பதற்கும் உதா
கரணங்கள்:—

குறுந்திரட்டு: -பரணமாகிய பெண்டிருள் சுற்றமும்
பண்டுதங் கையிற்றந்த, விரணமானவை கொண்டிட விவ
ரைவிட் டியம்பிபிடா திவனேனும், மரணவேதனை யாவரா
லறியலாம் மயங்கியைம் புலனந்தக், கரணமியாவையுங்
கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்.

சிவதருமோத்தரம் 'தனத்தினை மனைதனைத் தானியந்
தனை, நினைத்தினி யெவரனுப்பர் நீங்குநா, ளெனக்கிவை

யன்னிய மாகுமேயெனா, மனத்துயர் மலியவே மாபு
மாவினே.

மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்: வந்திடு மரணத்துன்ப மறித்
துரை செய்யப்போமோ, வந்திமே லையும்பித்து முணர்
வொடு பொறிகலங்கி, நந்திடா விருளேமுடி நாவலர்ந் தல
மார் தென்னே, யிந்தமா விறப்பிற்றுன்பம் பவத்துன்பத்
தெண்முடங்கே.

திருக்கடைக்காப்பு: புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறி
மயங்கி யறிவழிந்திட் டைம்மெலுந்தி, யலமந்தபோ தாக
வஞ்சே லென்றாள் செய்வா னமருங்கோயில், வலம்வந்து
மடவார்க ணடமாட முழுவதிர மழையென் றஞ்சிச், சில
மந்தி யலம்ந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவையாறே.

வைராக்கிய சதகம்: நெஞ்சமே புடலந்த மாதியை
விடார்நிற்க ழற்றையர்க் கெல்லாம், வெஞ்சமற் குதிப்பரி
திவைக்கொரு மிருகண்டு புத்திரன் சான்றி, லஞ்சலிவ்
வுடற்கிறுதி யிப்பொழு தெனவறி யொணுமையி னுளும்,
தஞ்சமென் றரச்சரண் விடேல்யாழு மச்சமன்வலி தடுப்
பாமே.

பெருந்திரட்டு: வில்விளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்த
வாழ் நாளும், அல்லரும் பகலென்னுழிர் வாளினாலறிந்து,
கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவாரி குறுகி,
னல்விருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான் ஞானி.

திருவள்ளுவர்: ஷேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி
சேர்ந்தார்க், கியாண்டுமி டும்மடியில்.

முன்மொழிந்த தோற்றத்தானே “எறிவரும் பிணி
மூப் பிறிப்பொடு பிறப்பென்றிவை கெடுத்திடல் பொருட்

“டாக, குறிவரும் பரிசுநினைத்து மற்றெனையே கூடுதன் மேனின் றவர்க, ளறிவரும் பிரமந்தன்னையு மதனையறியு மெய் யறிவைமறிவி, னெறிவருங்கரும் மனைத்தையும்றிவ, ரறிந்தபின் னிகழ்வதுங் கேளாய்.

தேடும் பழையவழி தெய்வத்தோ டதியெச்சங், கூடும் பரிசுநின்ற வெனையறிவா ரிர்தப் புழுக்கூடு, வீடும் பொழுதுமெனை மெய்யயேறிவா ரென்றான்யாம் வெவ்வே, ருடும்பழைய மாயக்கூத் தாட்டுவிக்குமம் மாயன்”

என அந்த காலீன பகவத்தனுசந்தான ஹேதுத்தன் மையானே ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் அருளியபடியாய் சாதிபூதாதி தைவ பகவத்பஜன பகூத்தினும் பகூநாந் தரம் காட்டப் பெற்றதாமென் னுணர்கு. அதிபூதாதி நியாமகத்வாம்ச பரித்தியாகத்தானே கேவலம் பரம் பொருளையே நன்கு சிந்திக்கவேண்டு மென்பதாம். பிர சங்கத்தால் விளம்பியதை விளக்கி மேற்செல்வாம்:—எல் லாப் பிராணிகளும் துவந்துவ மோகபிடிதர்களிரய்ப் பக வாளைப் பஜியார்கள் என்றால் பின்னர் யாவர்தாம் பஜிப் பவர்கள் எனின் உண்மையே, அநேக ஜன்மங்களிற் சம்பா தித்த புண்ணியபுஞ்சு எச்சனங்க்குத்தாம், அப்புண்ணிய மகிமையானே பிரஹ்மஞானப் பிரதிபந்தகம்பாவம் நட்ட மடைந்ததாமோ, அவர்கள் முன்மொழிந்த துவந்துவ மோகத்தானே விடுபட்டவராயத்னானே திடவசல விரத நியமங்களை யுடையவர்களாய், பகவானே பஜிக்கத்தக்க வன் அஃனும் இத்தகைய ரூபனே யென்னும் துணிபுடைய வர்களாய்ப் பகவானையே பஜிப்பார்கள், இவர்களே முன் னான்கு வகையர்கள் எனப் பெற்றார்கள் இவர்களே புண்

ணியவான்கள், பாவிசண் மோகமடைவா ரெனினும் புண்.
ணியவான்கள் பஜிப்பார்க ளன்றோ. இதனது பலம்
என்னை கொலாமலோ வெனின், இதுவாம்:—ஜராமரணாதி
சருவதுக்க நீக்கப்பொருட்டு அதற்கு முக்கியகாரணமாய்
பரமேசுரனைப்பற்றி யாவர் முயன்று பஜிப்பாரோ அவர்
மனத்தூய்மையானே அந் நிர்க்குண தற்பதலகூடியப்
பிரஹ்மத்தை யுணர்வார்கள், அவ்வாறே அத்தியாத்மத்
தையும்=ஆன்மாவென்னுந் தேகம்பற்றி நிகழும் முழுக்
காரியகாரண சங்காத சகித துவம்பத இலகூழ்ப்தையு
முணர்வார்கள், அவ்வாறே தத்துவம் பதார்த்த ஐக்கிய
ஞான சாதனமாய் யாகதான தவச்சிரவண மனனாதி
சகல கருமங்களும் அனுஷ்டித்தவர்களே யாவார்கள்.
இவ்வித பகவத்பக்தர்கட்கு அந்தகாலத்தில் மறதியுண்
டாகமாட்டாதோ வெனின் உண்டாகாதாம், அதிபூத
அதிதைவ அதியஞ்ஞங்களோடு கூடிய பகவானை யாவர்
சிந்திக்கின்றனரோ அவர் எப்போதும் பகவானிடத்தி
லொருஷையுடைய சித்தராய் அச்சமக்கார பாடவத்தால்
மரணசமயத்திலும், முன்மொழிந்தபடி சகல கரணவியா
குலீ பாவத்தால் ஞானோதயங் கூடாத அந்த காலத்திலும்
சர்வான்மாவாய் பகவானைச் சிந்திப்பர்; பகவதாகார
மாகவே சித்தவிருத்தி பகவத்கிருபைப்பினாலே யவர்களுக்
குண்டாமென யோகப்பிரம்ச சங்கையேயிலதாம். இதன்
கண் வினாவும் விடையும்:—வருமாறு.

அடைய ஞாலத்தையார்த்த திலார்ப்புண, திடையர்
தரம்பிழையார்ப்ப விருப்பவ, ஹுடைய கைமுன்போகின்
வேகொட்வ, விடையனுவன் மீள வியம்புவான்.

ஆய பிரமத்தொடத்தி யாத்மமமை கரும, மேய்வதி
பூதயதிதெய்வமதி யெச்சங், காயமதிலுள்ள பரிசுங் கெழு
முகாயம், வீயலுறு போழ்தினுனை மெய்தெளியுமாம்.

விரியவுரை செய்தருள வேண்டுமென மீண்டவ், வரிய
ரவி லேதுயிலு மாயவ னுரைப்பா, னரியதழி யுடைய
தனைத்தினு முரைக்கிற், பெரியது மொழிந்தபிரமம் பிறவு
நீகேள்.

அந்தக் கரணங்களி னின்றவறி வத்தியாத்ம மாவ
துதா, னிர்தப் பிறவிதனை யாக்குமி யாகங்கரும மென்ப
துதா, னந்தற்கமைந்த வுடம்புதனை நானென்கின்ற ததி
பூதம், பந்தப்படுமிவ்வுடற் கமைந்தபுருடன் றெய்வமெனப்
படுவான்.

இருவகையிலும் பிரஹ்மபதப் பிரயோகத்தானே
அந்தப் பிரஹ்மமென் சவிசேஷமா நிர்விசேஷமா? இவ்
வண்ணம் அத்தியாத்மம் என்பதென்? ஆன்மாவென்னுந்
தேகத்தைப்பற்றி யிருக்கும் என்பதாக அத்யாத்ம சப்த
வாச்சிய ஜீவனுக்கும், சகூராதிரி யிந்திரியக் கூட்டத்திற்
கும், சருவவிதித்தன்மையானே அதன் வேதனத்திற்
குப் பகவத்பஜன பலப்பான்மைக்கூற்றுக் கூடாமையின்
சண்டத்தியாத்ம சப்தவாச்சியம் வஸ்து யாது? இவ்வண்
ணம் கருமமென்பதென்? கிருஷிவாணிஜ்யாதி லெளகிக
வேதனத்திற்குப் பஜனபலத்தன்மை கூடாமையின், எத்
தகைய கருமம் விளம்ப விழைந்ததாமோ? அதிபூத அதி
தைவாதி யஞ்ஞசுகித மகவத்சிந்தகர்கட்கு அந்தியகாலத்
திற்பகவத் ஸ்மரணங் கூறப்பெற்றது ஆண்டிதி பூதாதி
சப்தவாச்சியமென்? அதியஞ்ஞமயாது எங்ஙனந்தான்.

அதற்கு அதியஞ்ஞத்தன்மையாதல், அந்த அதியஞ்ஞமும், யாண்டிருக்கும், வெளித்தேசத்திலா? இத்தேசத்திலையா? பரண்காலத்திற் சகலேந்திரியக் கலக்கத்தான் மனச்சமா தானமின்மையி னெங்ஙனம் அக்கால் சமாகித்சித்தர்களா லறிதல்கூடும்? ஆகலினக்காற்பகவத்துணர்ச்சி பொருந்தாது போல்த் தேற்றுகின்றது அதுவும் கூறவேண்டியதேயா கும்? என்றிவ்வண்ணங் கிளம்பிய ஏழுவினக்கட்கும் முறையே விடைவருமாறு:—விநாசமின்மையினனும் யாவற்றையு ம் விலயம் செய்து கொள்ளுதலானும் யாவற்றையும் வியாபித்து நின்றலானும் அக்ஷரமென்னப் பெறும் பிரஹ்மமே யீண்டுப் பிரஹ்மமெனக்கூற விழைந்ததாம், சவிசேஷப் பிரஹ்மத்திற்கு அவ்வுருவத்தானே அவிராசித் தன்மை வியாபித்தன்மைகளின்மையின் அதன் விலக்காம், அதற்கும் சொரூபமாக நித்தியத்வ வியாபித்வ மிருத்த லின் பிரணவத்திலும் அக்ஷரசப்தத்திற்கு ரூடத்தன்மை யானே யோகத்தினும் ரூடம் வலுவாதலின் சவிசேடப் பிரஹ்மமாதல் பிரணவமாதல் ஈண்டக் கரமென்னுஞ் சங் கையுண்டாம்; அதனையகற்றப் பரமமக்ஷரமெனப் பெறும், மேன்மையும் நிரதிசய மகத்துவரூபமாம், அதுவு மீண்டுச் சங்கோசகரபாவ நியாயத்தானே திரிவிதபரிச்சேதராகித் தியத்திலேயே, எஞ்சுவதாகி நிர்விசேஷப் பிரஹ்மத்தையே யுணர்ந்தும், உணர்த்தவே, காணமுடியாதது கவரமுடியா தது என்னு மிவ்வதனைக்கார்க்கியே யக்ஷரமெனப் பிரஹ்ம வித்துக்கள் கூறுவர், தூலமற்றது அணுவற்றது குறுகலற் றது; அக்ஷரமம்பராந்த திருதியின் என்பதாகி சுருதி நியாயப் பிரகித்தமாய் நிர்விசேட அத்வைத, சித்தாந்த ரூபப் பூரம்பிரஹ்மமே யக்ஷரமென்பது கருத்தாம், சூத்திர

••ரப்பொருள்:—ஈண்டுப் பூர்வபக்ஷத்தில் ஓங்காரரூப அக்ஷர உபாஸ்தியாம், சித்தாந்தத்திற் பிரஹ்மஞானமெனப் பல பேதமாம், பிருஹதாரண்யகத்திற் கார்க்கியின்பொருட்டு யாஞ்ஞவற்கியர் கூறுதல்:—இவ்வவ்வுக்ஷரத்தைத் தான் கார்க்கி பிராஹ்மணர் அஸ்தூலமெனக் கூறுவர் என்ப தாதி. ஆண்டென் னக்ஷரசுபத்தத்தால், வர்ணங் கூறப்பெறு கின்றதா அல்லது பிரஹ்மமாவென வையமுண்டாகிய வழி வர்ணமென்பது பூர்வபக்ஷம், சித்தாந்தமோ, கெடாத அக்ஷரப்பிரஹ்மமேயாம், என்னை, அம்பரார்த்திருதியின் = இவ்வக்ஷரத்திலேதான் கார்க்கி ஆகாசம் குறுக்கும் நெடுக் குமாம், எனப் பிருதிவியாதி ஆகாசாந்த விகாரக் கூட்டத் திற்குத்தாரணத்தான் என்பதாம். அற்றேல் அம்பாரந்த தாரணம் பிரதானத்திலும் சம்பவிக்கின்றதெனக் கடாவி விடையளித்தல்:—அதுவும் பிரசாசனத்தால் = அந்தத் திருதியும் பரமேசுரனதே கருமமாம், அன்னியவசேதனத் ததல்லவாம், என்னை பிரசாசனத்தால் = இவ்வக்ஷரத்தின் எழிலாமாணையில் அவ்விரவி சந்திர னமைக்கப்பெற்றிருக் கும் என்பதாதியானே பிரசாசனங் கேட்கப்பெறுதலின், பிரதானாதி நிராசவாயிலாகப் பிரஹ்மோபாதனத்தில் கார ணந்தரங்கழறல்:—அன்னியபாவ வியாவிருத்தியினனும் = அன்னியப்பிரதானாதிகளின் பாவம் = தருமம், அன்னிய பாவமாம், அதன் விலக்கலான், “அதுதா நிவ்வக்ஷரங் கார்க்கி அதிருஷ்டம் திருஷ்டிரு” என்பதாதி யதன் விப ரீததரும சிவவணத்தால் பிரதானாதி யக்ஷரமலவாம், மற்றேர பிரஹ்மமேயெனத் துணியப்பெறும். ஈண்டிதற் கதுகூல மாகப் பிரஹ்மகீதை ஈசுரகீதைகளையும் உதீாகரித்துக் கொள்ளலாம்:—

அங்கமாறினையும் வேதநாலுடனே யறியினு மன்ன மில்லவனுக், கெங்கு மெப்பொழுதும் பயத்தினுக் கேதுவா யிடு மிறைவனிந்திரன்கால், செங்கதிர்வாரிதீ யமன்றத்தஞ் செய்தொழில்களி லொருகாலும், பங்கியாதொழுகும் பரி சதுபரணைப் பற்றியுண்டாகியபயத்தால்.

தந்தமளவிலரியாதிதம்பமீராய்ச் சகத்தெல்லா, மிந்த விறைவனுனந்தலேசத்தாலே யின்புறுமா, லந்தவந்தப் பதத் தாசையற்றோர்க் கருளாலுள்ளபடி, தொந்தமறுதன் சொ ருபமதாமின்பந்தானே தோன்றுமால்.

பருதிநெஞ்சினு மொழிந்தவர் நெஞ்சினும்பரனே, கரியதாகிநின்றிறிபவன் காயமே முதலாம், பொருளைமாய் வுறத் தத்துவ விவேகத்தாற்போக்கிக், கரியதாகிய வீச னைக்கண்டவன் கண்டான்.

உருத்திரன் மர்ன்முதலாகத் தம்பமீரூபுள பொருட் குஞ் சாற்றுகுமொருவன்றன்னைக், கருத்துறத் தார்க்கத்தா லும் மானத்தாலுங் கண்டவன் கண்டவன் தருக்கமான ஞானங், கருத்துறவுள்ளவ னுலகினின்றும் தன்னைத்தன் னாலே வேறுபடச் சுழற்றிக்கற்றே, னுருத்துவரு மன்னாதி கோசமெல்லா முள்பகிரு மிறைவனரு ளொன்றினாலே.

விளம்பும்வாக்கு யாதொன்றின்பக்கற் செல்லாதே மீளும், விளம்பும் வாக்குத்தான்விளம்ப விசேடமொன்றும் பெறாமையினால், விளம்பல்லாதஞ் சிறிதில்ல விசேடம் பெறிலே விசேடமாம், விளம்பலாதலுஞ்சிவனை யுரையால் விளம்பும்பரிசென்னே.

யாதொன்றின்பா லெங்குங் கோசமாமீந்தமன்னு் செல்லா தியாதொன்றின்பாற் செவிமுதலிந்தியங்கள் விட

யங்கீளுஞ்செல்லா, வோதுஞ் சச்சிதானந்த வொன்றும்
பிரமமதுதன்னைப், பேதமறத் தன்வடிவாகப் பெற்றுனச்சு
மற்றானால்.

அக்கரத்தனை யிக்குரம்பையி லறியுமாகி லவிச்சையா,
மிக்கிரந்தி நெக்குமீசனை யெய்தலா மமுதென்பதும், புக்
கிருந்த பிராணனா மனமாவதும் பரபோதமே, மிக்கிருந்த
வுளத்தினோர் விரகாலிதுள்புக மேவுவார்.

அக்கரமாகி மெய்ம்மையாயுள்ள வப்பொருளறிந்த
போதல்லா, லெக்கருமங்களாலும் வீடில்லையாக மாதிகனி
யற்றுங்காற், அக்கரமாகி யறித்தமாய் பேறுஞ் சுருக்கமா
யிருக்க மற்றிவற்றைத், திக்கறியாதே முயல்பவர் முத்தி
செறிந்திடார் மரணமே செறிவார்.

ஈசரகீதை:--துக்கரங்குறியில் குறிஞ்சுக்கஞ்சனைதெரியி ,
லக்கணஞ் சகலவுலகத்தினங்குரமவ், வக்கரம் பரமபதமப்
பரஞ்சுடர்பிரம, நிர்க்குணம் பரவெளியி னிச்சயம்பெற
நிகழும்.

இதுபோன்றன பல வுரைத்துக்கொள்க. இவ்வண்
ணம் அந்தப் பிரஹ்மம் என்னென்பதற் குத்தரம் உரைக்
கப்பெற்றது அத்தியாத்மம் என்னென்பதற்குத்தரம் வரு
மாறு:—சுபாவம் அத்தியாத்மமாம், அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தின்
சொரூபம் துவம்பதலக்ஷியம் திரட்டப்பட்ட அகங்கார
சுத்தஜீவசைதன்யம் என்றபடி. அதுவே ஆத்மாவென்னுந்
தேகத்தைப்பற்றி நிகழுதலின் ஈண்டு அத்தியாத்மம் எனக்
கூறப்பெறுமீ, தத்துவமசி அகம்பிரஹ்மாஸ்மீ அய்மாத்மாப்
பிரஹ்மம் அன்னியமிதநினும் காண்பவனில்லை என்பதாதி

சுருதிசதப், பிரசித்தியினனும் அதன் வேதனத்திற்கும் பக வத் தனுக்கிரகத்தாலுண்டாய் சித்தசுத்தி நன்கடையப் பெறுதலானே பகவத்பஜன பலத்தன்மை கூடுதலினனும் என்பது கருத்தாம். இனிக் கருமமென்றென்பதன்விடை:- பிராணிகளினுற்பத்தியையும் வளர்வையும் செய்வதாய யாக ஹோமதான வடிவத்தியாகம் கருமமெனப்பெறும், அந்தத்தியாகத்திற்கும் பூதபாவ உற்பவகரத்தன்மை “அக் கினியிற்பெய்த ஆகுதி ஆதித்தனை நன்கடையாநிற்கும் ஆதித்தனினின் றும் மழையாம் அதனாலன்னமாம் அதனாற் பிரஜையாமெனும் ஸ்மிருதி சித்தமாம், ஆகலின் வைதிக கரு மமேவீண்டுமொள்க இலௌகிகம் ஒழிக. அதிபூதம் யா தென்றதற்கு விடை:-விநசுவர பதார்த்தமாய தேகாதி யாம், அதுவேயுண்டுப் பிராணிக்கூட்டத்தைப்பற்றி நின்ற லின் அதிபூதமாம், புருடனும் அதிதைவதமாகுமென்பது ஐந்தாவதன்விடையாம், புருடன் ஹிரணியக்ருப்பன், ஆன் மாவே யிதன்முன்னாயது புருடன், அவனே சரீரியாதியன் அவனே புருடனெனப் பெறுவன், ஆதிகர்த்தாவவன் பூதங்கட்காகியேயிருப்பன் பிரமமுன்னிலையில், என்பதாதி சுருதி ஸ்மிருதிப் பிரசித்த சுருவபூத அதிபதி பகவதங்கிசன், அவனே யீண்டுத் தெய்வதங்களாய ஆதித்தியாதிகளை யதிட்டித்து, விழிமுதலியவற்றிற்கனுக்கிரகம் செய்வன் என அதிதைவதமெனப் பெறுவன்; அதியஞ்ஞம் பகவானே. யென்பது ஆருவதன்விடையாம்:-இத்தேசுத்தில் அந்தரி யாமீத் தன்மையானே யிருக்கும் பகவானே யஞ்ஞாதிப் பிரவர்த்தகத்தன்மையால் யஞ்ஞத்தை முன்னிட்டிருந்து அதியஞ்ஞமாம், இதனானேயே எங்ஙனம் அதியஞ்ஞத்தன் மையாண்டுதான் அதியஞ்ஞமிருக்கிறதென்னும் வினாக்கட்

‘சும்விடையாம், பராதினமான தனது பிரவிர்த்தி நிவிருத்தி யன்னுவய வியதிரேகங்களால் அந்தரியாமியைத் தேக முடையோன் றெரிந்துகொள்வன் பிரசங்கத்தால் விரித் ததுசாலும் பிரகிருதத்தே செல்வாம்;’ அந்தகாலத்திலும் பகவானையே ஸ்மரித்துக்கொண்டு விடுத்ததுக் களேவரத்தை யாவன் செல்வனோ அவன் பகவானையே யடைவன் இதன் கண்ணே யாதொரு சந்தேகமுமேகிடையாது என்னுமிது ஏழாவது வினாவின் விடையாம்; ஈண்டிவ்வண்ணஞ் சங்கை யுண்டாதல்கடும், மரணகாலத்தில் மான் மரணத்தினாலே யேகாயத்தை விடுத்த பரதனுக்கு மிருகசமானாகாரத்தன் மையேயுண்டாயது, நினைந்த மிருக ஐக்கியமில்லாம், அங்ங னம் பகவத்ஸ்மரணத்தோடும் தனுவை விட்டவனுக்கும், பகவத் சமானாகாரத்தன்மையேயாம், பகவதைக்கியமோ ஆகாதாம், என்னுமிச்சங்கை செல்வனோ என்பதனானே யகற்றப்பெறும்; அக்கினிச்சோதியென இனி ஏழாவத்தி யாயத் தொடக்கத் தருளப்பெறும், பித்ருயான மார்க்கத் தினும் அநாவிருத்திலக்ஷண தேவயான மார்க்கத்தானே யினிது செல்வனோ என்பதாம்; எனவே பகவத்சமானாகா ரத் தன்மையை யடைந்து தேவயானத்தினாலே பிரஹ்ம லோகமெனப் பெயரிய வைகுண்டாதியை யடைந்து திவ் விய போகங்களை யனுபவித் ததனீற்றில், விஞ்ஞானங் கிடைக்கப்பெற்றவனாகிப் பகவத்தடைவு வடிவப் பரப்பிர ஹ்மைகலக்ஷண மோக்ஷத்தை யடைவன் என்பது கருத்து. இவ்வண்மாகவே பரதனுக்கேபோல் அதன் சமானாகாரத் தன்மைமாதிரிமா அல்லது அதனைக்கியமா என்றையுற வேண்டியது அவசியமில்லை. கேவலம் பகவானைமரித்து மரித்தவனே பகவத்துருவமடைவன் என நியமமின்றும்

மற்றோ, அந்தகாலத்தில் எந்த எந்தத் தேவனையேனும் மற்றதனையேனும் எண்ணிக்கொண்டுயிர்விடின் எண்ணிய வதனையே யடைவன் அயலையடையான், அந்தகாலத்தில் விவசத்தன்மையுண்மையின் எங்ஙனம் எங்ஙனம் பாவ விசேஷ ஸ்மரணம் எனின், எப்போதும் அப்பாவத்தையே பாவித்திருக்கவேண்டுமென்க. எதனாலிங்ஙனம் முன்பயின் றதே முடிவின் பாவனையாக வந்து தீருமோ அதனால் பகவத்விஷயக அந்தியபாவனை யுற்பத்தியின் பொருட்டுச் சருவகாலத்திலும் பகவத் தனுசிந்தனபராக வேண்டும், நிரந்தரம் பகவதனுசிந்தன வாசனையே அந்தியகால விவச னுக்கும் ஸ்மரணகாரணமாம், பகவதனுசிந்தன விபாபாரத் தையே முக்கியமாக வுடையவன் றனது தருமத்தை விட்டு விடலாகாதாம், வருணாசிரமதருமானுஷ்டானப் பெருநிட்டையுடையவனுக்கே நிரந்தர பகவதனுஸ்மரணங் கூடலின், இரண்டையுமே விடாமற் செய்யவேண்டும், பரமேசுரனி டத்தி லருப்பிக்கப்பெற்ற சங்கற்ப நிச்சயமுடையவன், பரமேசுரப் பிரீதியின்பொருட்டே இக்கருமத்தைச் செய் வேன் என்று சுவதருமத்தைச் செய்க, இவ்வண்ணமியற்றி யவன் அந்தகாலத்தில் பகவதனுஸ்மரணத்தால் பகவானையேயடைவன் இதில் ஐயமேகிடையாது. ஓதம்புக்க நதிக னுக்கொப்பவே யென்றருளியதற் குதாகரணம்:—

சிவமகிமை:—பன்னெறிமறையர் சாங்கியர் யோகர் பசுபதிமத்தர் வைணவரே, மன்னுறுசுவையின் பலவகை யதனால் மருவிடுபின்ன நூல்களிலே, நன்னெறியிதுவே நன் னெறியெனவே நதிகளுக் குத்தியேபோன்று, செந்நெறி குடிலெறிபுறு நரர்க்குச் செறிவுறு சிவபதமொருநீ.

இப்போது அந்தகாலீன பகவத்ஸ்மரணகாரணீ பூத பகவத்துபாசன பேதங்களை ஸ்ரீபார்த்தசாரதி விவரிணித் தருளியவாறு சிறிது விரிப்பாம்:—

நல்லகரும யோகத்து ஞானயோக மதுதனிலுஞ், செல்லுமனை மிகச்செலுத்திப் பிறிதொன்றினையுஞ்சேரா தார், சொல்லவரிய கதிரவன் மண்டலம்போற் றேற்றுந் தொல்லோனை, யல்லதடையா ரவனியற்கையடையும் பரி சையறையக்கேள்.

எல்லாப்பொருளு மறிவானை யெல்லாப்பொருட்கும் மழையானை, யெல்லாரையுந் தன்னிலை நிறுத்துவானை யிரம் பச் சிறியானை, யெல்லாப்பயனு மீவானை யார்க்கு நினைதற் கரியானை, யெல்லாவிடத்து மிருடர்த்த விளவெங்கதிர்போ லெழுவானை.

மருவற்குரிய வன்புடையார் மயங்காயோக மனத் தாலே, புருவத்திடையே தம்முடைய புரைதீருயிரைப் புக நிறுத்தி, புருவத்தினை விட்டிடிவிந்து யோகத்தாலே யவ னேடும், பொருவப்படுவ ரப்பொருண்மேலிண்ணம் புகல் வன் பொருவேலோய்.

யாதொன்றை மறைதெரிந்தோ ரழியாதென்றெடுத்த துரைப்பர், யாதொன்றை யவாவதுத்த யோகிகடா மெய் திவோர், யாதொன்றை யுறநினைந்தோர் காமமுதலிய விழப் பர், யாதொன்றைப் பரம்பொருளா மதைச்சுருங்க வியம்பு வன்கேள்.

அஞ்சுபுலன்வழி யடைத்தவை யடைத்தயிலுருதே, நெஞ்சுதனை யிதயகமலத்திடைநிறுத்தி, யெஞ்சுதலினுயிர்

வளியை யுச்சியினிலேற்றி, யஞ்சுபுகு நெறியிதெனையோ
குடனிருந்தே.

ஓதலினியற்கையினொ டோமெனு மெழுத்தை, வாய்
தனிலுரைக்க மனமானது தனித்தே, மேதகுமெனைத்
தெளிபவாவிதனை விட்டோர், வீதலினியற்கை யெனையே
யடைவர் மிக்கோய்.

இப்பரிசி னாண்டொரறு திங்களளவென்னு, தெப்பொ
ழுது மென்றனியல்பே நினையலுற்றார், கைப்புவனியா.
னெனியல் கைப்படவிருந்தோர், பொப்பிறவியானது
மறித்தடைதல்பூணர்.

நித்தியநைமித்திக அவிருத்தகாலங்களில் மனத்தி
னாலே யுபாசியத்தை யுபாசித்து வழிபடுதல் பயிற்சியாம்,
தினந்தினம் யோககாலத்தில் அனுஷ்டிகைத் தக்கதாய
கூறிய வடிவ உபாசனம் யோகமாம், அவற்றோடு கூடியத
னானே ஆன்னியத்தை நோக்கிச் செல்லுஞ் சீலமில்லாத
மனத்தினாலே நிரதிசயமாயப் பிராகிருத திவ்ய தெய்வத்
தையே தியானித்து அதனையே அடைவன்; அறுசுந்தரிய
வஸ்து எத்தகையதெனி னித்தகையதாம்:—சர்வஞ்ஞமா
யிருப்பது அநாதியாயிருப்பது நிகில ஜகந்நியந்தாவாயிருப்
பது சூக்குமபரபாணுவாதிகளிலும் சூக்குமத்தினும் சூக்
சூமமாயிருப்பது அறியமுடியாததாயிருப்பது, எல்லாரை
யுங் கீர்ப்பாற்றுவது அளவுகடந்த மகிமையது ஆதலினாலே
சிந்திக்கமுடியாதது. ஆதித்தனேபோலச் சகல சகற்பிர
காசகப் பிரகாசத்தையுடையது, அஞ்ஞானந்தகாரத்தைப்
பிரகாசஞுபுத்தன்மையானே யகற்றுவது, என்னிவ்வாறாய்

• பரம்பொருளை யாவன் சிந்திப்பனோ அவனதனையே யுடைவன். இத்தனையே ஈசரகீதையின்கண்ணும் காணலாம்:—

அறிவெனவுரைக்கப்பட்ட தன்னுடையுருவுதன்னே, நுறைவிலா நிமலன் சாந்தனுண்ணிய நென்றுமுள்ளோன், செறியுமெப்பொருட்கு முள்ளாய்ச் சின்மயமாயே சான்ருய்ப், பிறிதருமவித்தைக் கெட்டாப் பெற்றியனென்றானீசன்.

யாதொருபொருட்கு முள்ளாயிருந்துளவறிவுதன்னை, மேதகுபுருடனென்று முயிரென்று மீசனென்றும், பேதமில்காலமென்று மனமொடவ்வியத்தமென்று, மோதிடுமறைகளென்றே யுரைத்தன னொழிவினீசன்.

ஆங்கவன்பாலாவவெலா மவனிடையே சாவதுவு, மோங்கியமாயையினைபுடையனதிலார்ப்புண்ணன், பாங்குறநானுவுடலம் பண்ணியிடுமாயிடினு, மீங்கிவை தன்னிடைத்தோயா திவைநடத்து மியல்புமிலான்.

பந்தமதிலொருகாலும் பற்றுணைப்பந்தஞ், சிந்தைசெய்துந்தான் செய்யான் செய்வானையேநிற்கு, முந்தியவான் காற்றனனீர் மண்ணல்லன் முழுதுமா, பந்தமிலாவானந்த வறிவுருவே யவன்வடிவம்.

உயிரிடுகு மனமவ்வியத்தமுறுகந்த மாதபுலனைந் தலா, னயர்வினகி யகமென்று நின்றறியு மந்தநாற் கரணமும்மிலான், பெயர்விலாதுசொலும் வாக்கிடுகு முதலைந் துமாய் விடபமும்மிலா, னுயர்வதாய வறிவேதனைக்குருவ மென்றுரைக்கு மொளிமேனியோன்.

அயில்கின் றவவைமுதலாம் போக நுகர்பவனல்லனுயிர்
ரல்ல னுயிர்க்குயிராம் புருடனெ னுமவன்ல்லன், மயலொன்
றியுள்ளமாயையதுவல்லன் மற்றெல்லா, மயர்வின் றி யறிகின்ற
வறிவுருவென்றே யுறிக.

இருளுடனே ரொளியாவ தெவ்வண்ண, மருவலிலா
வவைமற்றதுபோல, விரிவுளதாய சுகந்தனினோடும், பொரு
வலிலாத பரன்புணர்வெய்தான்.

உலகினிலெவ்வணமொண்ணிமுறன்னோ, டிலகுவெயிற்
கலவாததுபோல, நிலையிலதாய சுகத்தொடு நில்லா, னுலவ
விலா தொளிக்கின்றபரன்றான்.

முத்தியு யடைந்துயர்ந்த நித்தநன் முனிவரென்று,
மொத்தபேரறிவே தன்பாலுள தவிகாரமென்றுஞ், சுத்த
முற் சுகதுக்கங்கடொடர்பிலானந்தருப, நித்தமென்றிட
வுங் காண்பரென்றன நிகரிலீசன்.

அழியாதெங்குமுளதாகி யனைத்துட்புறம்புந்தானாகி,
யொழியா வறிவாயொருகுற்ற முரைத்தற்கரியதொருபொ
ருளே, கழியாமாயையதனாலே காணப்பலவாய்த் தோன்றி
யிடு, மழிவாயினதென்றென்றுமிலா கிருக்குமதுவே யியல்
பெற்றான்.

கண்ணின்றி யெல்லாங்காண்பன் காலின்றியெங்குஞ்
செல்வன், விண்ணின்றவோசை யெல்லாஞ் செவியின்றி
விரைந்துகேட்பன், பண்ணின்றுகையதின்றிப் பற்றுவன்
விடுவனென்றே, யண்ணன் முனிவர்தங்கட் கருளின்
ன்றியுய்வண்ணம்.

எல்லாறையு நானறிந்திருப்ப நெண்ணையறிவாரி யாரு
மிலை, நல்லாருண்மையெனக்கண்டோர் நாடிநின்றே யறிந்த
படி, யல்லாதில்லா வளவில் பரம்புருடெனவு மறிவின்றி,
மெல்லாமாகி யல்லாதவேகமெனவு மியம்புவரால்.

எங்குந்தானு யாவையுமாய் நின்றே யொன்றா யழி
வின்றி, யங்கமொன்றின் றறிவேயாய் துண்ணிதாய வருள்
வடிவைத், தங்கு ஞானயோகத்தான் முன்பாசரித்துப்
பினைவந்தே, னங்கமான பேரொளியோ டொன்றியானு
யடங்கிடுவார்.

நன்றாய் ஞானகனமாகி நானுவெல்லாம் பிறப்பிடமா,
யொன்றாய் வேறோர் பொருளின்றி யொளியாயொன்றோ
டுவமிப்ப, தன்றாயகில சராசரங்கட்காதாரந் தானுயென்
றும், பொன்றாததுவா யவிகாரப்பொரு பொருளாய்ப் புல
னாய்ப் புணர்ப்பரிதாய்.

இரண்டாவதிலாதளவைகளா லெட்டாததுவா யெங்
கெங்குஞ், சிவங்கால் கைகண்முகமுடைத்தாய்த் தெரியப்
படாநாய்த் திரமாகி, யிரும்பார் நீர் தீகால் வான்மெல்லா
மிருத்தற்கிடமாகும், பரந்தானுணர்ந்தோர் நிர்க்குணமாம்
பரமவியோம மென்பர்களால்.

அரிதாயறியா-வறிவேயா மனைத்தாருயிர்க்கு முயிரந்
தப், பெரிதாயகமும் புறமுமாம் பிரமநானே பிறர்க்கென்
றந், தெரியா தென்னாலே பரம்பியென்பா லிருந்திச் சக
மெல்லாஞ், சரியாநின்றதென் றறிவான் சகலவேதங்களு
மறிவான்.

ஞானவாசிட்டத்துங்காண்லாம்:—

அநீதமியாதசோதி யருக்கனா யளவிலாதாய், நிமத்திய

பிணியிலாதாய் மேவரும்பிறப்பிலாதாய், யெத்தல்களினு
மென்று மியாவுமா யாவுஞ்செய்து, முத்தியுமாகியோங்கு
முதற்பரம் பொருளொன்றுண்டு.

எங்கனுமுளது நித்தமெழுதலத்த மித்தலில்லை, யங்
கண் டெய்யறிவு சாந்தவமலமச்சுதங் குணங்க, டங்குத
லில்லை யீதொன்றுளதெனச் சாற்றலோடும், பங்கமின்
முனிவைநோக்கிப் பகீரதனுரைக்கலுற்றான்.

நித்தமுறுமுதய முளதாதி யாகுவதநந்த நிமலமேக,
மத்தகைய பிரமமேயுளது விகற்பத் தெண்ணமய லொன்
றில்லை, யித்திறமென்றே பாவித்தழுக்கிலையச் சுகமேவி
யியற்றஞ் செய்கை, சுத்தவிமலஞ் சாந்தமுளவெல்லாமேவு
வாய் சுத்தவீரா.

கிஞ்சித்கரணங்களுக்கெட்டா கிளர்வானினுஞ் சற்றாய்
முடிவி, லெஞ்சலிலதா மழிவின்றி யிருந்தென்று மான்மா
வாம், விஞ்சமந்தப் பெருங்கண்ணாடியிலே நேயவிரிவிடய
பஞ்சபூத சிருட்டியெலாம் பத்திபாய்ந்து விளங்குகிடரல்.

இவையெனுமனை த்துஞ் சிற்கனமாகி யிறப்பிலாப்பிரம
மேயென்று, நவையுறுமனமாங்கற்பனையிலை நாசமும் பிற
வியுமென்னு, மவையெலாம் புவனமூன்றினுமில்லை யறு
வகை விகாரமுமில்லைக், கவையறு சமமாங்குறிபெறு மறிவு,
மாத்திரங்காண நின்னுள்தால்.

கேவலமாகிக் கேவலவொளியாய்க் கேடறு சுத்தமாய்
விரிவா, ஓயாவிலறிவு மாத்திரமாகி புறுதுயுரொன்றுமற்
றூறி, மேவருமிரத மனைத்தினுக்கொத்து விகரமற்றுள

• பொருளிடத்தே, தாவருந் தனது நினைவையே விரும்பித்தன்
வயத்தெழுந்ததோ ரறிவு.

வேறிலாதெவ்விடத்து மேவிநின்று மேவாமனுண்மை
யினால்வேறும் விண்போற், கூறிலாச் சிற்பாவ மெங்குநின்
றுங் கூறுபடுமெவற்றென்றுங் கூடிப்பற்றப், பேறிலாச் சங்
கற்பமனைத்துமின்றிப். பேரின்றி யழிவின்றிப் பேதமின்றி,
யூறிலாவாகாயங்கோடி கூறுவுரித்த வற்றிலொரு கூற்றை
யொப்பொராய்தாம்.

நன்றிதருமுண்மைமுதற் பெயர்கள்பெற்று ஞானிகள்
பானிமலமா ஞானமாகி, யொன்றுமலவுருவான குடும்பருப
மொன்றுகித்தனைத் தெரிவித்துணர்வே மெய்யாய்த், தன்று
னைச்சினமாத் திரத்துக் கயலற்றிந்தச் சுத்தாமாத் திரமய
மாஞ் சகங்களெல்லாந், துன்றுதிரை, முதலாகப் பிறந்த
வெல்லாஞ்சூழ்கடலில் வேறுகாத்தொடர்ச்சி போலாம்.

துனைதரும் பல்பிறப்பாகிக் கொடிதாய்ப் பொல்லாச்
சுபர்ஷமார்தனை யறியாச்சுமடர்க் கென்றுந், தீனையறிந்
தோர்க்கொளியுருவா யெல்லாமொன்றாய்த், தானாகவனுப
விக்குந் தன்மையாலே, நினைவொடுசெய்வோன், செய்கை
செயலிம்மூன்று நிகழ்விக்கும் பாவித்த நினைவுக்கெல்லாம்,
மனையசுவையாய்நிற்கும் பிறவிப்போக மருந்துவோர்க்கப்
போகமாகிநிற்கும்.

அத்தமனமுதயமில்லை யெழுநின்ற லயல்போதல் வரு
தலெனு மனைத்துமில்லை, டித்தலத்திலில்லை யிலாதிருக்க
வில்லை யித்திறமாஞ் சித்துமலமில்லா மெய்யாய்ச், சுத்த
முறுதானே தன்னிடத்திற்குஞ் சொன்னநெறியே சகமா

ய்ச்சொல்பேராலே, மெத்தவெகுநுபமார்ந்தச்சபாவம். விரிந்
தெங்குஞ் சிற்பையரால் விளங்கிநிற்கும்.

மந்திரிமுன்னுரைசெய்வான் மாசிலாப்பரம்பொருளை
வகுத்துச்சொன்னாய், சிந்தைமுதலாம் பொறிகளாறனு
மெட்டரிதார், திறத்தினாலே, யந்தமில் சின்மாத்திரமாய்
விண்ணிலு ரெய்தாம் பரமணுவேயாகு, முந்துபிரமாண்ட
மெலா மவ்வணுவிலேதோன்றி முதிர்ந்தமாயும்.

தடமானவதன்புறமில்லாமையினால் விண்ணாகுந் தனி
ப்போதத்தா, லிடமான விண்ணன்றின்னதெனத் தெரி
வரிய வியல்பினாலே, திடமாகவிலதாகுஞ் சற்பாவத்தா
லுளதாய்ச் செப்பலாகும், புடமாக விளங்குதலாற் சித்
தாகு மறிவதிலாப் பொருட்டாற்கல்லாம்.

தானாகும்பெய்யாதாமாகாசத்திற் சகத்திரளாஞ் சித்
திரத்தைத் தானேகோட்டு, மாநாதவுலகமெலாந் தனது
சோதி யாதலினாலதற்கூவே றயலொன்றில்லை, நீநானஞ்சக
பேதவடிவந்தானு நிற்கின்றவதன்வடிவாய் நீங்காதென்
றும், நாநாவாம் பொருட்புணர்வானடந்ததாகு நடக்கவிட்
மிலாழையினு னடவாதாகும்.

அறவுரொய்தாய்ச் சமமாகி யவிகாரமதா யதீதமதா,
யிறவுநிகழ்வோ டெதிர்வென்ன வெண்ணுங் காலமுன்றில
தாய்ப், பிறவுநினைக்கு நினைவின்றிப் பேதமற்றவறிவாடே,
நிறைவிதான சத்தியெலா நேரே செய்யப்பட்டனவே.

இவனே தேடப்படுகிற்போ. னிவனே துதிக்கப்படுகிற
போ, னிவனே தியானிக்கப்படுவோ னிவனான் மரணமயக்
கொழிந்த, திவனே யெளிதினெய் திடுவோனிவனே நன்றா

• உறிகிற்போ, னிவனையெல்லார் மனக்கமலத்திடையி லிருக் குமிசைவண்டே. இவைபோன்றன பலவாம்.

பிரஹ்மகேதயின் கண்ணுஞ் சிறிது கண்டுகொள்ள லாம்:—

சின்மாத்திரமாயுள்ள வெறுஞ்சிவனே திகழ்வானி யாதுக்கு, முன்மாத்திரமும் வேறில்லை முற்றுமவனே மொழிவுற்ற, நன்மாத்திரமாயான்மாவென்றுரைக்கு நாமத் தினைபுடையான், நன்மாத்திரமே யாகியவத் தன்மையான சங்கரன்றான்.

எப்பொருள்களுக்குஞ் சான்ற யார்க்குமுள்ளாகி யென்று, மெய்ப்படுந்தன்றே சாலேவிமலமாய் விளங்கா நின்ற, தெப்பொருளெல்லாமாகி யெங்கணுநிறைந்துநின்ற, வப்பரம்பிரமநேரே யழகுறவறியலாகும்.

இவைபோன்றன பல வுய்த்துணர்ந்து கொள்க.

உண்மையாவுனக்கு நாடிவருவிலே யுரைக்கிற்பொய்க் கும், பெண்மையா மாயையாலே பெருகுநல்லுருவென்று லுந், திண்மைசேர் நினையன்றித் திகழ்சகமில்லையானல், வண்மையால் வழுத்துவாரார் வழுத்திடப் படுவார்பாரே.

சங்கிதன் றிங்கிதன் றென்றெவையும் விட்டொருவி னின்ற, வாங்குதானே தானென்றறிவின லறிந்துதன்னை நீங்கலாவுணர்வினாலே நினைந்துகொண் டிருப்பானண்ண லோங்கிய பரமான்ந்த வருவினை நினைந்தானுமால்.

உரைத்திடுங் கனவுபேரல வுபாதிபொய் யாகுமென் றும், விரித்தழன்றவத்தை யுள்ளும் விளங்குவன் புருட னென்றும், திருத்திய வறிவினாலே தேர்ந்துகொண்டிருப்

பான்முத்தி, தரித்திடுமும்மையான தனுவொழித்தடைவ
னென்றன்.

தோற்றுவன் சத்தாய்ச் சித்தாய்ச் சத்தமாய்ச் சக
மாய்த்தோன்றிப், போற்றிய நாமரூபம் புகல்குணமொன்று
மின்றி, யாற்றுமோர் வினையுமின்றி யமர்ந்தவன் விகார
மெல்லாந், சாற்றியகுணங்களாலே சார்ந்திடு முரைக்கின்
மாதோ.

பன்னுமாக்கைசேரவயவ முதலியபலவு, முன்னி யீங்கி
தன்றென முறைமுறைமையா யொழித்துச், சொன்னபுந்தி
யிற் கரியெனத்தோன்றிய வறிவை, யின்னதே பரம்பொரு
ளென வறிவதிங்கியல்பே.

புந்திமுக்குணம் பொருந்தி மூன்றவத்தையும் பொரு
ந்து, மந்தமின்றியவவத்தையி லறிவெனவமுரு, நந்தலின்றிய
பரம்பொருணுமெனக்கருதிப், பந்தமுற்ற வெவ்வினை யறப்
பரத்தொடொன்றுவரே.

நிலவுமோர்வினையின்றியே நித்தியமாகி, யுல்கெலா
நிறைந்துயிரெனவெருமுதலென்ன, விலகுசித்தென வெண்
ணறுஞ் சத்தமாயிருக்கு, மலகில்சோதியை வறிவதற்கென்
னரிதம்மா.

அன்புசெய்வதிங்கரிதிலை யன்புசெய்வதுதான், பொன்
பிறங்கிய வணியெலாம் பொலிந்திருப்பதுபோன், மன்புக
ழ்ச் சராசரங்களாய் மாயனென்றுரைக்கு, நன்பெரும்
பொருளிருக்குமென்றுளத்துள் நாடுதலே.

என் னுமீத பாகவதத்தும் சிறிது காணலாம்.

இவ்வண்ணம் பகவானே யுபாசிப்பவனுக்கு அந்தகா.

ஸீன பகவததுஸ்மரணபூர்வகம் பகவானது பிராப்திப் பிரகாரத்தைக் காட்டுவாம்:—

இவ்வண்ணம் தினம்தினம் பயிலாநின்ற பக்தியோடு கூடியவன் அந்தப்பக்தியோகத்தின் பலமென்னும் நெடும் போதப்பியாசத்தாற் சனித்த சித்த ஸ்தைரியமாகிய வீரிய சீரியன் அவ்வேதுவினலே பிரயாணகாலத்திலும் பரமபுருடனிடத் தொருமையான சித்தத்தானே அந்தப் பரம் பொருளையே சிந்தித்தடங்குக; இவ்வாறு சிந்திக்குமவன் பரமதிவ்ய புருடனையே அடைவதற் கென்னதடை. எவ்வாற்றிருந்தெனின்? புருவங்களிடையில் நன்றாகப் பிராணனை நிறுத்தி, முதலில் இருதயபுண்டரீகத்தில் தனதான்மாவை வயப்படுத்திப் பின் மேலேசெல்லும் சுழம்நை நாடியால் குருவருளிய நெறியாகப் பூமி வெற்றிமுறையாக, புருவமத்தியிலிருக்கும் ஜிஞ்ஞாச் சக்கரத்தில், அதனைத்தாபித்துப் பின் பிரஹ்மரந்திரத்தினின்றும் கிளம்பிப் பரமபுருடனையடைவன் என்னு மிது மறையின் மறைபொருளாம் எனினும் தெரிபொருளாய் விரித்தாம் ஸ்ரீ ஆன்மபுராணத்துள் ஆண்டுவிரிவாகக் கண்டுகொள்க.

வேதவித்துக்கள் எவ்வகூரத்தைக் கூறுகின்றார்களோ, “இதுதா னவ்வகூரம் கீர்க்கி, யாதுபரவித்தை யினாலே யடையப்பெறுமோ” என்பதாகினினால்; வாக்கினன்மாத்திரம் கேவலம் கூறுவதில்லை, மற்றோ, முத்தர்கள் தங்கள் வடிவமாகவே யனுபவிக்கின்றார்களோ, ஆகையற்றயதிகள் தங்கள் சொரூபமாகவே எவ்வகூரத்தைச் சர்கூரத்தூரிக்கின்றார்களோ, ஞானிகளான்மரீத்திரம் அனுபவிக்கப்பெற்ற தொன்றன்றும், மற்றோ ஜிஞ்ஞாசுக்கினு

ஹைய சகலப்பிரயத்தினமும் அதனை யடைதற்பொருட்டே யாம், எதனை யுறியவேண்டுமென்றிச் சித்தசாதகர்கள் குரு குலவாசாதிரூபப் பிரஹ்மசரியத்தையாசரிக்கின்றார்களோ, கிரகஸ்த வானப்பிரஸ்த தருமங்களாய யாகதான தபங்களை யனுட்டிக்கின்றார்களோ, “அவ்விதனைப் பிராஹ்மணர் வேதானுவசனத்தினாலும் யாகத்தாலும் தானத்தாலும் தவத்தினாலும் உண்டி சுருக்குதலானும் அறிய வியம்புகின்றனர்” என்பது சுருதியாம். அவ்வரும்பெரும் அக்ஷரபதத்தைக் சுருக்கமாகக் கூறுவாம். “சுருவவேதமும் பதமெதைச் சாற்றுகின்றனவோ சுருவமாகிய தவங்களும் பதமெதைச் சாற்றும், பிரமசாரத்தை யெதுகுறித்தொழு குவர் பெரியோர், வரமதாகிய பதமதை வழங்குவன் றொகுத்தே” ஒமென்னுமிது, எனக் கடவல்லியிற் கூறிய ஒங்காரப் பிரஹ்ம உபாசனமாமிது, பொருள்:—யான்கேட்கத் தகுதியனையாயின் அடியேன்பேரில் திருவருள்சுரந் திருப்பது மெய்யாமேல் ஆயின் தாங்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பதை யருளவேண்டும் என்று நசிகேதாசனேப்பத்தர்ம ராஜா அருளல்:—

எல்லாவேதங்களும் எவ்வடையத்தக்கபதத்தை முரணிற்றி மொழிகின்றனவோ, எல்லாத்தவங்களுமே யாதையடைவதன் பொருட்டாமோ எந்தப் பிரஹ்மப்பிராப்தியையிச்சித்தவர்கள் பிரஹ்மசரிய குருகுலவாசாதிகளை யனுட்டிக்கின்றார்களோ நியறியவாஞ்சித்த அந்தப்பதத்தையுள் பெரிருட்டுச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றேன் உன்னால் அறியவாஞ்சிக்கப்பெற்ற அவ்விப்பதம் ஒங்காரவாச்சியமும் பிரதிசுமாமம், சுருவவிறிமுதலிய இந்திரியங்களையும் அடக்கித் தத்தமது விடயங்களினின்றும். பிரத்தியாகாரஞ்

செய்து செய்தபோதினும் மனம் விஷய சிந்தாபரமாயின் பாகியேந்திரிய நிரோதம் பயனற்றதாம் எனினுண்மையே, முன்மொழிந்த அப்பியாச வைராக்கியங்களினாலே மனத் தையும் இருதயதேயத்தில் நிறுவுகிறபையின் வாயிலாம் பிராணனையும் நன்றாகநிறுத்தி, பூமி ஜயக்கிரமமாக மூர்த் தன்னியத்தில் புருவத்திடையில் நிறுத்தியதன்மேல், சூர பதேசம் ஒன்றுனுமே யறியத்தக்க யோகதாரணையென் னும் ஆன்மவிஷயக சமாதி ஸ்தைரிய ரூபத்தைப்பற்றி, பிரஹ்மவர்சகத் தன்மையானும் பிரதிமாதிபோலும் பிரஹ் மப் பிரதீகத்தன்மையானும், ஒமென்னும் ஏகாக்ஷரப் பிரஹ்மத்தையுச்சரித்து, அதன் வாச்சியமாகிய பகவானை நன்குதியானித்து, மூர்த்தன்னிய நாடியினாலே தேகத்தை விட்டு யாவன் செல்வனோ நன்றாக அர்ச்சிதராதிமார்க்கத் தானே பிரஹ்மலோகத்தை யடைவனோ ஆண்டவன்போ கார்த்தத்தில் விநோதமானமடைந்தவனாகிப் பரமகதியாகிய மோக்ஷத்தையடைவன். அப்பியாசத்தைப்பற்றி முன் னரே யறைந்திருந்தபோதினும் மீண்டும் சிறிது தேறிந்து கொள்ளலாம்:—

உள்ளுறு தொழில்கண்முற்று மொருக்கியோருணர் வைப்பற்றி, மெள்ளவாங்குவுமந்தக் கரணங்களுடனே விட்டுத், தள்ளுவ வெல்லாமெத்தாற் றள்ளினாயதுவுந் தன் றித், தெள்ளுணர் வுள்ளஞ்செய்கை தேசிருளனைத் துந் தீர்ந்து.

வாதனைவடிவமான விவைகளு ம்ற்றிவற்றைப், பேத மாய்ப் பழகுவோனும் பிராணனிலியக்கந்தானு, மியாது மூலத்தோடீர்த்து வீண்ணகமென்னநின்று, லிபாதுதீர்ச்சாந் தனையென்னுயினைபுது நீமெய்யால்.

•தேகத்தை நோக்கியன்றோ செகமிலார்திரிவதல்லா, •
 லேகத்தை நோக்கியன்றோ வெங்கணும் பஞ்சபூத, நாகத்
 .ஐத் மண்ணைக்கீழை நாடினுமாயுகானோ, மோகத்தைவிடு
 துமென்றே திடமுற்றார் முழுதும்பற்றார்.

•கொள்ளற்பாலது துயரிலாதவர் நிலைகுறுகத், தள்
 ளற்பாலது தீயவரெறியெனுஞ் சழக்கே, யெள்ளற்பால
 தாமுல்கமேதியா மெவனென்றே, தெள்ளற்பாலது குரவரா
 லறிவினாற்றீர.

வருந்துகிற்பது தனையறிநெறியிலேமனத்தாற், றிருந்து
 கிற்பது கருமத்திலமுந்திலாச்செய்கை, பொருந்துகிற்பது
 தீயவரல்லவர் புணர்ச்சி, யருந்துகிற்பது நானென்பதாக்கு
 கிற்பதுவே.

திர்க்கத்தக்கது நரம்பெலும்பெனு முடற்றியக்கம்
 பார்க்கத்தக்கது முழுதுயிர்க்குள்ளுறைபரம, மீர்க்கத் தக்க
 தேரிரவியினிடத்தினும் பாரி, னீக்கத்தக்கிலாப் புழுவினுஞ்
 சித்தொன்றேநிற்கும்.

சுழமாகிச் சொருபத்தே நிலையாகித் திரமதியாய்ச்
 சார்தனாகி, யமர்மனன் மவுனியாய், நன்மணிபோற் றெளி
 ந்து துயரனைத்துந் தீர்வாய், நிமலமுற நிகழ்காலத்தொழிற்
 செய்தியாவையினு நேபுமின்றி, நமதெனக் கொள்ளுதல்
 விடுதலிரண்டுமெறத் துன்பமெலா நாசஞ்செய்வாய்.

வெறியாரும் பொருப்புறைவோர் விழிப்புலத்தின்
 மேவாதோர் விளம்புகித், நெறியார் மன்னவன் கேட்டபடி
 யுரைப்ப நெடியவனே நினைவிற்கொள்வா, யறிவானு மறி

• பொருளுங் கூடியகூட்டரவி லெழுவறிவானந்தம், பிறிபூர்த்
வான்மதத்துவத் தெழுந்ததாமதனைப் பேணல்செய்வாம்.

காண்பானுங் காண்பனவுங்காட்சியும் வாத்நையுடனே
கழல்விட்டுச், சேண்பாவுகாட்சிக்கு மூதலொளியா மச்
சொருபுந் சிந்தைசெய்வாம், மேண்பாலா முள்ளதில
தெனு மிரண்டினிடையெய்தி யிறவிலாதாய், மாண்பான
வொளிக்கெல்லா மொளியாமச் சொருபத்தை மதித்தல்
செய்வாம்.

அகமகமென் றனைத்துயிரினிடத்துமிருந் தனவரத
முரைப்பதாகி, நிகழொளியா யான்மதத்துவமான சொரு
பத்தை நினைத்தல் செய்வான், திகழிதயகுகையுறையுந்
தேவதையைவிட்டயலே தெய்வந்தேடன், மிகவரியகெளத்
துவத்தையெறிந்து சிறுமணிதேடும் வேட்கைபோலாம்.

ஞானவாசிட்டம்:—

தக்கஞானத்தைத் தான்பெற்றபொருட்டுத் தனியிடந்
தனை யடைந்திதய, துக்கமே வாமற் சுகாசனத்திருந்து
தோடலை கழுத்துடம்பிவைநே, ரொக்குமாறிருத்திப் பூதி
கொண்டிந்த வுடலையுத்துளனம்பண்ணி, மிக்கவாய்வரு
மிந்தியங்களை யெல்லாம்பிடய மேலெழா வகைவிலக்கி.

பத்தியாற்குரவன் பதம்பணிந்திதய பங்கயந்தனை
நினைந்ததிலே, நித்தமாயொருவரா னினைப்பறிதாய் நிமல
மாயெங்கணு நிறைந்து, சுத்தமாய்ச் சீரந்தமாயனைத்துலுருந்
தோன்றுதற்கியோனியாய்ச் சபாவ, சுத்தமாயமுதர யரு
வமாயொன்றுந் சிந்தைநந்தமாய்ச் சிவமாய்.

உரியநீர்வேதத் தோமெனும் பொருளாயுள்ளதா

யுள்ளவெப்பொருட்டுங், கரியதாய் நின்றவொன்றினைக் கிள்கண்டமுங் கண்ணொருமுன்றும், பிரிவிலாமங்கை பாகமுமாகப் பேணுநற்பாவனைபெறுவா, னரியதா யருளினால் வரும்விச்சை யதனினுலதனையேயுடையும்.

தெரிவரியசிற்கனமாய்த் திகழ்சிவனே திசைமுகனு, மரியுடனவ்வரனு மவனவனமர்க்கதிபதியுந், துரிசறவே யக்கரமரீய்ப் பரமாகுஞ் சுராட்டுமவ, னெரியுமழல் காலன வனிந்து வொடுபிராணனவன்.

ஒழிந்ததொரு பொருளில்லை யுள்ளதெல்லாமவ்னே முன், கழிந்தபொருண்மேலும் வரக்கடவ பொருடானு மவன், மொழிந் தனிபல விச்சையவிச்சையெனு முற்றுமவ னிழிந்த பிறப்பறவேறேர்வழியில்லை யிவனொழிய.

இன்னதெனும்ற் றன்னிடைக்காணத் தன்னையெப் பொருளினுங்காணு, மந்நிலையடைந்தா ஸ்வன்பிரமத்தை யுடையும் வேறென்றினுலடையான், தன்னையுமோங்காரத் தையுமரணியாக்கியத் தத்துவஞான, வன்னியைத் தியான மதனம்விட்டெழுப்பு மதியினர்வன்பவஞ்சேரார். பிரஹ்ம கிதை,

அப்பியாசஞ்செய்யாமல் ஏங்கித் தூங்கலாவது விழித் தேயிருக்கவேண்டும் இதனைப் பெரியாரும் பிறங்குவார்:—

தந்தையுமில் பெற்றதாயுந்தானிலை, பந்துவுமில் யுடன் பாகத்தானிலை, தந்தனமில்மனை தானுமேயிலை, வெந்துயர் விழித்திரு விழித்திருத்திரீ.

பிறத்தலுந்துயர் சரூபேணல்லாற்றுய, ரிறத்தலுந்துயர், மூளையேதீமாந்துயர், கறுத்தவிக்குடும்ப ஷெங்கடறுயுர மாம், வெறுத்திரு விழித்திரு விழித்திருத்திரீ.

• ஆசையிற்கட்டுறு மகிலலோகமும், ஏசுறுசிந்தையி லிருவினையினில், ஊசலிலாயுளுமோடலோர்கிலார், வீசியே விழித்திரு விழித்திருத்திரீ.

காதலுங் கோபமுலோபக் காலியீ, மீதினிலுறைகுவ ரேய்க்குஞ் சோரரே, வேதமெய்ஞ்ஞான மாமணியைமே வுற, வாதலின்னவுறு விழித்தியையனே.

வாயுநிரோதம் முடியாமையானே புருவத்திடையில் பிராணனைச்செலுத்தி மூர்த்தன்ய நாடியினாலே இஷ்டப் படி தேகத்தைவிடச் சமர்த்தர்களாகார்களோ மற்றோ பர வசமாகவே தேகத்தை விடுகின்றார்களோ அவர்கட்குக் கூறிய உபாசன மிரண்டும் உபயோகமாகாதாம், ஆகையி னால் அகில சுலபமாய பரமகாருணிக பகவானைப் பற்றிய வேறுபாசனம் கூறுவாம்:—யாவன் புகவானை யெப்போது மெண்ணுகின்றனனோ அவனுக்குப் பகவான் சுலபன், அவன்றன் வயமாக வுடலைவிடினும் பரவயமாக வுடலைவிடி னும் பாதகமில்லை, ஆகவே எப்போதும் பகவதனுசிந்தன மே பகவத்பிராப்தியின்கண் ணேதுவாம் என்றுணரலாம், மூர்த்தன்யத்தானாதல் சுவேச்சையானாதல் பிராணனது கிளம்புகையாகுக, ஆண்டபிரிவேசமின்ற மென்பது கரு த்து. சகூராதிகளினாலே யுந்தவந்த விடயக்கிரகண் காலத்தில் அவ்வவ் வனுசிந்தனத்திற்கே பிராப்தியுண்மை யின், எங்ஙனம் எப்போதும் பகவதனுசிந்தனம் பொருந்து மெனின்? அன்னியவிஷயக் கீண்ணமில்லாமலிருந்தாற் பொருந்தும், சித்தத்திற்கும் பகவதேக நிஷ்டத்தன்மையே சந்ததம் பகவதனுசிந்தனமாம், அதுவும் பாகிதேந்திரியங் கட்டு அவ்வவ் விடயந்தர சம்மந்தமிருந்தே தோதினும்.

கோதிலதாமெனப் பொருந்தாமை யொன்றுமில்லதாம். இத் தகைய சந்தத சிந்தனமும் ஒருவருடமென்றேனும் ஆறு மாதமென்றேனும்ல்லாமல் எப்போதுமே செய்யவேண்டும். தினந்தோறும் பகவானை யனுசிந்தனஞ் செய்யும் நித்திய யுக்தனுக்குப் பகவத்விஷயாகப் பிரேமபுரிதத் தன்மையானே கணமாத்திரமும் பகவதனுசிந்தனமின்றித் தன்னி ருப்புக் கிடையாத யோகிக்குப், பகவான் சுலபமாயடை யத் தக்கவனாவன்; அவனது வியோகத்தைச் சகியாத பக வானே அவனையடைவன், அவ்வாறே சுருதியும் மிருதியு மிருத்தலின். பகவானது சௌலபத்தினாலே யென்னு மெனின் இதுவாம்:--பகவானையடைந்து ஆத்தியான்மவாதி துக்கங்களின் ஆசிரயபூதமும் அஸ்திரமுமாய புரர்ஜன் மத்தை யடையார் அம்மகான்மாக்கள் மோகூமே யடைவ ராதலின்.

18

(அ - கை) அன்னியதேவதை யன்பனும் என்னைக் கிரமமுத்தி நியாயத்தானே யடைவதில்லையாம், மற்று ஜன்மார்தீரலாப பூர்வகமாகவே யென்னை யடைவன், என் னுந் திருக்கருத்தால் உரைத்தருளல்:—

சு. ஸ்ரஹவிஷ்ணு ஸிவெந்நாஸூரம் மொகாநாவா
வாநம் வதெசு, யொரோஜெவெத்ய ஸஹிஜம் வதநம்
தஸ்யநகூலிசு ||

அயன்மிகந்திர னரியரனுலகினை யடைந்தும், வியன் மறுமுரை விழுதலுந் தவறினபெனையே, யுயவடைந்தவனை யும்தொன்றுமே யிலனா, யியலவழிதலு மிழிதலுமென்கணு மிலனே.

வி. பிரஹ்மவிஷ்ணு சிவ இந்தர ஆட்யாந்தலோகரர் =
 அயன்விண்டுருத்திரன் ஆகண்டலன் ஐசவரியமிருத்த
 லோகங்களை, ப்ராப்ய = அடைந்து, புந்ஃபதேத் = மதுபிடி
 விழுதற்ப்பாதாம், யம்மாம் உபைதி அசந்திக்தம் = யாவன்
 என்னை ஐயம், ஒன்றுமின்றியவனா யடைவனோ, பதனம்
 தஸ்ய நக்வசித் = வீழ்ச்சியவனுக்கு யாண்டுமில்லதாம், பிரஹ்
 மாதி ஈசரர்களானே சருவகாம சம்பன்ன ஷலகங்களை
 யடைந்து மீண்டு விழுதலாம், அவ்வுலகங்களினின்றும்
 மீண்டும் மண்ணையெயடைவன் அன்றி மேன்மேலுலகத்தை
 யடையான், யாவன்றான் அந்தரான்மாவாகிய என்னையடை
 வனோ முன்னருளிய யோசநெறியானே ஐயமில்லாதவ
 னாகி = யான்பிரஹ்மமா அல்லவா என்னும் ஐயப்பாடின்றி,
 பிரஹ்மமாயேயிருக்கின்றேன் என்னுந் சூணிபுடையவனாகி
 அடையாநிற்பனோ, அத்தகையனுக்குப் பதனம் எக்காலத்
 திலுமில்லதாம், முக்தர்கட்கு மீண்டும் பந்த அசம்பவமாத
 லின் என்பது திருக்கருத்தாம்.

முத்தியே முதற்பரம் பொருளாகிய நித்தியப்பொரு
 ளாம் மற்றவை யெல்லாம் காரியப் பிரஹ்மலோகங்களாம்
 என்று தெரிந்து கொள்ளல்வேண்டும் அந்தச் சிற்சொரூபம்
 பாருண்ட மாலுண்டென் படைப்பவனோ டரனுண்டென்
 ஆருண்டென் ஆரொழிந்தென் அருகாது பெருகாது, இரு
 ந்தபடியே சகலலோக அதிஷ்டானமாயிருக்கும், என்பது
 பிரஹ்மகேதையில் வெளியாம்:—

வினவுற்ற கேள்விக்குக் கேட்பானாகி மேவியகாட்சி
 யில் விழித்துக் காண்பானாகி, மனனத்தின் மந்தாவாழ்
 ஞானந்தன்னின் மதித்திடு ஞாதாவாகி மன்னுகின்றான்,

‘சொன்வத்தற் பரனாகு மவனில்வேறந் தோற்றமெலாமெம்-
யாகுந் தோற்றமன்று, நினையிற்றற்பரனே யின்கெல்லா-
மென்று நினைவதுவே நினைவான நினைவுநேரே.

பாரிலேயெல்லப் பொருள்களுங் கோவைப்பட்ட-
தெப்படியிலப்படியே, நீரிலேபாரு நெருப்பிலே நீரு நிலவு
காலதனிலே நெருப்பு, மூருகாலந்தரிக்கலோகத்து முண்-
டையும் பாவுமேபோலச், சாருமா மொன்றோடொன்று
வேறறவே தன்னிலே பின்னியிச்சகத்தில்.

அந்தரிக்கங்கள் கந்தருவத்தே யாதித்தவுலகங்களி-
டையே, கந்தருவங்கள் சந்திரவுலகிற் கதிரவனுலகுகளெல்-
லாஞ், சந்திரவுலகுந் தாரகையுலகிற் றாரகை வானவருலகி,
லிந்திரவுலகில் வானவருலகமியாவையுங் கோவையாயிருக்-
கும்.

அரசாகிய வமராதிப னுலகானவை யடையப், பிரசா-
பதி யுலகங்களி னிடையே பிரமனதா, முரைசாருலகமதா
னவை யுயிர்மாலவனுலகிற், றிருமாலுலகஞ் சேர்வுறுமிட
முஞ் செப்புதுமே.

உருத்திரவுலகின் மாலுலகுருத்திர, னிருக்குமவ்வுல-
கெலா மீசலோகமே, திருத்தகு மீசலோகங்க டிண்ணமா-
ய்க், கருத்தருஞ் சதாசிவவுலகின் கண்ணதே.

தற்பரந்தன்னிலே சதாசிவன்றன, துற்பவவுலகெலா-
மூறுதியாமதிற், கற்பிதபாய் நிகழ்ந்திடு மெய்காணுறி, லற்-
புதமாம் பரனல்ல தில்லையே.

உடையதொன் றுடையானெனும் வேறவையின்றி-
லோகத் துடையிருந்து மிருந்திவை யெவையும் முட்டம்

பாப்த், திடமிதென்றறியாவகை நின்றொரு செய்கையின்றி,
யடையவுஞ்செய் மாரவனந்தரியாமி யாவன்.

காண்டல் கேட்டல் கருதல் செயப்படுவான லன்றான்,
காண்டல் கேட்டல் கருதல் செயப்படுவா னொருத்தன்,
நூண்டுசோதியினுலனல் சோமனருக்கனெல்லா, மாண்ட
போதும் விளங்குமனக் கரியாகி நின்று.

சித்தமத்த மித்திடத்த பாவமுந் தெரிந்திடுஞ், சுத்த
நற்குழுத்தியிற் றுய்க்குமாயை கண்டிடு, மத்தமித்தலும்
பிறத்தலும் மிலானபாவபா, வத்தைவிட்டகண்டமா யறி
ந்தபோதடங்கவாம்.

பின்னமானதன்றியே பிரமமா யறிந்தவன், றுன்னு
பேதமேவினுள் சொருபமே நிகழ்ந்ததா, றுன்னின் ஞான
நாசமில்லேனோ நாசமாகுநன், றுன்னின் ஞான ஞேயமாக
வேறுறுத தன்மையால்.

இதுபரமமானகதி யிதுபரமாமுலகு, மதிசுகமுமாவ
திது வழிவிறனமாவதிது, வுதறுதன தோலுரகமுடலென
வுறுதுபர, மதனையறிவா னதிகனகமதிவையா னுடலில்.

தற்பரமமாகியுள் தத்துவமதேயொழிய, வற்பமயகா
ணுமவரத்துருவமே யடைவர், கற்பிதவஞ்ஞானமதி லுற்
பவமதாமுலக, நற்பிரமமாயறிவந் நற்சிவமதா நயனந்.

இது பரம்பரமமீர்தமபிய மென்பதுவுமிது, விதமுறும்
பலவுலகும் விரவலின்றிய் பிரம, பதமிதன்கணி லிரவுபக
லடைந்திலம்ரண, முதயமொன்றில் விருமைவினைகளுநன்
றதுவுமில்.

ஆதலிற் சில வினையினுடர்ப்பனவுமில், னேதலுற்
றிடு பிரமலோக மிப்பரமிவனோர், சேதுவக்கரையடைநூர்
சேர்ப்பவக்கடல்விடுவர், சாதுயர்ப்படினுமவர் தாமிடர்ப்
படுவதிலர்.

ஆகமங்கல் பலவுமுரை யாடுகின்ற திவனையனு, போக
மொன்றி லறியுமறிவாகுகின்ற புனிதனிவ, னேகனந்தவ
னுபவமதே யிவன்றன் வடிவுதனை, யோகமொன்றவருள்ப
வனு மோதுகின்ற பரமசிவன்.

நானுமந்த வரியமரர் ஞாலமொன்று நரர்விவித, யோ
னியிந்த முழுதாமதனாடெழுந்த சிறுதிவலை, தானொழிந்து
சிறிதில் சிவசாகரந் தனிகரரியை, யூனமொன்றுமென
மொழிவரோர் மொழிந்த வுணர்விலிகள்.

எல்லாம் வசிகரிப்பானு மெதுக்கு முள்ளாமொருவடி
வைப், பல்லாயிரங் கோடிகளாகப் பன்னூற்றிற்கும் பரம்
பரனை, யல்லாதொன்றுமில்லை யெனவனுபவத்தா லகத்து
ணை, வல்லார்தமக்குப் பேரின்பம் வடிவாய் மொழியு
மாமறைதான்.

மகாராஜா துறவிலும் அதுவிஷ்ணுவின் பரமபதம்
என்னும் சுருதிப்படி பரமபதமகிமை காணலாம்:—

பஞ்சபூதமறிந்துபேரீம் பானுத்திங்களுடுக்கள்போம்,
வஞ்சவசுரர் மடிந்திடுவர் மாகர்பதம்போம் வல்லரக்கர்,
துஞ்சுவார்கள் போகிபதந், துஞ்சும் பிரமன்மதந்தானுந்,
துஞ்சந்திருமால்பதந் துஞ்சந்திஞ்சாதொன்றே பரமபதம்.

பரமபத மென்றது பிரஹ்மபதமாம் ஏனைய யாவும்
காரியங்கிலாம் என்றறிக.

ஸ்ரீ செளந்தரியலகரியி லும் காணலாம்:—

வேதரஞ்சகன் மால்புரந்தரன் வேகசண்டகுபேரனே,
டாதியென்டிசை பாலர்பொன்றவு மாதியந்த மிலாததோந்
நாதர்பொன்றிலரே துன்மங்கல நாணுறுந்திற னாதலா,
னீதழைந்தது போகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே.

ஞானவாசிட்டுத்துங்காணலாம்:—

சித்தர்பொன்றுவர் துருவனுஞ் சிதைசுவன் சிவன்
யன்றிருமார்பன், மத்துவந்தனி லொன்றுவர் காலமுந் தரு
மமுமுடிவாகு, மத்தவானும்போ மயக்கமேதருவதாய் வாக்
கொடு செவிக்கெட்டாச், சுத்தமாம் பொருளொன்றினு
லிகழ்வுறத் தொல்லுலகிழிவாகும்.

ஆயனொமால் சங்கரனுஞ் சதாசிவனு மிந்திரனு மரு
க்கன்றானும், வியனிலுபசார்தராம் வேலையினி லுபாதியெ
லாம் விட்டு நீங்கிப், பயனில் சகமென்கின்ற பற்றகன்று
சின்மயமாம் பரமரூப, முயர்விகற்பமிலா வடிவாயெங்கு
நிறைசிவமாகி யொன்றாய் நிற்கும்.

ஆயதேயத்தி லைம்பெரும்பூதமுமில்லைச், சேயகுன்
றில்லை வனமில்லைத் தீர்த்தங்களில்லைத், தூயதேவரே முத
லிய தொல்லுயிரில்லை, நாயகன்பெருஞ்சுடரெனு மொரு
வனே நண்ணும்.

தெரிவதாகிய விதனையும்சுற்றுவன் நெரிபொருளை
னமோ, பெரிதுசோடமாய் விகழ்பமற்ற மலமாம் பேரநி
வியானாகு, மரியபன் சிவனிந்திர னந்தகனாதியாமிடந்
தோலுஞ், சுரிகொண்முத்தி இண்ணுலென கிற்குமாற்
ரேன்றுமிவ்வுயர்போதம்.

